

Giới thiệu Dương Gian Phán Quan

Thể loại: tiên hiệp, đô thị giả tưởng, linh dị

Cao Cường có đầy đủ cha mẹ, lại thêm được gia đình giàu có bất nhất nhưng đáng tiếc con đường vận mệnh của hắn không được may mắn lắm khi trải qua tuổi thơ trong hoàn cảnh không như ý.

Sau khi trưởng thành một chút thì đang áp ủ dự định học Đại Học chủ yếu cầu mong một cuộc sống yên bình.. nhưng ông trời lại khéo trêu đùa một lần nữa tại ương ập đến.

Đề rồi:

“Người đã không còn con đường nào khác để lựa chọn. Không muốn chết vậy thì hãy nỗ lực tu luyện đi”

Hàng loạt câu hỏi chưa kịp đưa ra, nhận lấy truyền thừa và phải tự mình mò mẫm.

Đề gia tăng hi vọng giữ được mạng sống. Có đôi khi Cao Cường lâm phải tình huống đứng giữa hai sự lựa chọn.. Đó là giết hay không giết..

Và rồi lựa chọn của Cao Cường sẽ là gì?

Cảnh giới tu luyện:

Luyện Thể, Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hoá Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp, Tán Tiên

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lâm Nạn

Đồng hồ điểm đúng 10 giờ khuya, Cao Cường theo thường lệ chào hỏi nhân viên quản lý cùng với mấy người đồng nghiệp trong quán, sau đó đi thay đổi y phục và tan ca ra về.

Cao Cường cũng mới xin vào làm việc tại quán Coffe Ánh Trăng này được hơn 2 tháng mà thôi. Tuy tiền lương mỗi tháng chẳng đáng là bao nhưng được cái ông chủ là một người rất dễ nói chuyện.

Cụ thể theo nội quy của trường mà Cao Cường đang theo học thì sinh viên năm nhất như hắn bắt buộc phải vào ở ký túc xá. Giờ giấc ra vào bị quản chế có phần hơi nghiêm ngặt.

Không những thế còn có vấn đề cộng trừ điểm hạnh kiểm này nọ, thành ra ngay cả những sinh viên thuộc diện con nhà khá giả, trong túi đầy tiền cũng không ngủ lại bên ngoài bao giờ.

Tất nhiên những trường hợp thuộc diện con ông cháu cha gì đó thì không tính. Cái đám này đến học hay không học còn chẳng cần bận tâm, hướng chỉ đòi ép chúng vào ký túc xá nhỏ hẹp ở lại?

Nếu như Cao Cường cũng làm việc theo ca giống như những nhân viên thông thường trong quán, thì chắc chắn hắn sẽ không kịp về ký túc xá trước giờ giới nghiêm được.

May mắn thay được ông chủ châm chước tạo điều kiện cho vào làm việc tại đây theo ca giờ hơi lệch so với những nhân viên khác. Cao Cường nhờ đó có chút thu nhập trang trải sinh hoạt phí.

Ra khỏi quán còn chưa đi được mấy bước chân, một người thanh niên trên đầu đội mũ lụp xụp chặn đứng Cao Cường lại, đối phương ngón tay kẹp điều thuốc đưa lên miệng và nói:

“Huỳnh đệ, có lửa cho ta xin miếng?”

Ở cái Tân Long thành phố này thì tệ nạn cướp giật xảy ra như cơm bữa. Với cái dáng vẻ đội mũ lụp xụp che gần hết khuôn mặt thế kia nhìn trông khả nghi vô cùng.

Mặc dù sinh viên nghèo nên chẳng có gì quý giá để mà bị cướp, xong Cao Cường vẫn là đề cao cảnh giác một chút thì hơn, hắn hơi lùi về sau vài bước rồi mỉm cười trả lời:

“Xin lỗi, ta không hút thuốc nên không có lửa, người vào quán hỏi xem sao”

Vừa nói dứt lời Cao Cường vậy mà thấy đối phương nhếch mép cười. Một cảm giác cực độ nguy hiểm từ đâu ủa tới, khiến nhịp tim trong lồng ngực bỗng chốc gia tăng nhanh chóng.

Đúng lúc này một cánh tay từ phía sau vòng qua kẹp chặt lấy cổ của Cao Cường. Chưa dừng lại ở đó, gã xin lửa từ sau hông rút ra một con dao nhỏ rồi nhắm thẳng phần bụng Cao Cường liên tục đâm tới.

“Phập.. Phập.. Phập..” – Đau đớn cắt da cắt thịt từ vùng bụng trùng kích tới tri giác, Cao Cường theo phản xạ tự nhiên mà kịch liệt đẩy dụa, chân tay vung đập bừa bãi hông có thể thoát thân.

Xong mọi nỗ lực của Cao Cường đều không được đền đáp. Để rồi đến khi gục xuống, Cao Cường cũng chẳng rõ bản thân mình đã bị gã kia đâm bao nhiêu nhát nữa rồi.

Diễn biến bất ngờ, lại thêm đối phương ra tay quá gọn gàng dứt khoát. Những người chứng kiến xung quanh còn chưa khỏi ngỡ ngàng, bọn chúng đã xong việc rồi nhảy lên xe đồng bọn chờ sẵn và tẩu thoát.

Cao Cường nằm co giắt nơi đó trong vũng máu lênh láng đỏ lôm, ngay cả việc thở thôi lúc này cũng đã vô cùng khó khăn. Bên tai hắn liên tục vang vọng những tiếng hô hào gào thét ầm ĩ.

Máu từ hơn chục nhát đâm trên bụng chảy ra ồng ộc, kéo theo nhiệt độ cơ thể Cao Cường không ngừng hạ thấp. Hai mắt hắn nhoè đi, tai cũng ù đến nỗi chẳng còn nghe rõ được âm thanh ồn ào xung quanh.

Ở tình huống này mà bất tỉnh thì nguy hiểm tới tính mạng, cho nên Cao Cường cố gắng giữ cho bản thân được tỉnh táo. Nhưng đầu óc càng lúc càng mờ hồ, và rồi ý thức của hắn dần chìm sâu vào bóng tối.

Mặc dù bệnh viện ở cách nơi này không có bao xa, xong chẳng ai muốn đưa Cao Cường đi cấp cứu cả. Ngay cả đám người làm chung tại quán Coffee Ánh Trăng với hắn cũng tỏ vẻ né tránh việc này.

Trong xã hội ngày nay không thiếu những trường hợp giúp người rồi mang vạ oan uổng. Để tránh vướng phải những rắc rối không đáng có, con người cư xử với nhau càng lúc càng lạnh lùng vô cảm.

Thay vì đưa tay cứu giúp người gặp nguy cấp, bọn họ đơn giản gọi một cuộc điện thoại cấp cứu là xong. Sau đó cả đám đứng quây quanh, hết quay phim chụp ảnh, lại tới đồn đoán linh tinh đặt điều bậy bạ.

Cũng phải mười phút sau xe cứu thương mới chạy đến cùng với tiếng còi hú inh ỏi. Vì vết thương của hắn quá nghiêm trọng, nhân viên y tế ngay lập tức chuyển Cao Cường lên xe để đưa tới bệnh viện.

Xe cứu thương vừa khuất bóng thì một chiếc ô tô con chạy tới nơi này. Cửa xe phía ghế lái mở ra, một người đàn ông trung niên dáng vẻ mập mạp khuôn mặt phúc hậu từ trên xe bước xuống.

Người đàn ông này cũng không phải ai khác mà chính là ông chủ của quán Coffee Ánh Trăng. Ông chủ tên gọi cụ thể là gì thì Cao Cường và đám nhân viên cũng không được rõ ràng cho lắm.

Bọn họ chỉ nghe thấy người khác gọi ông chủ là Phùng lão bản, nên cũng chỉ biết vậy mà thôi. Và lại nhân viên bung bê phục vụ quèn thì biết rõ tên tuổi của ông chủ cũng chẳng để làm gì.

Phùng lão bản chạy tới đương nhiên là bởi nhận được điện thoại từ nhân viên quản lý. Thoáng nhìn qua vũng máu cùng với đám người còn đang đứng chỉ chỗ nọ kia, Phùng lão bản không khỏi nhủ mấy khó chịu.

Vụ việc đâm chém tào tợn khiến người người phải kinh hoàng lo sợ như thế, vậy mà mãi hơn nửa giờ sau mới có hai tên lính quèn được phía quan phủ cử tới điều tra.

Đáng nói là hai tên lính quèn này tới đây điều tra nhưng ngay cả chụp ảnh hiện trường hay ghi chép gì đó cũng chẳng làm. Chúng chỉ hỏi han qua loa lấy lệ vài câu, xong rồi cứ thế cấp đít rời khỏi.

Đám người hóng hớt đủ tính ý để mà nhận ra đây là thông điệp đầy ẩn ý mà phía quan phủ muốn truyền đạt. Đã như vậy còn nắn nà lăm lờ ở đây liên phiên toái rồi, bọn họ ngay lập tức giải tán đi.

Động thái khiến lòng người phải cảm thấy rét lạnh này để cho Phùng lão bản không khỏi thờ dài. Thế nhưng dân không đấu với quan, Phùng lão bản dù trong lòng phần nộ thì lại làm được cái gì đây.

Phân phó mấy người nhân viên chùi rửa vũng máu Cao Cường để lại cho sạch sẽ. Lại khề dặn dò quản lý vài câu, xong xuôi Phùng lão bản leo lên xe của mình rồi thẳng hướng bệnh viện mà chạy tới.

Thành thật mà nói thì Phùng lão bản muốn đứng ngoài việc này. Có điều hoàn cảnh của Cao Cường không được tốt cho lắm, nếu như bỏ mặc hắn thì Phùng lão bản cảm thấy có chút không đành lòng.

Chạy tới bệnh viện, qua hỏi thăm y tá túc trực tại phòng cấp cứu, Phùng lão bản được biết Cao Cường lúc này đang được các y bác sĩ tiến hành phẫu thuật cứu chữa khẩn cấp.

Đã dính tới hai chữ khẩn cấp là đủ hiểu Cao Cường đang ở tình huống nguy kịch thế nào rồi. Trong lòng thoáng cầu nguyện ca phẫu thuật thành công, Phùng lão bản nhìn tới y tá và tiếp tục hỏi:

“Vậy cho ta hỏi chi phí phẫu thuật dự tính hết khoảng bao nhiêu?”

Phùng lão bản hỏi tới viện phí, nữ y tá trực ban nghe xong vẻ mặt hơi cổ quái. Có điều nàng ta chỉ là y tá còn con, cũng như vấn đề này không cần che giấu, được hỏi tới tất nhiên phải lễ phép trả lời:

“Thưa ngài, phía bệnh viện có dựa vào danh bạ trong điện thoại để liên hệ với người thân của nạn nhân. Có người đã đứng ra thanh toán toàn bộ chi phí, bao gồm cả tiền nằm viện điều trị phục hồi trong trường hợp ca phẫu thuật tiến hành thành công”

Lo lắng vấn đề viện phí sẽ là rào cản làm chậm trễ việc chữa trị cho Cao Cường, bởi vậy Phùng lão bản mới mau chóng tới bệnh viện. Giờ nghe được câu trả lời từ nữ y tá, ông không khỏi có chút bất ngờ.

Bảo sao Cao Cường đã ngay lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật. Ở thời buổi đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn thế này, không có tiền thì nằm chờ chết đi. Phùng lão bản thấy hơi tò mò liền tiếp tục hỏi:

“Cao Cường từng nói không còn thân nhân nào cả. Bạn học thanh toán giúp chi phí cho cậu ta sao?”

Vừa tới Phùng lão bản đã giới thiệu là ông chủ nơi Cao Cường làm việc. Nữ y tá thấy hiếm có ông chủ nào lại quan tâm nhân viên thế này nên đặc biệt hào cảm, nàng ta ngay lập tức giải thích cặn kẽ:

“Trong danh bạ chỉ lưu số của hai người là Lão Phệ và Chuột Nhắt. Để tìm kiếm thân nhân của Cao Cường, phía bệnh viện đã gọi cho cả hai, nhưng bọn họ cũng không biết gì về gia đình của cậu ta cả”

“Tuy giới thiệu chỉ là bạn qua mạng, nhưng Lão Phệ là người đã đứng ra nhận trách nhiệm thanh toán toàn bộ chi phí, sau đó cũng đã chuyển khoản đầy đủ cho bệnh viện chúng ta”

“Còn người được lưu là Chuột Nhắt thì giới thiệu là bạn cùng phòng ký túc xá. Nhận được điện thoại đã ngay lập tức tới bệnh viện, hiện tại đang chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật”

Thành thật mà nói thì trước khi tới bệnh viện, Phùng lão bản cũng chỉ là mang theo quan niệm làm phúc tích đức. Dự định xem xét tình hình thế nào rồi trợ giúp chi trả một phần viện phí.

Nay biết được Lão Phệ kia chỉ là bạn qua mạng của Cao Cường, vậy mà sẵn sàng bỏ ra số tiền không nhỏ như thế. Phùng lão bản không khỏi cảm thấy có chút nể phục người này.

Thắc mắc đã được giải đáp, Phùng lão bản liền hỏi thăm đường tới phòng phẫu thuật. Nữ y tá nói với đồng nghiệp cùng trực ban một câu, rồi đi trước dẫn đường cho Phùng lão bản.

Rất nhanh hai người đi tới trước phòng phẫu thuật. Bọn họ nhìn thấy tại dãy ghế chờ dọc theo hành lang lúc này chỉ có duy nhất một người thanh niên trẻ tuổi đang thấp thòm lo lắng ngồi chờ. Với cái vóc dáng thấp bé lột choắt kia, không khó để liên tưởng tới hai từ Chuột Nhắt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vương Chuột Nhắt

Một phòng ký túc xá thông thường vẫn an bài bốn sinh viên năm nhất tá túc. Xong bởi vì có một vài nguyên nhân khác biệt, cho nên phòng của Cao Cường chỉ có hán và một người nữa vào ở mà thôi.

Nguyên nhân kể ra có chút nực cười, chung quy cũng vì thi đỗ vào trường Y là không dễ. Để lấp đầy chỉ tiêu hay nói thẳng ra vì một vài lợi ích, chuyện thu nhận một ít con em nhà giàu chẳng phải điều hiếm lạ.

Nhất là để không bị mất mặt trong tầng lớp thượng lưu, không thiếu bậc phụ huynh lắm tiền nhiều của sẵn sàng chi ra hàng núi tiền, chỉ để con cái của họ có một cái thẻ sinh viên đeo trên ngực làm dáng.

Đó là còn chưa kể tới những ông này bà nọ có chức có quyền. Những trường hợp này không chỉ lo lót cho con cháu của mình vào trường danh giá. Mà còn nhận sự uỷ thác nhờ vả từ gia quyền, bạn bè ...

Những sinh viên chạy chọt kiểu này, có rất ít là chịu khó học hành từ tể. Còn đâu phần lớn có tới trường đi nữa cũng chỉ để chơi bời trai gái, rồi thì đàn đúm với đám bạn “trong cùng đẳng cấp”.

Nói thì là như vậy nhưng không đồng nghĩa tất cả sinh viên con nhà giàu đều chơi bời lêu lổng. Những trường hợp nêu trên chỉ là cá biệt, dùng tiền cũng như quan hệ để chạy chọt vào trường mà thôi.

Chứ những Thế Gia Đại Tộc luôn vận hành theo kiểu một xã hội thu nhỏ. Tồn tại sự cạnh tranh vị thế khốc liệt, gây sức ép lớn lao khiến cho thế hệ trẻ tuổi có ý thức phải sống một cách có trách nhiệm hơn.

Nhận được hậu thuẫn lớn lao từ gia đình, lại chăm chỉ nỗ lực hơn người, thành ra danh hào học bá tại các trường đại học từ trước đến nay đa số là do con em Thế Gia Đại Tộc nắm giữ.

Cái viễn cảnh này ngàn năm qua vẫn luôn duy trì bất di bất dịch. Cho nên có thể thấy câu tục ngữ “con nhà tông không giống lông cũng giống cánh” của thế hệ ông cha ta từ xưa để lại là cấm có sai.

Lại nói tiếp về bạn cùng phòng ký túc của Cao Cường, thì từ hai người chưa từng gặp mặt kia cho tới Đỗ Chi Vương là người đang ở cùng hần.. cả ba bọn họ đều thuộc diện “chạy chọt” mới vào được trường.

Sau khi biết được tầy của Đỗ Chi Vương, nhìn lại bản thân thì phải liều mạng học hành mới đỗ được Đại Học. Thành thật mà nói thì Cao Cường không ưa cái người bạn cùng phòng ký túc xá này cho lắm.

Có điều sau vài tháng tiếp xúc, nhận thấy Đỗ Chi Vương cái anh chàng thấp bé nhẹ cân này không đến nỗi tệ hại như tưởng tượng, sự bài xích trong lòng Cao Cường cũng giảm đi nhanh chóng.

Đỗ Chi Vương tuy học hành không được giỏi, xong cũng chẳng lười nhác. Cũng không rõ có nhớ được chữ nào vào đầu hay không, nhưng chí ít thì vẫn lên lớp nghe khoá đầy đủ.

Đỗ Chi Vương cũng không chơi bời lêu lổng đi sớm về khuya như đám sinh viên con nhà giàu khác. Tật xấu của hần là quá ham mê chơi game online, qua đó tiêu tốn không ít tiền.

Nói cho cùng thì trẻ tuổi thích game là quá bình thường, lại thêm phát hiện Đỗ Chi Vương có cùng sở thích lên Truyện Convert giống mình, dần dần hai người chơi thân lúc nào chẳng hay.

Đỗ Chi Vương tính tình có thể nói là rất tinh quái và nghịch ngợm. Chuyên đầu têu dụ dỗ Cao Cường làm những trò vi phạm nội quy như là vụng trộm nấu đồ trong phòng, ném gạch trên quán lý ký túc ...

Người bạn cùng phòng này nghịch ngợm và hiếu động như quỷ, lại thêm cái hình thể nhỏ bé loắt choắt, cho nên Cao Cường liền đặt cho Đỗ Chi Vương cái biệt danh gọi là Vương Chuột Nhắt.

Phùng lão bản cùng với nữ y tá đi về hướng này, tiếng bước chân của hai người họ đột ngột vang lên trong hành lang lặng ngắt, để cho Đỗ Chi Vương đang ngồi đó chờ đợi không khỏi hoài nghi ngoài nhìn.

Phùng lão bản quay sang cảm tạ một câu, nữ y tá hiểu ý liền lễ phép cúi chào rồi quay người rời khỏi. Đợi cho nữ y tá đi khuất bóng, Phùng lão bản mới mỉm cười đưa tay với Đỗ Chi Vương và mở lời:

“Xin tự giới thiệu, ta họ Phùng, là ông chủ của quán Coffe Ánh Trăng mà Cao Cường làm nhân viên”

Nghe thấy vậy Đỗ Chi Vương không ngồi yên nữa mà ngay lập tức đứng lên cùng Phùng lão bản bắt tay. Nhất là biết thân phận ông ta rồi, Đỗ Chi Vương cũng muốn hỏi thăm cho rõ ràng:

“Ta là Đỗ Chi Vương, bạn cùng phòng ký túc xá với Cao Cường. Phùng lão bản, xin cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra mà Cao Cường hần lại bị người ta đâm chém tàn nhẫn thế này?”

Nghĩ đến những suy đoán trong đầu, Phùng lão bản bắt đầu dĩ thờ dài. Đưa tay ra hiệu để Đỗ Chi Vương trước tiên ngồi xuống, bản thân cũng ngồi vào ghế bên cạnh, sau đó Phùng lão bản mới chậm rãi giảng giải:

“Nguyên nhân vụ việc thì xin nói thật rằng ta với toàn bộ nhân viên của quán cũng không được rõ. Chỉ biết Cao Cường lúc đó tan ca ra về, vừa ra khỏi quán được vài bước thì bị hai gã thanh niên chặn đường”

“Bọn chúng ra tay cực kỳ nhanh, làm xong việc còn có đồng bọn bo xe đợi sẵn để tẩu thoát. Mà bọn chúng đội mũ lụp xụp che gần hết mặt cho nên camera bên ngoài quán cũng không quay chụp được gì”

“Vụ việc của Cao Cường không hề đơn giản thế nhưng phía quan phủ lại chỉ cử tới hai gã lính quen tra hỏi qua loa. Đến tận bây giờ cũng chẳng hề có bóng dáng binh lính nào tới bệnh viện xem xét tình hình”

“Cho nên ta lo lắng rằng Cao Cường đã lỡ đắc tội với người nào đó không nên đắc tội. Mà nếu đúng thật là như thế thì không cần ta phải nói thêm nữa chắc cậu cũng hiểu.. Aiiii..”

Đỗ Chi Vương có phải là kẻ ngu si đần độn dẫu mà không hiểu ý Phùng lão bản. Thậm chí vừa nghe tới đoạn lính quèn tra hỏi qua loa thôi là hắn đã ngay lập tức cảm thấy có chuyện không ổn rồi.

Nói ra thì lại bảo là bất mãn với chính quyền, thế nhưng những vụ việc hắc ám vẫn luôn công khai diễn ra trong cuộc sống hàng ngày, là một thực tế chẳng một ai có thể phủ nhận.

Từ quan quân quyền chức cho tới những thế lực hắc xã, cứ tiền tới tay mọi việc đúng hay sai đều dễ dàng giải quyết. Có thể thấy, chỉ cần ngời chịu ra tiền thì muốn sai khiến ma quỷ cũng được.

Đỗ Chi Vương cúi đầu trầm ngâm không nói gì. Phùng lão bản có chút chán chừ xong vẫn là lấy ra một xấp tiền dúi vào tay Đỗ Chi Vương rồi ngại ngừng nói:

“Ta rất muốn trợ giúp Cao Cường vượt qua chuyện này, thế nhưng tiểu Đỗ cậu cũng hiểu rồi đấy..”

Đỗ Chi Vương không cần nghe hết cũng hiểu ý tứ của Phùng lão bản là gì cho nên mới xua tay ngăn cản. Kể đó hắn từ xấp tiền rút lấy hai tờ năm trăm bạc, chỗ còn lại thì đưa trả Phùng lão bản và nói:

“Cao Cường từng khoe với ta lương hàng tháng được một ngàn bạc. Còn chưa biết hắn có vượt qua được tai kiếp lần này hay không, nhưng ta cứ thay hắn nhận lấy số tiền lương này trước đã”

“Ý tứ mà Phùng lão bản ngài muốn nói ta có thể hiểu được. Ta tin Cao Cường cũng sẽ hiểu và không oán trách gì. Chờ hắn phục hồi ta tự có biện pháp an bài ổn thoả, cho nên ngài cứ yên tâm ra về đi thôi”

Đỗ Chi Vương nói năng bình thản như không có gì quan trọng. Xong đã ở tuổi trung niên mà phải nghe những lời này từ một thiếu niên đáng tuổi con mình, trong lòng Phùng lão bản ít nhiều có hơi hổ thẹn.

Thế nhưng tình huống của Cao Cường gặp phải để cho Phùng lão bản không dám nhúng chàm. Dù sao cũng không thể vì một thiếu niên chẳng phải thân thuộc gì, mà khiến bản thân và gia đình gặp nguy hiểm.

Người không vì mình trời tru đất diệt, Phùng lão bản cư xử cũng tử tế hơn khối người khác rồi. Những việc muốn làm đã làm, những điều muốn nói đã nói, trước khi đi Phùng lão bản liền bổ sung một câu:

“Cậu đã hiểu nhưng nếu không nói ra lòng ta không được yên. Không phải ta coi thường mấy người trẻ tuổi các cậu, chỉ là ta nghĩ có thể chuyển Cao Cường đi nơi khác là tốt hơn hết. Nếu không chỉ sợ có vượt qua lần này, chưa chắc đã vượt qua được lần sau. Cáo từ”

Phùng lão bản thật sự không có ý gì xấu, ông ta là lo lắng Đỗ Chi Vương và Cao Cường bướng bỉnh cứng đầu giống như những thanh thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh khác, cho nên mới cố nhắc nhở một câu.

Lịch sự tiễn Phùng lão bản ra tới đầu hành lang, Đỗ Chi Vương quay trở lại ngồi xuống ghế mà trong đầu không ngừng tính toán. Thành thật thì Đỗ Chi Vương thừa hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đừng thấy Đỗ Chi Vương ít tuổi suốt ngày ôm máy vi tính mà tưởng hắn trẻ người non dạ. Tuy gia cảnh chưa đến tầm thế gia đại tộc, xong cũng đủ để hắn sớm va chạm với một vài mặt tối của xã hội.

Đỗ Chi Vương từng chứng kiến những việc làm có thể nói phi thường kinh khủng. Những trải nghiệm đầy ám ảnh này thì một ông chủ nho nhỏ như Phùng lão bản chưa chắc đã có cơ hội kinh qua.

Đỗ Chi Vương thực ra học tập cũng không phải là kém, chỉ là để tránh né những việc làm hắc ám kia. Từ hai năm cuối cấp 3, Đỗ Chi Vương dần làm mọi cách để hạ thấp giá trị của bản thân đối với gia tộc.

Như là trở nên lười biếng chểnh mảng học hành. Rồi thì suốt ngày vùi đầu vào máy vi tính để lên mạng cùng với chơi game. Đỗ Chi Vương còn từng ầu ả đầu tư cô phiếu để thua lỗ một khoản tiền lớn.

Liên tục gây ra những lỗi lầm, giúp cho Đỗ Chi Vương thành công trở thành cái gai trong mắt của đám cao tầng gia tộc. Việc gì đến cũng phải đến, Đỗ Chi Vương bị xếp vào danh sách hoàn hảo vô dụng.

Với danh nghĩa hoàn hảo vô dụng, Đỗ Chi Vương được giao cho một nhiệm vụ duy nhất đó là ngây ngốc vài năm lấy cái bằng tốt nghiệp Đại Học. Vì thế mới có chuyện hắn trở thành bạn cùng phòng ký túc xá với Cao Cường thế này đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bị Buộc Thôi Học

Sau bốn giờ đồng hồ, dưới sự nỗ lực cứu chữa của tập thể các y bác sĩ, ca phẫu thuật thành công mỹ mãn. Những vết thương trong và ngoài vùng bụng đều đã được xử lý và khâu lại cẩn thận, Cao Cường qua đó tạm thời vượt qua tình trạng nguy hiểm.

Thực tế thì trường hợp của Cao Cường khá kỳ lạ, nội tạng của hắn bị đâm rách khá nhiều nơi, máu cũng mất phi thường nhiều. Ban đầu các y bác sĩ cũng không mấy nắm chắc sẽ giữ được tính mạng cho hắn.

Thế nhưng suốt bốn giờ hắn không hề có phản ứng phụ nào, chính sự thuận lợi này phần nào đóng góp cho sự thành công của ca phẫu thuật, để rồi sau cùng Cao Cường đã sống sót một cách thần kỳ.

Chiếc băng ca được các y tá hộ lý đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, rồi cứ thế nhắm thẳng hướng thang máy mà đi tới. Cao Cường tiếp theo sẽ nằm điều trị phục hồi tại phòng bệnh hạng sang trên khu tầng VIP.

Một sinh viên nghèo mà lại nhận được đãi ngộ của giới thượng lưu thế này, đương nhiên là nhờ có sự chịu chi của Lão Phệ, một người bằng hữu mà đến giờ Cao Cường còn chưa biết mặt mũi ra làm sao.

Đi theo băng ca, hỗ trợ mấy người y tá cẩn thận chuyển di Cao Cường nằm lên giường bệnh. Xong xuôi Đỗ Chi Vương lặng lẽ ngồi một bên vừa nhìn người bạn của mình, vừa không ngừng đoán đo suy nghĩ.

Đã suy nghĩ suốt một đêm nhưng dường như Đỗ Chi Vương vẫn chưa đưa ra được quyết định. Ngay cả khi trời đã sáng, trên đường trở về ký túc xá mà khuôn mặt hắn vẫn còn in hằn nét đăm chiêu và do dự.

Đứng ở hoàn cảnh của Đỗ Chi Vương, việc quá hiểu những mánh tói của xã hội hiện hành, khiến hắn vì chuyện của Cao Cường mà cảm thấy do dự khó quyết cũng là điều có thể thông cảm được.

Nói thế nào đi nữa thì Đỗ Chi Vương và Cao Cường quen biết thời gian còn quá ngắn. Giao tình vẫn chỉ ở mức nông cạn mà thôi, chẳng có lý do gì để Đỗ Chi Vương phải liều lĩnh không đáng.

Nhất là Đỗ Chi Vương lo lắng việc nhúng chàm quá sâu vào vụ việc của Cao Cường, rất có thể sẽ khiến cuộc sống an ổn của hắn lúc này bị xáo trộn. Đây là điều Đỗ Chi Vương không bao giờ muốn.

Thế nhưng dù sao cũng là bạn bè vui buồn có nhau trong cùng một căn phòng nhỏ hẹp. Bỏ mặc không ngó ngang gì tới kẻ ra có hơi thiếu nghĩa khí, nghĩ tới nghĩ lui Đỗ Chi Vương khó tránh khỏi việc đắn đo.

Trở về tới phòng ký túc xá, Đỗ Chi Vương tắm rửa một phen cho đầu óc được tỉnh táo. Sau đó đổi mặc một bộ y phục mới, rồi mang theo cặp sách rời khỏi phòng vì hiện tại đã chuẩn bị tới giờ lên khoá.

Có điều còn chưa đi tới toà nhà giảng đường, nhìn thấy ở vị trí đặt bảng thông báo có khá đông sinh viên đang tụ tập. Bọn họ túm năm tụm ba thì thầm to nhỏ khiến Đỗ Chi Vương tò mò liền tiến lại xem sao.

Từ xa loáng thoáng nghe thấy có người nhắc tới hai chữ Cao Cường, để cho Đỗ Chi Vương không khỏi nhũn mảy. Tăng nhanh bước chân chạy tới, lọt vào tai hắn toàn là những điều khá hoang đường.

Đỗ Chi Vương đáng người thấp bé, đứng phía ngoài không thể nào quan sát được gì. Hết cách nên hắn chịu đựng cảnh bị đám người mắng chửi, rồi cứ thế lao tới chen lấn xô đẩy len lỏi vào phía bên trong.

Sau một phen vất vả xen lẩn, Đỗ Chi Vương rốt cuộc cũng len lỏi được tới phía trước bảng thông báo. Và chỉ thoáng nhìn qua nội dung ghi trên bảng mà thôi, Đỗ Chi Vương rất không muốn tin vào mắt mình.

Hít một hơi thật sâu để bình ổn tâm trạng của mình, Đỗ Chi Vương lần nữa đưa ánh mắt đọc kỹ những dòng chữ trên bảng. Để rồi sau đó cảm xúc phẫn nộ không ngừng dâng lên trong lòng hắn.

Trên bảng thông báo cũng chỉ dán duy nhất một tờ giấy với nội dung như sau:

Ngày 15 tháng 12 năm 2118.

Ban giám hiệu nhà trường có nhận được văn bản thông báo từ phía quan phủ thành phố Tân Long.

Trong văn bản có ghi vào hồi 22h 05p ngày 14 tháng 12 năm 2118, Cao Cường sinh viên năm nhất khoa hồi phục cấp cứu của Y Đại Tân Long, khi đi trên đường thì gặp phải tấn công. Cao Cường bị đâm nhiều nhất bằng dao nhọn, thương tổn rất nặng, hiện đang được cấp cứu điều trị tại bệnh viện Hào Hoa.

Qua điều tra phía quan phủ cho biết thêm đây là một vụ án mạng tính chất giải quyết án oán giữa các băng đảng hắc xã. Mà trong đó Cao Cường sinh viên trường chúng ta, cũng có rất nhiều biểu hiện chỉ rõ là thành viên của một trong các hắc bang đang tranh đoạt địa bàn khu vực xung quanh Y Đại Tân

Long

Để không làm ảnh hưởng tới môi trường học tập, cũng như đảm bảo an toàn mọi mặt cho toàn thể sinh viên của Y Đại Tân Long, Ban giám hiệu nhà trường xin ra thông báo buộc thôi học đối với sinh viên Cao Cường thuộc năm nhất khoa hồi phục cấp cứu.

Quyết định ngay lập tức được thi hành kể từ khi văn bản thông báo này được công bố tới toàn trường.

Thay mặt ban giám hiệu Y Đại Tân Long

Hiệu Phó Trịnh Đình Dũng

Nói cái gì mà Cao Cường là thành viên băng đảng hắc xã? Rõ ràng là đặt điều phỉ không trắng trợn. Đỗ Chi Vương có thể không cảm thấy tức giận dùm cho người bạn của mình được sao?

Ngoài ra Đỗ Chi Vương thật không hiểu nổi Cao Cường đã đắc tội với cái dạng người gì nữa, để đến nỗi bị đối phương chinh một cách triệt để thế này, chẳng khác nào tương lai của Cao Cường bị đập tắt.

Không có tiền cũng chẳng có quan hệ, một sinh viên nghèo như Cao Cường thì dù có tốt nghiệp đại học danh giá đi nữa cũng chẳng có mấy cân lượng, tương lai vẫn là một thứ vô cùng khó đoán định.

Thế nhưng ít ra còn có tấm bằng đại học để mà dựa vào. Chứ hiện tại bị buộc thôi học rồi, lại còn gắn trên người cái mác xã hội đen, tương lai của Cao Cường liền chỉ còn là bức tranh ảm đạm mịt mù u tối.

Tạm thời bỏ qua vấn đề tương lai của Cao Cường. Tờ giấy thông báo có thể nói đã phần nào trợ giúp Đỗ Chi Vương có được quyết định sau cùng. Hắn vì thế bỏ mặc khoá học hôm nay lần nữa trở về ký túc xá.

Đỗ Chi Vương từ trong rương chứa đồ của Cao Cường tìm được một xấp có khoảng hơn hai ngàn bạc. Không quan tâm tới những đồ đạc vụn vặt khác, hắn mang theo số tiền này rời khỏi trường học.

Chạy thẳng tới cột ATM ở dọc đường, Đỗ Chi Vương mau chóng rút ra một khoản tiền. Sau đó lại từ tiệm tạp hoá mua lấy một hộp sắt có mã khoá, xong xuôi Đỗ Chi Vương mới gọi xe để ngồi tới bệnh viện.

Lên tới phòng bệnh hạng sang mà Cao Cường đang nằm lại, chứng kiến thấy một nữ y tá đang ghi chép các số liệu trên đồng máy móc đo đạc, Đỗ Chi Vương liền mở miệng dò hỏi:

“Mỹ nữ y tá, có thể cho ta mượn bút và xin một tờ giấy được không?”

Y tá làm việc tại tầng VIP này đương nhiên ngoài vấn đề nghiệp vụ, thì ngoại hình cũng phải trải qua tuyển chọn kỹ càng. Vì thế mà cô nào cô nấy đều trẻ trung xinh đẹp như hoa như ngọc.

Mặc dù Đỗ Chi Vương thấp bé nhẹ cân, mặt mũi còn đen nhẻm, xong hắn mặc trên người y phục lại là hàng hiệu đắt tiền. Nữ y tá xinh đẹp vì thế không dám làm cao, vội đưa giấy bút và nói:

“Ta được giao trách nhiệm trông nom phòng này, nếu cần gì ngươi cứ báo một tiếng”

Đỗ Chi Vương đương nhiên có việc cần nhờ vả rồi, vì thế hắn ra hiệu để nữ y tá chờ một chút. Sau đó chạy về hướng bàn ghế tiếp khách ngồi xuống tranh thủ ghi vài dòng nhắn nhủ tới Cao Cường.

Xong xuôi Đỗ Chi Vương liền cho tờ giấy vào hộp sắt mà bên trong đã được để sẵn mười lăm ngàn bạc. Kiểm tra mã khoá cẩn thận, Đỗ Chi Vương mới đưa hộp sắt này cho nữ y tá và dặn dò:

“Mỹ nữ y tá, thời gian tới ta có nhiều việc nên không thể đến thăm hân. Nếu như Cao Cường hân tỉnh lại trước khi ta có thể đến lần nữa, vậy nhờ ngươi đưa chiếc hộp này cho hân. Khi đưa chỉ cần nói là Chuột Nhắt gửi cho thì hân sẽ biết mật mã là gì”

“Ngoài ra ở đây còn có hai ngàn bạc, tuy không đáng là gì so với đãi ngộ của ngươi, nhưng mong ngươi vui lòng nhận lấy. Rồi làm ơn giúp ta chăm sóc thật tốt cho hân, tất cả xin nhờ cậy vào ngươi”

Hai ngàn bạc đúng thật là chỉ bằng một phần mười lương cứng của y tá phòng VIP. Xong muối ít cũng là thịt, có ai lại chê tiền nhiều bao giờ. Nữ y tá vui vẻ đút tiền vào túi, mỉm cười như hoa và hứa hẹn:

“Dù không có ngươi nhờ vả thì chăm sóc thật chu đáo cho người bệnh cũng là trách nhiệm mà y tá chúng ta phải làm. Ngươi có thể yên tâm bận bịu công việc, không cần phải lo lắng gì cả”

Nữ y tá cũng không có nói dối, lương y tá phòng vip cao đương nhiên là bởi bệnh nhân phải chi trả một số tiền phi thường lớn. Các nàng mà phục vụ không tốt, có phản ánh nhỏ nhỏ cũng ngay lập tức bị sa thải.

Đỗ Chi Vương cũng rất hiểu điều này nên mới không lót tay bằng khoản tiền quá lớn. Mà hắn chi ra hai ngàn bạc cho nữ y tá, chung quy cũng chỉ để mua lấy sự yên lòng hơn mà thôi.

Nhìn thoáng qua Cao Cường vẫn còn hôn mê trên giường bệnh. Trong lòng hơi chút thờ dài, Đỗ Chi Vương gật đầu chào hỏi với nữ y tá một câu rồi sau đó lập tức rời khỏi.

Đỗ Chi Vương vừa đi chưa được bao lâu thì một nam bác sĩ trẻ tuổi tiến vào. Người này dáng người dong dong cao, khuôn mặt thanh tú, điển trai theo kiểu thư sinh hay thấy trên những bộ phim truyền hình.

Mà cái kiểu thư sinh này từ xa xưa tới nay vẫn luôn rất được lòng các cô gái trẻ tuổi. Bởi thế mà vị bác sĩ vừa bước vào phòng thôi, nữ y tá đã ngay lập tức tươi cười rói rói. Chỉ sợ ngay cả những đoá hoa nở vào lúc sáng sớm cũng chẳng tươi nổi như nàng ta lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thạch Trung

Nam bác sĩ tên gọi là Thạch Trung năm nay 31 tuổi, trước đây tốt nghiệp Y Đại Tân Long với tấm bằng loại giỏi. Hiện đang nắm giữ chức vụ Phó Khoa tại khoa Hồi Sức Cấp Cứu thuộc Hào Hoa bệnh viện.

Thạch Trung tuy trẻ tuổi vậy thôi nhưng đã có học vị Tiến Sĩ. Nhất là hẳn hoàn toàn dựa vào thực tài thực học để đi lên, chứ không phải do vận dụng tiền bạc hay quan hệ thì mới có thành tựu như bây giờ.

Trẻ tuổi có tài có sự nghiệp, quan trọng hơn hết là đẹp trai và độc thân. Thử hỏi như thế mà còn không trở thành đối tượng khiến phái nữ trong Hào Hoa bệnh viện đổ rập nữa thì phải như nào mới được?

Thạch Trung cho đến hiện tại chỉ muốn toàn tâm toàn ý trong công việc. Ngoài ra có thời gian thì học tập nghiên cứu gia tăng kiến thức, và nếu có thể nâng cao học vị thì đối với hẳn lại càng tốt hơn bao giờ hết.

Cộng thêm một vài lý do khách quan lẫn chủ quan, Thạch Trung chưa muốn tính đến chuyện hẹn hò trai gái. Thành ra bị nữ giới trong bệnh viện chú mục, có đôi khi khiến Thạch Trung cảm thấy khá là phiền.

Thấy phiền là thế nhưng người ta cũng chẳng có ác ý gì, cho nên Thạch Trung chỉ có thể tặc lưỡi mặc kệ mà thôi. Dần dà sau vài năm bơ đi mà sống, hẳn cũng thích ứng và không còn cảm giác khó chịu gì nữa.

Thạch Trung vào phòng là để kiểm tra tình huống của Cao Cường. Nữ y tá mặc dù mê mẩn nhưng cũng không dám lơ là nhiệm vụ, nàng ta mau chóng đưa tới bảng số liệu vừa mới ghi chép xong.

Xem xong bảng ghi chép với những chỉ số như nhịp tim hay huyết áp chẳng khác biệt với người bình thường là bao, Thạch Trung có chút hoài nghi không biết phải chăng máy móc ra vấn đề gì?

Để tránh vụ việc đáng tiếc xảy ra, Thạch Trung đích thân tự tay kiểm tra lại một lần xem sao. Từ đo nhịp tim đo huyết áp, cho đến chức năng phản xạ thần kinh đều được hẳn cẩn thận tiến hành.

Mọi chỉ số đều hết sức bình thường, sai số khác biệt với bảng ghi chép nữ y tá giao cho Thạch Trung cũng trong mức cho phép. Trường hợp này có thể nói là hơi phản khoa học.

Thạch Trung cũng đã kiểm tra những vết khâu ở bụng Cao Cường, bằng mắt thường cũng thấy liền da nhanh hơn so với bình thường. Như vậy có nghĩa Cao Cường đang hồi phục rất nhanh.

Nếu không phải đã xem qua bản xét nghiệm máu và thấy rất bình thường, thì với cái tốc độ hồi phục quý dị này, Thạch Trung xin thề hẳn sẽ tưởng rằng Cao Cường là người ngoài hành tinh cũng nên.

Ngoài những vấn đề kể trên thì còn có một điểm nữa đó là nhiệt độ cơ thể của Cao Cường hơi cao. Vẫn luôn dao động từ 38 độ tới 39 độ, có đôi lúc còn nhảy vọt lên cả hơn 40 độ một chút.

Thế nhưng hiện tượng phát sốt có nhiều nguyên nhân. Trong đó có việc Cao Cường phải tiêm rất nhiều loại thuốc kháng viêm sau phẫu thuật, hẳn có phát sốt vài ngày cũng là điều hết sức bình thường.

Chắc chắn mọi thứ đều không có gì sai sót, Thạch Trung mới yên tâm ghi chép rồi ký tên vào sổ theo dõi bệnh án. Xong xuôi Thạch Trung mới hướng về nữ y tá và lên tiếng dặn dò:

“Giữ nguyên giờ tiêm nhưng giảm liều lượng thuốc xuống còn một nửa. Người tiếp tục quan sát tình hình của bệnh nhân cho cẩn thận, có vấn đề phải ngay lập tức báo cáo cho ta biết”

Nữ y tá không chút chậm chễ, ngay lập tức đứng thẳng người rồi vỗ ngực đảm bảo sẽ chú tâm làm việc. Không đợi nàng ta nhiều lời hơn nữa, Thạch Trung liền như chạy trốn mà rời khỏi phòng.

Cái hành động vỗ ngực mời gọi một cách trắng trợn thế kia, có thể nói đã được đám y tá thi triển ra quá nhiều lần rồi. Để tránh điều tiếng không đáng có, mỗi lần như vậy Thạch Trung liền chạy thật nhanh.

Thạch Trung hoàn toàn không biết cái hành động chạy trốn của hắn, để cho đám y tá trong bệnh viện chia làm hai phe đối lập. Một phe thì vẫn bảo lưu quan điểm tôn thờ Thạch Trung như thể nam thần quân tử.

Phe còn lại cũng không ghét bỏ gì Thạch Trung, có điều các nàng cho rằng giới tính của hắn có vấn đề. Thậm chí còn túm tụm bày trò gán ghép đẩy thuyền Thạch Trung với những nam bác sĩ trẻ tuổi khác đâu.

Không hiểu Thạch Trung mà biết được chuyện bản thân bị hiểu lầm là gay thì có uất ức đến nỗi ngay lập tức cưới một cô vợ hay không. Chứ hắn tiếp tục độc thân chỉ sợ nhân số phe hủ nữ sẽ càng đông mắt.

Thạch Trung chạy trốn vội vàng khiến cho nữ y tá phải cất công đi ra đóng lại cửa phòng. Xong xuôi nàng vào phòng tắm hứng một chậu nước ấm, rồi bung cùng một chiếc khăn mềm tiến lại giường bệnh.

Dù điều hoà vẫn luôn được giữ ở nhiệt độ vừa phải, nhưng Cao Cường phát sốt tới nỗi toát ra nhiều mồ hôi lấm. Vì thế cứ cách một giờ, nữ y tá lại phải dùng khăn thấm sạch người cho hắn một lần.

Cái công việc này chẳng mấy nặng nhọc, nhưng thông thường lại là việc mà team y tá chán ghét nhất. Bởi đối tượng vào nằm ở những phòng bệnh hạng sang này đa số là những lão già dâm tặc.

Kể ra thì phong độ ngời ngời gì đó cũng được thôi, đằng này phải lau người cho những kẻ bụng thì phệ, răng ám khói vàng khè, tay còn hay mò mẫm bậy bạ. Khiến cho các nàng y tá cảm thấy ám ảnh vô cùng.

Tất nhiên cũng không thiếu những y tá chẳng chút nề hà làm cái công việc kinh khủng này. Đơn giản bởi vì đó là những cô nàng luôn áp ủ giấc mộng được đại gia bao nuôi, qua đó mà một bước đổi đời.

Đã có tâm lý đánh đổi thế xác như thế thì việc lột đồ nằm ngửa ra chỉ là chuyện sớm muộn. Chính vì thế mà năm tháng lịch sử của những căn phòng bệnh hạng sang này không thiếu tràng cảnh đặc sắc đâu.

Để quan sát mọi diễn biến của người bệnh, đảm bảo khi vấn đề xảy ra có thể phát hiện kịp thời nhất. Phòng nào cũng được trang bị một hệ thống camera hiện đại, quay rõ nét chẳng kém đoàn làm phim.

Những y tá và bệnh nhân kia đều biết chuyện camera cài cắm kín phòng, xong vẫn bất chấp tất cả. Vì thế mà nhân viên túc trực màn hình giám sát không ít lần được xem phim heo trực tuyến đâu.

Những vụ việc này diễn ra, bệnh viện đương nhiên phải ra chiêu bài ứng phó. Trong đó phải kể đến quy định Hào Hoa bệnh viện sẽ không chịu trách nhiệm khi những video tưng tưng kia bị rò rỉ ra ngoài.

Bất kỳ bệnh nhân nào khi nằm viện dù nam hay nữ cũng phải đồng ý ký kết quy định này. Bởi vì cũng không thiếu vụ mấy bà phu nhân ăn nằm với bác sĩ, rồi ăn nằm cả với vệ sĩ hay lái xe gì đó đâu.

Còn về số phận những y tá sẵn sàng đánh đổi thể xác kia thì không biết có được đại gia bao nuôi hay không nữa. Thế nhưng chắc chắn một điều đó là các nàng sẽ ngay lập tức bị bệnh viện sa thải.

Nói là vậy thôi chứ trong cuộc sống có quá nhiều những tấm gương, để cho các nàng y tá ở khu tầng VIP này khi nhìn vào, liền hiểu được thứ tình tiền trao đổi kia là không thể nào bền vững.

Không bị mấy lão già lăm tiền nhiều của kia chơi chán chê rồi ném bỏ. Thì cũng bị mấy mụ vợ sư tử hà đông của đám đại gia đó tìm tới đánh ghen cho một trận thừa sống thiếu chết.

Mà có gãy tay gãy chân hay bị lột đồ xát ót giữa chợ đi nữa vẫn còn nhẹ nhàng chán. Ngay cả có bị rạch cho vài nhát trên mặt, thì cũng còn phương án phẫu thuật thẩm mỹ bù đắp lại.

Thế nhưng để đến lúc bị dội cho một ca a xít từ đầu tới chân, hoặc ăn cả chai boom xăng vào người. Vậy thì già từ dĩ vãng đi, kể từ nay người đời xin được gọi em bằng danh hiệu thân tàn ma dại.

Sống trong nhung lụa, ăn no mặc đẹp, tối đi dự tiệc như một bà hoàng. bất kỳ cô gái nào cũng muốn. Xong càng tiếp xúc nhiều với giới thượng lưu, các y tá khu tầng vip lại càng nhận thức nhiều mối họa.

Để sau cùng không ai bảo ai, đều tự ý thức giữ gìn cho bản thân tránh rơi vào cảnh sa ngã. Chung quy thu nhập hàng tháng 20 ngàn bạc, đã đủ để cho các nàng có một cuộc sống dư dả hơn ồi người rồi.

Cứ nhìn thu nhập hàng tháng chỉ có một ngàn bạc như Cao Cường mà xem. Trong mắt những người có thu nhập thấp như hắn thì các nàng y tá ở khu tầng VIP này khác nào những tiểu phú bà giàu xụ.

Lại nói tới việc nàng y tá xinh đẹp lúc này đang trợ giúp Cao Cường thăm mồ hôi. Về mặt chán ghét đầu không thấy, thay vào đó khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta cứ cười tủm tỉm suốt từ nãy tới giờ.

Kể ra có hơi buồn cười, bởi vì cái việc vốn bị ghét bỏ này đến khi đối tượng cần trợ giúp là Cao Cường, lại để cho đội ngũ y tá tranh nhau muốn làm. Lý do của hiện tượng khác thường này có rất nhiều.

Thứ nhất Cao Cường là thanh niên trẻ tuổi, tuy ăn uống tiết kiệm nên hơi gầy một chút, nhưng được cái chiều cao lại chuẩn người mẫu. Thêm nữa mặt mũi sáng sủa, đường nét góc cạnh đầy nam tính.

Lý do thứ hai là vì Cao Cường đang hôn mê, hẳn dù có bầy bạ hư hỏng cũng chẳng trêu đùa được các nàng. Trong khi đó các nàng có thể thoải mái trêu đùa hắn mà chẳng lo bị mắng chửi hay phải xấu hổ gì.

Như nàng y tá đang chăm sóc cho Cao Cường lúc này chẳng hạn. Nàng ta không thiếu lần nhéo bấp tay nhéo má hắn. Thậm chí còn sờ mó cả cái lồng ngực vốn gầy gò chả có tí cơ bắp nào của hắn luôn.

Nhưng nhéo này nhéo nọ sờ cái lọ cái chai vẫn chưa phải điều khiến nàng ta cứ cười tủm tỉm như thế. Mà nếu như Cao Cường tỉnh lại biết được dám chắc sẽ phải khóc ròng vì cái chuyện này mất.

Căn nguyên là vì bộ đồ do bệnh viện cấp cho bị mồ hôi làm ướt hết, có thay cho bộ đồ mới chỉ sợ cũng nhanh chóng ướt nhẹp, vì thế cô nàng y tá chỉ phủ lên người hắn một tấm chăn mỏng mà thôi.

Những lúc giúp hắn thăm mồ hôi đương nhiên phải lật chăn lên nha. Hàng họ súng ống gì đó của Cao Cường bị nàng ta nhìn thấy hết. Dám chắc nếu không có camera giám sát, chỉ sợ cô nàng tinh nghịch này đã đưa tay búng súng của hắn vài cái cho vui luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Quá Khứ

Đã năm ngày kể từ khi Cao Cường được chuyển vào phòng Vip sau ca phẫu thuật. Mọi chỉ số đo đạc được vẫn luôn giữ ở mức ổn định như một người khoẻ mạnh bình thường.

Nhiệt độ cơ thể của Cao Cường cũng đã hạ xuống ở mức 36 37 độ. Điều này đồng nghĩa với việc cô nàng nữ y tá kia hết cơ hội nghịch ngợm mỗi khi lau thăm mồ hôi trên người hắn.

Về lý tiến triển phục hồi rất tốt mới đúng, thế nhưng đến hiện tại Cao Cường còn chưa chịu tỉnh. Tình huống này biến những chỉ số bình thường kia trở thành điều đáng y bác sĩ phải lo lắng.

Oái oăm thay dù đã tiến hành chụp cắt lớp, quét sóng não này nọ, bọn họ vẫn không tài nào tìm ra được nguyên nhân bởi vì sao mà đã năm ngày trôi qua Cao Cường còn chưa chịu tỉnh lại.

Bảo hắn bị đánh vào đầu đã đành, đằng này bị đâm vào bụng. Ca phẫu thuật và quá trình phục hồi đều mượt mà như con đường tơ lụa. Thế thì tại sao Cao Cường hắn còn hôn mê sâu?

Trong khi đám bác sĩ đầu đầu tìm hiểu tài liệu sách vở để xem vấn đề nằm ở đâu. Thì chính bản thân Cao Cường cũng đang phải khổ sở chịu đựng chẳng hề kém cạnh bọn họ một chút nào.

Nói chính xác thì chuyển vào phòng vip nằm đến ngày thứ hai là Cao Cường đã có ý thức trở lại rồi. Theo đó mà mọi thứ diễn ra xung quanh mấy ngày nay hắn đều biết mười mươi rõ ràng.

Từ việc đám bác sĩ liên tục vây quanh hội chẩn, tranh luận âm ỉ khiến hắn nhức cả đầu. Hội chẩn chán chê lại đẩy hắn đi kiểm tra cắt chụp hết cái này cái nọ phiền nhiễu muốn chết.

Ngay đến những việc này Cao Cường còn nhận biết được, thì tất nhiên chuyện bị cô nàng y tá sờ mó hắn cũng rõ ràng rành rành. Nói thẳng ra Cao Cường còn đếm được đã bị cô nàng này búng súng tận ba lần.

Xong đó không phải là những chuyện mà Cao Cường quan tâm tới. Bởi chính hắn cũng hoang mang gần chết vì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với bản thân mình đây.

Mà nếu chỉ nằm im đó như thể bị liệt toàn thân thì đã đành, ít ra sẽ không cảm thấy đau đớn gì. Đằng này suốt mấy ngày liền hắn lúc nào cũng phải chịu

đựng cảm giác toàn thân bỏng rát.

Cao Cường xin thề có trời rằng hán tướng mình đã bị ném vào lò hoả thiêu của bệnh viện. Chứ không phải đang nằm trên giường ở trong căn phòng vip gắn máy điều hoà mở 27 độ C nữa rồi đâu.

Máu huyết trong người cứ như dòng dung nham sôi sục, từng thớ thịt từng đốt xương như sắp bị thiêu đốt thành tro tàn. Đau đớn suốt mấy ngày qua hán phải chịu đựng khó có thể dùng lời nói để miêu tả.

Thống khổ mà Cao Cường phải chịu đựng chưa dừng lại ở đó. Bởi vì khi mà cảm giác bị thiêu đốt qua đi, cũng là lúc cả thể xác lẫn tinh thần của hán phải đón nhận một đợt tra tấn dày vò khác ập tới.

Cao Cường một lần nữa xin thề hán rất muốn chỉ tay lên trời mà mắng chửi lão tặc thiên. Bởi vì Cao Cường có cảm giác hán bị chuyển hộ khẩu từ lò hoả thiêu lên tới cột điện cao thế luôn rồi.

Từng dòng điện cuồng bạo chạy chồm ngang dọc khắp cơ thể Cao Cường. Trong đầu cũng như thể bị thứ gì đó sắc bén liên tục đâm chọc bừa bãi, để hán phải gánh chịu từng cơn đau buốt óc.

Khi cảm giác tẩm mình trong dòng điện cao thế này tan biến, Cao Cường cũng chẳng rõ đã trôi qua mấy ngày. Thế nhưng Cao Cường lại biết một việc, đó là bệnh viện Hào Hoa thế mà bị cúp điện.

Cao Cường trong lòng hoài nghi nếu như mạng lưới điện của bệnh viện vẫn hoạt động bình thường, có khi hán còn bị điện giật dài dài. Càng nghĩ hán lại càng thấy sợ, đến nỗi mồ hôi tuôn ra cứ như mưa.

Nỗi sợ hãi cũng không tồn tại quá lâu, bởi vì Cao Cường chẳng biết mình vậy mà mở được mắt ra tự bao giờ. Khẽ nhấc ngón tay, niềm vui ngay lập tức được nhân đôi bởi vì hán có thể cử động bình thường.

Châm chậm ngồi thẳng dậy, hán vậy mà thấy những vết thương ở bụng cũng không đau đớn gì mấy. Có phát hiện này Cao Cường đương nhiên sẽ mạnh dạn hơn trong việc vận động cơ thể một chút.

Dựa vào ánh trăng chiếu rọi qua lớp kính cửa sổ, Cao Cường nhẹ nhàng đi lại vài vòng trong phòng. Mấy ngày qua chỉ được tiếp nước, thành ra đi có hai ba vòng nho nhỏ thôi mà hán đã mệt là cả người.

Mệt là thế xong nghĩ tới nữ y tá đâm tặc, Cao Cường đành cố lết vào phòng tắm để tự gột rửa mồ hôi trên người. Sau đó từ ngăn tủ lấy ra một bộ đồ bệnh viện mặc tạm vào rồi mới yên tâm leo lên giường.

Không rõ hệ thống điện của bệnh viện bao giờ mới sửa xong. Chỉ thấy không còn điều hoà nên nhiệt độ trong phòng bắt đầu giảm xuống. Se lạnh để cho Cao Cường bất chợt nghĩ tới hoàn cảnh của mình.

Thực tế thì Cao Cường còn cha còn mẹ đầy đủ, và còn có cả một đứa em trai nhỏ hơn sáu tuổi nữa. Đương nhiên cũng không thiếu ông bà nội ngoại, có di chúc bác anh chị em họ hàng.

Nhớ năm đó, khi mà Cao Cường vẫn ở tại thị gia thế nhà hán cũng khá lắm, thuộc tầng lớp thượng lưu của Bạch Long. Một thành phố nằm cách Tân Long này quãng đường lên tới hai mươi ngàn dặm.

Còn hiện tại đã hơn tám năm xa cách, nên Cao Cường cũng không rõ gia đình mình hiện tại ra làm sao cả. Có lẽ bọn họ vẫn sống rất tốt và.. đã sớm quên đi sự tồn tại của Cao Cường trên đời từ lâu.

Cao Cường phải rời xa gia đình là điều không ai mong muốn. Nguyên nhân bắt nguồn là từ năm hán ba tới bốn tuổi gì đó. Năm mà Cao Cường bắt đầu có những biểu hiện thể hiện ra sự khác người.

Cao Cường tất nhiên cũng chẳng biết vì sao những điều kỳ quái này lại xảy đến với mình. Hán chỉ nhớ khi đó xung quanh thi thoảng lại diễn ra những tình huống quỷ dị.

Cụ thể như việc Cao Cường thường xuyên nhìn thấy những bóng mờ vật vờ bay lượn. Những bóng mờ này có lúc màu trắng lúc màu đen, có cả lúc màu đỏ cứ như máu.

Ngoài những bóng mờ không rõ hình thù thực hư ra làm sao, thì thi thoảng vào ban đêm lúc nằm trên giường ngủ, Cao Cường còn thấy như có người đang thủ thi gì đó vào tai hán.

Có lúc thay vì nói thầm thì lại là khóc rống kêu gào. Khiến hán dù sợ cũng phải tò mò đóng tai tập trung lắng nghe, xong vẫn không tài nào hiểu được nội dung của những tiếng thì thầm kia là cái gì.

Và cuối cùng phải kể tới những cơn gió lạnh vô duyên vô cớ, dù giữa trưa hè nắng chang chang 40 độ C, cứ mỗi khi nhìn thấy bóng mờ là y như rằng Cao Cường cảm thấy lạnh lẽo thấu cả xương.

Bóng mờ lượn lờ, thì thầm to nhỏ, gió lạnh thấu xương.. Cao Cường khi đó chỉ là đứa bé ba bốn tuổi làm sao có thể không sợ hãi? Tinh thần hán lúc nào

cũng trong trạng thái hoảng loạn.

Cha mẹ thấy Cao Cường khác người tất nhiên gắng hỏi xem có chuyện gì. Cao Cường kể lại cho họ nghe toàn bộ những điều mà mình thấy. Họ đưa hắn đi gặp bác sĩ khắp nơi, xong chẳng có tác dụng gì.

Chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói bởi vì Cao Cường dần dần cũng quen với những sự kiện quỷ dị xảy ra với mình. Nhưng miệng đòi thối tha không chờa một ai bao giờ, cho dù có là một đứa bé đi nữa.

Hết xuất hiện hàng loạt lời đồn đãi về việc Cao Cường bị ma quỷ ám. Rồi lại tới đặt điều nói hắn là kẻ mang tới điềm xấu xui rủi này nọ. Dẫn tới việc kinh doanh của cha mẹ hắn bắt đầu gặp phải trở ngại.

Kinh doanh làm ăn không tốt đi nữa thì cha mẹ Cao Cường vẫn phải chấp nhận. Họ chỉ có một đứa con là hắn mà thôi, vì thế đành vất vả đi khắp nơi tìm kiếm danh y cũng như cầu cạnh chùa triền đạo miếu.

Và rồi mẹ hắn lần nữa có thai, Cao Cường gần như không còn thấy bóng dáng của mẹ trong quãng thời gian bà dưỡng thai. Phải đến khi em trai của hắn ra đời, Cao Cường mới lại được thấy mặt mẹ mình.

Thế nhưng cũng từ đó sự quan tâm của cha mẹ giành cho hắn biến chuyển dần lạnh nhạt. Nhất là Cao Cường vậy mà còn bị cách ly hoàn toàn với đứa em trai bé bỏng của mình.

Ở vào hoàn cảnh như thế Cao Cường cảm thấy tủi thân là điều khó tránh khỏi. Xong cũng không vì thế mà Cao Cường đem lòng thù ghét cha mẹ hay đứa em trai vừa mới sinh ra đời kia.

Cao Cường dần quen thuộc với cuộc sống cô độc ở trong chính ngôi nhà của mình. Và có vẻ như mọi người xung quanh cũng thích ứng với việc trong nhà có một đứa trẻ sống vật vờ như thế.

Bởi vì ở nhà chỉ lủi thủi một mình, cho nên khi đó Cao Cường thích tới trường học hơn nhiều. Mặc dù luôn bị đám bạn học chế diễu bắt nạt, xong ít ra như thế còn hơn bị coi như không khí ở nhà.

Bị đánh giá là tâm lý không ổn định, rồi còn bị áp lên người cái danh xưng “đứa trẻ bị ma quỷ ám”. Thế nhưng kết quả học tập của Cao Cường lại phi thường tốt, lúc nào cũng trong top học sinh khá giỏi.

Theo năm tháng qua đi, những điều tiêu cực về hắn cũng giảm dần. Mặc dù ở nhà vẫn bị coi như không khí, nhưng khi đến trường học Cao Cường đã có vài người bạn để chơi cùng.

Chỉ có điều cái năm tháng yên ổn này chẳng kéo dài được bao lâu. Chính một câu hỏi của Cao Cường đã dẫn tới mọi thứ sụp đổ, để rồi cũng từ đó hắn phải sống xa cách với gia đình mình.

Trong một lần tan học về nhà, nhìn thấy em trai đang chơi đùa với mấy người giúp việc. Cao Cường đã buột mồm hỏi em trai mình có nhìn thấy những bóng mờ đen trắng bay lượn hay không?

Ngay lập tức người giúp việc bế em trai nhỏ bé của hắn chạy đi mất hút. Và khỏi cần đoán cũng biết vụ việc này sau đó đã ngay lập tức được báo cáo lại với cha mẹ của hắn.

Cao Cường khi đó mới hơn mười tuổi mà thôi, vẫn còn là một đứa trẻ với tính hiếu kỳ cực cao. Hắn tò mò muốn biết em trai có giống mình hay không cũng là chuyện hết sức bình thường.

Thế nhưng ngay trong tối hôm đó, Cao Cường đã được an bài đưa đi khỏi nhà. Trải qua quãng đường rất dài hết ngồi tàu lại ngồi xe. Hành trình kết thúc tại một ngôi chùa ở vùng nông thôn heo hút. Và cũng từ đó Cao Cường không còn một lần nào nhìn thấy người thân của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Là Lớn Hay Nhỏ

Khi còn sống ở nhà thì lâu lắm Cao Cường mới gặp phải tình huống quỷ dị một lần. Chẳng biết lý do bởi vì Bạch Long là thành phố có đông dân cư, hay còn vì nguyên do nào khác nữa.

Thế nhưng từ khi chuyển tới cái vùng heo hút này thì hiện tượng oái oăm kia diễn ra liên tục. Có điều bị cha mẹ vứt bỏ reo rắc vào lòng Cao Cường một nỗi lo lắng sợ hãi còn lớn hơn nhiều.

Ngay đến cha mẹ ruột thịt mà còn sẵn sàng vứt bỏ hắn không thương tiếc như thế. Cao Cường không dám làm ra hành vi kỳ quái nào, bởi vì hắn rất sợ ngay cả ngôi chùa rách nát này cũng đuổi hắn đi.

Chuyển tới vùng nông thôn heo hút này thực ra cũng không quá tệ. Chỉ ít chẳng ai biết tới vấn đề Cao Cường mắc phải. Cho nên hắn không bị mọi người xa lánh giống như khi còn ở nhà nữa.

Cao Cường cũng được cho đi học như bình thường. Tuy trường lớp các thứ không được như ở thành phố, xong chỉ cần được tới trường và có thêm nhiều bạn bè mới là Cao Cường vui lắm rồi.

Lớn lên đọc nhiều sách báo có thêm nhiều kiến thức. Kể ra thì nghe có hơi phản khoa học, thế nhưng Cao Cường phải công nhận rằng những thứ quý dị mà hắn thấy rất có thể chính là ma.

Giả sử những con ma này nói năng rõ ràng hơn một chút, chỉ đường dẫn lối hoặc báo cho cặp số con lô con đề gì đó chẳng hạn. Vậy thì có khi cuộc sống của Cao Cường sẽ tốt đẹp biết bao.

Đằng này lại chỉ vo va vo ve như muỗi kêu, đã thế còn khò khè kêu gào hú dọa nữa chứ. Báo hại mỗi khi ngồi học bài hay là lên giường ngủ, Cao Cường đều phải đeo tai nghe bật nhạc thật lớn mới được.

Năm lên mười bốn tuổi Cao Cường bị sốt một trận rất nặng, miên man kéo dài suốt một tuần lễ mới dần khỏi. Có điều nhờ pha ốm đau hành hạ này mà cuộc sống sau đó của Cao Cường dễ chịu hơn hẳn.

Bởi vì cái thiên phú nhìn thấy ma của hắn bỗng nhiên biến mất. Không còn bóng mờ lờ mờ trước mặt, không còn tiếng nói thì thầm dọa dẫm bên tai, cũng chẳng còn những lần lâm cảnh rét buốt thấu xương.

Mặc dù đã thực sự thoát ra khỏi cảnh bị ma ám, nhưng Cao Cường không nghĩ tới chuyện trở về với gia đình của mình. Không thù hận cha mẹ không đồng nghĩa trong lòng hắn không bị tổn thương.

Mỗi khi nhớ tới hình ảnh người cha lạnh lùng kia phát tay ra lệnh cho thuộc hạ mang mình đi. Cao Cường có cảm tưởng bản thân giống như một túi rác thải bị vứt bỏ không cần thương tiếc vậy.

Trở về căn nhà với những con người đó để làm gì đây? Để cảm thấy hạnh phúc khi được sống với những người thân hay để cho bọn họ nghĩ Cao Cường hắn thêm khát sự thương hại?

Nhà cửa tiền bạc vật chất, tình thương mái ấm gia đình cái gì gì đó.. Tất cả những thứ này để cho bọn họ giữ lại mà tiêu xài vui vẻ với nhau đi.. Cao Cường hắn không bao giờ cần.

Mấy năm trong chùa ăn cháo loãng qua ngày hắn còn sống tốt đây. Vậy cho nên hắn thà xây dựng cuộc sống cho riêng mình. Nghèo cũng chẳng sao, miễn không để bản thân trở thành kẻ hèn là được.

Cao Cường qua đó tập trung tinh thần cho việc học hành, với mong muốn thi đỗ vào trường đại học Y. Sau này trở thành một vị bác sĩ tài giỏi, mua cái nhà cưới cô vợ, có một cuộc sống vô âu vô lo.

Mặt bằng kinh tế của quốc gia phát đạt hơn trước, có tiền trong tay bày ra lắm trò, cho nên những vùng nông thôn khi ho cò gầy như nơi Cao Cường sinh sống bỗng trở thành địa điểm du lịch nóng bỏng.

Suốt mấy năm học cấp ba, cứ có thời gian rảnh là Cao Cường tranh thủ làm một chân hướng dẫn viên du lịch. Đưa khách tham quan rừng núi xung quanh, cũng kiếm và tiết kiệm được một khoản kha khá.

Chính xác số tiền mà Cao Cường tiết kiệm được là hai mươi lăm ngàn bạc. Có điều đại học danh giá như Y Đại Tân Long hút máu ghê lắm. Chi riêng học phí năm nhất đã nuốt của hắn hai mươi ngàn bạc rồi.

Năm ngàn bạc còn lại thì mua sắm vài bộ y phục với dụng cụ học tập. Rồi linh tinh vài khoản phụ thu trong các khoá học nữa. Vắt và tiết kiệm vài năm liền chẳng còn sót lại được chút gì.

Cho dù xin được công việc ở quán Coffee Ánh Trăng, nhưng với mức lương hàng tháng chỉ có một ngàn bạc, tiết kiệm hết mức cũng chẳng thể nào đủ nộp học phí năm thứ hai.

Muốn giảm tải gánh nặng học phí, tránh tình huống xấu vì không đủ tiền mà việc học hành bị dang dở. Cao Cường chỉ có một biện pháp duy nhất đó là phải đạt thành tích thật cao để hốt được học bổng.

Chứ sinh viên năm nhất gà vịt như hắn, không có kinh nghiệm thực tiễn, chẳng có quan hệ dựa vào mà đòi có được công việc làm thêm với mức lương khoảng hai ba ngàn bạc thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Mà lúc này Cao Cường còn đang lo hắn sẽ chẳng giữ được công việc ở quán Coffee Ánh Trăng đâu. Trò đời là thế, chẳng ai quản người đúng hay sai, chỉ cần dính vào rắc rối người liên sẽ phải cuốn xéo.

Giờ mà có suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Mấy ngày qua bị dày vò khiến Cao Cường đầu óc mệt mỏi lắm rồi, nằm băng khuân một lúc mà hắn lẫn ra ngủ lúc nào chẳng hay.

Hệ thống máy móc cung cấp điện của bệnh viện Hào Hoa được bố trí trên tầng thượng. Bởi vậy nơi đây lúc này có tới mấy chục người đang vội vàng tiến hành khắc phục sự cố.

Bọn họ cũng không hiểu làm sao mà tự nhiên mức tiêu thụ điện năng của khu tầng vip tăng cao đột biến. Quá tải sập điện đã đành, đằng này oái oăm đến nỗi khiến cho ba máy biến áp phát nổ luôn rồi.

Còn khá may mắn vì những khu vực khác của bệnh viện không bị ảnh hưởng gì tới. Chứ giả dụ đang có ca phẫu thuật mà bị cúp điện cái rụp kiểu này thì thôi đóng hòm đem đi chôn luôn cho nhanh.

Nổ biến áp kiểu này thì bắt buộc phải chờ thay biến áp mới. Máy phát điện chạy dầu cũng vô dụng trong tình huống này. Dám chắc không có hai tới ba giờ, khu vip đừng mong có điện trở lại.

Mà khu vip tụ tập toàn ông nọ bà kia, cái đám đại gia này nằm viện khác nào đang đi nghỉ dưỡng. Trời thì lạnh mà điện không có, cái đám đao to búa lớn này đang làm loạn ầm ĩ hết cả lên rồi.

Vì thế mà trên tầng thượng lúc này ngoài hơn hai mươi nhân viên kỹ thuật đang khắc phục sự cố. Còn có hơn hai mươi nàng y tá sau khi chạy lên thúc dục liên tranh thủ tụ lại một chỗ chém gió quạt chả.

Một đàn mỹ nữ xinh như mộng lớn vồn trước mặt thế này, hẳn phải cảnh đẹp ý vui nhiều lắm. Đáng tiếc đám nhân viên kỹ thuật đang bận tới tấp mắt mũi, chẳng có tinh thần mà để ý mấy người các nàng.

Cô nàng y tá được Cao Cường phán xét là đậm tặc cũng có mặt ở nơi đây. Nàng ta cũng theo đó mà trở thành mục tiêu bị những y tá khác trêu đùa. Trong đó một nữ y tá hơi lớn tuổi một chút nói:

“Nha đầu khai ra mau, có nhìn trộm chim cò tiểu tử kia không hả?”

Người hỏi năm nay ba mươi lăm tuổi, chồng con cũng đã có. Đương nhiên nói chuyện không có e thẹn như những y tá trẻ tuổi khác. Câu hỏi kiểu này dù là những y tá khác không liên quan còn thấy đỏ mặt.

Bản thân Lê Hương là người trong cuộc, lại càng ngại ngùng gấp bội. Xong cũng không thể nhận là mình đã nhìn trộm được nha. Lê Hương phụng phịu tỏ vẻ không vui đáp trả:

“Là do tình thế công việc ép buộc nhé. Chứ ta không có nhìn trộm”

“Ha.. Ha.. Ha..” – Lê Hương vừa dứt lời, mấy nàng y tá xung quanh liền cười nghiêng ngả. Có thể thấy mục đích chính của bọn họ là để Lê Hương khai ra có nhìn thứ đồ chơi kia hay không mà thôi.

Lê Hương lúc này cũng hiểu ra được vấn đề, nàng không khỏi thấy tức muốn nổ phổi. Xong ai bảo ngu ngốc nhảy xuống hố do người ta đào đây, giờ mà nói gì thêm nữa không khéo còn bị cười ác hơn.

Những khi rảnh rỗi chỉ chém gió chuyện quần áo son phấn mà thôi thì quá tẻ nhạt. Nữ y tá lớn tuổi vì thế sinh ra thói quen nói chuyện người lớn để làm hư đám tiểu nha đầu đồng nghiệp.

Cũng không phải có ý gì xấu, chỉ là muốn truyền dạy một ít kinh nghiệm cần biết cho những cô nàng chưa nếm mùi đời này mà thôi. Nàng ta khề tăng hăng giọng, rồi nhìn Lê Hương tiếp tục hỏi:

“Nói xem, chim cò tiểu tử đó lớn không?”

Nguyên một đám mặt đỏ bừng bừng, nhưng có vẻ rất là háo hức chờ nghe câu trả lời đây. Lê Hương bị nhìn chăm chăm mà xấu hổ gần chết, nàng ước gì có điện để chạy trốn xuống dưới kia cho rồi.

Lê Hương một tí phần trăm không muốn trả lời. Nhưng giữ im lặng không khéo bị tẩy chay thì phiền. Và lại chỉ là cái đó của nam giới mà thôi chẳng có gì ghê gớm, Lê Hương liền hạ thấp giọng xuống:

“Đại tỷ, ta không biết bao nhiêu mới tính là lớn. Có điều sáng sớm hôm qua khi ta giúp hần lau người thì thấy nó không ỉu xiu như mọi khi. Ta thấy nó dài cỡ cây thước kẻ tiểu học, ừm chắc khoảng 20 cm. Bề ngang thì chắc cỡ ba ngón tay của ta chập lại. Vậy là lớn hay nhỏ?”

Lê Hương khua tay mô tả chán chê cũng chẳng thấy ai nói gì. Nhìn sang thì thấy nguyên một đám tỷ muội ánh mắt mông lung, đã vậy cổ họng nhấp nhô đang không ngừng nuốt nước miếng.

Khoa trương hơn hẳn phải kể đến nữ y tá lớn tuổi kia. Nàng ta không hiểu nghĩ ngợi lung tung một hồi cái gì xong, liền đặt hai tay lên vai Lê Hương rồi vô cùng nghiêm túc và nói:

“Nha đầu vất vả rồi, từ ngày mai để đại tỷ thay người chăm sóc cho tiểu tử đó đi”

Đúng lúc này một con gió phi thường lạnh lẽo khẽ thổi qua, khiến cho tất cả mọi người có mặt ở nơi đây, từ nhân viên sửa biển áp cho tới đội ngũ y tá đều không tránh khỏi khẽ rung mình.

Chỉ là hiện tại đang cuối mùa đông, gió lạnh chẳng phải điều gì hiếm lạ. Cho nên sau khi suyết xoa cảm thán vài câu, bọn họ rất nhanh liền tiếp tục công việc còn đang dang dở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hắc Vụ Hồn Ma

Điện chưa có nên dãy hành lang khu tầng vip vẫn chìm sâu trong bóng tối. Mới chỉ một chút lạnh giá nho nhỏ của mùa đông, đã đủ để cho những kẻ quen ăn sung mặc sướng phải mất đi sự bình tĩnh.

Bởi vậy trong cái hành lang tối đen như mực này, lâu lâu lại vang lên vài tiếng chửi mắng thậm tệ. Mà người phải gánh chịu sự xúc phạm đầy tục tĩu này không ai khác chính là tập thể nữ y tá.

Cái đám tai to mặt lớn lắm tiền nhiều của chính là vậy đấy, vui buồn gì cũng thích mắng chửi người ta. Đội y tá ở khu tầng vip mà không được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ sợ đã bật lại rồi cũng nên.

Chỉ là đừng nhìn các nàng vẫn luôn tươi cười mà lầm tưởng không có gì xảy ra. Cứ mắng chửi cho sướng mồm đi, đến lúc đồ ăn thức uống bị các nàng nhỏ nước bọt vào thì đúng có mà khóc.

Một con gió lạnh từ đâu thổi qua, khiến hai nữ y tá đang ngồi trong phòng trực ban không khỏi thoáng rung mình. Và tiếp ngay sau đó tiếng chửi rủa của đám đại gia phát ra lại càng thêm dữ dội.

Không rõ duyên cớ gì nhiệt độ tại khu tầng vip càng lúc càng hạ thấp. Có cảm tưởng giống như đang ở nơi ngập tràn băng tuyết vậy. Khiến cho bất kỳ người nào đang trú ngụ ở đây cũng thấy rét run cầm cập.

Tự nhiên có con lạnh khủng khiếp từ đâu ủa tới, tất nhiên tiếng mắng chửi nổ ra càng thêm ác liệt. Thế nhưng sau đó vài phút chỉ còn lại là những tiếng rên rĩ hừ hừ run rẩy, xen lẫn còn có âm thanh lạch cạch từ những hàm răng va đập vào nhau phát ra.

Chưa dừng lại ở đó, bởi không thể kháng cự nổi với con lạnh khủng khiếp xuất hiện bất chợt này, những người đang có mặt ở nơi đây cứ thế lịm dần đi. Mọi âm thanh tiếng động theo đó dần vụt tắt, để rồi hành lang tối đen như mực bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Nếu bây giờ có điện trở lại và những nàng y tá từ trên tầng thượng đi xuống. Không hiểu khi chứng kiến băng sương lạnh lẽo ngập tràn trong không khí thế này, bọn họ sẽ cảm thấy kinh hãi đến nhường nào.

Có điều các nàng y tá sẽ không có cơ hội nhìn thấy tràng cảnh hãi hùng này. Thứ hàn khí lạnh lẽo kia như thể có linh tính, nó rất nhanh thì tìm được mục tiêu rồi co rút tập trung lại trước cửa một căn phòng.

Nhờ đó mà nhiệt độ tại khu tầng vip chậm rãi bình thường trở lại. Chỉ nếu hàn khí tiếp tục tràn quét bừa bãi, chỉ e những người đang ở tầng này sẽ bởi máu trong cơ thể bị đóng băng mà chết sạch sành sanh.

Mà những người này bị hàn khí quét cho bất tỉnh chưa hẳn đã khổ, chỉ ít bọn họ còn được ngủ ngon một giấc. Chỉ trong căn phòng mà hàn khí tụ lại trước cửa kia thì Cao Cường đang kinh hãi gần chết.

Đã bốn năm trôi qua, hẳn vậy mà lần nữa nếm trải cái cảm giác lạnh thấu xương thế này đây. Cao Cường thậm trí còn không có tinh lực để mà tự hỏi tại sao cái cảm giác quỷ dị này lại xuất hiện?

Bởi vì vắng vắng bên tai Cao Cường lúc này là những tiếng cười “kiệt kiệt” quỷ dị. Tiếng cười có nhịp điệu và tiết tấu rõ ràng, không còn là kiểu âm thanh nhỏ bé ngắt quãng khó nghe giống như khi trước nữa.

Ngồi một mình trên chiếc giường trong một căn phòng tối đen như mực. Tiếng cười góm ghềnh từ bốn phương tám hướng liên tục vọng tới. Để cho Cao Cường cảm thấy chóng mặt buồn nôn vô cùng.

Nói thật thì chẳng qua là lâu lắm mới bị dọa ma nên Cao Cường hơi bắt ngờ sợ hãi một chút. Chỉ sau vài giây choáng ngợp trong lòng hắn đã bị con thịnh nộ thống trị rồi, bởi thế mà Cao Cường chỉ tay quất lớn:

“Thứ ma quỷ gì mà mất dạy chuyên đi phá giấc ngủ người khác thế hả? Cười cái con mẹ nhà ngươi. Dọa dẫm cái con mẹ nhà ngươi. Có bản lĩnh đem ta giết, nếu không cắt con mẹ nhà ngươi đi!”

“Kiệt.. Kiệt..” – Đáp lại chuỗi mắng chửi của Cao Cường vẫn là tiếng cười kinh tởm kia. Có điều rất nhanh bị thay thế bằng một giọng nói mà dám chắc dù bất kỳ ai nghe thấy cũng phải tê dại hết cả da đầu:

“Khi con mới cảm thấy cực độ sợ hãi.. kiệt.. kiệt.. lúc ăn thịt hương vị tuyệt hảo hơn rất nhiều.. kiệt.. kiệt..”

Cao Cường nghe xong mà toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh, chẳng mấy chốc mà bộ đồ trên người lại ướt nhẹp. Mới bị người dùng dao đâm gần chết thì thôi đi, giờ con mẹ nó ngay cả ma quỷ cũng đòi ăn thịt.

Chỉ là rất nhanh nỗi sợ hãi bị những cảm xúc tiêu cực nghiền nát. Cao Cường lúc này cảm thấy uất ức vô cùng. Để rồi hắn không nhìn được nữa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào hư không, gắp giọng chất vấn:

“Tại sao cái đám ma quỷ các ngươi phá hỏng cuộc đời ta? Tại sao cứ phải là ta? Con mẹ nó tại sao?”

“Kiệt.. Kiệt..” – Giọng cười khốn nạn kia lần nữa vang lên, rất nhanh đối phương lên tiếng đáp lại. Chỉ có điều câu trả lời này không phải để đưa ra đáp án, mà là để chọc tức Cao Cường mà thôi:

“Thấy tức giận rồi sao? Thế nhưng ta sẽ không nói cho ngươi biết. Bởi vì ngươi càng tức giận thì sẽ càng mang nhiều oán hận, ăn thịt lại càng ngon. Còn ngon hơn rất nhiều khi mà ngươi sợ hãi.. Kiệt.. Kiệt..”

Nghe vậy Cao Cường liền biết nghi vấn của mình sẽ không đời nào được đối phương giải đáp. Kể ra có hơi thất vọng, xong cũng đâu thể làm gì được. Hắn thở dài một hơi và chậm rãi nhắm mắt lại.

Hành động này của Cao Cường khiến hồn ma trong màn hắc vụ bám trên trần nhà cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nhấn nài chờ xem Cao Cường nói gì tiếp theo mà mãi không thấy, hồn ma vội vã lên tiếng dò hỏi:

“Ngươi buông xuôi chờ chết kiểu đón hèn vậy sao?”

“Đón hèn?” – Cao Cường hai mắt vẫn nhắm chặt, khẽ nhếch miệng cười. Không phải đối phương muốn chọc tức mình sao? Không ăn miếng trả miếng thì quá kém cỏi, bởi vậy Cao Cường tiếp tục nói:

“Nếu ta không cảm thấy sợ hãi, càng không thấy tức giận oán hận. Chắc hẳn ăn sẽ không ngon đâu nhỉ? Cứ nghĩ tới khiến ngươi không được ăn ngon miệng, ta lại cảm thấy vui vẻ vô cùng. Ha.. Ha..”

Tiếng cười sáng khoái của Cao Cường rất có hiệu quả trong việc chọc tức hồn ma. Chỉ thấy màn hắc vụ ngay tức khắc từ trên trần nhà buông xuống, đi kèm với đó còn có âm thanh gầm gừ dữ tợn.

Việc hắc vụ buông xuống đương nhiên đang nhắm mắt thế này thì Cao Cường không thể nào chứng kiến. Có điều cái âm thanh gầm gừ kia càng lúc càng gần, báo hiệu cho hắn biết ma quỷ kia đang tiếp cận.

“Ặc..” – Một bàn tay cứng rắn như gọng kìm bóp chặt lấy cổ của Cao Cường. Hàn khí lạnh lẽo thấm qua da để cho Cao Cường có cảm giác bên trong cuống họng giống như bị ngưng kết lại vậy.

Khó thở và lạnh lẽo hai cảm giác không mấy dễ chịu đồng thời ập tới, khiến Cao Cường mặt hơi nhẩn. Xong cũng chỉ trong tích tắc mà thôi, về mặt của hắn rất nhanh bình thân trở lại như không có gì.

“Kiệt.. Kiệt..” – Tiếng cười góm ghếc lần nữa vang lên, có điều ở ngay trước mặt Cao Cường, chứ không còn từ từ phía vọng tới nữa. Hồn ma cười chán chê một hồi mới nói ra với giọng điệu đầy nghiền:

“Ngươi tưởng rằng những thứ vụn vặt đó quan trọng sao? Để ta nói cho ngươi biết.. nhắm nháp máu thịt của ngươi, cắn nuốt linh hồn của ngươi. Đó mới là việc quan trọng nhất. Kiệt.. Kiệt..”

Cao Cường chậm rãi mở ra hai mắt, thứ đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là một cặp mắt đỏ quạch như cục máu. Với cái lần thứ nhất nhìn thấy ma quỷ một cách rõ nét hơn cả phim HD thế này mà bảo không sợ thì quá là dối trá. Thành thật mà nói thì Cao Cường thiếu chút thì vãi tè ra quần rồi đây.

May mắn thay hồi trước Cao Cường hay tìm tới thể loại phim kinh dị để xem. Rồi còn lên Truyện Convert nhảy hồ truyện linh dị tu ma các kiểu. Nhờ đó mà tôi luyện được tâm lý phần nào cứng cỏi hơn người. Không những dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, hắn thậm chí còn mĩa mai một câu:

“Đến con chó khi cắn người cũng không sủa nhiều như ngươi”

Cao Cường vừa dứt lời, bàn tay do hắc vụ hoá thành đang bóp lấy cổ hắn kia lại càng thêm xiết chặt. Có thể thấy bị ví von với chó thì ngay cả ma quỷ cũng phải giận. Khiến cho hồn ma đầy tức tối nạt nộ:

“Chết đến nơi còn thích làm ra vẻ? Hiện tại ta liền cắn xé gặm nhấm từng miếng từng miếng thịt một, để xem tiểu tử ngươi có còn cười được nữa hay không”

Khi còn nhỏ không ít lần Cao Cường cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống này. Vốn tưởng đã thoát khỏi cảnh bị ma ám rồi đây, nào ngờ hôm nay lại tái phát. Cảm giác chán nản cùng cực bủa vây trong tâm trí.

Khi trước chỉ là quấy nhiễu vớ vẩn đã mệt mỏi lắm rồi. Hiện tại còn gặp phải thứ dữ trọc chờ ăn thịt hân. Cao Cường biết dựa vào đâu để mà có động lực cố gắng thích nghi với hoàn cảnh mới nữa đây?

Không muốn đổ tại cho nguyên nhân nào cả, bởi như vậy quá yếu hèn. Nhưng sự thật là cuộc sống này đối với hân không có nhiều ý nghĩa. Ôm tâm lý chết là giải thoát, Cao Cường cười đầy ngạo nghễ:

“Ha.. Ha.. Ha.. Sống có gì vui? Chết có gì buồn? Ta chết để được giải thoát. Còn cái thứ ma quỷ rác rưởi như ngươi chắc chắn sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh đâu. Ha.. Ha.. Ha..”

“Rắc.. Rắc.. Rắc..” – Đột nhiên trong phòng khê vang lên hàng loạt tiếng động lạ, nghe như thể có thứ gì đó đang rạn nứt. Diễn biến đột ngột này để cho Cao Cường lẫn hắc vụ hồn ma thoáng có chút sững sốt.

“Choang..” – Cao Cường cùng với hồn ma còn chưa kịp thời tỉnh táo. Khoảng không ở chính giữa phòng vậy mà vang lên một tiếng tan vỡ, có thể nói tình huống này cũng không kém phần quỷ dị.

Cao Cường chỉ là người trần mắt thịt đương nhiên sẽ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Chứ còn hắc vụ hồn ma thì đã sợ đến nỗi muốn hồn siêu phách tán ngay và luôn rồi.

Nếu điều kiện cho phép, chắc chắn hắc vụ hồn ma sẽ ngay lập tức rời khỏi trốn thị phi này. Đáng tiếc một thứ sức mạnh khủng bố đã phủ kín mít nơi đây. Hắc vụ hồn ma bây giờ ngay cả nhúc nhích dù chỉ một li còn không thể, khỏi cần nghĩ tới việc chạy trốn nữa đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bạch Lãnh

Diễn biến đột ngột này chỉ chớp mắt đem hàn khí lạnh lẽo trong phòng xua tan sạch sẽ. Lớp băng sương trên các ô kính cửa sổ cũng theo đó mà tan chảy rồi biến mất không còn chút dấu vết.

Thứ ánh sáng màu vàng nhàn nhạt từ những vì sao lấp lánh trên bầu trời phủ xuống, chúng xuyên thấu qua lớp cửa kính soi rọi vào, phần nào trợ giúp tầm nhìn của Cao Cường được khôi phục.

Ở khoảng không chính giữa gian phòng, đập vào mắt Cao Cường là một vòng tròn với đường viền bao quanh có màu đỏ sẫm. Trên đường viền khắc hoạ chi chít những hoa văn đồ án tối nghĩa khó hiểu.

Nhìn vào bên trong vòng tròn có thể thấy một khoảng không gian tối tăm, lâu lâu lại vọng ra từng tiếng kêu gào thảm thiết. Những âm thanh này có hiệu quả hù dọa người nghe vô cùng ghê gớm.

Xem phim kinh dị đã quen vậy mà chỉ thoáng nghe thấy những tiếng kêu gào này thôi.. Cao Cường đã không tránh khỏi rùng mình sơn gai ốc, lông tơ toàn thân trong vô thức dựng ngược hết cả lên.

Có điều nỗi sợ hãi cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì tràng cảnh trước mắt để cho hân có cảm giác cứ như đang xem Doctor Strange vậy. Cao Cường rất tò mò muốn biết xem ai sẽ từ vòng tròn này bước ra.

Không uống công Cao Cường hao hức mong chờ. Đầu tiên là tiếng bước chân càng lúc gần, rồi sau đó một bàn tay xuất hiện bám lên đường viền của vòng tròn trôi nổi trong không khí kia.

Chỉ là sau đó cái kẻ từ trong vòng tròn bước ra này, trên người phủ lấy một chiếc áo choàng che đầy kín mít từ đầu tới chân. Không nhìn rõ được hình dáng cái gì để cho Cao Cường có hơi thất vọng.

Trong khi Cao Cường dư thừa tâm tư đi buồn bã vớ vẩn, thì một kẻ khác cũng có mặt trong phòng lúc này là hắc vụ hồn ma lại đang phi thường tuyệt vọng.

Hắc vụ hồn ma biết tội phạm vượt ngục như hân sẽ bị truy lùng vô cùng gắt gao. Thế nhưng do chính vị đại nhân này đích thân xuất thủ thì kẻ ra có hơi làm quá.

Phải biết rằng những hắc vụ hồn ma như hân chỉ là tầng thứ rác rưởi thấp kém nhất ở nơi kia. Vậy mà.. hắc vụ hồn ma bỗng thấy rất hối hận vì đã tham gia vượt ngục lần này.

Chỉ là một đám ma quỷ rác rưởi vậy mà có thể vượt ngục thành công. Nghĩ kỹ lại bỗng dưng hắc vụ hồn ma có cảm giác hân và đồng bọn giống như bị dính vào một âm mưu nào đó vậy.

Chẳng hạn có gã khủng bố nào đó muốn vượt ngục nên âm thầm sắp đặt biến bọn chúng thành tốt thì chẳng hạn. Dù mọi suy đoán thì nhau xẹt qua trong tâm trí hắc vụ hồn ma lúc này.

“Thứ giới bộ rác rưởi lại để ta phải đi một chuyến? Ngươi không cần thiết tồn tại trên thế gian này nữa rồi”

Một giọng nói cực độ lạnh lùng cất lên. Giọng điệu ngang tàng ngạo nghễ này như nhát dao cắt ngang dòng suy tư vẩn vơ của Cao Cường, cũng như lay tỉnh hắc vụ hồn ma đang còn mải mê suy đoán.

Cao Cường cũng không thấy cái vị “Doctor Strange” này có động tác gì cả, ấy thế mà đột nhiên lại xuất hiện một đám hoá diễm màu trắng như tuyết, nó nhanh như chớp bao trùm lấy hắc vụ hồn ma.

Hắc vụ hồn ma đương nhiên muốn cầu xin tha thứ nhưng đáng tiếc đã không có cơ hội này. Bởi vì chỉ trong chớp mắt thôi, đoá hoá diễm màu trắng kia đã đem hắc vụ hồn ma đến nỗi tro tàn cũng chẳng còn.

“Cool Ngầu” “Cường Đại” “Bá Đùng Hối” – Hàng loạt câu từ ví von hiện lên trong đầu Cao Cường lúc này. Mà trong đầu hắc vụ hồn ma xuất hiện những nhận xét kiểu này cũng là điều dễ hiểu.

Cao Cường ở trước mặt hắc vụ hồn ma liên yếu nhược khác nào con kiến. Thế nhưng cũng chính hắc vụ hồn ma khủng bố là thế.. khi ở trước mặt vị “Doctor Strange” này thì ngay cả con kiến cũng chẳng bằng.

Ngoài sự choáng ngợp với những điều không tưởng vừa xảy ra trước mắt. Cao Cường còn thấy phi thường hâm mộ và thêm khát có được sức mạnh thần kỳ giống như cái vị “Doctor Stange” này.

Chỉ là đối phương trông có vẻ gì đó lạnh lẽo quá. Nhất là những tiếng kêu gào thảm thiết vẫn từ trong vòng tròn vọng ra, để Cao Cường cho rằng cái vị “Doctor Strange” này chắc cũng không phải thứ gì tốt.

Ngoài ra Cao Cường còn đang lo lắng bởi vì nhìn thấy những điều không nên thấy mà bị đối phương giết người diệt khẩu cái gì đó. Hoả diễm kia dùng huỷ thi diệt tích thì cứ phải gọi là bố ai mà điều tra được.

Đúng là có đôi khi Cao Cường cảm thấy rất mệt mỏi, thế nhưng chưa đến bước đường cùng thì hắc vụ hồn ma phải là thằng điên mà muốn chết. Cuộc sống còn rất nhiều điều hắc vụ hồn ma muốn được trải nghiệm.

Mà hiện tại ở ngay trước mắt đang có một cơ hội vô cùng lớn lao. Chỉ cần lắm được lấy cơ hội này thì Cao Cường sẽ có thể dựa vào nó để thay đổi vận mệnh đầy oái oăm của chính mình.

Yêu ma quỷ quái quấy nhiễu ư? Chỉ cần có được thứ sức mạnh giống như người trước mặt liền dễ dàng giải quyết. Những thứ khó khăn vụn vặt trong cuộc sống càng không đáng nhắc tới.

Giống như trong những bộ tiểu thuyết mà Cao Cường từng đọc trên Truyện Convert thì tất cả âm mưu quỷ kế khi đối diện với sức mạnh tuyệt đối đều chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

Nhà cao cửa rộng, vợ đẹp con xinh.. những viễn cảnh sa hoa liên tục xẹt qua trong đầu. Chỉ là đúng lúc này vị “Doctor Strange” kia lên tiếng dội cho Cao Cường nguyên một gáo nước lạnh căm căm:

“Ước muốn của ngươi sẽ không bao giờ trở thành hiện thực”

Doctor Strange còn đọc được suy nghĩ của ta? Cao Cường giật mình kinh hãi gần chết. Thế nhưng tại sao Doctor Strange nói vậy mới là điều Cao Cường quan tâm, vì thế hắc vụ hồn ma lên tiếng dò hỏi:

“Tại sao? Ngươi sẽ giết ta ư? Không thể truyền thụ cho ta có được sức mạnh giống ngươi sao? Ta xin thề sẽ giữ bí mật chuyện này, ngay cả với người thân cũng không bao giờ tiết lộ”

Doctor Strange không vội vã trả lời, hắc vụ hồn ma kê một chiếc ghế ngay cạnh giường và ngồi xuống. Gã có ngồi kiểu dựa lưng và vắt chéo chân, nhìn vênh vao cứ như một tay đại gia lắm tiền nhiều của vậy.

Cao Cường xin thề hắc vụ hồn ma rất không muốn ví von tầm bậy, giờ chỉ lo đối phương đọc suy nghĩ xong giận cá chém thớt thì chết. Cứ nhìn ả dưới lớp áo trùm đầu kia mà xem, một cặp mắt đỏ như máu luôn a.

“Đầu tiên ta không phải Doctor Strange. Tên của ta là Bạch Lân”

May mắn những suy nghĩ vớ vẩn của Cao Cường không khiến đối phương nổi giận. Có điều không để cho hắc vụ hồn ma lên tiếng đáp lại, Bạch Lân đã xua tay ngăn cản rồi chậm rãi nói tiếp:

“Nếu là kẻ khác biết tới sự tồn tại của ta, chắc chắn kẻ đó sẽ bị xoá đi trí nhớ. Thế nhưng trường hợp của ngươi thì lại khác. Ta chỉ có thể lựa chọn một trong hai đó là đem ngươi giết bỏ hoặc dẫn lối tu hành”

Mặc dù Bạch Lân nhắc tới việc giết hân, xong nếu Bạch Lân muốn giết thì đã sớm giết rồi. Cho nên Cao Cường chẳng chút bận tâm làm gì, tiếp tục ngồi im nghiêm túc lắng nghe.

Thái độ bình tĩnh này của Cao Cường đương nhiên thu được tán thưởng từ Bạch Lân. Có điều phần thưởng hay bật ngón cái khen ngợi thì không có đâu, chỉ có Bạch Lân tiếp tục giảng giải mà thôi:

“Đừng tưởng thứ giò bộ kia tấn công ngươi là do nó đói bụng ăn quàng. Nguyên nhân sâu xa là bởi ngươi khác người thường. Hay nói thẳng ra ngươi là người sở hữu và đã thức tỉnh tiên căn”

“Và nếu như chỉ là tiên căn thông thường thì ta chẳng cần đắn đo suy nghĩ làm gì. Thế nhưng tiên căn của ngươi lại là Âm Lôi, hay nó còn có những tên gọi khác như Âm Lôi Ma Lôi Quỷ Lôi.”

“Nếu ngươi không được dẫn lối tu hành, sớm muộn gì linh hồn cũng sẽ bị tiên căn cắn nuốt. Một linh hồn mới sẽ được sinh ra trong cơ thể ngươi. Một linh hồn tàn bạo khát máu còn hơn cả ma quỷ”

Bạch Lân nói tới đây thì ngừng lại, những lời này đã thừa đủ để Cao Cường hiểu được vì sao Bạch Lân lại có hai lựa chọn. Chỉ là trong đầu Cao Cường có vài nghi vấn không biết có nên hỏi ra..

Không cần Cao Cường hỏi ra miệng thì Bạch Lân cũng đã đọc được suy nghĩ trong đầu hân rồi. Chính vì thế mà Bạch Lân không khỏi bật phì cười, khó khăn lắm mới bình ổn trở lại rồi tiếp tục lý giải:

“Đúng như ngươi nghĩ, Bạch Lân ta đây chính là Quỷ. Ăn sống nuốt tươi chẳng phải việc gì xa lạ đối với ta. Những hành vi độc ác tàn bạo máu tanh nhất kể cả ăn thịt người, Bạch Lân ta đây đều đã làm”

“Ta sẽ không thanh minh bất cứ điều gì với ngươi cả. Muốn phán xét ta thế nào thì tùy ngươi. Chỉ có một điều cần nói để ngươi được biết đó là Bạch Lân ta đây là một trong Tứ Đại Phán Quan dưới Âm Phủ”

Phán Quan? Trong tiểu thuyết và sách báo không phải nói mấy tay Phán Quan chuyên môn tích đức với làm việc thiện cơ mà? Thế nào Phán Quan ở đây lại là con Quỷ chuyên ăn sống nuốt tươi thế này?

Cao Cường mà có khả năng đọc được suy nghĩ của Bạch Lân, thì sẽ biết lúc này Bạch Lân đang cực kỳ muốn giết người. Lý do đương nhiên là bởi những thắc mắc trong đầu Cao Cường quá vớ vẩn đi.

Thử hỏi đi so sánh thực tế với mớ sách báo nhố nhăng mà không phải vớ vẩn sao? Khó khăn lắm mới ngăn chặn được ý định đem Cao Cường đốt thành tro. Bạch Lân cất giọng lạnh băng tiếp tục nói:

“Nghe cho kỹ đây. Ta có thể truyền thụ cho ngươi phương pháp tu hành, thế nhưng trên thế gian này không có bữa trưa nào miễn phí hết. Ngươi vì thế sẽ phải trả ra một cái giá tương xứng”

“Tiểu tử ngươi có ngừng ngay cái việc so sánh với phim ảnh đi không hả? Ma Quỷ chúng ta lấy linh hồn yếu ớt của các ngươi về làm được cái chó gì? Không tập trung lắng nghe thì đừng trách ta độc ác”

Còn chưa nói được mấy câu Bạch Lân đã có cảm giác muốn phát điên rồi. Bạch Lân xin thề trong suốt năm tháng cuộc đời làm Quỷ của gã, chưa khi nào thấy tức tối thế này cả. Gì đâu gặp đúng phải tên nghiện phim ảnh với tiểu thuyết, toàn đi so sánh bậy bạ, đọc được suy nghĩ mà bực hết cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Ký Kết

Mắng cho Cao Cường một trận te tua xong, vất vả lắm Bạch Lân mới lấy lại được phong thái bình tĩnh lạnh lùng vốn có. Vừa rồi chỉ thiếu chút nữa đã một chương đập cho Cao Cường chết tươi luôn rồi.

Mà việc này đầu đuôi câu chuyện cũng do Cao Cường có những suy nghĩ hơi quá đáng. Mua bán linh hồn như trong phim thì cũng thôi, đằng này còn nghĩ tới mấy cuốn đam mỹ với tình tiết mặn hơn muối.

Một kẻ thế thiếp thành đàn như Bạch Lân mà bị ví với gay bóng có thể không điên tiết sao? May mà Bạch Lân không thêm chấp vì Cao Cường trẻ người non dạ, chứ nếu không thì giết bất luận tội rồi.

Cao Cường cũng học được thông minh, ngay lập tức nghĩ tới mấy bộ tiểu thuyết ma đầu giết người như ngoé không gớm tay. Lựa chọn này phi thường sáng suốt bởi vì sau đó Bạch Lân giọng nói nhẹ hân đi:

“Ta truyền thụ là tâm pháp Tu Tiên chính đạo đàng hoàng, nên đừng có lo phải uống máu ăn thịt cái gì. Nhưng như đã nói thì để có thể nhận được nó,

ngươi phải trả ra cái giá tương xứng mới được”

“Ta sẽ nói luôn kéo tiểu tử ngươi lại suy nghĩ bấy bọ. Thứ nhất là vấn đề quy củ, nói thẳng ra thì tâm pháp này chỉ cung cấp cho quan viên của Âm Phủ, ngươi bắt buộc phải trở thành Phán Quan tập sự”

“Không phải ta quyền cao chức lớn có thể tuyển dụng bấy bọ, thì cóc nhái như ngươi có tu tám mươi kiếp cũng đừng mơ nhận được chức vụ này. Cho nên bớt đoán bậy đoán bạ mà tập trung nghe tiếp đi”

Đúng là Cao Cường lại có suy đoán trong đầu, may mà chỉ là những hoài nghi nhỏ nhặt cho nên không khiến Bạch Lân tức giận gì nhiều. Sau khi nhẹ nhàng nhắc nhở một câu, Bạch Lân tiếp tục giảng giải:

“Để trở thành Phán Quan tập sự, tất nhiên ngươi sẽ phải ký một bản giao kèo. Nó giống như hợp đồng lao động của nhân gian vậy. Có vào được biên chế chính thức hay không thì còn tùy nhiều yếu tố”

“Giả dụ như Âm Phủ hài lòng và đồng ý cho ngươi vào biên chế nhưng ngươi không muốn, vậy đợi hết thời hạn giao kèo ngươi sẽ được tự do làm gì tùy thích. Cái này rất là công bằng và dân chủ đi”

“Ồ chiều hướng ngược lại khi ngươi làm không tốt. Thời gian tập sự sẽ kéo dài gấp hai lần đã ký kết. Hết hạn ngươi sẽ được tự do như trước. Tất nhiên đừng mơ tới vào biên chế chính thức của Âm Phủ nữa”

“Theo những gì mà ta mắt thấy tai nghe thì những kẻ làm không tốt đa phần vì quá vô dụng mà chết sớm. Hi vọng ngươi sẽ nỗ lực làm việc, chứ đừng cho người tuyển dụng là ta đây phải mất mặt thì. Kiệt.. Kiệt..”

Mẹ nó, nghe cái tiếng cười này mà Cao Cường thấy ớn lạnh hết cả người. Cao Cường dám chắc bản thân mà làm không tốt.. một tí phần trăm sẽ bị Bạch Lân cái con quỷ này hành hạ cho bằng chết.

Lần này Bạch Lân không thêm phản ứng với suy nghĩ đầy tính nguyên rủa của Cao Cường. Sau khi trưng ra nụ cười kinh tởm với mục đích để dọa nạt chán chê, gã mới tiếp tục những lời còn dang dở:

“Có một đám quỷ hồn trốn thoát khỏi Âm Phủ chạy tới dương gian. Thứ gì đó bọn chúng muốn ăn thịt ngươi chính là một trong số đó. Sự xuất hiện của ta ở đây cũng là bởi phải đi truy bắt chúng về”

“Ồ đây có danh sách hơn hai mươi quỷ hồn vượt ngục, chúng đều lớn von đầu đó quanh thành phố. Giải quyết đám gì đó mất hết này chính là cái giá thứ hai mà ta muốn ngươi phải trả”

Quý đại ca! Ngươi là muốn cứu hay là muốn chính chết ta đây? Ta dựa vào cái gì để giết quỷ hồn hả? Súng đạn hay dao kiếm? Vừa nghe tới phải đi giết quỷ, Cao Cường trong đầu liên tục kêu gào chất vấn.

Đương nhiên Bạch Lân có thể đọc được những câu hỏi mà Cao Cường không cần phải nói ra thành lời này. Khẽ cười lạnh một tiếng, Bạch Lân trả lời bằng những lý lẽ mà Cao Cường không thể phản bác:

“Ta có nói ngươi phải ngay lập tức thực thi sao? Bạch Lân ta đây không tàn nhẫn đến nỗi đẩy ngươi đi tìm chết như thế. Ta cho ngươi hai năm để tu luyện, muốn mua dao mua súng gì đó là việc của ngươi”

“Thế nhưng 1 năm sau đó mà ngươi vẫn chưa xử lý được một quỷ hồn nào, hoặc 7 năm sau kể từ lúc này mà ngươi chưa giải quyết toàn bộ. Vậy thì chính Bạch Lân ta đây sẽ là người bóp nát đầu ngươi ra”

“Đừng nghĩ đây chỉ là những lời hù dọa, Bạch Lân ta đã nói là làm. Đám gì đó kia chỉ là một lũ rác rưởi yếu nhược, có tận 7 năm mà còn không giải quyết được thì ngươi nên chết đi cho đỡ lãng phí khí trời”

Thì những lời Bạch Lân nói đúng là hù dọa còn gì? Có điều Cao Cường tin tưởng Bạch Lân không hù dọa cho vui. Và lại Cao Cường cũng hiểu bản thân mình đang ở tình thế bắt buộc phải ký vào giao kèo.

Không ký ư? Rất có thể sẽ bị gã Bạch Lân này bóp chết ngay lập tức. Mà dù Bạch Lân này sinh lòng nhân từ, thì tiếp theo Cao Cường cũng không có khả năng sống sót nếu lại bị quỷ hồn tới hỏi thăm.

Như tình huống bị hắc vụ hồn ma nhắm nhe đó thôi. Bạch Lân không xuất hiện thì giờ này Cao Cường ngay cả mẫu xương nhỏ xíu cũng chẳng còn. Đám quỷ hồn còn lại dám chắc cũng không bỏ cơ hội đó đi.

Mà ký kết đồng nghĩa với việc phải liều mạng săn lùng đám quỷ hồn góp ghế kia. Thế nhưng ít nhiều còn nhận được tâm pháp gì đó. Có chỗ dựa vào như thế thì cơ hội sống sót mới nhiều hơn.

Còn có một điều quan trọng đó là Cao Cường thêm khát có được sức mạnh như Bạch Lân. Lý do này đủ vượt qua hết thảy để mà hắn sẵn sàng ký kết vào cái bản giao kèo còn chưa hiểu ngơ khoai gì kia.

Cao Cường hay bàn tay nắm thật chặt thể hiện sự quyết tâm. Bảy năm giải quyết đám quỷ hồn ư? Chỉ là chuyện nhỏ, Cao Cường còn muốn có một ngày

sẽ tấn cho gã Bạch Lãnh vênh vào này một trận đây.

Nhớ tới Bạch Lãnh đọc được những suy nghĩ xấu xa của mình, Cao Cường kinh hãi gần chết. Bối lo lắng gã Bạch Lãnh này tức giận đòi ý mà trai tìm trong lòng ngực Cao Cường muốn nổ tung luôn rồi.

May mắn thay Bạch Lãnh không rõ vì khinh thường Cao Cường mơ mộng hão huyền hay thế nào. Gã chẳng biểu hiện thái độ tức giận gì cả, chỉ đơn giản là gõ ngón tay trên thành ghế và nhẹ nhàng nói ra:

“Tu hành là một việc rất không dễ dàng. Gian nan vất vả nguy cơ trùng điệp thế nào ta sẽ không nói. Chỉ có người tự mình đi trải nghiệm thì mới thông hiểu được một cách xác thực hơn”

“Còn nữa, phạm trần không phải là nơi phù hợp với kẻ tu hành. Đạo chơi chốc lát sớm muộn rồi cũng có ngày rồi đi. Lý do vì sao sau này tự người sẽ hiểu, ta sớm nhắc để người tránh trầm mê quá sâu”

“Cuối cùng đó là trong vòng 10 năm người phải đạt tới tu vi Nguyên Anh kỳ. Nếu không thì linh hồn của người sẽ bị tiên căn nuốt chửng. Hãy cố gắng lên đi, đừng để khi đó ta phải tự tay bóp chết người”

Mấy câu trước đó còn chưa thấy gì, chứ câu nói sau cùng của Bạch Lãnh khiến cho Cao Cường hoá đá luôn rồi. Không phải tu hành tâm pháp là được rồi sao? Thế nào lại tới ra cái thời hạn 10 năm thế này?

Mà nghe cái giọng điệu cổ vũ “phi thường chân thành” thế kia của Bạch Lãnh, dám chắc muốn đạt tới tu vi Nguyên Anh gì đó kia trong vòng 10 năm là khó khăn vô cùng, có khi còn là điều không tưởng ý chứ.

Thế quái nào suy nghĩ một hồi, Cao Cường cứ có cảm giác đang bị gã quỷ Bạch Lãnh này chơi xỏ cũng nên. Kiểu như là ném ra miếng mồi như để Cao Cường có hi vọng sống, sau đó bụp cái đập chết tươi.

Đọc mở suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Cao Cường mà Bạch Lãnh suy nghĩ thì ngả ngửa. Bạch Lãnh thế có Diêm Vương chứng giám những lời gã nói hoàn toàn là sự thật. Chỉ cần nửa lời dối trá trời tru đất diệt.

Bạch Lãnh chẳng hiểu sao tiểu tử Cao Cường trước mặt này cứ thích suy nghĩ ví von này nọ như vậy. Thà dùng thời gian đó mà hỏi những thứ liên quan tới đường lối tu hành có phải tốt hơn không?

Bạch Lãnh biết thói quen là một thứ bệnh thâm căn cố đế. Có quát mắng nạt nộ tin chắc Cao Cường vẫn chứng nào tật đấy mà thôi. Bạch Lãnh liền ném ra bốn món đồ rồi nói với giọng có hơi bất đắc dĩ:

“Ta không muốn phải chịu cái cảnh bị người nghĩ xấu như này một phút giây nào nữa. Đọc nội dung giao kèo rồi ký tên đi, để ta còn sớm rời khỏi. Những thứ còn lại kia ký giao kèo xong liền là đồ của người”

Bản giao kèo không rõ được làm từ cái gì nhìn cứ như được dát vàng. Có màu hoàng kim lấp lánh trông khá là đắt tiền. Đã thế còn có khổ giấy rất rộng trải gần kín cái giường mà Cao Cường đang nằm luôn.

Ở mép viền xung quanh cũng giống như vòng tròn ở giữa phòng, chẳng chịt hoa văn đồ án tối nghĩa trông hơi giống đám giun đang bò lúc nhúc. Hai mặt trước sau thì đã sớm ghi đầy chữ là chữ.

Những chữ cái kiểu ký hiệu loằng ngoằng cứ như chữ dân tộc thiểu số thế này nhìn lạ hoắc. Nhưng kỳ quái ở chỗ Cao Cường lại có thể đọc và hiểu cứ như tiếng mẹ đẻ vậy, càng nghĩ càng thấy thần kỳ.

Đang mãi mê đánh giá bản giao kèo trông khá là sang chảnh trước mặt, Cao Cường bỗng dưng cảm thấy hơi lạnh ở đầu thối tới. Khẽ rung mình nhìn lên thì thấy cặp mắt vốn đỏ ngầu của Bạch Lãnh lúc này còn đỏ hơn bao giờ hết.

Đoán chắc do mình mãi mê nghĩ ngợi việc không đâu khiến cho Bạch Lãnh tức giận. Cao Cường không dám chậm trễ thêm, thậm chí còn không thèm đọc nội dung trên bản giao kèo ra sao.. cứ thế cắn rách đầu ngón tay rồi dùng máu ký vội tên vào.

Bạch Lãnh hài lòng thu cất bản giao kèo mà Cao Cường đã ký tên. Nhìn gã quỷ này phát tay một cái bản giao kèo liền mất hút. Cao Cường một lần nữa thấy hâm mộ gần chết.

Bạch Lãnh chẳng quan tâm Cao Cường từng từng cái gì trong đầu. Đưa tay chỉ vào món đồ có hình dáng vòng tròn bằng kim loại màu bạc, Bạch Lãnh nhìn tới Cao Cường rồi ngắn gọn nói một câu:

“Tích huyết nhận chủ, người sẽ thu được tâm pháp”

Cao Cường có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi liên quan tới tu hành. Thế nhưng vừa nói dứt lời, Bạch Lãnh đã quay người rồi nhanh như chớp chui tọt qua vòng tròn nơi giữa phòng. Trước khi vòng tròn kịp biến mất, chỉ còn một câu nói sau cùng của Bạch Lãnh vang vọng tới:

“Người đã không còn con đường nào khác để lựa chọn. Không muốn chết vậy thì hãy nỗ lực tu luyện đi”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chăm Chỉ Niệm Kinh

Thành thật mà nói thì lời sau cùng của Bạch Lãnh cũng chẳng sai, Cao Cường thực sự đã không còn con đường nào khác để đi nữa rồi. Không muốn chết thì phải cầm đầu cầm cổ mà tu hành cái gì gì đó thôi.

Ừ thì cứ coi như Cao Cường cùng đường mặt lộ rồi đi. Thế nhưng Bạch Lãnh nói ra những lời đó với giọng điệu đầy ý cười lại là sao? Gã quỷ quái này đang vui về cái gì? Cao Cường nghĩ mãi không thông.

Tuổi trẻ khí thịnh mà lại bị thẳng mặt cười nhạo như thế thì đương nhiên là không vui rồi. Nhất là đối phương còn là một con quỷ vênh váo, nổi buồn bực trong lòng Cao Cường càng tăng thêm gấp bội.

Cao Cường không chút chần chừ chuyển hoá phiền muộn này trở thành động lực. Áp ủ giấc mộng có một ngày sẽ đập cho cái gã quỷ Bạch Lãnh này một trận te tua đến nỗi cha mẹ của gã nhận không ra mới thôi.

Cảm xúc không vui cũng chẳng duy trì được quá lâu, bởi vì sự chú ý của Cao Cường đã bị mấy món đồ Bạch Lãnh để lại thu hút lấy. Bao gồm cả cái vòng tròn bằng kim loại màu bạc hần đang nằm trong tay.

Hai thứ bị ném trên nệm giường thì trong đó có một cuốn sách dày cộp nhìn trông khá là xưa cũ. Thứ còn lại thì là một cuộn giấy có màu hoàng kim lấp lánh khá giống bản giao kèo nhưng khổ giấy nhỏ hơn nhiều.

Lật mở vài trang của cuốn sách thấy mỗi trang đều là hình vẽ của những loại yêu quái quỷ hồn cùng với hàng đồng ghi chú miêu tả tương quan khá là chi tiết. Giờ chưa phù hợp để đọc nên Cao Cường khép lại rồi thả trở lại giường.

Như người ta thì ngồi xem sách báo hoa cỏ động vật quý hiếm hay là người mẫu nội y nóng bỏng gì đó. Còn mình thì lại phải ngồi xem sách nói về một đồng quái vật gồm ghê thế này. Cao Cường bắt đầu dī thờ dài đưa tay vớ lấy cuộn giấy.

Đúng như những gì Cao Cường đã suy đoán, cuộn giấy này là bảng danh sách liệt kê những quỷ hồn trốn thoát khỏi Âm Phủ. Chẳng buồn đếm xem số lượng chính xác là bao nhiêu, Cao Cường cuộn bảng danh sách lại như cũ và ném xuống giường.

Đến lúc này Cao Cường mới chăm chú quan sát cái vòng tròn kim loại màu bạc trong tay. Chỉ dựa vào ánh sáng trắng sao chiếu rọi vào thì hơi khó để nhìn được rõ hết. Xong cũng đủ để thấy được vài điểm đặc biệt của thứ đồ vật này.

Đầu tiên là đường viền của vòng tròn này không phải nhẵn mịn, mà ở cả trong lẫn ngoài đều có hàng răng cưa. Hai mặt trước sau đều được khắc hoạ những hoa văn cách điệu màu đỏ trông khá nổi bật.

Bên trong lòng của vòng tròn còn có một ngôi sao năm cánh từ những thanh kim loại nhỏ ghép thành. Toàn bộ phần đỉnh nhọn của các cánh ngôi sao dính liền với viền trong của vòng tròn khá chắc chắn.

Những thanh kim loại nhỏ này cũng không khác phần viền vòng là bao, bởi trên thân chúng cũng đầy rẫy những hoa văn cách điệu màu đỏ chói, nhìn trông loảng ngoảng cứ như đám độc xà đeo bám thân cột.

Năm cánh ngôi sao thì rộng ruột, thế nhưng phần chính giữa thì có một khối kim loại ngũ giác. Ngoài những hoa văn đỏ chói loảng ngoảng thì hai mặt trước sau của khối ngũ giác này còn có khắc hoạ hai thứ mà Cao Cường nhìn là hiểu.

Không rõ mặt nào là trước mặt nào là sau, chỉ biết một mặt có hình của cây lưỡi hái khá giống hình tượng lưỡi hái tử thần. Mặt còn lại thì có hình của một chiếc cân có cán, loại biểu tượng cân cân công lý.

Chắc hai cái đồ án hình hoạ này đại diện cho phẩm phán và tài quyết cái gì đó như trong tiểu thuyết thường nói tới đi. Cao Cường cảm thấy rất có thể cái món đồ vật này chính là lệnh bài chứng minh thân phận Phán Quan tập sự của mình cũng nên.

Có nhìn mòn cái đồ vật này đi nữa cũng chẳng để làm gì, Cao Cường quyết định nhò máu nhận chủ gì đó như Bạch Lãnh đã nói đi. Hần háo hức muốn biết tâm pháp tu hành nó ra làm sao lắm rồi.

Máu của Cao Cường vừa quệt lên, món đồ này liền rời khỏi tay hắn rồi cứ lơ lửng trước mặt. Những hoa văn loảng ngoảng như rắn bò trên nó cũng bắt đầu nuốt đuôi nhau lần lượt sáng lên.

Có điều chỉ là thứ ánh sáng màu đỏ mờ mờ chứ không phải quá rực rỡ. Thế nhưng đến khi tất cả hoa văn đều phát sáng lên rồi, thì toàn bộ phần thân kim loại của món đồ vật này cũng phát sáng theo.

Mà nó cũng không đơn thuần chỉ là phát sáng như những chiếc bóng đèn vậy thôi. Bởi vì Cao Cường phát giác ra món đồ này rõ ràng giống như vừa

được nung trong lò lửa với nhiệt độ cực cao vậy.

Không chỉ đỏ rực như thế bị nung tan chảy tới nơi, nó còn toả ra hơi nóng khủng khiếp. Để giữ an toàn Cao Cường hơi chút dịch chuyển thân mình lùi về phía sau, đáng tiếc chạy trời không thoát khỏi nắng.

Chỉ thấy trước mắt hoa một cái đi kèm với tiếng động nghe như làn gió thổi qua. Món đồ vật kia vậy mà nhanh như chớp từ trên không nhắm thẳng mu bàn tay trái của Cao Cường mà đánh tới.

Cao Cường còn đang ngơ ngác chưa kịp hiểu gì xảy ra, thì một cảm giác bỏng rát phi thường đau đớn xộc thẳng lên đầu. Nó trùng kích mạnh mẽ đến nỗi khiến Cao Cường ngay lập tức lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Trong khi Cao Cường ngã vật ra nằm im như chết, thì món đồ vật kia dần thấm thấu vào tay hắn. Đến sau cùng khi ánh sáng tắt hẳn, nó lưu lại trên mu bàn tay trái của hắn giống hệt như một hình xăm.

Mang theo hình xăm thế này ra đường chắc hẳn sẽ phi thường gây chú ý. Không chỉ vì trải rộng trên mu bàn tay mà còn bởi vì nó có màu chủ đạo là xám bạc bóng loáng, thành ra nhìn vào có hơi nổi bật.

Nhất là nếu nhìn kỹ vào thì rất dễ dàng phát hiện ra hình xăm này có điểm vô cùng kỳ quái. Chẳng là ở phần chính giữa của ngôi sao năm cánh lúc thì nó hiện lên hình cán cân, lúc thì lại hiện hình lưỡi hái.

Sau này nếu không muốn bị người ta nhìn chằm chằm, Cao Cường chắc hẳn sẽ phải đeo găng tay ra đường quá. Chứ cứ trưng ra cái hình xăm mang đầy phong cách tà dị thế này thì quá chất chơi rồi.

Cao Cường suốt từ nãy tới giờ vẫn nằm im không nhúc nhích, nhưng thực ra không phải do còn đang hôn mê. Mà bởi vì ý thức linh hồn của hắn lúc này đang ở trong một căn phòng vô cùng lạ lẫm.

Cao Cường cũng không biết bản thân hắn lúc này chỉ là ý thức linh hồn hiển hoá thành đầu. Tự nhiên bị lôi tới nơi xa lạ xong hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều mà đưa mắt quan sát xung quanh.

Căn phòng này ngoài có bốn bức tường bao quanh kín như bưng, cùng với mấy chục quả cầu ánh sáng đang trôi lơ lửng ở trên không, thì nói thật là ngay cả một cộng lông cũng chẳng có.

Tâm pháp tu hành gì đầu không thấy, phép thuật thần thông biến ảo gì đó cũng chẳng thấy luôn. Hết cách Cao Cường liền học theo trong phim mà đi sờ mó lần mò ở bốn bức tường xung quanh xem sao.

Để cho Cao Cường phải thất vọng bởi vì có mãi mòn bốn bức tường này đi nữa thì cũng chẳng có gì khác lạ. Vốn đang chán nản thì Cao Cường bất chợt nhìn thấy một vòng tròn nho nhỏ ở chính giữa mặt sàn.

Không chút nghĩ ngợi hắn liền chạy tới kiểm tra xem sao. Chỉ là Cao Cường vừa đặt chân vào trong vòng tròn, còn chưa kịp mò mẫm hay dậm nhảy gì đó thì một quả cầu ánh sáng từ trên rơi thẳng xuống.

Không biết trùng hợp hay cố ý mà vị trí quả cầu ánh sáng rơi xuống lại trúng vào đầu của Cao Cường. Và thế là sau một pha va đập chất chứa, khuôn mặt của hắn liền được tiếp xúc đầy thân mật với mặt sàn.

Sau cú ngã này thân ảnh hiển hoá từ ý thức linh hồn của Cao Cường cùng với quả cầu ánh sáng kia đồng loạt mờ nhạt rồi chẳng mấy chốc thì biến mất không còn dấu vết.

Cảm giác lạnh lẽo cho Cao Cường biết bản thân đã trở về với thực tại, có điều hắn cũng không vội vã ngồi dậy làm cái gì, mà vẫn tiếp tục nhắm mắt nằm im tại chỗ.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản là bởi vì lúc này đang có một đồng hình ảnh cùng với chữ viết các kiểu cứ như dòng nước lũ chảy chồm nhồi nhét vào trong đầu của Cao Cường.

Quá trình này diễn ra cũng chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà thôi. Phát hiện mình vậy mà nhớ rõ từng chi tiết của mô hình ảnh cùng chữ viết kia, Cao Cường không khỏi tấm tắc khen ngợi thần kỳ.

Trải vuốt kiểm kê lại một lần, Cao Cường mới biết kiến thức mới thu được cũng chẳng nhiều lắm. Trong đó bao gồm một bộ công pháp thổ nạp kết hợp với một bộ võ kỹ quyền cước khá oách.

Trong ghi chú hướng dẫn thì công pháp cùng võ kỹ này dùng để tu luyện rèn dũa nâng cao tố chất cơ thể. Đại ý có một thân thể khoẻ mạnh thì tu hành sau này sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Thứ cuối cùng có hơi đặc biệt bởi vì nó là một bản kinh thư. Theo ghi chú đi kèm thì bản kinh thư có cái tên Độ Tâm Kinh này khá là quan trọng, Cao Cường cần phải tụng niệm hàng ngày.

Đương nhiên không cần phải niệm ra ngoài miệng giống như các vị nhà sư tụng kinh gõ mõ trong chùa. Mà chỉ cần tụng niệm trong lòng thôi cũng được, và tối thiểu một ngày phải niệm một lần.

Mục đích cho việc tụng niệm Độ Tâm Kinh này nghe ra có hơi thần bí, liên quan tới vấn đề linh hồn. Có rất nhiều công dụng, xong ở đây nhấn mạnh tới việc trợ giúp gột rửa đi những tà niệm trong lòng.

Ghi chú giảng giải có nhiều lắm, có điều người mới gà vịt như Cao Cường đọc chẳng hiểu gì mấy. Nghĩ qua nghĩ lại một hồi, Cao Cường liền phán định cái việc tụng niệm Độ Tâm Kinh này là để ngăn ngừa bị tẩu hỏa nhập ma giống như trong phim chương đi.

Hiện tại mà muốn tu luyện thổ nạp võ kỹ gì kia thì không được phù hợp cho lắm. Bởi vậy sau khi đem cuốn sách và cuộn giấy cất dấu xuống dưới nệm giường, lại nhìn thoáng qua “hình xăm” trên tay, Cao Cường bắt đầu ngồi xếp bằng đã toạ nhâm niệm theo Độ Tâm Kinh.

Tuy còn chưa hiểu lắm tu hành ngộ khoai sắn ra làm sao, thế nhưng xem phim thì thấy tẩu hỏa nhập ma là mỗi họa quá kinh khủng. Cho nên Cao Cường cảm thấy tốt hơn hết bản thân nên chăm chỉ tụng niệm cái món kinh thư đầy thần kỳ huyền hoặc này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chuẩn Không Cần Chỉnh

Tuy câu từ cũng như phát âm xem chừng hơi tối nghĩa khó hiểu thế nhưng Độ Tâm Kinh cái đồ chơi này khá thần kỳ. Cao Cường cứ niệm bừa theo những gì được ghi nhớ trong đầu, lắm nhảm vài câu thôi mà cảm thấy trong lòng thư thái nhẹ nhõm hơn hẳn.

Cảm giác sợ hãi khi bị hắc vụ hồn ma kia đòi ăn thịt, chỉ sau vài câu niệm kinh đã bị thổi bay không còn tăm tích. Đặc biệt hơn là sự lo lắng về một tương lai bất ổn cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Có điều Cao Cường không niệm được hết toàn bộ Độ Tâm Kinh như bản thân tưởng tượng, mà lý do cũng chính bởi vì tinh thần nhẹ nhàng thư thái mà hần lần quay ra ngủ gật lúc nào chẳng hay.

Trong khi Cao Cường ngủ ngon lành không biết trời đất là gì, thì cũng là lúc khu tầng vip có điện trở lại. Đèn đuốc sáng trưng cùng với hàng loạt tiếng cười đùa báo hiệu nhóm y tá từ tầng thượng trở xuống.

Chỉ là rất nhanh nhóm y tá này phát hiện ra tình huống mọi người ngã nằm la liệt, âm thanh cười đùa khi trước bị thay thế bằng những tiếng gọi hỏi ồn ào, khu tầng vip theo đó mà náo loạn vô cùng.

Nhất là khi kiểm tra thấy toàn bộ khách vip trong các phòng cũng đang ngủ say một cách kỳ quặc. Vậy là ngay lập tức đội ngũ y bác sĩ được triệu tập đến để thăm khám cho những vị đại gia này.

Cảm thấy hết hồn nhất phải kể tới cô nàng y tá Lê Hương, bởi vì người bệnh trong phòng mà nàng trông coi vốn phải trần như nhộng mới đúng. Thế nhưng lúc này trên người hần lại mặc quần áo đầy đủ.

Đã vậy trông hần ngủ còn rất ngon lành đây. Không giống đám khách vip ở những phòng khác có dáng ngủ trông rất dọa người. Toàn bộ đều cuộn mình như con tôm, lại còn không ngừng co giật nữa chứ.

Vội chạy đến và sờ lên trán của hần để kiểm tra, thấy nhiệt độ không có gì khác thường. Nữ y tá Lê Hương thở phào nhẹ nhõm, thuận tiện đem tấm chăn phủ đắp lên tránh việc Cao Cường bị nhiễm lạnh.

Vốn định lay gọi xem có phải hần đã tỉnh lại sau hôn mê rồi không, xong suy nghĩ chốc lát nàng liền bỏ đi ý định này. Theo thói quen đưa tay khẽ véo má hần một cái, Lê Hương xoay người rời khỏi phòng.

Đọc theo hành lang khu tầng vip, rất nhanh thì Lê Hương tìm thấy bác sĩ Thạch Trung vừa mới thăm khám cho một khách vip xong. Nàng lễ phép chào hỏi thuận tiện thoáng đánh mắt ra hiệu.

Không rõ vì nguyên do gì mà vài ngày trước Thạch Trung ra lệnh ngắt toàn bộ camera theo dõi ở trong phòng, cũng như dặn dò Lê Hương rằng nếu như Cao Cường tỉnh lại thì đừng có ồn ào nói ra.

Lê Hương tuy cảm thấy khó hiểu xong vẫn là ngoan ngoãn làm theo. Mà cũng chính vì camera bị ngắt toàn bộ như thế, mới có chuyện cô nàng y tá này lớn gan bùng súng của Cao Cường đến ba lần.

Bác sĩ Thạch Trung và y tá Lê Hương là không có chuyện tồn tại gian tình. Mà bí mật thì chỉ có mỗi việc liên quan tới Cao Cường mà thôi, cho nên Lê Hương đánh mất đã đủ để Thạch Trung hiểu chuyện gì.

“Ta qua kiểm tra bệnh nhân kia xem sao. Các người xem rồi trợ giúp những phòng khác đi”

Thạch Trung đơn giản nói vài câu với những y bác sĩ trẻ tuổi sau lưng mình. Sau đó liền khẽ phát tay ra hiệu rồi cứ thế cùng với Lê Hương mau chóng rời khỏi.

Thành thật mà nói thì Cao Cường hôn mê có hơi lâu, việc này để cho Thạch Trung có phần tò mò, bởi vậy muốn ngay lập tức kiểm tra xem tình hình thế nào.

Đi khuất khỏi đám người, cũng như xác định xung quanh không có mấy người qua lại. Thạch Trung liền hạ thấp giọng hỏi thăm trước một chút:

“Hắn tỉnh dậy có dấu hiệu gì khác lạ hay không? Chẳng hạn như không nhớ tên tuổi mình là ai?”

Lệ Hương cũng không nghĩ tới sẽ bị hỏi thế này nên không khỏi cười khò một chút. Có điều không thể nói dối linh tinh cho nên nàng thẳng thắn kể lại tình huống:

“Hắn có thực sự tỉnh lại hay không ta không rõ. Chỉ là lúc ta vào phòng thì thấy hắn mặc quần áo trên người. Nhất là dáng vẻ nằm ngủ giống y một người bình thường chứ không phải đang bị hôn mê sâu”

“Và lại tình huống kỳ lạ ở khu tầng vip lúc này bác sĩ cũng biết rồi đó, cho nên ta không thử lay gọi hắn dậy nữa. Mà ngay lập tức chạy đi tìm Thạch bác sĩ tới kiểm tra cho đảm bảo không sai sót gì”

Mặc dù có hơi ngớ ngẩn khi không thử lay tỉnh Cao Cường xem sao, xong Lệ Hương nói cũng không sai. Tình huống bất tỉnh tập thể diễn ra ở khu tầng vip này là quá quý dị.

Đang nào thì trước sau gì cũng phải kiểm tra tới Cao Cường, cho nên việc hắn có tỉnh lại hay chưa, hiện tại Thạch Trung liền đến trực tiếp kiểm nghiệm là được rồi.

Rất nhanh thì hai người đi đến nơi, vào phòng đóng cửa cẩn thận xong Thạch Trung không vội nhìn xem Cao Cường, mà hắn trước tiên đi vào phòng tắm quan sát thoáng qua một chút.

“Ban nãy người có vào đây lấy nước làm gì không?”

Giọng của Thạch Trung từ phòng tắm vọng ra, để cho Lệ Hương chẳng hiểu mô tê gì, xong nàng cũng ngay lập tức chạy tới đứng ngoài cửa và hỏi đáp:

“Không có, ta từ tầng thượng trở xuống xem thấy hắn liền chạy đi tìm Thạch bác sĩ. Có chuyện gì sao?”

Nghe câu trả lời của Lệ Hương, Thạch Trung khẽ gật đầu. Hắn đưa tay hết chỉ dưới sàn lại chỉ lên tới giá treo khăn tắm và mở miệng giải đáp:

“Có người mới sử dụng phòng tắm này. Nếu không phải là hắn thì chỉ có ma mới vào đây”

Lệ Hương nghe vậy liền thò đầu vào xem, phát hiện đúng thật là mặt sàn và khăn tắm đều ướt nước. Ngoài ra Lệ Hương còn phát hiện xà phòng, bàn chải và kem đánh răng bị người đụng tới nữa.

Thạch Trung ra khỏi phòng tắm liền đi thẳng tới giường mà Cao Cường đang nằm. Lệ Hương đang tò mò nhìn ngó đông tây thấy vậy cũng ngay lập tức đi theo sau.

Không chút chần chừ, Thạch Trung đưa tay đập nhẹ mấy lần vào vai Cao Cường. Đang ngủ ngon lành bị người quấy nhiễu đương nhiên không thể nào thấy vui được.

Cao Cường chậm rãi ngồi dậy, che miệng ngáp dài một cái, rồi mới dùng cặp mắt vẫn còn ngái ngủ mà quét nhìn về đôi nam nữ đang đứng ở trước mặt mình.

Thu hút hơn cả là nữ y tá trẻ trung và phi thường xinh đẹp. Làn da trắng hồng mịn màng, đôi mắt to tròn không ngừng chớp chớp, nhất là má phính mồi đào chúm chím trông lại càng đáng yêu chết người.

Kết hợp với bộ chế phục y tá màu hồng khiến cô nàng càng thêm phần thánh thiện. Chỉ có điều nghĩ tới việc cô nàng y tá có dáng vẻ ngây thơ trong sáng này lại chính là thủ phạm mấy lần bùng súng của mình, Cao Cường không khỏi lắc đầu thở dài ngao ngán.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, muốn đánh giá bản chất của một người mà chỉ nhìn từ vẻ bề ngoài thì kiểu gì cũng có ngày bị hố cho bằng chết. Càng nghĩ Cao Cường lại càng thấy nể phục các cụ ngày xưa. Bọn họ để lại những câu ca dao tục ngữ có thể nói là chuẩn không cần chỉnh.

Tuy không biết Cao Cường đang nghĩ cái gì trong đầu, thế nhưng Lệ Hương rất rõ những việc xấu mà mình từng làm. Bởi thế khi bị hắn nhìn chằm chằm thế này, nàng ta không khỏi chột dạ hai má đỏ bừng, vội vàng hấp tấp cúi đầu lẩn tránh, không dám đối diện ánh mắt của hắn.

Cao Cường không biết cái hành vi nhìn chằm chằm vào nữ y tá Lệ Hương lúc này, khiến cho bác sĩ Thạch Trung đứng ở một bên quan sát mà cảm thấy thất vọng vô cùng.

Trong thời gian Cao Cường còn hôn mê, có một vài sự việc xảy ra tại bệnh viện để cho Thạch Trung tò mò nên nhờ người tìm hiểu, qua đó biết được học lực của Cao Cường là vô cùng tốt.

Thạch Trung cho rằng Cao Cường có sức học tốt lại thêm tuổi còn nhỏ, như thế thì nên đặt toàn bộ tinh thần vào việc học hành. Chứ không nên cái kiêu thấy gái xinh là sáng mắt lên thế này đâu.

Mà nghĩ lại thì tình cảnh của Cao Cường lúc này muốn học tiếp cũng phi thường khó khăn. Vì thế Thạch Trung mau chóng gạt bỏ nỗi thất vọng trong lòng, nhìn thẳng tới Cao Cường rồi lên tiếng:

“Ngươi còn nhớ mình là ai chứ? Tỉnh lại cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không khỏe thì nói ra xem!”

Lúc này Cao Cường mới quay sang nhìn vị nam bác sĩ này. Hắn cũng học y, mặc dù chỉ mới vài tháng nhưng cũng đủ để hiểu lý do vì sao bị hỏi vậy, không chút chần chừ Cao Cường lập tức đáp lời:

“Sức khỏe của ta hoàn toàn ổn. Viện phí của ta thế nào? Không có gì khác thì ngày mai ta muốn xuất viện vì còn phải trở về trường đi học nữa!”

Lệ Hương nhớ tới chiếc hộp mà lúc trước Đỗ Chi Vương đưa gửi, nàng mau chóng đi tới tủ đồ lấy ra rồi lấy thẻ sét đánh không kịp bưng đầu mà dúi vào tay Cao Cường và nói:

“Viện phí đã có Lão Phệ gì đó bằng hữu của ngươi chi trả đầy đủ. Cái hộp này là bạn học Chuột Nhắt của ngươi gửi lại, hắn nói mật mã ngươi tự biết!”

Nhìn căn phòng này là đủ để biết viện phí không phải một con số nhỏ, Cao Cường vốn đang đau đầu gần chết khi nghĩ tới vấn đề tiền bạc đây.

Không ngờ tới vậy mà Lão Phệ đã sớm chi trả hết rồi. Ân tình lần này xem ra có chút hơi lớn a. Cao Cường ngẩng mặt nhìn Lệ Hương hỏi thăm đồ đạc khác của mình:

“Các ngươi đã liên lạc được Lão Phệ vậy điện thoại của ta đâu?”

Lệ Hương không lên tiếng trả lời mà đưa tay chỉ tới ngăn kéo tủ ngay sát đầu giường. Cao Cường với tay mở ra thì thấy ví tiền cùng với chiếc điện thoại đời thiên cổ của mình đều ở trong này.

Cầm điện thoại trên tay chợt nhớ tới hiện tại đang là nửa đêm, gọi cho Lão Phệ xem chừng hơi vô duyên. Cao Cường cười khổ thả điện thoại xuống giường, đành để sáng mai gọi cho Lão Phệ sau vậy.

Đang định mở chiếc hộp Đỗ Chi Vương gửi lại ra xem tiểu tử này chơi trò gì, thì lại thấy vị bác sĩ kia để cho nữ y tá trước tiên ra ngoài. Đoán chắc gã có việc gì đó muốn nói riêng với mình, Cao Cường vì thế lại tạm thời thả chiếc hộp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tình Huống Khẩn Trùng

Thạch Trung vớ lấy một chiếc ghế rồi ngồi dựa lưng và vắt chéo chân, đã vậy gã còn không ngừng gõ nhẹ ngón tay lên thành ghế. Dáng vẻ như có điều khó nghĩ này trông giống gã Bạch Lân y như đúc.

Cao Cường xin thề rằng chỉ cần phủ lên người gã bác sĩ này một chiếc áo trùm đầu rách rưới bẩn thỉu, rồi để gã và Bạch Lân ngồi cùng nhau, dám chắc không thể nào phân biệt được đâu là thật là giả.

Có điều Cao Cường chỉ ví von cho vui vậy thôi, chứ hắn thừa hiểu đây chỉ là sự trùng hợp. Và lại cái dáng ngồi trang bức kiêu này vốn là bằng hiệu thường thấy ở đám tay nắm quyền cao chức trọng nha.

Khi mà Cao Cường sắp sửa mất đi kiên nhẫn, cũng là lúc Thạch Trung thở dài khẽ nói:

“Tiểu tử ngươi đã bị Y Đại Tàn Long buộc thôi học?”

“Cái gì?” – Cao Cường giật mình kinh hô, hắn khó có thể tin nổi vào những gì tai mình vừa nghe được. Nằm viện có mấy ngày mà bị đuổi học là sao? Lý do gì? Hàng loạt câu hỏi xẹt qua trong đầu hắn.

Thạch Trung đưa tay vỗ vai an ủi Cao Cường bình tĩnh xuống, kẻ đó mới chậm rãi nói thêm:

“Ngươi nhập viện đêm hôm trước, sáng hôm sau thông báo buộc thôi học liền được đưa ra. Có thể thấy tiểu tử ngươi đắc tội với kẻ có không nhỏ năng lực!”

Cao Cường nghe nói vậy không khỏi lâm vào trầm tư. Hắn mới tới thành phố Tàn Long này được hơn ba tháng mà thôi, ngoài đi học với đi làm thêm thì chẳng đi đâu nữa cả.

Mà đi làm thì chỉ cần một sai sót nhỏ thôi đã ngay lập tức bị đuổi việc, thêm nữa Coffe Ánh Trăng chỉ là loại quán xá tầm trung, trường hợp đại nể xuất hiện để mà Cao Cường đắc tội gần như không có.

Nói như vậy thì vấn đề chỉ có thể xuất phát từ phía Y Đại Tân Long. Trường học là nơi ngưu long hỗn tạp với sự ẩn tàng của hàng đồng con em cháu cha. Không cẩn thận là rất dễ đắc tội hoàn hảo nào đó.

Thế nhưng Cao Cường ngoài đầu đặn lên khoá nghe giảng thì thời gian dư thừa giành hết cho việc ra ngoài đi làm thêm. Thành ra không có thời gian đăng ký hội nhóm tham gia náo nhiệt cái gì cả.

Cũng chính vì thế mà số lần cũng như số người hấn từng tiếp xúc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Nói ra hơi đau lòng chứ Cao Cường ở trường thuộc dạng mờ nhạt chẳng khác oan hồn vất vưởng.

Đến bạn học lên cùng khoá ngồi cùng bàn có khi cũng chẳng nhớ tới Cao Cường là ai, nói gì là người khác. Cho nên khả năng Cao Cường đắc tội hoàn hảo phú nhị đại gì đó lại càng khó có thể xảy ra.

Chỉ là nghĩ kỹ sẽ thấy có quá nhiều chi tiết đáng nghi trực chỉ về hướng Y Đại Tân Long. Đặc biệt là cái động thái đuổi học còn nhanh hơn cả sét đánh thể kia, thì lại càng là một minh chứng rõ ràng.

Mà không có tiền cũng chẳng có quyền, giờ có biết được hắc thủ sau màn là ai thì Cao Cường biết dựa vào đâu để mà cùng người ta lách sống? Chỉ tay nắn chửi vài câu để chính mình mau đi tìm chết?

Trương lai bị vùi dập thê thảm, thù này đương nhiên phải báo. Có điều hiện tại chưa đủ năng lực để làm việc đó, thì chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi. Nghĩ tới đây Cao Cường thở hắt một hơi ổn định lại tinh thần.

Chứng kiến về mặt Cao Cường biến đổi bình thân, tưởng làm hấn không nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề cho nên Thạch Trung vội vàng lên tiếng nhắc nhở:

“Chuyện này không thể coi thường, nhất là mấy ngày nay ta phát hiện có vài đối tượng đáng về bậm trợn liên tục lảng vảng gần khu tầng vip này. Bên ngoài bệnh viện cũng có vài chiếc xe khả nghi đậu đỗ”

“Khu tầng vip có nhiều đại gia máu mặt nằm lại, bọn chúng không dám manh động nên tạm thời nguoi còn an toàn. Chứ xuất viện rồi thì ta dám chắc cơ hội sống của tiểu tử nguoi liền nhỏ bé vô cùng”

Mẹ nó, không nghĩ tới đối phương còn làm triệt để tới mức độ này. Khác nào muốn đưa hấn vào chỗ chết bằng mọi giá? Nghĩ tới đây Cao Cường bất đắc dĩ cười khổ và nói:

“Thế nhưng ta đâu thể ở mãi đây được? Hiện tại bọn chúng chưa biết ta tỉnh lại nên có lẽ canh chừng còn lỏng lẻo, không tranh thủ sớm rời khỏi thì sau này có muốn đi cũng chẳng được”

Những lời này để cho Thạch Trung tâm trạng thoáng có chút nặng nề. Từ khi biết được Cao Cường một sinh viên hậu bối của mình rơi vào cảnh bị người tính kế, Thạch Trung đã rất muốn trợ giúp một tay.

Đương nhiên Thạch Trung không ngu ngốc đến nỗi tìm cách cho Cao Cường đi học trở lại, bởi như vậy chẳng khác nào hấn đẩy Cao Cường đi công khai tìm chết.

Bởi thế trong mấy ngày qua Thạch Trung vẫn luôn tìm cách trợ giúp Cao Cường rời khỏi thành phố Tân Long. Có điều còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp chu toàn thì Cao Cường tỉnh lại.

Mà hiện tại Cao Cường đang ở tình thế phi thường gấp gáp. Cảnh nước sôi lửa bỏng thế này khiến Thạch Trung có phần luống cuống không biết phải giúp ra sao mới phải.

“Tít.. Tít..” – Điện thoại trong túi vang lên chuông báo tin nhắn, Thạch Trung có chút không tự nguyện lấy ra xem. Không rõ nội dung tin nhắn là gì xong Cao Cường thấy Thạch Trung có vẻ kích động vô cùng.

Dưới cái nhìn đầy nghi hoặc của Cao Cường, đem điện thoại cất vào trong túi xong, Thạch Trung liền đứng dậy rồi vô cùng nghiêm túc mà hỏi:

“Ta có biện pháp giúp nguoi rời khỏi bệnh viện. Tiểu tử nguoi có dám đặt niềm tin vào nơi ta?”

Một kẻ bị cha mẹ vứt bỏ chắc chắn sẽ không đặt nhiều niềm tin vào người khác. Xong để sống được khoẻ mạnh đến ngày hôm nay, Cao Cường đã nhận ơn huệ của không ít người.

Đầu tiên phải kể tới vị lão hoà thượng đáng kính đã bao bọc nuôi nấng Cao Cường trong những năm đầu rời xa gia đình. Nếu không có những lời giảng giải điểm hoá của lão hoà thượng khi còn tại thế, dám chắc Cao Cường sẽ là một kẻ có tính cách phi thường tiêu cực, chứ không sáng sủa như hiện giờ đâu.

Sau này khi lão hoà thượng viên tịch, để cho Cao Cường cảm nhận thấy mất mát đau thương còn hơn cả khi bị cha mẹ vứt bỏ. Đến lúc này lại nhờ có

dân làng sinh sống ở gần đó hàng ngày an ủi động viên nên Cao Cường dần dần mới vượt qua được nỗi đau sinh ly tử biệt này.

Những năm tháng đó có thể nói đã truyền tải rất nhiều kỹ năng sống, để Cao Cường dù là kẻ không mấy tin tưởng vào người khác, xong vẫn biết tùy vào tình huống mà phân biệt được thế nào là tốt là xấu.

Chẳng hạn như trường hợp vị bác sĩ đeo thẻ công tác ghi tên họ là Thạch Trung lúc này đây. Cao Cường đủ sáng suốt để thừa hiểu nếu như vị Phó Khoa này muốn hại hắn thì đã sớm xuống tay rồi.

Nhân lúc Cao Cường còn đang “hôn mê” tiêm cho mũi thuốc độc chẳng hạn. Thập có bé hòng lại không có thân nhân đi kèm, giết xong ném vào lò thiêu phi tang thành tro cũng chẳng sợ bị kiện cáo gì.

Còn rất nhiều hình thức gây án khác nữa mà nếu như Thạch Trung áp dụng tới, Cao Cường dám chắc sẽ đỡ vất vả hơn nhiều so với việc cất công lừa phỉnh hắn ra khỏi bệnh viện rồi mới sát hại.

Đã như vậy thì Cao Cường chẳng có lý do gì không dám đánh cược một phen. Và để giữ được tính mạng thì trước mắt cứ thiếu bác sĩ Thạch Trung món nợ ân tình cái đã, rồi tìm cơ hội báo đáp lại sau.

Có dự tính là vậy thế nhưng vì cứu mình mà để người ta có thể sẽ dính vào những rắc rối không đáng có. Cao Cường không khỏi có chút lẩn tránh nhìn sang Thạch Trung và nói:

“Mặc dù không rõ lắm vì sao ngươi lại nhiệt tình giúp đỡ cho một người dung nước lã như ta, thế nhưng trước hết vẫn xin được đa tạ. Chỉ có điều kẻ đứng sau màn kia năng lực bao lớn còn chưa rõ ràng. Bác sĩ Thạch, ta là thật tâm lo lắng sẽ làm liên lụy tới ngươi”

Nghe vậy Thạch Trung không khỏi khẽ mỉm cười, hắn tiến lại gần vỗ vai Cao Cường rồi đơn giản giải thích một câu:

“Ta cũng không phải vô hành vô tội mà muốn chà xát sao thì chà. Tiểu tử ngươi có thể yên tâm mà rời khỏi thành phố đầy thị phi này”

Đối phương đã nói như vậy thì cứ biết vậy đi, Cao Cường cũng không có dài dòng khách sáo thêm nữa, mà chuyển qua hỏi thăm tiếp theo cần phải làm gì:

“Bác sĩ Thạch dự định dùng cách gì để ta rời đi?”

“Nghe cho kỹ nhé” – Thạch Trung nghiêm túc dặn dò: “Khoảng 10 phút nữa ta phải đi khám cho bệnh nhân tại gia. Hiện tại ta sẽ đưa tới cho ngươi một bộ y phục bác sĩ. Ngươi mặc vào rồi dùng thang máy đi xuống khoa cấp cứu, tại đó trộn lẫn cùng ta lên xe cứu thương”

“Đến tiểu khu gia đình bệnh nhân, lúc đó ta sẽ phân phó công việc cho ngươi đi làm, ngươi có thể âm thầm rời khỏi luôn mà cả ta lẫn ngươi đều không phải lo lắng bị sẽ bị ai nhìn ra điểm đáng nghi gì”

Phương pháp không được kín kẽ cho lắm, thế nhưng đây đã là phương thức tối ưu nhất rồi. Và lại những sơ hở đều phải sau này khi Cao Cường rời đi rồi thì kẻ khác mới từ từ nhìn ra được.

Cao Cường gật đầu tỏ ý đã hiểu và không có ý kiến gì khác. Tranh thủ thời gian Thạch Trung chạy đi lấy một bộ y phục bác sĩ tới, Cao Cường thuận tiện đem những đồ vật của mình thu gom hết lại.

Cao Cường cũng chẳng có đồ đạc gì để mà nhiều nhận, ngoài ví tiền và điện thoại cùng với chiếc hộp Đồ Chi Vương gửi cho, thì cũng chỉ còn cuộn giấy vàng và cuốn sách cũ kỹ mà Bạch Lân đưa nữa mà thôi.

Mấy mấn thay đây đều chỉ là những món đồ nhỏ gọn, nên có thể nhét vừa chiếc hòm dụng cụ mà Thạch Trung đưa kèm với bộ đồ bác sĩ. Chứ phải ôm mấy thứ linh kinh này trong tay thì rất dễ bị lộ tẩy.

Thạch Trung trước tiên xuống khoa cấp cứu trước, Cao Cường đợi vài phút thì cũng ra thang máy để đi xuống. Có điều thang máy vừa xuống được có một tầng thì dừng lại, và sau khi cửa mở ra thì có một gã đáng vẻ bặm trợn tiến vào.

Cao Cường dám chắc rằng gã ngổ ngáo với hình xăm rồng rắn kín mít hai cánh tay này chính là một trong những gã có nhiệm vụ giám sát mình. Mặc dù bề ngoài thần nhiên như không có gì, nhưng thực tế lúc này Cao Cường lại đang khấn trương hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Cháo Lòng Đủ Phụ Kiện

Đối phương quét mắt liếc qua Cao Cường một cái rồi quay người đưa tay bấm lên bảng số. Thấy gã này ngáp ngắn ngáp dài lựa chọn dùng thang máy ở ngay tầng dưới tiếp theo, Cao Cường trong lòng phần nào cảm thấy nhẹ nhõm.

Đoán chừng đối phương không nhận ra mình, chứ nếu không thì e là đã ngay lập tức lao tới tấn công rồi. Nhất là ở lưng quần gã này có hơi cộm lên, chắc hẳn lại găm một chuỗi dao nhọn sắc bên đi.

Nhớ lại cảm giác đau đớn không thể tả xiết khi mà bị từng nhát dao đâm vào bụng, Cao Cường rất có xúc động muốn đập đầu gã bậm trợn này vào thành thang máy cho hả nỗi giận trong lòng mình.

Nói thật thì Cao Cường khá lo lắng đối phương nhận ra mình, trong đầu không ngừng tự hỏi xem có nên nhân cơ hội khi gã này còn đang ngái ngủ thì bắt ngờ tập kích đập cho gã bất tỉnh luôn hay không.

Chỉ cần thành công đánh cho gã bất tỉnh rồi thì sẽ giảm thiểu được khả năng xảy ra tình huống tồi tệ chờ đợi dưới kia. Hành trình trốn khỏi bệnh viện của Cao Cường cũng sẽ diễn ra chót lọt hơn nhiều.

Suy nghĩ vậy thôi chứ Cao Cường biết mình không nên manh động. Mấy ngày qua chỉ nằm với truyền dịch, hiện tại mới đi có vài bước mà chân tay đã bủn rủn rồi thì sức đâu mà đập đầu gã này?

Và lại để tránh đối phương sớm tìm ra manh mối dẫn tới đầu Thạch Trung, Cao Cường tuyệt đối không thể hành động ngu ngốc bừa bãi. Cho nên dù có sức để mà đập đi nữa thì cũng phải nín nhịn thôi.

Thang máy mở cửa ở tầng tiếp theo, gã bậm trợn tay che miệng ngáp ngấn ngáp dài rồi khỏi. Cao Cường len lén nhìn ra thì thấy gã này đi về hướng cầu thang bộ chắc hẳn để trở lại tầng phía trên.

Để chắc chắn không rơi vào bẫy rập của đám côn đồ này, Cao Cường cho thang máy đi xuống 5 tầng thì dừng lại rồi thay đổi thang máy khác để tiếp tục đi xuống khoa cấp cứu nằm ở tầng 1 toà nhà bệnh viện.

Lần này mọi việc khá suôn sẻ, Cao Cường vừa xuống tới liền nhanh chóng tiếp cận nhóm người Thạch Trung, rồi cùng bọn họ đi ra cửa bệnh viện và chui lên một chiếc xe cứu thương đã sớm đợi sẵn.

Trong khi Thạch Trung bọn họ tiếp tục bàn bạc chuyện chữa trị gì đó, thì Cao Cường đưa mắt dò qua cửa kính nhìn phía bên ngoài. Và không khó để hắn phát hiện chiếc xe cửa kéo lặng lẽ đỗ ở ven đường.

Cửa kính của chiếc xe cửa kéo tồi tàn nhếch nhác này được hạ hết xuống, xong khoảng cách quá xa cũng như trời quá tối, nên rất khó để Cao Cường có thể bao quát được tình hình thực tế ở bên trong xe.

Nhưng qua những đốm lửa nho nhỏ cùng với khói bốc ra nghi ngút rất có phong phạm ăn trộm nằm chờ của dân giang hồ thế kia, đủ để Cao Cường đoán được trong xe ngồi khoảng năm tới sáu gã gì đó.

Xe cứu thương lao đi với tốc độ khá nhanh, Cao Cường thu hồi ánh mắt và ngồi suy nghĩ hướng đi sau này. Với nhiệm vụ mà Bạch Lãnh giao cho thì Cao Cường không thể rời khỏi thành phố Tân Long được.

Mà loanh quanh ở khu vực trung tâm thành phố thì sớm muộn gì cũng bị bắt gặp. Suy đi tính lại một hồi, Cao Cường quyết định sẽ chạy tới khu vực phía tây thành, nơi có khu chợ đầu mối lớn nhất thành phố.

Cao Cường cũng không phải làm ra lựa chọn bừa bãi mà là trải qua suy tính kỹ càng hẳn hoi. Đầu tiên phải kể tới bang hội hắc xã phân chia địa bàn hoạt động rất rõ ràng rành rọt. Không bao giờ có chuyện băng nhóm côn đồ làm việc cho gã hắc thủ sau màn kia dám chạy tới tây thành quấy phá.

Mà cái đám lăm lăm tiền nhiều của kèn cựa nhau cũng phi thường ghê gớm. Đám này tuyệt đối không thích đối tác của mình chơi kiểu ăn nhiều mang, vì thế việc những băng nhóm hắc xã ở tây thành đồng ý hợp tác với gã khốn muốn chính chết Cao Cường có thể nói là khả năng vô cùng nhỏ nhặt.

Khả năng vô cùng nhỏ đương nhiên là vẫn có thể xảy ra. Chỉ có điều bốn phía Tân Long thành phố đều có những khu chợ đầu mối đông nghịt người qua lại, nghĩ cảnh phải bỏ ra hàng đồng thời gian và tiền bạc để truy lùng Cao Cường giữa bốn biển người này chắc hẳn đã đủ để gã khốn kia nản lòng.

Suy cho cùng thì Cao Cường cũng chẳng còn phương án nào chu toàn hơn. Tuy rủi ro vẫn có thể xảy ra thế nhưng ít nhiều tới chợ đầu mối còn kiếm được việc làm duy trì cuộc sống. Chứ chạy ra hẳn ngoại thành thì chỉ có đi trộm cắp mới có cái ăn để bỏ vào mồm.

Được cái phía quan phủ không nhúng chàm quá sâu, theo những gì Thạch Trung ngầm thăm hỏi được thì vài kẻ chức quyền chỉ đồng ý trợ giúp gã khốn kia ngăn chặn vụ việc này phơi bày ra ánh sáng mà thôi.

Kể ra thì vẫn còn may mắn chán, chứ thử hỏi bị dán cho tờ lệnh truy nã lên thì chắc chắn Cao Cường chỉ còn nước bỏ xứ mà đi. Thậm chí rất có thể sẽ phải sống chui sống nhui như một con chó nủa ý chứ.

Còn đang mải mê nghĩ ngợi mông lung thì đúng lúc này xe cứu thương phanh đỗ lại. Cao Cường ngẩng lên mới biết xe đã đỗ lại trước cổng một tiểu khu, mọi người theo đó bắt đầu lần lượt xuống khỏi xe.

Thạch Trung trước khi xuống xe còn tiện tay ném qua một chiếc cặp xách màu đen. Hắn không cần phải nói gì Cao Cường cũng hiểu ý mà nhanh chóng chuyển đồ đạc của mình vào chiếc cặp xách này.

Những người khác đã tiến vào tiểu khu trước, chỉ còn một mình Thạch Trung đứng lại chờ. Cao Cường vừa xuống xe thì hần tiến lại vỗ vai và nhỏ giọng khẽ nói:

“Tiểu tử ngươi rời khỏi thành phố Tân Long này đi thôi. Những chuyện cũ không vui hãy để nó trôi vào quên lãng. Đến một thành phố khác rồi làm lại từ đầu. Cố lên”

Người ta đã trợ giúp mình rất nhiều, Cao Cường đương nhiên không thể cứ như vậy phui đít mà đi, hần nghiêm túc nhìn thẳng Thạch Trung và hứa hẹn:

“Bác sĩ Thạch, một lần nữa đa tạ ngươi vì đã ra tay tương trợ. Tương lai chắc chắn ta sẽ trở lại tìm ngươi báo đáp món nợ ân tình ngày hôm nay. Vì thế bác sĩ Thạch xin hãy bảo trọng”

Tránh việc phải nghe Thạch Trung lái nhại khuyên nhủ này nọ, nói dứt lời Cao Cường lập tức quay người rời đi. Để lại Thạch Trung đứng đó nhìn theo bóng lưng hần mà không ngừng cười khổ.

Tương lai là thứ chẳng ai có thể đoán định, Cao Cường đồng dạng tuyên bố như thế Thạch Trung là không mấy coi trọng. Trong suy nghĩ của hần thì Cao Cường chỉ đang cố gắng giữ gìn chút mặt mũi mà thôi.

Tuổi trẻ chính là như vậy, cái gì có thể mất chứ mặt mũi thì không bao giờ. Chính bản thân Thạch Trung cũng từng một thời không bao giờ chấp nhận thua thiệt, nhớ lại mà hần cảm thấy buồn cười vô cùng đây.

Cao Cường lựa chỗ tối lấy ra bộ đồ để thay cho y phục bác sĩ đang mặc. Sau đó vừa đi vừa gọi điện cho hãng taxi, ra tới đường cái thì đã có xe dừng chờ sẵn, hần lên xe và báo tài xế thẳng tới khu tây thành.

Thành phố Tân Long rộng lớn không cần bàn cãi, ban đêm đường xá vắng vẻ thế nhưng cũng phải mất gần một giờ thì chiếc xe taxi mới đưa Cao Cường tới được khu chợ đầu mối có tên gọi là Tây Biên này.

Quãng đường không ngắn nên tiền ngồi xe cũng không nhỏ chút nào. Từ xấp xỉ hai ngàn bạc mà Thạch Trung thả trong cặp xách, Cao Cường rút ra tờ một trăm bạc để thanh toán rồi mở cửa xuống xe.

Vẫn biết ngồi xe taxi đắt đỏ, nhưng bị chém tới một trăm bạc thế này thì thanh niên nghèo như Cao Cường tiếc của vô cùng. Đáng chết ban đêm không có xe bus nên hần cũng đành nuốt hận mà thôi.

Đã hơn một tuần không được ăn cái gì nên bụng có hơi đói. Đã vậy miệng còn nhát thếch như kiểu máy gãi nghiện thuốc lá đã lâu không được rít điếu nào, Vì thế việc làm trước tiên của Cao Cường khi vừa vào tới chợ đó là phải tạt ngay vào quán cháo lòng.

“Lão bán cho một bát cháo lòng đầy đủ phụ kiện”

Phụ kiện ở đây đương nhiên ám chỉ tới những món được chế biến từ nội tạng của heo. Nghe cái cách gọi kiểu vùng nông thôn này, vị lão bán không khỏi phì cười lên tiếng dò hỏi:

“Vẫn còn sớm, tiểu tử ngươi không làm bát tiết canh với chén rượu?”

Nếu là lúc bình thường Cao Cường cũng sẽ gọi luôn hai thứ này. Có điều hiện tại bụng dạ của hần không được tốt lắm. Nhất là chốc nữa còn vào trong kia kiểm việc làm nữa đây, có mùi rượu ai mà muốn nhận.

Thấy hần mỉm cười lắc đầu, vị lão bán cũng không mời chào dai dẳng, mau chóng múc một bát cháo thật lớn với đầy đủ phụ kiện như Cao Cường yêu cầu rồi đưa lên.

Đáp tạ lão bán một câu, sau đó rắc thêm những gia vị ăn kèm như ớt bột và hạt tiêu xong, Cao Cường bắt đầu chậm rãi thưởng thức món ăn dân dã mà đã mấy tháng rồi chưa được nếm qua.

Thực ra xung quanh Y Đại Tân Long cũng không thiếu những hàng quán phục vụ món ăn bình dân. Có điều phải chi tiêu tằn tiện cho nên Cao Cường chỉ ăn những món rẻ tiền bán ở nhà ăn trong trường.

Hiện tại vừa đói bụng vừa đói tinh thần lại được xì xụp bát cháo lòng nóng hổi mang hương vị dân dã thế này là điều vô cùng tuyệt vời. Có điều Cao Cường cũng không quên mục đích của mình khi tới đây.

Nhất là đang ngồi ăn tại quán cũng có không ít người, sớm dò hỏi để có phương hướng mà đi thì sẽ tốt hơn. Vì thế ăn vội khoảng nửa bát cháo, Cao Cường liền hướng vị lão bán mà hỏi thăm:

“Lão bán, ta lên thành phố kiểm việc làm đỡ đàn gia đình dưới quê. Lão bán ngài có biết nơi nào trong chợ cần tuyển nhân công thì làm ơn giới thiệu cho ta một hai chỗ?”

Cao Cường nói ra những lời này xong, không chỉ có vị lão bán nhìn tới hần, mà còn rất nhiều thực khách đang có mặt tại quán cũng nhìn về phía Cao Cường.

Chỉ là không có ai dẫn trước lên tiếng trả lời hần cả. Đa số theo bản năng hiếu kỳ nên chỉ nhìn thoáng qua hần. Số ít còn lại sau khi quan sát dò xét một

chút, chắc thấy không phù hợp nên cũng quay mặt đi mà chẳng nói năng lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Số Mệnh Con Rệp

Cao Cường có thể trọng chỉ khoảng 60 kg, đã thế hẳn lại còn có chiều cao khá tốt khi mà lên tới 1m84. Bởi vậy trong mắt người khác hẳn trông chẳng khác nào bộ xương di động, nhìn ốm đói yếu ớt vô cùng.

Cao nhưng không to cái việc này Cao Cường cũng đâu có mong muốn. Hẳn lúc còn nhỏ thì bị ma quỷ ăn ngủ đều không được tốt. Lớn một chút thì vào sống trong chùa, có mấy năm liền toàn ăn chay.

Mấy năm gần đây nhất ăn uống bình thường trở lại thì dính tới vụ phải tiết kiệm tiền trang trải học phí. Ngô khoai sắn cháo loãng mì gói vớ vẩn qua ngày đương nhiên không thể nào béo tốt được.

Thành thật mà nói thì giờ có bị đám thực khách trong quán hiểu lầm mình là kẻ nghiện hút nên mới gầy như này thì Cao Cường cũng đành chịu. Không lẽ lại nói đi tới bệnh viện kiểm tra máu sau?

Đoán chừng do mình trông yếu ớt quá cho nên người ta chẳng buồn ngó ngang gì tới rồi đây. Cao Cường không khỏi có chút thất vọng cúi đầu tiếp tục ăn nốt nửa bát cháo còn lại.

“Làm được việc nặng như bốc vác hàng hoá sao?” – Ngay khi Cao Cường đang tính ăn nhanh cho xong rồi còn rồi đi, thì vị lão bản vẫn im lặng nãy giờ mới mở miệng hỏi.

Vốn tưởng không thu hoạch được gì thì lại có diễn biến mới, Cao Cường đương nhiên không thể để vuột mất cơ hội này, vì thế ngay lập tức cười nói trả lời:

“Lão bản, ta không dám nói mình khoẻ mạnh hơn người, nhưng khiêng vác 50 cân là không vấn đề. Mỗi khi ở quê thu hoạch nông sản, một ngày ta chuyển vác trăm sọt 50 cân hoa quả là bình thường”

Cao Cường nói là một chuyện, vị lão bản có tin hay không lại là chuyện khác. Xong ông ta cũng không tỏ ra vẻ nghi ngờ gì, chỉ hơi gật gù một chút rồi tiếp tục nói:

“Nếu tiểu tử ngươi cảm thấy chịu được khổ thì đi tới cửa tây, những sạp hàng lớn ở đó mới cần thuê người bốc vác hàng hoá. Chứ ở những cửa còn lại hay trong trung tâm chợ thì đa số dùng tới người nhà nên chẳng ai thuê nhân công đâu. Ngoài ra tiểu tử ngươi cần chuẩn bị tinh thần chịu khổ đi, vì vác được 50 cân ở chợ này không tính là gì”

Cao Cường không có nói dối, xong cũng hiểu vác được 50 cân đúng không tính là gì. Hẳn từng chứng kiến mấy người bốc dỡ hoa quả vác những sọt trái cây cả trăm cân mà vẫn chạy như bay đây.

Mỉm cười đáp tạ lão bản một tiếng, Cao Cường tranh thủ ăn nốt bát cháo rồi thanh toán tiền và rời đi. Tất nhiên không thiếu hứa hẹn có dịp quay lại ủng hộ, dù sao cháo ở quán này ăn cũng không tồi.

Chợ đầu mối lớn nhất thành phố Tân Long có khác, mùa đông lạnh lẽo như thế mà mới 4 giờ sáng thôi đã phi thường náo nhiệt. Người qua người lại đông đúc để cho Cao Cường có cảm giác cứ như đi chầy hội.

Lề lối trong chợ được thiết kế thẳng hàng và khá rộng rãi, nhưng hiện tại đang là thời gian giao chuyển hàng hoá, thành ra Cao Cường mất tới hơn 20 phút mới len lỏi qua đám đông để tới được cửa tây.

Đúng như lão bản quán cháo lòng đã nói, những sạp hàng ở khu cửa tây này làm ăn lớn lắm. Mà theo như Cao Cường thấy thì phải dùng tới từ kho hàng để mà gọi, như thế sẽ phù hợp hơn nhiều.

Hàng hoá ở khu cửa tây này không nghĩ tới còn khá đa dạng. Từ hoa quả trái cây, cho tới bánh kẹo bia rượu. Rồi thì những ki-ốt buôn bán hải sản tươi sống, và ngay cả mặt hàng thú cảnh chó mèo cũng có.

Mà lúc này ở đây cũng đang rất nhộn nhịp cảnh người mua người bán. Trong đó Cao Cường chú ý hơn cả vẫn là hoạt động bốc dỡ hàng hoá của những sạp kinh doanh mặt hàng trái cây hoa quả.

Căn bản là do cơ hội kiếm được việc làm ở những sạp hàng này là lớn hơn. Chứ những sạp hàng kinh doanh thứ khác theo quan sát của Cao Cường thì nhu cầu tuyển thêm nhân công gần như là không.

Tình cảnh hiện tại không cho phép Cao Cường kén cá chọn canh, vì thế hắn liền hướng tới sạp hàng sầu riêng ở ngay phía trước mặt, rồi lễ phép chào hỏi người phụ nữ lớn tuổi mà hắn cho là lão bản:

“A di làm ơn cho ta hỏi ở đây có thuê người nữa không ạ? Ta có thể khênh vác vật nặng, không ngại khó không ngại khổ, cam đoan chăm chỉ làm việc”

Đáp lại Cao Cường chỉ là một ánh mắt sắc lạnh như thể muốn nói: “Tiểu tử nguoi không thấy lão nương đang bận bịu sao? Còn không mau cuốn xéo lão nương cho người từng xéo người ra bây giờ”

Đúng là dân chợ búa có khác, bất lịch sự đến thế là cùng. Không thể từ chối một cách lịch sự được sao? A di làm ơn nhớ dùm người là bán trái sầu riêng chứ không phải là bà bán cá đâu, bớt tanh trời đi.

Cao Cường cười khổ lắm rồi rời khỏi, rất nhanh thì đến sạp trái cây tiếp theo. Sạp này kinh doanh mặt hàng là trái Thanh Long, lão bản cũng là phụ nữ nhưng được cái nom trông phúc hậu hơn hẳn.

Có điều vị lão bản phúc hậu này giống như sớm biết tẩy Cao Cường mò đến để xin việc vậy. Hắn mới vừa há miệng còn chưa kịp trình bày giải thích cái gì thì đã thấy bà ta phát phát tay đuổi đi rồi.

Sạp tiếp theo kinh doanh nho nhập khẩu, từng chùm với trái nào trái nấy căng mọng lớn như quả bóng bàn. Kinh doanh thứ đắt tiền thế này bảo sao lão bản trên miệng ngậm xi gà, vàng thì đeo kín người.

Chỉ là nhìn cái bản mặt hiện rõ hai chữ kệt xin trên trán của lão, Cao Cường không cần nghĩ ngợi mà ngay lập tức từ bỏ ý định tiến vào hỏi thăm. Làm việc cho mấy lão bần xin tuyệt đối ăn không ngon.

Đi qua một dãy bốn năm sạp hàng buôn bán bánh kẹo rượu bia liền tới một sạp kinh doanh dưa hấu. Chỉ là Cao Cường còn chưa kịp ghé vào hỏi thăm thì trước mặt xuất hiện hai gã ngăn cản hắn lại.

Đầu tóc mặt mũi lác các vênh váo, xăm trổ rỗng rần tứ tung. Đặc biệt cái kiểu quần áo bản thiêu ám mùi khói thuốc thì đúng chuẩn phong cách của đám pháo hôi chạy việc lật vật trong các băng nhóm hắc xã.

Cao Cường không muốn dính vào phiền toái liền ra về ngoan ngoãn cúi đầu chào hỏi một cái rồi lách người rời đi. Có điều đối phương lại không chịu cho mặt mũi mà tiếp tục tiến tới chặn đường.

Ở cái tình cảnh còn đang lạng lạng cái chưa biết phải đi đâu về đâu thế này, Cao Cường thừa hiểu bản thân nếu muốn sống được yên ổn thì trước tiên cần phải tránh xa những rắc rối không đáng có.

Cao Cường cũng mong mình là mãnh long quá giang để mà đạp lên đầu đám giun để tạp mao này lắm. Đáng tiếc bản thân hiện tại ngay cả giun để cũng không bằng thì lấy gì ra để mà cưỡi?

Xem ra không muốn cứng cũng phải cứng, cứng lắm thì bị hai thằng khố rách áo ôm này đánh một trận. Chứ nín nhịn chỉ sợ sau này có mà suốt ngày bị đè đầu cưỡi cổ thu phí bảo kê cái gì thì còn khổ nữa.

Mặc dù ôm tâm lý phải ăn hành một trận, xong ít nhiều gì cũng phải đáp trả lũ khốn này vài cú đấm gối vốn mới được. Bởi vậy Cao Cường ngay lập tức vén tay áo chuẩn bị tư thế sẵn sàng liều chiến.

“Tiểu Cường” – Đột ngột một tiếng gọi vang dội từ sau lưng vọng tới. Ở nơi xa lạ không quen thuộc với ai thế này mà tự nhiên có người gọi tên, Cao Cường tuyệt đối bình tĩnh không nổi.

Nhất là quay lại quan sát thì thấy người vừa lên tiếng là một đại thúc lạ hoắc lạ hua, Cao Cường xin thể từ bé tới lớn chưa gặp người này bao giờ. Vì thế Cao Cường càng phải đề cao cảnh giác hơn nữa.

“Nguoi cái thằng nhóc này, không phải khi trước đã dặn nguoi lên thành phố thì tới làm việc cho Bình thúc đó sao? Còn chạy đi xin việc lung tung cái gì?” – Vị đại thúc đi tới liền quát cho Cao Cường một cái vào lưng, đã vậy còn mở miệng oán trách thân thiết cứ như thể hai người là bà con xa vậy.

Trong khi Cao Cường còn đang choáng váng vì chẳng hiểu con mẹ gì đang xảy ra, thì vị đại thúc tự xưng là Bình thúc này về mặt biểu chuyển lạnh lùng gằn giọng mà nói với hai gã côn đồ lưng túng đứng kia:

“Lần này các nguoi không biết nên ta bỏ qua. Còn có lần sau thì đừng trách lão tử không nể mặt lão đại các nguoi. Giờ thì cút đi”

Đám chắc vị Bình thúc này tại chợ Tây Biên phải có uy danh không nhỏ đi. Hai gã côn đồ bị dọa dẫm nạt nộ mà cúi đầu vâng dạ ngoan ngoãn hơn cả chó cún. Và tất nhiên cặp đuôi chạy cũng nhanh vô cùng.

Giải quyết xong hai gã lôm côm, Bình thúc liền bước chân rời khỏi. Có điều khi thấy Cao Cường vẫn đứng yên tại chỗ, liền dừng lại nghi hoặc nhìn hắn mà hỏi:

“Đi thôi, tiểu tử nguoi còn đứng đó làm gì?”

Người ta vừa cứu mình một bản thua trông thấy nên Cao Cường có chút khó mở miệng. Thế nhưng cũng không thể vì cả nể mà đi ngược lại phương

châm sống của bản thân, hẳn vẫn là thành thật nói ra:

“Đại thúc, cảm tạ vì ngài vừa rời ra tay tương trợ. Thế nhưng ta không muốn gia nhập hắc bang, bởi vì đó không phải là cuộc sống mà ta mong muốn. Cho nên đại thúc, ta rất mong ngài thông cảm”

Nghe những lời nói đầy thành khẩn này của hắn, vẻ mặt của Bình thúc thoáng hiện nét cổ quái. Xong rất nhanh Bình thúc hai mắt híp lại, ông cười lạnh nói ra một câu mà Cao Cường không có gan làm trái:

“Không muốn bị chặt thành từng khúc nhét bao tải thả trôi sông thì mau đi theo lão tử”

Lễo đẽo đi theo ở sau lưng vị đại thúc có phần khủng bố này, Cao Cường sáu sắc hoài nghi bản thân số mệnh cảm tình con rệp. Hết bị ma ám với cha mẹ vứt bỏ, lại tới bị côn đồ xiên cho suýt chết.

Muốn tìm chốn yên bình lặng lẽ tu hành thì lại bị lão đại hắc bang để ý tới. Nhìn tình huống trước mắt thì Cao Cường cho rằng bản thân dù không muốn cũng một tí phần trăm sẽ phải gia nhập vào hắc xã.

Chẳng lẽ lão tặc thiên muốn ép Cao Cường ta đây phải trở thành lão đại hắc bang cho nên mới sắp đặt tình huống oái oăm như thế này? Cao Cường trong đầu không ngừng oán trách tự hỏi. Hắn có chút bất đắc dĩ ngẩng mặt nhìn lên bầu trời vẫn còn đang tối đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bình Thúc Cổ Sự

Cao Cường không biết sau này là một thành viên của hắc xã rồi thì nên sống ra làm sao nữa. Bởi vậy vừa đi hắn vừa cố gắng lục lại trong đầu những ký ức về phim ảnh hay tiểu thuyết xã hội đen gì đó.

Chưa có năng lực để phản kháng nên hết cách rồi, mà dù có chấp nhận gia nhập hắc bang thì Cao Cường cũng muốn bản thân phải sống làm sao cho nó có phong cách mới được nha.

Chẳng hạn nghĩa khí như Trần Hào Nam hay Gà Rừng gì đó trong phim chẳng hạn. Hoặc không thì cũng phải thuộc dạng bá đạo khét tiếng như mấy tay anh chị trong Cừu Long Thành Trại mới oách.

“Đến rồi” – Giọng nói của Bình thúc đột ngột vang lên, để cho Cao Cường còn đang mơ mộng viễn cảnh làm lão đại hắc xã khề giật mình bừng tỉnh.

Không nghĩ tới tổng bộ hắc bang vậy mà ẩn mình trong khu chợ ồn ào thế này đâu. Cao Cường đưa mắt quan sát xem nơi mình sắp sửa lẫn lộn liệu có khí thế oai hùng như trong tưởng tượng hay không.

Thế nhưng chỉ vừa quét mắt tới thôi mà Cao Cường đã ngay lập tức đứng hình. Sur từ đá trước cổng đâu rồi? Cửa gỗ bằng hiệu bang phái đâu rồi? Đồng đảo thành viên giang hồ cộm cán cũng đâu hết cả rồi?

Tổng bộ hắc bang như trong tưởng tượng của hắn không thấy đâu cả. Lúc này trước mắt Cao Cường lại là một kho hàng rộng lớn xếp đầy giá gỗ gỗ bên trên bày các loại trái cây như là Táo, Ổi, Cóc, Soài.

Và thay vì có một đám côn đồ khệnh khạng ngồi trà thuốc tán phét, thì “tổng bộ hắc bang” này lại có năm thanh niên cao lớn khỏe mạnh đang hùng hục bốc dỡ những thùng trái cây từ trên xe ô tô tải xuống.

“Còn thất thần cái gì nữa?” – Thấy hắn vẫn còn ngơ ngơ đứng đó, Bình thúc trừng mắt quát một câu rồi quay người dẫn trước tiến vào kho hàng.

Đến lúc này Cao Cường đương nhiên đã nhận ra mình là hiểu lầm Bình thúc rồi. Vị đại thúc này đúng gọi là lão thật đấy, nhưng không phải lão đại giang hồ mà chỉ là một vị lão bản kinh doanh trong chợ thôi.

Kho hàng rộng khoảng tám mươi mét vuông gì đó, sâu bên trong cũng có một khoảng trống được xếp đặt bộ bàn ghế. Cao Cường vừa đi vào tới nơi thì Bình thúc chỉ bộ ấm chén trên bàn và hỏi:

“Chắc hẳn biết pha trà chứ hả? Pha một ấm đi”

Mấy năm sống trên chùa với lão hoà thượng, cơm cháo có thể thiếu thốn chứ trà thì có mà uống no bể bụng thì thôi. Và lại có ấm trà thôi mà cũng không biết pha thì sống quá vô dụng rồi.

Cao Cường cũng không có nói nhảm cái gì, khề gạt đầu một cái rồi mang ấm trà đi đổ bã với rửa cho sạch sẽ. Xong xuôi chạy trở lại tráng qua trà cho sạch bụi xong mới cho vào ấm và thêm nước sôi.

Cách pha trà thông thường đến nỗi không thể thông thường hơn. Được cái Cao Cường tráng trà sạch sẽ cẩn thận chứ không như mấy thằng nhóc nhân công kia cứ cho bừa trà vào rồi thêm nước sôi là xong.

Riêng cái thao tác nhỏ nhặt này đủ để Bình thúc cảm thấy khá là hài lòng. Khẽ đưa tay ra hiệu cho Cao Cường cũng ngồi xuống rồi Bình thúc mới tiếp tục hỏi thăm:

“Nhìn tiểu tử nguoi chắc hẳn còn đang tuổi ăn tuổi học. Hoàn cảnh khó khăn lắm hay sao mà lại lặn lội đến chợ xin việc thế này?”

Mặc dù rất biết ơn Bình thúc ra tay giải cứu nguy nan, xong cũng không thể khai ra bản thân là đang tránh né truy sát được, Cao Cường ngay lập tức lái câu chuyện sang hướng khác:

“Ta mới từ nông thôn lên thành phố, cũng vì kiếm miếng cơm manh áo qua ngày mà thôi. Có điều ta dám chắc ta với ngài không có nhận thức, thế nào Bình thúc ngài lại biết tên ta?”

Nghi hoặc này của Cao Cường để cho Bình thúc nghe xong bỗng ôm bụng vỗ bàn cười sặc sụa. Mà cái kiểu tự nhiên cười như điên thế này đương nhiên khiến Cao Cường chẳng hiểu ra làm sao cả.

Cao Cường còn đang định hỏi xem Bình thúc có ăn nhầm thứ gì hay là quên chưa uống thuốc? Thì lại thấy Bình thúc ho khan chữa thẹn vài cái rồi cố gắng nhịn cười mà giải thích:

“Nguyên nhân là do nhìn thấy tiểu tử nguoi làm ta nhớ lại ban đầu tới chợ Tây Biên này. Khi đó ta cũng lang thang xin việc khắp nơi, mà không biết rằng hành động của mình xâm phạm lợi ích của hắc bang”

“Sau khi bị đánh một trận thừa sống thiếu chết, mới có người tiết lộ cho ta biết hoạt động bóc dỡ hàng hoá trong chợ là do đám hắc bang thầu hết. Muốn yên ổn làm việc thì phải đăng ký và nộp phí bảo kê”

“Bà mẹ nó bóc vác hoa quả chỉ được có mấy xu mấy hào mà còn phải nộp phí bảo kê? Muốn ăn chặn đồng tiền vất vả mồ hôi sương máu của ta sao? Phải xem đám côn đồ đó có bản lĩnh để ăn hay không”

Tuyệt vời, nghe tới đây trong đầu Cao Cường không khỏi hừng hực gào thét. Dám chắc sau đó Bình thúc hô hào tụ họp huynh đệ bóc vác lại để cùng nhau đánh trả cái đám hắc bang vô si vô bì kia đi?

Dưới cơn mưa tầm tã, hai phe với nhân số đông đảo đứng đối mặt hầm hè lẫn nhau. Trong tay kẻ nào kẻ nấy nắm lăm lăm đao kiếm gây gộc, không ngừng chửi tục lăng mạ địch nhân ở phía đối diện.

Và rồi tiếng sấm sét trên tận trời cao như thể thay thế câu hiệu lệnh, hai phe cứ vậy xông lên điên cuồng đâm chém. Máu me rơi vãi hoà cùng nước mưa, tạo thành những dòng suối đỏ lôm chảy ngang dọc.

Cuộc chiến dừng lại với kết cục tử thương vô số. Mặc dù không phân định thắng thua nhưng Bình thúc từ đó tiếng tăm lẫy lừng. Dù là lão đại hắc bang lớn mạnh nhất cũng phải nể mặt Bình thúc một hai đi.

Muốn biết xem có đúng với những gì mà mình đã suy đoán hay không, cho nên nhân lúc Bình thúc dừng nói để rót trà, Cao Cường đầy hào hứng tranh thủ mở miệng dò hỏi:

“Bình thúc khi đó đứng ra hô hào kêu gọi những người làm bóc vác trong chợ quy tụ lại phản kháng sao?”

Ngạc nhiên thay Bình thúc nghe xong vậy mà lắc đầu. Chẳng lẽ Bình thúc một mình chống lại Mafia? Không để Cao Cường kịp tưởng tượng linh tinh, Bình thúc nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục nói:

“Ta khi đó mới tới thì quen biết ai mà hô hào? Nhờ cậy vào sức khoẻ của tuổi trẻ mà mỗi lần bị bắt nộp phí ta đều bật lại đám côn đồ đó thôi. Đáng tiếc khi đó ta đã đánh giá bản thân mình quá cao”

“Để rồi mỗi lần đều bị bọn chúng đánh cho một trận uрон hết cả người. Tiền bạc tiết kiệm được bao nhiêu cũng nướng sạch vào chữa trị thương thế. Số lần ta nằm bẹp dí trên giường có khoảng trăm lần gì đó đi”

“Mà cứ bình phục rồi đi làm được khoảng nửa tháng là lại bị đập cho nằm bẹp tới cả tháng. Suốt ba bốn năm liền ta cứ lì lợm như thế, sau này đám côn đồ hắc xã chán chường buồn tìm tới ta để làm phiền nữa”

“Chính có cái thành tích bị đánh mãi mà không chết này nên dân bóc vác trong chợ treu chọc ta sống gai như con gián. Bà mẹ nó, nghĩ lại ta thấy mình khi xưa thật đại dốt. Chịu nộp phí rồi yên ổn làm ăn, vừa không bị đau đớn hành hạ, có khi còn sớm phát tài được vài năm cũng nên”

WTF? What’s going on? Tràng cảnh chiến đấu hoành tráng hoa lệ đâu? Tại sao kịch bản lại rầm chó thế này? Không thể tin nổi Bình thúc lại bị đánh cho như chó suốt ba bốn năm liền?

Đến lúc này thì Cao Cường cũng hiểu Bình thúc khi nãy là hô bừa gọi bậy mà trùng hợp lại đúng tên hắc bang mà thôi. Không phải con gián vẫn thường được gọi là tiểu cường đó sao.

Có điều hình tượng một Bình thúc oai hùng kiêu hãnh trong lòng hấn cũng theo những lời bộc bạch kia mà vỡ nát tan tành rồi. Chỉ là còn điểm nghi vấn nên Cao Cường vội vàng dò hỏi:

“Thế nhưng sao ta thấy hai gã côn đồ khi nãy có vẻ sợ Bình thúc ngài quá vậy?”

Đáp lại câu hỏi này Bình thúc quăng cho Cao Cường một ánh mắt như thể đang nhìn thẳng ngực. Xong để tránh Cao Cường nghĩ ngợi linh tinh, Bình thúc vẫn là ngắn gọn giải đáp một câu:

“Vì lão từ giàu”

Nghe cái đáp án này của Bình thúc mà khoé miệng Cao Cường không khỏi có chút giật giật. Thế nhưng đây là lý do phi thường chính đáng cho nên hấn chẳng thể phản bác được gì.

Ngày xưa vào tù ra tội thân mang tiền án tiền sự mới khiến người ta sợ sệt. Chứ ngày nay thì cái đám có nhiều tiền mặt mới là những kẻ nguy hiểm hơn cả. Có tiền sai khiến được cả ma quỷ nha.

Đưa mắt nhìn Cao Cường lặng thinh ngồi đó, Bình thúc nhắc chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ. Hiện tại đã sống quá nửa đời người, nhờ mấy chục năm lăn lộn ở chợ Tây Biên mà Bình thúc có cơ hội tiếp xúc và va chạm với rất nhiều thể loại người.

Nghèo cùng cực có, giàu nứt vách có. Thật thà chất phác hay gian manh vô sỉ cũng có. Và tất nhiên chẳng thiếu những trường hợp sa cơ lỡ vận hay cùng đường mặt lộ gì đó.

Như đã kể trên thì Bình thúc nhìn thấy ở Cao Cường hình ảnh thời trẻ tuổi của ông. Xong nó không đơn giản chỉ là những ký ức về quãng thời gian chật vật gánh chịu những trận đòn từ đám côn đồ. Mà còn bao hàm cả lý do vì sao Bình thúc phải tới chợ Tây Biên này tìm đường sống nữa.

Bình thúc năm đó bởi đánh què hai chân nhi tử của trưởng thôn, mà trong đêm phải trốn khỏi quê nhà chạy tới thành phố Tân Long này. Học thức nghề nông không có, chỉ có mỗi sức khỏe nên mới mò tới chợ Tây Biên kiếm lấy một chân bốc vác.

Ban đầu chỉ là dự tính kiếm miếng ăn hàng ngày, sau bởi đã quen với lối sống sinh hoạt ở đây cho nên Bình thúc quyết định bám trụ lại. Có bao nhiêu tiền tích góp đầu tư hết cho sạp trái cây nho nhỏ.

May mắn ông trời phù hộ nên việc kinh doanh của Bình thúc không quá khó khăn. Sau hai chục năm vất vả Bình thúc hiện tại là nhà cung cấp trái cây cho rất nhiều khách sạn lớn trong trung tâm thành phố.

Bình thúc bán thân mang cô sự và ông cũng nhìn ra điểm này ở Cao Cường. Nếu nói không lẫn tăn Cao Cường vướng mắc phải chuyện gì thì là nói dối. Nói thẳng ra là vì cử chỉ hành vi của Cao Cường không để cho Bình thúc thấy ác cảm nên ông mới cố tình phớt lờ coi như không biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bình Thúc Khuyến Bảo

Khi thở ra câu “từ nông thôn lên thành phố kiếm miếng cơm manh áo” để che đậy, Cao Cường cần cảm tạ trời đất vì đã vô cùng may mắn nên hấn mới không bị Bình thúc và cho một cái rặng sạch hàm răng.

Từ áo khoác quần jean cho tới đôi giày xỏ dưới chân và ngay cả cặp xách đeo trên vai đều là hàng xa xỉ phẩm. Thử hỏi có tiểu tử nông thôn nào đến chợ xin làm bốc vác mà trên người mặc một cây hàng hiệu?

Nói trắng ra thì vóc dáng gầy gò ốm đói của Cao Cường còn phù hợp một chút. Chứ những thứ hấn khoác trên người thì nói thật là chỉ có đám con nhà cực giàu mới dám cào thẻ để mà mua.

Mà nếu bị ăn tát thật thì Cao Cường có hơi oan uổng. Bởi vì tất cả những thứ này đều là do Thạch Trung chuẩn bị cho. Hàng hiệu đắt rẻ thế nào thì một thanh niên nghèo như Cao Cường làm sao mà biết.

Nói chung thì tình huống Cao Cường ăn quất oan uổng không có xảy ra. Và dù biết Cao Cường dính vào rắc rối, xong Bình thúc không xua đuổi mà còn quyết định curu mang hấn lúc khó khăn hoạn nạn này:

“Lương khởi điểm một ngàn bạc, bao ăn ngày ba bữa. Chấp nhận thì ở lại, chê lương thấp có thể rút”

Chưa biết phải bốc vác nặng nhọc ra sao, thế nhưng lương tháng một ngàn bạc lại còn bao ăn ngày ba bữa thì cao hơn khi đi bưng Coffe rồi. Cao Cường ngay lập tức đứng dậy cười vui như Tết mà đáp:

“Đa tạ Bình thúc, ta xin được lưu lại đây làm việc”

Ăn mặc kiểu cách công tử nhà giàu mà có được mức lương ít ỏi lại còn vui hơn nhặt được vàng? Bình thúc cứ cảm thấy sai sai ở chỗ nào, xong cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục nói:

“Ta biết sức khoẻ của ngươi đang không được tốt lắm, trước mắt tạm thời quét dọn lau chùi cửa hàng đi. Qua mấy ngày nữa khoẻ mạnh hẳn rồi thì bắt đầu làm những việc nặng cũng được”

Không nghĩ tới Bình thúc lại nhìn ra hắn đang trong tình trạng suy yếu. Mà gắng gượng bung vác lờ như vết thương ở bụng rách ra thì khổ, cho nên Cao Cường thẳng thắn đề đạt ý kiến:

“Ta biết không nên thế này nhưng xin Bình thúc cho phép ta làm việc nhẹ trong khoảng năm ngày. Ta cam đoan sau đó sẽ chăm chỉ làm việc bất kể ngày đêm”

Lấy đâu ra cái kiểu đi làm lao động chân tay mà còn mặc cả với lão bản thế này chứ? Có điều Bình thúc cũng không gây khó dễ gì cả, ông khẽ gật đầu tiện thể căn dặn thêm:

“Có thể, nhưng tiểu tử ngươi phải xem rồi chú trọng ăn uống đầy đủ lên, chứ gầy còm ốm yếu thế này thì làm được việc quái gì? Không vác nổi trăm cân thì xéo đi. Nghe rõ chưa?”

“Rõ” – Cao Cường ngay lập tức đồng ý trả lời. Tảng cân và có cơ bắp cường tráng sao? Khi trước nghĩ cũng không dám, chứ hiện tại trong tay nắm giữ “bí kíp võ công” thì đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Bình thúc không hiểu Cao Cường dựa vào đâu mà bỗng nhiên trông tự tin đến thế, vốn định nghiêm khắc cảnh tỉnh vài câu, xong lại nghĩ tuổi trẻ phải ăn chút khổ thì mới khôn ra được nên đành thôi.

Bình thúc uống cạn chén trà, đoán chắc Cao Cường còn chưa có nơi ở lại nên dự định tìm giúp:

“Tiểu tử ngươi xem rồi quét dọn cửa hàng cho sạch sẽ đi. Ta ra ngoài hỏi thăm người quen xem có biết nơi nào cho thuê phòng rẻ rồi lát nữa trở về báo lại cho”

Chưa quen thuộc đường đi lối lại mà muốn tìm nhà trọ thì tốn rất nhiều thời gian. Có đại lão như Bình thúc hỏi thăm giúp sẽ thuận tiện hơn nhiều. Cao Cường không chút chần chừ đáp lại:

“Đa tạ Bình thúc. Chỉ cần không bị hạn chế giờ giấc ra vào, phòng nhỏ mấy cũng được. Giá khoảng 500 bạc đồ lại thì thúc hỏi dùm, ở đây ta có đủ tiền để thanh toán trước ba tháng tiền nhà rồi”

Nhìn hần lòi từ cặp xách ra xấp tiền rồi đếm đếm mà Bình thúc thấy ngửa mặt thế không biết. Đúng là trẻ người non dạ thiếu hiểu biết đây mà, Bình thúc ngán ngẩm phát tay ngăn hần lại:

“Giữ chút tiền đó mà phòng thân. Đặt cọc có Bình thúc ra giúp ngươi, trừ dần vào lương hàng tháng”

Dứt lời Bình thúc liền đứng dậy đi thẳng, để cho Cao Cường không thiếu cười khò cát tiền trở lại rồi mau chóng chạy đi tìm kiếm vật dụng mà bắt đầu quét dọn cửa hàng một phen.

Từ thái độ ngán ngẩm của Bình thúc trước khi rời đi, Cao Cường hiểu được mình cư xử có phần hơi ông kãnh. Đáng lẽ ra cái việc đặt cọc tiền phòng thì hẳn phải tự đi mà bàn thảo với chủ nhà mới đúng.

Chẳng thân quen gì nhưng Bình thúc nhiệt tình giúp đỡ không hề tính toán chi li, vậy mà hắn lại xử sự một cách thiếu suy nghĩ như thế. Có thể nói lúc này đây Cao Cường đang cảm thấy thật sâu áy náy.

Mất gần một giờ để Cao Cường đem tất cả mọi thứ có thể quét dọn lau chùi trong cửa hàng xử lý sạch bong sáng bóng. Chẳng hiểu có phải do lau chùi hơi quá tay hay không, mà mấy nhân viên còn lại trong cửa hàng nhìn về hắn với ánh mắt có phần cổ quái.

Cao Cường dự định mon men lại gần làm quen mấy người này để còn học hỏi kinh nghiệm. Chỉ là đúng lúc này thì Bình thúc trở về tới, ông ngoắc tay ra hiệu với hắn rồi lần nữa quay lưng bước đi.

Cao Cường vội vàng vớ lấy cặp xách, chào hỏi mấy người nhân viên một câu rồi mau chóng đuổi theo. Vừa ra tới cửa thì thấy Bình thúc đang đứng đợi ngay gần đó, ông chỉ vào chiếc xe máy dựng bên:

“Xe hai kỳ, biết chạy không?”

Cao Cường đương nhiên là biết chạy xe máy rồi, nhớ hồi còn làm hướng dẫn viên du lịch hắn vẫn thường mượn loại xe leo núi của mấy người trong thôn chạy ầm ầm đây.

Cùng là hai kỳ nhưng chiếc xe bên cạnh Bình thúc là đời mới, cho nên Cao Cường không vội trả lời, mà lại gần mở khoá để thử máy xem sao rồi mới yên

tâm lên tiếng:

“Không khác xe dưới quê là bao. Loại này ta chạy được”

Vẫn còn muốn đóng vai dân quê? Không phải xung quanh đông người thì Bình thúc chắc chắn phải đạp cho Cao Cường một cái, ông hít sâu một hơi giữ cho mình bình tĩnh rồi phát tay nói:

“Lái xe, chậm chậm một chút”

Cao Cường cũng không biết Bình thúc vẫn hiểu lầm hắn là công tử thiếu gia gì đó đâu. Ngoan ngoãn khởi động máy, chờ cho Bình thúc leo lên phía sau thì hắn theo y như lời mà cho xe chậm chậm chạy đi.

“Tăng. Tăng.” Tiếng động thoát ra từ ống xả nghe ròn rã như thể âm thanh súng bắn liên thanh vậy. Nghe đã tai hơn nhiều so với những chiếc hai kỳ leo núi mà Cao Cường đã từng lái.

Nếu chạy với tốc độ nhanh dám chắc tiếng pô nghe còn đã tai hơn nữa. Có điều Bình thúc đã dặn dò chạy chậm chậm, thành ra Cao Cường đành giữ tốc độ ở khoảng trên dưới 20km/h mà thôi.

Đi ra từ cổng phía tây của chợ, sau đó tiếp tục lái xe theo chỉ dẫn của Bình thúc. Chạy thẳng theo đường cái khoảng hơn 2 dặm, Bình thúc ra hiệu cho Cao Cường rẽ vào một nơi mà ông gọi là làng Ngũ Xã.

Gọi là làng theo thói quen từ xưa vậy thôi, chứ quang cảnh ở nơi đây đã chẳng còn mấy đường nét cổ kính làng mạc xưa cũ. Từ toàn bộ mặt đường đã được rải bê tông phẳng phiu, cho tới phủ kín những ngôi nhà cao tầng khang trang rộng rãi.

Vài nét hiếm hoi theo kiểu cách thôn làng còn được giữ lại mà Cao Cường thấy, cũng chỉ có vài khóm tre già nua cùng với một ngôi chùa rộng lớn nằm tọa lạc ở giữa làng.

Phải vào tận cuối làng thì hình ảnh xưa cũ mới đậm nét hơn một chút. Dọc theo đường đi Cao Cường thấy khá nhiều những ngôi nhà mái ngói với sân vườn rộng lớn trồng đầy các loại cây ăn trái.

Bầu không khí cũng theo đó mà trong lành hơn hẳn, tạo cho Cao Cường cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu. Không chút chần chừ Cao Cường liền nói ra suy nghĩ của mình:

“Nơi này có bầu không khí trong lành cứ như ở dưới quê, giá phòng có cao hơn một chút ở cũng đáng”

Con mẹ nó, tiểu tử này đóng vai dân quê đóng tới nghiện? Bình thúc nghe mà tức ngửa răng ngửa lị. Còn tiếp tục thế này chắc tức phát điên lên mất, cho nên Bình thúc quyết định làm cho ra nhẽ:

“Tiểu tử nguoi quê ở đâu?”

“Thượng Vũ Thôn” – Cao Cường không chút chậm chễ mà đáp, sợ Bình thúc không biết nơi đó nên hắn liền vội vàng bổ sung thêm: “Nằm cách thành phố Tân Long khoảng 60 dặm về hướng đông bắc. Quê ta nổi tiếng với món đặc sản Chả Nhái, khi nào có dịp ta nấu để Bình thúc ngài thưởng thức một bữa”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Bình thúc đó là tiểu tử này không giống như nói dối. Có điều vẫn băn khoăn bộ quần áo hàng hiệu trên người hắn cho nên Bình thúc tiếp tục hỏi cho rõ ràng:

“Tiểu tử nguoi ở quê con nhà địa chủ sao? Quần áo nguoi mặc con nhà khá giả còn mặc không nổi đâu”

“Ách, bảo sao thi thoảng ngài lại nhìn ta kiểu cổ quái” – Cao Cường không khỏi thoáng cười khở, trong đầu nhanh chóng biên soạn lý do rồi mở miệng: “Ta khi lên thành phố lỡ ngớ bị xe tông trúng. Ngoài ví và chiếc điện thoại cũ rích là của ta, thì các thứ còn lại bao gồm cả tiền đều do một vị bác sĩ cho”

Lần này đến lượt Bình thúc ngớ nguoi, có đánh chết ông cũng không ngờ được sự thật đằng sau lại lắt léo như thế. Để chữa thẹn vì đã hiểu lầm, Bình thúc cũng học theo cười khở mà nói:

“Mẹ nó, lão tử cứ tưởng nguoi là thiếu gia nhà giàu rơi vào cảnh sa cơ lỡ vận đâu”

Thiếu gia nhà giàu rơi vào cảnh sa cơ lỡ vận sao? Cao Cường trong lòng bỗng thấy đáng ghét. Bới xét cho cùng thì hắn rơi vào tình cảnh chẳng khác như thế là bao, chính xác thì còn chua chát hơn nhiều.

Đề quá khứ ảnh hưởng tới tâm tình là không tốt, nhanh chóng gạt bỏ cảm xúc tiêu cực ra khỏi đầu. Và để Bình thúc thoát cảnh lúng túng, Cao Cường tranh thủ lúc này lên tiếng nhận lỗi:

“Bình thúc, ta xin lỗi vì khi nãy ở cửa hàng đã cư xử không được đúng mực. Bản thân ta còn quá nhiều thiếu sót cho nên suy nghĩ không được kỹ càng thấu đáo, mong Bình thúc bỏ qua cho”

Bình thúc đưa tay vỗ về nhẹ lên bả vai của hắn, rồi giống như một người cha khuyên nhủ con trai của mình mà nói:

“Biết nhận sai để rồi sửa chữa bù đắp lại những thiếu sót của mình là rất tốt. Người còn trẻ còn cả một tương lai rộng mở ở phía trước, hãy để ý quan sát học hỏi để dần hoàn thiện bản thân mình. Bình thúc đã từng trải qua nên không có trách người, rút kinh nghiệm đừng để một sai lầm mà phạm phải lần thứ hai thế là được rồi”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thuê Phòng

Để cho Cao Cường phải hơi bất ngờ vì hắn không nghĩ tới ở sâu cuối làng Ngũ Xã, vậy mà tồn tại một xóm trọ phi thường náo nhiệt gồm mấy chục căn phòng cấp bốn lợp mái tôn liền kề san sát.

Nhìn chung thì phòng khá nhỏ vì chỉ có khoảng 15 mét vuông mà thôi. Thế nhưng được cái lại có công trình phụ phép kín tại riêng mỗi phòng, sinh hoạt sẽ không bất tiện như những xóm trọ kiểu cũ.

Phòng to hay nhỏ đối với Cao Cường mà nói cũng không có vấn đề gì cả. Theo chỉ dẫn của Bình thúc cứ thế cho xe chạy thẳng vào cuối xóm trọ, nơi có một ngôi nhà 2 tầng rườì rộng lớn khang trang.

Trước hiên nhà có hai người đàn ông ngồi chơi cờ tướng trên chõng tre, nghe tiếng xe tới bọn họ đều ngoái ra nhìn, một trong hai người mau chóng đứng dậy cười nói:

“Bình lão ca, lâu lắm mới có dịp thế này hay để ta đi mua gì về ngồi làm chén?”

Bình thúc từ trên xe xuống, thuận tiện cười nói đáp lại:

“Đề dịp khác lão ca mời người một bữa, chứ trưa nay ta dính cuộc hẹn không hủy được”

Người đàn ông nghe vậy cũng không dây dưa thêm, ông ta đưa mắt đánh giá Cao Cường trên dưới một hồi, xong mới quay lại cau mày trêu chọc Bình thúc một câu:

“Tiểu tử này họ hàng với lão ca thật sao? Bình lão ca, nói không phải chứ lão ca trông xấu như vậy, dám chắc con cháu trong nhà không thể nào dễ nhìn thế này được đâu”

Khỏi phải nói, vừa nghe xong câu trêu đùa này Bình thúc liền chạy ngay đi vớ lấy cái điều cây đặt cạnh chõng tre, vung vẩy nạt nộ ra điều muốn đập đối phương một trận:

“Thằng nhóc nhà người lâu không ăn đòn nên ngứa da? Lại dám trêu đùa lão tử?”

Nhìn hai vị đại thúc này rượt đuổi nhau ầm ĩ mà Cao Cường không tránh được đưa tay xoa huyệt thái dương. Người đầu gần sáu chục tuổi đầu mà còn đùa cợt với nhau y như đám con nít ranh.

Chạy đuổi náo loạn xóm trọ một hồi, hai vị đại thúc này mỗi người ngồi bệt một chỗ ở dưới đất mà thở hồng hộc. Lớn tuổi ngồi dưới đất lạnh không tốt, Cao Cường liền chạy tới dìu Bình thúc đứng dậy.

Hành động quan tâm tới người cao tuổi này của hắn rất được Bình thúc tán thưởng. Khổ cái máu ăn thua nặng lắm, Bình thúc ngay lập tức nhân dịp đắc ý cười nhạo người đàn ông kia một phen:

“Thấy chưa? Lão tử mệ còn có con cháu lại dìu. Thằng nhóc nhà người ngồi đó cho chết lạnh đi”

Người đàn ông kia nghe vậy tức lắm nhưng chẳng phản bác được. Vì ông ta là độc đinh lại có mỗi một người con trai mà cho đi du học mất rồi. Thôi thì đành tự lết dậy chứ biết làm sao bây giờ.

Để cho Bình thúc ngồi xuống chõng, Cao Cường chạy tới ý định dìu người đàn ông kia, xong chưa lại gần thì ông ta đã trừng mắt quát:

“Không khiến tiểu tử người lo, lão tử chưa già đến nỗi ngay cả đi cũng không xong đâu”

Tưởng là người quen của Bình thúc mà muốn lên mặt với hắn thế nào thì nào lên sao? Hừ, không cần thì thôi, Cao Cường khề nhún vai rồi mặc kệ ông ta mà quay trở lại đứng sau lưng Bình thúc.

Cao Cường vốn tưởng hành động này của mình sẽ bị Bình thúc và người đàn ông kia mắng cho một trận đau. Nào ngờ hai vị đại thúc tình nghịch này thoáng nhìn nhau một cái rồi cứ thế cười phá lên.

“Bình lão ca, tiểu tử này không tệ. Tuy hơi lão toét một chút nhưng được cái không phải là đứa ba hoa chích choè” – Ngồi xuống chõng tre, người đàn ông vừa rót trà vừa tiện thể đưa ra lời nhận xét.

Cao Cường cũng mặc kệ vị đại thúc gần gũi này nhận xét ra sao đi. Có điều đúng lúc này Bình thúc lại quay lại nhìn hắn và nói:

“Đây là Trương Trấn, tính tình không ra gì nhưng dù sao hắn cũng là bằng hữu của ta. Ngươi nể mặt Bình thúc gọi hắn một câu Trương thúc hoặc Trấn thúc đi. À nói luôn, hắn là chủ nhà mà ngươi ở trọ”

Cao Cường khá là tán đồng với những gì Bình thúc nói, vừa nghe vừa khề gật đầu. Thế nhưng nghe tới câu “chủ nhà mà ngươi ở trọ” thì WTF? Cao Cường có xúc động muốn ngửa mặt lên trời mà tổ khoả a.

Bình thúc ơi là Bình thúc, chủ nhà mà sao thúc không nói sớm? Giờ ta lỡ đắc tội mất rồi, nhờ đâu sau này bị ông ta gây khó dễ như là tăng tiền trọ, hoặc cúp nước hay cắt điện gì đó thì phải làm sao bây giờ?

Nói chung chuyện cũng đã thế rồi, cùng lắm bị gây khó dễ thì chuyển nhà trọ khác là cùng. Cho nên Cao Cường chẳng thèm nghĩ ngợi nữa, khề cúi đầu chào hỏi một câu:

“Chào ngài Trương thúc, ta là Cao Cường”

Trương thúc khề mỉm cười gật đầu, ném cho Cao Cường một chùm chìa khoá, sau đó đưa tay chỉ lên tầng mái thượng của ngôi nhà và nói:

“Phòng ở trên đó, cầu thang bên hông nhà chắc ngươi thấy rồi. Tự lên xem phòng đi, ưng ý thì xuống bàn bạc chuyện ký hợp đồng”

Cao Cường vốn tưởng phòng trọ mà Trương thúc cho thuê là một trong những gian cấp bốn lợp mái tôn kia đâu. Có điều hắn không vội từ chối mà trước tiên cứ lên xem phòng cái đã.

Vì là tầng gác mái nên đương nhiên phải có sân thượng rộng rãi. Dựng cây dù che nắng, thi thoảng ngồi uống trà thả hồn ngắm nhìn dòng sông Thổ hùng vĩ chảy qua ở phía xa cũng không tệ.

Gian phòng trên tầng gác mái này có diện tích khoảng 25 mét vuông, bao gồm cả phòng tắm cùng với một góc nhỏ sắp đặt bàn bếp. Có thể nói rộng rãi thoải mái hơn những gian phía dưới kia.

Có điều chính vì sự rộng rãi thoải mái này mà Cao Cường hơi lẩn tránh chuyện giá thuê. Cao quá thì túi tiền của hắn không cho phép, mà thấp quá thì chỉ e khiến Bình thúc phải thiếu Trương thúc ân tình.

Đem cửa phòng khoá lại cẩn thận, vừa xuống tới nơi Cao Cường bởi vì không muốn Bình thúc phải khó xử, cho nên trước tiên liền hạ thấp giọng nói thầm cho Bình thúc biết nỗi băn khoăn của mình:

“Bình thúc, phòng rộng thế này chắc giá thuê ngoài khả năng của ta. Mà ta không muốn Bình thúc ngại thiếu người ta ân tình cho nên giá rẻ cũng thôi đi. Ta kiếm cái nào nhỏ nhỏ thuê ở được rồi”

Bình thúc nghe xong không khỏi cười nhạt, ông cũng nhỏ giọng đáp lại:

“Ở xa trung tâm thành phố thế này đòi giá cao thì có chớ nó thuê. Một tháng 500 bạc, rồi còn tiền điện nước linh tinh nữa. Cứ thuê đi, không phải ngại ngại lẩn tránh cái gì cả”

Chắc hẳn Bình thúc nói là sự thật cho nên Cao Cường không ý kiến gì nữa. Hắn liền quay sang gật đầu với Trương thúc:

“Trương thúc, ta thuê gian phòng gác mái này”

Trương thúc ngay lập tức đưa tới một hợp đồng tiện thể giải thích qua:

“Giá thuê phòng mỗi tháng cũng như giá điện nước đều ghi trong đó. Thời hạn mỗi lần ký 6 tháng, tiểu tử ngươi ghi tên tuổi với mã số cá nhân vào rồi ký là xong. Đặt cọc thì có Bình lão ca bảo lãnh nên khỏi cần”

Đọc qua hợp đồng không thấy điểm sai sót nào Cao Cường mau chóng điền những chỗ còn thiếu rồi ký tên, xong xuôi hắn liền cùng với thẻ cá nhân đưa cả cho Trương thúc và nói:

“Trương thúc cầm luôn thẻ mà đăng ký tạm trú cho ta”

Có điều Trương thúc chỉ nhận bản hợp đồng mà thôi, còn thẻ cá nhân của Cao Cường thì ông phát tay bừa mỗi giàng giải:

“Ở trong thành phố mới làng nhàng rắc rối như thế, chứ ở đây chẳng ma nào thèm đi kiểm tra cái đó”

Còn bận bịu việc kinh doanh nữa cho nên Bình thúc không muốn nán lại ở đây quá lâu. Nhất là Cao Cường đã thuê được phòng, bởi vậy Bình thúc vỗ vai hắn và nói:

“Chiếc xe này từ giờ giao cho tiểu tử ngươi sử dụng đi lại cho tiện. Giờ thì đưa ta trở về cửa hàng, xong rồi ngươi xem có thiếu đồ đạc gì thì mua sắm về đi, ngày mai đi làm cũng được”

Đúng là không có xe thì rất phiền toái, vì thế Cao Cường không có sĩ diện hão từ chối làm gì. Hắn quay sang muốn hỏi xem có thể gửi xe ở đâu thì Trương thúc như sớm biết liền nói:

“Mở cái cửa ở sát chân cầu thang mà cất xe vào đó, chìa khoá sẵn trong tay ngươi rồi. Tiện thể sáng sớm đi làm thì bật máy bơm nước trong phòng đó lên, nếu không khu trọ không có nước để dùng đâu”

Tuyệt đối là có dự mưu từ trước, nếu không thì đã chẳng gài chìa khoá phòng máy bơm nước vào rồi đưa cho hắn làm cái gì. Cao Cường không khỏi dờ dạc cười với chiêu trò của vị Trương thúc này.

Việc cầm máy bơm nước cũng chẳng có gì nặng nhọc, mỗi lần lấy xe đi làm tiện tay mở lên là được. Vì thế Cao Cường gật đầu nhận lời, sau đó lễ phép chào hỏi rồi cùng với Bình thúc lái xe rời đi.

Dừng đỗ trước cửa hàng, Bình thúc nhanh chóng căn dặn Cao Cường chú ý mua đồ và đi đường cẩn thận, rồi lập tức xuống xe chạy đi tiếp chuyện một vị nữ khách đang xem xét lựa chọn trái cây.

Đại lão bản rồi mà còn chăm chỉ kiếm tiền như vậy bảo sao không giàu nha. Cao Cường chắc lưỡi cảm thán một câu rồi vòng xe chạy về hướng trung tâm khu chợ, nơi buôn bán các loại mặt hàng dân dụng.

Đồ đạc cần phải mua cũng không nhiều và Cao Cường cứ loại nào rẻ nhất thì mua. Trong đó có một bộ chăn gối, một bộ xoong chảo i nóc, bát đĩa linh tinh cùng với một cái bếp điện loại dây mai-xo.

Mua xong những thứ đồ này hắn lại vòng xe chạy ra cổng tây mua ít gạo với thịt và rau củ. Sau đó liền chạy xe hướng về làng Ngũ Xã. Trước khi trở lại nhà trọ Cao Cường còn phải tạt vào hai nơi nữa.

Đầu tiên là một tiệm tạp hoá để mua những thứ lặt vặt khác như bàn chải đánh răng với các loại xà phòng này nọ. Cuối cùng thì là tiệm buro điện để chọn mua một chiếc sim điện thoại mới.

Mua sim mới là để tránh trường hợp đối phương cao tay chơi trò lẩn tìm vị trí của hắn qua sim số cũ mà thôi. Sắp tới đi làm rồi, nhu cầu dùng tới điện thoại là rất lớn. Và lại Cao Cường còn tính trở về gọi điện nói chuyện cảm tạ Lão Phệ một phen đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chuẩn Bị Ném Trái

Xếp đặt những thứ vừa mua về vào vị trí hợp lý xong, Cao Cường gắn sim mới vào điện thoại rồi kích hoạt. Sau đó không chút nghỉ ngơi mà bấm số của Lão Phệ rồi gọi đi.

Lão Phệ đứng kiêu chảnh chó, chuông cứ đổ tới ba lần là y như rằng bị ngắt kết nối. Cao Cường li lợm bấm gọi tới lần thứ 6 thì Lão Phệ mới chịu nghe máy, kèm theo đó là:

“Cái dê ma ma thứ cậu tạp chủng nào đấy? Không biết bây giờ mới chỉ 9 giờ sáng thôi sao? Cái dê ma ma nhà ngươi nữa chứ, lão tử đang ngủ ngon đâu. Không nói ra lý do làm lão tử hải lòng thì cái dê ma ma nhà ngươi ra đường cẩn thận trước sau đây”

Ngủ cái con khi? Thấy số lạ không muốn nghe còn làm trò. Cao Cường biết tông chiêu trò của Lão Phệ rồi, có điều không ngại trêu chọc Lão Phệ một phen:

“Lão Phệ, ta bị cơn đồ đâm suýt chết mà ngươi còn ăn ngon ngủ kỹ được sao?”

“Tiểu Cường?” – Nhận ra giọng của Cao Cường, xong Lão Phệ cũng chẳng đứng đắn được thêm chút nào cả: “Con gián ngươi thì chết sao được mà phải lo. Hắc hắc”

Nghe cái câu này Cao Cường ngay lập tức ghen hòng. Cũng phải thôi, đã gọi điện được thế này thì đương nhiên là không còn vấn đề gì để mà phải lo lắng nữa rồi.

Mà trình độ cợt nhả đâm chọc của Lão Phệ cao lắm, Cao Cường trêu đùa là không có lại. Cho nên gạt bỏ ý nghĩ nghịch ngợm ra khỏi đầu, Cao Cường nghiêm túc nói vào điện thoại:

“Lão Phệ, đa tạ tương trợ khi nguy cấp. Ta hiện tại đã có việc làm, đợt có tiền liền gửi dần trả ngươi”

Tiếng thờ dài từ đầu dây bên kia vọng tới, thật lâu sau Lão Phệ mới tiếc hận mà nói:

“Tiểu Cường, có đôi khi sống quá sòng phẳng sẽ trở thành rào cản ngăn cách mối quan hệ giữa người với người. Khi người lên thành phố đi học, Phệ ca muốn trợ giúp nhưng người không nhận thì đã đành. Dù sao khó khăn một chút người cũng chẳng chết được, thậm chí nỗ lực phấn đấu hơn trong học tập”

“Thế nhưng bây giờ tiểu Cường người dám vỗ ngực cam đoan là mình vẫn ổn sao? Hơn nữa người nghĩ Phệ ca là loại người gì? Phệ ca khổ nạn đến nỗi ra tay giúp đỡ với mục đích chứng kiến người sau đó phải làm việc bực cả mặt, nhin ăn nhin uống tích góp từng đồng từng xu để trả nợ?”

“Lão Phệ, ta không có ý đó” – Cao Cường cười khò ngắt lời Lão Phệ.

Thật lòng mà nói thì Cao Cường quen biết với Lão Phệ đã có hơn ba năm, thế nhưng cũng chỉ là bạn bè có cùng sở thích đọc truyện trên Truyện Convert mà thôi. Ngay cả một lần gặp mặt nhau ngoài đời lại rơi vào ba chén rượu gì đó cũng chưa có.

Thử hỏi khi biết được Lão Phệ đã phải gánh lấy số tiền viện phí lên tới tận 50 ngàn bạc. Với cái số tiền cần nhin đói bụng Coffe 5 năm mới đủ này, Cao Cường chắc hẳn phải thuộc dạng lừa đảo trơ trên lắm thì mới có thể bình chân như vại được.

“Ca biết người không có ý đó. Mà dài dòng với thằng nhóc con như người quá mệt mỏi. Phệ ca nói thẳng luôn, nếu như tiểu tử người dám gửi trả tiền, vậy thì cắt đứt tình nghĩa huynh đệ này đi” – Lão Phệ ngay lập tức tiếp lời, chỉ là lần này giọng điệu của hắn nghe có vẻ rất quyết liệt.

Người nói không cần trả ta liền phải nghe sao? Có điều Lão Phệ đang hơi hồ báo, tạm thời nên bỏ qua vấn đề tiền bạc để làm tổn hại hoà khí này. Cao Cường liền hỏi tới điều mà hắn đang lo nghĩ:

“Lão Phệ, người điều tra vụ việc của ta sao?”

Một lần nữa tiếng thờ dài truyền tới, kèm theo đó còn có tiếng động quẹt bật lửa và rít thuốc lá. Yên lặng rất lâu Lão Phệ mới lần nữa lên tiếng với một giọng điệu vô cùng ngưng trọng:

“Ngay khi biết tin người gặp nạn, ca đã cho người điều tra. Mọi sự ca đều biết, chỉ có kẻ đứng đằng sau là ai thì không lần ra được. Mà kẻ này chắc chắn đã phát hiện có người nhúng tay điều tra, nên rất nhanh đem mấy gã đâm người thủ tiêu sạch sẽ”

“Tiểu Cường, nghe Phệ ca khuyên một câu. Rồi bỏ thành phố đó đi, tới đây ca lo cho người công việc phát triển làm giàu. Không thì người muốn đi học tiếp, ca cũng có thể lo lót được cho người. Chứ nơi đó địa bàn xa xôi, ca muốn giúp cũng không có lực”

Đúng là Lão Phệ có khác, sống nghĩa khí vô cùng. Không chỉ quan tâm lý do hắn gặp nạn, thậm chí còn nghĩ tới tương lai cho hắn luôn rồi. Cao Cường trong lòng cảm động, sống mũi bỗng thấy hơi cay cay.

Lão Phệ càng quan tâm thì hắn càng không muốn Lão Phệ dính dáng tới để rồi gặp liên lụy. Hít sâu vài hơi để cảm xúc bình tĩnh trở lại, Cao Cường chậm rãi nói vào điện thoại:

“Lão Phệ, đa tạ ý tốt của người, thế nhưng ta cần ở lại nơi này. Có những việc ta không tiện tiết lộ. Ta chỉ có thể vỗ ngực cam đoan với người rằng ta ổn và mọi thứ đều đang trong tầm kiểm soát”

“Điều cốt lõi là ta muốn tự giải quyết ân oán. Thế cho nên Lão Phệ, nếu người coi ta là huynh đệ và còn tôn trọng ta.. Thì ta hi vọng người không điều tra hay dính dáng gì thêm nữa. Người hiểu ý ta chứ?”

Lão Phệ lại một lần nữa giữ yên lặng, chỉ còn tiếng rít thuốc nhà khói vẫn không ngừng truyền tới. Thật lâu sau vị huynh đệ chưa từng gặp mặt này của Cao Cường mới chịu mở miệng:

“Đã coi nhau là huynh đệ mà không tin ở nhau thì thật chẳng ra gì. Dù không muốn đâu nhưng ca vẫn quyết định tin tưởng người một lần. Có điều tiểu Cường, nếu cảm thấy không ổn thì hãy chuyển tới đây. Phệ ca luôn sẵn sàng trợ giúp người từ A tới Z”

Tổn nửa giờ hứa hẹn cam đoan đủ các kiểu, Lão Phệ mới chịu cúp máy. Cao Cường qua đó mà thở phào được một hơi. Có đôi khi được người quan tâm quá cũng không phải việc gì tốt.

Từ cặp xách lấy ra chiếc hộp Đồ Chi Vương gửi gắm. Thành thật mà nói thì Cao Cường rất không muốn mở chiếc hộp này ra. Nguyên nhân do nhiều yếu tố chủ quan lẫn khách quan nên khá là phức tạp.

Xong trước sau gì cũng phải đối mặt cho nên hắn vẫn là bấm mã số đem mở nó ra. Không nghĩ tới Đồ Chi Vương khi đó lại để vào nhiều tiền đến thế này. Có điều Cao Cường không động tới, mà trước tiên lấy mảnh giấy ra để xem Đồ Chi Vương nhấn nhủ những gì.

Thoáng cái Cao Cường đã chuyển tới ở trọ nơi này được bốn ngày. Bởi vì đồ ăn tự nấu chất lượng đảm bảo hơn ra hàng quán, vậy là mỗi ngày hắn đều dậy từ ba giờ sáng để nấu nướng. Ăn xong nghỉ ngơi vài phút, hắn liền chạy xe tới chợ để hoàn thành công việc quét dọn cửa hàng của mình.

Cao Cường dụng tâm nên quét dọn lau chùi phi thường cẩn thận. Không những thế hắn còn đem phân loại trái cây riêng biệt, rồi sắp đặt sao cho có lẽ lối quy củ rõ ràng.

Mà buôn bán thực phẩm nhìn trông sạch sẽ gọn gàng ngăn nắp đương nhiên sẽ thu hút khách hàng hơn là cứ đặt bừa bãi lộn xộn, thành ra khách vào mua hàng đông lên trông thấy.

Hai ngày đầu mấy người nhân viên trong cửa hàng khó chịu với hành vi vẽ thêm chuyện của Cao Cường vô cùng. Chỉ là thái độ của Bình thục với hắn rất tốt nên không ai dám nói ra.

Nhưng đến ngày thứ ba thứ tư thì bọn họ bắt đầu nhận ra ích lợi của sự thay đổi diện mạo cửa hàng rồi. Khách vào nhiều thì mua nhiều, lương thưởng cuối tháng cũng nhiều hơn nha.

Mà có ai chê tiền nhiều bao giờ? Vậy là chẳng ai bảo ai, cứ rảnh rỗi là tinh thần phơi phới đi sắp xếp lau chùi này nọ. Thành ra Cao Cường cuối cùng lại chẳng có mấy việc để mà làm.

Nhàn hạ cũng chẳng làm sao cả, dù gì thì Cao Cường vẫn quan tâm tới việc hồi phục của mình hơn. Không nghĩ tới mới qua bốn ngày mà thôi, đồng chí ở vết khâu đã gầy rụng sạch, vết thương ở bụng có thể nói đã không còn vấn đề.

Cao Cường dù vận động nhảy nhót tung bồng cũng chẳng còn thấy đau đớn nữa. Cho nên hắn bắt đầu nghĩ tới chuyện bắt đầu tu luyện bộ công pháp thổ nạp đi kèm với võ kỹ lưu ở trong đầu.

Bốn giờ chiều Cao Cường hết ca làm việc của một ngày, hắn ngay lập tức trở về phòng trọ ngủ một giấc. Mọi hôm phải mười hai giờ đêm mới dậy, có điều hôm nay nệm thử tu luyện cho nên dậy từ bảy giờ tối.

Tu luyện võ kỹ nhảy nhót ầm ầm trên tầng gác mái, không cần nghĩ cũng biết sẽ bị Trương thúc cảm điều cây chạy lên quật chết. Cho nên Cao Cường lặng lẽ đi bộ về hướng sau lưng của khu xóm trọ này.

Tất nhiên là vì Cao Cường muốn tu luyện ở một nơi kín đáo không lo bị ai bắt gặp. Mà xung quanh đây thì chỉ có những bãi bồi mọc kín cỏ lau bên ven sông Thổ mới là nơi lý tưởng nhất để mà hắn lựa chọn.

Trời mùa đông bao giờ cũng tối om om, lại còn không quen thuộc lối đi. Hoàn toàn mò mẫm dựa theo cảm giác, thành ra vất vả lắm Cao Cường mới mò tới được một bãi cát bồi với cỏ lau mọc um tùm.

Lấy túi sỏi đeo bên hông xuống, Cao Cường nhắm ném loạn xạ một hồi. Nắm chắc ấn dấu trong đám cỏ lau không có rần rùng gì đó làm tỏ, hắn mới thở phào yên tâm tiến thẳng vào sâu chính giữa.

Ra sức nhỏ tận gốc một đồng cỏ lau, chẳng mấy chốc Cao Cường dọn dẹp ra một khoảng trống rộng khoảng chừng mười năm mét vuông. Có điều hắn còn phải tận lực dặm chân đem mặt đất cát phía dưới san cho bằng phẳng một chút cái đã.

Xong xuôi tất cả, Cao Cường đưa mắt thoáng nhìn lại một lượt. Có thể thấy tận dụng bao quanh là lớp rào chắn dày đặc cỏ lau cao tới 3 4 mét, hắn ở trong này tu luyện thì dù có kẻ nào vô tình đi ngang qua cũng khó mà phát hiện được điều gì.

Không quản dưới đất bản thủ ra làm sao, Cao Cường cứ vậy ngồi bệt xuống nghỉ ngơi. Hắn nhân tiện nhắm mắt xem lại công pháp thổ nạp và võ kỹ ghi chép trong đầu. Tu hành thế giới, Cao Cường ta chuẩn bị nếm trải rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Trách Nhiệm Công Việc

Theo những gì ghi chép trong đầu thì công pháp thổ nạp là phương pháp hô hấp với tần suất hơi khác so với hít thở thông thường. Tuy nhiên cũng không quá cầu kỳ rắc rối, đơn cử như Cao Cường ngồi nệm thử có năm mươi phút thì đã học được phần thượng của thổ nạp đó là “toạ thiên”.

Ban đầu còn hơi ngắc ngứ nên hô hấp của hắn cứ khò khè như đang ngủ ngáy. Xong qua nửa giờ thổ nạp thì đã thông thuận hơn nhiều. Mặc dù hít ra thở vào với tần suất còn sâu và mạnh hơn, nhưng cũng không tạo thành động tĩnh lớn nữa mà chỉ còn là những âm thanh gió thổi vì vu khe khe.

Nửa giờ toạ thiên thổ nạp này cũng để cho Cao Cường có những cảm nhận khá là rõ ràng. Đầu tiên phải kể đến cảm giác cơ thể bỗng nhiên lại thấy ấm áp thoải mái vô cùng.

Có điều qua nửa giờ tiếp sau nữa thì nhiệt độ trong người hắn tăng hơi cao quá, Cao Cường vì thấy nóng bức khó chịu mà phải cởi gần sạch quần áo, giữ lại độc có chiếc quần cộc.

Mặc dù không hiểu nguyên lý cụ thể ra làm sao, nhưng trong chỉ dẫn có nói đây là do hấp thu linh khí thiên địa đem bồi dưỡng thân thể, cho nên Cao

Cường chẳng sợ hãi làm gì.

Chịu đựng cảm giác nóng bức cứ như phát sốt này để tiếp tục tọa thiền thổ nạp. Đúng như chỉ dẫn ghi chép có nói, cơ thể Cao Cường dần thích ứng với những biến đổi do linh khí đem lại.

Thế nhưng cũng là lúc cảm nhận thứ hai ập đến. Cao Cường tự dung cảm thấy đói bụng một cách kinh khủng khiếp. Đói đến nỗi hắn phải ngay lập tức mặc quần áo vào để rồi chạy trở về.

Mở cửa phòng trọ, bật vội cái đèn, hắn nhanh như chớp lấy mỳ với trứng ra để nấu. Có điều nấu một nồi gồm 2 gói mỳ cùng với đập vào 2 quả trứng mà ăn xong vẫn chẳng thấy thấm vào đâu cả.

Hết cách thế là Cao Cường đành phải nấu thêm 3 gói mỳ với thả 3 quả trứng nữa, ăn sạch sành sanh mới thấy ấm bụng phần nào. Có thể nói lượng ăn gấp đôi so với lúc bình thường.

Trong chỉ dẫn có nói tới cái quá trình Luyện Thể này sẽ cần bổ sung rất nhiều dưỡng chất, thành ra sức ăn sẽ tăng mạnh. Thế nhưng mới chỉ là ngồi thiền thổ nạp thôi mà đã ăn nhiều gấp đôi.. Nghĩ tới cảnh tu luyện võ kỹ còn cần ăn nhiều hơn nữa.. Cao Cường cười không có nổi.

Mỗi tháng đóng tiền nhà các thứ hết gần 600 bạc, có đem toàn bộ số tiền lương ít ỏi còn lại để mua thức ăn thì cũng chẳng đủ. Thoáng liếc mắt về phía gầm giường ngủ, nơi hắn giấu chiếc hộp sắt mà Đỗ Chi Vương đưa. Xem ra đến lúc cần kíp thì bắt buộc phải dùng tạm số tiền này vậy.

Đã hơi muộn để tiếp tục chạy ra bãi cát bồi, và lại trong hướng dẫn còn nói sau khi bổ sung thực phẩm thì nên nghỉ ngơi thả lỏng. Vì thế Cao Cường lựa chọn lên giường ngồi thiền tụng niệm Độ Tâm Kinh.

Có mấy hôm thôi mà cái khoản niệm kinh này của hắn tiến bộ lớn vô cùng. Nhớ lần đầu lẩm nhẩm được có vài câu đã lăn ra ngủ không biết trời đất là gì, thì hiện tại Cao Cường đã có thể niệm kinh tới nửa giờ.

Tất nhiên sau đó hắn lại lăn ra ngủ rất ngon lành. Mà cái điểm này thì Cao Cường đoán là có liên quan tới tăng trưởng linh hồn gì đó. Chắc hẳn linh hồn càng mạnh mẽ thì thời gian niệm kinh càng kéo dài hơn.

Không rõ bởi vì thiếu ngủ hay là do thân thể đang được cải tạo mà hắn ngủ một mạch tới 3 giờ sáng mới tỉnh dậy. Mặc dù cảm thấy tinh thần lẫn người ngom đều nhẹ nhàng thư thái vô cùng, nhưng kèm theo đó còn có cảm giác đói bụng để cho Cao Cường thấy hơi muộn phiền.

Mỳ với trứng tích trữ có mỗi mấy gói nên chẳng còn gì để nấu. Đành chạy ra tới hàng quán ở chợ ăn tạm cái gì đó vậy. Nghĩ là làm, Cao Cường sau khi đánh răng rửa mặt xong liền mặc quần áo rồi khỏi phòng.

Tránh quấy nhiễu giấc ngủ của mọi người, Cao Cường như thường lệ dắt bộ xe ra đầu xóm rồi mới nổ máy. Vừa ngồi lên xe thì có tiếng xe đạp đi từ trong xóm đi ra, kèm theo một giọng nói có phần già nua:

“Tiểu tử hôm nay đi làm sớm quá vậy?”

Giọng nói quen thuộc này để Cao Cường mừng rỡ vô cùng, hắn ngay lập tức móc ví tiền ra rồi nói:

“Hò lão, gặp ngài thật may quá, ta đang đói muốn chết đây. Hò lão bán cho ta 15 chiếc bánh bao với”

Hò lão nghe vậy liền dừng xe lại, ông xoay người từ chiếc nồi tro đặt trên yên sau lấy ra 15 chiếc bánh bao nóng hổi. Gói vào túi nilong rồi đưa cho hắn và mỉm cười hỏi đùa một câu:

“Có chơi bởi gái gì không mà để đói bụng thế hả? Mua hắn 15 chiếc ăn cho lại sức?”

Nghe mọi người truyền tai Hò lão trước đây còn trẻ là dân giang hồ nên tính cách bồ bỡ vô cùng. Cao Cường chịu thua cái kiểu ăn nói hèn mọn của lão luôn. Hắn trả cho Hò lão 15 bạc kèm lời giải thích:

“Ta mua tới cửa hàng mời mọi người ăn cùng. Chứ làm gì có gái gì nào ở đây”

Hắn vừa dứt lời ngay lập tức thấy Hò lão xì mũi tỏ vẻ coi thường. Đương nhiên lão giang hồ đã về hưu này không thiếu một phen buông lời dạy hư trẻ nhỏ:

“Có thể thôi mà đã xấu hổ e thẹn như đàn bà. Tiểu tử người ngốc lắm, nam nhi đại trượng phu là phải bá đạo lên, mặt dày lên, như thế gái nó mới theo hàng đàn..”

“Ta đi trước, Hò lão ngài đi thông thả” – Cao Cường quăng lai một câu rồi nổ máy xe mà bỏ chạy. Chứ ở lại nghe vì đại gia bán bánh bao này lại nhai thêm chắc là có niệm Độ Tâm Kinh cũng không đỡ được.

Đang yên đang lành tự nhiên muốn gái theo hàng đàn để làm cái gì? Ta nuôi bản thân mình ăn uống còn không xong đây. Cao Cường vừa lẩm bầm một mình vừa tăng nhanh tốc độ chạy xe hướng tới chợ.

“Tiểu Cường nay làm sao tới sớm vậy?” – Hấn vừa đỗ xe trước cửa hàng, mấy người đồng nghiệp đang bốc dỡ hàng hoá thoáng ngừng tay lại mà hiếu kỳ dò hỏi.

Dừng và khoá xe cẩn thận xong, Cao Cường dơ cao túi bánh bao, cười đáp:

“Đói bụng quá bị tỉnh dậy sớm, gặp Hồ lão liền mua ít bánh bao. Ta để trên bàn, mọi người xong việc thì vào làm cái cho vui”

Đám người đồng nghiệp nghe vậy mỉm cười gật đầu đáp lại rồi tiếp tục công việc dang dở của họ. Cao Cường cũng không nấn ná nữa mà đi vào bên trong. Sau đó vừa ăn bánh vừa tiện thể pha một ấm trà.

Những người bán bánh bao dạo trên phố, đa số bọn họ đều là nhập bánh bao làm sẵn từ những cơ sở sản xuất hàng loạt. Sau đó đem về hấp chín và mang đi bán, giá mỗi chiếc cũng chỉ khoảng 50 đồng.

Giá bán rẻ lại muốn có lợi nhuận cao hơn, nên bánh bao dạng này thường được làm từ những nguyên liệu thừa thải không đảm bảo chất lượng. Đã vậy trọng lượng và khối lượng mỗi chiếc bánh đều khá nhỏ.

Cao Cường dù khi trước có tiết kiệm đến mấy cũng chẳng bao giờ ăn loại bánh bao bán rong này. Bởi vì phải ăn vài cái mới no nên thực tế chẳng rẻ đi đâu, mà không khéo ăn xong còn mang bệnh vào người.

Có điều bánh bao mà Hồ lão bán thì không phải loại sản xuất hàng loạt kia. Từ khâu chọn mua nguyên liệu cho đến tằm ướp rồi thì nhào bột nặn bánh, đều do Hồ lão tự tay làm lấy một cách vô cùng cẩn thận.

Chiều nào từ chợ về tới xóm trọ, Cao Cường cũng thấy Hồ lão đang cặm cụi làm bánh bao. Mà không phải chỉ riêng Cao Cường để ý, có thể nói rất nhiều người biết Hồ lão làm bánh bao đang hoàng thể nào.

Bánh bao không chỉ có ăn ngon miệng mà khối lượng còn khá to, vì thế cho dù giá bán tận 1 bạc 1 chiếc thì Hồ lão vẫn đắt khách vô cùng. Nói thẳng ra nếu như lão thuê hẳn cửa hàng để mở bán cả ngày, có khi giờ phải gọi là Hồ lão đại gia rồi cũng nên.

Đáng tiếc rằng Hồ lão giống như đã chán cảnh hơn thua với đời. Thành ra mỗi ngày lão chỉ làm trăm chiếc bánh, rồi đạp xe túc tắc bán quanh chợ cho vui. Tuy không giàu có lên được, nhưng ít nhiều cũng dành dụm được chút tiền phòng ngừa khi ốm đau.

Chắc hẳn cái vị về hưu lão giang hồ này cũng là một người trong lòng mang cố sự đi..

Ngón tận 5 chiếc bánh bao to vật vờ xong Cao Cường mới không còn cảm giác đói bụng nữa. Vừa đứng lên thu dọn đồng giấy lót bánh thì cũng là lúc Bình thúc tiến vào cửa hàng, hấn liền mỉm cười bắt chuyện:

“Có bánh bao Hồ lão làm, Bình thúc ăn cái cho vui”

Bình thúc mỉm cười gật đầu đáp lại, có điều khi nhìn thấy năm tờ giấy lót bánh đã bị bóc ra rồi kia ông liền tròn mắt mà hỏi:

“Tiểu tử ngươi bị quỷ đói nhập vào? Ăn sáng thôi mà nuốt hẳn 5 cái?”

Nghe thấy vậy Cao Cường không khỏi đỏ mặt xấu hổ, trong đầu nhanh chóng biên soạn lý do rồi đáp:

“Ta là đang phấn đấu tăng cân cho có da có thịt, như vậy mới có sức làm việc. Không đến lúc bị đuổi việc rồi thì có hối hận cũng không kịp đâu”

Bữa nào cũng ăn 5 cái bánh bao nhân đầy ụ thịt trứng mà Hồ lão làm, sau một tháng đảm chắc liền béo như lợn chứ không chỉ có da có thịt đâu. Bởi vậy nghe hấn nói mà khoe miệng Bình thúc có hơi giạt giạt.

Có điều nhìn lại thì Cao Cường gầy quá, Bình thúc cho rằng hấn hấp thu dinh dưỡng không tốt. Chưa chắc ăn nhiều đã béo lên được, thành ra sau cùng Bình thúc cũng không mắng hấn ăn lắm quá làm gì.

Chẳng quan tâm Bình thúc ngồi đó nhai bánh bao suy nghĩ ngẩn người cái gì. Cao Cường chạy ra cửa hỗ trợ mấy người đồng nghiệp bốc dỡ hàng hoá xuống.

Hiện tại đã đi làm tới ngày thứ năm rồi, sức khoẻ cũng không còn vấn đề gì nữa. Cao Cường cảm thấy đã đến lúc làm dần những công việc nặng đi là vừa.

Cao Cường biết nếu như hấn tiếp tục lau chùi quét dọn thì Bình thúc cũng chẳng trách mắng gì. Thế nhưng đã đi làm thì phải biết tự giác với công việc của mình. Nhất là hấn xin vào làm nhân viên bốc dỡ hàng hoá, chứ không phải quét dọn vớ vẩn rồi ngồi chơi không cả ngày.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhiệm Vụ Oái Oăm

Đúng bốn giờ chiều được tan làm ra về, Cao Cường tranh thủ tại cổng chợ chọn mua thức ăn. Lần này lượng thịt mà hắn mua về nhiều hơn gấp ba so với mọi ngày. Tất nhiên trứng gà cũng nhân tiện mua luôn một lần mấy chục quả về nhét tủ lạnh ăn dần.

Tuy mua trứng thế nhưng Cao Cường không mua mỳ nữa. Thà nấu nhiều com lên chút rồi ăn com nguội khi đói cũng được. Chứ mỳ quá béo nhều và thiếu chất, khi trước ăn tạm qua bữa không sao, chứ hiện tại mua về thì chỉ lãng phí tiền một cách vô ích.

Trở về tới phòng trọ, cắm nồi com điện, xào một đĩa rau và nấu một nồi thịt trứng kho tàu đầy ụ. Xong xuôi ổn thoả, Cao Cường ăn một chút rồi leo lên giường đánh một giấc tới tám giờ tối thì dậy.

Chưa biết có thể tập luyện võ kỹ được không, hay lại ngồi thở được một lúc thì đói gần chết. Cho nên Cao Cường quyết định tạm thời không mò ra bãi bồi nữa, mà ở ngay tại sân gác mái ngồi xuống thổ nạp.

Quyết định này có thể nói là sáng suốt vô cùng, bởi vì chỉ sau khoảng 2 giờ ngồi chỉ hít với thở thôi mà hắn cứ như thể đã làm việc tại công trường liên một tháng vậy. Đói cứ phải gọi là ră cả họng ra luôn.

Cao Cường xin thể có trời rằng hôm nay còn thấy đói hơn qua nhiều. Mà điểm này chắc là bởi do hắn thổ nạp dần đúng cách hơn hôm qua, vì thế mà cơ thể hắn hấp thu dưỡng chất cũng nhanh hơn trước chút.

Tu hành là không thể nóng vội, mà có muốn gấp gấp cũng chẳng còn cách nào. Việc duy nhất Cao Cường có thể làm đó là ra sức ăn uống để lấp đầy cái bụng, rồi sau đó leo lên giường mà niệm kinh.

Quanh đi quẩn lại vậy mà có một tháng trôi qua. Trong quãng thời gian này con đường tu hành của Cao Cường có thể nói là đậm chân tại chỗ. Hắn ngày qua ngày chỉ ăn rồi lại hít thở và hết hít thở rồi lại ăn.

Tuy vẫn chưa thể tiến hành tập luyện võ kỹ khiến Cao Cường có chút không vui. Được cái cũng không phải là hắn chưa có thu hoạch được gì, chẳng hạn hình thể hiện tại đã có cơ bắp trông rắn rỏi hơn nhiều.

Lực lượng cũng tăng lên trông thấy khi mà hắn đã khiêng vác được những thùng hoa quả nặng cả trăm cân. Có điều Cao Cường không muốn khoe khoang linh tính, cho nên thường phải giả vờ đang cố sức.

Cũng không phải hắn muốn lười nhác nên làm thế, mà bởi vì cường lên quá nhanh rất dễ khiến người khác để ý. Chẳng may đến tai đám ban ngành khoa học, bị tóm lấy mỗ sẽ nghiên cứu thì xong phim.

Ngoài việc trâu bò húc hơn thì còn có một chuyện khá là thần kỳ. Đó là đồng sẹo lõi kinh tởm trên bụng Cao Cường vậy mà xẹp và nhạt đi thấy rõ. Về sau sẽ biến mất như chưa từng có cũng chưa biết chừng.

Bỏ qua những yếu tố kể trên, qua hơn một tháng chăm chỉ tọa thiền thổ nạp, Cao Cường đã bước vào tình trạng mà theo như những tiểu thuyết trên mạng hay viết thì có thể hiểu đó là gặp phải bình cảnh.

Đây không phải những lời vô căn cứ đoán bừa nói bậy, mà là đúc kết ra sau khi đã phân tích tỉ mỉ kỹ càng hẳn hoi. Dấu hiệu hiển hiện rõ ràng nhất có thể kể tới việc Cao Cường không bị con đói quấy nhiễu nữa.

Nên nhớ rằng trong quá trình Luyện Thể, để tẩm bổ từ da thịt gân cốt cho tới máu huyết và xương tủy. Bất kỳ tu sĩ nào cũng cần phải hấp thu số lượng dưỡng chất phải nói là phi thường khổng lồ.

Thành thật mà nói thì dưỡng chất có rất nhiều nguồn để hấp thu và dung nạp. Thế nhưng kẻ có trình độ mới tập chơi như Cao Cường thì chỉ có thể bổ sung dưỡng chất từ việc thổ nạp và ăn uống mà thôi.

Ấy vậy mà Cao Cường hiện tại có ngồi thổ nạp ẽ cả mông cũng chẳng thấy đói. Thay vào đó là cảm giác cơ thể giống như trái bóng bị bơm hơi quá đà vậy. Tức ngực khó thở và cử động nặng nề khó khăn.

Đám chắc khả năng tăng trưởng từ việc thổ nạp và ăn uống đem lại cho cơ thể của hắn đã đạt tới trạng thái bão hoà. Hay nói chính xác thì cơ thể của Cao Cường lúc này đã đạt tới đỉnh điểm đẳng cấp nào đó.

Nếu muốn tiếp tục hấp thu được dưỡng chất từ đồ ăn và thổ nạp, cơ thể của hắn phải đạt tới một đẳng cấp mới cường đại hơn hiện tại. Và để làm được việc này, Cao Cường nghĩ đã tới lúc tu luyện võ kỹ.

Có điều muốn tu luyện võ kỹ phá vỡ bình cảnh thể chất thì phải đợi trời tối. Chứ hiện tại Cao Cường bận bịu vì phải chạy xe tới trường THCS Tây Biên để mà đón con trai của Bình thúc tan học về cái đã.

Con trai Bình thúc – Nguyễn Đại Dương, hay vẫn được gọi bằng cái tên thân mật Đại Dương, năm nay 13 tuổi. Kẻ nào thích gọi tiểu tử này là Đại

Dương thì kệ họ, còn Cao Cường thì cứ Tiểu Dương mà gọi.

Ấn tượng đầu tiên thì Tiểu Dương là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành. Qua việc mỗi lần gặp mặt đều tự giác cúi đầu chào hỏi lễ phép là có thể thấy tiểu tử này đã được cha mẹ giáo dục vô cùng cẩn thận.

Ban đầu vốn tưởng đây chỉ là một nhiệm vụ đơn giản cứ đón về rồi thả ở cửa hàng là xong. Thế nhưng bố ai mà ngờ Bình thúc lại quăng cho Cao Cường nhiệm vụ có thể nói là cái đề ma ma vô cùng phức tạp.

Chuyện là Tiểu Dương cái tên tiểu tử này rất ít nói, lần nào tiếp xúc nó cũng chỉ nói đúng một câu duy nhất khi chào đó là “Cường ca” rồi thôi. Không còn câu nào khác nữa như hỏi thăm sức khỏe chẳng hạn.

Thành thật thì Cao Cường nghĩ rằng “ờ thì thiếu gia con nhà giàu nên nó chảnh chó thì kệ cha nó thôi”, thế quái nào về sau nghe đồng nghiệp ở cửa hàng tâm sự thì mới biết hoá ra là mình đã hiểu nhầm.

Bọn họ nói cho Cao Cường biết trước đây Tiểu Dương đã từng hoạt bát hiếu động như những đứa trẻ thông thường. Cho đến ngày mẹ của nó cũng tức là vợ của Bình thúc qua đời vì bạo bệnh, và kể từ đó Tiểu Dương liền trở nên lầm lì ít nói.

Đáng nói là sau khi vợ chết đi, không còn ai đỡ đần một tay nên mọi công việc tại cửa hàng đổ dồn hết lên đầu Bình thúc. Chính vì thế quanh năm suốt tháng Bình thúc phải đi đêm về hôm là khó tránh khỏi, thành ra Tiểu Dương rơi vào tình cảnh suốt ngày lủi thủi một mình.

May mắn là tiểu tử này chưa đến nỗi trầm cảm thu mình vào một xó cái gì đó. Thế nhưng tình cảm cha con thì lại càng ngày càng xa cách. Oái oăm hơn đó là 2 năm nay, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào đi nữa thì Tiểu Dương cũng chẳng hề rằng nói lấy nửa lời với cha mình.

Nếu như Tiểu Dương nổi loạn dạt nhà đi bụi thì có thể hiểu là nó có thái độ thù ghét cha mình. Thế nhưng con vẫn ăn chung với cha, vẫn ngồi xe cùng cha mỗi khi về nhà, học hành thì bà mẹ nó thứ hạng cao chót vót. Chỉ duy nhất một việc không cùng cha làm đó là nói chuyện mà thôi.

Không cần đầu óc thông minh cũng có thể nhìn ra tiểu tử này là đang làm mình làm mẩy để cha phải quan tâm đến nó nhiều hơn. Dở hơi là ở chỗ Bình thúc cũng thừa hiểu chuyện này, nhưng thay vì gần gũi quan tâm đứa con trai bé bỏng của mình.. thì Bình thúc lại mắng cho Tiểu Dương một trận té tát.

Và thế là từ vấn đề tưởng chừng như chẳng có gì to tát, giờ đây lại phi thường khó giải quyết. Nhất là khi hai cha con dở hơi nhà này chẳng ai chịu nhường ai dù chỉ là một điểm bé tẹo tèo tèo.

Nói chung là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Nếu như có thể thì Cao Cường chẳng muốn dính vào chuyện này làm gì. Bởi vì bản thân hắn còn có những rắc rối chưa giải quyết được đây.

Ngặt nỗi Bình thúc rất biết đưa người vào thế bí. Ông rù hấn ra quán cháo lòng thì thoảng Cao Cường ghé vào ăn. Gọi ra vài món hai chú cháu ngồi lai rai, tí tê một hồi xong bắt đầu nhò vả.

Chứng kiến Bình thúc đã lão tới nổi tóc bạc phếch, mà còn ngồi khóc lóc kể khổ chuyện con cái thế kia. Cao Cường cho dù muốn từ chối trợ giúp cũng chẳng đủ tàn nhẫn để mà nói được ra thành lời.

Để rồi khi tan bữa nhậu ra về, trên vai Cao Cường gánh thêm một cái sứ mệnh mà chẳng mấy cao cả. Và đó là “tác động làm sao cho Tiểu Dương hiểu và thông cảm cho công việc của cha nó”

“Tăng. Tăng. Tăng.” – Tiếng pô ròn tan vang dội dần tiếp cận cổng trường. Nhớ lại mấy hôm trước khi lần đầu tới đón Tiểu Dương, đám bảo vệ còn tưởng Cao Cường là côn đồ rình mò trấn lột học sinh đâu.

Hiện tại tất nhiên đã không còn bị hiểu nhầm, thậm chí đám bảo vệ còn đặc cách cho Cao Cường dựng xe ngay cổng trường ngồi đợi. Đơn giản vì Bình thúc đóng góp không ít tiền bạc cho ngôi trường này a.

Đúng 4 giờ 15 phút chuông tan học reo, và chỉ sau hai phút ngắn ngủi Cao Cường đã thấy Tiểu Dương len lỏi từ trong đám bạn học đi tới trước mặt hắn và chào hỏi bằng một câu quen thuộc:

“Cường ca”

Tiểu tử người giận dữ lão cha nên kiêu lời thì cũng thôi đi. Chơi trò “ngậm miệng ăn tiền” này với ta làm cái quái gì? Cao Cường rất muốn quát cho tiểu tử này cái bạt tai vì tội sượng không biết đường sượng.

Nghĩ vậy thôi chứ Cao Cường cũng không ra tay được. Tiểu Dương cái thằng nhóc này lì lợm lắm, quát một cái ờ sau đó nó tránh né mình thì làm sao mà hoàn thành lời hứa hẹn với Bình thúc được nữa.

Mà đầu óc Cao Cường lúc này đang ngập tràn bởi cảm xúc háo hức khi nghĩ tới tới nay bắt đầu tu luyện võ kỹ. Hắn hiện tại không có hứng thú làm gì cả, chỉ muốn về thật sớm nấu đồ ăn rồi còn ngủ một giấc.

Đã như thế thì việc đả thông tư tưởng của Tiểu Dương đành phải tạm thời gác lại một bên vậy. Trong đầu đã làm ra quyết định, Cao Cường ngoài miệng ngắn gọn một câu đáp trả:

“Lên xe”

Nguyễn Đại Dương nhanh chóng leo lên mặt yên phía sau, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Nguyên nhân bởi vì Cường ca hôm nay cư xử khá là lạ, không hỏi han nó đủ kiểu như mọi ngày. Chắc hẳn Cường ca bắt đầu thấy nản lòng trong việc trợ giúp cha nó rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bị Dậy Khôn

Từ trong đám cỏ lau liên tục vọng ra những tiếng động huyền huyễn, không hiểu nếu như có ai đó vô tình đi ngang qua đây và nghe thấy thì trong đầu người ta sẽ nghĩ tới cái gì.

Có điều hiển tại là mùa đông lạnh lẽo, đến mấy thanh niên nghiện ngập cần tìm nơi tụ tập hút chích cũng chẳng muốn ra đây cho chết rét, huống chi là những người bình thường.

Thành ra Cao Cường có ngã lên ngã xuống tạo thành động tĩnh mạnh hơn nữa, thì cũng chẳng phải lo ai đó nghe thấy mà hiểu làm nơi này có án mạng hay trai gái chơi dã chiến cái gì gì.

Mà kể ra cũng thấy tội, Cao Cường hí hửng chạy ra bãi bồi để tu luyện võ kỹ là thế. Xong quyền cước đâm đá oai vệ chẳng thấy đâu, thay vào đó chân này vấp chân kia rồi ngã oành oạch.

Nói chung thì nhìn hình ảnh trong đầu Cao Cường đỉnh ninh là dễ học, xong đến khi chính thức tập luyện hẳn mới biết phiền toái thế nào. Hết uốn hông đâm thẳng rồi lại xoay người đâm trái đâm phải.

Đã vậy còn phải di chuyển qua lại trong trạng thái đứng tấn nữa chứ. Cao Cường xin thề rằng từ trước tới nay hẳn vẫn cứ tưởng trong phim ảnh là do đám đạo diễn làm quá độ khó tình tiết của cái trò đứng trung bình tấn lên mà thôi.

Bỏ ai mà ngờ được trong thực tế còn khó hơn trên phim miêu tả gấp nhiều lần. Không chỉ liên tục ngã dúi dụi vấp mặt xuống đất, Cao Cường còn thấy phần lưng và xương cột sống đau mỏi vô cùng.

Qua nửa giờ vật lộn ngã lên ngã xuống, cơ bắp rồi xương cốt toàn thân căng cứng đau nhức khiến Cao Cường không chịu nổi nữa mà phải nằm vật ra đất để nghỉ ngơi. Nói thật thì hẳn phần nào đoán ra được nguyên do của tình thế hiện tại.

Nói trắng ra thì những động tác võ kỹ này quá xa lạ và khác biệt với thói quen sinh hoạt hàng ngày. Nếu như Cao Cường từng theo học mấy môn võ thì có lẽ sẽ giảm thiểu khó khăn. Đáng tiếc hẳn lại chẳng có nổi một chút kỹ năng căn bản nào.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cứ tiếp tục gắng gượng tập luyện thế này cũng không phải là cách. Bởi vậy khi cảm thấy cơ thể đã bết mỏi nhức khó chịu, Cao Cường mau chóng ngồi dậy và quyết định chuyển qua tập luyện theo phương pháp “phá cơ”.

Sở dĩ Cao Cường biết tới phương pháp này là vì trước đây có thời gian hắn thích xem những clip nhảy Popping trên mạng. Vì muốn biết mấy gã dancer này làm thế nào mà dẻo cứng như kẹo kéo vậy, hắn mới tìm ra những clip nói tới phá cơ.

Phá cơ bắt nguồn từ đâu thì có rất nhiều đồn đoán tranh cãi. Có người thì nói là từ phương pháp huấn luyện của dân thể thao, người lại bảo sinh ra từ mấy bộ môn múa chẳng hạn như là ba-lê.

Mà từ ông nào bà nào nghĩ ra cũng được, Cao Cường chẳng rồi hơi đi truy vấn cái chuyện này. Hắn dành thời gian và tâm trí để quan tâm tới hiệu quả của việc áp dụng phương pháp phá cơ này thì hơn.

Có điều trước khi đưa ra được nhận xét có hiệu quả hay không, thì trước tiên Cao Cường còn phải trải qua một giai đoạn có thể nói là ăn hành ngập mồm cái đã.

Riêng cái việc xoạc thẳng hai chân ra thôi cũng đã đủ để hắn thiếu chút nước mắt tuôn như mưa rồi. Chưa tính sau đó còn uốn cong người về sau các kiểu nữa.

Lần lẽ bò toái đến hơn mười hai giờ đêm, Cao Cường hận vì đã không đem chăn màn ra đây mà ngủ lại luôn. Chứ lúc này toàn thân rã rời hẳn chẳng muốn nhúc nhích nữa rồi.

Cao Cường cũng không vội lết về, mà ngồi thien tại chỗ một lúc. Tuy rằng còn chưa đột phá thế chất gì đó, nhưng mỗi khi mệt mỏi mà ngồi xuống thở nạt thì hồi phục tốt vô cùng.

Sau mười phút, cảm giác bần rần chân tay giảm bớt, Cao Cường mới đứng dậy để trở về. Suy cho cùng muốn hồi phục hoàn toàn thì phải để cơ thể

được nghỉ ngơi buông lỏng.

Đối với Cao Cường mà nói, để làm được cái điều này thì không có phương pháp nào khác hoàn hảo hơn việc trở về và leo lên giường rồi ngủ một giấc thật ngon.

Suốt một tuần tiếp sau đó, Cao Cường đều đặn mỗi tối luyện tập đứng tấn và phá cơ. Tuy rằng cảm giác khi tập luyện mấy thứ này chẳng lấy gì làm dễ chịu, được cái Cao Cường nghĩ ra biện pháp vừa tập luyện vừa nhắm niệm Độ Tâm Kinh.

Ai ngờ nghỉ bừa làm bấy thế mà lại có hiệu quả khá tốt. Hẳn vì không còn chú ý nhiều tới đau đớn và mỏi nhừ cho nên mới duy trì tập luyện được thời gian dài hơn. Qua đó mà thân thể của hắn hiện tại dẻo dai hơn một tuần trước rất nhiều.

Tất nhiên mới chỉ tập luyện có một tuần thì không thể nào mà dẻo như mấy tay nhảy Popping kia được. Thế nhưng Cao Cường đâu có muốn làm dancer mà phải dẻo quá đà như thế? Mục đích tập luyện cho cơ thể dẻo dai là để tu luyện võ kỹ nhà.

Và chỉ sau một tuần phá cơ ăn hành ngập mồm, Cao Cường lúc này đã có thể tức tức diễn luyện võ kỹ. Động tác có thể nói là mềm mại dễ coi hơn nhiều, không còn cứng nhắc như trước nữa.

Hết đâm thẳng đâm móc đâm trái đâm phải, rồi tới quét chân đá ngang giạt gót lên gối đủ kiểu. Nhìn chung thì Cao Cường hiện tại bắt đầu đã có một chút dáng dấp của người tập võ rồi.

Vấn đề còn lại chỉ là hắn chưa nhuần nhuyễn chiêu số, nên lâu lâu lại ngã dập mặt một lần. Cái này thì cần thêm thời gian để bù đắp, chứ ngày một ngày hai là không thể nào ôn hoà được.

Mặc dù mùa may quyền cước trông còn chưa ra cái thể thống gì cả, nhưng Cao Cường cũng có thu hoạch nhất định. Đơn cử như việc hắn lại thấy cơ thể phát nhiệt giống như lần đầu thổ nạp.

Chỉ cần có thể diễn luyện thành thực bộ võ kỹ luyện thể này, Cao Cường tin chắc cảm giác phát nhiệt kia sẽ càng đậm nét hơn nữa. Rất có thể đó cũng là lúc thể chất của hắn đột phá giới hạn trời buộc.

Lại một tuần lễ nữa trôi qua, bởi vì tâm trí đắm chìm trong việc tu luyện võ kỹ, thành ra lúc đi làm Cao Cường có hơi thả hồn trên mây. Để rồi bị mấy người đồng nghiệp hiểu lầm và liên tục tra hỏi xem hắn có phải đang tương tư bỏ kết cô gái nào trong chợ.

Hắn giải thích thế thốt đủ kiểu mà mấy người bọn họ nhất quyết không chịu tin. Đã vậy Bình thúc lại còn hùa vào cùng mấy cái kẻ dờ hơi này để mà trêu chọc hắn. Hết cách nên Cao Cường đành lựa chọn biện pháp ngoảnh mặt làm ngơ bỏ đi mà sống.

Ở cửa hàng không khí cười đùa vui vẻ là thế, nhưng cũng có một người rất là không thích cái kiểu lơ đãng của Cao Cường suốt một tuần nay. Và không phải ai khác mà chính là cậu nhóc Tiểu Dương.

Tại sao Tiểu Dương cái thằng nhóc này lại không vui? Đương nhiên là vì nó biết Cao Cường đang ngầm trợ giúp cha nó. Thế nhưng thay vì mồm mép tép nhảy bảo nó phải thế này thế kia, thì suốt một tuần nay Cao Cường lại chỉ nói với Tiểu Dương có một câu ngắn gọn đó là “lên xe”.

Mới đầu Tiểu Dương cho rằng Cao Cường chưa chi đã nản lòng nên mới không dấn động gì tới chuyện khuyên nhủ nó làm lành với cha. Thế nhưng dần dần Tiểu Dương nhận ra một sự thật đáng lòng đó là Cao Cường đang bận để tâm tới chuyện khác nên chẳng thêm ngó ngang gì nó.

Với cái kiểu làm việc một cách vô trách nhiệm thế này, Tiểu Dương tất nhiên là vui không nổi. Nếu không phải đang chiến tranh lạnh thì Tiểu Dương xin thế nó chắc chắn sẽ phản ánh việc này. Để cha trách mắng cái vị Cường ca hư hỏng tí tuổi ranh đã yêu đương nhăng nhit này một trận.

Tiểu Dương nên cảm thấy may mắn vì Cao Cường không có tuyệt chiêu đọc suy nghĩ như Bạch Lân. Chứ nếu mà Cao Cường biết được nó đánh giá hắn bằng cái câu “tí tuổi ranh đã yêu đương nhăng nhit”, đảm bảo một tí phần trăm Tiểu Dương sẽ bị hắn chinh cho lên bờ xuống ruộng.

“Kéttt...” – Tiếng phanh xe chói tang rít lên, Cao Cường đỗ xích xe trước cửa hàng. Vẫn như mọi khi, không cần hắn mở miệng Tiểu Dương cũng đã tự giác xuống khỏi xe.

Có điều lần này Cao Cường vừa mới định tăng gas đi thẳng, thì tên nhóc Tiểu Dương lại với tay vỗ nhẹ lên vai hắn. Bất đắc dĩ Cao Cường phải chậm lại xem tiểu tử này muốn gì.

Đáng chết là tên nhóc Tiểu Dương này vỗ vai giữ hắn lại xong cứ ngập nga ngập ngừng không nói. Ngán ngấm vô cùng, xong Cao Cường vẫn quyết định lên tiếng xem sao:

“Tiểu tử nguoi có chuyện gì thì nói thẳng đi chứ?”

Đã lâu rồi không có nhiều lời với những người làm việc cho cha, vì thế Tiểu Dương có hơi khấn trương. Xong vì đã nghĩ kỹ rồi nên Tiểu Dương hít sâu một hơi rồi thấp giọng nói ra:

“Cường ca, nguoi nên tập trung cho công việc a. Yêu đương trai gái cái khoản này về sau sự nghiệp vững vàng rồi thì hãy tính tới. Đừng lãng phí năm tháng tuổi trẻ vào chuyện vô ích, ta muốn nói vậy thôi”

Bị người khác lên mặt dạy đời, có thể nói là một trải nghiệm chẳng lấy gì làm vẻ vang. Dù người đứng ra giáo huấn có là bậc cha chú ruột thịt đi nữa thì vẫn cứ gây ra cảm giác khó chịu vô cùng.

Có điều khi bị một thằng nhóc học lớp 7 dạy khôn thế này, Cao Cường lại không có khó chịu chút nào. Tất nhiên bực mình cũng có nhưng chỉ chút chút, thay vào đó là cảm giác thấy buồn cười hơn hết.

Tuy nhiên không giáo huấn cho thằng nhóc này một chút thì có hơi dễ dãi quá rồi. Vì thế nờ nự cười hiền hoà như anh trai mưa trong clip ca nhạc, Cao Cường vẫy tay ra hiệu để Tiểu Dương lại gần mình.

Híp mắt đánh giá nụ cười đầy giả tạo kia của Cao Cường một lúc. Tiểu Dương vẫn quyết định tiến đến xem sao. Và lại Tiểu Dương không tin vị Cường ca này dám làm gì con trai lão bản là nó.

“Chátттт..” – Đỉnh đầu trúng một cú headshot vang dội, khiến Tiểu Dương không tin nổi mà ngậy cả người. Bảo như bị véo tai gì thì Tiểu Dương còn chấp nhận được, đằng này đầu bị quất một cú nên nó hơi sốc.

“Tiểu tử nguoi có tâm tư mà đi hóng hót đám người dở hơi trong cửa hàng chém gió sao? Dừng thời gian đó nghiêm túc ngắm nghĩ xem bản thân mình mấy năm nay cư xử đúng hay sai đi. Hừ..”

Mắng xong câu này, Cao Cường bắn cơn về ga cho xe lao đi mất hút. Để lại Tiểu Dương ngây ngô đứng đó thật lâu còn chưa thể tỉnh táo lại. Thực tế Tiểu Dương ngây ngốc cũng không phải vì những lời giáo huấn thâm thúy, mà là bởi đỉnh đầu lúc này truyền tới cảm giác đau kinh khủng.

“OAAAAAAAAA OAAAAAAAAA..” – Tiếng khóc ré vang lên âm ỉ trước cửa hàng ...

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cực Nhiều Chỗ Tốt

Từ ngày bị đâm suýt chết tới giờ Cao Cường liên tục rơi vào cảnh bị người khác dạy đời. Nào là gã quý sứ Bạch Lãnh rồi thì bác sĩ Thạch Trung. Sau đó là Lão Phê, Bình thúc và gang hồ hủu trí Hồ lão.

Mà ngay từ trước đây Cao Cường đã sớm hiểu để có một cuộc sống tốt đẹp, thì chỉ mỗi kiến thức học được trên ghế giảng đường là chưa đủ. Hắn còn phải ra ngoài xông pha trải nghiệm rất nhiều nữa.

Hiện tại cái quan điểm này vẫn y nguyên trong đầu hắn. Chỉ hơi khác biệt một chút đó là thay vì có được tấm bằng đại học cao quý, thì Cao Cường phải ưu tiên nắm giữ được sức mạnh siêu nhiên cái đã.

Có được quyền năng vượt qua khái niệm của thường nhân kia, đồng nghĩa tính mạng được đảm bảo. Cao Cường muốn xông pha va chạm xã hội thế nào thì va. Chứ hiện tại còn quá yếu nhược, có đem một bầu trời trí thức ra cũng chẳng cản nổi 2 nhát dao của đám côn đồ.

Bị dồn ép tới hoàn cảnh chẳng khác nào phải trốn chui trốn nhủi thế này, thành thật mà nói thì Cao Cường cảm thấy uất ức vô cùng. Và để sớm ngày trở lại với cuộc sống tự do bay nhảy như trước đây, hắn lại càng thêm nỗ lực trong việc tập luyện võ kỹ.

Nhất là trong lúc chuẩn bị đột phá quan đầu như tới nay thì Cao Cường lại càng nỗ lực hơn bao giờ hết. Suốt từ 8 giờ tối đến tận 2 giờ đêm, dù cơ thể đã mệt mỏi đến độ gần như không còn cảm giác, xong hắn vẫn miệt mài ra cước chưa từng ngừng nghỉ.

Mệt mỏi là thế, nhưng kèm theo đó còn có một cảm giác vô cùng “vi diệu”. Nói ra hơi xấu hổ, nhưng kẻ gà vịt trong tu hành như Cao Cường đã không biết dùng tới từ nào khác để mà hình dung nữa rồi.

Đã vậy cái cảm giác này cực kỳ mơ hồ và khó tả, Cao Cường chỉ có thể nói một cách không chắc chắn rằng hắn cảm thấy trong không khí như thể có thứ gì đó vô hình vô sắc đang tập trung lại nơi này.

Cái thứ vô hình vô sắc này mới đầu chỉ quần quanh trong không khí mà thôi. Thế nhưng chỉ một lúc sau Cao Cường lại cảm thấy nó đang không ngừng quần quít lấy cơ thể vốn đang rã rời muốn ngã của hắn.

Đùng một cái lại phát hiện thấy thứ vô hình vô sắc này cứ như nước thấm thấu vào cơ thể. Tình huống quỷ dị đột ngột phát sinh thế này dọa cho Cao Cường hoảng sợ đến độ thiếu chút vỡ tim mà chết.

Nhất là khi khái niệm Quỷ Hồn cùng với cặp mắt đỏ ngầu của hắc vụ hồn ma quấy nhiễu tâm trí. Cao Cường như thể nhìn thấy “hiện trường án mạng” mà chính hắn là nạn nhân hiện ra trước mắt luôn vậy.

Cao Cường biết rõ những hình ảnh này chỉ là ảo giác, thế nhưng đáng sợ là hắn không thể nào xua bỏ được nó ra khỏi đầu. Thậm chí Cao Cường còn

dẫn bị lạc lối và coi những hình ảnh này là hiện thực.

Bất lực và buông xuôi sao? Cao Cường không muốn chịu chết như khi bị hắc vụ hồn ma bóp cổ nữa. Và lại hắn biết mình đang rơi vào tình huống nào. Nói ra nghe có vẻ hơi vô lý vì bản thân Cao Cường còn chưa biết tu hành chân chính ra làm sao, nhưng hắn cho rằng mình là đang bị tâm ma quấy nhiễu.

Cao Cường có suy nghĩ này một phần vì trong hướng dẫn của Độ Tâm Kinh có nhắc tới. Một phần thì hơi buồn cười khi mà cái từ tâm ma này xuất hiện đầy rẫy trong truyện tiên hiệp trên trang Truyện Convert.

Luyện Thể còn chưa nhập môn đã bị tâm ma quấy nhiễu, nói ra chỉ sợ sẽ bị đám cao nhân mắng chửi là hoang đường. Thế nhưng ngoài tâm ma, thì Cao Cường đã chẳng nghĩ ra nổi lý do nào khác nữa rồi.

Mà nói thẳng ra Cao Cường cũng không có thời gian dư thừa để ngồi đoán này đoán nọ. Chỉ vừa nghĩ tới tâm ma thôi, hắn đã ngay lập tức đem hai mắt nhắm lại. Rồi cứ thế dựa theo bộ võ kỹ luyện thể ghi nhớ trong đầu, chăm chăm đánh ra từng quyền từng cước mạnh như vũ bão vào hư không.

Ban đầu Cao Cường dự định sẽ vừa đánh quyền vừa tụng niệm Độ Tâm Kinh. Có điều khi nhắm mắt lại, hình ảnh hắc vụ hồn ma lại tới quấy nhiễu. Không chút đắn đo hắn liền thay đổi ý định, và thế là trong đầu hiện lên hình ảnh của chính hắn sử dụng võ kỹ luyện thể để chiến đấu với hắc vụ hồn ma.

Để mà nói thì Cao Cường cũng chỉ là nghĩ bừa đánh bậy mà thôi, thế nhưng khá bất ngờ vì kết quả lại vô cùng tốt. Quyền cước từ hắn xuất ra ấy thế mà càng lúc càng hợp với quy chuẩn.

Cao Cường tâm trí còn đang bận chiến đấu với tâm ma trong đầu nên chưa biết điều này. Chứ biết được mò mẫm bậy bạ còn hiệu quả hơn nỗ lực suốt một tuần, dám chắc chính hắn còn thấy hoang đường.

Mà cũng nhờ vào việc diễn luyện võ kỹ luyện thể càng lúc càng chuẩn mực, Cao Cường vô tình đem giới hạn trói buộc thể chất của mình phá vỡ tan tành lúc nào chính bản thân hắn cũng chẳng hay.

Rào cản trói buộc đã không còn tồn tại, đương nhiên cũng đến lúc Cao Cường thu được chỗ tốt. Và xuất phát điểm lại phải kể tới thứ vô hình vô sắc đã thấm thấu vào cơ thể của hắn một cách đầy quỷ dị kia.

Thực tế thì mỗi khi ngồi thiền thổ nạp, hắn đã không ít lần hấp thu cái thứ vô hình vô sắc này vào người. Chẳng qua thiếu hụt gia sư chỉ dẫn, Cao Cường mới không nhận ra nó chính là linh khí thiên địa mà thôi.

Mà linh khí thiên địa hấp thu từ việc tọa thiền thổ nạp cực kỳ loãng và hỗn tạp. Để so sánh thì cả chất lượng lẫn số lượng đều có thể nói là kém hơn quá nhiều so với lần hấp thu một cách bị động này.

Tiếp theo đến lượt công lao của võ kỹ luyện thể thì triển đạt chuẩn góp phần đẩy nhanh tốc độ luyện hoá đồng linh khí “chất lượng cao” kia. Cường độ thể chất của hắn theo đó mà cường lên nhanh chóng.

Điều này thể hiện rõ nét qua việc mới vài phút trước tay chân của Cao Cường còn không ngừng run rẩy. Nhưng hiện tại bước chân của hắn càng lúc càng vững vàng. Cùng với đó mỗi quyền mỗi cước xuất ra đều vô cùng dứt khoát và có lực.

Nếu như Bạch Lân ở đây để mà chứng kiến tình huống xảy ra trên người Cao Cường lúc này, dám chắc gã sẽ cảm thấy thế giới quan của mình bị sụp đổ.

Thứ nhất Cao Cường mới chỉ ngấp nghé nhập môn Luyện Thể mà đã cảm ứng được linh khí thiên địa. Nên nhớ rằng nồng độ linh khí ở Thiên Nhân tinh cầu này mong manh vô cùng.

Thông thường không chạm tới cánh cửa Luyện Khí kỳ thì đừng mơ tưởng đến chuyện cảm ứng được linh khí. Bởi vậy có thể nói rằng tình huống của Cao Cường phi thường quái dị.

Thứ hai là việc Cao Cường gặp phải tâm ma. Vấn đề này liên quan tới tâm lý mỗi người nên không có thước đo chuẩn mực. Chỉ là người khác sớm cũng phải Trúc Cơ kỳ mới gặp.

Cao Cường thì hay rồi, đầu óc phức tạp đến nỗi ngay từ nhập môn Luyện Thể đã có tâm ma quấy nhiễu. Mà nhìn tình huống mi tâm đã giãn ra thế kia thì đoán chắc đã vượt qua được rồi.

Thứ ba là việc sử sách chưa từng ghi lại, hắn là đủ tầm để được xếp vào sự kiện quái dị nhất trần đời. Đó là Cao Cường lúc này đây thế mà đang trải qua một lần tẩy căn phạt tủy.

Người khác mỗi lần đột phá các tiểu cảnh giới của Luyện Thể cảnh cũng chẳng được gì hơn ngoài há miệng thở ra một ngụm trọc khí. Phải đến đột phá vào Luyện Khí cảnh mới được Tẩy Tủy.

Cao Cường thì hay rồi, vừa nhập môn Luyện Bì cảnh đã thái ra khỏi cơ thể hàng đồng tạp chất. Nhiều đến nỗi bao kín lấy cơ thể và đem hắn hoà lẫn vào với màn đêm không nhìn thấy bóng dáng luôn rồi.

“Ọc.. Ọc..” – Đúng lúc này Cao Cường ngừng lại việc diễn luyện võ kỹ, hắn cứ thế cúi người há miệng nôn thốc nôn tháo. Và tất nhiên những thứ này

cũng là tạp chất do việc tẩy tủy tổng thải ra ngoài.

“Cái dê ma ma nhà nó thối quá” – Hiếm khi thấy Cao Cường lại học theo Lão Phệ oang oang chửi bậy. Có điều ở tình huống tạp chất thải ra tanh hôi vô cùng thế này thì có thể hiểu và thông cảm cho hắn.

Đáng thương cho Cao Cường vì hắn cũng không biết bản thân là thu được chỗ tốt cực lớn đâu. Hắn chỉ biết rằng từ đầu tới chân lúc này đang bị bao phủ bởi một lớp bùn nhầy nhụa cực kỳ kinh tởm mà thôi.

Mang theo cái mùi thối hoắc này trở về chắc ô uest phòng trọ luôn quá. Cho nên chẳng quản trời lạnh đến đâu, hắn chạy thẳng một mạch ra tận bờ sông Thổ rồi cứ thế nhảy ùm xuống mà tắm rửa một phen.

Mở đèn đồng hồ nhìn thoáng qua thấy đã 3 giờ 30 phút, Cao Cường đành bỏ ý định kiểm tra xem cơ thể biến chuyển ra sao. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất để gột đi lớp bùn tạp chất trên người mình xuống.

Sau đó trở lại bãi cỏ lau vớ vội quần áo được xếp gọn một chỗ, rồi cứ thế mà chạy thẳng về phòng trọ. Dám chắc đây là lần cuối Cao Cường xuất hiện ở bãi bồi này, bởi vì từ tối ngày mai hắn sẽ phải đi kiểm bãi bồi khác tu luyện cho đỡ bị mùi thối ám ảnh.

Gột bằng nước sông mà muốn sạch sẽ thơm tho thì đúng là mơ tưởng. Vì thế về tới phòng trọ Cao Cường ngay lập tức lao vào phòng tắm rồi ra sức chà xát xà bông lên người. Đến khi không còn ngửi thấy một chút mùi hôi nào nữa hắn mới yên tâm ăn uống để còn đi làm.

Chưa kiểm tra cụ thể nhưng dù sao cũng đã vượt qua được rào cản gây khó dễ việc tu luyện suốt thời gian qua. Có thể nói tâm trạng của Cao Cường lúc này vui vẻ vô cùng. Ăn no bụng xong hắn liền đi xuống lấy xe, vừa dắt ra đầu xóm trọ mà miệng không ngừng huyt sáo vang.

Cao Cường không biết rằng trong những căn phòng trọ lớp mái tôn tắt đèn tối om om kia, có một cánh cửa sổ hé mở tự bao giờ. Và ẩn sau cánh cửa sổ đó là một cặp mắt vẫn luôn lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Cao Cường, cho tới tận khi hắn lên xe đi mất thì mới thu hồi lại.

“Àiiiiii...” - Tiếng thở dài chứa đựng sự mất mát khê vang lên. Cánh cửa sổ cũng theo tiếng thở dài này mà được khép chặt lại giống như toàn bộ những căn phòng khác.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Báo Thù

Hôm nay đi làm bị muộn mất vài phút cho nên vừa tới nơi Cao Cường dựng khoá xe xong liền ngay lập tức chạy tới cùng mấy người đồng nghiệp bốc dỡ hàng hoá từ ô tô tải xuống.

Trong lúc dỡ hàng, Cao Cường nhảy bén phát giác đám đồng nghiệp dờ hơi ngày hôm nay giống như uống nhầm thuốc. Bọn họ vậy mà cứ cười tùm tùm rồi lâu lâu lại liếc về phía hắn.

Cao Cường không khỏi nhìn lại từ trên xuống dưới một lượt xem sao. Quần áo thì vẫn là một trong những bộ rẻ tiền nhất trong các loại rẻ tiền mua ngay trong chợ, cũng không dính bẩn gì.

Nay vừa đột phá thể chất bước vào Luyện Bỉ nên da dẻ đúng là có biến trắng và căng mịn hơn trước, nhưng Cao Cường sẵn vốn trắng trẻo nên có nhìn kỹ cũng chưa chắc nhận ra biến đổi này.

Nhất là ở chợ giờ này cũng chỉ chiếu sáng bằng những bóng đèn sợi đốt, đến siêu nhân cũng chẳng nhìn rõ được màu da của Cao Cường biến đổi ra sao, chứ nói gì là đám đồng nghiệp.

Cứ bị nhìn kiểu này Cao Cường cảm giác ngứa hết cả người. Hắn quyết định dò hỏi xem sao, vì thế liền chậm rãi tiếp cận người đồng nghiệp gần gũi nhất rồi nhỏ giọng:

“Cửu ca, hôm nay làm sao mọi người cứ nhìn ta kỳ quặc thế? Trên người ta có gì không đúng sao?”

Nghe hắn hỏi Cửu ca mặt hiện rõ dáng vẻ đang nhin cười. Cửu ca quay đầu nhìn thoáng qua bên trong cửa hàng, sau đó gả mới hạ thấp giọng để giải đáp cho Cao Cường nghe:

“Ngươi quên chiều hôm qua quát tiểu tử Đại Dương một cú sao? Tự cầu nhiều phúc đi huynh đệ!”

Àch.. Không lẽ tiểu tử kia cáo trạng với Bình thúc? Cao Cường nhớ hôm qua chỉ quát nhẹ có một cái, cho nên hắn cảm thấy chẳng có chuyện gì đáng nói mới đúng:

“Cửu ca, chẳng nhẽ tiểu tử kia làm lớn chuyện?”

Cửu ca nét mặt thoáng chút cổ quái, sau cùng gã vẫn không nhìn được mà thấp giọng nói thẳng ra:

“Ngươi quát kiêu gì mà đầu tiểu tử Đại Dương nổi cục u to đùng. Hắn đứng khóc ở cửa mà ai đỡ cũng không chịu nín. Như thế còn không lớn chuyện thì như nào mới lớn nữa đây?”

WTF? Nổi u to đùng? Bỏ mẹ rồi.. lờ tay..

Cao Cường đoán chắc vì quên không chế lực đạo nên xuống tay hơi mạnh. Bà mẹ nó, lờ như tiểu tử Tiểu Dương mà biến ngược thì Cao Cường khác nào lấy oán báo ơn Bình thúc.

Giờ có hối hận cũng đã muộn, trước tiên phải xem thái độ của Bình thúc ra sao. Mang theo tâm lý tám chín phần sẽ bị đuổi việc, Cao Cường cười khở hướng bên trong cửa hàng đi tới.

Bình thúc lúc này đang ngồi trầm tư bên bàn uống nước. Ngay cả khi thấy Cao Cường tiến vào ông cũng vẫn lặng thinh như vậy. Không buồn không vui và cũng chẳng thấy tỏ vẻ tức giận.

Cao Cường không biết đọc suy nghĩ của người khác thì làm sao biết được Bình thúc đang nghĩ gì. Muốn mở miệng chào hỏi mà thấy hơi lúng túng, hắn nhanh trí vớ lấy ấm trà đi pha mới.

“Xem ra đây là lần cuối cùng pha trà ở đây đi.” – Đem bã trà đổ vào thùng rác, Cao Cường lăm bắm một câu và khẽ thở dài. Thái độ của Bình thúc quá lạnh nhạt, hắn muốn không có suy đoán này cũng khó.

Nghĩ là lần sau cuối nên khi trở vào Cao Cường pha trà lại càng cẩn thận tỉ mỉ. Thêm nước sôi vào ấm trà xong xuôi đâu đó, hắn mới từ trong túi quần lấy ra chìa khoá xe và nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn.

Đúng lúc này Bình thúc nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc và hỏi:

“Xe có vấn đề gì sao?”

Ể? Bình thúc hỏi vậy là sao? Không phải muốn đuổi việc ta sao? Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu, có điều ngoài mặt thì Cao Cường nhanh chóng lắc đầu và đáp:

“Không có, xe vẫn chạy rất tốt”

Bình thúc vẻ mặt nghi hoặc càng sâu, rất nhanh ông trừng mắt quát:

“Xe vẫn tốt thế tiểu tử ngươi đưa chìa khoá ra làm gì?”

Lần này Cao Cường không có lên tiếng trả lời. Thay vào đó hắn quăng cho Bình thúc một ánh mắt đầy ai oán như thể muốn nói “ngài biết thừa rồi lại còn hỏi”.

Chứng kiến cái ánh mắt này Bình thúc khẽ à một tiếng tỏ ra đã hiểu. Ông chỉ tay ra hiệu để Cao Cường cũng ngồi xuống, sau đó mới bắt đầu mở chế độ trách mắng:

“Thằng nhóc Đại Dương từ bé tới lớn, ngay đến ta là cha mà còn chưa đánh nó lần nào đâu. Tiểu tử ngươi thì hay rồi, mới giao cho vài hôm liền đã bực nó một cái đỉnh đầu sưng vù hết cả lên”

“Đại Dương nó khóc thiếu chút gây ngập lụt cái chợ Tây Biên này. Nếu không phải một quá lần ra ngủ thì chỉ sợ nó khóc đến đêm cũng chẳng ngừng. Tiểu tử ngươi báo hại chúng ta quá khổ luôn mà”

Cao Cường cũng không nghĩ tới tiểu tử Tiểu Dương kia khóc dai như vậy đâu. Có điều cũng do bản thân ra tay quá nặng đi, cho nên bị mắng thế này Cao Cường chỉ còn biết xấu hổ cúi đầu.

Bình thúc không có ý định đuổi việc Cao Cường, thế nhưng con trai bị bực như thế ông cũng thấy xót lắm nha. Bởi vậy không thể thiếu phải trách mắng Cao Cường một trận cho bỏ tức:

“Ừ thì Đại Dương nó có lẽ nói sai câu gì thì ngươi gõ nó một cái cũng chẳng sao. Thế nhưng ngươi phải biết chừng biết mực một chút. Thử hỏi ngươi mà bị ai quát một cú sưng vù cả đầu thì có tức không?”

“Lần này ta bỏ qua, nếu còn lần sau không phạt ngươi mấy tháng lương ta không làm người. Còn nữa, tiểu tử ngươi buổi chiều đi mà giải quyết với thằng bé, ta thấy nó có vẻ giận ngươi kinh khủng lắm”

“Nói chung ngươi làm thế nào thì làm, không hoà giải được ổn thoả với thằng bé, để đến lúc nhiệm vụ ta giao cho bị hỏng bét thì tiểu tử ngươi cũng vĩnh biệt nửa năm tiền lương của mình đi nhé”

WTF? WTF? WTF? Lúc trước nhờ vả thì nói năng ngọt sớt, thế nào bây giờ lại giọng điệu đao to búa lớn ép buộc thế này? Đã thế hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng cái gì thì chẳng thấy nhắc tới, vậy nhưng hình phạt thì lại đưa ra còn nhanh hơn cả dân mốc túi.

Lại còn chém tận nửa năm tiền lương? Bình thục ngài chơi không đẹp bạc chút nào. Ta không tự nguyện nhận cái nhiệm vụ này nha. Là chính ngài nước mắt ngắn nước mắt dài năn nỉ ta có nhớ hay không?

Cao Cường liên tục kêu gào phản đối, có điều cũng chỉ là trong đầu mà thôi. Bởi vì ánh mắt Bình thục lúc này trông khá là bất thiện, cho nên hắn không dám thả những lời kia thoát ra ngoài cửa miệng.

Và lại đã lỡ nhận lời rồi mà không làm được đến cùng thì quá nhục mặt. Cho nên Cao Cường chẳng thèm nói thêm gì, hắn bực tức vớ lấy chìa khoá xe rồi cứ thế trở ra ngoài tiếp tục công việc bốc dỡ đang dở.

Trần đời có nhân viên nào thái độ lồi lõm với lão bản như thế này không cơ chứ? Có, nhưng đó là trường hợp mấy cô thư ký vì là bồ nhí của mấy tay giám đốc này nọ thì mới dám dờ dề ba que ồm ồm.

Chứ kiểu nhân công bốc vác mà dám liếc xéo thẳng mặt lão bản như Cao Cường thì chưa có bao giờ. Ngay cả khi có là họ hàng đây đưa rể má cũng không dám, chứ đứng nói là người dung nước lã.

Được cái Bình thục cũng không tức giận với hành vi có phần láo toét của hắn. Cao Cường đi khuất bóng rồi Bình thục còn ngay lập tức vỗ bàn với ôm bụng cười như nắc nẻ trông rất là sung sướng đâu.

Như đã nói Cao Cường quát Tiểu Dương khiến Bình thục xót con. Xong cũng chỉ là xót mà thôi chứ không mấy tức giận. Bởi vì qua cái tình huống này mà Bình thục nhìn thấy một tia hi vọng mới.

Nói thẳng ra Bình thục đã từng nhiều lần nhờ vả nhân viên của ông đã động tư tưởng của Tiểu Dương. Thế nhưng từ trước tới nay lại chỉ có duy nhất Cao Cường là dám vùng tay quát Tiểu Dương một cái.

Mấy người kia mềm mỏng ngọt nhẹ như thế đều chẳng có cọng lông tác dụng. Vậy thì cứ để kẻ sẵn sàng dùng bạo lực như Cao Cường tiếp tục vất vả đi, có khi lại thành công tặc rờ cũng chưa biết chừng.

Nhớ tới năm đó bị đánh cho nằm liệt giường tới trăm lần còn chẳng chết. Vì thế Bình thục cho rằng dù Tiểu Dương mỗi ngày có bị Cao Cường quát cho một cú đau điếng đi nữa, cũng chẳng đáng là cái gì cả.

Tiểu Dương tội nghiệp mà biết được cha thế mà giao nó vào tay kẻ ác, không hiểu thằng bé có chuyển từ giận dữ sang thù hận cha nó hay không nữa. Chỉ biết lúc này Bình thục ngồi uống trà đắc ý vô cùng.

Phía bên ngoài đám đồng nghiệp thấy Cao Cường đi ra tiếp tục bốc dỡ hàng hoá có hơi ngạc nhiên. Xong nhớ tới lão bản luôn đối với hắn tốt quá mức tưởng tượng nên bọn họ nhanh chóng bình thường trở lại.

Cửu ca lại gần hắn, nở nụ cười hèn mọn thấp giọng nói:

“Ta biết ngay ngươi không việc gì. Hắc hắc”

Thấy đáng về Cửu ca có phần quái lạ, Cao Cường không nhịn được liền hỏi:

“Sao ngươi biết?”

Cửu ca đảo mắt nhìn xung quanh một hồi, rồi mới hạ thấp giọng hơn nữa mà đáp:

“Có tin đồn nói ngươi là con riêng của lão bản. Xem ra là sự thật đi. Hắc hắc”

WTF? Cái đề ma ma thằng nào con nào tung tin đồn nhảm thế này? Cao Cường nghe xong thiếu chút thì chửi ầm lên. Hắn hít sâu vài hơi cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, lần nữa nhỏ giọng nói:

“Cửu ca, ngươi nghĩ lão bản trông xấu mù mắt chó như thế mà có được đứa con nhìn bảnh như ta sao?”

Ách.. Cửu ca ngay tức khắc đứng hình. Hơi động não một chút gã thấy Cao Cường nói cũng có lý. Vậy là Cửu ca liền bĩu môi lắc đầu như muốn nói “lão bản không thể”.

Cao Cường đang cú vụ bị Bình thục đe dọa phạt tiền lương đâu. Nhân dịp này liền báo thù lão một phen cho bồ tức. Hắn học theo Cửu ca ngo ngo xung quanh rồi mới nhỏ giọng tiếp tục dìm hàng Bình thục :

“Có cha là lão bản giàu nứt tường đổ vách thì ai lại không muốn? Dù là giả mạo để lấy tiếng thôi cũng đầy người sẵn sàng nhận vơ ý chứ. Có điều lão bản của chúng ta xấu quá trời quá đất, Cao Cường ta không thể nào mà chấp nhận giả mạo làm nhi tử của người xấu quá thể quá đáng như vậy được a”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khai Thông Bế Tắc

Bốn giờ chiều, vẫn như mọi hôm Cao Cường lại ngồi trước cổng trường chờ đợi Tiểu Dương tan học. Và chẳng mấy chốc tiểu tử này xuất hiện trong tầm mắt hắn với khuôn mặt cau có giận hờn.

Cũng phải thôi, từ bé tới lớn được cha mẹ chiều chuộng quen rồi. Giờ tự nhiên bị bực cho một cái đau tới thấy ông bà nội ngoại luôn mà tiểu tử này còn không giận hờn vu vơ mới là chuyện lạ đâu.

Giận hờn? Báo hại Cao Cường trên cổ bị thông hình phạt cắt lương, không quát cho tiểu này vài cái đã là hiền lắm rồi. Hắn liếc mắt cũng chẳng thèm, nhàn nhạt nói đúng một câu:

“Lên xe”

Một câu xin lỗi cũng không có lại còn thái độ gì đây? Tiểu Dương bé nhỏ tội nghiệp trong lòng tức lắm, nhưng vì sợ lại bị Cao Cường quát cho một cú đau buốt óc nên đành ngậm đắng nuốt cay mà leo lên xe.

Nếu như hiện tại nói chuyện bình thường với cha, Tiểu Dương sẽ ngay lập tức mách cha việc Cường ca thô lỗ với nó. Đáng tiếc hiện giờ chiến tranh lạnh còn đó và Tiểu Dương sẽ không thể nói ra được điều gì.

Đã hai lần rồi, vị Cường ca này đã hai lần khiến Tiểu Dương cảm thấy việc không nói chuyện với cha là quá thiệt thòi. Khoan đã.. bỗng nhiên ngửi thấy mùi âm mưu.. Tiểu Dương mau chóng đề cao cảnh giác.

“Cường ca này thật cao tay nha, cổ tình đóng vai ác nhân để lừa gạt khiến ta có ý nghĩ muốn mách cho cha biết. Hừ, tưởng ta dễ lừa thế sao? Còn lâu nhé” – Tiểu Dương thể hiện trí tưởng tượng phong phú của mình qua việc trong đầu vẽ ra một âm mưu phi thường đen tối mà thủ phạm chính là Cao Cường.

Có những suy nghĩ này thành ra bộ mặt của Tiểu Dương lật còn nhanh hơn lật bánh tráng. Chỉ một giây trước thôi còn ngập tràn phẫn nộ, một giây sau thì đã chu mỏ huýt sáo liú lo trông khá vui vẻ yêu đời.

Cao Cường ngồi lái đằng trước nghe thấy tiếng huýt sáo mà trong lòng bỗng thấy lo lo. Hắn là lo hôm qua quát mạnh tay quá khiến cho tên nhóc Tiểu Dương gặp vấn đề, nên giờ mới dờ dờ ương ương thế này.

Trong lòng đắn đo cho nên Cao Cường quyết định dò hỏi xem sao:

“Tiểu tử ngươi không vấn đề gì đấy chứ?”

Vấn đề? Tiểu Dương vô cùng nghi hoặc nên ngay lập tức hỏi ngược lại:

“Ta thì có vấn đề gì?”

Chẳng lẽ ta lại hỏi thẳng ngươi có phải bị đánh biến ngốc không à? Cao Cường trong lòng phi thường phiền muộn, hơi biên soạn một chút trong đầu rồi mới tiếp tục nói:

“Thì đang yên đang lành ngươi lại huýt sáo. Ta mới tưởng ngươi bị làm sao”

Tiểu Dương ngồi sau hai mắt đảo như rang lạc, không rõ có chủ ý xấu gì chỉ thấy nó cười khá đáng sợ:

“Hẹ.. Hẹ.. Hẹ.. Ta thì có chuyện gì được chứ”

Tiểu Dương chiều trò tưởng qua được mắt thánh sao? Cao Cường hai mắt híp lại cười lạnh:

“Tiểu tử ngươi ngứa đầu? Muốn ăn thêm vài cái bạt tai?”

“Không có.. Cường đại ca.. Ta không có a..” – Khổ thân vì cuồng quá mà Tiểu Dương lỡ nâng bị Cao Cường từ Cường ca lên thành Cường đại ca luôn rồi. Tiểu Dương lúc này muốn khóc vô cùng, nó tuyệt đối không nghĩ tới vị Cường ca này sẵn sàng bực nó lần nữa thế này đâu.

Cao Cường trong lòng cười thầm, xem ra món dọa dẫm này không tệ a. Trở về căn tính toán thêm mới được, nếu cần thiết thì thoảng có thể thoảng áp dụng một chút để sớm hoàn thành nhiệm vụ a.

“Kéttt.. Xoéttt.. Oànhhh..” – Đúng lúc này ở đằng trước liên tiếp vang lên những tiếng phanh gấp và rồi kết thúc bằng một âm thanh va đập thật lớn.

Chứng kiến một vụ tai nạn giao thông khá nghiêm trọng xảy ra ngay trước mắt, Cao Cường tức hận thở dài. Không chút nghĩ ngợi hần tạt vào lề đường rồi rút điện thoại ra gọi cho xe cấp cứu.

Xong xuôi Cao Cường tiếp tục cho xe chạy đi, thấy vậy Tiểu Dương ngồi phía sau hơi chần chừ một chút rồi nín nín áo hần và lên tiếng:

“Cường ca, không lại gần trợ giúp gì sao? Như là sơ cứu gì đó chẳng hạn”

Hiện trường tai nạn người nằm la liệt, gãy tay gãy chân máu me lênh láng thì chớ, lại còn có người toác cả sọ phọt óc ra ngoài. Nói chung quá khủng khiếp, Cao Cường khẽ lắc đầu và thẳng thắn trả lời:

“Không phải Cường ca coi thường người đâu, nhưng ở độ tuổi của người bây giờ thì nên tránh tiếp xúc với những trường hợp kiểu này, kéo gặp phải những âm ảnh không đáng có”

Tiểu Dương nghe vậy cũng không ương bướng cãi láo cái gì. Tên nhóc này chốc chốc lại ngoái đầu nhìn về nơi xảy ra tai nạn, để rồi không kìm được mà nó khẽ nói ra suy nghĩ của bản thân:

“Hần là sẽ lại có nhiều đứa trẻ giống như ta”

Không hiểu lắm tự nhiên thằng nhóc này đa sầu đa cảm cái gì, Cao Cường liền hiều kỳ hỏi:

“Giống? Vì sao giống?”

Tiểu Dương không tiếp tục nhìn về phía hiện trường tai nạn nữa mà quay đầu về phía trước, nó hơi chép miệng ngắn gọn giải thích:

“Thì mất đi người thân, thui thui một mình”

Trong đầu Cao Cường ngay lập tức hiện lên ý nghĩ quái cho thằng nhóc này một cái thật đau. Có điều suy tư cẩn thận một chút hần liền bỏ qua ý định này, chỉ nhàn nhạt nói ra:

“Sinh lý tử biệt là chuyện không ai muốn, thế nhưng nó đã xảy ra thì mỗi chúng ta chỉ còn cách phải biết chấp nhận. Còn về chuyện thui thui một mình kia, Cường ca xin nói thẳng đó là do người tự chuốc lấy”

“Người đừng vội phản bác bởi vì ca biết người có mục đích nào đó mới cố tình không nói chuyện với Bình thúc. Có thể là người lo lắng ông sẽ bị lao lực trong công việc rồi gặp phải ốm đau bệnh tật chẳng hạn”

“Động cơ tuy tốt, nhưng cách làm thì sai. Chung quy bởi Tiểu Dương người còn quá nhỏ, quá nhiều điều người nhìn chưa thấu. Dám chắc người luôn nghĩ Bình thúc lao đầu vào công việc là vì kiếm tiền đi?”

Ách.. Tiểu Dương nghe cứ như sét đánh ngang tai. Bởi vì những lời Cao Cường đoán thế nào lại quá đúng. Nhất là vụ Tiểu Dương lo lắng cha làm việc quá nhiều mà lâm bệnh rồi mất giống như mẹ.

Và tiếp theo đúng là Tiểu Dương vẫn luôn nghĩ cha mình sống chỉ vì tiền mà thôi. Nếu không thì đã chẳng suốt ngày suốt đêm cầm mặt ở cửa hàng như thế, ngày đến cả họ phụ huynh cũng chẳng lần nào đi dự.

“Thế nào? Ca nói không đúng ư?” – Tiểu Dương mãi không đáp lời, Cao Cường nghi hoặc vội hỏi.

Tiểu Dương lần này thấy phục rồi, vị Cường ca này quá quý dị đi. Ngay cả nó nghĩ gì và có mưu đồ gì đều đoán trúng phóc. Lần này không chút chần chừ, Tiểu Dương liền “đón nhận tư vấn”:

“Cường ca, thế người nói xem cha ta vì sao như vậy a? Nói thật nếu ta không ra cửa hàng thì muốn nhìn thấy mặt cha ta còn khó hơn cả hái sao trên trời”

Đúng lúc này Cao Cường liếc thấy trên vỉa hè có quán ốc luộc, vậy là hần không vội trả lời Tiểu Dương, mà trước tiên điều khiển xe để tạt vào quán ốc luộc cái đã.

Liếc nhìn mấy bàn thực khách, thấy là món mình chưa ăn bao giờ. Mà trông con ốc khi khều ra nhìn cứ như con sâu, thành ra Tiểu Dương thấy hơi sò sọ:

“Cường ca, sao lại ghé vào đây a?”

Tên nhóc này đúng kiểu thông minh đột xuất ngu bất thành linh nha. Cao Cường không chút nhân nhượng lời cô Tiểu Dương tiến tới một bàn còn trống, nhận tiện quay về hướng phía bà chủ mà hô:

“A di, ốc nhồi ốc đá mỗi loại một bát to”

“Có ngay” – Bà chủ cười tít mắt đáp lại, tay thì hết pha nước chấm rồi lại tới mức ốc đã luộc chín ra bát, sau đó bung tới bàn Cao Cường với Tiểu Dương đang ngồi, tốc độ có thể nói nhanh hơn cả máy.

Ốc luộc nóng hổi, sung khê dầm muối ớt, chặc chặc, đã lâu không ăn cái món dân dã này. Cho nên Cao Cường mặc kệ Tiểu Dương có ăn hay không, hần vớ một con ốc nhồi thật lớn rồi bắt đầu đánh chén.

Cao Cường ăn trông quá ngon lành, khiến Tiểu Dương ngồi nhìn mà không ngừng nuốt nước miếng. Có điều Tiểu Dương vẫn quan tâm đến vấn đề của mình hơn, nó trung ra về mặt năn nỉ lần nữa dò hỏi:

“Cường ca, cha ta rốt cuộc thế nào a? Nghe kiểu nói của cha ta có giống như còn có nguyên nhân khác nên mới thường xuyên ngây ngốc ở cửa hàng như thế?”

Cao Cường không chút câu giờ liền gật đầu, rồi cứ thế vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

“Nói ra việc này với người có chút không phù hợp, nhưng để người và Bình thúc xoa tan khoảng cách nên ca đành nói thẳng. Bình thúc là vì nhớ người mẹ đã khuất của người nên mới quần quanh ở cửa hàng”

“Theo ca được biết thì trước đây mẹ người là người quán xuyến hầu hết công việc lớn nhỏ tại cửa hàng. Cho nên việc Bình thúc ngây ngốc tại nơi có nhiều ký ức hình ảnh về vợ mình là điều rất dễ hiểu”

“Nhất là không ít lần ca chứng kiến Bình thúc buồn bã ngắm nhìn một bức ảnh kẹp trong ví. Giờ thì tiểu tử người hiểu nguyên do rồi đó, nếu thương cha thì đừng có giận dỗi kiểu trẻ con nữa. Không nhất thiết người phải an ủi cha mình, nhưng ít ra hãy chủ động thường xuyên nói chuyện cùng ông”

Dứt lời mặc kệ tên nhóc Tiểu Dương ngồi đó ngẩn ngơ thần thờ, Cao Cường tiếp tục với công cuộc đánh chén ốc nóng sung đảm của mình. Không phải ngồi trước mặt trẻ con thì gọi chai rượu gạo nữa là xây.

Cũng không rõ Tiểu Dương suy nghĩ cái gì trong đầu, chỉ thấy rằng tên nhóc này về mặt càng lúc càng quyết tâm. Và rồi dùng một cái Tiểu Dương nhìn Cao Cường và hỏi:

“Cường ca, con ốc này ăn ngon vậy sao?”

Câu hỏi quá ngốc nghếch này Cao Cường chẳng buồn trả lời. Hắn từ trong bát nắm lên một con ốc nhồi có lớp vỏ bên ngoài khá là to rồi đưa thẳng tới trước mặt Tiểu Dương.

Tiểu Dương hiểu ý nhận lấy rồi học theo Cao Cường để khều ốc ra. Sau đó cậu nhóc lấy hết can đảm mà cho vào miệng rồi cứ thế liều mạng nhai gấu.

Mặc dù không đến nỗi khó ăn nhưng mà cái con ốc này vị nhạt toẹt a. Tiểu Dương nhú mày nghi hoặc quyết định hỏi cho rõ ràng:

“Cường ca, ốc này nhạt thêch, ta không thấy có gì đặc biệt”

Tiếp tục không lên tiếng, Cao Cường đưa tới một con ốc to bự chẳng nữa. Có điều lần này hắn còn chỉ tay ra hiệu cho Tiểu Dương cúi nhìn bát nước chấm ở ngay trước mặt nó ... Ý tứ rất rõ ràng.. ốc ngon là nhờ nước chấm. T_T

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Có Công Chuộc Tội

Cũng chưa rõ sau buổi nói chuyện bên bàn ốc lược có thu được hiệu quả gì không, sau khi thả Tiểu Dương xuống trước cửa hàng, Cao Cường liền lòng vòng mua thức ăn rồi trở về nhà trọ.

Nấu nướng xong xuôi ăn tạm một chút rồi leo lên giường đi ngủ. Đúng 8 giờ tối chuông hẹn giờ ở điện thoại reo, hắn mới dậy và như thường lệ ăn mình trong bóng tối chạy ra hướng bãi bồi.

Có điều tối nay Cao Cường cần phải đi tìm một bãi bồi khác để còn lần nữa dọn dẹp sân bãi, chứ tiếp tục tu luyện ở chỗ cũ thì chỉ sợ chẳng đánh đắm được gì ra hồn đã bị mùi thối hun chết rồi.

Phải lần mò tìm tòi thật phiền toái, giả như có chiếc thuyền để chèo lái ra bãi nổi ở giữa dòng sông Thổ thì tốt biết bao. Nếu tu luyện ở chỗ vắng vẻ rộng lớn như thế thì tuyệt vời không còn gì hơn.

Đáng tiếc là không có thuyền, mà coi đồ bơi qua đó thì mùa hè còn hợp lý, chứ hiện tại đêm đông xuống sông thì có mà lạnh sun hết cả vôi. Cao Cường đành chăm chỉ tìm tòi trên bờ cho lạnh.

Được cái ông trời không phụ lòng người, chẳng mấy chốc Cao Cường tìm được một chỗ khá ưng ý để làm nơi tu luyện. Nơi này mặc dù không được xa hẳn như những bãi cát bồi, nhưng cũng cách khu dân cư ở gần nhất khoảng 2 tới 3 dặm đường.

Đã vậy nơi này còn có cây cối bụi rậm um tùm, nhìn thoáng qua đã thấy rợn cả người, dám chắc ngay cả kẻ bạo gan cũng ngần ngại tiến vào. Không như

những bãi cỏ lau, thi thoảng lại có cặp tình nhân nào đó chui vào hủ hỉ. Nói chung tìm ra nơi kín đáo thế này Cao Cường khá hài lòng.

Nói thì là như vậy xong Cao Cường cũng hiểu đạo lý được cái này thì mất cái kia. Bởi vì nhiều bụi rậm và cây cối luôn đồng nghĩa với việc sẽ không thiếu những loài động vật đông tây trú ngụ. Cốc nhái chim chuột gì đó thì không tính, chứ rắn rít này nọ thì hẳn phải hết sức đề phòng.

Đến lúc này Cao Cường cũng nhận rõ lợi ích sau khi thể chất có đột phá. Không chỉ khí lực mạnh mẽ vượt trội, mà mọi giác quan của hắn cũng nhạy bén hơn hẳn.

Nhiều cây cối bụi rậm khiến cho nơi này tối tăm vô cùng, thế nhưng Cao Cường lại có thể nhìn rõ ràng từng nhánh cây ngọn cỏ trong khoảng cách 5 mét xung quanh hắn.

Rồi ngay cả những tiếng động rất nhỏ phát ra từ những lùm cây bụi cỏ ở khoảng cách khá là xa, Cao Cường cũng có thể nghe rõ mồn một, không bỏ sót bất kỳ một thứ gì.

Đáng tiếc tầm nhìn hơi ngắn, thành ra có nghe được từ khoảng cách xa thì Cao Cường vẫn cứ chẳng biết được động tĩnh là do gió thổi hay là do loài động vật nào đó gây ra.

Bê một cành cây khá dài, Cao Cường như thể tướng sĩ cảm thương ra trận. Hắn liên tục đâm chọc khua khoắng xua đuổi rắn rết, thuận tiện vạch phá bụi rậm để lấy lối đi.

Mò mẫm chán chê thế nào Cao Cường lại tới được một vườn cây ăn trái. Có điều vườn trái cây này trông khá hoang tàn, chắc hẳn đã lâu rồi không có người chăm sóc tới.

Đất khá cằn cỗi nên không có nhiều bụi rậm như bên ngoài, nhưng với kinh nghiệm 7 8 năm ngày gốc ở nông thôn như Cao Cường thì hắn biết vườn cây này đầy rẫy nguy cơ.

Đặc biệt là những cây táo cây ổi thường xuyên có các loài rắn độc quấn ở trên cành. Lỡ mà để bị cắn cho một cái thì có mà chết mục xương ở đây cũng chẳng có người nào hay.

Nguy hiểm nhưng nơi này cũng là chỗ khá lý tưởng để tu luyện. Và lại Cao Cường chưa bao giờ sợ rắn, không thấy thì thôi chứ để hắn bắt gặp thì chuyển hoá thành nôi thịt rắn thơm ngon bỏ đường nha.

Ngắt nổi lần này ông trời không chiều cái bụng thèm ăn thịt rắn của hắn. Vác cành cây thần thương đi chọc ngoáy khắp vườn, đến con chuột cũng chẳng thấy chứ đừng nói là rắn độc này nọ.

Không hiểu đám bò sát này là chui rúc hang ổ nào đó ngủ đông, hay là do nơi này chẳng có gì ăn nên chúng không thèm trú ngụ nữa. Mang theo tiếc nuối Cao Cường đi tới trung tâm khu vườn.

Nơi này là một bãi đất trống rộng rãi, không bị vướng víu cây cối hay bụi rậm gì cả. Cao Cường chỉ phải bỏ ra thêm vài phút dùng cành cây gạt đi những mòm đất đá gồ gề, liền có thể bắt đầu tu luyện.

Trước mắt còn chưa có sự biến chuyển đặc biệt nào, Cao Cường vẫn như thường lệ ra sức tập luyện bằng bộ võ kỹ có tên bìa cùi bắp đến không thể cùi bắp hơn được, đó là [Luyện Thể Cơ Sơ Tổng Quan].

Mặc dù chỉ là quyền cước căn bản, thế nhưng Cao Cường phải tốn biết bao nhiêu công sức mới có được một chút thành tựu nha. Vì thế hắn vui mừng lắm, đến nổi này giờ vẫn cười không khép nổi miệng vào.

Mà cũng phải thôi, vài bữa trước còn ngã vấp mất liên tục, hôm nay ra quyền ra cước gió rít cứ vù vù. Dám chắc bất kỳ ai ở vào hoàn cảnh này cũng phải mừng rỡ muốn chết chứ không chỉ riêng mình hắn.

Quyền cước thi triển càng lúc càng mượt mà, cơ thể hắn cũng theo đó mà nóng bừng bừng. Có điều không gây ra cảm giác khó chịu nào cả, thậm chí Cao Cường còn cảm thấy phi thường thoải mái.

Trong hướng dẫn đã chỉ rõ rành rành rồi, cứ khi nào hắn tu luyện võ kỹ hoặc thổ nạp thì sẽ thúc đẩy các tế bào trong cơ thể hấp thu dưỡng chất với tốc độ nhanh hơn gấp nhiều lần so với thông thường.

Và khi kết hợp đồng thời tu luyện cả võ kỹ lẫn thổ nạp thì cái tốc độ hấp thu dưỡng chất kia lại càng nhanh hơn nữa. Điều đó đồng nghĩa với việc cường độ thể chất của hắn cũng sẽ đề thăng nhanh chóng.

“Phù.. Phù.. Phù..” – Từng tiếng hít thở ồ ồ quanh quẩn không gian vườn cây.

Tuy còn xa mới đạt đến trình độ hoàn hảo, nhưng dù sao hắn thi triển quyền cước cũng ra hình ra dáng rồi. Cho nên Cao Cường chẳng ngần ngại kết hợp luôn cả thổ nạp vào trong quá trình tu luyện.

Vừa phải thi triển quyền cước vững vàng chuẩn xác theo chiêu số, lại vừa phải hô hấp với tần suất biến đổi không ngừng như trong công pháp hướng dẫn.

Có thể nói sự kết hợp đồng thời võ kỹ và thổ nạp, là công việc đòi hỏi Cao Cường phải trải qua một quá trình dài hơi tập luyện với tinh thần tập trung cao độ.

Quyền cước liên tục vấp phải sai sót, nhịp thở cứ chốc lát lại mất đi sự ổn định. Để cho Cao Cường nhận ra dự định vừa niệm kinh vừa luyện quyền đêm qua là ý nghĩ ngây thơ biết nhường nào.

Học theo mấy thằng main trong truyện tiểu thuyết để chơi trò “nhất tâm nhị dụng” mà khó khăn quá. Có điều một lúc làm hai việc cũng không phải hư cấu, trên ti vi không thiếu những lần nói tới người có khả năng cùng lúc một tay vẽ hình tròn một tay vẽ hình vuông nha.

Mà khó khăn cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả, tu luyện dễ dàng thì siêu nhân chạy đầy đường lâu rồi. Hơn nữa nếu như kết hợp không được thì đã chẳng có cái phương pháp tu luyện thể này sinh ra. Người khác đã có thể tu luyện thành thì Cao Cường hẳn cũng có thể.

Nhất là công pháp thổ nạp tầng thứ hai này không bắt buộc phải tọa thiền một chỗ như tầng thứ nhất. Chỉ cần Cao Cường muốn thì hẳn có thể thổ nạp bất cứ lúc nào ở bất cứ nơi đâu.

Một khi đã hình thành được thói quen thổ nạp mọi lúc mọi nơi ngay cả trong giấc ngủ, thì việc kết hợp cùng với tu luyện võ kỹ đã không còn là thứ xa vời tầm tay của Cao Cường nữa rồi.

Có suy nghĩ là vậy nhưng Cao Cường cũng không thay đổi phương thức tu luyện hiện tại. Loạng choạng mắc lỗi gì đó cũng mặc kệ, sớm thích ứng làm hai việc cùng một lúc mới là thứ cần phải ưu tiên.

“Tít.. Tít.. Tít..” – Tiếng chuông báo thức phát ra từ chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, Cao Cường không nghĩ tới mình lại mãi mê tu luyện đến nỗi quên cả giờ giấc thể này đâu.

Nhìn đồng hồ số đã hiện 3 giờ sáng, lại thêm bụng đói kêu òng ọc, Cao Cường không còn cách nào khác là mau chóng chạy trở về phòng trọ ăn uống tắm rửa để còn đi làm.

Cao Cường rời khỏi không bao lâu, cách khoảng đất trống mà hẳn tu luyện không xa, một bóng đen vẫn luôn ẩn nấp đằng sau thân cây mít mới khẽ lăm bậm

“Không hiểu thứ sư phụ kiểu gì lại để mặc đệ tử tự mò mẫm tu luyện kiểu này. Mà thôi.. Mà thôi.. Ài..”

Ăn uống tắm rửa xong, Cao Cường hí hửng mau chóng lái xe tới chợ. Hôm qua đã thông tư tưởng tên nhóc Tiểu Dương rồi nha, không khéo hôm nay liền có tin báo hoàn thành nhiệm vụ cũng nên.

Đem dựng khoá xe cẩn thận, Cao Cường xắn tay áo đi tới cùng với đám đồng nghiệp đem hàng hoá bốc dỡ xuống. Thế quái nào hẳn một lần nữa phát giác bọn họ lại dùng ánh mắt rất đều đều liếc nhìn mình.

Bà mẹ nó, chẳng lẽ tiểu tử kia hôm qua trở về nói gì không đúng? Cao Cường phi thường hoài nghi sắp sửa có tai hoạ đổ lên đầu mình, mà khởi nguồn của vụ việc một tỉ phần trăm là từ tiểu tử Tiểu Dương.

“Bà mẹ con gián kiaaaaaa..” – Âm thanh kêu gào mắng chửi đầy phẫn nộ từ trong cửa hàng vọng ra.

Cao Cường còn chưa hiểu cái mô tê gì thì đã thấy Bình thúc hùng hục chạy từ trong ra ngoài. Nhanh như chớp ông lao thẳng tới túm cổ áo như thể muốn nhắc bóng Cao Cường lên vậy.

Có điều Bình thúc cao còn chưa tới 1 mét 7, muốn nhắc cổ áo người cao hơn 1 mét 8 như Cao Cường thì đúng là chuyện nực cười. Tuy hơi lúng túng xong ông vẫn không chịu buông ra mà cứ thế gào lên:

“Con gián nhà người cho Đại Dương của ta ăn cái gì mà thằng bé tiêu chảy suốt từ qua tới giờ hả?”

WTF? Tiêu chảy? Ăn có mấy con ốc cũng tiêu chảy? Cao Cường có chút bó tay với khả năng miễn dịch yếu ớt của Tiểu Dương. Xong vẫn là phải ăn ngay nói thật đi, vì thế hẳn liền thẳng thắn:

“Mấy con ốc nhồi chứ có cái gì to tát đâu. Nói không phải chứ Bình thúc nên xem lại, bớt chiều chuộng o bé đi thì thằng nhóc Tiểu Dương mới phát triển khoẻ mạnh cứng cỏi được a”

Mặc dù Cao Cường nói cũng không sai, mấy con ốc mà thôi có gì đâu mà không ăn được. Thế nhưng cứ nghĩ tới Tiểu Dương bé bỏng phải làm bạn với WC suốt từ chiều qua tới giờ là Bình thúc lại tức đến ngứa răng ngứa lợi.

Nếu không phải Cao Cường có công trong việc Tiểu Dương bé bỏng đã chịu mở miệng nói chuyện với Bình thúc. Xin cam đoan rằng giờ này Bình thúc đã tấn cho Cao Cường một trận rồi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Xuân Sang

Sau cùng Bình thúc cũng không có đối với Cao Cường thế nào. Dặn dò hần lần sau không được cho Tiểu Dương ăn bất bả cái gì ở ngoài đường xong, ông liền cứ thế quay lưng trở lại bên trong cửa hàng.

Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ tất nhiên phải có, chỉ là Bình thúc quyết định tạm thời ngó lơ coi như không có thưởng thiếc gì hết. Ai bảo Cao Cường tự nhiên báo hại Tiểu Dương bé nhỏ bị tiêu chảy cơ.

Hành vi trả đũa của Bình thúc có thể nói là thừa thái, Cao Cường lúc này thì quan tâm gì đến phần thưởng này nọ. Hần còn đang bận bịu áp dụng thổ nạp vào trong thói quen sinh hoạt hàng ngày đây.

Chính vì thế mà đám đồng nghiệp phát hiện Cao Cường ngày hôm nay phi thường quái lạ. Bọn họ chẳng hiểu hần bị làm sao mà lúc thì thờ ngắn lúc thì thờ dài. Có lúc lại còn thờ ồ ồ cứ như trâu bò rồ.

Bảo như hần ốm đau bệnh tật gì đó đã đành, đằng này bước chân vững chắc, mặt mũi cũng chẳng có nửa điểm nhăn nhó mệt mỏi. Cừu ca thoáng bắn khoăn vội tới gần nhỏ giọng thăm hỏi:

“Tiểu Cường, ngươi không bị gì đấy chứ?”

Sớm biết trước kiểu gì cũng bị hỏi thế này, cho nên Cao Cường đã chuẩn bị sẵn câu trả lời trong đầu:

“Ta từ trên mạng Net biết được phương pháp hô hấp này, nghe nói rất có lợi cho sức khoẻ nên mới thử làm theo. Cừu ca không cần lo lắng, ta không có vấn đề gì đâu”

Vẫn biết đám thanh niên trẻ tuổi ở trên mạng bày ra rất nhiều trò quái đản. Xong cổ quái đến độ hơi thờ loạn xạ ngẫu thế này thì bó tay rồi. Cừu ca nghe đáp án mà không khỏi có chút lắc đầu ngao ngán.

Cao Cường chẳng hơi đâu quan tâm Cừu ca với những người còn lại đánh giá thế nào. Suốt cả ngày hôm đó, dù là làm việc nhẹ hay việc nặng thì hần lúc nào cũng trong trạng thái khò khà khò khè.

Thậm chí ngay cả lúc ăn cơm trưa với mọi người, Cao Cường vẫn tiếp tục duy trì phương pháp tập luyện của mình. Và cũng bởi cái tội vừa và com vừa hít thở theo cách khác người này mà hần thiếu chút thì bị Bình thúc nện cho cái bát vào đầu rồi đầu.

Những ngày cuối cùng của mùa đông lạnh lẽo rồi cuộc rồi cũng qua đi. Thay vào đó là tháng 2, tháng của mùa xuân ấm áp với những cơn mưa phùn bay bay góp phần hỗ trợ cò cây hoa lá đâm trồi nảy lộc.

Và đặc biệt hơn cả, đó là lễ Tết cổ truyền đang ngày một cận kề.

Chính vì giáp Tết cho nên tình hình kinh doanh của cửa hàng Bình thúc nói riêng và của chợ Tây Biên nói chung, đều phi thường phát đạt. Người ra người vào, qua lại phi thường tấp nập.

Và trong suốt mấy ngày liền, công việc buôn bán giao hàng này nọ bận bịu đến nỗi Cao Cường hiện tại có sức khoẻ hơn người mà còn thấy mệt bỏ hơi tai, thì đừng nói gì là những người khác.

Những năm trước đối với Bình thúc mà nói thì Tết chẳng có gì đặc biệt. Mấy ngày Tết có khách cũng thế, mà không có khách cũng được, Bình thúc vẫn cứ đều đặn mở cửa kinh doanh như thường.

Có điều năm nay Tiểu Dương chịu nói chuyện, mùa xuân của Bình thúc rồi cuộc trở lại. Cao hứng phi thường cho nên Bình thúc quyết định đưa Tiểu Dương bé bỏng về quê nội ăn Tết với ông bà.

Vì thế Cao Cường với đồng nghiệp của mình chỉ phải vất vả đến hết cuối buổi chiều ngày 30 Tết mà thôi. Sau đó mỗi người đều được Bình thúc thưởng Tết bằng một phong bao màu đỏ dày cộp.

Riêng cá nhân Cao Cường là người góp công đem mùa xuân của Bình thúc trở về, ngoài tiền lương và phong bao thưởng Tết thì hần còn được nhận thêm một phần quà là chiếc Laptop đập hộp mới toanh.

Theo như Bình thúc nói thì ông nghĩ rằng đưa một khoản tiền chỉ e Cao Cường sẽ không chịu nhận. Từ sự gợi ý của Tiểu Dương, sau khi suy tính cẩn thận Bình thúc mới quyết định mua chiếc Laptop làm quà.

Nếu có thể thì Cao Cường rất muốn được từ chối món quà này. Không phải do hần sĩ diện, mà bởi vì Bình thúc nói thế nào đi nữa cũng đã giúp đỡ hần

quá nhiều.

Bản thân Cao Cường khi nhận lời khuyên nhủ Tiểu Dương, trong đầu cũng mang suy nghĩ trả ơn Bình thúc là chính. Chứ chẳng phải hấn ham hố thưởng thức cái gì.

Có điều Bình thúc đã nói để tránh trường hợp hấn từ chối mới quyết định mua Laptop làm quà, Cao Cường còn không nhận nữa thì lại quá không coi nhau ra gì.

Dù sao thì sớm muộn gì Cao Cường cũng phải mua Laptop để còn thuận tiện giải quyết một số việc. Cho nên hấn vui vẻ nhận lấy món quà này, hay nói đúng hơn cả hai cùng vui.

Bình thúc và Tiểu Dương ngồi ô tô riêng rời đi trước, Cao Cường sau khi chúc mấy người đồng nghiệp ăn Tết vui vẻ liền cùng bọn họ tạm biệt, rồi lên xe chạy trở về xóm trọ.

Tránh liên lụy hàng xóm ở Thượng Vũ Thôn, năm nay Cao Cường không về đó ăn Tết. Và lại hấn cũng không phải lui thủi một mình, sớm đã có hai người rủ hấn ngồi ăn nhậu chờ đón giao thừa rồi đây.

“Tăng. Tăng. Tăng.” – Tiếng nẹt pô quen thuộc vang dội báo hiệu Cao Cường đã về. Đang bận tay vật lông gà để còn luộc cúng giao thừa, xong Hồ lão vẫn quay qua mỉm cười gật đầu với hấn một cái.

Cao Cường dựng xe ở sân rồi lại gần cười hỏi:

“Hồ lão, còn gì phải làm thì ngài cứ bảo ta?”

Hồ lão vật nốt nhúm lông còn lại trên thân con gà, lắc đầu mà đáp:

“Mọi thứ đều sớm chuẩn bị xong hết cả rồi. Ta làm lông con gà này là vì Trương thúc của ngươi có hiếu quá đà, muốn cúng tổ tiên phải bằng đồ tươi mới chịu”

Đúng lúc này Trương thúc từ trong nhà đi ra, trên tay còn bưng một chiếc nồi khá lớn:

“Hồ lão đầu, nói xấu người sau lưng là rất không tốt. Cần thận tới nay ta chúc cho lão uống tới đi gặp ông bà tổ tiên luôn đấy”

Đã quen nhìn cảnh hai người dờ hơi này kèn cựa lẫn nhau rồi, có điều Tết nhất mà còn nói gở thế này thật bó tay. Cao Cường khẽ lắc đầu, tới giúp Trương thúc đem chiếc nồi đặt lên bếp lò ở trước sân.

Đoán ra nồi này là nấu canh măng khô hầm chân giò, xong Cao Cường vẫn hé nắp vung nhìn thoáng qua một phát. Rượu ngà ngà mà húp bát canh măng thả nhúm miến thì không còn gì tuyệt vời bằng a.

Nhận lấy con gà đã làm lông sạch sẽ từ tay Hồ lão, Trương thúc quay sang nhìn Cao Cường và nói:

“Tiểu tử ngươi về phòng ngủ một giấc đi, khoảng 11 giờ tối xuống đây ta dọn mâm ra ngồi là vừa”

“Rõ” – Cao Cường đồng dạng đáp một câu rồi mang xe đi cất. Từ 3 giờ sáng bận rộn tới chiều, hấn cũng thấy có chút mệt mỏi. Và lại đối với Trương thúc và Hồ lão thì Cao Cường không cần khách sáo cái gì.

Đúng 8 giờ tối chuông đồng hồ đánh thức Cao Cường dậy.

Đánh răng rửa mặt xong, hấn từ tủ lạnh lấy ra một đĩa lớn đầy áp thịt Nhái chả viên đã sớm chế biến. Bắc chảo lên bếp đợi cho dầu sôi già mới thả từng viên vào để chiên rán.

Nhái đồng ở Thượng Vũ Thôn có thể tìm bắt quanh năm suốt tháng. Chứ ở vùng thành phố như Tân Long thế này thì khan hiếm vô cùng. Cao Cường phải đặt nhờ người quen ở chợ mới mua được 2 kg.

Từ lúc Trương thúc với Hồ lão rủ hấn cùng ngồi uống rượu đón giao thừa, Cao Cường đã nghĩ ngay tới việc làm chả nhái mang xuống để hai người bọn họ được thưởng thức hương vị món đặc sản này.

Chẳng mấy chốc những viên chả trong chảo dần chuyển sang màu vàng, mùi thơm cũng theo đó ngập tràn khắp căn phòng. Có hơi đáng tiếc vì bận việc nên Cao Cường phải làm sẵn từ đêm qua, chứ nếu để hôm nay mới làm thì đảm chắc sẽ tươi ngon hơn nhiều.

Đội những miếng chả được chiên rán xém cạnh, hấn liền vớt dần ra rổ cho ráo dầu. Sau đó tranh thủ đi tắm và thay đổi bộ y phục sạch sẽ. Ngắm vuốt soi gương cẩn thận mới hài lòng mang theo đĩa chả nhái còn đang nóng hổi cùng với 3 chiếc phong bao lì xì đi xuống dưới nhà Trương thúc.

Nhìn thấy Cao Cường bưng một đĩa bự chẳng đầy áp chả viên còn bốc hơi nóng xuống, Trương thúc tròn mắt ngạc nhiên lớn tiếng hỏi:

“Tiểu tử nguoi lại bày trò gì đây?”

Cao Cường cười ha hả thoáng giải thích qua:

“Chả Nhái đặc sản quê ta. Thứ này nhắm rượu đảm bảo hết ý, ta làm một đĩa mời Trương thúc với Hồ lão ăn thử cho biết hương vị”

Tết nhất là ngày vui nên Trương thúc cũng không muốn trách mắng Cao Cường bày vẽ. Ông ra hiệu cho hần đặt tạm xuống chiếc sập gụ, còn bản thân thì chạy đi bảo vợ bắt đầu dọn đồ ăn ra ngoài này.

Cao Cường vốn muốn đi phụ giúp Lý a di bụng đồ ăn ra, xong Trương thúc nhất quyết không đồng ý cho hần làm việc này. Cao Cường hết cách đành bắt đắc dĩ ngồi một chỗ trên sập gụ mà chờ.

“Năm mới vui về a” – Đúng lúc này giọng Hồ lão oang oác truyền tới.

Trương thúc tỉnh ra nhỏ hơn Hồ lão cả chục tuổi, nhưng một chút nể mặt cũng không cho:

“Năm mới cái gì? 30 còn chưa phải là Tết đâu”

Rất nhanh Hồ lão tiến vào trong nhà, không nghĩ tới thường ngày lời thôi lếch thếch. Đêm nay Hồ lão vậy mà chơi nguyên một bộ Veston trắng tinh. Nhìn trông cứ như tài tử điện ảnh đi vào Casino giải sầu.

Cao Cường không khỏi đứng dậy chạy xung quanh ngắm nghía Hồ lão một vòng rồi bật ngón cái:

“Hồ lão ghê gớm, rất có phong phạm đại lão hắc xã”

“Xì.” – Trương thúc ngay lập tức chớp lấy thời cơ để kèn cựa: “Giang hồ hết đất chứ đại lão cái nổi gì”

Cao Cường xin thề rằng hần hoài nghi hai người này không khéo kiếp trước là oan gia. Có như thế mới kèn cựa kinh khủng khiếp như thế này, chứ không thì hơi đâu mà đi nói lời vớ vẩn làm gì???

Hồ lão bị Trương thúc xách mé, cặp mắt già nua híp lại:

“Thằng nhóc con, có tin lão tử cầm thái đao băm nguoi ra làm nhân bánh bao không hả?”

Nghe câu “thằng nhóc con”, Cao Cường lại nhớ tới Bình thúc cũng từng gọi Trương thúc như vậy. Và thế là từ một cặp oan gia kiếp trước, hoài nghi trong đầu Cao Cường chuyển thành mối tình cầu huyết đam mỹ tay ba đây trái ngang.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Năm Mới Bắt Đầu

Rốt cuộc thì các món ăn cũng được bày ra chính tề trên sập gụ, Hồ lão cùng Trương thúc cũng thôi không còn gây chuyện với nhau nữa, bữa rượu chờ đón giao thừa theo đó chính thức bắt đầu.

Gà luộc, nem rán, thịt nấu đông, giò thủ, bò khô gác bếp, dưa hành, canh măng, bánh chưng.. những món truyền thống ngày Tết đầy đủ không thiếu món nào.

Ngoài ra còn có vài món làm thêm theo sở thích như sườn xào chua ngọt, lòng gà xào dưa, chả mực.. Rồi cả mấy món ăn ngoại nhập như thịt dăm bông, chả cá hồi..

Trông món nào cũng đều ngon miệng cả, chỉ là hơi nhiều. Nhìn món ăn bày la liệt mà ngay đến kẻ có sức ăn hơn người như Cao Cường còn thấy cảm giác ngấy xộc lên cổ.

Trên mâm vai vế nhỏ nhất nên Cao Cường đảm nhiệm chức trách rót rượu. Trong lúc đó Trương thúc chuyển kênh chiếu chương trình hài cuối năm. Hồ lão thấy vậy liền hỏi:

“Nghe nói Tết năm nay Tân Long không bắn pháo hoa mà dùng đèn chiếu thay thế?”

Trương thúc có vẻ không thích cái cải cách này cho lắm, vẻ mặt khá nặng nề gật đầu đáp:

“Lúc nào cũng hô vương quốc phát triển giàu mạnh hơn, thế mà bắn pháo mừng năm mới cũng đẹp vì tiết kiệm. Nghe cái lý do mà lão tử có cảm giác

“Đông Hải vương quốc này nghèo đi chứ giàu lên ở chỗ nào?”

Nghe vậy Hồ lão không khỏi cười hắc hắc:

“Chắc có thằng nhóc sắp sửa hạ cánh nên cố đón lần cuối. Năm sau thằng mới lên thay, lấy lòng dân chúng là lại cho bắn pháo hoa như thường ý mà”

Trương thúc thờ dài ngao ngán:

“Trời ở cao, hoàng đế ở xa. Tham quan hủ bại lộng hành vợ vét, cái Tân Long thành phố này e rằng sẽ vĩnh viễn chỉ là thành phố hạng 2. Không bao giờ khá lên được”

Hồ lão đưa mắt nhìn bầu trời tối đen như mực bên ngoài:

“Danh tiếng hay tiền bạc vật chất suy cho cùng đều là lợi ích. Mà quyền lực và lợi ích là hai thứ luôn song hành. Bởi vậy muốn hệ thống chính quyền không tồn tại vấn đề bất cập là chuyện mơ mộng viễn vông”

“Hơn nữa quyền cao chức trọng không phải là thứ miễn phí từ trên trời rơi xuống, để nắm giữ được nó là phải trả ra một cái giá quá lớn. Đám chức quyền không ăn này ăn kia thì lấy gì để mà gỡ vốn đây?”

“Lão đầu tử ta cũng không bênh vực đám quan lại hủ bại đó đâu. Thế nhưng các người cứ nhìn vào mấy vương quốc chiến tranh triền miên rồi nghĩ đi, sẽ thấy sinh ra ở Đông Hải này là điều may mắn biết bao”

“Chúng ta không phải nom nớp lo sợ nửa đêm có pháo rocket đội thẳng vào nhà. Ra đường cũng chẳng cần lo lắng tự nhiên trúng phải đạn lạc. Có cuộc sống yên ổn để làm ăn thế này thì còn đòi hỏi gì nữa?”

Và thế là xuyên suốt bữa rượu đón mừng khoảnh khắc giao thừa.. Cao Cường vì phải ngồi nghe hai vị bô lão này chém gió chuyện chính trị mà thấy đau đầu gần chết.

Ban đầu còn phân tích nhẹ nhàng lịch sự lắm.. Thế nhưng chỉ qua vài lượt rượu liền bắt đầu xuất hiện bất đồng quan điểm, hai người chuyển qua chế độ cãi nhau ưm tời.

Được cái hai người cũng chỉ dừng lại ở mức gân cổ lớn tiếng mà thôi. Chứ chưa đến nổi lao vào ẩu đả, thành ra Cao Cường có thể yên tâm thoải mái ngồi đánh phá mồi.

Tần bữa rượu, hai vị đại lão này uống say đến độ lăn quay ra tại trận, báo hại Cao Cường hết phải công Trương thúc lên phòng ngủ trên tầng 2, lại tới công Hồ lão về tận giường ngủ trong phòng trọ của lão. Cũng may hai vị này không say xin đến nổi nôn mửa tứ tung, chứ không thì quá phiền toái.

Không bà con thân thích, cũng chẳng có bạn bè gì. Cao Cường như thường lệ hết ăn lại ngủ rồi chạy ra khu vườn để tu luyện. Ngoài việc không phải đi làm thì Tết đối với hắn cũng chẳng có gì khác biệt.

Chiều tối mừng 2 Tết, bắt đầu lác đác có người từ quê lên để còn chuẩn bị trở lại với công việc. Xóm trọ cũng theo đó náo nhiệt hơn hẳn, không còn vắng tanh lạnh ngắt như một hai ngày trước đó nữa.

Mãi tận chiều tối mừng 4 Tết, Bình thúc cùng Tiểu Dương mới trở lại Tân Long thành phố. Sau khi liên hệ với đầu mối cung cấp trái cây, Bình thúc thông qua điện thoại báo cho mọi người mừng 6 bắt đầu đi làm.

Không làm quá như những chủ sạp hàng khác, phải mâm cao cỗ đầy thuê thầy về cúng bái rùm beng. Bình thúc đơn giản hơn nhiều, chỉ một mâm cỗ nhỏ để cúng thần tài thổ địa vậy là xong.

Gần 4 giờ sáng ngày mừng 6 Tết, Cao Cường chạy xe tới cửa hàng thì đã thấy mấy người đồng nghiệp có mặt bốc dỡ hàng hoá từ sớm rồi. Thấy hắn đến Cừu ca lớn tiếng reu rầy một câu:

“Tiểu Cường, có mấy ngày Tết mà trông người béo tốt hẳn lên a. Thế này thì có mà chị em già trẻ lớn bé trong chợ lại càng chết mê chết mệt mất thôi a”

Cừu ca reu rầy cũng không sai, chỉ mấy ngày thôi nhưng Cao Cường biến đổi không nhỏ. Một phần vì tu luyện võ kỹ kết hợp thổ nạp có tiến bộ, một phần vì Tết hắn cũng ăn thả phanh hơn ngày thường.

Mà tính ra Cao Cường tới chợ Tây Biên cũng mới được có 2 tháng mà thôi. Ban đầu gầy gò còm cõi chẳng khác nào bộ xương, hiện tại mặc dù chưa đến nổi vai ư thịt bắp nhưng cũng khá cường tráng rồi.

Mà từ khi Cao Cường bắt đầu trông có da có thịt, cũng là lúc đám thiếu nữ trẻ tuổi làm việc trong chợ nhòm ngó để ý tới. Không thiếu lần chạy tới giả bộ mua trái cây rồi mời hắn ăn kem uống coffe này nọ.

Nhớ không lầm thì có khoảng 20 cô nàng chạy tới liếc mắt đưa tình gì đó, diễm phúc lớn như vậy đương nhiên để cho đám đồng nghiệp của Cao Cường

ghen tị muốn chết. Đáng tiếc bọn họ tuy cũng cao to rắn rỏi, nhưng lại không trắng trẻo dễ nhìn được như hấn a.

Mấy cô trẻ trẻ thì cũng được thôi, tự nhiên lòi cả “già” vào đây làm gì? Cao Cường da mặt khề giật giật. Suy nghĩ giây lát, hấn liền cười híp mắt trêu lại một câu:

“Cửu ca quanh năm xa vợ cũng khổ cực a. Không thì mấy a đi bá mẩu tới, ta nhường hết cho ngươi?”

Cao Cường quá non và xanh, không thể nào hiểu được trình độ vô liêm sỉ của Cửu ca cũng như đám đồng nghiệp của hấn. Chỉ thấy Cửu ca hai mắt sáng quắc:

“Tiểu Cường ngươi nhớ mồm, có a đi bá mẩu nào phải giới thiệu cho ca ngay mới được. Chứ ca cứ phải đi tìm gái dịch vụ giải quyết nhu cầu, tốn kém quá a”

Mẹ nó, Cao Cường trong đầu thầm mắng một câu. Có điều mới như vậy mà đã chịu thua thì uổng phí bao nhiêu năm đèn sách với nhầy hổ tiểu thuyết trên mạng rồi:

“Cửu ca yên tâm đi, chỉ cần có a đi bá mẩu nào tới ta liền giới thiệu cho ngươi. Thế nhưng chỉ sợ họ không ưng ngươi mà thôi, nếu điều đó xảy ra thì ta cũng hết cách”

Cửu ca nghe xong còn muốn thọc lại một câu thì đúng lúc này Bình thúc đi ra và quát:

“Bà mẹ mấy thằng nhóc các ngươi hết trò ăn no rùng mỡ đó phòng? Không muốn bị trừ lương thì tập trung làm việc, bớt tào lao nhảm nhí đi”

Trừ lương cái chiêu số này uy danh khủng bố phi thường. Vừa nghe thấy thôi cả đám đã ngay lập tức ngoan ngoãn chạy đi dỡ hàng. Ho hoe nửa câu tán phét nói nhảm gì đó cũng không có.

Thấy cả đám biết điều làm việc rồi Bình thúc mới hài lòng gật đầu, trước khi trở vào bên trong cửa hàng ông nhìn tới Cao Cường và dặn dò thêm một câu:

“Đại Dương đi học trở lại rồi, tiểu tử ngươi chiều đi đón, cảm có được cho ăn bậy bạ gì đâu đó”

Ài. Cứ o bế như vậy bảo sao tiểu tử kia ăn có vài con ốc đã tiêu chảy loạn xạ. Nói chung Cao Cường cũng chỉ than vãn trong lòng thế thôi, chứ ho ra đem chọc giận Bình thúc chém bay tháng lương thì khổ.

Rất nhanh đã gần tới 4 giờ chiều, Cao Cường lấy xe chạy như bay đi đón Tiểu Dương tan học. Ngồi đợi không bao lâu thì thấy tên nhóc này tươi cười hớn hờ chạy ra, hấn thấy hơi hiếu kỳ liền hỏi:

“Tiểu Dương, ngươi nhặt được tiền hay sao mà vui thế?”

Tiểu Dương nghe vậy có chút cụt hứng liếc xéo Cao Cường một cái rồi từ tốn nói:

“Cường ca, ta biết ngươi kiếm tiền vất vả thế nhưng đừng suốt ngày nghĩ tiền tiền có được không?”

Thằng nhóc này lại thích dạy đời? Cao Cường nhấc tay thật cao đe dọa:

“Ngửa đầu? Lại đây Cường ca quát cho một cái”

Tiểu Dương nhanh như chớp lấy hai tay che đầu, vừa né tránh vừa vội vàng giải thích:

“Ta được ăn Tết với ông bà nội và cô di chú bác họ hàng ở quê nên thấy vui a. Cường ca đừng có đánh, ta còn đang muốn mời ngươi đi ăn ốc luộc chia vui đây này”

Mặc dù mấy năm nay những vùng nông thôn đã và đang phát triển với tốc độ nhanh hơn hoá tiễn. Thế nhưng vẫn còn lưu giữ được khá nhiều những điểm đặc trưng mà ở thành thị không thể nào nhìn thấy.

Một đứa trẻ quen sống ở thành thị như Tiểu Dương bị những điểm đặc trưng mới lạ này hấp dẫn, chơi đùa vui vẻ là điều dễ hiểu. Cơ mà thả cho sống nửa tháng một tháng ở quê thì có mà chán ngấy ngay.

Tiểu Dương nói ra ý định mời ăn một bữa ốc luộc cũng để cho Cao Cường có chút bất ngờ. Thế nhưng hấn không dám chơi đùa với tiền lương của mình đâu, và lại:

“Vừa ra Tết thì lấy đâu ra người nào bán Ốc mà ăn? Lên xe, về chợ thôi”

Và thế là thay vì ăn ốc luộc vỉa hè, Tiểu Dương chạy ngay tới cửa hàng ở sát cổng trường mua lấy hai chiếc kem ốc quế, để hai huynh đệ vừa đi vừa gặm san sẻ niềm vui.

Tiểu Dương ngồi sau thì được ăn kem thoải mái vui vẻ rồi. Chứ xe là xe côn tay nên Cao Cường phải dùng hai tay mà lái. Chiếc kem thể hiện tấm lòng này chỉ có thể đợi trở về rồi đánh chén sau.

Mà kể ra cũng có chút oái oăm bởi vì kem là do Tiểu Dương mua mời hân. Thế nhưng Bình thúc nhìn thấy lại cứ nghĩ là do Cao Cường mua và rủ rê Tiểu Dương bé bỏng ăn bậy bạ.

Cố gắng giải thích không khéo còn bị hiểu lầm hơn đây, cho nên hân mặc kệ chẳng buồn nói. Dưới ánh mắt mang hình nòng pháo của Bình thúc, Cao Cường cười khổ lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Khó Có Thể Ngờ

Ruộng đồng chưa bao giờ xuất hiện tại làng Ngũ Xã cũng như mấy ngôi làng thân cận, thành ra Cao Cường không có cơ may dễ mà được chứng kiến cảnh chó chạy ngoài đồng.

Có điều thời gian trôi qua là quá nhanh, cũng thừa đủ để cho Cao Cường phải liên tưởng tới câu nói người xưa thường ví von đó là “thời gian trôi qua nhanh như chó chạy ngoài đồng”.

Thấm thoát đó thôi mà mấy tháng mùa Xuân đã qua đi, mùa hè với những buổi trưa chiều nắng chói chang ập tới. Tất nhiên kèm theo đó còn là tiết trời nóng bức hành hạ dày vò khiến cho những người làm công việc lao động chân tay cảm thấy khốn khổ vô cùng.

Thế chất trải qua mấy tháng trời tu luyện đã mạnh mẽ hơn nhiều so với thường nhân, thành ra nhiệt độ ngoài trời có lên tới 40 độ C cũng chẳng gây ảnh hưởng gì mấy đến Cao Cường.

Thế nhưng Cao Cường lúc này lại đang gặp phải một vấn đề khác. Đó là hân phát hiện tiến độ tu luyện của mình trong quãng thời gian vài tuần gần đây tiến triển chậm chạp vô cùng.

Điều đáng nói là thổ nạp đã trở thành thói quen hô hấp của hân. Võ kỹ luyện thể cũng đã đạt tới trình độ phi thường chuẩn mực. Vậy nên Cao Cường nghĩ mãi mà không ra đang kẹt ở chỗ nào.

Tình trạng này mà không được cải thiện, chỉ sợ 10 năm nữa chết lènh phènh rồi cũng chưa đạt được tới Luyện Khí kỳ, chứ đừng mơ tưởng kịp thời hạn 2 năm rồi đi săn giết quỷ hồn cái gì nữa.

Hoàn tất một lần diễn luyện võ kỹ, Cao Cường uể oải ngồi xuống mất đất. Hân không ngại luyện tập khổ cực vất vả, thế nhưng cứ mãi ịch không tiến thế này.. không khỏi có chút nản lòng thoái trí.

Đưa mắt nhìn lên vầng trăng sáng vàng vạc trên bầu trời, trong đầu Cao Cường không ngừng suy nghĩ ước gì gã quỷ Bạch Lân ở đây giờ này thì tốt. Như vậy còn có thể xin hân chỉ điểm một hai.

Chứ trong đầu chỉ có mấy mẫu hướng dẫn văn tắt như kiểu đại ý trong sách giáo khoa thế này thì.. e là thiên tài võ học cũng chẳng mò mẫm được gì, nói chi Cao Cường chỉ là tay mơ trong khoản tu hành.

Chán nản quy chán nản, ngồi một chỗ kêu khổ cũng chẳng giải quyết được gì. Không còn cách nào khác cho nên Cao Cường hô lớn một tiếng tự cổ vũ bản thân rồi đứng lên chuẩn bị tiếp tục diễn luyện võ kỹ.

“Kịch.. Kịch..” – Đột nhiên có tiếng bước chân vọng tới, khiến cho Cao Cường thoáng có chút giật mình.

Theo bản năng Cao Cường nhanh như chớp đưa tay vớ lấy cành cây vẫn thường dùng mỗi khi xua bụi rậm. Ánh mắt đề phòng nhìn chăm chăm về hướng bước chân đang dần tiếp cận kia.

“Ách.. Minh làm quái gì thế này?” – Có điều hân cũng nhanh nhận ra bản thân đang làm điều dư thừa. Vì vậy liền ném bỏ cành cây, mau chóng vớ quần áo rồi leo tót lên cành một cây ôi già.

Một bóng người nhỏ thó gầy gò dần tiến vào tầm mắt của hân. Người này có vẻ đã già lão, bởi bước chân khá chậm chạp, lưng cũng hơi có chút cong xuống báo dấu hiệu tuổi tác.

Và để cho Cao Cường phải thấy vô cùng bất ngờ vì người này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Hồ lão.

Cao Cường không hiểu vị giang hồ hủ trí này đêm hôm lại mò ra cái vườn hoang này làm gì nữa đây? Không lẽ chôn giấu tiền bạc của cải phi nghĩa ở đâu đó trong khu vườn này?

Hồ lão chậm rãi đi tới và dừng lại ở đúng vị trí mà Cao Cường vẫn thường xuyên tập luyện võ kỹ. Không có lén lút đào móc rương hòm như hân tưởng tượng, Hồ lão chỉ đứng yên đó và lên tiếng:

“Tiểu Cường, không cần phải ẩn nấp với ta”

Nghe những lời này Cao Cường giật thót cả tim. Hồ lão nói như vậy có nghĩa là việc hắn thường xuyên đi tới khu vườn này đã bại lộ từ lâu. Thậm chí lão có thể còn biết nhiều hơn nữa cũng không biết chừng.

Roi vào tình huống này tâm trí còn non trẻ của Cao Cường thoáng cái liền bộc lộ ra ngoài. Hắn không rõ Hồ lão biết được những gì và ý tứ ra sao. Hắn cũng không biết tiếp theo bản thân cần phải xử lý thế nào.

Trong đầu xuất hiện hàng loạt câu hỏi cùng với hàng loạt diễn biến cả tốt lẫn xấu, để cho tâm trí của hắn càng lúc càng thêm rối bời. Đáng sợ hơn, Cao Cường vậy mà còn có ý nghĩ giết người diệt khẩu đầu.

Hồ lão không biết Cao Cường đang có ý định vặn gãy cổ của lão rồi đem chôn trong khu vườn này đâu. Đợi mãi không thấy hắn đi ra, Hồ lão có chút nổi nóng quát lên:

“Lão già gần đất xa trời như ta có thể ăn thịt được người hay sao mà phải nấp? Ra mau”

Giang hồ hiểm ác lòng người khó lường, Cao Cường cẩn thận đưa mắt nhìn xung quanh một vòng. Xác định chắc chắn không còn ai khác ẩn nấp trong vườn, hắn mới yên tâm từ trên cành nhảy xuống.

Hồ lão tuy già nua ốm yếu nhưng ai biết vị giang hồ lưu trí này có giấu súng ống gì đó trong người hay không. Cho nên Cao Cường cảm thấy tốt hơn hết cần phải giữ khoảng cách an toàn với lão ta.

Nhìn hắn đề phòng cứ như gặp kẻ thù giết cha giết mẹ thế kia, Hồ lão vừa thấy bức lại vừa thấy buồn cười. Hồ lão cũng hiểu và thông cảm nên không thái độ gay gắt gì cả, mà chỉ nhẹ nhàng nói ra:

“Giang hồ có quy củ của giang hồ, cho nên ta cũng không muốn can dự vào việc tu luyện của người. Thế nhưng cứ để mặc cho tiểu tử người mò mẫm tìm tòi thế này, là chỗ quen biết ta thấy không đành lòng”

“Dài dòng rắc rối quá phiền, lão già ta nói thẳng luôn. Nếu thẳng thắn người có gì không hiểu thì cứ hỏi, ta biết đến đâu sẽ giải đáp đến đó. Tất nhiên nếu người không khiến, vậy coi như lão già ta lảm chuyện”

Giang Hồ? Quy Củ? WTF???

Cao Cường nghe mà chóng hết cả mặt, hắn chỉ tu luyện mà thôi. Chứ có phải gia nhập hắc bang hắc xã gì đó đâu mà tự nhiên Hồ lão lòi chuyện giang hồ quy củ vào đây?

Nhất là nghe giọng điệu thì có vẻ như Hồ lão cũng tu hành? Thế nhưng Hồ lão nhìn thế nào cũng kiêu lá vàng cuối thu gió khẽ lay cũng rụng, nói lão tu hành gì đó bố ai mà tin.

Trăng đêm nay sáng lắm, thừa đủ để Hồ lão nhìn ra vẻ mặt cổ quái của Cao Cường lúc này. Nếu còn sức khỏe như thời trẻ, Hồ lão mà không tấn cho hắn một trận thì uổng công sống làm người rồi.

Có ý tốt mà bị nghi ngờ tất nhiên sẽ khiến lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề. Hồ lão không nói thêm nữa lời nào với Cao Cường nữa cả, lão cứ thế quay người rồi đi.

Động thái này của Hồ lão để cho Cao Cường lần nữa giật mình. Nói thế nào thì bản thân đang ở tình trạng không mấy khả quan, vì thế hắn cần chạy tới nấp Hồ lão lại:

“Hồ lão, ta trẻ người non dạ nên một chút khái niệm về giang hồ gì đó cũng không có. Hi vọng ngài đừng trách mà tội nghiệp ta, cái gì cũng có thể ngồi xuống nhẹ nhàng giải quyết”

Hồ lão rất muốn không thèm đếm xỉa đến tiểu tử này nữa. Có điều bà mẹ nó, hắn vậy mà nhắc bỗng lão lên đem về chỗ cũ, không có chút kính lão đắc thọ nào cứ thế mà ẩn lão ngồi bệt xuống mặt đất.

Hồ lão rất tin tưởng, phi thường tin tưởng. không giảng giải chỉ điểm thì đừng mơ tiểu tử này để cho lão rời khỏi khu vườn này. Mà có rời khỏi được cũng bị hắn bằm dính quây rây phiền muốn chết mới thôi.

Ài.. Đứng là ôm rom nặng bụng.. Được cái tiểu tử này ngồi xuống chờ đợi lắng nghe với vẻ mặt rất là thành khẩn. Hồ lão trầm ngâm giây lát liền mở miệng giải thích từ đầu:

“Ban đêm ta luôn thức cho nên không khó bắt gặp thẳng thắn người lạng lẽ đi ra bờ sông. Mới đầu ta cũng không quá để ý làm gì, sau này phát giác khí huyết của người mạnh mẽ hơn thì mới hiểu ra”

“Lần đầu ta lạng lẽ theo sau dò xét cũng là lần đầu người lựa chọn tu luyện ở chỗ này thì phải. Vốn tưởng sẽ được thấy ai đó đang chỉ dẫn cho người tu luyện, nào ngờ lại thấy cảnh người tự thân mò mẫm tìm tòi”

Nghe tới đây Cao Cường nhanh chóng biên soạn ra lý do để lấp liếm:

“Ài.. Người đó nói ta cái gì mà có cốt cách kỳ tài, sau đó ném cho công pháp thổ nạp với võ kỹ cơ sở. Xong rồi cứ thế mà đi mất hút, mặt mũi tên tuổi ra làm sao thì xin thề đến ta cũng chẳng được rõ ràng”

Vẫn chưa hiểu giang hồ gì đó mà Hồ lão nói tới có dạng ngô khoai sẵn ra sao. Và lại cho dù Hồ lão có biết tới yêu ma quỷ quái đi nữa, Cao Cường vẫn thấy tốt nhất không nên đề lộ ra chuyện của mình.

Hồ lão giống như không quan tâm Cao Cường nói thật hay giả, chỉ thấy lão gật gù tiếp lời của hắn:

“Nói thật chứ ta thấy cái gã truyền thụ cho ngươi cũng quá vô trách nhiệm đi. Để mặc ngươi lọ mọ thế này thì có đến chết cũng chẳng Luyện Thể xong, muốn đạt tu vi cao hơn là chuyện không tưởng”

Ách.. Hồ lão nói không sai một chút nào mới sợ chứ. Cái gã quý sư Bạch Lãnh kia đúng là quá con mẹ nó vô trách nhiệm. Cao Cường lần nữa xin thề có một ngày sẽ tấn gã một trận cho bổ tức.

Nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, không vội hỏi tới vướng mắc trong tu luyện. Cao Cường trước tiên cần thăm dò ngọn ngành của Hồ lão cái đã:

“Hồ lão, ngài giảng giải cho ta nghe giang hồ gì đó được không?”

Hồ lão đưa mắt nhìn lên vầng trăng trên cao như thể để tưởng nhớ lại những năm tháng oanh liệt của một thời tuổi trẻ. Thật lâu sau lão mới mở miệng khẽ nói:

“Giang hồ là danh xưng dùng để ám chỉ một xã hội thu nhỏ mà không phải người nào cũng được biết tới. Và chỉ có nắm giữ năng lực vượt quá thường nhân thì mới đủ tư cách tự xưng là người trong giang hồ”

“Trên thế giới tồn tại rất nhiều người nắm giữ các loại năng lực siêu nhiên. Có điều đa số chỉ là gân gà vụn vặt không đáng nhắc tới. Chỉ có số ít là cường đại, trong đó vượt trội hơn cả phải kể tới đó là tu sĩ”

“Tu sĩ chia làm hai trường phái gồm Huyền Môn và Võ Môn. Trong đó Huyền Môn là sự tồn tại quá bí ẩn, ngay đến ta là tu sĩ Võ Môn nhưng cũng chỉ nghe những lời đồn đoán về Huyền Môn bọn họ mà thôi”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hồ Lão Hỗ Trợ

Có thể nói Cao Cường đã gặp phải hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Và những lời mà Hồ lão nói ra cũng như hồi chuông nhắc nhở hắn phải ghi nhớ thế giới này không có đơn giản như vẫn tưởng tượng.

Thực tế thì chỉ với sự xuất hiện của Hồ lão tới nay cũng đủ để Cao Cường phải nghiêm túc suy ngẫm lại. Để rồi kinh hãi nhận ra một sự thật rằng từ khi tu luyện sự tự tin trong hắn đã vượt quá mức cần thiết.

Tất nhiên không nắm giữ sự tự tin thì đâu thể làm được việc gì ra hồn. Thế nhưng tự tin thái quá sẽ khiến khả năng phán đoán không còn được chính xác, sớm muộn gì có ngày chết lúc nào cũng chẳng hề hay.

Cao Cường thừa nhận hắn đã bị viễn cảnh có được quyền năng siêu cấp như Bạch Lãnh làm cho đầu óc không còn minh mẫn. Quên đi mình chỉ là con kiên hời.. lại còn tự cấp quyền coi rẻ người trong thiên hạ.

Không có sự xuất hiện của Hồ lão tới nay.. Cao Cường không biết hắn sẽ còn lún sâu vào sai lầm này đến khi nào.. Hắn càng không dám đoán định tương lai sau đó sẽ gặp kết cục đến nhường nào bi thảm.

Trong đầu thăm hồ may mắn, mau chóng ổn định lại tinh thần, Cao Cường đưa ra câu hỏi:

“Hồ lão, Huyền Môn và Võ Môn đã là hai trường phái khác nhau thì tại sao còn gọi chung là tu sĩ?”

Hồ lão không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức đưa ra lời giải đáp:

“Vì cả hai trường phái đều phải dựa vào tu luyện mới có được thành tựu. Còn những trường phái lẻ tẻ khác thì không thông qua tu luyện, có người bẩm sinh mang siêu năng lực, có những người thì lại dựa vào gia nhập giáo phái tín ngưỡng mà nhận được năng lực đông tây”

Không ngờ giang hồ cũng khá là muôn màu muôn vẻ nha. Mấy kẻ bầm sinh chắc hẳn biết chơi dị năng giống trong phim ảnh. Còn đám giáo phái thì thờ phụng năng bí thần ma quỷ quái nào đó là cái chắc rồi.

Không biết có phù thủy pháp sư ma cà rồng người sói gì đó không ta? Có điều như Hồ lão nói thì tu sĩ vẫn là cường nhất, cho nên Cao Cường quan tâm vấn đề này hơn:

“Hồ lão, ngài thử nói về Huyền Môn gì đó đi”

Hồ lão cân đối ký ức trong chốc lát rồi bắt đầu chậm rãi kể ra:

“Có rất nhiều đồn đại về Huyền Môn, trong đó nổi cộm nhất phải kể tới đó là thuyết thần tiên ma quỷ. Trong một số bản thư tịch cổ có ghi chép và miêu tả Huyền Môn là những người nắm giữ sức mạnh biến ảo khôn lường. Bọn họ tu luyện pháp thuật thần thông, truy cầu trường sinh lộ, thành thần thành tiên”

“Tất nhiên có không ít người hoài nghi tính chân thực của những gì ghi lại trong các bản thư tịch này. Bọn họ thống nhất quan điểm cho rằng Huyền Môn cũng chỉ tu luyện võ công như Võ Môn. Không thiếu đồn đoán Huyền Môn lưu giữ công pháp võ kỹ tăng thứ cao siêu lưu truyền lại từ thời cổ đại xa xưa gì đó”

“Những gì ta biết về Huyền Môn chỉ có vậy thôi. Mặc dù rất muốn tự mình kiểm chứng, xong tu vi của ta nói thẳng ra là quá thấp kém. Cho nên thật giả đúng sai thế nào ta cũng không thể nào mà biết được”

Hồ lão nói tới đây thì dừng lại, trên mặt thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối.

Những điều ghi trong các bản thư tịch cổ kia là thông tin chính xác. Bởi vì chính Cao Cường là người nhận được tu tiên phương pháp đây thôi. Có điều đây là bí mật mà hắn không thể bật mí ra được.

Tránh dây dưa kéo lại lộ ra sơ hở, Cao Cường ra điều suy tư rồi đổi hướng câu chuyện:

“Hồ lão, vậy ngài nói cho ta biết về Võ Môn đi. Mà tu vi của ngài là gì mà thấp? Ta tò mò gần chết rồi”

Khuôn mặt nhăn nhoe của Hồ lão thoáng hiện nét xấu hổ, xong lão vẫn quyết định thành thật nói ra:

“Võ Môn là tên gọi chung ám chỉ những người tu luyện võ công. Trước tiên nói về tu vi cảnh giới, phía sau Luyện Thể lần lượt có năm cảnh giới gồm Cương Khí, Hoàng Khí, Huyền Khí, Địa Khí và Thiên Khí”

“Phía sau còn cảnh giới cao hơn hay không ta không được rõ ràng. Bản thân ta cũng chỉ đạt tới Cương Khí cảnh hậu kỳ mà thôi, ngay tới cảnh cửa Hoàng Khí còn chưa thấy, không rành tìm hiểu sâu xa hơn”

Hồ lão tự ti tu vi thấp kém là vậy, chứ Cao Cường không dám khinh thường lão chút nào. Hắn tu luyện học cả bơ ra mà tăng thứ nhất của Luyện Thể còn không xong, lấy tư cách gì mà chê bai này nọ.

Chỉ là có một chuyện Cao Cường vẫn luôn băn khoăn nãy giờ, vì thế liền cắn răng mà hỏi:

“Hồ lão, ngài tu vi Cương Khí cảnh hậu kỳ gì đó, thế nhưng ta thấy ngài..”

Cao Cường không nói hết lời nhưng Hồ lão cũng hiểu hắn muốn hỏi gì. Thoáng có chút thờ dãi tiếc nuối, lão chậm rãi giải đáp vấn đề này:

“20 năm trước ta đi tìm cừu gia báo thù rửa hận. Mặc dù thành công giết chết hắn, nhưng bản thân ta cũng bị nứt gãy vài đoạn kinh mạch. Không có biện pháp chữa trị, ta bất buộc phải phế bỏ tu vi để giữ lại cái mạng nhỏ của mình. Như vậy đủ hiểu rồi đi?”

Bảo sao Hồ lão lại sống kiểu không tha thiết gì vinh hoa phú quý. Ngay thứ quý giá nhất của bản thân là sức mạnh cường đại mà còn phải vứt bỏ, thì thấy thiết tha gì nữa đến tiền bạc vật chất này nọ.

Cao Cường vừa thấy tiếc nuối thay cho Hồ lão, lại vừa thấy áy náy cho nên lập tức lên tiếng:

“Hồ lão, ta xin lỗi vì đã khơi gợi lại quá khứ không vui của ngài”

Hồ lão cười nhạt lắc đầu xua tay ra điều không cần để ý. Để giảm bớt sự lúng túng, lão cũng ngay tức khắc chuyển hướng câu chuyện:

“Giờ thì nói xem thẳng nhóc ngươi làm sao mà suốt ngày cau có khổ sở?”

Nhắc tới vương mặc trong lòng, Cao Cường nghiêm túc hơn hẳn. Hắn không chút chậm chễ nói ra:

“Hồ lão, ta mấy tuần gần đây tiến bộ gần như không có. Mà thổ nạp và võ kỹ ta đều đã nắm giữ rất thành thực rồi, cho nên ta nghĩ mãi mà không ra vấn đề nằm ở chỗ nào”

Thực chất thì Hồ lão đã sớm dự đoán Cao Cường sẽ gặp phải tình huống này, có hỏi cũng chỉ để xác nhận lại mà thôi. Cho nên hắn vừa dứt lời, lão đã ngay lập tức mỉm cười và nói:

“Không có người chỉ dẫn, ngươi gặp phải tình huống này là điều dễ hiểu. Có hai nguyên nhân chính, trong đó nguyên nhân thứ nhất là ngươi tu luyện quá đơn giản, thiếu mất cơ hội được giao đấu cọ sát”

“Đứng một chỗ múa máy chân tay như ngươi mà thành cao thủ được thì tu sĩ chạy đầy đường từ lâu rồi. Muốn giải quyết vấn đề này, ngươi cần một phương pháp tu luyện gây nhiều sức ép cho bản thân hơn”

“Nguyên nhân thứ hai liên quan tới thói quen ăn uống. Ta để ý thì thấy ngươi hầu như chỉ mua thịt heo và trứng gà. Trong khi đó thứ tốt nhất trong quá trình Luyện Thể là thịt bò thì tuyệt nhiên không thấy bao giờ”

“Vẫn biết ngươi phải chi tiêu tần tiện, thể nhưng mạng tiếng là người trẻ tuổi mà ăn uống không có một chút khoa học thể này là rất không ổn. Thi thoảng cũng phải mua tôm cua cá bò bê dê ngỗng về chứ?”

Cải thiện bữa ăn không khó chút nào cho nên Cao Cường chẳng mấy quan tâm vấn đề này. Có điều việc chuyển đổi phương pháp tu luyện gia tăng sức ép thì không phải cứ muốn là được đơn giản như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Cao Cường thấy tốt nhất cứ hỏi thử Hồ lão xem sao:

“Ta thì biết đi đâu tìm người giao đấu cơ chứ? Hồ lão, ngài nói ta phải tập luyện thể nào bây giờ?”

Hồ lão liếc xéo hắn một cái, càng không chừa cho một tí tạo mặt mũi nào mà cứ thế nói ra:

“Yếu nhược như thằng nhóc nhà ngươi mà dám đi mò mẫm linh tinh, đảm bảo ăn một quyền là chết lènh phềnh rồi chứ giao với chả đấu cái nỗi gì nữa”

Vẫn biết bản thân còn dể nhũ, xong bị chê thẳng mặt thế này Cao Cường vui không có nổi. Hắn đầy phiền muộn lên tiếng:

“Thì thế ta mới phải hỏi thăm ngài xem có biện pháp nào không đây?”

Không phải lúc đầu nghi ngờ lão tử là lừa đảo sao? Hồ lão trong lòng đắc ý vì đã phục thù thành công. Có điều bề ngoài thì lại treo cái giá nghiêm chỉnh phi thường:

“Biện pháp quá đơn giản, tạo ra đối thủ tập luyện với ngươi là được rồi. Ngày mai ngươi đi mua dây thừng và bao tải, làm thành 10 20 cái bao cát treo lên cây đảm bảo tu luyện có hiệu quả không tồi”

WTF? Thế này mà cũng là biện pháp? Cao Cường không khỏi cau có:

“Hồ lão ngài đùa ta à? Đến thân cây ồi ta đảm một quyền còn gãy gập, bao cát nào chịu cho nổi”

Nếu không phải biết chắc đánh không trúng được hắn thì Hồ lão đã quát tới một cái bạt tai rồi. Tuy nhiên Hồ lão vẫn có thể lớn tiếng quát mắng nha:

“Ai nói bao cát dể cho ngươi luyện quyền? Ý ta là treo lên rồi ta ngồi giật giây điều khiển những bao cát đó tập kích ngươi bất ngờ. Nhiệm vụ của ngươi là vừa tập luyện võ kỹ vừa phải né tránh bao cát đập tới. Chỉ né tránh chứ không được trả đòn. Hiểu chưa hả?”

Nghe xong Cao Cường liền dễ dàng tưởng tượng ra hình ảnh trong đầu. Mặc dù vẫn không hiểu tập luyện như thế thì có hiệu quả gì, xong hắn cũng không vội ý kiến ý cò gì cả.

Dù sao thì ngày mai tự thân trải nghiệm sẽ có được câu trả lời rõ ràng. Giờ hỏi gì thêm không khéo lại bị Hồ lão tranh thủ mắng chửi cho một trận te tua thì có mà nhục hết cả đầu.

Thấy hắn gật gù không phản đối, Hồ lão hài lòng nói thêm:

“Vấn đề ăn uống lão đầu tử ta cũng có thể giúp ngươi giải quyết. Tin tưởng thì giao tiền, mỗi ngày lão tử ra tận lò mổ mua, bao rẻ bao chất lượng”

Cao Cường không chút chần chừ liền gật đầu, chỉ là hắn vẫn có băn khoăn:

“Hồ lão mua giúp ta thì quá tốt, chỉ là ta không có nhiều thời gian để chế biến những món cầu kỳ. Ngài xem chọn giúp ta phần có thể làm món đơn giản là tốt hơn hết”

Hồ lão xì một tiếng phất tay:

“Qua loa như thế thì nguyên liệu tốt đến mấy cũng vô dụng. Thôi để lão tử nghĩ biện pháp nấu giúp thằng nhóc nhà ngươi luôn vậy. Có điều đừng có mơ lão tử làm không công phục vụ thằng nhóc ngươi. Đến khách sạn 5 sao mang thùng vàng đến cũng không mời được lão tử ta vào bếp đâu”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hành Ăn Xanh Ruột

Cao Cường âm thầm quyết định đặt niềm tin vào Hồ lão. Hắn cho rằng trong cuộc sống có đôi khi phải liều mình thử thách để đánh đổi lấy những thứ bản thân mong muốn và truy cầu.

Và lại suy tính cẩn thận thì Cao Cường thấy hắn chẳng có cái chó gì để Hồ lão cất công lừa gạt cả. Có mỗi cái mạng nhỏ, cầu xin Hồ lão nhận lấy có khi còn bị chửi cho thối mũi ý chứ.

Một già một trẻ bàn bạc xong xuôi cẩn thận liền cùng nhau trở về. Có điều Hồ lão lấy có tuổi già sức yếu đi bộ không nổi, sau cùng Cao Cường phải hoá thân cháu trai cõng lão trên lưng đưa về.

Lợi lộc đâu chưa thấy, chỉ thấy đã phải đóng vai ô sin rồi. Có chút bất đắc dĩ xong Cao Cường cũng không mấy phiền lòng. Với khí lực của hắn hiện giờ thì cõng Hồ lão x3 cũng không vấn đề.

Trở lại xóm trọ, Cao Cường nhanh chóng chạy lên phòng lấy ba ngàn bạc đưa trước cho Hồ lão. Khoản tiền này khi trước hắn có thể đi chợ cả trăm ngày, thế nhưng sắp tới giới lắm chỉ duy trì được hai tháng.

May mà từ sau Tết hắn kiếm thêm công việc ship hàng cho khách mua nhỏ lẻ, lương cứng hàng tháng được tăng lên hai ngàn bạc. Cộng thêm vài trăm lương thưởng, nên hiện giờ ăn uống có tốn kém hơn chút cũng không đến nỗi phải lăn tăn.

Gần 4 giờ sáng Cao Cường chạy xe tới chợ đi làm như thường lệ. Một ngày không có gì đặc biệt rồi cũng trôi qua nhanh chóng. Chiều đón tên nhóc Tiểu Dương tan học xong, hắn chạy đi mua một đồng bao tải dây thừng và ròng rọc rồi mới trở về về xóm trọ.

Sớm hơn mọi ngày, đúng 7 giờ tối Cao Cường ôm đồng bao tải dây thừng và ròng rọc ra bãi cát bồi. Hắn mất thêm nửa giờ xúc cát vào 20 chiếc bao, mỗi bao tính ra chứa khoảng 50 tới 60 kg cát.

Sau đó lại chia thành nhiều chuyến mang vác về khu vườn. Tiếp theo đương nhiên là cùng với ròng rọc treo hết lên các cành cây. Tạo thành một trận đồ gồm 20 bao cát lơ lửng, mỗi bao cách nhau độ 1 mét.

Thú thật khi hoàn tất theo những gì Hồ lão dặn dò, nhìn đồng bao cát này Cao Cường có cảm giác phi thường không tốt. Hắn cực độ hoài nghi tối nay sẽ phải ăn một trận hành xanh cả ruột ngập cả mồm.

Đúng 9 giờ tối Hồ lão mới lững thững đi tới, Cao Cường ngay lập tức khoe khoang chiến tích:

“Hồ lão, ta đã làm theo đúng ngài căn dặn rồi. 20 bao mỗi bao 50 60 kg, treo bằng ròng rọc cách nhau 1 mét trái phải. Hồ lão ngài xem có phải chỉnh sửa thay đổi gì nữa không?”

Hồ lão gật gù đưa mắt nhìn lướt qua đồng bao cát treo lơ lửng rồi hỏi thêm

“Bọc mấy lớp cho chắc rồi chứ? Không đến lúc bọc ra lại mất công thay mới”

Cao Cường đưa tay vỗ vỗ một bao cát ở gần đây tự tin đáp:

“Bao chất liệu vải sợi bọc nilong, ta lại còn bọc tới tận 5 lớp cho nên Hồ lão có thể yên tâm”

Hồ lão đưa tay nắm lấy cụm dây thừng nối liền các bao cát thông qua đồng ròng rọc. Sau đó lão nhanh chóng tìm vị trí ngồi xuống rồi mới lần nữa lên tiếng:

“Ta có gì mà không yên tâm? Có bọc ra thì tổn tiền của ngươi chứ liên quan đến chết gì lão tử. Chuẩn bị đi”

Ài. Hồ lão là vậy đó , lâu lâu lại chập cheng ăn nói độc mồm độc miệng một câu. Cao Cường đi thẳng vào trung tâm bao cát trận đồ rồi mở miệng thông báo:

“Hồ lão, ta đã chuẩn bị xong”

Hồ lão từ bên ngoài gật gù cẩn thận nhắc nhở:

“Chỉ được phép né, không né được thì phải chịu. Tuyệt đối không dùng tay chân ngăn đỡ, nếu không đừng trách lão già ta độc ác”

Nghe những lời này Cao Cường càng thêm thấy không tốt. Có điều câu nói sau cùng của Bạch Lãnh lúc này lại văng vẳng trong đầu, Cao Cường vì thế nắm chặt hai tay rộng lên thật lớn:

“Ta rõ rồi, tới đi Hồ lão”

Vèo.. Vèo.. Vèo.. ...

Oành.. Oành.. Oành.. ...

Chưa đầy ba hơi thở, khí thể bùng bùng mới vừa rồi đã không còn sót lại chút gì.. Cao Cường lúc này máu mồm máu mũi đầm đìa, nằm bệt dưới mặt đất y trang một con nhái.

Có đánh chết thì Cao Cường cũng không ngờ tới dự cảm không tốt lại đến mau như vậy. Mà cùng một lúc có hơn chục bao cát từ bốn phương tám hướng đập tới.. có thể tốt được sao?

Hồ lão ngồi từ xa rất vô trách nhiệm trừng mắt quát:

“Năm ăn vạ tới bao giờ? Đứng lên tiếp tục mau”

Cao Cường rất muốn hỏi Hồ lão có phải cố tình chinh hán hay không đây? Vừa vào quãng tới 1 2 bao làm quen còn được, đằng này quật luôn hơn chục bao thì khác quái nào ý đồ mưu sát.

Thế nhưng bây giờ mà bỏ cuộc thì chắc chắn sẽ bị vị giang hồ hủ trí này chê cười cho thối mũi. Cao Cường là rất không muốn bị nhục nhã vậy đâu, hán khí thể bùng bùng lần nữa đứng lên.

Đề rồi.

Vèo.. Vèo.. Vèo.. ...

Oành.. Oành.. Oành.. ...

Cao Cường như con nhái nằm dưới đất tập 2, chỉ là ngoài máu mồm máu mũi, lần này còn có thêm cả nước mắt chảy dài. Hồ lão cũng quá biết chinh người đi, không một câu chào hỏi đã quãng tới rồi ...

“Hồ lão ngài được lắm” – Cao Cường vừa đứng lên vừa rống giận.

Vèo.. Vèo.. Vèo.. ...

Oành.. Oành.. Oành.. ...

“Ọc.. Ọc.. Hồ lão.. ngài chơi.. xấu..” – Cao Cường nằm dưới đất như con nhái tập 3, vừa học máu mồm vừa run rẩy buông lời kháng nghị.

Hồ lão lúc này mới chấp hai tay sau lưng đi tới, rồi không chút thương tình mà khẽ nói một câu:

“Mới có ba lượt đã không chịu nổi nhiệt. Thăng nhóc nguoi mà sinh ra ở thời chiến tranh thì chết lâu rồi”

Cao Cường rất muốn hỏi “Hồ lão ngài khi ở trình độ như ta có làm khá hơn được sao?”. Có điều hán hiểu dù hỏi cũng chẳng thu được đáp án như ý nên không lãng phí nước bọt để mà làm gì.

Sau đó Hồ lão thì liên tục buông những lời châm chọc dè bieu, Cao Cường thì ương bướng lì lợm không chút chịu thua. Và tất nhiên kết quả chính xác như những gì Cao Cường đã dự đoán..

Hán được ăn hành đến xanh cả ruột, đến ngập cả mồm.. và khuyến mại thêm tím bầm cả người nữa..

Mặc dù bị chinh lên bờ xuống ruộng nhưng Cao Cường nhất quyết không chịu thua cuộc. Đáng tiếc hung hăng cũng bằng thừa, sau 30 lần cho hán nằm sấp.. Hồ lão lấy lý do mệt, không muốn chơi nữa.

Cao Cường không làm gì được Hồ lão đành phải chạy ra một chỗ rộng rãi diễn luyện võ kỹ. Chỉ là vừa tung ra vài quyền vài cước, hán vậy mà cảm thấy cơ thể thoải mái đến lạ kỳ.

Thấy thoải mái thì đương nhiên phải nhiệt tình mà quẩy rồi, Cao Cường càng lúc thi triển võ kỹ cơ sơ lại càng hăng say, cảm giác thoải mái cũng càng lúc càng thêm rõ ràng.

Và lúc này Cao Cường cũng phần nào hiểu được dụng ý của Hồ lão rồi.

Nếu không sai thì Hồ lão tính toán làm hán bị thương ở một mức độ vừa phải, sau đó thông qua quá trình phục hồi thúc đẩy các tế bào trong cơ thể phải hoạt động mạnh mẽ hơn.

Đồng nghĩa với việc tốc độ hấp thu dưỡng chất một lần nữa bay vọt lên một cấp độ. Đã như vậy thì việc cường độ thể chất của hán đề thăng không còn là chuyện xa tầm tay nữa.

“Qt.. Qt.. Qt..” – Cao Cường còn đang luyện tập hăng say thì bụng dạ kháng nghị kêu réo ầm ĩ. Con đói khủng khiếp mà hần nhớ thương lâu lắm rồi rồi cuộc cũng trở lại, Cao Cường vì thế hết ầm lên:

“Hô lão, ta lại đói bụng rồi. Ha ha ha”

Hô lão khoé miệng khề giật, lão phìu mông đứng dậy và nói:

“Đói thì trở về, có điều trước đó còn phải đi ra một nơi cái đã”

Dứt lời Hô lão liền đi trước dẫn đường, hướng là hướng ra ngoài bờ sông đi tới. Cao Cường chẳng hiểu Hô lão đang định chơi cái trò gì, xong cũng không hỏi mà lặng lẽ theo sau.

Rất nhanh hai người đi tới một bãi cỏ rộng lớn trải dài tới tận mép sông. Hô lão trong tay cầm cành cây vừa khua khoảng cỏ vừa tiếp tục tiến lên, chẳng mấy chốc thì tới sát mép nước.

“Ồ, Hô lão ngài thả đom bắt cá?”

Hô lão gật đầu, vừa ra hiệu cho hần thu đom, vừa giảng giải lý do:

“Tôm Cua Cá có mà đây, tội gì không bắt để cải thiện bữa ăn lại tiết kiệm được khối tiền? Mà ở ngoài chợ bây giờ bán toàn loại nhân công nuôi trồng mua về ăn chỉ phí tiền”

Hô lão nói không sai, Cao Cường phi thường tán thành điểm này. Hiện giờ lợi nhuận được đặt lên hàng đầu cho nên các loại động vật nuôi thả toàn bị cho ăn cám tăng trọng với tiềm trộm chất này chất kia. Ăn đã không ngon thì chớ, không khéo lại còn mang bệnh vào người.

Cao Cường mau chóng nhấc chiếc đom lên, bên trong có một chú trắm cỏ đang dẫy đành đạch. May mà đom tự chế đan bằng dây thép, chứ đom tre không khéo bị dây hồng cũng nên:

“Hô lão, có con trắm cỏ nhưng không to lắm, chỉ hơn 1 kg”

Hô lão liếc xéo hần rồi phát tay mà nói:

“Thả đom còn đòi bắt cá to thế nào nữa mới vừa lòng? Lấy cá ra rồi thả lại đom xuống, nhớ phủ cỏ lên”

Cao Cường xấu hổ cười hắc hắc cho qua:

“Đã biết”

Thả đom phủ cỏ che đầy xong, Cao Cường hí hửng móc ngón tay vào mang con cá để mang về. Đúng lúc này Hô lão lại bật chế độ dờ giọng già yếu:

“Lão tử mệt mỏi lắm rồi, mau mau cống về”

Ấn đập bầm dập mặt mũi cả tới mà vẫn không được tha cho? Thôi, được rồi. Dù sao thì Hô lão đúng thật tuổi cũng đã lớn, Cao Cường đành khom người xuống để vị giang hồ hưu trí này leo lên lưng hần.

Trở về tới xóm trọ, Hô lão đưa cho một chiếc xoong nhỏ rồi đuổi cổ hần về phòng. Cao Cường mở vung xem thì thấy là bò nấu sốt vang. Giờ mà có vài chiếc bánh mì ăn kèm thì tuyệt vời phải biết.

Đáng tiếc không có bánh mì, mà bụng quá đói nên Cao Cường cũng lười phi xe đi mua. Không thể làm gì khác hần đành mau chóng chạy lên phòng, và rồi sốt vang ăn cùng với com nguội chứ biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hối Thẳng

Tu luyện bằng phương pháp hành xác kiểu này đúng thật đã trợ giúp cho Cao Cường rất lớn. Nhất là với giai đoạn Luyện Bì này thì tốc độ tiến triển lại càng nhanh vượt bậc.

Chả thế mà chỉ sau 10 ngày ăn với bị bao cát đập túi bụi, cường độ thể chất của hần nhảy vọt tới giai đoạn thứ hai Luyện Gân, khí lực cũng theo đó mà tăng mạnh lớn.

Như trước đây chỉ nhắc khoảng 300 kg là đã bắt đầu cảm thấy nặng tay. Hiện tại qua lén lút thử nghiệm, Cao Cường nâng nhắc thùng hàng nặng tới 500 kg thoải mái vô cùng.

Cao Cường bước vào Luyện Gân thì Hồ lão không thường xuyên ra khu vườn nữa. Theo lý giải của lão thì cứ liên tục tu luyện kiểu hành xác, sớm muộn gì cũng gây ra ám tật cho hắn.

Giảm bớt số ngày ăn hành trong tuần, Cao Cường mừng còn không hết. Bởi vì sau mười ngày bao cát cứng cứ như đá vậy. Mỗi lần tập luyện hắn cứ ngỡ đang bị đá lở trên núi rơi xuống đầu.

Một lý do nữa là Hồ lão đã quá lớn tuổi rồi. Dù có thông qua ròng rọc với cả đồn bầy này nọ, nhưng kéo dây cho Cao Cường tập luyện vẫn là một công việc đã vượt quá sức lực hiện tại của lão.

Mới đầu mỗi khi công về đều thấy lão khẽ run Cao Cường còn tưởng Hồ lão diễn trò quấy phá. Qua một tuần luyện tập thấy Hồ lão không đi bán bánh bao thì hắn mới hiểu lão thực sự đuối sức rồi.

Bởi vậy dù Hồ lão không nói ra vụ giảm bớt số ngày né bao cát trong tuần, thì Cao Cường cũng sẽ suy nghĩ bằng được biện pháp khác, để làm sao Hồ lão không cần phải mệt nhọc thêm vì hắn nữa.

Mà sau khi đột phá, khí lực biến lớn quá nhanh cũng là một vấn đề. Đã rất nỗ lực khống chế lực lượng thể nhưng Cao Cường vẫn thường xuyên lỡ tay bóp vỡ đồ vật này kia, phiền toái vô cùng.

Để hắn có thể mau chóng thích ứng với khí lực gia tăng đột biến, Hồ lão đề ra hai bài luyện tập mới. Trong đó bài thứ nhất là nhào bột, đương nhiên bột sau khi nhào sẽ dùng để làm bánh bao.

Đừng nghĩ cái công việc nhào bột này đơn giản. Tuyệt đối không được dùng quá nhiều sức lực, rồi phải cẩn thận đều tay từng chút một nữa, chứ vừa lơ là một cái là chỗ bị cứng chỗ lại bị nhão liền.

Cao Cường ngày nào cũng nhào bột đến tê cả hai tay mà vẫn bị Hồ lão chửi cho không ra thứ gì luôn. Vất vả miệt mài nhào nặn hơn một tuần lễ, Hồ lão mới chỉ quảng cho hắn hai chữ đánh giá “tạm ổn”.

Bài luyện tập thứ hai thì Cao Cường khá nhiều lần nhìn thấy trên phim ảnh rồi. Đó là cứ khi nào không bận bịu công việc gì thì phải ngay lập tức nắm hai viên bi sắt vào lòng bàn tay rồi vẩy về qua lại.

Không rõ lắm tác dụng lớn lao tới đâu, xong Cao Cường nghịch cái trò này một thời gian thì thấy các ngón tay dẻo hơn hẳn. Không còn cảm giác cứng ngắc do hay mang vác các vật nặng tạo thành nữa.

Như thường lệ đúng 4 giờ chiều đi đón Tiểu Dương tan học về. Sau khi đem tên nhóc này thả ở trước cửa hàng, Cao Cường vừa định cho xe chạy thì Bình thúc gọi ngăn hắn lại.

Đợi tên nhóc Tiểu Dương chạy vào cửa hàng rồi, Bình thúc mới nhỏ giọng mà hỏi:

“Nghe nói tiểu tử nguoi thời gian này buổi chiều tập nhào bột? Định đi bán bánh bao cùng Hồ lão?”

Không rõ Bình thúc hỏi vậy là ý gì đây, Cao Cường lắc đầu cười khổ mà đáp:

“Hồ lão sức khỏe không tốt nên ta giúp một tay thôi, Bình thúc đừng hiểu lầm”

Bình thúc thái độ biến chuyển nghiêm túc hẳn lên:

“Nguoi có ý định kiếm công việc khác hay thế nào Bình thúc không ngăn cản. Chỉ cần nguoi mở miệng Bình thúc sẵn sàng trợ giúp một hai. Thế nhưng cần nhắc nhở nguoi phải tỉnh táo, đừng có mà dây dưa gì tới hắc bang này nọ, không thì đừng có nhìn mặt Bình thúc nữa biết chưa?”

Ách.. Tự nhiên hắc bang gì ở đây? Cao Cường lẩn nhủ cười khổ lên tiếng:

“Hồ lão bây giờ mà còn hắc bang gì nữa đâu? Bình thúc cứ yên tâm, ta cũng không thích sống tạm bợ như cái kiểu của đám côn đồ hắc bang đâu”

Bình thúc nghe xong thoáng lắc đầu thờ dãi:

“Đừng nghĩ Bình thúc lo lắng thừa thãi, nguoi không hiểu hắc bang nó lằng nhằng đến thế nào đâu. Nói chung nếu có thể thì tốt nhất đừng quá gần gũi với Hồ lão, kéo mang vạ lúc nào cũng chẳng hay”

Còn lấy cớ để giải thích này nọ chưa hẳn đã để Bình thúc yên tâm, cho nên Cao Cường cũng mang dáng vẻ nghiêm túc đáp lại:

“Bình thúc cứ yên tâm đi, ta biết phải làm thế nào rồi”

Những gì cần nói cũng đã nói, Cao Cường sau đó làm thế nào là quyền tự do của hắn. Bởi vậy dù biết tiểu tử này đang nói một đằng nghĩ một nẻo đấy, nhưng Bình thúc cũng không lăm lờ thêm nữa làm gì.

Chào hỏi Bình thúc một câu, Cao Cường chạy xe đi mua mấy bao bột mỳ rồi mới trở về xóm trọ. Và tất nhiên theo thời khoá biểu Hồ lão đề ra, hắn phải nhào bột khoảng 1 giờ rồi mới được về phòng để ngủ.

Buổi tối đúng 8 giờ Cao Cường tỉnh giấc, nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi chạy tới khu vườn. Vừa ra tới nơi đã thấy Hồ lão ngồi đợi sẵn ở đó tự bao giờ, hắn không khỏi nghi hoặc mà hỏi:

“Hồ lão, hôm nay không phải ngày tập luyện với bao cát, ngài đây là?”

Hồ lão vừa đứng dậy vừa nói:

“Ngươi bước vào Luyện Gân hơn tuần, đã đến lúc làm quen với võ kỹ đúng nghĩa chứ sao nữa?”

Cao Cường theo bản năng hỏi lại:

“Võ kỹ đúng nghĩa?”

Cao Cường chậm tiêu, để cho Hồ lão thấy bức bối liên tràng mắt lớn tiếng:

“Thì là võ kỹ dùng trong chiến đấu giết địch chứ còn là cái gì nữa? Không lẽ ngươi muốn dùng quyền cước cơ sở cả đời? Thứ đó thì đánh được ai?”

Nghe vậy, Cao Cường gãi đầu cười xấu hổ đáp lại:

“Hoá ra là vậy, thế nhưng ta lại chỉ có mỗi bộ quyền cước cơ sở này. Người kia không có truyền thụ thêm gì khác nữa cả”

Hồ lão bất chợt hai tay chấp sau lưng, ngẩng mặt lên nhìn trời. Cẩn thận điều chỉnh dáng vẻ sao cho giống mấy vị cao nhân cao thủ trong phim ảnh rồi mới chịu mở miệng lên tiếng:

“Chắc ngươi nghĩ tên họ của ta có liên quan tới chữ Hồ đi?”

Cao Cường không chút nghĩ ngợi liền đáp:

“Không có. Trương thúc cho ta biết Hồ là biệt danh của ngài từ hồi còn là côn đồ đầu đường xó chợ”

Ách.. Bà mẹ nó.. Hồ lão trong lòng tức đến ngứa răng ngứa lợi, hận không thể quật Trương thúc lăm mồm lăm miệng một cái bặt tai. Bài vở trang bực bị phá rồi, Hồ lão đành mau chóng nói nốt:

“Sở dĩ ta có cái biệt danh này là vì dựa vào một bộ Hồ Trảo đánh khắp Tây Biên không có địch thủ”

Cao Cường lần nữa theo bản năng tiếp lời:

“Ta thấy Hồ lão nhào bột làm bánh bao siêu bông, cũng đoán ngài khi trước hẳn phải dùng võ kỹ liên quan tới trảo hoặc chưởng. Có điều Hồ lão, ngài không nhầm Miêu Trảo thành Hồ Trảo chứ?”

Ách.. Hồ lão nghe xong mặt già ngơ ngác trông khá là buồn cười. Đáng nói hơn, lão thế mà cũng theo bản năng bật thốt lên hỏi:

“Tại sao ngươi hỏi vậy?”

Cao Cường không cần phải nghĩ, ngay lập tức lý giải:

“Vì ta thấy Hồ Trảo nghe không xuôi tai, người ta thường nói Hồ Quyền này nọ chứ mấy ai nói Hồ Trảo. Hơn nữa Hồ lão ngài thân hình hơi nhỏ thó, ta cảm thấy không phù hợp với Hồ hình võ kỹ”

Hồ lão bị chê thân hình nhỏ thó cũng không có tức giận, lão khẽ lắc đầu cười khổ rồi nói:

“Tiểu tử ngươi nói trúng phóc, võ kỹ ta tu luyện là Miêu Trảo và Miêu Bộ. Khi còn trẻ bởi vì mặt mũi nên lão đầu ta đây mới phết lác thành Hồ Trảo để loè người ta, sau này thành danh liền gắn với chữ Hồ”

“Khục..” – Nghe những lời thú nhận này mà Cao Cường suýt thì bật cười ra thành tiếng. May sao hắn kìm hãm lại được, chứ nếu không Hồ lão thẹn quá hoá giận thì phiền toái rồi.

Hồ lão đương nhiên biết lúc này Cao Cường đang có cảm tưởng thế nào. Nếu là hồi trẻ chắc chắn Hồ lão sẽ tấn cho Cao Cường một trận, còn bây giờ lão chỉ giữ mặt mũi khi nào kèn cựa với Trương thúc thôi.

Phát tay ra hiệu Cao Cường nghiêm chỉnh lại, Hồ lão mới tiếp tục nói:

“Hôm nay ta trước tiên truyền thụ Miêu Bộ cho tiểu tử ngươi. Mỗi tối tu luyện nửa giờ, sẽ để gân cốt hấp thụ toàn thân được hoạt động với tần suất cao hơn nhiều so với chỉ tu luyện võ kỹ luyện thể”

“Và lại sớm nắm giữ võ kỹ thực chiến sẽ để ngươi có cái nhìn cận cảnh hơn về thực lực của bản thân. Qua đó cũng dễ dàng kiểm soát và tìm ra chỗ thiếu hụt, rồi sớm nghĩ biện pháp để mà bù đắp vào”

Nghe tới cụm từ “võ kỹ thực chiến”, Cao Cường hào hứng tới nóng hết cả người. Miêu Bộ Chuột Bộ thậm chí Con Kiến Bộ gì đó cũng được, miễn là võ kỹ thực chiến đều sẽ cường hơn võ kỹ cơ sở nha.

Đúng lúc này chợt nhớ tới những lời của Bình thúc ban chiều, thành ra Cao Cường trong lòng bỗng thấy có chút băn khoăn. Suy cho cùng thắng thắn vẫn tốt hơn, vì thế hắn nghiêm túc mà hỏi:

“Hô lão, ngài có việc gì cần ủy thác ta đi làm giúp sao? Báo thù rửa hận? Bảo hộ con cháu gì đó?”

Nhìn chung Cao Cường cũng thấy được Hô lão quá tận tâm đối với việc tu luyện của hắn. Nếu như hai người là máu mủ ruột thịt, hoặc là danh phận sư đồ chẳng hạn thì đã đành.

Đang này mối quan hệ chỉ là hàng xóm láng giềng trong một khu trọ giá rẻ mà thôi. Nếu nói Hô lão không hề có một tính toán nào cả thì kể ra có hơi khó tin, bởi vậy hiện tại hắn liền hỏi là tốt nhất.

Giờ không hỏi cho rõ ràng mà cứ làm bừa nhận lấy võ kỹ, đến lúc Hô lão nhờ hắn đi giết người này người kia, hoặc cướp chỗ này chỗ nọ.. thì phải làm sao? Từ chối? Vậy thì chơi không được đẹp rồi.

Mặc dù Cao Cường không thích trở thành chính nhân quân tử, bởi vì phải lo quá nhiều chuyện bao đồng. Thế nhưng hắn càng không muốn trở thành kẻ vì lợi ích mà sẵn sàng dùng tới mọi thủ đoạn. Cho nên lúc này hắn muốn nghe xem câu trả lời của Hô lão ra sao, rồi mới quyết định nhận hay không nhận bộ võ kỹ mà lão tính truyền thụ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lại Phải Ăn Hành

Câu hỏi thẳng thắn của hắn khiến Hô lão nét mặt thoáng có chút khác thường. Không những thế, Hô lão sau đó lại còn thể hiện ra nét mặt phi thường do dự, giống như có điều gì đó rất là khó nói.

Đoán chắc Hô lão cũng là mang ý đồ lợi dụng mà thôi, Cao Cường trong lòng suy nghĩ không khỏi cảm thấy vô cùng mất mát. Cũng đúng thôi, trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí.

Hô lão đắn đo suy nghĩ một hồi trong lòng liền làm ra quyết định. Lão vừa ngước lên thì thấy Cao Cường mặt mũi sưng xia đứng đá đá chân, chốc chốc lại bĩu môi dè bĩu cái gì không rõ.

Hô lão rất không hiểu hắn làm sao mà tự nhiên lại có dáng vẻ đá thúng đụng nia thế này. Vừa muốn quát hỏi một câu xem sao, thì lão bất chợt nghĩ tới biểu hiện của mình mới vừa rồi.

Xấu chuối mọi sự kiện bắt đầu từ câu hỏi, rồi tới biểu hiện của lão và sau cùng là dáng vẻ giận hờn vu vơ của Cao Cường lúc này. Hô lão có muốn không hiểu ra chuyện gì cũng phi thường khó a.

Đã hiểu mà không quát tiểu tử này một bạt tai thì Hô lão cảm thấy quá uổng công sống cả đời người.

Hô lão như miêu linh di chuyển không gây ra tiếng động nào. Vừa tiếp cận, lão liền vận dụng toàn bộ khí lực tuổi già để nhảy vọt lên. Rồi cứ thế nhắm tới đỉnh đầu Cao Cường mà quát tới một cái thật vang dội.

“CHÁTTTT..”

“Ui da..” – Cao Cường giật mình hét lớn, hai tay đưa lên liên tục xoa xoa đỉnh đầu. “Hô lão, làm gì tự nhiên đánh ta?”

Có thể nói Cao Cường đầu bị quát thấy đau một, thì Hô lão quát xong tay thấy đau mười. Cứ thế lão đứng ôm tay mà mặt già nhăn nhúm như thể sắp khóc tới nơi, có điều vẫn gân cổ lên mà quát:

“Bà mẹ thẳng nhóc nhà ngươi suy nghĩ bậy bạ cái gì? Còn không đáng đánh?”

Cao Cường lẩn nửa mặt mũi sưng xia không nói câu nào. Hô lão nhìn mà cảm thấy ngứa mắt vô cùng. Đáng tiếc sức lực không cho phép, thay vì tấn cho

hắn một trận thì lão thở dài và nói:

“Không đến mức xấu xa như thằng nhóc nguoi tưởng tượng đâu”

Cao Cường nghe xong cau mày mà hỏi:

“Ý ngài là gì?”

Đã làm ra quyết định nên Hồ lão không che dấu nữa, khe khẽ thở dài, lão chậm rãi nói ra nguyên do:

“Ta đã không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi. Ta muốn đem võ kỹ thành danh của mình truyền thụ cho nguoi. Có như vậy thì khi nhắm mắt xuôi tay, trong lòng mới không mang theo tiếc nuối”

Nghe những lời này của Hồ lão, một cảm giác ngọt ngào nặng nề xộc lên trong lòng khiến cho Cao Cường cảm thấy khó chịu vô cùng. Hơn nữa hắn thật không biết phải nói gì vào lúc này nữa.

An ủi Hồ lão không sao đâu? Mọi chuyện rồi cũng qua thôi? Hay hứa hẹn sẽ tu luyện thật tốt, Hồ lão cứ yên tâm mà nhắm mắt đi? Câu nào cũng không hợp tình hợp lý, Cao Cường khó nói vô cùng:

“Hồ lão, ta ...”

Hồ lão nhìn ra sự bối rối trên mặt Cao Cường, lão đưa tay vỗ nhẹ lên vai hắn rồi tiếp tục nói:

“Xét cho cùng thì nguoi thấy hoài nghi là điều dễ hiểu nên đừng áy náy làm gì. Mà thằng nhóc nhà nguoi có thể yên tâm đi, ta không vợ không con, thân nhân bằng hữu đều sớm đi bán muối hết cả rồi”

“Kẻ thù này nợ cùng với hắc bang ân oán, ta đều đã giải quyết dứt điểm từ hơn 20 năm trước. Cho nên chẳng có báo thù rửa hận hay là đánh chiếm địa bàn gì đó để cho tiểu tử nguoi đi làm giúp ta đâu”

Nghe xong những lời này, Cao Cường cười khổ đáp lại:

“Thực ra nếu không phải việc gì quá hư hỏng thì ta cũng chẳng ngại đi làm. Thế nhưng ta là lo lắng Hồ lão ngài uỷ thác ta đi nguy hại những người vô tội gì đó. Cho nên mới..”

Hồ lão vẻ mặt phi thường bất thiện mà hỏi:

“Lão tử ăn no rừng mỡ hay sao đang yên đang lành muốn nguy hại đám người vô tội?”

Cao Cường cắn răng trả lời:

“Cái này không thể trách ta, thấy trên phim mấy tay bố già hắc bang thường tâm lý rất là vận vẹo. Cho nên ta mới nghĩ không khéo Hồ lão ngài cũng giống như thế cũng chưa biết chừng”

Tâm lý vận vẹo? Hồ lão nghe xong mà tức giận đến mặt già tái xanh. Không phải sợ đau tay thì lão đã ngay lập tức quăng tới một cái bạt tai rồi. Hít sâu một hơi, lão gằn giọng hù dọa:

“Lão tử mà tâm lý vận vẹo thì đã đem xóm trọ đốt rụi rồi nguoi có tin hay không?”

Cao Cường kinh ngạc hô lớn:

“Thì ra Hồ lão ngài có ý định làm việc đó sao? Không nên đâu, hàng xóm láng giềng sống với nhau hoà thuận bao nhiêu năm, có gì không hài lòng thì nói ra rồi cùng nhau giải quyết, chứ đốt như vậy thì..”

Hồ lão gằn lên đầy giận dữ:

“Giải quyết mà cha nhà nguoi. Lão tử khi nào có ý định đó?”

Cao Cường thở dài thườn thọt:

“Thôi được rồi, lão đại gia ngài cứ đốt xóm trọ đi. Chứ mà cha ta nằm ở đâu đến ta còn không biết, thì làm sao để ngài giải quyết được bây giờ”

Hồ lão chỉ số tức giận nâng tầm lên đẳng cấp mới, lão lấy ra thuốc lá châm một điếu rồi cười lạnh nói:

“Dám trêu đùa lão tử này giờ. Thằng nhóc nhà nguoi đủ bản lĩnh”

Cao Cường xoa xoa tay cười lạnh:

“Khà.. Khà.. Ta là pha trò để Hồ lão ngài đỡ nghĩ ngợi chuyện không vui nha”

Hồ lão thở phì phì mà đáp:

“Lão từ khi nào nghĩ chuyện không vui? Bớt nhiều lời, lão từ mệt về ngủ cho khoẻ. Tiểu tử ngươi tiếp tục luyện tập bằng võ kỹ luyện thể gì đó đi. Từ giờ đừng có làm phiền lão già tâm lý vụn vẹo này nữa”

Cao Cường mặt ừ ừ lên tiếng:

“Hồ lão ngài giận ta thật sao? Ta buổi chiều mới đặt hàng người ta mua mấy cân Nhái rồi đâu. Xem ra làm chả xong đành phải rủ Trương thúc lai rai đỡ buồn vậy”

Hồ lão nhanh như chớp ném bỏ điều thuốc, vẻ mặt phi thường nghiêm túc:

“Hôm nay ta liền đem những gì tinh túy nhất của Miêu Bộ truyền thụ cho ngươi. Bắt đầu thôi”

Cao Cường trong lòng cười như nắc nẻ, ngoài mặt thì vô cùng nghiêm chỉnh:

“Sẵn sàng”

Hồ lão hài lòng gật đầu, hơi hạ giọng nói khẽ:

“Cái gì chả nhái kia khi làm ngươi cho nhiều ớn hơn chút, lão già ta thích ăn cay”

Cao Cường lưng thẳng tắp đồng loạt hô:

“Đã rõ”

Hồ lão khoé miệng co giật:

“Được rồi, bớt bày trò. Giờ tập trung nghe ta nói đây”

Cao Cường hiểu đã đến lúc Hồ lão muốn truyền thụ cái gì Miêu Bộ kia, vì thế ngay tức khắc nghiêm chỉnh lắng nghe.

Hồ lão hài lòng gật đầu rồi chậm rãi giảng giải:

“Miêu Bộ tên như ý nghĩa của nó, là một loại bộ pháp dựa theo cách di chuyển của loài Mèo. Nói vậy nhưng tiểu tử ngươi đừng có mà lầm tưởng sẽ phải di chuyển bằng tứ chi giống chúng đấy nhé”

“Như đã nói Miêu Bộ là dựa theo cách di chuyển của loài Mèo. Mà đặc tính di chuyển của loài Mèo là gì? Đó là những bước đi nhẹ nhàng, khả năng tăng tốc cực nhanh mà không hề mất đi tính linh hoạt”

“Hôm nay ngươi sẽ phải tập luyện đặc tính thứ nhất đó là di chuyển nhẹ nhàng. Đây là một đặc tính phi thường quan trọng, bởi vì không phải lúc nào chúng ta cũng có thể quang minh chính đại tiêu diệt kẻ thù”

“Ẩn nấp, không chút tiếng động tiếp cận, một kích tất sát. Nghe thì có vẻ hèn hạ, nhưng giang hồ chính là vậy, khôn thì sống mà ngu thì chết. Quang minh chính đại mà chết rồi cũng chỉ là trò cười mà thôi”

Gặp đối thủ phi thường phải áp dụng chiến thuật phi thường. Nhiều năm đọc truyện trên Truyện Convert, Cao Cường thuộc nằm lòng cái đạo lý này rồi.

Và lại đã ra tay giết người thì giết sáng hay giết tối thì cũng là giết. Phương pháp quang minh chính đại hay là chiêu trò để hèn vô sỉ thì lại có gì mà quan trọng.

Thấy hắn dễ dàng tiếp nhận như vậy Hồ lão có hơi bất ngờ. Trong tâm hiểu biết của lão thì đám trẻ thời nay hay hô hào võ ngược thể hiện chính nghĩa này nọ lắm a.

Đáng lý ra Cao Cường phải buông vài câu phản đối, để lão nhân dịp mắng mỏ vài câu răn dạy mới đúng. Tuy hơi khác với kịch bản, xong Hồ lão cũng không nghĩ nhiều làm gì.

Hồ lão tự mình đi lấy chiếc cặp xách vẫn luôn đặt ở cạnh gốc cây, sau khi trở lại thì từ trong chiếc cặp này đồ ra mặt đất một đồng đồ vật đồng tây lớn ngón lớn nhỏ khác nhau.

Hồ lão nhặt nhanh ra mấy mảnh ốp kim loại bản khá to cùng với bốn chiếc chuông lục lạc nho nhỏ. Không hiểu sao nhìn cảnh này Cao Cường có cảm giác sắp sửa phải tu luyện thứ bài võ khá là dị đây.

Hắn hơi e ngại dò hỏi xem sao:

“Hồ lão, mấy thứ này để làm gì đây?”

Hồ lão cười hắc hắc mà đáp:

“Còn phải hỏi? Để thằng nhóc nhà ngươi đeo vào tay và chân chứ còn để làm gì?”

Cao Cường gật gù, có điều vẫn cần hỏi thêm:

“Vậy còn cái roi da kia để làm gì?”

Hồ lão nụ cười biến đổi có phần tàn nhẫn:

“Cứ để lục lạc gây ra tiếng động là ăn một roi. Thằng nhóc, chuẩn bị tinh thần đi. Hắc Hắc”

WTF? Đeo lục lạc mà không gây ra tiếng động thì bố ai mà làm được? Hồ lão, ngài đây là muốn chinh ta nữa sao? Cao Cường nước mắt thiếu chút chảy thành sông, rất muốn hô lớn Hồ lão ta muốn quỳ.

Nhìn vẻ mặt méo mào không nói ra lời của hắn, Hồ lão trừng mắt quát:

“Thế giờ luyện hay không luyện? Bà mẹ nó, chưa thử sức đã vội nhả nhó. Thanh niên gì đâu kém cỏi”

Chưa thử sức đã vội nhả nhó? Kết cục một tỉ phần trăm phải ăn hành rồi mà còn cần thử nữa sao? Cao Cường phi thường phản đối, có điều hắn cũng chỉ dám hò hét trong lòng mà thôi.

Sau cùng hắn vẫn ngoan ngoãn mà đưa cổ tay cổ chân ra để Hồ lão gắn mấy mảnh óp kia vào. Tiếp theo bốn chiếc lục lạc nho nhỏ xinh xinh được gài cố định vào khe móc trên óp. Đảm chắc mấy món đồ này Hồ lão đã chuẩn bị từ ngày tháng năm nào rồi đi.

Xong xuôi Hồ lão bắt đầu tỉ mỉ hướng dẫn hắn cách di chuyển làm sao cho nhẹ nhàng không gây ra tiếng động. Và thế là suốt cả đêm hôm đó, khu vườn liên tiếp vang lên tơi tơi vạt chan chất, kèm với đó là tiếng gào rú đau đớn nghe mà thấy rợn hết cả người.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hồ Lão Từng Nói

Mùa hè mùa thu mùa đông cứ thế lần lượt trôi qua. Mùa xuân ấm áp với Tết cổ truyền lần nữa lại tới. Chốn thành thị náo nhiệt cũng theo đó mà có được vài ngày nghỉ xả hơi trong cảnh bình yên tĩnh lặng.

Mới đó thôi, Cao Cường tính ra tại khu tây thành này ngày ngốc đã có hơn 1 năm rồi. Kỷ niệm đặc biệt mặc dù là không có, nhưng ít nhiều gì cũng đã gặp gỡ được vài người đáng để hắn phải trân trọng.

Tết năm nay cũng vẫn như năm trước, Bình thúc cho ngừng việc kinh doanh từ chiều 30 Tết, sau đó lái ô tô mang theo Tiểu Dương về quê nội. Mãi tới tận mùng 5 Tết, cha con họ mới lên thành phố trở lại.

Tết đối với Cao Cường cũng không có gì thay đổi cả, đêm 30 đón giao thừa ngồi nghe Hồ lão và Trương thúc cạ cời so bì chuyện chính trị. Sau đó là chuỗi ngày chỉ có ăn với ngủ rồi miệt mài tu luyện.

Khác biệt đương nhiên là ở chỗ năm ngoái hắn còn lơ mơ tu luyện một mình. Năm nay thì có Hồ lão kề kề bên cạnh chỉ dẫn nhiệt tình.. Tất nhiên Hồ lão cho hắn ăn hành là nhiệt tình hơn tất thảy.

Như lúc mùa hè thì hắn phải đeo lục lạc và công Hồ lão chạy khắp vườn. Lục lạc mà phát ra tiếng thì dừng hỏi tại sao roi da trong tay lão không có mất.. bấp chần hắn bị quật muốn chai sạn luôn rồi.

Mùa thu Cao Cường bước vào giai đoạn luyện huyết, Hồ lão liền yêu cầu mua một chiếc thùng gỗ khá lớn trở về. Để rồi ngày nào lão cũng lục hán nửa giờ cùng với đủ các loại thảo dược kỳ quái nào đó.

Mùa đông Cao Cường bước vào giai đoạn luyện cốt, Hồ lão từ đâu kiếm về một rương toàn là những miếng nẹp bằng kim loại kỳ quái. Nhìn thì tưởng 1 kg cũng chẳng tới, ai dè mỗi chiếc nặng tận 50 kg.

Khiêng cái rương nặng nề này ra khu vườn Cao Cường đã muốn xum cả lưng rồi. Ấy thế mà Hồ lão lại còn yêu cầu hắn phải đeo toàn bộ những miếng nẹp nặng chịch này lên người rồi mới được tập luyện.

Có tất cả 60 miếng nẹp tương đương 3 ngàn kg. Nếu như chi khiêng vác giống như khi bốc dỡ hàng hoá thì không có vấn đề gì. Đằng này Cao Cường

phải đeo trên người rồi tập luyện suốt 5 giờ đồng hồ.

Đã mang nặng thì chớ, hần lại còn phải đi nhẹ nói khẽ cười duyên. Chẳng cần lục lạc phát ra tiếng, chỉ cần bước chân hơi nặng đã bị Hồ lão cho ăn roi rồi. Cao Cường xin thể là khổ không thể nào tả nổi nữa.

Hết giờ tập luyện Cao Cường thở phào nhẹ nhõm để tháo đồng nẹp quái quỷ này xuống, nhưng.. Hồ lão yêu cầu hần phải giữ lại 20 miếng nẹp, trừ khi tắm, còn lại ăn ngủ nghỉ gì cũng không được tháo ra.

Như tù khổ sai mang vác trên người cả ngàn kg vẫn chưa là gì, bởi theo thời gian, số lượng miếng nẹp hần phải giữ lại cũng dần tăng lên. Đến cuối mùa đông thì Cao Cường bao ôm trọn gói 60 miếng luôn rồi.

Vất vả là thế xong thu được hiệu quả lớn lao vô cùng. Đơn cử như việc thể chất cứ cách 3 tháng đột phá một lần chẳng hạn. Rồi thì trọn bộ Miêu Kỳ thành danh của Hồ lão hần cũng đã nắm giữ hoàn toàn nữa.

Hần tiến bộ thần tốc như này đến Hồ lão cũng phải ghen tị đố cả mặt. Hồ lão tâm sự ngày xưa luyện thể mất 8 năm ròng rã, đã thế khí lực của lão khi đó cũng chẳng được mạnh như Cao Cường hiện giờ.

Hồ lão suy đoán công pháp thổ nạp và võ kỹ luyện thể mà Cao Cường tu luyện, chắc hẳn là loại đẳng cấp không tầm thường. Có như vậy thì mới trợ giúp cho hần vừa tiến bộ nhanh lại vừa mạnh mẽ thế này.

Công pháp võ kỹ của Âm Phủ truyền thụ cho mà tầm thường thì quá hoang đường. Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận công lao chỉ dạy của Hồ lão được. Nên nhớ trước khi Hồ lão ra mặt, Cao Cường còn đang bế tắc tại giai đoạn Luyện Bỉ đầu.

Hồ lão không chỉ trợ giúp hần dễ dàng giải quyết nan đề, mà còn chỉ đường dẫn lối để hần xông phá những quan ải tiếp theo. Và rồi hiện tại khi mùa xuân tới, Cao Cường đã bước vào Luyện Tạng, giai đoạn sau cùng của Luyện Thể cảnh.

Vượt qua giai đoạn Luyện Tạng này là đụng chạm tới cánh cửa Luyện Khí. Cũng đồng nghĩa hần có thể chính thức bước vào con đường tu hành. Điều này là động lực thúc đẩy mạnh mẽ, khiến Cao Cường càng thêm quyết tâm và nỗ lực tu luyện hơn nữa.

Thế nhưng vui mừng phấn khởi chẳng được mấy hôm thì biến cố ập tới.

Khi mà Cao Cường đang chuẩn bị đi ship hàng thì Trương thúc gọi điện thoại tới, thông báo cho hần biết Hồ lão ở nhà làm bánh thì bất ngờ bị đột quỵ, đã ngay lập tức được đưa đi viện cấp cứu.

Xin phép Bình thúc cho tan làm sớm, lại nhờ Cửu ca làm hộ phần việc của mình. Sau đó Cao Cường chạy xe với tốc độ nhanh nhất để tới bệnh viện.

Theo chỉ dẫn của y tá, Cao Cường chạy tới khoa cấp cứu, vừa thấy Trương thúc hần liền vội hỏi:

“Trương thúc, tình hình Hồ lão thế nào?”

Trương thúc trông mắt đỏ lên, giọng nói có chút nghẹn ngào:

“Bác sĩ nói Hồ lão tuổi đã cao, cơ thể lại còn tiềm ẩn quá nhiều vấn đề, lần này nhồi máu cơ tim như một ngòi nổ đem tất cả bộc phát ra. Bọn họ đã không thể làm gì hơn, khuyên chúng ta mang Hồ lão về thôi”

Nghe những lời này Cao Cường có cảm giác lồng ngực vô cùng khó chịu. Hần không dám mở miệng nói ra lời nào, bởi vì hần sợ khi nói ra sẽ không kìm được nước mắt.

Hồ lão từng nói với hần, đàn ông cái gì cũng có thể rơi cho dù là tính mạng, nhưng tuyệt đối không được rơi nước mắt ...

Trương thúc đi ra ngoài gọi điện thông báo cho những người khác được biết. Cao Cường thì tiến vào phòng cấp cứu cùng với Hồ lão.

Ngồi bên giường nhìn Hồ lão nằm đó dựa vào máy thở ô xi để duy trì, Cao Cường trong lòng không ngừng cầu nguyện có điều kỳ diệu xảy ra.

Đáng tiếc đã không có điều kỳ diệu nào xảy ra cả.

Dù đã được hỗ trợ với đủ các loại máy móc tân tiến nhất, nhưng sau 3 giờ nằm đó, Hồ lão đã không tiếp tục duy trì được nữa.

Hồ lão vậy là đã ra đi rồi, ra đi với cái cách đầy đột ngột và bất ngờ, cũng giống như khi ông xuất hiện ở khu vườn gặp hần vậy.

Trương thúc là người đứng ra lo toan hậu sự cho Hồ lão. Dựa theo tâm nguyện từ khi còn sống, Hồ lão được đưa đến đài hoá thân hoàn vũ.

Tro cốt của ông sau đó được giao cho Cao Cường tự tay rải xuống nơi mà Hồ lão đã sớm chỉ định.. Đó là dòng sông Thổ cuộn cuộn phù sa.

Theo như Hồ lão lý giải thì ước nguyện của ông là ngao du khắp Đông Hải vương quốc. Thế nhưng sức khoẻ và điều kiện không cho phép.

Trong khi đó dòng sông Thổ lại chảy ngang dọc khắp vương quốc, chính vì thế Hồ lão muốn tro cốt được rải xuống sông, qua đó đạt được ước nguyện khi còn sống không thể hoàn thành.

Hồ lão nói lời thật lòng, hay bởi vì lo lắng mộ của mình không người chăm sóc nên mới làm ra lựa chọn như vậy.. là điều khiến Cao Cường vẫn luôn băn khoăn trong lòng.

Thế nhưng hiện tại băn khoăn thì cũng đâu thể thay đổi được gì. Trách nhiệm của hắn là phải tôn trọng, và cùng với mọi người hoàn thành tâm nguyện này của Hồ lão vậy thôi.

Cao Cường biết Hồ lão còn một ước nguyện thâm kín khác, lại bởi vì quá tuân thủ quy tắc giang hồ mà ông không thể nói ra cùng hắn. Đó là chuyện Hồ lão muốn thu nhận đệ tử.

Hồ lão lâu lâu lại than ngắn thở dài, rõ ràng muốn hắn làm đệ tử của mình. Xong đến lúc Cao Cường đề đạt ý tứ bái sư gì đó thì Hồ lão lại lấy lý do hắn có sự phụ rồi nên không chịu.

Mà vấn đề liên quan tới Bạch Lãnh đâu thể giải thích rõ ràng. Có nói chưa chắc Hồ lão đã chịu tin cho nên Cao Cường đành chịu thua. Sau cùng mỗi duyên sự đồ cũng chả ra đâu vào đâu.

Hiện tại Hồ lão đã mất rồi, có làm gì đi nữa cũng chẳng mấy ý nghĩa, xong Cao Cường vẫn quyết định lấy danh xưng đệ tử và dựng bia mộ của ông tại trong khu vườn để tưởng nhớ.

Một tuần sau ngày Hồ lão mất, Cao Cường cùng với Trương thúc bắt tay vào dọn dẹp gian phòng trọ của ông. Không nghĩ tới lại ở dưới gối tìm ra di thư mà Hồ lão sớm chuẩn bị.

Nội dung cũng không có gì nhiều, trong đó có việc Hồ lão đoán bản thân không còn trụ được bao lâu. Đồ đạc trong phòng ông nhờ Trương thúc giúp mình giải quyết, muốn cho muốn ném gì thì tùy.

Duy nhất chỉ có một chiếc rương sắt là Hồ lão muốn nhờ Trương thúc giao lại cho Cao Cường.

Chiếc rương này Cao Cường đem về phòng mở ra thì thấy một tờ giấy nhắn nhủ hắn chăm chỉ tu luyện, phải luôn cẩn thận suy tính mỗi khi làm bất cứ việc gì.

Ngoài ra trong rương còn có một bản chép tay ghi lại những tâm đắc trong tu luyện, cùng với số tiền lên tới hơn 50 ngàn bạc mà Hồ lão để dành lo việc hậu sự.

Không chút chần chừ, Cao Cường cầm số tiền này đi gặp Trương thúc, sau đó hoàn trả lại toàn bộ chi phí từ tiền cấp cứu cho tới hoá táng, tổng cộng hết hơn 40 ngàn bạc.

Suốt ngày kèn cựa với Hồ lão bằng cái giọng điệu phi thường đều đặn, không nghĩ tới khi Hồ lão nằm xuống thì Trương thúc lại là người thể hiện ra khía cạnh tình nghĩa vô cùng.

Phải biết rằng số tiền 40 ngàn bạc là không hề nhỏ, nhưng Trương thúc sẵn sàng bỏ ra không hề chớp mắt lấy một cái. Thật đúng với câu phải khi hoạn nạn mới biết bạn là ai a.

Phân tình nghĩa này Cao Cường âm thầm đem ghi nhớ trong lòng. Tất nhiên không phải hắn mong mỏi Trương thúc và thân nhân có ngày gặp phải bất trắc gì đó. Chẳng qua thân là đệ tử nên hắn muốn thay Hồ lão báo đáp Trương thúc mà thôi.

Nói chung thì những người có ơn với hắn, Cao Cường cầu mong bọn họ vĩnh viễn không gặp phải chuyện gì. Thế nhưng cuộc sống không thể nào biết trước được điều gì cả.

Không dám vỗ ngực sẽ giải quyết được hết mọi việc tồi tệ xảy ra, xong Cao Cường đã tự hứa rằng sẽ vận dụng hết khả năng của mình.. thậm chí như Hồ lão khi còn sống từng nói: “Roi vào thế bí, thì ngay cả người cũng phải giết”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Đã Đến Lúc

Cao Cường đặt xuống trước bia mộ của Hồ lão một chai rượu nếp cùng với đĩa chả Nhái được làm hơi cay theo đúng khẩu vị ưa thích của ông khi còn sống.

Thấp xong ba nén nhang, hắn lặng lẽ ngồi đó ngắm nhìn vầng trăng tròn vằng vặc trên bầu trời.

Mới đó mà Hồ lão đã mất được 5 tháng rồi. Trong thời gian này mỗi khi có việc gì vui hẳn lại nấu một món ăn ngon nào đó mang ra thấp hương rồi ngồi kể trước bia mộ.

Như là việc Hồ lão mất đi, Trương thúc không có ai gây sự nên thường chạy tới cửa hàng để kèn cựa với Bình thúc. Hai vị đại thúc này cứ vài ngày lại quây tung bùng cả một góc chợ.

Rồi thì tên nhóc Tiểu Dương mới lớp 8 đã học đòi thư từ yêu đương trai gái. Bình thúc phát hiện liền chạy đi nhờ hẳn nghĩ biện pháp chinh đồn, xong Cao Cường không ngốc mà đi nhận lời.

Và còn rất nhiều chuyện linh tinh vụn vặt khác nữa..

Hôm nay Cao Cường cũng có chuyện vui muốn báo cho Hồ lão biết, nhưng không phải là chuyện của người khác nữa, mà là chuyện vui của chính bản thân hẳn.

Tối nay Cao Cường muốn tiến hành xông phá Luyện Khí kỳ.

Kể ra quá trình Luyện Tạng của hẳn tốn hoi nhiều thời gian, nhưng được cái không gặp phải bế tắc gì. Thuận tiện một đường tiến thẳng tới Luyện Thể Viên Mãn, qua đó cảm ứng được linh khí thiên địa.

Nhớ lại khi đó Cao Cường còn chưa biết tiếp theo phải làm thế nào, thì ý thức của hẳn một lần nữa bị kéo vào căn phòng kín mít kia, và đương nhiên tràng cảnh hẳn bị quang cầu nện vào đầu lại diễn ra.

Thực ra Cao Cường đã rút kinh nghiệm lần trước, hẳn còn vận dụng cả Miêu Bộ để né tránh rồi đấy chứ. Thế nhưng quang cầu quái quỷ này lại cứ dí theo để nện lên đầu hẳn bằng được thì mới chịu.

Đã thế lần này còn không chỉ có một quả như lần trước mà có tới mấy quả bay cứ vèo vèo. Cao Cường biết không còn cách nào nhẹ nhàng hơn, sau cùng đành đứng im đưa đầu ra đón nhận.

Nhận truyền thừa cái kiểu bạo lực thế này là rất không dễ chịu, có điều con choáng váng qua đi rồi, trong đầu nhiều thêm một đống đồ vật đông tây coi như cũng an ủi tinh thần của hẳn được phần nào.

Thế nhưng khi ngồi xuống kiểm kê chiến lợi phẩm một phen.. Cao Cường xin thề có trời.. hẳn cảm thấy đã bị gã quỷ Bạch Lãnh khốn kiếp khốn nạn kia lừa cho một vỏ vô cùng thâm.

Vì sao Cao Cường lại cảm thấy như vậy?

Đầu tiên phải kể tới cuốn công pháp mà hẳn nhận được có cái tên chỉ cần đọc lướt qua thôi, đã ngay lập tức ngửi thấy mùi cùi bắp gân gà hủi lậu rồi, và tên của nó là [Luyện Khí Quyết]

Không có duy ngã độc tôn, thôn phệ tinh không, nhật nguyệt tinh hoa, thần thánh âm dương cái gì.. lại cứ phải là Luyện Khí Quyết, một cái tên giản dị đến tức chết người.

Ấp ủ hi vọng cái tên không nói lên tất cả, hẳn lật mở xem nội dung thế nào.

Hàng chữ Công Pháp Vô Cấp đập vào mắt làm cho hẳn mừng rỡ muốn hô to. Không phải sao? Trong tiểu thuyết này nọ mấy thứ Vô Cấp thường là hàng xịn chỉ có thể ngộ không thể cầu a.

Thế nhưng lật mở xem thêm một trang, hai trang, ba trang.. tinh thần của hẳn chìm xuống tận đáy cốc. Có thể nói cái cuốn Luyện Khí Quyết này là thứ đồ tạp nham đến vô cùng vô cực.

Không hấp thu linh khí theo thuộc tính tiên căn, lại cứ bạ cái gì cũng nuốt. Thử hỏi không tạp nham thì là gì? Dám chắc tu luyện bản công pháp này chân khí đục ngầu như nước cống cho mà xem.

Nhưng.. Cao Cường không còn sự lựa chọn nào khác.. Hẳn chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay mà thôi..

Chỉ tay xuống đất mắng chửi gã quỷ Bạch Lãnh khốn nạn, mắng chửi Âm Phủ là bang phái keo kiệt..

Đem con tức trút sạch đi rồi, hẳn mới chấp tay cầu trời khẩn phật, thái độ thành khẩn vô cùng.

Xong xuôi hẳn hồi hộp mở xem mảng truyền thừa thứ hai nhận được đó là [Đan Dược Sơ Cấp]

Nói thật chứ cứ liên quan tới đan dược là thấy trâu bò rồi. Nghĩ tới cảnh nhai đan lên cấp vèo vèo trong tiểu thuyết, Cao Cường tin chắc cuốn [Đan Dược Sơ Cấp] này một tí phần trăm là thứ đồ tốt.

Đầu tiên là mấy trăm trang toàn là nội dung giảng giải về các loại linh hoa thảo dược. Cũng phải thôi, không có kiến thức vững chắc về dược liệu thì còn đòi Luyện Đan Chế Dược cái quái gì chứ?

Ở dưới mỗi loại linh hoa thảo được đều có ghi chú chỉ rõ dùng trong luyện chế những loại đan dược nào. Mà tên các loại đan dược toàn đi kèm mấy chữ như linh thiên hoàng, độc lên nghe đã thấy óách rồi.

Quả này một tí phẩm trăm hốt bạc.. Cao Cường phi thường cao hứng lật mở những trang tiếp theo..

Và rồi một trang, hai trang, ba trang ... hần đem sáu trang cuối cùng đọc cẩn thận không sót chữ nào.

Nhưng.. Cái đề ma ma.. Lại bị hỏ..

Nếu đây là sách thật mà không phải là hình ảnh lưu trong trí nhớ, Cao Cường chắc chắn đã đem cái cuốn [Đan Dược Sơ Cấp] này xé tan tành rồi.

Đan dược tích lũy chân khí – không có.

Đan dược hỗ trợ đột phá tu vi – không có.

Giác mộng cần đan hack cấp – Như Sương Mai Tan Vào Trong Gió.

Sáu trang cuối cùng này chỉ có ghi chép phương pháp đun nấu các loại dược thủy, cùng với mài nghiền vài loại dược phấn. Một cộng lông liên quan tới luyện chế đan dược cũng không có.

Đã thế lại còn trên ngời đến nỗi trong số mấy chục loại dược thủy dược phấn này.. chỉ có duy nhất một loại dược thủy là hần có thể dùng trong những trường hợp gặp phải thương tổn.

Còn đầu công dụng của toàn bộ những loại dược thủy dược phấn còn lại.. xem xong rồi Cao Cường xin được nhận xét một câu là khảm còn hơn cả nước mắm..

Dược thủy.. ném quỹ hồn..

Dược phấn.. ném quỹ hồn..

Cái cù cái gì cũng để ném quỹ hồn.. khác biệt là ném loại quỹ hồn nào mà thôi..

Nhìn đồng dược thủy dược phấn này khác nào Âm Phủ muốn hần đi bắt ma nhưng lại không nhả cho chút lương lậu phúc lợi nào cả? Nói chung quá tui thân.. tinh thần quá sa sút..

Mà thôi, cửa dưới kém cơ thì phải chấp nhận.

Cao Cường uể oải kiểm tra nốt thứ truyền thừa nhận được sau cùng – [Phù Lục]

Chưa cần xem hần đã khẳng định một tí phần trăm lại toàn là đồ vật bắt ma bắt quỷ mà thôi.

Y rằng đúng là như vậy.

Trừ Tà Phù , Trừ Uế Phù, Thanh Linh Phù, Câu Hồn Phù, Độ Âm Phù, Hoả Cầu Phù..

Tóm lại là quỹ dị không kém phần cái mớ dược thủy dược phấn kia, nhưng dược cái cũng có một vài loại phù lục mang công dụng phi thường không tồi.

Kiểm kê tài sản xong xuôi, hần liền bắt tay vào tu luyện bằng cuốn công pháp Luyện Khí Quyết kia. Tuy nói là gàn gà cùi bắp này nọ, thế nhưng tốc độ hấp thu linh khí cứ phải nói là điên cuồng gấp mấy chục lần so với thổ nạp.

Mà cũng nhờ có sớm cảm ứng được linh khí thiên địa, cho nên hần nắm bắt đường lối vận hành Luyện Khí Quyết khá là nhanh. Chỉ sau vài ngày thôi là có cảm giác đóng cửa bế quan được rồi cũng nên.

Ví von cho vui vậy thôi, chứ để chuẩn bị trùng kích mở ra không gian đan điền, qua đó đột phá Luyện Khí kỳ, thì Cao Cường còn phải hấp thu linh khí thông qua kinh mạch xông phá huyết đạo toàn thân cái đã.

Mà việc này thì không thể gấp gáp, bởi kinh mạch của hần còn phi thường yếu ớt và mỏng manh, sức chịu tải linh khí vận hành có giới hạn nhất định.

Và lại chỉ cần một sơ sót nhỏ thôi, không khác nào hần tự tay phế bỏ con đường tu hành của mình. Cho nên Cao Cường không cẩn thận là không có được.

Tính ra mỗi ngày hần cũng chỉ ngồi xuống vận công tu luyện được không quá 2 giờ đồng hồ. Sau đó như thường lệ tiếp tục tu luyện bằng hai loại võ kỹ.

Hồ lão khi trước đã từng nói, cường độ thể chất là thứ càng tu luyện lên cao càng khó có đột phá, nhưng không nên vì thế mà nản lòng rồi đem từ bỏ.

Và lại không phải vẫn có câu thứ gì càng khó khăn đạt được thì nó càng quý giá sao? Thể chất đã khó đề thăng như vậy, chứng tỏ nó càng quan trọng.

Với cả truyền thừa của Âm Phủ cũng quá keo kiệt đi, mang tiếng trung biến tu tiên này nọ thế mà chẳng cho nổi hẳn được một bộ võ kỹ thực chiến nào.

Cao Cường không chăm chỉ tu luyện Miêu Kỹ của Hồ lão truyền thụ, sau này lấy gì ra mà chiến đấu? Không lẽ đứng im ném được thủy với phù lục?

Đánh đấm kiểu đây mà không bị kẻ địch nuốt cả xương mới là chuyện lạ đây.

Mà theo cảm nhận của Cao Cường thì điều độn tu luyện võ kỹ luyện thể cũng không phải phí công vô ích.

Hắn rõ ràng nhận thấy kinh mạch toàn thân có thể gánh chịu linh khí vận hành tốt dần lên theo từng ngày.

Tất nhiên cũng có thể là do kinh mạch dần thích ứng với việc linh khí lưu chuyển, nên mới có biến chuyển tốt đẹp như vậy.

Thế nhưng kinh mạch dù sao cũng là một phần của cơ thể. Thử nghĩ cơ thể mạnh lên mà kinh mạch vẫn yếu ớt như cũ thì khác nào chuyện nực cười.

Muốn tìm hiểu cho rõ, xong với trình độ và kiến thức hiện tại thì chưa cho phép hẳn đào sâu thêm nữa.

Và lại chỉ sau hai tuần có được Luyện Khí Quyết, những huyệt đạo cần khai thông hẳn đều đã xông phá toàn bộ.

Lại mất thêm ba ngày để tích lũy linh khí tràn đầy trong kinh mạch.

Sau đó chính là tối nay, thời khắc hẳn cần tập trung tinh thần đột phá cánh cửa bước vào Luyện Khí kỳ.

Cao Cường mỉm cười nhìn về bia mộ mà hẳn dựng lên cho Hồ lão và khẽ nói:

“Sur phụ, giá như ngài có thể trụ thêm được vài năm thì tốt. Có lẽ khi đó ta sẽ tìm ra biện pháp chữa trị thương thế lâu năm của ngài. Đáng tiếc sur phụ đã bỏ lại ta mà đi, cũng không chờ đến ngày ta đem bí mật của mình tiết lộ với ngài”

“Sur phụ, chắc hẳn ngài sẽ không trách ta vẫn luôn che giấu bí mật đâu nhỉ?”

“Sur phụ, ta xin lỗi vì đã không thể nói với ngài sớm hơn. Còn nữa sur phụ, ta chuẩn bị tiến hành đột phá cửa khẩu quan trọng. Bước vào Luyện Khí kỳ, ta sẽ nỗ lực để nhanh nhất hoá ra Độ Âm Phủ. Đến lúc đó đột cho ngài chục lá, đám phán quan dưới đó sẽ không gây khó dễ ngài nữa đâu. Sur phụ, đợi ta”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Quá Tang Ba Bận

Mùa hè là mùa của những cơn mưa rào bất chợt.

Nhất là những năm gần đây cái đám cơ quan khí tượng thủy văn làm ăn vớ vẩn vô cùng. Chỉ có mỗi dự báo chuyện thời tiết nắng mưa thôi mà cũng chẳng làm được ra hồn.

Bởi vậy, đối với những người bình thường mà nói thì mây giông đột ngột ùn ùn kéo tới phủ kín trên bầu trời thành phố Tân Long lúc này, là một chuyện hết sức bình thường.

Thực ra thì có hơi oan uổng cho cơ quan khí tượng thủy văn. Sai số trong những đo đạc tính toán của họ là vô cùng nhỏ. Vì thế dự báo đưa ra thường không sai biệt là mấy.

Thế nhưng bọn họ đâu biết trên thế gian tồn tại một loại người gọi là tu sĩ? Mà có biết tới thì chắc gì cái đám tu sĩ kia mỗi khi độ kiếp đột phá sẽ gọi điện thông báo cho họ?

Như động tĩnh mây đen sầm chớp ầm ầm do Cao Cường tiến hành đột phá gây ra lúc này chẳng hạn, chỉ có rất ít người tại thành phố Tân Long là hiểu sự kiện gì đang diễn ra.

Đơn cử như tại trong căn cứ quân sự trú đóng ở ngoại vi phía bắc thành phố Tân Long.

Thống lĩnh Đàm Văn Giác cùng với phụ tá thân cận lâu năm là Diên Khánh, đang sánh vai đứng trước cửa sổ, cùng đưa mắt hướng nhìn mây đen cuộn cuộn trên bầu trời.

“Tách.. Tách.. Tách..”

Bắt đầu xuất hiện thêm lời quang chấp chòn ầm ầm hiện trong màn mây, thống lĩnh Đàm Văn Giác vừa tiếp tục quan sát, vừa mở miệng hỏi thăm ý kiến phụ tá

của mình:

“Diên Khánh, ngươi thấy sao?”

Diên Khánh cũng như Đàm thống lĩnh, vừa nhìn bầu trời vừa trả lời:

“Cường độ này là đột phá bước vào Luyện Khí. Thống lĩnh có dự tính gì không?”

Đàm Văn Giác hiểu ý Diên Khánh là gì, khẽ lắc đầu và nói:

“Tám phần mười có gia sư trưởng bối đi kèm, chúng ta tìm tới rất dễ gây hiểu lầm. Hơn nữa người ta lựa chọn đột phá ở tây thành, xem như đã nể mặt những tu sĩ bản địa Tân Long thành phố rồi”

Diên Khánh nghe vậy khẽ gật đầu đáp lại:

“Ta cũng có suy nghĩ như vậy. Mà có cần đánh tiếng với đám người trong thành?”

Đàm Văn Giác khẽ bật cười:

“Đánh tiếng để làm gì? Ta mong đám ngốc đó chạy đi hóng hớt còn không được đây.”

Diên Khánh lo âu giải thích:

“Ta cũng hiểu ý của thống lĩnh, thế nhưng chẳng may bọn họ chọc phải lão quái vật nào đó, vậy thì thành phố Tân Long phiền toái to. Thậm chí chúng ta còn gặp vạ lây cũng chưa biết chừng”

Đàm Văn Giác mi tâm chợt nhú, suy tư giây lát thấy Diên Khánh lo lắng cũng không sai mới vội hỏi:

“Vậy theo ý ngươi nên làm thế nào?”

Diên Khánh không chút chậm trễ liền trả lời:

“Thống lĩnh, hiện tại ta sẽ thử thăm dò gốc gác của đám tu sĩ Huyền Môn này rồi sau đó tính tiếp”

Đàm Văn Giác khẽ gật đầu cho phép.

Diên Khánh ngay tức khắc lấy ra ba đồng tiền xu trông hơi cũ kỹ, rồi cứ thế nắm chặt trong lòng bàn tay. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, miệng thì liên tục mấp máy không rõ đang tụng niệm cái gì.

Chưa đầy một phút sau, hắn choàng mở mắt và đem ba đồng tiền xu trong tay tung lên không.

“Keng. Keng. Keng.” – Tiền xu rơi xuống mặt đất tạo nên tiếng vang lạnh lạnh.

Có điều chúng không bị văng bắn đi khắp nơi, mà rơi xuống liền nằm im ngay sát chân Diên Khánh.

Dưới ánh mắt chờ đợi của Đàm Văn Giác.

Diên Khánh chậm rãi ngồi xổm xuống để quan sát ba đồng tiền xu.

Chỉ là vừa liếc mắt một cái thôi, hắn đã ngay lập tức há miệng hộc ra một ngụm máu.

“Diên Khánh” – Thống lĩnh Đàm Văn Giác giật mình kinh hô, hắn ngay tức khắc lao tới đỡ lấy phụ tá đắc lực của mình, lo lắng dò hỏi: “Diên Khánh, ngươi đây là bị làm sao?”

Diên Khánh xua tay đại ý không sao cả, hắn quệt đi máu trên khoé miệng rồi cười khổ mà nói:

“Thống lĩnh, ta không thăm dò được cái gì thì đã bị phản phệ rồi. Điều này chỉ xảy ra khi tu vi của đối phương quá cao, hoặc trên người có mang theo pháp bảo hộ thân quá mạnh”

“Mà thống lĩnh thừa hiểu dù là trường hợp nào đi nữa thì cũng phi thường khó nhai. Xem ra chúng ta cần mau chóng đánh tiếng để tránh cho đám ngốc bức trong thành phố đi ra gây họa”

Đàm Văn Giác khẽ gật đầu đáp:

“Được rồi, ta sẽ cho người đi xử lý. Người trước tiên trở về nghỉ ngơi đi”

Diên Khánh vừa đứng dậy vừa lắc đầu nói:

“Ta không sao, để ta giải quyết là được. Thống lĩnh không cần phải đích thân an bài đâu”

Đàm Văn Giác cũng không nói gì nữa, gật đầu chấp thuận để Diên Khánh đi an bài thuộc hạ liên lạc đám tu sĩ trong thành phố Tân Long.

Cao Cường không biết rằng động tĩnh hán gây ra đã thu hút sự chú ý của tu sĩ khắp nơi trong và ngoài thành phố Tân Long.

Điều đáng nói ở đây, trong số đó vậy mà có vài Huyền Môn tu sĩ như Diên Khánh, đã thi triển thuật pháp với mục đích thăm dò.

Và nếu như không nhờ có tín vật của Âm Phủ trên mu bàn tay trái che đậy giúp, chỉ e hán đã gặp phải phiền toái khôn lường.

Hán lại càng không biết hiện giờ Huyền Môn tu sĩ trong giới giang hồ đã chẳng còn bí ẩn gì nữa. Có thể nói đã khác xa thời của Hồ lão.

Mà cũng chính vì không biết xung quanh đầy rẫy lang sói rình rập, cho nên Cao Cường mới thoải mái ngồi xuống đột phá như lúc này đây.

Kể cũng lạ, như hướng dẫn ghi chép trong truyền thừa thì việc khai mở không gian đan điền được mô tả là hết sức khó khăn, đòi rất nhiều thời gian và công sức.

Thậm chí có trường hợp còn thất bại, để rồi bước vào Luyện Khí kỳ trở thành việc xa vời tầm với.

Thế nhưng khi Cao Cường ngồi xuống vận chuyển tầng thứ hai của Luyện Khí Quyết, thì ngay từ lần xông phá đầu tiên.. hán đã thành công phá tan tầng bích chương che phủ đan điền luôn rồi.

Không gian đan điền vừa mở ra, hấp dẫn linh khí thiên địa từ bốn phương tám hướng đổ dồn tới.

Cao Cường đương nhiên không thể bỏ qua cơ duyên này. Hán ngay lập tức thúc đẩy Luyện Khí Quyết tầng thứ hai vận hành với tốc độ nhanh nhất có thể.

Vừa tham lam hấp thu linh khí đem nhồi nhét vào không gian đan điền. Vừa mau chóng tiến hành luyện hoá để linh khí trở thành chân khí của bản thân.

Chỉ sau hai phút điên cuồng luyện hoá một lượng lớn linh khí, tia chân khí đầu tiên dưới dạng khí vụ màu tử hắc (đen tím) sinh ra bên trong không gian đan điền của hán.

Tia chân khí màu tử hắc này được sinh ra, cũng là cột mốc báo hiệu Cao Cường hán đã chính thức đặt chân vào cảnh giới đầu tiên của tu tiên lộ - Luyện Khí kỳ.

Kinh mạch toàn thân chưa cho thấy dấu hiệu khó chịu gì, bởi vậy Cao Cường đương nhiên sẽ không để lãng phí lượng linh khí nồng đậm vẫn còn đang dập dồn xung quanh hán.

Chỉ là vừa mới hấp thu được thêm có một chút xíu, thì trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền vang dội, để cho hán giật mình nhớ tới một vấn đề khá nghiêm trọng.

Lôi kiếp..

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra thì nhanh vô cùng. Đến ngay cả thời gian để mở mắt ra hán cũng không có, chứ đừng nói gì tới cơ hội để mà đứng lên.

“Oành..”

Một tia lôi kiếp thô to, uy thế kinh người, từ trên bầu trời cứ thế giáng thẳng xuống đỉnh đầu hán.

Cao Cường ngay tức khắc vạt mặt xuống đất, chân tay giang rộng nhìn không khác gì một con nhái.

“Xoèn xoẹt.. Xoèn xoẹt..” – Từng tia lôi điện thoát ầm thoát hiện, chạy ngang chạy dọc khắp cơ thể, khiến cho hán nằm đó mà không ngừng giật nảy người lên.

Chỉ là rất nhanh Cao Cường phát hiện có điểm không đúng.

“Phốc” – Nhanh như chớp hán bật ngồi dậy, cúi đầu nhìn ngang nhìn dọc một hồi liền phát hiện bản thân thể mà chẳng bị sứt mẻ hay cháy xém gì cả.

Mà những tia lôi điện vẫn xoèn xoẹt khắp người kia cũng chỉ gây cảm giác hơi tê tê ngứa ngứa một chút. Một cộng lông đau đớn gì đó cũng không có.

Hiện tượng phản khoa học này không khỏi để mặt hán bị ngu trong chốc lát.

“Oành..” – Một tiếng sấm rung chuyển trời đất đem hán lay tỉnh.

Có điều cũng là lúc đỉnh đầu hắn phải hứng thêm một tia lôi kiếp cũng phi thường thô to đánh xuống.

Mặt hắn một lần nữa mài xuống đất, kèm theo đó còn có không tình nguyện hoá thân làm con nhái nằm xõa xoài trên mặt đất.

“Không phải Luyện Khí kỳ chỉ phải đón một tia sao?” – Mặt vẫn vùi dưới đất, cảm giác phẫn nộ để cho Cao Cường phải gào lên thật lớn.

Mặt liên tục bị mài xuống đất, cảm giác nhục nhã vô cùng a.

“Oành..” – Đáp lại sự phẫn nộ của hắn là tia lôi kiếp thứ ba oanh phá xuống, vị trí vẫn như cũ vào chính giữa đỉnh đầu, không lệch dù chỉ một cọng tóc.

Rút kinh nghiệm kéo lại bị mài mặt như chó, Cao Cường nằm im không nhúc nhích.

Nói chung đã bị sét đánh vượt chỉ tiêu hai nhất rồi, giờ mà có bị đánh thêm cả trăm nhất nữa cũng chưa biết chừng. Cẩn tắc vô áy náy, kéo vạt mặt cũng chẳng biết kêu khổ với ai.

“Tạch.. Tạch.. Tạch.. Oành.. Oành.. Oành..”

Trên bầu trời liên tục vang lên tiếng sấm chớp nổ đi đùng, khoảng cách xa xôi như thế mà còn khiến cho Cao Cường cảm thấy tức hết cả ngực.

Đã thế tiếng sấm chớp nổ nhịp điệu giống như kiểu bầu trời đang phẫn nộ mắng chửi gì đó thì phải. Cao Cường nằm nghe mà thấy kỳ quái vô cùng.

Rốt cuộc tiếng sấm chớp nhỏ dần rồi vụt tắt, nằm thêm một lát cho chắc cú rồi Cao Cường mới hơi hé mắt quan sát bầu trời.

Xác định mây giông đã tán đi, hắn thở phào chậm rãi ngồi dậy.

Bà mẹ nó, Cao Cường có cảm giác ông trời phi thường muốn dùng lôi kiếp đánh chết hắn. Chỉ là thấy một tia đánh không xi nhê liền vội thả thêm xuống.

Cao Cường dám chắc dính lưui quĩ tắc nào đó như kiểu quá tang ba bận chẳng hạn, cho nên mới không đánh thêm nữa, chứ không hắn bị sét đánh tới già quá.

Linh khí nồng đậm là thế mà bị ba nháy lôi kiếp xua tan mất rồi. Lão tặc thiên chơi quá khổn nạn.

Mà khoan.. Cao Cường nhìn cơ thể lôi điện vẫn chạy ngang dọc này giờ liền cười toe toét. Hắn không phải tiên căn lôi hệ sao? không đem thứ lôi điện này hấp thu luyện hoá thì quá lãng phí của trời.

Nghĩ là làm, hắn ngay tức khắc ngồi xếp bằng ngay ngắn rồi vận hành công pháp.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Khổ Không Ai Thấu

Có thể nói ba lần lôi kiếp đánh xuống đã khiến đám tu sĩ khắp thành phố Tân Long đồng loạt ngây ngốc.

Và ngay cả thống lĩnh Đàm Văn Giác cùng với phụ tá của hắn là Huyền Môn tu sĩ Diên Khánh cũng chẳng khá hơn được là bao.

Tất cả bọn họ đều biết Luyện Khí kỳ chỉ phải gánh một lần lôi kiếp thử thách mà thôi.

Vậy nhưng cái kẻ độ kiếp lần này lại phải gánh tới ba lần.

Ý vị cũng không phải quá nhiều.

Một là tư chất quá khủng bố, thiên địa không muốn để hắn sống.

Hai là bản chất cùng hung cực ác, thiên địa lại càng không muốn để hắn sống.

Thế nhưng thiên địa đã thất bại trong việc diệt sát cái kẻ độ kiếp ở phía tây thành Tân Long kia.

Kết quả này là minh chứng xác thực nhất cho sự phán đoán của Diên Khánh về việc có một Huyền Môn tu sĩ cấp bậc lão quái vật ghé thăm Tân Long thành phố.

Những kẻ từng có ý đồ chạy tới dò xét, lúc này kẻ nào kẻ nấy lưng áo ướt sũng mồ hôi lạnh. Bọn họ đều có chung cảm giác vừa lượn lờ trước cổng quỷ

môn quan.

Bởi làm tướng hán là kẻ có chỗ dựa vững chắc, đám tu sĩ trong thành nghiễm nhiên cho rằng tương lai sau này của Cao Cường hẳn phải phi thường hoành tráng.

Đáng tiếc rằng cái kẻ tương lai hoành tráng đó lúc này trông hơi thảm.

Nào là mái tóc bị sét đánh vừa cháy xém xoắn tít, lại vừa dựng ngược rồi tung rối mù.

Rồi thì trên người hán mặc mỗi chiếc quần cộc, lúc này cũng đã bị lôi điện lớn vòn quanh thân thể tàn phá không thương tiếc, tạo thành những vết thủng lỗ cha lỗ chỗ.

Có điều Cao Cường không rảnh quan tâm những việc này, tinh thần của hán đã dành toàn bộ cho việc vận công đem lôi điện càn quấy trong cơ thể hấp thu và luyện hoá.

Vốn tướng không mất quá nhiều thời gian, ai dè hán ngồi xuống vào một cái đã qua 2 giờ đồng hồ.

Được cái cũng nhờ đó mà hán đem toàn bộ linh khí cùng với lôi điện luyện hoá thành chân khí, tu vi dễ dàng được củng cố vững chắc.

Cao Cường thu công nhưng không đứng dậy mà ngồi yên tại chỗ chìm sao suy tư.

Nguyên cớ là vì luyện hoá lôi điện từ lôi kiếp đánh xuống, chân khí của hán phát sinh biến đổi.

Còn chưa rõ theo chiều hướng tốt hay xấu, trước mắt cũng chỉ biết chân khí đã không còn chỉ là màu tử hắc như lúc ban đầu nữa, mà được pha quện thêm ánh hoàng kim.

Cao Cường đứng tại chỗ vận chuyển chân khí chạy dọc theo kinh mạch xem sao.

Sau đó lại vận dụng khi thi triển võ kỹ, kết quả đều như nhau, không phát hiện ra vấn đề gì khác thường. Đã như vậy hán liền chẳng thèm bận tâm tới nữa.

Nói chung thì tới nay tiến hành đột phá đã thu được thành công mỹ mãn.

Tâm trạng vui vẻ, hán vừa huyết sáo vừa đưa tay phui đi lớp tạp chất khô cứng bám ở trên người. Sau đó mặc vào quần áo, thu dọn đồ đạc rồi chạy như bay trở về.

Sau đột phá tốc độ của hán nhanh gấp tới mới lần. Chỉ chạy bình thường thôi đã lướt cứ như gió. Nếu thi triển Miêu Bộ thì tốc độ chắc chắn phải tới hơn trăm dặm một giờ.

Công kích mạnh đến đâu thì còn chưa tiện kiểm chứng, nhưng dựa theo lực lượng trước khi đột phá, cùng với những kinh nghiệm mà Hồ lão ghi chép truyền đạt.

Cao Cường nhắm tính một quyền của hán hiện tại thấp nhất cũng phải trên dưới 3000 kg.

Thế nhưng tạm thời dẹp vấn đề thực lực sang một bên cái đã.

Trở về tới phòng trọ, Cao Cường ngay lập tức tắm rửa cho sạch sẽ thoải mái.

Sau đó theo thói quen hơn 1 tháng gần đây, hán leo lên giường toạ thiền tụng niệm Độ Tâm Kinh đến tận khi lặn ra ngủ gật.

Dư âm phần khởi của đột phá thành công lúc tới vẫn còn đó, sau khi dựng khoá xe, hán mồm huyết sáo vang chạy tới cùng mấy người đồng nghiệp bốc dỡ hàng hoá.

“Khụ..” – Cửu ca vừa nhìn thấy hán chạy tới liền sắc nước miệng mà ho khan, gian nan lắm mới thốt được ra lời: “Tiểu Cường, mới có nửa ngày không gặp, sao đầu ngươi đã trở lóc thê này?”

Khốn nạn lôi kiếp đánh cho tóc hán cháy xém tận gốc, nên phải dùng dao cạo râu để gọt cho sạch chứ còn sao nữa. Chẳng lẽ hán mang theo quả đầu hói hết chỗ này đến chỗ kia mà đi làm?

Trong lòng Cao Cường khá phiền muộn, xong ngoài mặt thì vừa xoa đầu, vừa cười tít mắt mà đáp:

“Mùa hè nóng nực mà Cửu ca, gọt sạch cho nó mát mẻ”

Đúng lúc này Bình thúc từ trong cửa hàng đi ra tròn mắt mà quát:

“Mát mẻ cái gì hả? Nhìn có khác gì đầu trộm đuôi cướp không? Chiều đi đón Đại Dương thì đội cái mũ vào cho ta, nếu không đừng trách lão từ ác độc”

WTF? Đầu tóc của ta thì liên quan gì đến hoà bình thế giới chứ hả? Cơ mà Cao Cường là không có dám cự cãi, hờ ra là tiền lương bay theo chiều gió liền.

Uể oải gật đầu một cái đáp lại Bình thúc, hần xắn tay áo chạy đi bóc dỡ hàng.

Bình thúc vừa quay trở vào bên trong cửa hàng.

Vừa rồi lần nhanh hơn cả thỏ Cừu ca một lần nữa lại gần hần và nhỏ giọng nói:

“Tiểu Cường, ca dám chắc lão bản đây là ghen tị ngươi bảnh nên mới gây khó dễ a”

Cao Cường có chút bó tay với Cừu ca, xong huynh đệ đã quen nói xấu Bình thúc rồi, cho nên hần cũng hạ thấp giọng mà đáp lại:

“Đẹp trai đâu có gì sai. Bình thúc cũng thật là, đã xấu người rồi lại còn xấu cả nét nữa thì.. Ài..”

Cao Cường tự luyến Cừu ca nghe quen rồi, vị đồng nghiệp này nét mặt biến hoá hèn mọn và nói:

“Nói gì thì nói, người để quả đầu trọc lóc này trông nam tính hần ra. Huyền tỷ mà thấy chắc chắn lại càng mê tít. Cần phải chuẩn bị tinh thần, Huyền tỷ không khéo làm liều đây ngã tiều từ người a. Hắc Hắc”

Cừu ca nhắc tới cái tên Huyền tỷ, Cao Cường nghe thấy liền lạnh toát hết cả người. Không nói thêm lời nào, hần liền tập trung cho công việc bóc dỡ còn đang dang dở.

Thực ra cũng không phải là do Huyền tỷ xấu xí xù xì nên hần mới có cái thái độ này đâu. Thắng thần mà nói thì bề ngoài của Huyền tỷ thuộc vào hàng ngũ vô cùng bắt mắt.

Nhất là với dáng người thành thực nóng bỏng đến ngộp thở, mỗi khi Huyền tỷ xuất hiện tại chợ Tây Biên, liền đem dục vọng nguyên thủy của cánh mày râu nơi này thiêu đốt thành đại hoạ.

Đến đám đại thúc đại bá gần hết xí quách mà còn hùng hực khí thế. Thì huyết khí phương cương như đám thanh niên mới lớn là đầu thế nào tránh khỏi cánh hoá thân thành bầy lang sói.

Đau đớn thay Cao Cường cũng là thành viên trong bảng danh sách bầy sói non trẻ kia.

Yêu đương tất nhiên là không có, chỉ vì bị hấp dẫn rồi phản ứng theo bản năng hết sức thông thường mà thôi. Thứ phản ứng này dễ đến và cũng dễ đi, hần chẳng buồn bận tâm đến làm gì cả.

Không phải Cao Cường hần tơ tưởng gì tới chuyện ôm Huyền tỷ vào lòng. Chỉ là sau khi phân tích thì sẽ thấy, hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, đúng theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Chẳng hạn như Cao Cường là tu sĩ, trong khi đó Huyền tỷ chỉ là người thường. Rồi thì vấn đề cách biệt tuổi tác, cho tới chênh lệch thân phận giàu nghèo.

Nói tóm lại, hần có thể hoàn toàn yên tâm rằng phiền toái này sẽ không bao giờ rơi xuống đầu mình.

Cao Cường vẫn còn nhớ như in trong đầu câu mà Bạch Lãnh từng nói: “phàm trần không phải là nơi phù hợp với kẻ tu hành, dạo chơi chốc lát sớm muộn rồi cũng có ngày rời đi”

Đã biết như thế mà còn va vấp vào chuyện tình cảm, thì khác nào tự trói buộc chính mình. Nói chung nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân càng xinh đẹp thì hần sẽ càng tránh cho thật xa.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính..

Mà hình như Nguyệt Lão rảnh háng không có việc gì làm thì phải, nên mới quăng tơ hồng bầy bạ.

Bởi vì Huyền tỷ sau vài lần ghé qua mua trái cây, tự nhiên ăn no rửng mỡ thế quái nào, mà lại dờ chừng đây đưa liên tục trông ghẹo treu đùa hần.

Nếu như Huyền tỷ là dạng cả thèm chóng chán, treu hần một vài lần rồi thôi thì không sao.

Đằng này thế đếch nào lại treu đến phát nghiện. Cứ cách khoảng hai ba ngày thôi là Huyền tỷ lại chạy tới cửa hàng một lần, lấy có mua trái cây để rồi tiếp cận bắt chuyện treu chọc hần.

Mặc dù cử chỉ và lời nói của Huyền tỷ đều rất chuẩn mực, không hề lăng lơ ga tình cái gì.

Thế nhưng với cái thân hình nóng bỏng hấp dẫn siêu cấp, Huyền tỷ chỉ cần đứng cạnh và thờ thôi đã đủ để khiến gã trai tơ như Cao Cường nóng cha nó hết cả người lên rồi.

Đám người xung quanh nhìn vào cho rằng hán điểm phúc trùng thiên mới được Huyền tỷ ưu ái như vậy.

Bọn họ nào biết chỉ có Cao Cường là người trong cuộc thì mới hiểu hán đang khôn khổ đến nhường nào.

Thử nghĩ đến trường hợp một món ăn cực kỳ ngon bày ra trước mặt, thế nhưng ngay cả ném thử một chút xú cũng không được. Trả lời đi, điểm phúc ở chỗ nào đây???

Nếu không phải hán nghĩ tới cách tụng niệm Độ Tâm Kinh để chống chọi lại sắc dụ. Chỉ sợ đạo tâm còn mỏng manh yếu nhược của hán đã bị oanh phá vô cùng thâm rồi.

Cao Cường cũng không muốn chịu đựng dây vò thế này mãi. Cho nên hán đành cầu cứu Bình thúc, để rồi nhận được sự cho phép ra ngoài tránh né mỗi khi Huyền tỷ tới mua hàng.

Giác quan nhạy bén đạt được nhờ tu luyện, liền tới lúc phát huy tác dụng. Chỉ cần Huyền tỷ tiếp cận cửa hàng khoảng một trăm mét thôi, hán đã kịp thời phát hiện để tề đi nơi khác luôn rồi.

Trốn thoát khỏi móng vuốt của Huyền tỷ, trong lòng hán nhẹ nhõm hơn nhiều. Có điều cũng là lúc hán liên tục bị đám đồng nghiệp dò hơi nguyên rủa vì cái tội sượng không biết đường sượng.

Chỉ có duy nhất một người khác biệt tất cả, đó là Cừu ca. Vị lão ca đại ngọc này thậm chí còn đòi quỳ lạy mong hán dạy cho vài chiêu tả thính tán gái này nọ. Thế nhưng Cao Cường thì có biết con mẹ gì về tán gái đâu mà chỉ với đây? Hết cách hán liền rắm thí một câu “muốn tán được gái, điều kiện tiên quyết đó là phải đẹp trai”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hoạ Vẽ Phù Lục

Buổi chiều tan ca, sau khi lượn một vòng quanh chợ để tìm những thứ cần phải mua, Cao Cường mang theo bọc lớn bọc nhỏ đồ vật đông tây trở về tới khu trọ.

Hiện tại đã bước vào Luyện Khí kỳ, thời hạn 2 năm Bạch Lãnh đề ra chỉ còn vài tháng. Trong khi đó lại có thêm quá nhiều thứ mới mẻ cần phải mau chóng nắm giữ.

Vì thế Cao Cường cần phải cân đối điều chỉnh lại thời khoá biểu của mình.

Đầu tiên, thay vì tan ca trở về liền nấu ăn rồi đi ngủ, thì hán sẽ thức để kết hợp làm những việc gồm tập luyện hoạ vẽ phù lục, tọa thiền hấp thu linh khí ...

Đến 11 giờ khuya thì lên giường đi ngủ tới 2 giờ sáng, sau đó chạy ra khu vườn tu luyện võ kỹ khoảng 1 tiếng, rồi trở về chuẩn bị các thứ và lái xe đi làm.

Có thể thấy thời gian hơi eo hẹp một chút, đã thế còn mất tới nửa ngày vướng bận chuyện đi làm. Thế nhưng Cao Cường cũng đâu thể làm gì khác được.

Mạnh mẽ hơn thường nhân nhiều thật đấy, xong hán vẫn cần ngủ vài tiếng mỗi ngày.

Mạnh mẽ hơn thường nhân nhiều thật đấy, nhưng không đi làm thì lấy gì ra mà hóc vào mồm? Chẳng lẽ cậy mạnh để mà đi trộm cướp? Không được, làm thế là quá hạ thấp giá trị bản thân đấy.

Và lại hiện giờ bài tây bảo mệnh còn quá ít, chưa tiện để hán trở lại trung tâm thành phố Tân Long, mà Cao Cường cũng không nắm chắc sẽ kiếm được công việc có mức lương cao hơn hiện tại.

Nhất là hán còn đang ần ần để chờ đợi tin tức từ một người..

Thả mấy túi đồ xuống sàn, Cao Cường bật mở Laptop để kiểm tra hòm thư.

Có thư mới chuyển tới, nội dung là một bảng danh sách gồm rất nhiều cái tên đi kèm với chú dẫn giới thiệu tỉ mỉ. Cuối thư vòn vẹn một dòng hán sớm đã quen thuộc: “cần thêm thời gian để điều tra”

Không cần hồi âm đáp trả, Cao Cường đóng tắt Laptop rồi cất vào trong tủ.

Lúc này hán mới bắt đầu đem đồ vật mới mua về, đồ hết ra sàn rồi kiểm tra lại một lượt.

Nếu để người quen nhìn thấy những thứ này chắc hẳn sẽ chỉ vào mặt mà mắng chửi hẳn dờ hơi mất thôi.

Nào là một tá bút lông cùng với các loại giấy vàng giấy trắng, rồi thì chu sa, mực tàu, bột phấn xanh đỏ tím vàng tùm lum tùm la.

Nhìn qua thôi là biết Cao Cường chuẩn bị để luyện tập hoạ vẽ phù lục.

Thế nhưng trong mắt người thường thì cái thao tác này gọi là vẽ bùa chú nha. Mà bùa chú từ trước tới nay vẫn là thương hiệu của đám ba que lừa đảo là chính nha.

Gạt bỏ những suy nghĩ ngoài lề, Cao Cường bắt tay xếp đặt đồ đạc này gọn gàng vào một chiếc rương.

Hắn chỉ giữ lại một cây bút lông, một khối mực tàu cùng với tập giấy trắng.

Mới tập luyện đã dùng giấy vàng với chu sa các thứ thì quá hao tiền tốn của.

Đã thế đây còn là lần đầu tiên hắn cầm bút lông, vẽ giun loăng ngoằn còn được, chứ đòi hoạ phù thì.

Cao Cường cảm thấy tốt hơn hết, trước tiên nên dùng mực tàu để tập vẽ nháp trên giấy trắng, sau một thời gian quen tay rồi thì sẽ tính tiếp.

Thực tế đã chứng minh hắn quyết định không sai chút nào.

Riêng cái việc dựa vào hình ảnh trong đầu để phác hoạ Độ Âm Phù ra giấy, đã tiêu tốn của hắn nửa giờ.

Mà xong xuôi nhìn lại để so sánh thì ôi thôi. khác nhau tới chín ngàn tám trăm dặm.

Chăm chú chỉnh sửa từng li từng tí một cũng mất tới 2 giờ mới trông ra hình ra dáng một chút.

Nói chung vẽ bằng bút lông cái món này là quá khó chơi.

Nhìn hoạ tiết đồ án đã qua chỉnh sửa cẩn thận rồi mà trông vẫn còn quần quai y như một đám giun đất bị dày xéo, hắn không khỏi bật cười ra thành tiếng.

Đám thần tiên cũng quá không chịu nổi mới đi.

Bọn họ mà dùng bút bi hay bút chì để hoạ vẽ phù lục, có phải là tốt rồi không?

Chê bai người ta cổ hủ vậy thôi, chứ Cao Cường hiểu tu hành cái trò chơi này nhiều phiền toái lắm, muốn dùng đồ vật hiện đại để thay thế vào là không có được.

Hắn đành chăm chỉ mà luyện tập dùng bút lông đi vậy.

Quanh đi quẩn lại, hắn ngồi vẽ vờ đến tận 9 giờ tối, giấy trắng mực đen ném khắp phòng.

Tinh thần tập trung cao độ suốt mấy giờ khiến Cao Cường thấy hơi mệt mỏi, chẳng thiết ăn uống nữa, vừa dừng tay là hắn ngay lập tức leo lên giường mà ngoi tu luyện.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, kể cả khi đi làm ở chợ, chỉ cần có thời gian rảnh là Cao Cường lại tranh thủ cầm bút lông hoạ vẽ Độ Âm Phù lên giấy.

Hành vi này đương nhiên không tránh khỏi bị Bình thúc cũng như đám đồng nghiệp nhìn thấy.

Cao Cường càng không thiếu bị bọn họ chê cười cho một trận vì cái tội rồi hơi ăn no rừng mỡ này nọ.

Bình thúc thậm chí còn hỏi thẳng một câu:

“Tiểu tử ngươi muốn chuyển nghề ra công chùa ngoi bán bùa giá?”

Cao Cường đã sớm nghĩ tới lý do nên đáp lại rằng:

“Ta đây là luyện tập viết thư hoạ, Tết đến ra công trường viết câu đối, kiếm ới tiền”

Bình thúc tất nhiên là biết tông Cao Cường đang chém gió nói bậy.

Nhưng thích nghịch ngợm cái gì là quyền của hắn, cũng chẳng phạm pháp hay ảnh hưởng tới công việc, Bình thúc vì thế mặc kệ, tùy hắn muốn chơi sao

thì chơi.

Mà chăm chỉ luyện tập đúng là không phí công vô ích chút nào.

Chỉ vài ngày thôi mà Độ Âm Phù hẳn hoạ ra đã phi thường giống với hình ảnh lưu trong đầu.

Cao Cường cũng phi thường hoài nghi thiên phú sử dụng bút lông của hắn rơi vào hàng ngũ siêu cấp.

Chứ nếu không thì đừng mơ có mấy ngày đã hoạ vẽ chuẩn không phải chỉnh thế này được. Từng đường thẳng, từng nét móc, từng hoa văn. xem đi xem lại mà hắn đặc ý phải biết.

Vòng quay đã vào guồng, Cao Cường tất nhiên tính đến chuyện ném thử chính thức hoạ về phù lục.

Hắn chưa quên lời hứa sẽ đốt chực lá Độ Âm Phù cho Hồ lão dưới suối vàng đâu.

Buổi chiều vừa về tới phòng trọ, Cao Cường ngay lập tức mở rương lấy ra đồ vật cần dùng tới.

Trong đó có một xấp giấy vàng, một khối chu sa, một chiếc bát sứ, một chiếc bút lông mới.

Và đặc biệt là Âm Hồn Thảo đã được nghiền thành bột phấn. Để mua cái thứ này Cao Cường vất vả lượn khắp các tiệm thuốc đông y mới có thể mua được hàng thật, giả cũng không hề rõ chút nào.

Một lạng bột phấn Âm Hồn Thảo có giá tới một ngàn bạc.

May mà một lạng có thể dùng trong thời gian dài, chứ nếu không thì Cao Cường chưa chắc sẽ nở chi ra số tiền bằng nửa tháng lương để mà mua về thế này đâu.

Trước tiên hắn thả khối chu sa vào bát sứ, nghiền kỹ càng đến khi thành bột mịn thì mới thêm vào một nhúm bột Âm Hồn Thảo.

Trộn đều chu sa và bột Âm Hồn Thảo xong, hắn mới thêm một chút nước ấm vào rồi bắt đầu khuấy.

Khuấy cho đến khi sánh mịn thì Cao Cường cho nguyên liệu cuối cùng vào. Thứ nguyên liệu này thì không cần phải mua, là đồ của nhà trồng được.

Cũng không phải thứ gì khác, mà chính là một giọt máu của hắn.

Cứ nghĩ đến cảnh mỗi lần pha chế chu sa là lại phải chích ra một giọt máu, không hiểu sao hắn cảm thấy mình giống như là một kẻ quái đản vậy đó.

Mà theo hướng dẫn ghi chép thì giọt máu gia tăng tỉ lệ lớn cho sự thành công khi luyện chế phù lục, thành ra hắn chỉ có thể chấp nhận thương đau thôi.

Cũng may mỗi lần chỉ phải chích ra có một giọt, nên Cao Cường không lặn tẩn gì mấy.

Chứ mà phải hiến ra tận mấy trăm CC thì. thôi nghỉ chơi.

Vừa nhỏ giọt máu vào còn chưa kịp khuấy, bát chu sa trông đã long lanh hơn hẳn.

Sau khi khuấy liền trở thành một thứ dịch lỏng màu đỏ tươi mịn màng lấp lánh, khác một trời một vực so với khi chưa cho máu của hắn vào.

Biến đổi này là do trong máu của tu sĩ chứa đựng chân khí nên mới vậy. Chứ cho máu gà máu chó như trong tiểu thuyết thì chỉ là ăn tục nói phét mà thôi.

Đặt một tờ giấy vàng ngay ngắn trước mặt, rồi cầm bút nhúng vào chu sa.

Nét mặt hắn lúc này phi thường nghiêm túc.

Hít một hơi thật sâu để xua tan đi sự hồi hộp, Cao Cường đưa tay chậm rãi hoạ vẽ đường nét đầu tiên lên trên giấy vàng.

Mặc dù đã rất cẩn thận, nhưng mới chỉ đi được đến nét thứ hai thì báo hồng vì hoạ hơi bị lệch.

“Àiii.” – Cao Cường lắc đầu thở dài tiếc nuối, gạt bỏ tờ bị hồng rồi thay thế bằng giấy vàng mới.

Liên tiếp 6 7 tờ, hắn cứ hoạ được vài nét thì lại hồng.

Liên tục vẽ hồng để tâm trạng của hắn không được tốt cho lắm, vì thế Cao Cường liền buông bỏ bút rồi ngay tại chỗ ngồi nhắm niệm Độ Tâm Kinh.

Sau mười năm phút, hắn mở mắt và lần nữa cầm bút lên.

Trông hắn lúc này khác hẳn cái vẻ lo lắng bồn chồn ban nãy, có thể nói là bình tĩnh thông dong vô cùng.

Sau đó nói tiếp vẫn là những lần liên tục vẽ hồng. Thế nhưng hắn cũng không có tỏ ra vẻ nôn nóng sốt ruột cái gì cả.

Thông thả chậm rãi về hết tờ này đến tờ khác, số lượng những tờ giấy vàng bị vứt bỏ sau khi vẽ hồng cũng lên tới con số 20.

Mặc dù đều báo hồng, nhưng được cái số lượng đường nét mà hần hoạ vẽ chuẩn xác trên mỗi tờ cũng gia tăng lên khá nhiều.

Hoạ vẽ lên tờ giấy vàng thứ 40, linh văn đồ án của Độ Âm Phù đã xem như hoàn chỉnh. Chỉ còn đậm nhạt vài chỗ chưa đều.

Và phải tới tờ giấy vàng thứ 50, Cao Cường mới có thể hài lòng thả bút xuống.

Đồ án linh văn, Ngưu đầu Mã diện, thuyền độc mộc, dòng sông, cây cầu gỗ cổ kính..

Những thứ này được thể hiện dưới dạng hoạ tiết đồ đằng, lại thêm mang sắc đỏ óng ánh nổi bật trên nền giấy vàng, có thể nói giống như một bức tranh dân gian theo trường phái cách điệu vậy.

Vuốt ve ngắm nhìn Độ Âm Phù trong tay, hần chỉ có thể dùng hai từ siêu cấp để mà miêu tả trình độ hoạ vẽ phù lục của chính mình.

Điểm tiếc nuối duy nhất chỉ là do bút lông hơi lôm, trong quá trình hoạ vẽ không thể quán thấu quá nhiều chân khí, thành ra lá Độ Âm Phù này cũng chỉ có thể chấm điểm 7 trên 10 mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hần Là Gân Gà

Cán bút được chế tác từ loại ngọc thạch phế phẩm đến nỗi không thể phế hơn được nữa. Và chỉ với 50 bạc là mua được một tá mười hai chiếc, dám nói phần ngòi bút là đom từ lông sói thì xin lỗi chứ.. đến kẻ óc chó cũng chẳng nghe nổi.

Nói chung là không thể đòi hỏi nhiều ở những chiếc bút hàng Fake thế này được.

Mà chê lôm vậy thôi, đồng bút này ít nhiều còn gánh chịu được chân khí.

Chỉ cái lúc Cao Cường thử dò xét một cây bút cán gỗ khá đắt tiền, vừa mới móm nhẹ một chút chân khí, đã xuất hiện vết nứt nho nhỏ rồi. May mà hần kịp thời thu tay lại, chứ không thì chỉ sợ sẽ phải đền mấy ngàn bạc cho người ta mất rồi.

Chính giữa Độ Tâm Phù được lưu lại một khoảng trống dùng để đề chữ. Và cũng tùy thuộc vào từng trường hợp mà người sử dụng sẽ điền nội dung ra làm sao.

Trường hợp hay sử dụng Độ Tâm Phù nhất là các lễ cầu siêu, vì thế nội dung đa phần là xin giảm nhẹ hình phạt mà linh hồn người chết phải nhận khi xuống tới Âm Phù.

Trường hợp thứ hai là trong chiến đấu với ma quỷ yêu quái, nếu tội ác chúng gây ra không quá tày trời thì có thể dùng Độ Tâm Phù để mở lối cho chúng được đi xuống Âm Phù.

Trong trường này thích ghi cái gì thì tùy, mà không ghi chữ nào thì cũng chẳng có ai trách cứ cả.

Cao Cường là muốn đốt hần chục lá cho Hồ lão, vì thế chưa vội đề chữ vào.

Trăm hay không bằng quen tay, để trình độ hoạ vẽ phù lục được cứng cáp hơn, nhân lúc cảm hứng còn đang dạt dào, hần tranh thủ một mạch hoạ vẽ luôn mười tờ Độ Âm Phù.

Dù sao đến lúc hoạ vẽ xong xuôi rồi thì đề chữ một thẻ cũng không phải muộn.

Đúng là hần hoạ vẽ Độ Âm Phù càng lúc càng trôi chảy. Đường nét cứng cáp, hoạt tiết liền mạch. Đưa tay đi bút đầy tự tin, tốc độ cũng dần nhanh hơn theo thời gian.

Hần ngồi đó miệt mài hoạ vẽ, đến khi xong đủ mười lá Độ Âm Phù, nhìn đồng hồ trên tay liền tá hoả vì nhận ra vậy mà đã 10 giờ khuya từ lúc nào không hề hay biết.

Nhanh chóng đề chữ lên mười lá Độ Âm Phù, trong đó có một lá dùng để tiết lộ bị mất của hần cho Hồ lão được biết. Hần còn thuận tiện gọi Hồ lão một tiếng sư phụ.

Tiếp tục dùng một lá Độ Âm Phù để nhờ vả Bạch Lãnh chăm nom cho Hồ lão. Thừa nhiều mà phát hiện chẳng còn gì để nhờ vả nữa rồi, mà lỡ hứa đốt mười tờ..

Hắn liền dùng toàn bộ tám lá còn lại là để oán trách chửi rủa Bạch Lãnh là gã lừa đảo.

Sau khi quán thâu chân khí và tung lên không, mười lá Độ Âm Phù theo thao tác của hắn mà bốc cháy hùng hực. Ngắn ngủi vài giây thôi, liền ngay cả tro bụi cũng chẳng còn.

Sự xuất hiện của Bạch Lãnh là quá đủ, để Cao Cường tin tưởng lá phù này thần kỳ như trong truyền thừa ghi chép. Cho nên đốt phù xong, hắn liền vui vẻ lon ton chạy đi nấu mỳ.

Mà trần đời làm gì có kẻ nào dùng Độ Âm Phù theo kiểu thư tín giống như Cao Cường thế này đâu chứ. Dám chắc khi Bạch Lãnh nhận được sẽ tức giận gần chết cho mà xem.

Liên tiếp mấy ngày sau đó.

Khi đi làm ở cửa hàng, cứ có thời gian rảnh là Cao Cường lại ngồi tập luyện hoạ vẽ Hoả Cầu Phù bằng mực tàu lên trên giấy trắng.

Khi ở phòng trọ, ngoài thời gian luyện công, thì hắn tập trung hoạ vẽ Độ Âm Phù rồi cất rương để dành khi cần sẽ tiện lấy ra sử dụng.

Cũng mất tới ba ngày để hoạ vẽ Hoả Cầu Phù trên bản nháp không còn chệch vào đâu được nữa.

Ngay ngày hôm sau Cao Cường liền bắt tay chính thức hoạ vẽ Hoả Cầu Phù. Tất nhiên nguyên liệu vẫn như trước bao gồm giấy vàng, chu sa, bát sứ, bút lông.

Khác biệt là lần này không dùng bột phấn Âm Hồn Thảo nữa.

Thay vào đó là một loại bột mà ngay khi vừa đọc tới, Cao Cường thiếu chút thì ngã ngửa. Bởi vì loại bột này được bán đầy ở ngoài chợ với cái giá rẻ cứ như bèo.

Ốt bột..

Đúng vậy đó, thứ nguyên liệu để pha trộn với chu sa chính là ốt bột.

Ngay cả trong giấc mơ, Cao Cường cũng chẳng thể nào ngờ được, tu tiên huyền bí như vậy, lại có ngày dùng ốt bộ để mà luyện chế phù lục thế này.. Một phương pháp quá kém sang..

Cần nhân cũng vô dụng, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi mua mấy bịch ốt bột về.

Sau khi đem cả chu sa lẫn ốt bột nghiền nhuyễn thành mặt phấn, trộn theo tỉ lệ như trong truyền thừa hướng dẫn, Cao Cường yên tâm cho nước ấm vào rồi khuấy.

Đạt tới độ sánh mịn nhất định, hắn cũng như trước nhỏ vào một giọt máu.

Chỉ có vậy thôi mà đã thấy hơi nóng bốc lên hằm hạp rồi, dám chắc luyện chế thành phù lục, khi ném ra bốc cháy dữ dội đừng hỏi đi.

Hí hửng trải giấy vàng và cầm lên bút lông, Cao Cường bắt đầu ném trái hoạ vẽ Hoả Cầu Phù.

Không đến nỗi tệ hại như lần đầu luyện chế Độ Âm Phù, xong hắn cũng chỉ múa bút được đến đường nét thứ tư thì phạm phải sai lầm.

Có điều Cao Cường cũng không có một chút biểu hiện chán nản gì cả.

Hắn bình thần thay đổi tờ giấy vàng mới, rồi chậm rãi thông dong hoạ vẽ lại từ đầu.

Nhờ kinh nghiệm từ lần luyện chế Độ Âm Phù, cho nên rất nhanh Cao Cường khống chế được mức độ chân khí quán thâu qua bút lông đạt ngưỡng vừa phải.

Qua đó sự đồng đều của những nét vẽ cũng dần đạt tới độ chuẩn xác cao hơn.

Không lãng phí tới tận con số 50 kém 1 tờ giấy vàng như lần luyện chế Độ Âm Phù. Lần này Cao Cường chỉ hoạ vẽ hòng có 21 tờ mà thôi.

Đúng tờ thứ 22, hắn liền thành công cho ra lò một lá Hoả Cầu Phù đúng nghĩa.

Khi vừa hoàn thành nét vẽ cuối cùng, lá Hoả Cầu Phù này liền toả ra nhàn nhạt hơi nóng.

Tin chắc mùa đông mà thả vài lá dưới nệm, nằm ngủ không cần đắp chăn cũng chẳng phải lo cảm lạnh.

Có điều không hiểu sao khi quan sát lại một lần, Cao Cường luôn có cảm giác Hoả Cầu Phù chỉ sợ sẽ không được cường đại như hắc vân từng tưởng tượng.

Thứ nhất là vấn đề cấp bậc, đồng kiến thức về phù lục mà hắc vân nhận được qua đợt truyền thừa lần này, chỉ là loại dành cho tầng thứ học đồ tập luyện mà thôi.

Khá đau lòng khi phải thừa nhận, Hoả Cầu Phù còn chưa đủ tuổi để được liệt kê cấp bậc..

Thứ hai là vấn đề hoá tiết đồ đẳng của Hoả Cầu Phù, Cao Cường xin thề rằng chỉ nhìn thoáng qua thôi, đã thấy phong cách đậm chất gân gà cùi bắp khó nhai rồi.

Những linh văn ẩn ký hoá diễm này nọ thì Cao Cường không nói tới, vì chúng không có vấn đề gì cả.

Thế nhưng đi kèm với đó còn có bốn cái đồ đẳng đại diện cho hình ảnh của bốn con chuột thì.. dám chắc người nào nhìn vào cũng thấy sặc mùi cống rãnh đi.

Không phải là các loài hoá diễm, các loài hoá hoa, hay bất kỳ thứ hoá hệ sang cảnh nào khác tồn tại trên thế gian này.. mà cứ phải là con chuột thì mới chịu.

Mà thôi, dù sao cũng chỉ là hình ảnh, chưa chắc đã phản ánh đúng được thực chất.

Cũng giống như mấy cô nàng Hot Girls trên mạng đó, ảnh thì xinh lung linh, ra ngoài xấu mù mắt chó.

Và lại Cao Cường cũng có tính toán trong đầu cả rồi.

Hoả Cầu Phù cho dù sát thương có yếu một chút cũng không sao cả.

Với giá thành luyện chế ra phi thường rẻ mạt, có thể lấy số lượng bù cho chất lượng.

Ném một lá không ăn thua thì ném mười lá, mười lá không ăn thua thì ném trăm lá, nếu túi đồ cho phép mang theo nhiều thì ném ra cả ngàn lá luôn cũng được.

Nghĩ tới cảnh đứng ném Hoả Cầu Phù cứ như đại gia chơi trò rải tiền giữa chợ, phiền muộn chuyện đồ đẳng hình con chuột liên bị ném lên tận sao hoá luôn rồi.

Trong lòng áp ủ hoài bão, Cao Cường ngồi ngay ngắn tiếp tục hoạ vẽ thêm những lá Hoả Cầu Phù mới.

Có thất bại nhưng không đáng kể khi so với những lần luyện chế thành công. Hắc vân ngồi đó hoạ vẽ thẳng một mạch tới tận 12 giờ khuya, khi bát chu sa đã cạn tận đáy thì mới chịu thả bút xuống.

Đếm lại trên bàn lúc này vậy mà có tới 27 lá Hoả Cầu Phù.

Tỉ lệ thành công cũng như tốc độ luyện chế có thể nói là cao hơn nhiều so với khi hoạ vẽ Độ Âm Phù. Tiến bộ mười mươi thế này đương nhiên dễ cho Cao Cường thấy vui phải biết rồi.

Mặc dù rất muốn chạy ra khu vườn để thử nghiệm xem uy lực của Hoả Cầu Phù yếu mạnh thế nào.

Nhưng tinh thần lẫn khí lực của hắc vân đều bị tiêu hao quá nhiều, thành ra Cao Cường đành phải nhảy lên giường để ngồi hấp thu linh khí đem hồi phục lại cái đã.

Mà giờ giấc cũng đã không còn sớm nữa.

Cho nên hồi phục lại rồi, hắc vân ngồi đó tiếp tục tu luyện gia tăng tích lũy chân khí.

Mãi tới tận 3 giờ sáng, khi mà kinh mạch toàn thân đã không còn chịu tải được thêm nữa, thì Cao Cường mới thu công và đứng dậy.

Đương nhiên hắc vân không thể chờ đợi thêm được nữa, liền vớ lấy xấp Hoả Cầu Phù rồi nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng trọ.

“Oa.. Oa.. Oa..” – Hàng loạt tiếng trẻ em khóc re re từ phía những căn phòng trọ lợp mái tôn vọng tới, khiến Cao Cường vừa xuống tới sân nghe thấy mà không khỏi lắc đầu thờ dài.

Mùa hè quá nóng nực, bên trong những căn phòng lợp mái tôn này hầm hập khó chịu vô cùng. Đến ngay cả người lớn còn ăn không tiêu, huống chi chỉ là những đứa bé đang tuổi học mẫu giáo.

Có điều xử lý thế nào là chuyện của gia đình bọn họ, Cao Cường chỉ cảm thán một chút vậy thôi, chứ hắc vân cũng chẳng hơi đâu mà đi xót thương cho con cái của người khác.

Phòng ngừa trường hợp bị ai đó nhìn thấy, hắn chậm rãi đi bộ ra phía sau khu nhà.

Lúc này thì hắn mới yên tâm bắt đầu lao đi vun vút trong màn đêm. Đích đến đương nhiên không phải nơi nào khác mà chính là khu vườn hoang kín đáo và quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bình Thúc Tính Kế

Thử nghiệm lên cây cối là không có được, nhờ gây ra cháy lớn để ai nhìn thấy thì phiền chết.

Nhưng không việc gì.

Mấy chục bao cát treo lưng lửng kia từ lâu đã không còn công dụng gì nữa. Cao Cường có thể thoải mái nhắm vào chúng mà oanh tạc thế nào cũng được.

“Phùng.” – Một lá Hoả Cầu Phù được ném ra.

Đúng như tên gọi, vừa rời khỏi tay của hắn, Hoả Cầu Phù liền hoá thành một hoả cầu đỏ rực, có kích cỡ tương đương với một trái bóng rổ.

“Phanh.” – Hoả cầu đánh lên bao cát, phát ra tiếng nổ khá lớn.

Sau cú va chạm, hàng trăm tia lửa như thể pháo hoa bắn văng tung toé, lớp vỏ bọc của bao cát cũng ngay tức thì bốc cháy hừng hực.

Mấy lớp vải chồng lên dày cộp, chỉ trong vài hơi thở đã bị thiêu rụi hoàn toàn, cát rơi thành đồng dưới mặt đất không ngừng bốc lên hơi nóng hầm hập.

Đứng ở một bên quan sát nãy giờ Cao Cường đưa tay về cằm, khẽ lẩm bẩm:

“Chấn động gây ra đúng là hơi yếu, bù lại hoả diễm thiêu đốt khá mạnh, để thử lá nữa xem sao”

Vừa rồi hắn là thử nghiệm bằng lá Hoả Cầu Phù đầu tiên luyện chế thành, chất lượng so ra kém một chút những lá hoạ vẽ tiếp ngay sau đó.

“Phùng.” – Lựa chọn ra lá Hoả Cầu Phù có chất lượng mà bản thân thấy hài lòng nhất, hắn quán thủ chân khí rồi thẳng tay ném về hướng một chiếc bao cát ở ngay gần.

“Phanh.” – Tiếng nổ đi kèm với hoả hoa bắn văng tung toé một lần nữa lại diễn ra.

Tập trung quan sát thật cẩn thận, không khó để Cao Cường nhận ra sát thương do lá Hoả Cầu Phù thứ hai này tạo ra đúng thật là có mạnh hơn.

Xong cũng chỉ là mạnh hơn một chút xíu, không đáng kể tí tẹo nào.

Để mà làm ra so sánh thì lực sát thương của Hoả Cầu Phù, thua xa sát thương do Miêu Trảo tạo thành.

Có điều tu vi của hắn còn hạn chế nên chân khí chưa thể ngoại phóng, bởi vậy Miêu Trảo chỉ tạo thành sát thương mang tính chất vật lý mà thôi, muốn đánh giết quỷ hồn là không có được.

Trong khi đó Hoả Cầu Phù là một sản phẩm tiện dụng có nguồn gốc xuất xứ từ thuật pháp mà ra. Sát thương tuy nhỏ nhưng tầm đánh rộng, dùng để công kích quỷ hồn thì vô cùng hữu hiệu.

Đem hai thứ kết hợp để ưu và khuyết của chúng hỗ trợ bù trừ cho nhau. Hiện giờ có va chạm với người hay là quỷ, Cao Cường ít nhiều đã có chỗ dựa để mà mạnh dạn hơn trong việc chiến đấu.

Uy lực của Hoả Cầu Phù tới đâu đã xác nhận được rõ ràng.

Cao Cường liền tranh thủ đánh một lượt hai bộ võ kỹ. Tối 4 giờ kém mới thu tay để chạy trở về xóm trọ.

Tiếng khóc re re đến nỗi lòng của đám trẻ nhỏ, lúc này vẫn còn vang vọng khắp xóm.

Mà trú ngụ trong xóm đều là những người ban ngày phải làm việc lao động vất vả. Cả đêm bị quấy phá ngủ không yên, đương nhiên khiến bọn họ khó chịu, để rồi buông ra hàng loạt lời lẽ kêu ca phàn nàn.

Còn may vì đã là hàng xóm thuê trọ lâu năm với nhau, nếu không chỉ sợ đã ấu đã ầm ĩ rồi cũng nên.

Gạt bỏ những chuyện ngoài lề này ra khỏi đầu.

Cao Cường mau chóng trở về phòng tắm rửa và thay đổi quần áo, sau đó trở xuống lấy xe để đi làm.

Đạo này bận bịu với việc luyện chế Phù Lục, kéo theo giờ giấc sinh hoạt của hắn đảo lộn loạn tung phèo. Ăn uống ngủ nghỉ có thể nói là chẳng ra làm sao cả.

Được cái tu vi đạt tới Luyện Khí kỳ, tọa thiền tu luyện có thể thay thế cho giấc ngủ. Rồi thì nhu cầu ăn uống cũng không còn trâu bò như khi Luyện Thể nữa.

Thành ra sinh hoạt bất quy tắc cũng chẳng phải vấn đề gì quá phiền toái.

Có điều từ chiều qua tới giờ vẫn chưa bỏ gì vào bụng, Cao Cường trước tiên tạt ngang mua ổ bánh mì pate cái đã, rồi sau đó mới chạy xe hướng tới cửa hàng.

Hắn vừa mới đỗ xe lại, còn chưa kịp dựng khoá. Cừu ca đã ngay lập tức lại gần, đã thế đáng về thậm thà thậm thụt trông chẳng khác nào trộm cắp chuẩn bị gây án.

Cao Cường không khỏi ngán ngẩm dò hỏi:

“Lại chuyện gì nữa đây Cừu ca? Mà ngươi không thể nghiêm chỉnh đứng đắn một chút được sao?”

Cừu ca ngai ngừng thoáng cười, ngó nghiêng xung quanh cẩn thận rồi mới nhỏ giọng mà nói:

“Tiểu Cường, ca hỏi thật nhé, ngươi có thể hoá được bùa yêu không?”

Mẹ nó, biết ngay mặt hàng này lại có suy nghĩ bần thủ mà. Cao Cường không khỏi tức giận mà đáp:

“Ta đã nói không phải vẽ bùa vẽ chú rồi, ngươi còn hỏi cái gì? Muốn bùa yêu thì lên vùng núi mà xin”

Quăng tới ánh mắt oán trách, Cao Cường bừa bãi đáp trả:

“Ngươi đi mua hàng đồng giấy vàng với chu sa các thứ mọi người đều biết tổng rồi. Còn không phải vẽ bùa thì làm gì? Tiểu Cường a, cùng hội cùng thuyền mà ngươi chơi quá không nghĩa khí a”

Ta với gã sắc quý như ngươi cùng hội cùng thuyền khi nào?

Thế ai cho ngươi vay tiền khi khẩn cấp? Giờ kêu ta không nghĩa khí?

Cao Cường phi thường bức bối cái vị đồng nghiệp lão ca này, phát tay không chút khách khí và nói:

“Nhắc lại lần cuối, ta không biết vẽ bùa vẽ chú gì đó, đừng có gặp ta hỏi mấy chuyện vớ vẩn. Các ngươi tin hay không thì tùy, cảm thấy ta không nghĩa khí thì lần sau có việc đừng tìm đến ta làm gì”

Nghe những lời này, thái độ của Cừu ca lập tức biến chuyển, gã vừa xoa tay vừa cười hi hi lạnh lùng:

“Tiểu Cường a, ca đùa ngươi một chút thôi, chứ không có ý gì đâu. Đừng tức giận mà không tốt cho sức khoẻ, chúng ta dân lao động sức khoẻ là trên hết a”

Da mặt khê giật giật, Cao Cường quyết định không để ý gã phiền phức này nữa. Liền xắn tay áo rồi chạy đi bốc dỡ hàng hoá cùng với những người đồng nghiệp khác.

Mấy tấn trái cây các loại, được chia ra chứa đựng vào những thùng hàng lớn nhỏ.

Không mất quá nhiều thời gian để mọi người bốc dỡ và đem xếp đặt ngay ngắn ở trước cửa hàng.

Trước khi bày bán còn phải lau rửa trái cây sạch sẽ, việc này thì do những nhân viên khác đảm nhiệm.

Bởi vậy Cao Cường có thời gian nhàn hạ ngồi xuống, đánh chén ổ bánh mì pate mà khi nãy hắn mua về.

Vừa nhai bánh mì, trong đầu hắn vừa không ngừng suy nghĩ tiếp theo sẽ phải làm thế nào. Tất nhiên vấn đề đang quấy nhiễu hắn, không phải gì khác mà chính là nhiệm vụ gã quý Bạch Lãnh kia giao cho.

Một chút manh mối về quý hồn khi gió gì đó cũng không có, biết đi đâu mà săn giết thi hành nhiệm vụ?

Không lẽ mỗi ngày chạy xe khắp thành phố, ngõ chỗ này chỗ kia mỗi nơi một chút? Làm vậy khác nào mò kim đáy biển đâu cơ chứ, mà hấn dám chắc cũng chỉ lãng phí thời gian vô ích.

Giá như có đồ chơi gì đó hỗ trợ hấn phát hiện ra quỹ hồn mỗi khi tiếp cận với chúng thì tốt.

Đáng tiếc cái gã quỹ Bạch Lãnh kia quá keo kiệt, ném cho toàn thứ đồ gân gà gì đâu rồi biến.

Mà kẻ cũng lạ, từ hồi hấn tu luyện tới giờ, một nửa cái bóng của hồn ma cũng chẳng thấy.

Phải biết rằng hàng năm số lượng xác người chết trôi nổi theo dòng sông Thổ là không hề ít.

Những xác chết này sau đó có thân nhân chạy đến nhận về thì không nói làm gì, chứ không có ai tới nhận là y rằng bị chôn luôn tại mấy bãi cát bồi.

Và theo như hấn được biết thì ít cũng phải có tới mấy trăm ngôi mộ không bia, đang nằm rải rác tại những bãi cát bồi ở quanh khu vực gần nhà trọ.

Như vậy thì đâu khác nào hấn vẫn luôn sống gần một khu nghĩa trang rộng lớn?

Ấy thế mà nửa xu bóng ma gì đó cũng cấm có nhìn thấy bao giờ.

Trong khi hồi mới tới Thượng Vũ Thôn, mỗi khi đến trường phải đi ngang qua nghĩa trang của thôn, giữa ban ngày ban mặt mà tiếng thủ thi vọng tới tai, khiến hấn lần nào cũng sợ thiếu chút vải tè ra quần.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cao Cường cho rằng đám hồn ma là vì biết hấn hiện tại đã không bố lên rồi. Cho nên tận lực né tránh, chứ không dám chạy tới trêu chọc giống như khi hấn còn ngu ngơ gã vịt nữa.

Đúng lúc này một nữ nhân viên chạy tới lay gọi, kéo hấn ra khỏi dòng suy nghĩ miên man trong đầu:

“Tiểu Cường, lão bản cho gọi người!”

Cao Cường khẽ gật đầu đáp lại, rồi ngay lập đứng dậy đi vào bên trong.

Cũng không hiểu Bình thúc lại muốn chơi trò gì nữa đây, hấn đang nhức đầu phiền nhiễu muốn chết rồi, cho nên hi vọng Bình thúc đừng có mà cản nhàn cái gì gì a.

Cao Cường vừa tiến vào còn chưa kịp chào hỏi, Bình thúc đã ném tới một tờ giấy và nói:

“Đúng 8 giờ lấy hàng rồi đi giao tới địa chỉ này cho ta. Nhớ nhắc mấy đứa nhóc kia lựa loại tốt nhất”

Cao Cường nhìn thoáng qua tờ giấy khẽ gật đầu, thuận tiện hỏi thăm thêm:

“Có mỗi đơn hàng này thôi sao Bình thúc? Nếu còn nữa thì để ta đi giao luôn một thể cho tiện”

Bình thúc khẽ lắc đầu, vẻ mặt cũng đột nhiên biến chuyển nghiêm túc và dặn dò thêm:

“Tạm thời chưa có thêm đơn đặt hàng nào cả. Mà lưu ý cho ta, khách hàng lần này là người thân quen, đến đó nếu như người ta có nhờ vả gì thì tiểu tử ngươi trợ giúp thoảng một tay”

Cao Cường mỉm cười gật đầu đáp lại:

“Bình thúc yên tâm, ta nhớ rõ rồi. Không còn việc gì thì ta đi trước”

Bình thúc hài lòng phất tay ra hiệu.

Đợi đến khi Cao Cường đi ra hấn tới bên ngoài rồi, Bình thúc ngồi đó mới thở dài khẽ nói:

“Chỉ trách tiểu tử ngươi thế nào lại dính vào những thứ không nên dính. Bình thúc trong lòng cũng là có nỗi khổ tâm, vậy nên ngươi đừng oán trách Bình thúc cái gì a”

Dù ở bên ngoài cửa hàng là nơi vô cùng ồn ào, nhưng chỉ cần muốn thì Cao Cường có thể dễ dàng nghe được những lời mà ngồi sâu bên trong cửa hàng Bình thúc vừa nói ra.

Đáng tiếc hấn không bệnh hoạn đến độ đi nghe lén người khác nói chuyện. Thành ra giờ này hấn ngồi nói cười toe toét với đám đồng nghiệp, mà không biết rằng đã bị Bình thúc tính kế rồi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bị Đem Bán

Tính toán đi sớm một chút thì giao hàng đến nơi sẽ vừa kịp giờ mà khách đã hẹn.

Bởi vậy đúng 8 giờ kém 15, Cao Cường liền đi tìm mấy người nhân viên, nhờ bọn họ lựa chọn trái cây theo bảng danh sách mà Bình thúc đã đưa cho hắn.

Dưa hấu, cam, soài mỗi loại đặt mua 20 kg, toàn là trái cây có thể pha chế sinh tố.

Cho nên dù trên giấy chỉ ghi mỗi số nhà, nhưng Cao Cường dám chắc là giao cho tiệm Coffe nào đi. Chứ nếu là quán Karaoke thì sẽ phải thêm Ổi, Táo, Bưởi.. và với số lượng đặt mua cũng lớn hơn nhiều.

Nhận ba thùng trái cây từ mấy người nhân viên, Cao Cường đặt tại phía sau yên xe và buộc thật chặt. Kiểm tra thấy chắc chắn rồi thì mới yên tâm lái xe đi giao hàng.

Gần 8 giờ rồi mà lưu lượng người qua lại trên đường vẫn còn đông lắm. Được cái vẫn dễ di chuyển hơn lúc 7 giờ, khi mà mọi người đổ xô đi làm, khiến đường xá rơi vào cảnh tắc nghẽn đến nghẹt cả thở.

Nhiệt tình đánh văng lang lách, thi triển đủ các loại chiêu số, sau mười phút vòng vèo, hắn dừng xe lại trước cửa một quán Coffe với cái tên bảng hiệu theo kiểu phong chữ nắn nót điệu đà:

Coffe Huyền Diệu

ĐC: 11x Tây Biên B - SĐT: 043.xx000xx

Đã đúng địa chỉ ghi trên giấy, Cao Cường không chút nghĩ ngợi, lập tức xuống xe cúi húi tháo dỡ mấy thùng hàng. Xong xuôi cứ vậy hai tay ôm lấy bê vào cửa hàng rồi hô:

“Trái cây đặt mua tại cửa hàng Bình thúc đã chuyển tới rồi đây. Vị nào là quản lý xin mời ra nhận giúp với”

“Tới ngay đây ạ” – Một giọng nói líu lo như oanh vàng đáp lại hắn.

Rất nhanh một cô gái trẻ độ tuổi cũng chỉ mười chín đôi mươi, chạy tới cười nói với hắn:

“Quá nặng, nên mang giúp ta vào bên trong nha”

Đầu thế để một cô gái bưng bê mấy thùng hàng nặng tới 60 kg được, hắn khẽ gật đầu đáp lại.

Rồi dưới sự dẫn đường của cô gái, hắn cứ thế ôm mấy thùng hàng đi một mạch vào tận gian phòng bếp nằm sâu tận trong cùng của quán.

Đợi cho hắn xếp đặt thùng hàng ngay ngắn bên cạnh tủ làm lạnh xong, cô gái mới lần nữa lên tiếng:

“Lão bản đang ngồi phía ngoài uống trà, ngui ra đó nhận tiền hàng nha”

Cao Cường khẽ gật đầu, xong còn thiếu quy trình nên hắn phải nói ra:

“Ngui kiểm tra chất lượng trái cây đi đã, không tới lúc có vấn đề thì phiền toái ra”

Vừa há miệng muốn nói không cần đâu, thì lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn. Cô gái không thể làm gì khác đành nhún vai, rồi mở từng thùng hàng ra kiểm tra một lượt.

Không thiếu những trường hợp bất cần, giao hàng không yêu cầu khách mua kiểm tra ngay tại chỗ. Đến khi họ bảo quản không tốt, quay ra trách cứ là bán hàng lừa đảo.

Đến lúc đó người chịu thiệt là ai? Gặp phải lão bản hiểu chuyện thì còn dễ nói, chứ gặp phải những gã chó đẻ thì nhân viên giao hàng bị đè đầu ra chịu tội chứ làm sao nữa.

Bình thúc đương nhiên dễ nói chuyện, và lão bản của quán Coffe này cũng là thân quen của Bình thúc. Khả năng phát sinh những chuyện rắc rối là phi thường khó xảy ra.

Thế nhưng Cao Cường rất không thích cái kiểu tiền lương thì nhận đều như vắt chanh, xong đến lúc làm việc thì lại mang theo thái độ chảnh mắng qua loa và tặc trách.

Cao Cường cho rằng đã làm việc thì phải dâng hoàng cần thận. Không chỉ để giữ gìn danh tiếng cho cửa hàng và Bình thúc, mà còn vì giữ gìn danh dự

của chính hắn.

Chứ để đến lúc xảy ra chuyện rồi, nhẹ thì khó ăn khó nói, nặng thì thậm chí khó nhìn được mặt nhau.

Kiểm tra xong xuôi, cô gái mỉm cười trêu đùa hắn một câu:

“Ta xin xác nhận tất cả trái cây đều tươi mới đảm bảo chất lượng. Như vậy đã được chưa?”

Làm việc cẩn thận thì tốt cho cả hai, nha đầu nguoi thái độ lồi lõm cái gì?

Có điều Cao Cường chỉ lau bầu trong đầu mà thôi, chứ bề ngoài thì giữ thái độ như không có gì khác lạ. Khẽ gật đầu đáp lại cô gái, hắn liền quay người rời khỏi phòng bếp.

Ra tới bên ngoài, hắn đưa mắt quan sát một lượt thì chẳng thấy bóng dáng người nào cả. Tất cả các bàn đều trống, ngay đến một vị khách uống Coffee buổi sáng cũng không có.

Và tất nhiên cũng chẳng thấy cái vị lão bản mà cô gái kia nói đâu cả.

Có điều hắn thấy được một chiếc bàn phía trên có đặt một tách trà cùng với đĩa bánh ngọt.

Trà đã voi chỉ còn nửa tách, bánh cũng đã xấn một góc nhỏ. Không cần đoán cũng biết vị lão bản hắn ngồi nơi đây, và hiện giờ đang chạy đâu đó, như vào phòng WC chẳng hạn.

Cao Cường không chút nghĩ ngợi liền lại gần chiếc bàn này, có điều tránh bị hiểu nhầm linh tinh, hắn cũng không tự tiện ngồi xuống, mà lặng lẽ đứng cách một đoạn để chờ đợi.

Chỉ là không hiểu sao hắn bỗng có cảm giác rất không được ổn.

Cứ như thể bản thân sắp sửa gặp phải chuyện gì đó phiền toái, thế nhưng đã cẩn thận quan sát xung quanh một lần nữa, hắn vẫn không tìm ra được điểm đáng ngờ nào cả.

Cũng không phải cảm giác nguy hiểm tính mạng, khiến tim đập nhanh giống như lần bị côn đồ tập kích khi trước. Nói chung cảm giác này mờ mờ lung lung và rất khó để mà miêu tả.

Sau cùng vẫn không nắm bắt được điểm mấu chốt, hắn liền mặc kệ chẳng buồn để tâm nữa.

Dù sao thì tâm này hắn cũng đã không còn là thằng nhóc yếu nhược hơn 1 năm trước nữa. Nguy hiểm gì đó cũng được, cứ tới đi, Cao Cường không ngần bố con thằng nào hết.

Ngay cả bản lĩnh đương đầu với nguy hiểm cũng không có.

Thì chăm chỉ tu luyện suốt thời gian qua chẳng khác nào làm chuyện dư thừa.

Mà hèn nhát thì hắn còn tư cách gì để đòi đi săn giết quỷ hồn ma quái hoàn thành nhiệm vụ nữa đây?

“Hừm?” ~~~

Trong đầu mới vừa rồi còn mơ mộng tới tràng cảnh chém giết địch nhân hào hùng và khí phách lẫm lẫm, thì đúng lúc này hắn phát giác ra một thứ vô cùng khủng khiếp.

Khủng khiếp đến nỗi hắn mất khống chế cơ thể của mình, đứng ở nơi đó mà không ngừng run lẩy bả lẩy bẩy, nửa xu khí phách anh hùng cũng chẳng thấy đâu hết.

Không những thế, kèm theo đó còn là cảm giác bị phản bội bủa vây tâm trí.

Khiến tâm can hắn gần như vỡ vụn, khiến nước mắt hắn như sắp trực trào..

Bình thục vậy mà đem hắn ra bán..

Cao Cường trong lòng không ngừng gào thét tự hỏi bản thân rằng “Vì sao Bình thục lại làm vậy? Tại sao Bình thục lại nỡ đối xử tàn nhẫn với mình thế này?”

Rất nhiều câu hỏi tại sao và vì sao.. thế nhưng hắn có tốn công tự hỏi nhiều thêm nữa.. cũng sẽ chẳng thu được đáp án nào cả.. ít nhất hiện tại là chưa thể..

Hơn nữa hắn còn phải tập trung tinh thần ứng phó với địch nhân nguy hiểm trước mắt cái đã. Không còn thời gian dư thừa để mà tiếp tục nghĩ này nghĩ

nợ nữa rồi.

Hít sâu một hơi, hấn cố gắng mau chóng ổn định lại cảm xúc.

“Cạch.. Cạch.. Cạch..” – Tiếng bước chân hướng về phía này vang lên sau lưng.

Để cho hấn vừa mới bình tĩnh được giây lát, đã lần nữa trở thành căng thẳng vô cùng.

“Tiểu Cường, không ngờ lại là tiểu Cường người chạy tới giao hàng cho Huyền tỷ nha” – Giọng nói của người mà hấn muốn tránh xa nhất, lúc này lại truyền tới tai hấn.

Đúng vậy, địch nhân nguy hiểm đã lộ mặt, và đó chính là Huyền tỷ.

Huyền tỷ có khuôn mặt bầu bĩnh đi kèm với đôi mắt to tròn tinh nghịch. Dáng người thành thực đầy đặn gợi cảm, khiến ai nhìn vào cũng muốn chảy máu mũi.

Huyền tỷ năm nay đã gần 40, nhưng bởi khuôn mặt bầu bĩnh, cặp mắt to tròn khá ái. Cùng với có điều kiện bảo dưỡng tốt, cho nên Huyền tỷ trẻ hơn tuổi khá nhiều.

Tổng thể ngoại hình của Huyền tỷ nếu để ví von so sánh, thì Cao Cường cho rằng nên dùng tới cụm từ “mặt học sinh thân hình phụ huynh” là phù hợp nhất.

Giọng nói của Huyền tỷ cũng là một loại vũ khí nguy hiểm. Vừa ngọt ngào, lại vừa mang vẻ nũng nịu lười biếng. Thoáng nghe thôi đã thấy xương muốn mềm.

Có điều câu nói vừa rồi của Huyền tỷ, nghe sao cũng thấy quá giả dối. Cái gì mà không ngờ tới chứ? Còn không phải Huyền tỷ với Bình thúc gài hấn sao?

Buồn bực là vậy, xong cũng không thể đắc tội Huyền tỷ a, khách hàng là thượng đế đấy.

Và thế là Cao Cường một tu sĩ tu tiên đạo, phải ngâm đắng nuốt cay để mà quay ra chào hỏi, nịnh nọt vị thượng đế xinh đẹp này:

“Huyền tỷ, đã lâu không gặp, không nghĩ tới Huyền tỷ càng ngày càng trẻ trung xinh đẹp đây”

Đáp lại câu nịnh nọt của hấn, là một ánh mắt nồng đậm hờn dỗi. Chiêu phản damage này của Huyền tỷ lực sát thương quá lớn, để cho hấn rơi vào cảnh lúng túng vô cùng.

Thấy hấn quần bách như vậy, Huyền tỷ không khỏi cười híp cả mắt lại và nói:

“Không hiểu sao Huyền tỷ lại cảm thấy tiểu Cường đang nói dối đây này”

Cao Cường thoáng có chút hoảng hốt, ngay lập tức nghiêm túc đáp lại:

“Tuyệt đối không có nửa lời dối trá. Ta thật sự thấy Huyền tỷ phi thường trẻ trung, phi thường xinh đẹp”

Huyền tỷ lần nữa trưng ra vẻ mặt hờn dỗi, phụng phịu phụng phịu mà nói:

“Thế sao tiểu Cường cứ tránh mặt Huyền tỷ suốt đây? Lần nào Huyền tỷ tới mua trái cây cũng chạy trốn? Đừng có chối nhé, Huyền tỷ hỏi thăm rõ ràng hết cả rồi. Ôi, Huyền tỷ thật là đau lòng quá mà”

WTF? Lại còn khôn nạn đến mức bán thông tin mật cho Huyền tỷ thế này?

Vụ việc Cao Cường trốn tránh Huyền tỷ, chỉ có đúng hai người biết tới, đó là Bình thúc và Cửu ca.

Mặc dù hôm nay bị Bình thúc đem ra bán thật đấy. Thế nhưng Cao Cường dám khẳng định, cái việc để lộ thông tin chỉ có thể là từ mồm của gã đồng nghiệp bỉ ổi Cửu Ca kia mà ra.

Àiiii.. Sự việc đã bị phơi bày ra ánh sáng rồi, còn cố gắng dùng lý do này nọ để giải thích thì nghe ra có hơi miên cưỡng. Nhất là hấn cũng chán cái cảnh tránh né cứ như tội phạm trốn truy nã lắm rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cao Cường cảm thấy tốt hơn hết nên dứt khoát nói thẳng với Huyền tỷ đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Huyền Tỷ Bao Nuôi

Quyết định lật bài ngửa với Huyền tỷ là thế, xong Cao Cường đau đớn lòng nhận ra hắn không biết nên nói như thế nào bây giờ..

Không lẽ nói thân phận giàu nghèo tuổi tác cách biệt này nọ? Nghe có mùi tự ti, mà hắn thì không có lý do gì để mà phải tự ti cả..

Hay nói là không muốn bị làm phiền, yêu cầu Huyền tỷ đừng có bám dính nữa? Như vậy thì có phần hơi quá đáng với Huyền tỷ..

Mà vấn đề cốt lõi là Huyền tỷ chỉ loanh quanh vậy thôi, chứ có tỏ tình này nọ gì đâu?

Giờ nói thẳng ra xong, lỡ như bị Huyền tỷ cười cho vào mặt vì cái tội vào rừng mơ bắt con tương bợ, lúc đó thì ôi thôi quá nhục..

Khó.. Quá khó..

Không mấy để ý tới Cao Cường đang quần bách cái gì, Huyền tỷ đứng dậy đi tới quầy pha chế, vừa đi vừa ngoái lại nói với hắn:

“Cứ đứng như vậy thì ra thế thống gì? Ngồi xuống đợi đi, Huyền tỷ pha cho ngươi tách coffe”

Biết có nói không cần đâu cũng là vô dụng, Cao Cường bắt đắc dĩ ngồi xuống ghé đối diện.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, Huyền tỷ trở lại với chiếc khay, rồi đặt xuống trước mặt hắn một tách coffe nâu nóng hổi, đi kèm một đĩa hạt dẻ.

Ngồi xuống trở lại, sau khi nhấp một ngụm trà, Huyền tỷ mới lần nữa cười nói:

“Qua mấy lần tiếp xúc, tỷ thấy tiểu Cường kiến thức không tệ. Sao không theo lên Đại Học? Là vấn đề tiền bạc không cho phép?”

Vừa định dối trá vài câu cho qua, thì bị ánh mắt đầy thâm ý của Huyền tỷ làm cho cứng họng. Cao Cường xin thề rằng nữ nhân này quá nguy hiểm.

Không trả lời thì quá bất lịch sự, cho nên Cao Cường quyết định nửa thật nửa giả mà đáp:

“Ta học tập loại khá, cũng thi đỗ Đại Học, xong có vài lý do nên không theo học lên được”

Nghe xong đáp án, Huyền tỷ không cần thời gian nghĩ ngợi, cứ vậy tiếp tục hỏi:

“Tỷ nghe Bình lão bản nói tiểu Cường thời gian gần đây nghịch mấy thứ không nên nghịch nha. Làm sao tự nhiên lại thích vẽ bùa vẽ chú? Là muốn dựa vào đó bán kiếm tiền sao?”

Ách.. Bị hỏi thế này, Cao Cường không tránh khỏi càng thêm lúng túng.

Nói thế nào đi nữa thì phù lục cũng chính là bùa chú theo cách gọi dân gian của người thường. Thành ra mọi người nói hắn là đang vẽ bùa vẽ chú, cũng không có sai đi đâu cả.

Tuy nhiên cũng không thể nói ra sự thật a, hắn nặn ra nụ cười khó coi mà đáp:

“Mọi người cứ nghĩ đi đâu đâu, chứ ta chỉ là thích vẽ tranh theo ý mình mà thôi”

“Nga..” – Huyền tỷ gật gù khẽ đáp, cái điệu bộ này để cho Cao Cường có cảm giác như thế nữ nhân này biết được điều gì đó liên quan tới tu hành thì phải.

Hồ lão từng nói với hắn, giang hồ đúng là ẩn dấu khỏi ánh mắt người thường, nhưng cũng không thiếu người thường biết tới sự tồn tại của giang hồ và tu sĩ.

Thậm chí vì rất nhiều nguyên nhân mà tu sĩ sẵn sàng làm việc cho người thường.

Không quan tâm công việc sáng tối trắng đen thế nào, chỉ cần một cái giá tương xứng là thành giao.

Cũng chính vì lý do này, cho nên Cao Cường mặc dù đã bước vào Luyện Khí kỳ, cũng chưa vội quay về trung tâm thành phố để trực tiếp điều tra vụ việc của chính mình.

Các cụ vẫn có câu “biết địch biết ta trăm trận trăm thắng”

Hiện giờ hắn còn chưa rõ địch mạnh hay yếu thế nào, sớm lộ diện trở lại chỉ là hành vi vô cùng ngu xuẩn.

Hơn nữa mỗi người chỉ có một cái mạng mà thôi, chết là không có được hồi sinh giống trong game đâu. Làm gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận mới được a.

Nói tóm lại, để tránh gây xôn xao dư luận thì chỉ cần không để lộ cho quá nhiều người biết là được.

Chứ chỉ có Huyền tỷ nhìn ra gì đó thì hấn cũng không cần thiết phải lo nghĩ mà làm gì. Cùng lắm thì tạm biệt Bình thúc, rồi chuyển đi khu vực khác sống.

Mà quá quắt lắm thì.. giết người diệt khẩu là xong..

Không biết mình đã bị hấn xếp vào danh sách có thể phải diệt khẩu, Huyền tỷ mỉm cười nói ra một câu khiến Cao Cường thiếu chút ngã ngựa:

“Đề tỷ đây bao nuôi tiểu Cường, thế nào?”

Bao.. Bao.. Bao nuôi?

Huyền tỷ vậy mà muốn bao nuôi hấn? Muốn hấn làm gà?

WTF? WTH? Thế giới này phải chăng sắp sửa đi đến ngày tận thế?

Cao Cường vẫn luôn biết rằng Huyền tỷ thuộc cảnh giới phú bà cấp bậc, thế nhưng thẳng thắn nói muốn bao nuôi trai trẻ như thế này thì chơi bời quá đà rồi.

Nói chung cú sốc này quá nặng, còn gây sang chấn tinh thần hơn cả đập mặt xuống đất. Khiến cho Cao Cường há hốc cả miệng, ú ớ thật lâu không nói nổi ra lời.

Nhận ra mình dùng từ dễ gây hiểu lầm, Huyền tỷ gò má ửng hồng, vội vàng sửa sai:

“Tiểu Cường đừng hiểu lầm nghĩ bậy. Tỷ ý tứ là ngươì chuyển tới đây làm việc, Huyền tỷ vừa trả lương, vừa chu cấp để ngươì đi học”

Đi làm ở quán Caffe thì lương được mấy đồng đầu hả?

Thế nhưng Huyền tỷ lại vừa trả lương vừa nuôi hấn ăn học? Giọng điệu sắc mùi phú bà chuyên môn bao dưỡng trai trẻ thế này, hấn có thể không hiểu lắm sao?

Trung ra bộ mặt nghiêm túc, Cao Cường lắc đầu và đáp:

“Ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cho nên chỉ có thể từ chối ý tốt của Huyền tỷ mà thôi”

Huyền tỷ khuôn mặt hiện lên vẻ thất vọng, mím môi hỏi lại lần nữa:

“Thật không thể suy nghĩ sao?”

Cao Cường không chút chần chừ, ngay tức khắc trả lời:

“Huyền tỷ, ta xin lỗi vì không giúp gì được”

Có mỗi cái việc đồng ý làm gà để ngươì ta bao nuôi hay không, mà còn phải đắn đo suy nghĩ nữa.. thì Cao Cường hấn cũng quá là kém cỏi đi.

Hấn vừa mới định thuận tiện đứng lên cáo từ, thì Huyền tỷ bộc lộ ra vẻ mặt đầy mong chờ và nói:

“Xung quanh tỷ quá nhiều phiền nhiễu, tỷ chỉ muốn nhờ tiểu Cường sắm vai hộ vệ thôi mà. Việc này tỷ cũng đã nói rõ ràng với Bình lão bản rồi, tiểu Cường không giúp tỷ được một tay sao?”

Nói nãy giờ hoá ra là muốn thuê hộ vệ đi kèm?

Muốn thuê hộ vệ thì nói thẳng là thuê hộ vệ đi. Bày đặt bao nuôi này nọ dễ gây hiểu lầm làm cái gì? Cao Cường có chút cảm thấy bó tay với vị Huyền tỷ xinh đẹp này rồi.

Mặc dù Huyền tỷ nói muốn thuê hấn làm hộ vệ, xong Cao Cường vẫn không thể buông lỏng cách giác được. Nghe nói cái đám phú bà tâm lý cũng là vụn vặt lắm đấy.

Hơn nữa Cao Cường cũng không thể nhận lời làm hộ vệ cho Huyền tỷ được, vì thế hấn áy náy đáp lời:

“Thật có lỗi, ta không thể giúp được gì, Huyền tỷ xem thế nào tìm ngươì khác đi thôi”

Hết cách, để vớt vát hi vọng cuối cùng, Huyền tỷ đành giải thích kỹ càng hơn:

“Thuê hộ vệ tất nhiên không khó, liên hệ mấy công ty vệ sĩ chuyên nghiệp là được. Điều đáng nói, tỷ thực chất không phải muốn thuê ngươì bảo hộ an toàn, mà là cần có ngươì giả trang làm tình nhân”

“Chỉ cần tin tức tỷ có tình nhân lan truyền ra, đoán chắc những gã trêu hoa ghẹo nguyệt hay vờn quanh sẽ chịu từ bỏ. Thế nhưng mà tỷ tìm mãi không

được một người nào đủ độ tin cậy để nhờ vả việc này”

“Khó khăn lắm mới thấy được tiểu Cường là đáng tin cậy một chút, cho nên tỷ mới hỏi chuyện nhờ Bình lão bản an bài. Chẳng lẽ tiểu Cường không thấy tội nghiệp mà giúp cho tỷ việc này được hay sao?”

Giả trang tình nhân.. công việc hoang đường này không tốt làm.

Đám ong bướm kia từ bỏ thật không? Hay là chạy tới gây sự với Cao Cường hần đây?

Nếu còn là quãng thời gian chật vật vì lo lắng chuyện học phí, có lẽ Cao Cường sẽ chấp thuận làm cái công việc có phần kỳ cục ngớ ngẩn này.

Nhưng hiện tại thì khác rồi, hần có nhiều thứ để bận tâm hơn là chuyện tiền bạc. Hơn nữa Cao Cường không muốn quá gần gũi với một ai cả.

Bởi vì rất có thể sẽ khiến người đó bị liên lụy vào những việc nguy hiểm không đáng có.

Thậm chí hần cũng đã bắt đầu tính tới chuyện nghỉ việc tại chợ, độc lai độc vãng không vương bận gì.

Huyền tỷ có mắng chửi hần là kẻ trời đánh thánh vật hay thế nào cũng được. Chứ công việc giả trang nhân tình này đã không cần phải thương lượng gì nữa, hần tiếp tục lắc đầu nói:

“Huyền tỷ thứ lỗi, ta không thể nhận lời giúp người được. Cũng không liên quan tới tiền bạc hay sĩ diện tuổi trẻ gì cả, ta là có nguyên do không tiện nói. Hi vọng Huyền tỷ hiểu và thông cảm cho”

Hần đã dứt khoát như vậy rồi thì Huyền tỷ đành thôi chứ biết làm sao nữa.

Nói thế nào đi nữa thì Huyền tỷ cũng phải giữ gìn mặt mũi cho bản thân a. Cứ dây dưa không chịu nhả, có khi sẽ khiến hần hiểu lầm, Huyền tỷ là cộc đang đi tìm trâu cũng chưa biết chừng.

Mọi việc giải quyết coi như là đã xong xuôi và êm thấm.

Cao Cường tất nhiên không muốn nán lại cái động bàn tơ này thêm một phút giây nào nữa. Sau khi nhắc nhở và được Huyền tỷ thanh toán tiền hàng, hần liền đứng dậy xin phép cáo từ.

Vừa ra tới cửa, Cao Cường ngay lập tức nhảy lên xe, rồi cứ thế mà phóng đi vun vút. Hần muốn thật nhanh trở về tới chợ, tìm gặp Bình thúc mà trách cứ một phen mới được.

Còn cả mặt hàng Cửu ca nữa, Cao Cường cũng muốn khiển trách gã đến nơi đến chốn thì thôi. Ai đòi huynh đệ khốn khổ có nhau mà bán đứng thế này là không thể nào chấp nhận nổi.

Cao Cường đi rồi, Huyền tỷ thở dài đứng dậy thu dọn những thứ trên bàn.

Khi nhìn tới đồng vỏ hạt dẻ nát vụn mà hần thả lại trên bàn, Huyền tỷ không tránh khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ. Vỏ hạt dẻ cười rất cứng, thông thường bóc tách ra làm đôi, chứ không ai bóp nát thế này cả.

Thanh niên mười chín đôi mươi có khác, lực tay khá là khoẻ nha, ngay cả vỏ hạt dẻ cứng như vậy còn bóp nát. Trong đầu nghĩ ngợi liên tưởng linh tinh, Huyền tỷ hai gò má phớt chốc biến đỏ bừng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Âm Khí

Không biết có phải do Huyền tỷ gọi điện thông báo hay như nào, Cao Cường hùng hổ chạy về tới cửa hàng, thế nhưng lại chẳng thấy mặt mũi Bình thúc ở đâu hết cả.

Người đàn ông của công việc vậy mà vắng mặt ở cửa hàng?

Ra hần quán trà đá cờ tướng mà Bình thúc thi thoảng la cà cũng tìm không thấy.

Nói chung là tránh mặt cái chiêu số này Bình thúc dùng sao mà quá con mẹ nó lộ liễu đi.

Thực ra Cao Cường cũng chỉ muốn cầu nhàu vài câu gỡ gạc vốn liếng mà thôi. Chứ hần thân chỉ là người làm công, làm sao mà dám thái độ lệch sóng với lão bản?

Bình thức ăn nấp quá kỹ thế này có hơi dư thừa.

Bình thức trốn rồi thì cũng thôi đi, chứ Cửu ca đảm dó kia thì không thể tha bổng được.

Cao Cường rón rén tiến lại chỗ Cửu ca đang ngồi cười nói tán phét cùng với đám đồng nghiệp. Lặng lẽ vòng ra phía sau lưng gã rồi cứ thế mà luồn tay kẹp cổ của gã.

Còn đang cười nói vui vẻ, cổ bỗng dưng bị kẹp khá là chặt, Cửu ca liền gồng hết sức để dây ra. Xong với khí lực mấy ngàn cân của Cao Cường thì cổ găng của Cửu ca chỉ uống phỉ mà thôi.

Đám đồng nghiệp ngồi xem kịch vui mà trong lòng không ngừng cảm khái. Nhớ ngày nào Cao Cường nhìn trông y chang bộ xương khô, luôn gây cảm giác gió thổi nhẹ cũng bay mất tích.

Mới qua có hơn 1 năm mà thôi, tuy không to lớn lực lưỡng gì mấy, nhưng cơ bắp rắn chắc vô cùng. Đã vậy còn đem kẻ khỏe nhất trong đám bốc vác là Cửu ca kẹp cổ như con thỏ này đây.

Nói chung, tuổi trẻ thật tốt.

Cửu ca sau khi dây dựa chán chê cũng từ bỏ ý đồ, gã đẩy phần nộ mà to tiếng:

“Tiểu Cường, làm gì mà nguoi tự nhiên kẹp cổ ca thế này a? Mau buông ra đi, không ngạt chết giờ”

Cao Cường nở nụ cười lạnh lẽo mà đáp:

“Cửu ca, kẻ nào tiết lộ cho Huyền tỷ biết vụ việc ta né tránh hả? Đừng nói không phải nguoi đi?”

“Ách..” – Cửu ca khuôn mặt ngay lập tức méo xệch.

Gã biết giờ này mà chối tội cũng vô dụng, vì thế trung ra bộ mặt khổ sở mà cầu xin:

“Huyền tỷ nói khó như thế ca có thể không tiết lộ một hai sao? Mà ta thấy Huyền tỷ cũng không có ý đồ gì xấu cả. Có cái gì đâu mà nguoi phải tức giận chứ hả?”

Cao Cường nụ cười càng lạnh hơn:

“Cửu ca, nguoi nói cho Huyền tỷ cũng chẳng sao cả. Nhưng vấn đề liên quan tới ta, mà nguoi không hé răng lấy nửa lời cho ta biết, vậy là có làm sao?”

Con nguoi đảo như rang lạc, Cửu ca lần nữa méo máo lấy cớ:

“Cái này là do ca quên mất, tiểu Cường nguoi đừng trách ca mà tội nghiệp”

Tán đi nụ cười lạnh lẽo, Cao Cường buông tay và lạnh nhạt nói:

“Chị dâu mà gọi điện lên hỏi thăm, ta chỉ sợ sẽ lỡ mồm kể ra vụ nguoi bỏ tiền để ngủ với gái a”

“Đừng” – Hét lớn một câu, Cửu ca thiếu chút nữa là quỵ xuống cầu xin hán luôn rồi.

Gã níu lấy tay Cao Cường, dùng tới chiến thuật trình bày hoàn cảnh để mà cầu xin:

“Con cộp cái đó mà nghe xong, nó ở nhà không giận cá chém thớt lên bọn nhỏ, thì Cửu ca thế không làm nguoi. Mắng chửi ca thế nào cũng được, đừng để chị dâu nguoi biết ca hư hỏng, xin nguoi đấy”

Cái hèn mọn đáng vẻ của Cửu ca lúc này, để cho Cao Cường thấy ngứa mắt vô cùng. Hắn đã dự định không thèm tính toán nữa rồi, mà không khỏi phải hừ lạnh chất vấn thêm một câu:

“Hừ. Ta là kẻ có thể bán đứng huynh đệ giống như nguoi sao?”

Cửu ca ngay lập tức không còn méo máo nữa, thay vào đó là cười hắc hắc mà đáp:

“Ca biết lỗi rồi, tuyệt đối không có lần sau. Để tạ lỗi, tan làm ca mời nguoi làm châu lòng lợn, thế nào?”

Hiện tại Cao Cường làm gì có thời gian ngồi rượu chè bê tha, vì thế liền lắc đầu từ chối:

“Ta còn vương nhiều việc ở nhà nên không ngồi được rồi, để dịp nào khác thôi”

“Tiểu tử nguoi còn không phải bận về bùa về chứ?” Cửu ca trong lòng không khỏi mắng thầm một câu.

Tuy biết là vậy nhưng Cửu ca cũng không dám rù rê lời kéo gì thêm. Lỡ làm Cao Cường bức lên, bom đều cho vợ gã ở nhà biết gã trên này thi thoảng đi hư hỏng thì xong phim

Quanh đi quẩn lại đã gần 4 giờ chiều, Cao Cường đi đón Tiểu Dương trở về cửa hàng rồi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Bình thúc ở đâu cả, không khỏi trốn cũng quá kỹ đi.

Giấy vàng giấy trắng ở nhà đều đã gần hết rồi.

Vì thế Cao Cường vòng xe chạy vào trung tâm chợ, sau đó liền mua một thể mỗi thứ năm trăm tờ. Chung quy cũng vì hắn mua ở chợ nên mới bị lộ ra về bùa về chứ a.

Cái này là do tìm mua ở bên ngoài toàn gặp chất lượng của giấy vàng và chu sa không được tốt cho lắm. Chỉ có ở trong chợ thì còn tạm ổn, cho nên hắn hết cách rồi a.

Chạy xe gần ra tới cổng chợ, nhìn thấy hàng bán thịt bò, nghĩ ngợi một chút hắn liền mua lấy một cân. Dự định tối xào với cần tây, mang ra thấp nén nhang cho Hồ lão.

Trương thúc có thói quen mỗi cuối chiều đều ngồi hóng mát trước hiên nhà. Hôm thì ngồi chơi cờ với ai đó trong xóm trọ, hôm thì ngồi đọc tờ báo nhằm nhì chén trà.

Hôm nay cũng không có gì khác biệt, chỉ là Cao Cường thấy khuôn mặt Trương thúc có vẻ hơi cau có. Chắc hẳn vị chủ nhà này đang có chuyện gì đó phiền não đây.

Đến đo một lúc, Cao Cường vẫn là lại gần hỏi thăm xem sao:

“Trương thúc, có chuyện hay sao mà ta thấy thúc dăm chiêu quá vậy?”

Trương thúc phát tay ra hiệu hắn ngồi xuống rồi mới thờ dãi thườn thọt:

“Còn không phải do mấy đứa nhóc đêm nào cũng khóc um đó sao? Ta có tuổi rồi, đêm đã khó ngủ thì chớ, cứ bị quấy nhiễu kiểu này ban ngày ăn cơm cũng mất cả ngon”

Cao Cường thoáng cười khổ mà đáp:

“Mùa hè nóng nực a, bọn họ cũng đâu có điều kiện để mà lắp đặt máy điều hoà”

Trương thúc mặt đầy bất đắc dĩ tiếp lời:

“Ai mà không hiểu điều đó, thế nhưng cứ thế này ảnh hưởng tới cả xóm trọ là không ổn. Thử hỏi ban ngày đã làm việc vất vả lắm rồi, về ngủ cũng không yên thì hôm sau sức đâu mà đi làm?”

Cao Cường chép miệng dò hỏi:

“Vậy thúc định tính thế nào? Không lẽ bảo mấy hộ có con nhỏ chuyển đi nơi khác mà thuê?”

Lần này đến phiên Trương thúc cười khổ:

“Nguoi cũng đã biết tất cả thuê trọ ở đây đều là lâu năm rồi đấy. Giờ mà bảo đuổi ai đó đi nơi khác, thúc không làm được. Vì thế nên mới đang đau hết cả đầu thế này đây”

Tình trạng có chút bỏ thì thương mà vương thì tội a. Cao Cường cũng là chẳng có cách nào cả. Đúng hơn thì hắn cũng chẳng biết phải nói cái gì vào lúc này luôn.

Trương thúc đưa mắt nhìn về hướng dãy nhà trọ, tiếp tục mà nói:

“Mà chỉ khóc quấy thôi thì đã đành, đây đằng này đứa bé nhà Tùng lò gạch khóc sao đến nỗi bị cảm, sờ vào người thấy lạnh toát. Vừa rồi phải đưa đi viện, không biết tình hình thế nào”

Không dư dả mới phải chịu đựng cảnh nóng bức thế này để mà tiết kiệm tiền bạc. Giờ đưa đứa bé đi bệnh viện, chi sự tiết kiệm chưa được mấy đồng thì đã bị phí nuốt cho bằng sạch.

Tình cảnh này đúng là chó cắn áo rách.

Đúng lúc này tiếng động cơ của chiếc xe máy cà tàng từ xa vọng tới. Chủ nhân của chiếc xe phi thường cũ nát này không phải ai khác, chính là Tùng lò

gạch mà Trương thúc vừa nhắc tới.

Tùng lò gạch vừa đỗ xe lại, Trương thúc liền lên tiếng hỏi thăm:

“Đứa bé sao rồi?”

Tùng lò gạch dựng xe trước cửa nhà, rồi vừa đi tới vừa đáp:

“Tạm thời ổn định lại rồi Trương thúc. Nhưng bác sĩ nói cần quan sát theo dõi thêm”

Trương thúc bữu môi dè bịu:

“Cái đám bác sĩ khôn nạn, còn không phải để chặt chém thêm chút tiền?”

Tùng lò gạch lau đi mồ hôi trên trán, cười khổ mà đáp:

“Thì cũng biết làm thế nào đâu, giờ đưa về cũng không ổn”

Cao Cường ở một bên lúc này mới tò mò dò hỏi:

“Nhóc nhà Tùng ca là bị cảm từ khi nào?”

Tùng lò gạch cũng không nghĩ ngợi gì liền lập tức trả lời:

“Lúc sáng đưa đi gửi mẫu máu vẫn khoẻ mạnh bình thường. Chiều đón về tới nhà, thế nào tự nhiên lịm dần đi. Sờ trán thấy lạnh toát, ta hoảng quá phải đưa ngay vào viện”

Cao Cường lập tức hỏi thêm:

“Liệu có phải do bị nhiễm từ người lớn không? Ca không cảm thấy bị lạnh hay gì chứ?”

Trẻ con đề kháng thấp đúng là dễ bị lây nhiễm, Cao Cường hỏi vậy cũng rất bình thường. Tùng lò gạch không chút nghi ngờ, lắc đầu trả lời:

“Ta với vợ đều bình thường, còn có bị lây nhiễm từ đâu khác hay không thì ta cũng chịu”

Nghe vậy Cao Cường khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa.

Nhi tử của Tùng lò gạch xác định phải nằm viện vài ngày, đương nhiên cần mang vật dụng vào theo.

Cho nên hắn cũng không nán lại tán gẫu thêm nữa, sau khi chào hỏi Trương thúc với Cao Cường một câu, Tùng lò gạch liền trở về phòng trọ của mình để chuẩn bị đồ đạc mang đi.

Mãi tới khi Tùng lò gạch ngồi trên chiếc xe cà tàng rời khỏi xóm trọ. Cao Cường mới đứng dậy chào hỏi Trương thúc, rồi đem xe đi cất và trở lên phòng gác mái của mình.

Lên tới sân thượng hắn lần nữa nhìn xuống dãy phòng trọ ở phía dưới. Trong đầu thì nghĩ tới âm khí mà mới vừa rồi hắn chợt phát hiện thấy từ trên người Tùng lò gạch.

Có rất nhiều nguyên nhân để bị lây dính âm khí lên người. Như là tiếp xúc với thi thể hoặc đồ vật tuần táng, rồi thì đi vào nơi bị ngăn cách với ánh mặt trời thời gian dài.

Và một nguyên nhân đáng sợ hơn hết, đó là chạm trán với thứ mà bất kỳ ai cũng không muốn gặp phải.

Ma Quỷ..

Cao Cường dám khẳng định âm khí lây dính trên người Tùng lò gạch có xuất phát điểm từ Ma Quỷ. Thế nhưng là Tùng lò gạch hay nhi tử của hắn gặp phải Ma Quỷ, và gặp phải ở nơi nào? Thì còn phải cất công đi điều tra mới được.

Đem thịt bò cắt vào ngăn đá trong tủ lạnh, đêm nay Hồ lão không được ăn thịt bò xào cần tây rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Truy Lùng

Cao Cường từ ngăn tủ lấy ra một bộ đồ dạ hành mà hắn đã sớm mua sắm từ lâu rồi. Trong đó gồm áo sơ mi, quần jean, giày thể thao, mũ lưỡi chai và khẩu trang, tất cả đều thuần một màu đen.

Tuy mặc lên không có phong phạm của dạ hành đại hiệp trong tiểu thuyết trên Truyện Convert. Nhưng được cái nhìn trông khá giống phong cách của mấy tay ca sĩ nổi tiếng mỗi khi xuống phố.

Ngoài ra trông còn khả nghi y chang mấy gã trộm cắp vặt thi thoảng thấy đưa tin trên báo đài nữa. Đáng lòng thay, chính Cao Cường soi gương còn thấy mình nồng đậm tội phạm hương vị nữa là.

Có điều trông thế nào cũng chẳng quan trọng, hắn chỉ cần kín kẽ không lộ ra diện mạo thế là được rồi.

Lặng lẽ men theo bóng tối rời khỏi nhà trọ, Cao Cường nhắm hướng bờ sông mà chạy tới.

Đã mặc đồ dạ hành thì đương nhiên không phải để ra ngoài tập luyện rồi. Hắn đây là muốn đi điều tra vụ việc âm khí lây dính trên người của Tùng lò gạch.

Cái phong hào Lò Gạch cũng không phải tự dung mà có. Nó bắt nguồn từ việc hắn gấn bó làm công tại khu lò gạch ven làng Nhất Xã đã có 7 8 năm trời.

Ban ngày rất hiếm khi gặp Tùng lò gạch ở nhà, đa số thời gian hắn đều ngủ gật ở chỗ làm. Vì thế Cao Cường mới chạy tới khu lò gạch nhìn xem sao.

Bởi vì biết đâu lò gạch bọn họ đi đào móc đất để làm gạch, lại đào trúng phải đồ vật gì đó không hay ho, rồi cứ thế ngu ngơ đem về cũng chưa biết chừng.

Nói thì là vậy, thế nhưng Tùng lò gạch ban ngày có chui rúc đâu hay không thì bố ai mà biết, cho nên khả năng tìm ra khởi nguồn của luồng âm khí kia là rất thấp.

Hơn nữa cũng có thể bắt nguồn từ nhi tử của hắn khi đi học đã tiếp xúc với đồ vật đồng tây nào đó. Nói cho cùng thì chưa thể nào nói trước được điều gì cả.

Bản thân Cao Cường đi một chuyến cũng chỉ là tìm trải nghiệm mà thôi, không ôm quá nhiều hi vọng.

Men theo bờ sông Tho, quãng đường tới làng Nhất Xã sẽ gần hơn nhiều so với đi theo đường cái. Lại thêm tối tăm và vắng vẻ, nhờ đó Cao Cường có thể thoải mái di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Miêu Bộ lúc này cũng phát huy ra ưu điểm của nó. Với mỗi bước chân cách nhau tới 10 mét, tốc độ đạt tới xấp xỉ 200 dặm một giờ, hắn như thể hoá thành tia chớp đen lao đi vun vút trong bóng đêm.

Đã thế mỗi lần bàn chân của hắn tiếp đất cũng không hề phát ra một chút tiếng động nào. Có hay chăng chỉ là âm thanh ma sát do cơ thể của hắn gặp phải lực cản của không khí tạo thành mà thôi.

Lần đầu tiên hắn toàn lực thi triển Miêu Bộ, cảm giác mình cũng thoát ần thoát hiện giống như mấy vị cao thủ khét tiếng trong phim chương, cái tư vị này để cho Cao Cường khoái trí vô cùng.

Mà hắn còn bị hạn chế bởi tu vi thấp kém, chi cần không ngừng tiến bộ, tốc độ sẽ theo đó mà tăng lên. Đạp chân bay nhảy qua những ngọn cây, cái viển cảnh này cũng có thể diễn ra lắm chứ.

Có điều đó là chuyện của tương lai, vậy thì để tương lai rồi tính.

Còn lúc này hắn đã bắt đầu tiếp cận với những khu lò gạch của làng Nhất Xã rồi, cần tập trung tinh thần tìm kiếm xem có phát hiện ra đồ chơi gì hay ho hay không.

Trên mặt đeo khẩu trang loại bọc da kín kẽ là thế, xong vừa tới gần khu vực lò gạch, hắn đã ngửi thấy mùi than củi khét lẹt, cùng với mùi gạch nung khá là gay mũi.

Trời tối mịt vẫn không thể che lấp đi không gian vẫn đục đầy khói bụi. Có thể thấy những lò gạch dạng thủ công này khiến môi trường xung quanh ô nhiễm khá nặng nề.

Mà thời gian gần đây cũng thấy báo đài đưa tin về vụ chuẩn bị dẹp bỏ lò gạch thủ công. Chắc hẳn những khu lò gạch ở đây cũng chẳng còn tồn tại thêm được mấy năm.

Đến lúc đó thì mọi công trình sẽ phải dùng tới loại gạch nung bằng công nghệ khí đốt, giá thành đắt đỏ hơn chút. Không cần đoán cũng biết giá nhà cũng leo theo đi.

Đêm hôm khuya khoắt là vậy, nhưng toàn bộ lò gạch ở nơi đây vẫn còn đang hoạt động. Nhân công đi qua đi lại vẫn tấp nập ồn ào chẳng khác biệt gì so với ban ngày.

Nung gạch với tần suất cả ngày lẫn đêm thế này, bảo sao lại gây ô nhiễm không khí trầm trọng.

Được cái chiếu sáng chỉ là loại đèn sợi đốt lò mờ, Cao Cường chỉ cần cẩn thận một chút, thì dù có hết chạy đông lại chạy tây, cũng chẳng lo bị ai đó vô tình nhìn thấy.

Tránh né ánh mắt những người công nhân, Cao Cường đem toàn bộ 10 khu lò gạch lũng xục một lần.

Từ kho chứa gạch, bãi phơi gạch, kho chứa đất, và thậm chí cả lò nung hán cũng nhòm qua xem sao. Thế nhưng không phát hiện ra được chút dấu vết nào liên quan tới âm khí cả.

Chúng tỏ vấn đề tám chín phần không có liên quan gì tới Tùng lò gạch. Như vậy điểm mấu chốt rất có thể là nằm ở nhi tử hiện đang phải nằm viện của gã.

Cao Cường một lần nữa không ôm quá nhiều hi vọng mà chạy ra hướng đường lớn, mục tiêu của hán hiện tại là ngôi trường mẫu giáo có cái tên gọi Mầm Non Hoa Hồng.

Mầm Non Hoa Hồng là một trong số năm trường mẫu giáo có quy mô rộng lớn nhất khu tây thành.

Bốn trường mẫu giáo còn lại cũng mới được thành lập có vài năm gần đây thôi. Hồ hào là xây dựng trường lớp theo mô hình giáo dục thuộc đẳng cấp quốc tế cái khi gió gì đó.

Lại thêm cơ sở vật chất là những trang thiết bị hiện đại nhất, rồi thì giáo viên tây ta lẫn lộn. Thành ra học phí để gửi trẻ theo học ở bốn ngôi trường này là một con số lớn đến dọa người.

Trong khi đó Mầm Non Hoa Hồng thì là trường thuần quốc doanh, không có đánh ra danh tiếng cao quý cái gì, cơ sở vật chất hơi cũ, học phí vì thế dễ chịu hơn bốn trường kia nhiều.

Học phí rẻ hơn là vậy, nhưng không đồng nghĩa giáo dục kém cỏi. Hơn nữa gần đây mấy trường tư thực liên tục bị bóc lột bạo hành trẻ em, hết đám đá lại tới dúi đầu thùng nước.

Vì thế mà Mầm Non Hoa Hồng nghiêm nhiên trở thành sự lựa chọn số một, để tầng lớp có mức thu nhập thấp và trung bình, có thể yên tâm đem con cái của họ tới gửi gắm theo học.

Những gia đình có con nhỏ trong xóm trọ, tất cả đều đem gửi ở ngôi trường này. Ngay cả mấy người đồng nghiệp ở chợ cũng không ít lần nhắc tới, có vẻ như bọn họ khá hài lòng.

Mặc dù có khuôn viên rộng rãi, cùng với đầy phòng học đủ tiêu chuẩn để nhận trông nom số lượng trẻ nhỏ lên tới cả ngàn. Thế nhưng thay vì toạ lạc ở mặt đường rộng lớn như bao ngôi trường khác, Mầm Non Hoa Hồng lại nằm lọt hẻm trong khu dân cư khá cũ kỹ ở gần chợ Tây Biên.

Không phải có lần tên nhóc Tiểu Dương chỉ chỗ vào một cái ngõ rồi kể chuyện, thì Cao Cường cũng chẳng biết được ngôi trường mà đám người kia ca tụng lại nằm ở vị trí oái ăm thế này.

Mà không phải vấn đề học phí thì dám chắc chẳng ai muốn chịu cái cảnh mỗi ngày đưa đón con đi học, đều phải chen chen chúc chúc trong cái ngõ có chiều rộng chưa đầy 2 mét thế này đâu.

Tối tăm lạnh lẽo vì không có lấy nổi một bóng đèn đường dù chỉ là loại nhỏ nhất và cùi bắp nhất. Đây chính là hiện trạng của con ngõ đi thẳng tới cổng chính của trường Mầm Non Hoa Hồng.

Chỉ vài cái đèn chiếu sáng cũng không lắp đặt được thì còn đâu bộ mặt văn minh đô thị? Ở thời buổi xã hội ngày càng phát triển thịnh vượng, tràng cảnh này vẫn còn tồn tại thì quả thật quá khó tin.

Nói chung chỉ mới đi vào tới đầu ngõ, Cao Cường đã mơ hồ cảm thấy có vấn đề rồi. Cũng không phải vì phát hiện ra được điều gì đó bất thường, mà chỉ là do trực giác mách bảo hán như vậy thôi.

Xem ra cần phải đề ý ngay cả những căn nhà dọc theo trong ngõ mới được. Cao Cường vì thế chuyển sang chậm rãi đi bộ, vừa đi vừa cẩn thận quan sát cũng như cảm nhận khí tức trong không khí.

Đã rồi xoát khá kỹ càng từ đầu ngõ này xuyên thẳng tới đầu ngõ còn lại, xong vẫn không phát hiện được một điểm nào khác lạ cả. Cao Cường đành quay trở lại cổng trường nằm ở đoạn giữa trong ngõ.

Cổng khá rộng, có điều bức tường bao và cột trụ, đều nhuộm màu rêu phong nên nhìn trông hơi cũ kỹ. Ngay đến bảng hiệu cùng với cánh cổng sắt cũng đã bong chóc, rỉ sét loang lổ khắp nơi.

Nhìn trông tồi tàn là vậy, thế nhưng dọc theo tường bao được trồng phủ kín bởi hàng cây dâm bụt, với những khóm hoa đỏ thắm nở rộ, ban ngày nhìn

vào chắc hẳn sẽ thấy đẹp mắt vô cùng.

Tường bao chỉ cao có 2 mét, Cao Cường chỉ khẽ nhún chân liền đã nhảy vọt qua.

Đáp xuống sân nền bên trong trường, thoáng đưa mắt nhìn về hướng phòng bảo vệ, hắn không tránh khỏi có chút lắc đầu ngao ngán.

Không biết còn ai khác nữa hay không, thế nhưng trong phòng chỉ có hai người bảo vệ. Trục ban cái kiểu gì mà ngủ còn say hơn cả chết.

Nếu không còn những người khác, dám chắc có ông nghiện ngập nào mò vào trộm cắp, một đêm liền dễ dàng khiêng sạch cả trường đi.

Không hơi đâu đi bận tâm tính chuyên nghiệp trong công việc của người khác, Cao Cường quét mắt bắt đầu chạy tìm khắp vườn trường.

Ngoài những bụi hoa hồng, những cây bàng lá đỏ, cùng với hàng phượng vĩ lâu năm, thì đến một cọng lông khả nghi cũng chẳng thấy.

Sân vườn trường đã không có gì, như vậy mục tiêu để hắn tìm kiếm cũng chỉ còn có mỗi cái dãy phòng học hai tầng kia nữa mà thôi.

Có điều vừa mới chạy tới gần dãy phòng học có lớp vôi quét đã bạc màu theo năm tháng này, Cao Cường đột ngột dừng phát lại.

Hắn cảm nhận được âm khí, và nó là từ các ô thông gió dọc theo cầu thang lên xuống các tầng thổi tới. Như vậy có nghĩa là thứ mà hắn muốn tìm kiếm, hiện đang trú ngụ ở phía sau dãy phòng học.

Tập trung cảm nhận và xác định rõ ràng, Cao Cường ngay tức thì đổi hướng rồi lao đi như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sợ Hãi Bài Xích

Cao Cường không nghĩ tới sau lưng dãy phòng học còn có một sân chơi rộng rãi, diện tích vào khoảng trên dưới ba trăm mét vuông.

Tiếp giáp với khoảng sân chơi này cũng không phải là khu dân cư như hai mặt trái phải của trường, mà là một hồ nước trải dài rộng lớn.

Dọc theo ven hồ có tường bao bằng lưới thép ngăn cách, nên không cần phải lo lắng chuyện trẻ nhỏ nghịch ngợm để rồi ngã xuống nước.

Mà nhìn khung cảnh hoang tàn của sân chơi này, Cao Cường cho rằng đám trẻ chắc hẳn đã từ lâu rồi không còn được chơi đùa ở đây nữa.

Ghế xích đu, cầu ván trượt, cầu bập bênh, thú nhún.. Một đồng phế liệu đến không thể phế liệu hơn. Lại thêm mặt sân phủ kín xác lá khô nữa chứ.

Nơi này trông giống như phiên bản thu nhỏ của một công viên ma quái trong các bộ phim kinh dị. Vừa bản thủ lại vừa ẩn chứa nguy hiểm với trẻ nhỏ.

Nhận trông tới cả ngàn đứa trẻ, mà không có nổi kinh phí để tu sửa sân chơi? Khỏi cần nghĩ cũng biết bộ máy cầm quyền của ngôi trường này có vấn đề.

Nói chung thì sân chơi hoang tàn cũng được, mà ban giám hiệu biến thủ công quỹ cũng thế. Những vấn đề này không phải thứ mà Cao Cường bận tâm.

Sự chú ý của hắn lúc này đều đổ dồn cả tới trung tâm của sân chơi. Hay nói chính xác hơn thì hắn là đang nhìn tới một cây hoa đứng lẻ loi ở nơi đó.

Cây Hoa Giấy..

Theo quan niệm dân gian ở một số vùng miền, thì cây Hoa Giấy là một trong số những loài cây thường bị các hồn ma lựa chọn để làm nơi trú ngụ.

Bản thân là một thanh niên đen đui bị ma ám từ nhỏ, Cao Cường đúng là đã không ít lần bắt gặp hồn ma bám trụ ở trên các loài cây cho ra hoa.

Thế nhưng sau này nhận được sách giáo khoa về ma quỷ mà Bạch Lân ném cho, Cao Cường mới hiểu quan niệm dân gian kia là không chính xác.

Tóm lại thì ở đâu cũng thế, từ cây cối tới đồ vật, hay xó nhà hoặc hang động. Đều phải đạt những điều kiện nhất định thì hồn ma mới trú ẩn được.

Như cây Hoa Giấy ở đây chẳng hạn, bởi vì có sự tồn tại của mái vòm che nắng cho dãy phòng học, cùng với hàng cây xà cừ cao tới hàng chục mét che khuất. Cho nên dù nằm ở giữa sân thì mặt trời cũng chẳng thể chiếu rọi lên nó được một phút giây nào cả.

Theo năm tháng dài tích lũy xuống, dần hình thành một khoảng âm u lạnh lẽo. Việc có hồn ma lần mò tới trú ngụ rồi dần sinh ra âm khí liền trở thành điều dễ hiểu.

Âm khí toát ra từ cây Hoa Giấy này rất nồng, khí tức cũng giống hệt với âm khí mà Cao Cường cảm nhận thấy từ trên người của Tùng lò gạch lúc ban

chiều nay.

Thế nhưng có vài điểm để Cao Cường không tránh khỏi nhủ mảy nghi hoặc.

Đầu tiên đó là hắn không cảm thấy khí tức tà ác ớn lạnh nào phát ra từ nơi đây. Điều đó chứng tỏ hồn ma trú ngụ ở cây Hoa Giấy này chưa có làm việc gì cản quấy.

Mà nó đã không cản quấy thì lý do gì khiến cho đứa bé nhà Tùng lò gạch bị lây dính âm khí từ nơi đây? Phải chăng hồn ma này hiện tại mới bắt đầu nảy sinh tà tâm?

Có đứng đó đoán già đoán non đến mực cả xương cũng chẳng thu được đáp án.

Sớm làm ra chuẩn bị từ trước, cho nên Cao Cường luồn tay vào túi, một lúc lấy ra tới 10 lá Hoả Cầu Phù đã được gấp thành hình dáng phi tiêu nhỏ gọn.

Đây cũng không phải là hắn làm bậy bạ cho thuận tay khi ném. Mà ở trong truyền thừa có hướng dẫn hẳn hoi, hắn cứ theo đó mà tiến hành gấp lại thôi.

Nói chung thì tương ứng với mỗi loại phù lục là tạo hình đồ vật riêng biệt. Tránh làm hỏng linh văn đồ án, khi gấp lại cũng đòi hỏi tính chính xác rất cao.

Nếu chỉ có nhỏ gọn với thuận tay ném thì Cao Cường đã chẳng lãng phí thời gian mảy mò làm quái gì.

Chủ yếu sau khi gấp thành hình thì loại phù lục nào cũng được tăng phúc một thành. Biết được sát thương Hoả Cầu Phù sẽ lớn hơn một thành, không mau mau học gấp thì khác nào là kẻ đần?

Đem 10 lá Hoả Cầu Phù chia đều ra cầm ở hai tay, chân khí quán thấu, sẵn sàng ném ra bất cứ lúc nào. Cao Cường ngừng lại cách cây Hoa Giấy khoảng 5 mét rồi khẽ quát:

“Yêu nghiệt phương nào đang tác quái ở nơi đây? Còn không mau hiện hình?”

Thấy đám thần tiên trong phim hô ra câu này nhìn trông khí phách này nọ lắm. Mà không hiểu sao sau khi quát lên, Cao Cường lại thấy tuồng chèo cái lương thế quái nào.

Thôi thì đã lỡ tự què rồi, hắn đành dặn lòng sẽ rút kinh nghiệm lần sau vậy.

“Xào.. Xạc..” – Không có gió thổi qua mà cành lá trên cây Hoa Giấy bỗng điên cuồng rung lắc.

Doạ cho Cao Cường đang nhìn chăm chăm vào nó, bị giật mình sợ thót cả tim lại. Bà mẹ nó, bắt ma cái trò khi này không dễ chơi a, thiếu chút kinh hãi bay cả hồn luôn rồi.

May mà không có ai chứng kiến cái cảnh hắn bị ma dọa cho sợ thế này, chứ không thì nhục không biết để đâu cho bằng hết. Máu nóng xông lên đầu, hắn lần nữa quát lên:

“Đã nguoi không biết điều, ta liền đem chỗ này thiêu rụi sạch sẽ”

“Xin dừng” – Một giọng nữ giới dịu dàng từ hướng cây Hoa Giấy vọng ra.

Có điều lần này Cao Cường không bị giật mình sợ hãi. Thay vào đó hắn cảm thấy hơi kỳ quái, là bởi vì cái giọng nói này chính xác là từ dưới lòng đất truyền lên.

Đúng như cảm nhận của hắn, một bóng trắng từ dưới lòng đất dần trôi lên. Là một hồn ma nữ tử, khuôn mặt trẻ trung hiền lành, trắng trẻo mà nói thì là xinh đẹp.

“Người của triều đại xưa cũ?” – Nhìn hồn ma nữ tử mặc y phục chỉ xuất hiện trong sách giáo khoa môn lịch sử, vẻ mặt Cao Cường biến đổi lại càng cổ quái hơn.

Hồn ma nữ tử lên tới mặt đất liền đứng núp sau cây Hoa Giấy, rụt rè nhìn hắn và nói:

“Ta không có hại ai bao giờ, xin đừng thiêu đốt nhà của ta”

Cao Cường nghe vậy không khỏi giật dử chất vấn:

“Nguoi không hại ai? Thế sao lại có một đứa bé bị lây nhiễm âm khí mà mắc bệnh?”

Không chút chần chừ, hồn ma nữ tử ngay tức khắc giải thích:

“Mấy đứa bé tự chạy tới nô đùa bên gốc cây rồi bị nhiễm, chứ ta không có làm gì bọn chúng hết”

Cảm giác hồn ma nữ tử này không giống nói dối, xong theo bản năng, hấn buột miệng mà hỏi:

“Thật sự?”

Mẹ nó, buột miệng hỏi xong Cao Cường liền thẳm mắng bản thân ngò nghêch.

Trần đời làm gì có tên tội phạm nào vừa bị hỏi đã khai ra tội lỗi cơ chứ. Có điều đã lỡ hỏi rồi, liền chờ xem hồn ma nữ tử trả lời ra sao cái đã.

Hồn ma nữ tử cũng không biết hấn tâm tư rắm thí cái gì, nàng ta một tay dơ lên và nói:

“Thiên địa quỷ thần chứng dám, ta không hề có bất kỳ một tác động nào tới đám trẻ cả. Nếu như ta có nửa lời dối trá sẽ nhận lấy ngũ lôi oanh đỉnh, hồn phách tiêu tan”

Người thường phát thệ có thể coi như cái rắm, nhỏ bãi nước bọt liền thôi.

Chứ đã đứng vào hàng ngũ lực lượng siêu nhiên, vậy thì một lời nói đi đôi với một đọi máu.

Chỉ cần nói ra mà không làm được, đã phải đối diện với hiểm hoạ khôn lường rồi. Huống chi phát hấn ra lời thề nhờ thiên địa làm chứng, vậy thì càng phải cẩn trọng tuyệt đối.

Giống như hồn ma nữ tử lúc này, nàng ta đã phát thệ một cách ngay thẳng nhất. Nếu như sai sự thật dù chỉ nửa lời, nàng ta sẽ ngay lập tức bị ngũ lôi oanh cho tan nát.

Thế nhưng nàng ta đã làm điều ác hay chưa cũng chẳng có gì quan trọng. Vấn đề cốt lõi nằm ở đây, đó là nàng ta không được phép hiện diện ở dương gian như thế này.

Linh hồn người đã chết bắt buộc phải xuống Âm Phủ báo cáo. Tất nhiên không thiếu lỗi lầm khách quan và chủ quan, nên hồn ma vất vưởng tại dương gian không hiếm lạ.

Trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, Cao Cường dự tính hỏi thăm một chút xem sao:

“Ngươi vì sao ở nơi này? Nhìn y phục thì chết cỡ vài trăm năm rồi, sao không đi Âm Phủ báo cáo?”

Hồn ma nữ tử nét mặt bỗng chốc buồn bực vô cùng:

“Ta không biết mình đã chết bao nhiêu năm rồi nữa, ta cũng không nhớ khi sống mình là ai. Ta là bị nhốt trong quan tài không làm sao ra được. Quan tài mà không bị mục, ta hiện giờ còn ngốc trong đó đây”

“Thực ra trong tiềm thức ta biết cần phải đi Âm Phủ báo cáo, thế nhưng làm sao để đi thì ta hoàn toàn không có chút khái niệm nào. Ta cũng không dám ra ngoài, cho nên lâu nay vẫn ẩn nấp trong quan tài”

Trường hợp của hồn ma nữ tử này sẽ được xếp vào danh sách những linh hồn lạc đường.

Đáng nói ở chỗ không phân biệt nguyên do đúng sai thế nào, khi xuống tới Âm Phủ thì nhưng linh hồn lạc đường như hồn ma nữ tử sẽ phải gánh chịu hình phạt vô cùng tàn khốc.

Muốn được giảm bớt hình phạt thì chỉ có đúng một cách, đó là được nhân sĩ tu tiên trợ giúp đóng vai luật sư bào chữa, hoá cho một lá Độ Âm Phủ mang xuống xin được giảm án.

Nói là thì là vậy, nhưng cái cách này là rất không khả thi.

Bởi vì hồn ma mà chạy đi tìm tu sĩ nào đó để cầu xin Độ Âm Phủ. Dám chắc chưa kịp mở miệng đã bị đánh cho hồn phi phách tán luôn rồi, lấy gì để mà xin với sỏ nữa?

Đứng trước những sự vật sự việc không thể nào giải thích được, bản năng của con người là sợ hãi.

Kể ra cũng thật tội nghiệp cho những người đã chết, bởi sự tồn tại của họ dưới dạng linh hồn, lại chính là một trong những khái niệm đã vượt qua sự hiểu biết của con người.

Đề rồi người sống luôn bài xích linh hồn người đã chết. Người thường cũng thế, mà tu sĩ cũng vậy, chẳng mấy ai nghĩ tới hồn ma thì cũng đã từng là người sống đó thôi.

Thế nhưng không có lừa thì sẽ không có khó. Sợ hãi và bài xích cũng là có nguyên nhân của nó cả.

Và nguyên nhân này bắt nguồn từ việc lưu lạc quá lâu tại dương gian, không muốn bị tiêu tan thì linh hồn người chết phải tìm cách để duy trì sinh tồn.

Và từ đó, những tranh cãi rùng rợn, những vụ việc khiếp đảm, bắt đầu diễn ra.

Chương 45: Công Cốc

Hồn ma nữ tử hiện tại đúng là chưa gây ra oan nghiệt gì thật đấy.

Nhưng với sự trói buộc của thứ quy tắc sinh tồn đầy nghiệt ngã, thì tương lai của nàng ta chắc chắn sẽ chỉ còn là những viễn cảnh ngập tràn gió tanh mưa máu.

Quy tắc do thiên địa áp đặt, không có cơ hội xoay vần, chỉ có thể làm theo..

Cao Cường chưa đủ trình độ để hiểu quy tắc thiên địa là cái gì khô gì. Hắn chỉ biết nếu như để mặc cho hồn ma nữ tử tự do tự tại, sau này sẽ là vô vàn tai ương.

Nhất là khi nàng ta bước vào cánh cửa Quỷ Đạo, sẽ có bao nhiêu sinh linh bị ăn sống nuốt tươi, sẽ có bao nhiêu khu dân cư chỉ còn là xương trắng chông chát?

Rất khó đoán định..

Cao Cường không muốn nghĩ tới, và càng không muốn điều đó xảy ra.

Cuộc gặp gỡ này đã dây dưa tới khía cạnh nhân quả. Giả dụ có ngày nàng ta gây ra tai ương, thì người đã thả cho nàng tự do là hắn, cũng bị tính tội nghiệt lên đầu.

Suy cho cùng lại là do quy tắc của thiên địa.

Cao Cường lúc này có hai sự lựa chọn, một là ngay lập tức đem nàng ta tiêu diệt, hai là tiễn đưa nàng ta xuống Âm Phủ. Có thể thấy đều không mấy khó khăn.

Nếu như nhận thấy một tia oán khí lây dính ở nàng ta, hắn đã chẳng dài dòng đến tận bây giờ. Nói tóm lại nàng ta cũng chỉ là một linh hồn lạc đường mà thôi.

Có ý định cho nàng ta cơ hội lựa chọn, Cao Cường liền đi thẳng vào vấn đề:

“Ta không thể để ngươi tiếp tục lưu lại dương gian. Vì sao thì ta không muốn giải thích nhiều. Hiện giờ ngươi có hai lựa chọn, một là bám vào Độ Âm Phủ đi xuống Âm Phủ, và hai là hồn phi phách tán”

Dứt lời hắn duỗi ngửa bàn tay trái ra, trong lòng bàn tay lúc này có một chiếc thuyền giấy. Cũng chính là tạo hình sau khi được gấp xếp lại của Độ Âm Phủ.

Bàn tay phải thì vẫn buông thõng và nắm chặt như trước, chỉ cần nàng ta dám lựa chọn không đứng đắn, thì lá Hoả Cầu Phủ sẽ ngay tức khắc được ném ra.

Hồn ma nữ tử nhìn chằm chằm vào hắn, như thể muốn dựa vào ánh mắt để xem hắn nói thật hay giả. Rất lâu sau nàng ta mới lần nữa rụt rè dò hỏi:

“Ngươi thật sự có thể đưa ta xuống Âm Phủ sao? Không phải lừa gạt bắt nhốt ta đấy chứ?”

Nói nhẹ không nghe lại thích bị chửi? Cao Cường liền học theo Bạch Lân trợn mắt quát:

“Ta bắt nhốt cái linh hồn yếu nhược của ngươi để làm cái chó gì? Mau mau quyết định, ta không rảnh để mà lãng phí thời gian ở chỗ này”

Bị hắn quát mắng, hồn ma nữ tử co rúm hết cả lại, có xúc động muốn chạy trốn ẩn nấp vào quan tài. Xong cảm thụ được hơi nóng phả ra từ bàn tay phải của hắn, nàng ta liền bỏ đi ý đồ.

Và lại tiềm thức vẫn luôn thôi thúc phải đi tới Âm Phủ báo cáo đó thôi. Dù người trước mắt hơi đáng sợ, xong nàng đâu còn cách nào khác nữa, cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào hắn.

Sau khi làm ra quyết định, hồn ma nữ tử mới lên tiếng trả lời:

“Ta muốn đi Âm Phủ thì phải làm những gì?”

Cao Cường nâng cao tay trái lên một chút và nói:

“Chỉ cần tới và chạm vào Độ Âm Phù là được”

Giờ mà có thay đổi quyết định thì cũng chỉ có nước hồn phi phách tán. Hồn ma nữ tử mang theo vẻ mặt phụng phịu, dùng dằng giận dỗi như con nít mà bay tới gần.

Cũng không có chân chửi gì cả, nàng ta liền đưa tay chạm vào Độ Âm Phù.

Chỉ nghe thấy xiu một tiếng, Độ Âm Phù nhanh như chớp đem hồn ma nữ tử thu lại.

Cao Cường lúc này đưa tay tháo gỡ Độ Âm Phù trở lại hình dáng tờ giấy ban đầu. Qua quan sát thì thấy đồ đằng con thuyền vậy mà có thêm bóng dáng một nữ tử đang ngồi trên mạn.

Thông qua truyền thừa hắn đã sớm biết tới biến hoá này. Xong được tận mắt chứng kiến, vẫn không thể tránh khỏi cảm thấy rung động thật sâu, thực sự mà nói thì quá là thần kỳ.

Đã thế bóng dáng nữ tử vậy mà còn nhúc nhích cái đầu, nhìn ngó xung quanh. Sau đó bên tai Cao Cường lần nữa vang lên giọng nói của hồn ma nữ tử:

“Uê, nơi này là đâu? Sao ta tự nhiên lại ngồi thuyền trôi theo dòng sông thế này?”

Trong lòng không ngừng tấm tắc ngợi khen phù lục quá ảo diệu, ngoài mặt thì hắn mấy móc đáp lại:

“Muốn tới Âm Phù thì phải trải qua Hoàng Tuyền, không có việc gì đâu, yên tâm đi”

Nghe xong đáp án, hồn ma nữ tử cũng không có hỏi thêm gì nữa, nhìn vào đồ đằng thì thấy nàng ta còn đang mãi tiếp tục hết ngó đằng đông lại ngó đằng tây a.

Cao Cường bên ngoài cũng có việc cần phải làm, chỉ thấy hắn cắn phá đầu ngón tay, rồi cứ thế dùng máu viết vài dòng chữ để xin giảm án cho hồn ma nữ tử.

Hiện tại không có chu sa, mà trở về nhà trọ thì cũng phải pha chế, quá mất thời gian. Cho nên Cao Cường cảm thấy dùng luôn máu của mình để chữ cho nhanh.

Cho dù không viết chữ nào thì cũng chẳng có ai trách gì được hắn, thế nhưng đã giúp thì giúp cho trót. Hiện ra chút máu để làm chuyện nhân đạo thì lại có làm sao.

Viết xong xuôi, hắn lần nữa đem Độ Âm Phù gấp trở lại hình dáng chiếc thuyền, thuận tiện thông báo cho hồn ma nữ tử chuẩn bị tinh thần:

“Bây giờ ta đem kích hoạt Độ Âm Phù, không cần hốt hoảng biết chưa?”

Giọng của hồn ma nữ tử ngay lập tức từ Độ Âm Phù vọng ra:

“Đã biết. Tạ ơn người”

Vừa quán thủ chân khí, Cao Cường vừa cô nói thêm một câu:

“Người ở dưới đó nhớ cố gắng cải tạo cho thật tốt. Ta chúc người sẽ được hưởng khoan hồng, sớm ngày tiến vào vòng luân hồi trở lại với kiếp làm người nhen”

Dứt lời hắn liền tung Độ Âm Phù lên không, chỉ có điều lần này Độ Âm Phù không bốc cháy, nó hơi phát sáng rồi cứ thế từng chút một tan biến vào hư không.

Tình huống này chắc hẳn là công năng vận chuyển an toàn của Độ Âm Phù. Chữ cứ bốc cháy hùng hực không khéo đem hồn ma nữ tử thiêu rụi luôn cũng nên.

Tính toán đi chuyển này là để đánh với ma quỷ một trận, qua đó tích lũy kinh nghiệm thực chiến.

Sau cùng lại chỉ là đi làm phúc mà thôi, Cao Cường vì thế không tránh khỏi bất đắc dĩ thở dài tiếc nuối.

Mọi việc đã thế rồi, có nghĩ nhiều cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Hắn liền không thèm nghĩ thêm nữa, mà đưa mắt nhìn về hướng cây Hoa Giấy đứng trợ trợ kia.

Tiền hồn ma nữ tử đi rồi, thế nhưng nếu không đem cây Hoa Giấy này giải quyết triệt để. Chỉ sợ một thời gian sau, sẽ có thứ càng thêm khủng bố chạy tới nơi đây làm tổ.

Không cần nghĩ cũng biết tiếp theo đó sẽ là tràng cảnh vô cùng kinh dị. Tội nghiệt tính lên đầu ai? Thiên địa vô lương sẽ lại tính lên đầu của Cao Cường

hắn chứ còn ai nữa.

Đã đi một chuyến công cốc thì chó, lại còn chuốc một đống phiền toái vào người. Ngay đến Thánh Nhân còn thấy buồn bực, chứ nói gì chỉ là người trần mắt thịt như hắn.

Phòng ngừa trường hợp đám cháy lan rộng, hắn phải cắt công dọn dẹp xác lá khô một hồi.

Xong xuôi hắn mới ném ra mười lá Hoả Cầu Phù, như thể đem hết mọi muộn phiền của hắn trút lên đầu cây Hoa Giấy vậy, hoả diễm ngay tức thì bốc cháy phừng phừng.

Và chỉ sau vài hai thờ, cây Hoa Giấy liền như là bó đuốc khổng lồ giữa đêm khuya thanh vắng.

Cháy lớn thế này chẳng mấy chốc sẽ âm ỉ cho xem, vì thế hắn dùng những ô lỗ thông gió trên tường làm điểm tựa, rồi cứ thế chạy thẳng lên tầng mái của dãy phòng học.

Lúc này hắn mới nhận ra đã quên khuấy mất ở phía trên cây Hoa Giấy là mái vòm che nắng của dãy phòng học. Còn may là mái tôn hợp kim, nên không lo cháy lan.

Chứ lỡ như mà đem cả ngôi trường nằm non này thiêu rụi thì bỏ mẹ luôn rồi.

Đúng như hắn dự đoán, chẳng mấy chốc liền xuất hiện những âm thanh hò hét báo cháy âm ỉ, có điều bắt nguồn là từ hướng những ngôi nhà dân ở khá xa.

Chứ hai gã bảo vệ lúc này dám chắc vẫn còn đang ngủ trường mất ếch lên đây.

Tiếng hò hét càng lúc càng gần, và rồi một đám thanh niên trèo qua tường mà ủa vào khu sân chơi này.

Sau khi biết chỉ là cháy cây Hoa Giấy nằm trơ trọi, bọn họ mới bớt hốt hoảng phần nào. Thế nhưng cũng không thể để cháy mãi, một người vội chạy đi gọi bảo vệ.

Rất nhanh người thanh niên kia trở lại cùng với hai gã bảo vệ, họ mau chóng mở khoá cánh cửa của hàng rào lưới thép, hò nhau múc nước dưới hồ để dập lửa.

Chỉ có điều hoả diễm do Hoả Cầu Phù đốt lên đâu có phải hoả diễm thông thường. Bọn họ mười mấy người múc nước hắt vào mà không có lấy nửa xu tác dụng.

Cao Cường đứng nấp trên tầng mái cũng chẳng quan tâm bọn họ vất vả cái gì. Hắn còn bận quan sát âm khí đang không ngừng bị hoả diễm tiêu trừ từng chút một.

Âm khí khá nồng, hoả diễm cũng theo đó mà cháy dai dẳng. Cho dù cây Hoa Giấy đã bị thiêu thành tro đổ sập xuống rồi, hoả diễm vẫn cháy phừng phừng như cũ.

Chứng kiến tình huống quỷ dị này, đám thanh niên với hai gã bảo vệ không tránh khỏi sợ hết cả hồn. Cả đám thi nhau lùi lại phía sau, xô chậu gì đó đều ném sạch.

Chẳng ai có ý định gọi cứu hoả, nhưng đưa ra ý kiến gọi thầy chùa đến cúng bái thì nhiệt tình lắm. Hai gã bảo vệ nhúc nhủ, đành chạy đi gọi điện báo cáo hiệu trưởng.

Vài người trong đám thanh niên cũng tranh thủ lấy ra điện thoại để quay lại clip. Dám chắc đem về đăng lên mạng xã hội khoe mẽ với đám bạn ảo tung chảo đi.

Âm khí bị tiêu trừ hoàn toàn, sẽ chẳng còn mối nguy hại nào nữa. Cho nên bọn họ đăng tải clip cũng tốt, lớn chuyện lên rồi thì mới có người đào xới nơi này lên a.

Qua đó Cao Cường sẽ chẳng cần nhúng tay xử lý quan tài và tro cốt của hồn ma nữ tử nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Âm Phủ Khó Ưa

Cũng may hắn bạo tay khi ném ra tới tận mười lá Hoả Cầu Phù. Chứ ném ra lèo tèo có 1 2 lá thì chỉ e hoả diễm đã bị âm khí nồng nặc ở nơi đây dập cho tắt ngấm.

Nói chung thì không sao cả rồi, mọi thứ đều đã được giải quyết vô cùng ổn thoả.

Và rồi khi hoà điểm lại tất cũng là lúc âm khí bị tiêu trừ sạch sẽ, không sót lại dù chỉ một tia mỏng manh.

Cẩn thận chú ý cảm nhận thêm một lúc, xác định không có sai lầm gì, Cao Cường yên tâm lặng lẽ rời đi.

Đám người phía dưới không hề biết rằng trên tầng mái của dãy phòng học, có một vị thiếu hiệp thoát ần thoát hiện như u linh, sau đó hần nhảy qua các cành xà cừ, rồi cứ thế hoà mình vào bóng đêm.

Trở về tới phòng trọ, Cao Cường mau chóng coi đồ rồi đi tắm cho thoải mái. Chạy đông chạy tây cả một đêm, bụi bặm cùng với cái mùi cháy khét ám lên người, không lấy gì làm dễ chịu.

Tắm xong lau khô người, hần liền leo thẳng lên giường rồi ngồi xuống vận công tu luyện.

Hần bước vào Luyện Khí kỳ cũng đã được hơn 10 ngày rồi đi, chân khí tích lũy mặc dù còn chưa được nhiều lắm, xong cái tốc độ tu luyện này cũng không phải là quá chậm chạp.

Mà tu luyện bằng cuốn công pháp cùi nhách là thế, nhưng kẻ ra thì có hơi kỳ quái.

Bởi vì theo quan sát và tính toán của hần, thì chỉ cần khoảng 2 tới 3 tháng mà thôi, chân khí sẽ được tích lũy tràn đầy. Đồng nghĩa với việc hần một lần nữa chạm tới biên độ đột phá.

Tu vi thăng tiến nhanh ai mà không thích, chỉ là hần có chút lo lắng cho căn cơ của mình.

Luyện Khí Quyết là cuốn công pháp hui lậu, không ai có thể phủ nhận. Và dùng nó tu luyện, linh khí hấp thu được cực kỳ tạp nham, thực tế đau thương này là điều không thể chối cãi.

Hấp thu linh khí tạp nham lại còn lên cấp vèo vèo? Chỉ thoáng nghĩ đã thấy có gì đó sai sai rồi.

Oái oăm thay, Cao Cường chẳng hề có một chút khái niệm kiến thức nào về khía cạnh nồng độ tinh khiết của chân khí. Vì thế hần chẳng biết chân khí của mình sạch bẩn ra làm sao.

Càng nghiệt ngã hơn khi mà hần có biết chân khí vẫn đục hay tinh khiết thì cũng đâu làm được gì. Trong truyền thừa không có dạy cho hần phương pháp nào để gột rửa chân khí cả.

Quanh đi quẩn lại, chân khí có bị đục ngầu như nước cống đi nữa, thì cũng phải chấp nhận mà thôi.

Việc duy nhất Cao Cường có thể làm đó là ráng mà chăm chỉ tu luyện, sớm ngày đạt tới tu vi cao hơn. Qua đó dựa vào truyền thừa lượm nhặt một vài kiến thức hay ho.

Như là phương pháp luyện chế các loại linh đan diệu dược. Chỉ cần vừa uống vào một cái, chân khí liền ngay lập tức sạch sẽ còn hơn cả nước cất y tế chẳng hạn.

Đang ngoan ngoãn ngồi tu luyện là thế, đột nhiên trong phòng phát sinh dị biến. Khiến cho hần phải ngừng vận công, mở choàng mắt ra mà quan sát.

Không hiểu từ đâu xông tới một thứ khí thể màu trắng bạc, chẳng mấy chốc mà ngập tràn khắp phòng.

Còn ngu ngơ chưa hiểu gì, Cao Cường bỗng giật mình vì nhận thấy thứ đồ quý vẫn luôn nằm im lìm trên mu bàn tay hần, lúc này thế nào lại rậm rịch biến nóng lên.

Nóng lên một chút thì cũng thôi đi, đã vậy còn phát sáng đỏ rực để làm cái gì không biết. Và rồi ký ức đau thương của cái lần bị nó hành cho hần ngất xỉu lại ùa về.

Trên tay đang cảm thấy nóng thật đấy.. nóng đến nỗi trên khắp cơ thể hần mồ hôi tuôn ra cứ như mưa.. chỉ có điều đây là mồ hôi lạnh toát ra vì do bị hoảng sợ..

“Ồ..” – Cao Cường đã chuẩn bị sẵn tinh thần để lần nữa lần ra ngất xỉu. Nào ngờ cái thứ đồ quý này lại phốc một cái rồi cứ thế rời khỏi mu bàn tay của hần.

Nó bay tới phiêu phù ngay trước mặt hần, không ngừng rung lắc phát ra những tiếng ông ông khe khẽ.

Và rồi nó giống như một miếng bọt biển vậy, hấp nhẹ một cái liền đem thứ khí thể trắng bạc trong phòng nuốt bằng sạch, nửa tia dư thừa sót lại cũng không có.

“Bà mẹ người, không phải tính ăn no xong rồi lại hành lão từ đây chứ?” - Cao Cường mở miệng quát mắng một câu. Thân hình cũng nhanh như chớp lùi lại phía sau.

Có điều hắn nhanh hơn nữa cũng vô dụng, chỉ nghe thấy tiếng xé gió vang lên “xiuu” một cái. Thứ đồ quý trong mắt Cao Cường liền biến mất không còn thấy tăm tích.

Vừa định nằm xuống ôm tay vật vả kêu gào đau đớn cái gì gì đó. Thì hắn lại kỳ quái phát hiện thứ đồ quý kia vậy mà không có trở lại trên mu bàn tay của mình.

“Ông..” - Còn chưa kịp đưa mắt tìm kiếm xung quanh, thì chẳng hiểu thế nào trong đầu hắn khẽ vang lên một thứ âm thanh giống như tiếng chuông ngân vậy.

Kèm theo đó còn có hàng loạt ký ức hình ảnh, chúng giống như dòng thác lũ cuồn cuộn, chẳng quan tâm hỏi han cái gì hết, cứ thế tràn vào trong đầu hắn.

Cảm giác đau đớn kinh khủng khiếp ập tới, Cao Cường cảm thấy đầu mình như sắp nứt toác ra vậy.

Hắn nghiêng chặt hàm răng, hai tay ôm ghì lấy đầu cố gắng chịu đựng. Tròng mắt cũng theo cơn đau này mà hắn lên những tia máu đỏ quạch, nhìn trông khá là đáng sợ.

Cơn đau buốt óc cũng không có kéo dài dai dẳng, nó rất nhanh thì tan biến đi.

Thẳng thắn mà nói thì diễn ra còn chưa đầy một phút. Thế nhưng cái kiểu tra tấn dây vò này để cho Cao Cường có cảm giác như đã trôi qua cả ngàn năm luôn rồi vậy.

Có thể nói tinh thần của hắn đã rơi vào trạng thái cực độ mệt mỏi.

Thế nhưng có mệt mỏi đến mấy thì Cao Cường cũng không có buông lỏng nghỉ ngơi. Hắn gắng gượng ngồi thẳng dậy rồi bắt đầu tọa thiền tụng niệm Độ Tâm Kinh.

Giấc ngủ phục hồi rất tốt, xong ở những lúc tinh thần bị hao tổn nặng nề thì Độ Tâm Kinh giúp khôi phục tốt hơn hẳn, thậm chí tinh thần lực sẽ thu được tiến bộ nho nhỏ.

Cao Cường lặng lẽ ngồi đó niệm kinh một giờ.

Sau khi tinh thần khôi phục được thất thất bát bát, hắn mới thở phào nhẹ nhõm được một hơi.

Nhận truyền thừa hai lần trước, bị quang cầu nện xuống đầu, đã đau thấy bà luôn rồi.

Ban này thứ quý kia cũng lại đem kiến thức truyền thừa cho hắn. Thế nhưng bà mẹ nó, đau đớn phải chịu tăng lên gấp hàng tỉ lần như thế thì kẻ ra cũng quá đáng thật đấy.

Cao Cường tự tin cho rằng nếu không nhờ hắn chăm chỉ tụng niệm Độ Tâm Kinh mỗi ngày. Chi sợ đã bị mớ kiến thức ban này khiến cho đầu hắn như trái dưa hấu nổ tung ra rồi.

Một tỉ phần trăm đây là cái hố do Âm Phủ bày ra. Kẻ nào lười biếng không đạt điều kiện thì chỉ có chết.

Gạt bỏ tâm trạng cay cú vì bị Âm Phủ gài bẫy ra sau đầu. Hắn đem mắt nhắm lại để tập trung rà soát xem lần này đã thu nhận được những đồ chơi gì.

Rất nhanh hắn liền hiểu được những gì vừa mới xảy ra rồi.

Trước tiên phải kể tới hai tầng ý nghĩa của cái món đồ quý quái kia. Nó vừa là tín vật tượng trưng cho thân phận Phán Quan, vừa bao hàm công năng của một loại pháp bảo truyền thừa.

Tích huyết nhận chủ mà Cao Cường đã từng làm, chỉ là để kích hoạt nó mở ra thứ thách mà thôi.

Thứ thách chỉ hoàn thành khi Cao Cường thu được công đức lực lượng. Âm đức cũng được mà dương đức cũng thế, cho dù chỉ là một tia mỏng manh như sợi tóc cũng được ghi nhận.

Sau khi mở đường cho hồn ma nữ tử đi xuống Âm Phủ, Cao Cường vô tình thu được một lượng âm đức không nhỏ, cũng chính là cái thứ khí thể bằng bạc đã bị tín vật nuốt chửng kia.

Còn tưởng không công trợ giúp hồn ma nữ tử một chuyến, nào ngờ tình cờ hoàn thành thử thách. Qua đó mà hắn thu nhận được truyền thừa chính thức ẩn dấu trong tín vật Phán Quan.

Truyền thừa về thuật pháp hàng thật giá thật. Chứ không phải là thứ cùi nhéch khó nhai nhận được khi bị quang cầu rượt xuống đầu hai lần trước đó.

Và lần này là đóng gói toàn bộ đem truyền thừa luôn một thể. Cho nên hẳn nhận được là cả một kho tàng kiến thức phi thường phi thường khổng lồ.

Thế nhưng Âm Phủ khôn nạn, quá biết cách khiến người giận sôi.

Nhồi nhét cho cố, xong rồi đem khoá hết lại, chỉ chờ cho hẳn xem vài thứ lẽ tà lẽ tẻ.

Hỏi xem có tức hay không?

Sâu sắc hoài nghi Âm Phủ cái tổ chức này rất có thể là sự tập hợp của một đám bản tính đều giả. Làm việc thẳng tưng cho rồi thì không, lại cứ phải lắt léo ngập tràn mưu mô hương vị.

Thành thật mà nói, Cao Cường bắt đầu cảm thấy Âm Phủ cái tổ chức này có chút khó ưa.

Có điều cảm xúc tiêu cực trong lòng hẳn cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Bởi vì sự chú ý của hẳn đều đã đổ dồn tới bản công pháp tu luyện mới nhận được trong lần truyền thừa này.

[Vô Thượng Lôi Kinh]

Đọc cái tên ghi ở trang bìa đã thấy hống hách kênh kiệu rồi. Hàng xịn không cần phải nghi ngờ đi.

Tâm trạng phần khởi vui hơn cả Tết.

Cao Cường mau chóng lật mở xem phần giới thiệu. Cũng là Công Pháp Vô Cấp, thế nhưng thuộc phạm trù không thể đánh giá. Chứ không như Luyện Khí Quyết là cùi quá nên mới vô cấp.

Mà cho dù Vô Thượng Lôi Kinh có cùi một chút cũng còn hơn Luyện Khí Quyết.

Bởi vì cuốn công pháp này là hàng chuyên dụng dành cho Lôi hệ tiên căn như Cao Cường tu luyện. Lỡ gì thì lỡ, hẳn sẽ không cần phải lo lắng chân khí bị vắn đục như trước nữa.

Vô Thượng Lôi Kinh cũng khá là toàn diện, khi tu luyện không chỉ tích lũy chân khí tại đan điền như Luyện Khí Quyết. Mà còn kiêm thêm cả không ngừng tôi luyện thể chất.

Cao Cường quan niệm thể chất càng cường càng tốt. Cho nên kiêm tu cả hai phương diện có khiến tiến độ tu luyện bị chậm đi nữa, thì hẳn cũng chẳng thêm bận tâm.

Nói tóm lại thì hẳn khá là ưng ý Vô Thượng Lôi Kinh. Ứng tới nổi ngay tức khắc tập trung toàn bộ tinh thần, để nghiên cứu chuyên sâu hơn về cái cuốn công pháp mới có được này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bổ Ích Kiến Thức

Chỉ phải bỏ ra có nửa giờ để đã thông kinh mạch huyết đạo theo đường lối vận hành của Vô Thượng Lôi Kinh. Sau đó Cao Cường liền bắt đầu ném thử tu luyện bằng bộ công pháp mới này.

Vừa mới khê vận công một cái, cơ thể hẳn đã như một cỗ máy hút siêu cấp vậy. Đem lôi hệ linh khí từ bốn phương tám hướng hấp dẫn tới nơi đây, chớp mắt đã ngập tràn gian phòng.

Lôi hệ linh khí nồng đậm đến nỗi khiến thi thoảng lại vang lên những âm thanh mát sát trong không khí. Nhìn kỹ sẽ phát hiện đồ đạc khắp phòng bắt đầu có hiện tượng bị tích điện.

Không chỉ có vậy.

Khi nhìn tới Cao Cường liền thấy được cảnh tượng còn kinh hoàng hơn.

Bao phủ bên ngoài cơ thể hẳn, ngang dọc chẳng chịt bởi những tia chớp lôi điện. Chúng giống như những đầu măng xà hung tợn liên tục va đụng vào nhau, toé ra những tia lửa điện trông khá dọa người.

Nhưng đó chỉ là người ngoài nhìn vào thì thấy e ngại như vậy.

Chứ bản thân Cao Cường là người trong cuộc, lúc này lại đang thoải mái vô cùng.

Để mà nói thì lôi điện bao phủ đem cho hắn cảm giác giống như đang được ngâm mình trong dòng suối nước nóng vậy. Bao nhiêu căng thẳng mệt mỏi, phút chốc liền bị xua tan hoàn toàn.

Cũng may tinh thần lực không phải dạng quá yếu nhược, nên hắn vẫn còn giữ được đầu óc tỉnh táo. Chứ thiếu chút đã bị cái cảm giác thư thái lâng lâng này làm cho lẫn ra ngủ gật luôn rồi.

Đáng tiếc rằng cái giây phút thoải mái này cũng không kéo dài được bao lâu.

Chỉ sau mười phút tu luyện bằng Vô Thượng Lô Kinh, kinh mạch của hắn liền ăn không tiêu được nữa. Cao Cường dù vạn phần không muốn thì cũng đành phải tạm dừng việc tu luyện ở đây.

Lúc trước có thể ngồi hơn 2 giờ hấp thu linh khí, hiện tại chỉ được 10 phút. Với cái tốc độ hấp thu linh khí nhanh gấp hơn chục lần, đủ để thấy Vô Thượng Lô Kinh bá đạo như thế nào rồi đây.

Tất nhiên khi mà cường độ thể chất của hắn đạt được tới trình độ ngày càng cao hơn nữa, thì thời gian mỗi lần ngồi xuống tu luyện cũng sẽ kéo dài ra được hơn nhiều.

Cao Cường lúc này cũng phần nào hiểu được vì sao Vô Thượng Lô Kinh lại hướng tới kiếm tu toàn diện. Chỉ có thể chất cường đại, dùng nó tu luyện mới không uổng phí a.

Ngoài sự trợ giúp để hắn có được tốc độ hấp thu linh khí nhanh đến chóng mặt, thì Vô Thượng Lô Kinh còn đem chân khí mà hắn tích lũy những ngày qua tinh lọc một lần.

Việc này khiến lượng chân khí tích lũy trong đan điền của hắn bị giảm bớt đến chín phần mười.

Thế nhưng cũng nhờ đó mà chân khí của hắn lúc này bắt đầu bộc lộ ra tính chất cuồng bạo bá đạo mà lôi điện chi lực phải có. Chứ không còn vô vi vô vị như trước nữa.

Cao Cường dám chắc khi hắn thi triển võ kỹ, lực sát thương tạo ra sẽ khủng bố hơn nhiều. Đương nhiên đi kèm với đó còn có tốc độ mọi mặt cũng gia tăng một mảng lớn.

Mặc dù chân khí tích lũy bị giảm bớt đáng kể, nhưng cũng qua quá trình tinh lọc mà có thứ biến lớn hơn.

Đó là mầm mống tiên căn đang lặng lẽ phiêu phù tại trung tâm không gian đan điền.

Khi trước nó chỉ nhỏ như hạt bụi, không kỹ tính có khi chẳng nhìn ra. Hiện tại thì nó lớn cỡ sợi tóc, có hình dáng là một tia chớp mang màu tử hắc, thi thoảng loé lên ánh hoàng kim lấp lánh.

Giống như một đầu hung xà đang bị giam cầm, nó liên tục vận vẹo, thể hiện ra bộ mặt vô cùng dữ tợn.

Bảo sao gã quỷ Bạch Lãnh kia lại nói tiên căn của hắn có vấn đề.

Nhìn cái bộ dáng quần quai hung tợn thế này, kẻ đuôi mù cũng biết nó không phải là thứ đồ gì tốt rồi.

Và có vẻ như tu luyện bằng Vô Thượng Lô Kinh, giúp thứ đồ quý này đang phát triển phi thường nhanh chóng đây. Dám chắc Cao Cường mà không nỗ lực để rồi sớm ngày đạt tới Nguyên Anh kỳ như Bạch Lãnh nhắm nhủ, thì sẽ thực sự bị nó nuốt chửng cũng chưa biết chừng.

Tóm lại thì lo lắng nhiều cũng chẳng ích lợi gì, thà dành thời gian chăm chỉ tu luyện còn hơn.

Ngoài sự biến đổi của tiên căn, khi nội thị đan điền, Cao Cường còn phát hiện tín vật Phán Quan thể quái nào cũng đã chạy vào trong đan điền của hắn ngây ngốc luôn rồi.

Không hiểu lắm vì sao nó lại làm cái việc này, có điều nó chui vào đây cũng tốt. Chứ mỗi lần ra đường phải đeo găng tay để mà che đây thì kể ra nhìn có hơi ngớ ngẩn.

Mà theo những gì được truyền đạt thì thứ này không phải để trưng cho đẹp mắt thôi đâu. Thế nhưng vẫn còn một thử thách nữa thì Cao Cường mới thực sự làm chủ được nó.

Chó chết ở chỗ thử thách cái khi khô gì thì vẫn còn là một dấu hỏi to đùng. Càng chó chết hơn khi mà một chút gợi ý nho nhỏ bằng cộng lòng thôi, hắn cũng không được cho.

Thà rằng muốn hắn đi giết người cướp của thì cứ nói thẳng mẹ nó ra cho nhanh. Đằng này lại cứ úp úp mở mở như mèo đầu cứ..., quá chọc người cảm thấy khó chịu.

Mang tiếng là một tổ chức lớn siêu cấp, mà Âm Phủ lại cứ làm việc với cái kiểu dây dưa lằng nhằng không dứt khoát. Thành thật mà nói thì Cao Cường

bắt đầu mất dần đi sự hứng thú được làm chủ cái tín vật Phán Quan này luôn rồi.

Trước mắt những gì do tu luyện bằng Vô Thượng Lôi Kinh đem lại, đã nắm được không sai biệt lắm. Hắn liền chuyển sang xem xét những kiến thức truyền thừa khác.

Một cuốn thư tịch với cái tiêu đề “Tu Tiên Bí Sử”, đọc qua giới thiệu thì có thể thấy đây là một cuốn bách khoa toàn thư, giúp người đọc có cái nhìn cận cảnh hơn về con đường tu hành.

Trong đó bao gồm rất nhiều kiến thức bổ ích, phải kể tới như là các mốc cảnh giới tu vi cùng với mô tả tương quan. Rồi thì thuật pháp cùng với ngọn nguồn xuất xứ của chúng.

Kiến thức cũng là một loại sức mạnh, Cao Cường nhất định phải đọc, chỉ có điều chưa phải vào lúc này.

Bởi vì tiếp theo đó còn có một cuốn thư tịch nữa, và đây cũng là thứ sau cùng mà hắn có thể xem được.

[Nhập Môn Thuật Pháp]

Chiêu Hồn Chú Lễ, Truy Hồn Phù Chú, Phục Ma Quyền Ấn, Thanh Tâm Điểm Huyệt ...

Cuốn thư tịch này mà ném cho đám thần côn đạo sĩ học tập, sau đó đi hành nghề cúng lễ ma chay thì chuẩn không bao giờ phải chỉnh nữa luôn đây.

Hắn vô cùng mong chờ vào những thể loại thuật pháp như phi đao gió, bắn hoá cầu, phun nước gì đó cũng được. Thế nhưng mà chẳng tìm thấy đâu cả.

Truyền thừa kiểu này là muốn Cao Cường hắn phải chú tâm học những thứ liên quan tới bắt ma bắt quỷ đây mà. Có gì thì phải học nấy thôi chứ biết làm sao.

Cuộc sống là như thế đấy, đôi khi phải biết cách chấp nhận.

Cho nên vẫn cứ là Ok đi.

Chuông đồng hồ báo thức vang lên, báo hiệu đã gần bốn giờ sáng.

Cao Cường vì thế không có thời gian để tiếp tục xem thêm những kiến thức mới mẻ này nữa. Hắn mau chóng sửa soạn quần áo này nọ, rồi xuống lấy xe ra đi làm.

Trước khi tới cửa hàng làm việc thì phải lót dạ gì đó cho ấm bụng cái đã. Cho nên vừa chạy xe tới cổng tây của chợ, hắn liền dừng lại rồi ghé vào quán bún mọc.

“Tiểu Cường, ngồi bên này a” – Trùng hợp thay Cửu ca cũng đang ăn sáng ở quán bún này. Gã nhìn thấy Cao Cường tiến vào vội lớn giọng mà gọi hắn.

Cửu ca hô hào ầm ĩ để Cao Cường xấu hổ dừng hỏi, thế nhưng giờ mà ngó lơ thì gã còn hò hét ầm ĩ hơn nữa. Bất đắc dĩ hắn đành tiến lại gần rồi ngồi xuống.

Đương nhiên không thể thiếu cau mày quay sang trách mắng một phen:

“Cửu ca, ngươi khổng chế cái miệng một chút, cứ gào thét như thế thì ra cái thể thống gì?”

Cửu ca cười xoà chẳng quan tâm mà đáp:

“Ôi dào, hơi đâu để ý chuyện vặt vãnh. Làm chén rượu cho ấm người chứ hả?”

Cao Cường nghe mà muốn ngã ngửa, ngán ngẩm lắc đầu:

“Mùa hè chứ mùa đông quái đâu mà làm chén ấm người? Ngươi uống đi, ta không dùng”

Cửu ca cũng không có nài ép, khẽ nhấp một ngụm rượu rồi nói:

“Tối qua ta loáng thoáng nghe thấy lão bản đang tính nhờ ngươi việc gì đó, chuẩn bị tâm lý đi a”

Cao Cường mặt thoáng lên vẻ phần nộ:

“Hừ, ta còn chưa tìm Bình thúc tính sổ vụ Huyền tỷ đâu. Nhờ việc? Đừng có mơ ta làm giúp”

Bản thân cũng là một đối tượng có liên quan, cho nên Cửu ca ngay lập tức im re không nói thêm lời nào. Gã sợ lỡ mồm một cái, lại bị Cao Cường kẹp cổ nữa thì quá mất mặt rồi.

Rất nhanh hai người dùng xong bữa sáng, để nhận lỗi nên Cửu ca đứng ra thanh toán tiền. Có bát bún mà thôi, cũng chẳng đáng là bao nên Cao Cường không từ chối.

Tới cửa hàng, Cao Cường cũng không vội đi hỏi xem Bình thúc cần nhờ cái gì. Mà hấn xắn lên tay áo, trước tiên hoàn thành công việc bốc dỡ hàng hoá của mình cái đã.

Thực ra hấn đây là cố tình để Bình thúc phải tự thân ra gọi, qua đó gỡ gạc chút ách ức cho bản thân. Nào ngờ vị đại lão bản này cứng cựa lắm, chẳng thèm mở ra ho lấy một câu.

Cuối cùng để duy trì định luật bảo toàn tiền lương, Cao Cường đành mang theo bộ mặt buồn bực mà đi vào bên trong cửa hàng.

Để rồi nhìn thấy Bình thúc thông thả ngồi đó uống trà, hấn lại càng buồn bực hơn gấp bội.

Bình thúc gừng càng già càng cay, không đúng, phải nói càng già mặt càng dày mới chính xác.

Đã làm sai không chịu xin lỗi lại còn mặt mũi tinh bơ. Ài, thôi được rồi, lão bản luôn luôn đúng. Làm công ăn lương, thấp cổ bé họng thì phải chịu thôi.

Cao Cường mặt mũi muộn phiền, ngồi phịch xuống ghế rồi hỏi:

“Nghe nói Bình thúc tìm ta? Là có việc gì sao?”

Mặt dày không mọc nổi râu, xong Bình thúc vẫn đưa tay lên vuốt cằm, dáng vẻ đạo mạo đáp:

“Ta cần phải khảo sát vườn trái ở thôn Hưng Dương, đi khoảng năm tới bảy ngày. Để tiểu tử Đại Dương ở nhà một mình ta không yên tâm, cho nên người liền chuyển sang nhà ta ở tạm vài ngày đi”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nhiệt Tình Tiểu Dương

Tờ mờ sáng hôm sau, Bình thúc liền lái xe hướng về thôn Hưng Dương mà chạy tới.

Nguyên nhân của chuyến đi này đương nhiên là vì đợt hàng trái vải vừa rồi mới chuyển tới. Qua kiểm định thì chất lượng không được tốt cho lắm.

Chủ vườn hàng là đối tác lâu năm, có giao tình không nhạt, cho nên thay vì lập tức huỷ bỏ hợp tác, thì Bình thúc lại phải cất công đi xem một chuyến.

Cũng ngay trong buổi chiều, Cao Cường đi đón Tiểu Dương tan học, rồi đưa tiểu tử này về thẳng nhà.

Căn nhà mà cha con Bình thúc đang ở, là một căn biệt thự khá rộng, có kiến trúc thiết kế theo kiểu thịnh hành. Sân vườn cây cối, bể bơi này nọ đủ cả.

Điểm mà Cao Cường ưng ý nhất của căn biệt thự này, là ở chỗ kín cổng cao tường.

Với tường bao vây quanh cao tới ba mét, lại thêm đồng cây cối um tùm che khuất. Thì có đứng ở giữa sân làm trò hề cũng chẳng lo bị ai nhìn thấy.

Nói chung sở hữu một căn biệt thự kín đáo thế này thì khá thuận tiện cho việc tu luyện.

Đáng tiếc đây không phải là biệt thự của hấn. Mà trong mấy ngày sắp tới, chắc chắn cũng chẳng hề thuận tiện để hấn tu luyện võ kỹ một chút nào cả.

Đỗ xe ở sân, Cao Cường buồn bực lên tiếng:

“Rõ ràng nhà người có giúp việc, sao Bình thúc còn kêu ta qua đây ở làm gì không biết?”

Tiểu Dương gãi gãi tóc gáy mà đáp:

“Cái này ta cũng không biết a”

Đúng lúc này a đi giúp việc đóng xong cổng đi trở vào, nghe thấy hai người đối thoại liền xen lời:

“Ông chủ là lo không ai quản được thiếu gia, sợ thiếu gia buổi tối ra ngoài lêu lổng”

Dứt lời không quan tâm “thiếu gia” mặt đỏ bừng vì tức giận, a đi giúp việc cứ thế đi thẳng vào trong nhà.

Tiểu Dương tên nhóc này cũng thật to gan lớn mật, vậy mà dám giả ngu để che mắt thánh.

Trên môi hiện lên nụ cười phi thường lạnh, Cao Cường vừa lắc cổ tay vừa hỏi kháy:

“Tiểu Dương, đã lâu không bị bạt tai nên ngứa da đầu?”

Tiểu Dương nhanh hơn chớp dừng cả hai tay che đầu, vừa lùi về sau vừa phản bác:

“Cường ca, ta làm sao biết được trong đầu cha đang nghĩ gì a”

Vốn định trêu chọc tên nhóc Tiểu Dương thêm một chút, thì điện thoại trong túi phát rung.

Lấy ra kiểm tra thì là Lão Phệ gọi tới, hần mới phát tay ra hiệu để cho Tiểu Dương vào nhà trước, bản thân thì hướng về góc vườn mà đi tới.

Vừa mới bấm nhận cuộc gọi, còn chưa kịp chào hỏi gì, giọng Lão Phệ đã oang oang từ loa vọng ra:

“Tiểu Cường, cái dê ma ma nhà ngươi. Chết đâu mà không thấy gọi điện cho Phệ ca thế hả? Cũng không thấy mò mặt lên Truyện Convert là như nào?”

Lần gần nhất gọi điện cho Lão Phệ cũng đã cách đây một năm, thành ra có bị chửi thậm tệ hơn nữa thì Cao Cường cũng chỉ thêm áy náy, chứ không tức giận gì.

Đợi cho Lão Phệ hò hét chán chê mỗi một rồi, hần mới ngượng ngừng lên tiếng:

“Lão Phệ, là ta không đúng. Khi nào có dịp, ta kính ngươi nhiều thêm vài chén để tạ tội”

Thấy hần không dùng lý do để lấp liếm, Lão Phệ bớt giận đi nhiều, giọng gã cũng dịu hần xuống:

“Thế tiểu tử ngươi dạo này thế nào rồi? Khoẻ không? Công ăn việc làm ra làm sao?”

Lão Phệ cũng thật là, hỏi liên hỏi một loạt bao giờ? Cao Cường không khỏi cười khổ mà đáp:

“Khoẻ, công việc cũng ổn định. Thế còn Phệ ca thế nào? Vẫn còn bạo tay ném Nguyệt Phiếu này nọ?”

Tiếng cười lớn từ loa thoại vọng ra, tiếp theo liền thấy Lão Phệ oang oang trả lời:

“Phệ ca đã nói bao nhiêu lần rồi, đọc truyện mà không đề cử Nguyệt Phiếu là một hành vi rất mất dạy. Người ta mất công viết truyện, mất công convert truyện, ít nhiều cũng thả một cái phiếu ủng hộ tinh thần”

“Không có Phiếu hoặc Châu thì bình luận một câu cổ vũ cũng được chẳng hạn. Một bình luận tốt đẹp hay ho thì có thiệt thòi cái gì đâu chứ? Cứ như Phệ ca đây này, ném đậu nhiệt tình, cả web đều quý”

Đúng là Lão Phệ ném đậu nhiệt tình thật đấy, nhưng đối tượng được ném thì có tới 99,99% là nữ. Tác giả với Convert-er là nam giới thì xin mời mồm may ra được ném cho 1 phiếu gọi là có.

Nguyên nhân chủ yếu xuất phát từ việc Lão Phệ có sở thích đọc thể loại ngôn tình “Lão Tổng gian díu với Thư Ký”. Mà chỉ có nữ giới là hay khai thác thể loại tình yêu cầu huyết và ướt át này.

Cho nên Lão Phệ nói mồm nghe cao cả vậy thôi, chứ thực tế thì chẳng đẹp như những gì gã nói đâu.

Biết tông Lão Phệ sĩ gái là vậy, nhưng bóc mẽ nhau ra thì không hay ho gì. Thành ra Cao Cường liền lái câu chuyện sang một hướng khác:

“Thế hôm nay Phệ ca gọi điện cho ta là có việc gì sao? Không phải chỉ có hỏi thăm sức khoẻ nhau chứ?”

Lão Phệ ngay tức thì nghiêm túc trả lời:

“Thì lâu rồi không thấy tiểu Cường ngươi đâu cả. Phệ ca tưởng ngươi ra vấn đề gì nên mới gọi hỏi. Giờ biết ngươi không việc gì thì có thể yên tâm được rồi”

Cảm nhận được sự chân thành trong giọng nói của Lão Phệ, Cao Cường thoáng có chút nhen nhào. Mau chóng ổn định lại cảm xúc, hần cười nói đáp lại:

“Lão Phệ, ta phi thường ổn, đừng lo lắng gì cả. Mà như vậy đi, nếu không có đột biến gì, thì Tết năm nay ta chạy tới làm phiền ngươi vài hôm thế nào hả?”

Một lần nữa tiếng cười oang oang từ trong loa vọng ra, Lão Phệ cười nói sang sảng đáp lại:

“Ta có dự định Tết chạy tới xem ngươi thế nào đây. Nếu tiểu tử ngươi chạy được tới đây thì quá tốt rồi. Ngươi biết rồi đó, Phệ ca có chút ục ịch, nhiều khi cũng hơi ngại phải đi xa. Hắc hắc”

Lão Phệ suốt ngày than vãn bản thân béo ục ịch, cái này thì 99,99% thành viên trong bang đều biết. Có điều đã ai được nhìn miếng ảnh nào đâu mà biết là thật hay giả.

Nói chung Lão Phệ béo hay gầy thì cũng đâu ảnh hưởng gì tới hoà bình thế giới. Cho nên Cao Cường cũng chẳng hơi đâu bận khoản chuyện này làm quái gì.

Hai người tán gẫu bông đùa thêm vài câu, sau khi giao hẹn Tết này gặp mặt liền cúp máy.

Cao Cường cũng không phải nói ra cho có. Nếu không vương bận điều gì, thì Tết năm nay hẳn thực sự sẽ chạy tới hang ổ của Lão Phệ đập phá một chuyến.

Sống quá thu hẹp mình là không tốt chút nào, thì thoảng cần giao lưu với bằng hữu, thả lỏng một hai.

Mà chuyện của Tết thì đợi gần Tết hãy tính tiếp. Chứ bây giờ mới đang những tháng đầu Hè đây.

Cao Cường mau chóng gạt bỏ suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu, từ xe lấy túi đồ rồi đi thẳng vào trong nhà.

Ký ức về căn nhà từng sống hồi nhỏ vẫn ghi nhớ trong đầu. Cho nên sự rộng rãi sa hoa của phòng khách không khiến cho Cao Cường cảm thấy choáng ngợp chút nào.

Quan sát thoảng qua một chút, hẳn liền lại gần ghế sofa rồi thoải mái ngồi xuống.

Xem ra Bình thức không có sở thích bài trí theo kiểu cổ kính như đa số những người cùng thế hệ. Thành ra đồ đạc toàn bộ đều là những sản phẩm theo hơi hướng hiện đại.

Tên nhóc Tiểu Dương còn đang ngồi bấm máy điện tử chơi trò bóng đá, thấy Cao Cường ngồi xuống bên cạnh liền ngừng tay và nói:

“Cường ca, để ta dẫn ngươi lên xem phòng”

Khẽ lắc đầu, Cao Cường xua tay mà nói:

“Tiểu tử ngươi tiếp tục chơi đi. Ta nhờ mấy người giúp việc được rồi”

Tiểu Dương đứng dậy chếp miệng, nhiệt tình lôi kéo tay hắn và nói:

“Điện tử chơi lúc nào mà chả được. Khó lắm Cao Cường mới tới nhà ta ở lại, để ta dẫn ngươi lên đi”

Hừm.. Hừm..

Giúp việc trong nhà có tới hơn chục người, hô một câu là có người dẫn Cao Cường đi xem phòng liền. Thế nhưng vị tiểu thiếu gia này lại nhiệt tình bỏ dở cả vấn đề điện tử..

Nói tóm lại thì Cao Cường dám khẳng định Tiểu Dương tên nhóc này có vấn đề..

Lặng lặng theo phía sau lưng Tiểu Dương đi lên tầng, Cao Cường không vội hỏi han gì cả.

Cao Cường muốn xem tên nhóc này tính dờ cái trò gì. Nếu như dám chơi trò đại đột, hẳn không ngại buông tay dạy dỗ cho tiểu tử này một trận đến nơi đến chốn thì thôi.

Rất nhanh Tiểu Dương dẫn Cao Cường tới một gian phòng khá rộng rãi ở trên tầng hai.

Đứng từ ban công cửa sổ, có thể nhìn được xuống sân vườn ở phía dưới. Tầm nhìn thoảng lại gần gũi với cây cối hoa cỏ. Nhìn chung thì hẳn khá ưng ý gian phòng này.

Chứng kiến vẻ mặt hài lòng của Cao Cường, tên nhóc Tiểu Dương liền tranh thủ cười nói:

“Cường ca thấy thế nào? Chính ta lựa phòng này cho ngươi ở đó. Thấy ưng ý đi?”

Nha.. Bắt đầu kể công? Cao Cường trong lòng khẽ cười, bề ngoài gật gù tỏ đậm vẻ hài lòng:

“Đúng là rất không tệ. Tiểu tử ngươi làm tốt lắm”

Tiểu Dương ánh mắt thoảng hiện vẻ đắc ý, có điều rất nhanh được thay thế bằng thái độ nghiêm túc.

Cao Cường chẳng hiểu tiểu tử này tự nhiên nghiêm túc là có ý gì. Xong hắn cũng không chủ động hỏi, mà tiếp tục yên lặng chờ xem diễn biến tiếp theo của màn kịch.

Có lẽ trong đầu Tiểu Dương lúc này đang phải đấu tranh tư tưởng giữ lấy. Về mặt liên tục nhấn nhó bồn chồn, để Cao Cường đứng một bên nhìn mà thiếu chút bật cười.

Cứ đà này thì có mà đi chơi Tết ở địa bàn của Lão Phệ trở về rồi, tiểu tử này vẫn chưa quyết định xong được quá. Cao Cường đành chép miệng chủ động lên tiếng hỏi:

“Làm sao? Gây ra rắc rối gì rồi? Có chuyện gì phải nói thẳng ra thì mới biết đường mà giải quyết chứ”

Cao Cường vừa móm lời, về mặt tiểu tử này liền dứt khoát hơn hẳn. Chỉ thấy Tiểu Dương nhìn chăm chăm vào hắn rồi thẳng thắn nói ra:

“Cường ca, tối nay ta muốn đi tham dự bữa tiệc sinh nhật của nhóc bạn học. Nếu như lo ngại ta chơi bời nghịch ngợm hư hỏng, hay là Cao Cường đi cùng ta một chuyến?”

W.. T.. F..?

Tiểu Dương lại bảo hắn cùng đi tham dự vào bữa tiệc sinh nhật với một đám nhóc chỉ mới 13 14 tuổi? Trong đầu Cao Cường lập tức nảy ra ý muốn vung tay quát cho tiểu tử này một cái đau tới nhớ đời.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tiểu Dương Bơm Vá

Nhìn tên nhóc Tiểu Dương trưng ra khuôn mặt non nớt tràn trề hi vọng chờ mong. Đến sau cùng Cao Cường vẫn là không có xuống tay được.

Có điều trước khi đồng ý cho Tiểu Dương được phép tung tăng bay nhảy, Cao Cường cần phải gọi điện cho Bình thúc để hỏi thăm ý kiến cái đã.

Bình thúc cũng không gây khó dễ, chấp thuận cho Tiểu Dương được chìm sỗ lông một hôm. Nhưng với điều kiện Cao Cường phải đi theo kèm.

Nhiệm vụ là nhìn chăm chăm, ngăn chặn trường hợp tên nhóc Tiểu Dương ngứa vầy, lại đây đưa học đòi hút thuốc lá hay uống rượu bia này nọ.

Tên nhóc Tiểu Dương thì sướng rồi, nhảy cẫng hò reo tung bùng. Cao Cường thì vì phải đi theo đến bữa tiệc của một đám nhóc lại chẳng vui tí nào.

Thôi được rồi, đi nhìn thoáng một cái cũng chẳng hao tổn mất miếng thịt nào.

Ngại ngần lắm thì chơi trò vô trách nhiệm một phen, thả mặc cho tên nhóc Tiểu Dương tự do, muốn nghịch ngợm với bạn học ra sao thì nghịch.

Tiểu Dương đang nhảy nhót ăn mừng chán chê, bỗng dưng chạy biến ra khỏi phòng.

Cao Cường vì đang còn phiền muộn nên cũng chẳng thêm quan tâm. Quan sát căn phòng lại một lần, hắn liền đem túi đồ cất vào trong ngăn tủ.

Tiếng chân chạy huỳnh huých bên tai, quay ra thì thấy là tên nhóc Tiểu Dương quay lại. Cao Cường khẽ cau mày mà quát:

“Vội vàng ầu đoảng cái gì? Sắp phải ra trận đánh giặc hả?”

Tiểu Dương không hiểu cũng học đâu cái dáng cười hèn mọn. Nó dầm dúi nhét vào tay Cao Cường một chiếc túi, lấm lét như tặc khế nói:

“Cường ca, cái này tặng ngươi, tối nay mặc vào rồi đi”

Quần áo? Cao Cường phát tay tóm cổ Tiểu Dương lại, rồi gần giọng truy hỏi:

“Ở đâu ra? Tiểu tử ngươi là tính kể sấm?”

Cao Cường tóm hờ nên Tiểu Dương cũng không khó chịu dấy dựa cái gì. Không cần suy nghĩ hay chần chừ, tiểu tử này tức thì giải thích:

“Hôm nọ nhân lúc đi trung tâm thương mại với cha, ta liền xin mua, mà nay mới có dịp đem tặng ngươi. Cường ca, ngươi đưa đón ta đi học cũng nhiều vất vả a”

Ừm. Nếu đã Bình thúc cũng biết chuyện thì Cao Cường không ngại nhận lấy. Nói chung chỉ là bộ quần áo mà thôi, khách sáo đùn đẩy qua lại quá phí thời gian.

Thấy hắn không từ chối, Tiểu Dương liền cười toe toét thúc dục:

“Cường ca, không thì trước mặc thử thoáng một cái? Lỡ không ưng cái gì còn đem đổi”

Cũng đang rành rang không có việc gì làm, Cao Cường thoáng gạt đầu rồi đi vào phòng tắm mặc thử.

Áo sơ mi trắng muốt, quần âu đen tuyền, giày da bóng lộn. Tất cả đều là hàng hiệu danh tiếng toàn cầu.

Con bà nó, dám chắc hoá đơn của bộ đồ này phải ngang bằng với hai năm tiền lương của hắn luôn rồi đi. Cao Cường không tránh khỏi cảm thấy hối hận vì đã nhận lấy.

Lỡ rồi, giờ có ném trả cũng đời hoi, hắn mau chóng mặc lên người rồi trở ra bên ngoài.

Cao Cường chỉ vừa mới bước ra khỏi phòng tắm mà thôi, Tiểu Dương đã ngay lập tức tiếp cận, rồi cứ thế lượn vòng vòng quanh hắn mà ngắm nghía.

Ừ thì chỉ nhìn thôi cũng chẳng sao đâu, thế nhưng tiểu tử này lại còn liên tục tặc lưỡi, cứ như thể là đang quan sát một loài động vật biến dị không bằng.

Cao Cường vừa thấy ngứa răng, vừa thấy ngứa tay, rất có xúc động quát cho tiểu tử này một cái.

Tiểu Dương sẫm soi chán chê một hồi, bật ngón tay cái, tặc tặc ngợi khen:

“Cường ca tốt bảnh bao, siêu mẫu các thứ chắc cũng chỉ thế này mà thôi đi. Chắc chắc, ta mà cao lớn được như Cường ca thì tốt. Đáng tiếc ta theo gien của cha, chỉ sợ giỏi lắm được 1 mét 7”

Ừm. Tiểu tử này ánh mắt còn rất không tệ đây.

Quên đi bản thân mới vừa rồi còn bị sẫm soi giống như con khỉ trong vườn thú. Cao Cường hai mắt lim dim, thoải mái tận hưởng cảm giác được ngợi ca.

Có điều vui vẻ chẳng được mấy giây, Tiểu Dương nói ra một câu để hắn thiếu chút té xỉu:

“Mọi thứ đều ổn, chỉ là Cường ca, cái đầu của ngươi trông hơi lạc què”

Cái đầu? Lạc què? Ý tiểu tử này là đang chê hắn xấu trai?

Cao Cường mở mắt liếc xéo Tiểu Dương một cái, cất giọng nhàn nhạt mà hỏi:

“Tiểu tử ngươi nói xem ta xấu ở điểm nào?”

Không dám tự nhận bản thân soái siêu cấp, thế nhưng Cao Cường khá tự tin với dung mạo của hắn.

Chưa cần tính tới thân hình rắn rỏi với chiều cao đạt chuẩn người mẫu. Cao Cường nắm chắc chỉ riêng khuôn mặt đầy nam tính của hắn thôi, đã là đại sát khí mê một chết một bỏ lớn nữ nhân rồi.

Không tin hả?

Chạy tới chợ Tây Biên mà xem, sẽ biết có bao nhiêu nữ nhân muốn được ôm ấp yêu thương cùng hắn.

Nhận thấy lời nói của mình đã gây hiểu lầm, Tiểu Dương vội vàng xua tay giải thích:

“Không phải a Cường ca, ta không có chê ngươi xấu. Ý ta là mái tóc của Cường ca hiện tại, kết hợp với bộ y phục này, nhìn trông hơi thiếu ăn nhập”

Lại trước tấm gương lớn gắn trên cửa tủ đồ, chỉ nhìn lướt qua, Cao Cường liền nhận ra sự thật đau lòng đó là tên nhóc Tiểu Dương nói không sai tí nào.

Từ mặt mũi đến y phục đều không có điểm nào để mà chê cả. Thế nhưng cái mái tóc xù lên cứ như đoá hoa bồ công anh thì không tài nào nuốt trôi nổi.

Sự việc này Cao Cường cũng có muốn đầu cơ chứ. Tại hơn chục ngày trước độ kiếp bị sét đánh hói cả đầu, nên hắn mới phải cạo trọc lóc như sư cọ.

Đáng chết ở chỗ có hơn chục ngày mà tóc mọc nhanh quá. Đã dài ra khoảng 2 tới 3 cm gì đó, rồi cứ thế xù hết cả lên, làm gì cũng không chịu xếp xuống.

Nhận ra tình huống, Cao Cường thở dài lên tiếng:

“Xem ra phải đi húi cho gọn, chứ xù thế này đúng thật không ổn”

Tiểu Dương nghe xong liền xoa xoa bàn tay và cười nói:

“Yên tâm đi Cường ca, vụ này ta có cách đảm bảo ổn thoả”

Chẳng để cho Cao Cường kịp ý kiến ý cò cái gì, dứt lời là tên nhóc Tiểu Dương cứ thế chạy biến đi luôn. Rất nhanh thì lại huỳnh huych chạy về, trên tay cầm theo một bình thủy tinh nhỏ nhỏ.

Thoáng ngời thấy cái mùi quen quen, Cao Cường ngay tức thì nhớ tới hình ảnh Bình thúc với mái tóc chải vuốt bóng lộn. Hắn không khỏi kinh hoàng mà thét lên thật lớn:

“Tiểu tử nguoi muốn chết? Bồi thứ này lên đầu, ta làm sao dám ra đường nữa hả?”

Thay vì sợ hãi lùi lại về phía sau như mọi lần bị Cao Cường quát mắng, Tiểu Dương vênh váo lắc đầu, rồi từ sau lưng quần lôi ra một chiếc máy sấy tóc và nói:

“Cha ta không biết gì nên tóc tai mới trông kinh tởm như vậy. Cường ca yên tâm đi, giao cả cho ta”

Mặt có soái đến mấy mà để quả đầu cua tai nheo, thì vẫn tránh không có nổi nhìn trông như kẻ đầu trộm đuôi cướp. Thành ra Cao Cường không muốn đi húi tóc chút nào.

Tính tới tính lui, thôi thì đành phải tin tưởng tên nhóc Tiểu Dương này một lần vậy.

Vậy là Cao Cường lấy ghế ngồi xuống trước gương, Tiểu Dương thì sắm vai nhà tạo mẫu tóc, bắt đầu xoa keo, rồi chải lược, sau đó là tới dùng máy sấy tạo nếp này nọ.

Quanh đi quẩn lại mất nửa giờ mới xong, Cao Cường còn thiếu chút nữa thì ngủ gật.

Được cái tên nhóc Tiểu Dương này có thiên phú tạo mẫu tóc rất là không tồi đi. Thành ra Cao Cường hắn cũng không phải là ngồi chịu tội một cách vô ích.

Sau khi để cho Tiểu Dương vọc vạch đầu tóc chán chê một hồi.

Cao Cường vừa nhìn vào trong gương liền thấy sợ hết hồn. Hắn xin thề rằng cứ tưởng là đang đối mặt với gã diễn viên ca sĩ nổi tiếng nào đó rồi ý chứ.

Chỉ có dùng tới đẳng cấp nam thần cái phong hào này, mới tương xứng để miêu tả diện mạo của người thanh niên trong gương trước mặt hắn hiện tại.

Tự luyến chán chê mỗi một, Cao Cường mới đứng dậy vỗ vai Tiểu Dương khen ngợi một câu:

“Tiểu tử nguoi làm khá lắm, sau này không cần nổi nghiệp Bình thúc bán hoa quả sớm khuya làm gì cho vất vả. Đi làm tóc cũng đủ kiếm khối tiền rồi. Cố lên, ca coi trọng nguoi”

Nếu là một người nào khác nói ra những lời ngớ ngẩn này, chắc chắn Tiểu Dương sẽ chỉ tay vào mặt hắn mà mắng cho một trận thậm tệ.

Thế nhưng nói ra lại là Cao Cường, người luôn sẵn sàng bạt tai Tiểu Dương, thành ra vị tiểu thiếu gia này không dám ho hoe câu nào.

Đáng thương Tiểu Dương không thể làm gì khác ngoài lồm lũi mang máy sấy và hộp keo cắt về chỗ cũ.

Đúng 7 giờ tối, Cao Cường và Tiểu Dương cùng nhau ngồi trên xe máy rồi khởi biệt thự.

Có điều lần này không dùng tới chiếc xe hai kỳ để nhui thân quen, mà Cao Cường cầm lái là một chiếc Harley Davidson Roadster phi thường bóng bẩy.

Chiếc xe xa xỉ phẩm này được Bình thúc chăm bẵm cung phụng chẳng khác nào cụ tổ dòng họ đầu. Nghe nói cũng chỉ mới lái ra đường có 2 3 lần gì đó thôi.

Biết được việc này Cao Cường vốn không muốn đụng vào nó. Thế nhưng mặc đồ sang chảnh mà chạy hai kỳ để nhui thì nhìn sao cũng thấy không được ớn.

Đáng tiếc hơn nữa là Cao Cường cũng chẳng biết lái ô tô, bởi vậy mấy chiếc dòng Sedan sang trọng Bình thúc giấu dưới tầng hầm liền thành có cũng như không.

Tên nhóc Tiểu Dương lại còn ở một bên liên tục bơm vá, khiến Cao Cường xuôi tai, sau cùng liền liều mình đem bảo vật quý giá của Bình thúc ra lái chơi.

Mới nhìn thôi đã thấy phê, lái thử một cái là phê mất luôn cả xác.

Chỉ có thể dùng chữ “Tuyệt Vời” để mà hình dung.

Từ nước sơn đen tuyền bóng bẩy, cho đến bộ khung sườn hầm hố, ẩn ẩn những đường cong gợi cảm mượt mà, tổng thể tạo thành một bức tranh phi thường hài hoà.

Đặc biệt là tiếng động cơ mạnh mẽ vang dội khắp phố phường, thì lại càng không thể chê vào đâu được.

Tất cả những thứ này khiến cho Cao Cường không tránh khỏi mê mẩn đắm chìm.

Bình thức cũng thật là, bảo kiếm không giết được địch thì khác nào thanh sắt vụn cơ chứ. Xe ngon không lái chạy vòng vòng thì làm sao phô diễn ra được sức mạnh của nó. Ài ...

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không Có Gì Xảy Ra

Địa điểm mà bạn học của tên nhóc Tiểu Dương lựa chọn làm nơi tổ chức sinh nhật, là một quán Karaoke có cái tên gọi khá dư thừa sự bay bổng:

[Nhà Hát Của Những Giác Mơ]

Đây là tên gọi ví von của sân vận động Old Trafford, đủ để hiểu lão bản quán karaoke này là một tín đồ phi thường cuồng nhiệt của câu lạc bộ Manchester United.

Cũng may gã khéo chọn câu lạc bộ để hâm mộ, chứ gã mà là Fan của Paris Saint Germain, xong quán hát lại đặt tên là Công Viên Các Hoàng Tử thì buồn cười chết mất.

Dùng đồ xe ở cửa quán để Tiểu Dương xuống trước, hàng loạt ánh mắt hiếu kỳ tức thì đổ dồn đến. Diễn biến đột ngột này khiến Cao Cường thoáng không được tự nhiên.

Đã lâu lắm rồi hắn mới trở thành tâm điểm của sự chú ý thế này đây.

Nhớ khi xưa là nhân vật chính trong vai đứa trẻ bị ma ám, mỗi lần ra khỏi nhà hắn đều bị những người xung quanh chỉ chỗ bàn tán đặt điều, thậm chí có cả ác ý xua đuổi.

Hiện tại hắn xuất hiện với áo quần bảnh bao, lái xe đắt tiền. Đa số ánh mắt của những kẻ xung quanh ẩn chứa sự hâm mộ, một số ít thì lại mang theo vẻ ghen ghét đố kỵ.

Hai hoàn cảnh tình huống khác nhau, với những ánh mắt mang sắc thái hoàn toàn trái ngược. Nhưng có chung điểm tương đồng đó là khiến Cao Cường phi thường chán ghét.

Đã từng người ta chỉ biết nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn một thứ vô cùng kinh tởm. Mà không ai trong số họ nhìn ra hắn chỉ là một đứa trẻ, cũng rất cần sự yêu thương và bảo vệ.

Giờ đây đám người xung quanh đang nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ, ước ao, thèm khát, đố kỵ ... Thử hỏi có ai trong số họ nhìn ra được hắn chỉ là một gã làm công dễ nhui mà thôi?

Không một ai cả.

Những kẻ từ khi xưa cũng thế, và những kẻ ở hiện tại cũng vậy, không một kẻ nào trong số bọn họ là có thể nhìn ra được điểm thực chất của vấn đề.

Và lúc này đây Cao Cường bất chợt phần nào thông hiểu sâu sắc hơn về ý nghĩa của một câu nói châm biếm mà người xưa vẫn thường hay dùng tới.

“Ánh mắt của những kẻ phàm phu tục tử”

Đứa trẻ yếu đuối cô độc năm xưa, nay đã lớn. Gã làm công ở chợ, cũng chỉ là vỏ bọc tức thời.

Hắn hiện tại là một tu sĩ theo đuổi tu tiên chi lộ.

Cảm nhận phiến diện của những kẻ phàm phu tục tử, há lại để hắn phải bận tâm?

Giá trị quan của những thứ xung quanh, bỗng chốc mờ nhạt đi trong hắn. Và rồi cái sự mất tự nhiên ban nãy, giờ đây cũng đã bị thay thế hoàn toàn bởi vẻ mặt vô cùng hững hờ.

Chập tối Cao Cường còn luôn mồm nói ngai tham dự vào bữa tiệc, dáng vẻ cứ lóng ngóng. Vậy mà vừa tới cửa quán hát, thế quái nào lại biến chuyển một phát 360 độ.

Có thể nói Tiểu Dương là người nhận thấy được rõ ràng nhất. Và cái pha lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng của Cao Cường để cho tiểu tử này thiếu chút thì quỳ gối bái phục.

Sau khi đem xe gửi vào bãi, Cao Cường quay trở lại cửa. Rồi dưới ánh mắt vẫn luôn dòm ngó của đám người đứng ở lân cận, hắn cùng với Tiểu Dương tiến thẳng vào trong quán.

Sớm đã biết số phòng cho nên hai người liền dùng thang máy để hướng lên tầng 5.

Cửa thang máy vừa khép lại, Tiểu Dương liền quay sang với về mặt nề phục và nói:

“Cường ca trang quá đẳng cấp a. Dám chắc tài tử nhận được giải Oscar trình độ cũng thế này mà thôi đi”

Nghe tiểu tử này nói mà Cao Cường muốn hồ đồ luôn rồi, hắn hơi nghi hoặc mà hỏi:

“Trang cái gì?”

Tiểu Dương lắc đầu thờ dài, đáp:

“Có thể đẹp cái điệu bộ lạnh nhạt hồ hững này đi được rồi Cường ca. Ở đây ngoài hai chúng ta thì còn ai khác nữa đâu mà phải trang bức?”

Lúc này thì Cao Cường đã rõ ý Tiểu Dương muốn nói gì rồi.

Thế nhưng hắn là đang trang bức sao? Không hề, hay nói đúng hơn thì hắn chẳng cần thiết và cũng chẳng hơi đâu đi làm cái việc nhảm nhí đó.

Cao Cường nhếch miệng khẽ cười nhạt một tiếng. Hắn cũng không có lên tiếng giải thích cái gì cả.

Và lại hắn mở miệng giải thích thì Tiểu Dương nghe hiểu được sao? Xin lỗi chứ, ngay chính bản thân Cao Cường còn chẳng hiểu gì mấy nữa là.

Nhờ đã đọc được một ít tài liệu trong cuốn bách khoa “Tu Tiên Bí Sử”, Cao Cường mới biết trạng huống của hắn là do tâm cảnh có điểm đột phá.

Nhưng cũng chỉ biết có thế mà thôi.

Ngay đến đột phá tâm cảnh rồi thì thu được lợi ích gì hắn cũng hoàn toàn mù tịt. Có thể nói tâm cảnh cái đồ chơi này, ở thời kỳ hiện tại đối với Cao Cường còn là một khái niệm quá mơ hồ.

Tu hành cái trò chơi này, cần phải tuân thủ theo trình tự từ thấp đến cao. Cao Cường bây giờ chỉ có tu vi để nhui mà thôi, còn chưa tới lúc tìm hiểu thăm dò những kiến thức chuyên sâu.

Tóm lại thì sống trên đời này phải biết mình là ai. Chứ cứ ham hố là rất dễ phải chui xuống hố mà nằm.

Khía cạnh liên quan tới tu hành thì tạm thời mơ hồ là vậy.

Chứ chuyển biến mang tính chủ quan thì Cao Cường phần nào nắm bắt được. Đơn cử như thái độ thờ ơ lạnh nhạt, đúng thật là do hắn không còn xem trọng những diễn biến xung quanh.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điểm mấu chốt.

Điều khiến Cao Cường có chút bận tâm là không hiểu sao hắn tự nhiên lại sinh ra cái tính lười.

Lười đến nỗi trong đầu hắn vậy mà xuất hiện suy nghĩ khi trở về ngồi thiền tu luyện cũng được, cho dù không tu luyện thì cũng chẳng làm sao.

Rồi thì hôm nay không tu luyện thì để ngày mai. Ngày mai chưa có hứng thì để ngày kia. Có công pháp xịn đen đét rồi thì không cần phải nghĩ.

Nhìn chung tâm cảnh đột phá khiến hắn rơi vào hoàn cảnh có hơi oái oăm. Hồ hững lạnh nhạt cái kiểu khi gió gì mà lại trở thành lười thối hết cả thầy.

Tuy nhiên như đã nói thì Cao Cường bận tâm cũng chỉ một chút chút. Dầm dớ tác dụng phụ mà thôi, hắn tự tin sẽ sớm chinh lý được tình trạng này.

“Keeng.” – Tiếng chuông báo hiệu thang máy đã tới tầng 5.

Hai người ra khỏi thang máy, Tiểu Dương liền yêu cầu nhân viên phục vụ đứng gần đó dẫn đường tới số phòng mà đám bạn đã gửi qua tin nhắn điện thoại trước đó.

Đi ngay bên cạnh Tiểu Dương, trông Cao Cường đáng vẻ thông dong vậy thôi. Chứ thực ra phải lẫn lộn với một đám nhóc xa lạ, hắn vẫn thấy ngán ngại vô cùng.

Hắn đâu có thân quen gì đám bạn học của Tiểu Dương? Và cũng chẳng có ý định muốn làm quen với chúng. Tự nhiên trộn lẫn vào, nhìn sao cũng thấy hơi vô duyên.

Mất cả buổi chiều ngồi bàn bạc, may mắn mà Cao Cường với tên nhóc Tiểu Dương đã nghĩ ra được cái cơ để hợp lý hoá sự hiện diện của hắn tại bữa tiệc sinh nhật này.

Đó chính là Cao Cường đi theo với thân phận vệ sĩ riêng của Tiểu Dương.

Cái cơ này rất là không tệ đâu, vừa giúp Cao Cường xen lẫn vào mà không cần ngại ngùng. Vừa để cho Tiểu Dương nhân dịp này khoe khoang khoác lác với đám bạn.

Độ chịu chơi của giới thượng lưu ở khu vực cận ngoại thành, còn kém xa khu vực trung tâm thành phố. Đám bạn của Tiểu Dương vẫn chưa đứa nào có vệ sĩ riêng đâu.

Chắc chắn khi được nghe giới thiệu Cao Cường là vệ sĩ riêng đi kèm của Tiểu Dương, đám nhóc bạn học kiểu gì cũng phải hâm mộ và ghen tị với tiểu tử này gần chết.

Rất nhanh thì tới trước cửa căn phòng có treo bảng VVIP 3. Chủ động mở cửa và đợi cho hai người tiến vào phòng xong, nhân viên phục vụ mới khép cửa rồi rời đi.

Phòng có diện tích khá rộng với sức chứa khoảng 20 chỗ ngồi.

Tiểu Dương đã báo trước với hắn là bữa tiệc sinh nhật này chỉ có hơn 10 người được mời mà thôi. Và trong phòng đã có tất cả 11 đứa nhóc, bao gồm cả nam lẫn nữ.

Cao Cường với Tiểu Dương tiến vào thì đám nhóc này đang hát hò nhảy nhót tung bừng rồi đây. Nói chung không quá đông người, nhưng vẫn phi thường náo nhiệt.

Gật đầu coi như chào hỏi một phen, Cao Cường liền tìm góc khuất rồi lảng lảng ngồi xuống. Suy cho cùng góp mặt để tránh tên nhóc Tiểu Dương vui chơi quá đà thôi.

Chứ đâu phải ngớ ngẩn mà Cao Cường đi lẫn lộn với đám nhóc hiếu động này.

Có điều không phải cứ muốn yên thân là được yên thân. Hết mấy tiểu tử chạy tới lôi kéo Cao Cường cùng hát hò chung vui, lại đến đám nha đầu xúm lại trêu ghẹo hắn.

Mấy tiểu tử kia không thèm tính tiền, Cao Cường lờ mờ một cái liền chạy mất hút.

Thế nhưng cái đám nha đầu thì lại phiền toái vô cùng. Chẳng lẽ cũng nạt nộ xua đuổi chúng đi? Anh hùng hảo hán là không thể cư xử thô lỗ với nữ giới như thế được đâu.

Quá khó..

Quá nhức đầu..

Cao Cường đành phải chịu đựng rồi kết hợp thêm chiến thuật nhắm mắt làm ngơ. Lặng lẽ ngồi đó thầm niệm Độ Tâm Kinh trong đầu, mau chóng quên đi phiền nhiễu xung quanh.

Quấy phá một lúc chẳng thu được tác dụng gì, đám tiểu nha đầu này cũng chẳng còn hứng thú nữa. Bọn chúng chạy trở lại chỗ ngồi để mà tiếp tục trò chuyện vui đùa với nhau.

Cứ thế cho tới gần 11 giờ khuya, khi mà đứa nào đứa nấy đều nhận được điện thoại của cha mẹ, thì bữa tiệc sinh nhật ồn ào này mới chịu kết thúc.

Có hơn mười đứa nhóc đi hát karaoke thôi mà hoá đơn thanh toán cũng hết gần 6000 bạc. Tương đương tiền lương Cao Cường làm bực mặt ba tháng trời.

Con nhà giàu ở thành phố có khác, tí tuổi ranh đã chịu chơi thôi rồi.

Trong khi đám bạn hồi cấp ba của Cao Cường làm sinh nhật cũng chỉ ngồi ăn ốc luộc, cả đám đông nghịt gần hai chục đứa, ăn no căng còn chưa tới 300 bạc.

Cùng với tên nhóc Tiểu Dương lần lượt tiễn đưa đám bạn học lên các xe taxi, xong Cao Cường mới đi lấy xe máy, rồi cả hai lên đường trở về nhà.

Nói thật thì Cao Cường cũng không ngăn cản cấm đoán đám nhóc uống bia rượu. Hắn chỉ lo karaoke là nơi phức tạp, dễ nảy sinh va chạm xô xát.

Với thực lực của hắn hiện tại thì tất nhiên chẳng ngại gì đánh đám đâu, thế nhưng tránh được phiền toái thì cứ tránh. Và rất may là cho tới tận lúc tiệc tàn vẫn không hề có sự cố đáng tiếc nào xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Không Nhanh Là Treo

Quanh đi quanh lại, Cao Cường tới ở biệt thự của Bình thúc cũng được 3 ngày. Mọi thứ từ ăn uống ngủ nghỉ đều rất tốt, chỉ có trong tu luyện là hơi gặp phải bất tiện một chút.

Nhìn chung thì toạ thiên vận công hấp thu linh khí cái này không vấn đề gì. Nhưng để duy trì được thói quen tập luyện võ kỹ thì Cao Cường mỗi nửa đêm lại phải len lén ra ngoài.

Mà nơi đây là địa bàn của đám đại gia cấm chuột, đâu đâu cũng có camera an ninh quay chụp, chỉ riêng cái việc né qua những thứ này để chạy tới được công viên đã đủ phiền toái.

Cứ phải lén lút kiểu này, khiến Cao Cường có cảm tưởng cứ như đang tu luyện để thành đạo tặc chuyên nghiệp. Có đôi khi hắn thật muốn cầm gạch ném bẽ cái mở camera cho bở tức.

Cũng qua vài ngày ngắn ngủi này, Cao Cường phần nào thích nghi được với cái tác dụng phụ gặp phải khi tâm cảnh đột phá. Lười biếng tệ đoàn đã bị tiêu trừ một cách vô cùng triệt để.

Tuy nhiên cái đáng về hồ hững thờ ơ với vạn vật thì lại giống như đã ăn vào máu của hắn.

Thành ra hiện tại khi nhìn Cao Cường, liền bị cái khí chất cao lạnh hồ hững gây lầm tưởng hắn là một gã thiếu gia nhà giàu nào đó. Nửa xu khí tức công nhân bốc vác cũng chẳng còn.

Nếu không phải Cao Cường luôn khá nhiệt tình phụ giúp những công việc vặt trong biệt thự. Thì có khi đã bị tiểu đội người giúp việc cho rằng hắn là một gã chảnh chó không ra gì rồi đâu.

Nói tóm lại thì sống ở biệt thự cũng không tệ, nhưng mỗi khi tu luyện phải đề phòng nhiều quá. Thành ra Cao Cường mong Bình thúc sớm sớm trở về, để hắn còn quay lại nhà trọ cho lành.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã gần tới giờ tên nhóc Tiểu Dương tan học, vì thế Cao Cường liền chạy tới gần nhân viên quản lý của cửa hàng và đơn giản thông báo một câu.

Vừa ra ngoài cửa, chuẩn bị đi lấy xe thì Cao Cường liếc mắt thấy Cửu ca lúc này đang ngồi ngáp ngáp dài ở bàn uống nước dành riêng cho nhóm nhân công bốc vác.

Vài ngày nay Cửu ca lúc này trông cũng ẻo oải thiếu sức sống, không hiểu sao Cao Cường luôn cảm thấy có gì đó bất thường. Lúc này không khỏi lại gần thăm hỏi một chút:

“Cửu ca, mấy ngày nay người chui rúc vào đâu, mà sao lúc nào cũng trông như hết hơi thế?”

Cửu ca nghe hỏi liền cười hề hề mà đáp:

“Chỉ là người ngợm có chút không được thoải mái mà thôi, không có gì to tát đâu”

Cửu ca nói vậy nhưng Cao Cường lại thấy không ổn một chút nào.

Cửu ca dáng vẻ lúc này ẻo oải hệt hơi rõ rành rành, thế nhưng ánh mắt của gã thì lại có vẻ cực độ hưng phấn. Trên người gã chắc chắn đang ẩn chứa vấn đề không hay nào đó.

Hai mắt híp lại thành đường kẻ, Cao Cường lạnh giọng chất vấn:

“Cửu ca, nói thật đi, người chơi thuốc phiện sao?”

Câu hỏi gây sốc này khiến Cửu ca vừa uống ngụm nước liền phun ra khỏi miệng. Gã quay phắt lại với hai mắt trợn mở thật lớn, và cất cái giọng trầm thấp mà hỏi ngược lại:

“Người nghĩ ta là kẻ ngu ngốc đến nỗi không phân biệt được tốt xấu như thế sao? Cửu ca ta đúng là rượu chè đi điểm thật đấy, thế nhưng chơi thuốc phiện thì tuyệt đối không bao giờ”

Cao Cường không khỏi thở dài mà đáp:

“Ta không rõ người đang gặp vấn đề gì, thế nhưng Cửu ca, người đang không ổn chút nào. Nếu có thể thì nên tới bệnh viện kiểm tra xem sao đi. Ta nói

vậy thôi, muốn làm sao tùy người”

Tuy có suy đoán ra vài điểm xong hắn cũng không nói ra mà làm gì. Còn phải đi đón tên nhóc Tiểu Dương cho kịp giờ đây, bởi vậy nói dứt lời Cao Cường liền quay người rời khỏi.

Chỉ là hắn lấy xe đi khỏi được vài phút, Cừu ca đang yên đang lành bỗng lăn ra bất tỉnh.

Đã dùng tới đủ mọi cách lay gọi mà vẫn không tỉnh lại, đã thế làn da của Cừu ca càng lúc càng tím tái. Khiến cho toàn bộ nhân viên trong cửa hàng hoảng hốt kinh hãi não loạn âm ỉ hết cả lên.

Cao Cường vừa đưa Tiểu Dương về tới công biệt thự, thì nhận được điện thoại thông báo từ đám đồng nghiệp. Hắn ngoái lại nói với Tiểu Dương ngồi ở sau lưng rằng:

“Tiểu tử người xuống xe đi, ta chạy tới bệnh viện xem Cừu ca thế nào”

Nghe vậy Tiểu Dương vừa xuống xe vừa vội nói:

“Tình hình Cừu ca thế nào thì gọi điện nói ta biết với a”

Cao Cường gật đầu cho có rồi ngay tức thì quay đầu cho xe chạy đi.

Rất nhanh hắn chạy tới bệnh viện, cũng như mau chóng tìm đến khu vực khoa cấp cứu.

Thấy mấy người đồng nghiệp đang đứng bàn bạc gì đó, Cao Cường liền lại gần hỏi thăm:

“Cừu ca tình hình thế nào? Bác sĩ có nói vấn đề gì không?”

Một người đồng nghiệp tức thì trả lời hắn:

“Bác sĩ nói Cừu ca có biểu hiện giống như là bị sốt xuất huyết, nhưng thực ra lại không phải. Hiện giờ bọn họ còn đang chờ kết quả xét nghiệm thì mới đưa ra được câu trả lời thuyết phục”

Cao Cường gật đầu, rồi tò mò mà hỏi:

“Vậy các người đây là đang to nhỏ vấn đề gì thế?”

Vẫn là người đồng nghiệp vừa rồi trả lời hắn:

“Thì đang bàn bạc chuẩn bị đóng góp trợ giúp Cừu ca nộp viện phí chứ sao. Quả này chỉ e mấy tháng lương cũng không đủ để dốt”

Tiền kiếm chẳng được bao nhiêu, nằm viện một cái liền bay sạch. Đúng là đã rách nay lại còn thêm nát, Cao Cường thở dài nói ra:

“Có gì nhấn tin cho ta biết, ta đóng góp cùng mọi người”

Đúng lúc này cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, theo sau đó là chiếc băng ca mà Cừu ca đang nằm trên đó, được mấy người y tá đẩy ra ngoài.

Theo như bác sĩ thông báo thì tình hình của Cừu ca đã tạm ổn định, hiện giờ chuyển tới nằm tại phòng hồi sức để còn thuận tiện theo dõi thêm.

Trong khi mấy người đồng nghiệp còn mãi bám dính lấy bác sĩ để mà hỏi thăm này nọ, thì Cao Cường lặng lẽ theo sau băng ca đi tới phòng hồi sức.

Cao Cường nhìn chung thì vẫn luôn bình tĩnh điềm nhiên như không có vấn đề gì. Nhưng thực chất, trong lòng hắn lúc này đang cuộn cuộn sóng trào.

Từ lúc băng ca được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Cao Cường đã ngay lập tức quan sát cẩn thận.

Tại những bộ vị mà Cừu ca lộ ra như mặt, cổ và hai cánh tay, đều mọc chi chít những chấm đỏ li ti. Nhìn xem cũng biết trên khắp cơ thể của gã cũng là như thế đi.

Nhìn chung thì sự xuất hiện những chấm đỏ li ti trên khắp cơ thể Cừu ca, khiến ban đầu các bác sĩ nói gã có biểu hiện giống như bị sốt xuất huyết cũng là điều dễ hiểu.

Có điều đây chỉ là giống về biểu hiện bên ngoài mà thôi, chứ chẳng liên quan gì tới bệnh sốt xuất huyết. Mà sau khi xét nghiệm thì các bác sĩ cũng đã nhìn ra điểm này.

Đáng tiếc bọn họ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nào là đầu sỏ của vụ việc. Và may thay không có dấu hiệu truyền nhiễm, nếu không Cừu ca đã phải vào phòng cách ly mà nằm.

Tập thể y bác sĩ còn chưa tìm ra được chút manh mối nào, nhưng Cao Cường thì lại có.

Biểu hiện của Cửu ca có điểm tương đồng với việc bị trúng phải Huyết Trùng, một dạng bùa ngải được miêu tả khá kỹ càng trong những trang đầu của cuốn Tu Tiên Bí Sử.

Để cân đo đong đếm thì các loại bùa ngải cũng được xếp vào hàng ngũ thuật pháp nhập môn. Khác biệt ở chỗ thứ đồ chơi này chỉ có thể làm hại được người thường mà thôi.

Chứ tu sĩ tu vi dù bèo bọt thì cũng đều có cương khí chân khí hộ thể. Trùng ngải muốn xâm nhập là quá khó, mà có vào được thì cũng chưa kịp nhảy nhót đã bị diệt sát luôn rồi.

Mà bản thân bùa ngải, từ trước tới nay vẫn luôn bị coi là thứ thuật pháp bàng môn tà đạo. Thường được đám tà tu sử dụng làm công cụ hỗ trợ để mau chóng tăng trưởng tu vi.

Qua đó có thể thấy bùa ngải chỉ là thứ gân gà, thế nhưng kẻ vận dụng nó thì lại phi thường đáng sợ.

Sau khi hoàn tất an bài giường nằm cho Cửu ca, đội ngũ y tá liền rời khỏi phòng.

Lúc này thì Cao Cường mới tiến lại gần để được tận tay kiểm tra kỹ càng cẩn thận hơn.

Đúng như suy đoán, Cửu ca là bị trúng phải bùa ngải. Qua bắt mạch kiểm tra thì Cao Cường phát hiện xen lẫn với nhịp tim của Cửu ca, còn có một nhịp tim khác cực kỳ nhỏ yếu.

Tuy chưa có thần thức để trực tiếp quan sát, nhưng qua những biểu hiện trên người Cửu ca, thì Cao Cường khẳng định là Huyết Trùng như trong Tu Tiên Bí Sử có ghi chép.

Đã biết là thứ này liền dễ làm.

Tránh dây dưa kéo dài mà Cửu Ca treo phim, Cao Cường ngay tức khắc ra ngoài.

Nán lại nhắc nhở mấy người đồng nghiệp đang đứng bên ngoài hành lang để ý Cửu ca một chút. Xong xuôi Cao Cường mau chóng đi lấy xe rồi rời khỏi bệnh viện.

Hắn cũng không trở về biệt thự hay nhà trọ, mà chạy xe thẳng tới phía nam chợ Tây Biên, rồi đi vào tiệm thuốc đông y có cái tên trên bảng hiệu là Nhân Văn Các.

Cao Cường cũng không ít lần mua được liệu ở cái tiệm có cái tên đậm phong cách kiếm hiệp này. Thành ra nhân viên đứng quầy cũng chẳng lạ mặt gì hắn.

Vừa tới quầy Cao Cường liền xin ngay một tờ giấy, rồi dựa theo truyền thừa lưu giữ trong đầu mà nhanh chóng ghi ra một danh sách mấy chục loại dược liệu.

Nhân viên đứng quầy sau khi xem qua liền sợ hết cả hồn, liền áy náy lên tiếng:

“Huynh đệ, người muốn mua nhiều loại có độc thể này thì ta phải hỏi ý kiến của lão bản mới được”

Cao Cường hiểu ý tứ của đối phương là gì, mặt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ. Chính hắn vừa ghi vừa sợ hết hồn với những loại độc vật trong danh sách này nữa là.

Độc mấy thì độc, vẫn phải mua về bằng được, chứ không cái mạng nhỏ của Cửu ca liền treo luôn đấy. Hắn khẽ gật đầu phát tay ra hiệu cho đối phương tùy ý đi.

Nhận được sự đồng thuận từ Cao Cường, nhân viên đứng quầy đơn giản thông báo một câu với đồng nghiệp đứng quầy bên cạnh, rồi mau chóng mang theo tờ danh sách chạy về phía hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Phá Bùa Ngải

Hậu viện của Nhân Văn Các được xây dựng theo lối kiến trúc tứ hợp viện của thời xưa.

Bao gồm nối liền những dãy lầu các hai tầng, lợp mái ngói đỏ cổ kính. Đem quay lại ở chính giữa là một khoảng sân rộng rãi, được bài trí tô điểm bằng

những chậu hoa muôn màu muôn vẻ.

Sau khi quan sát, nhân viên đứng quỳ mau chóng chạy lên lầu gác của dãy lầu nằm phía trong cùng.

Tiến lại gần nơi có hai vị lão giả râu tóc bạc phơ đang ngồi vừa đánh cờ vừa nhâm nhi chén trà. Nhân viên đứng quỳ cúi thấp người đưa ra tờ danh sách và khẽ nói:

“Nhân lão, có khách nhân muốn mua được liệu mà ta không quyết định được. Mời lão nhân gia ngài xem qua rồi cho ta xin ý kiến”

Vị lão giả được gọi là Nhân lão khẽ gật đầu nhận lấy tờ danh sách.

Có điều lão chỉ nhìn lướt qua đã ngay tức thì đưa trở lại cho nhân viên đứng quỳ, đi kèm là lời nói không thể ngắn gọn hơn được nữa:

“Bán”

Nhân viên đứng quỳ nhận lấy tờ danh sách, cúi người vái chào hai vị lão giả rồi mau chóng rời đi.

Lúc này vị lão giả còn lại mới hiểu kỳ mà hỏi:

“Là được liệu gì mà tiểu tử này phải vào xin ý kiến?”

Nhân lão đưa tay không ngừng vuốt bộ râu bạc trắng của mình, lão cười híp cả mắt và đáp:

“Một đơn thuốc thú vị, trong đó có hơn mười loại ẩn chứa kịch độc. Tuy thêm thất khá nhiều thứ vào, nhưng không khó để nhận ra là đơn thuốc để xua đuổi Huyết Trùng ra khỏi cơ thể người”

Lão giả ngồi ở đối diện khẽ cau mày lên tiếng:

“Chúng tôi đang có kẻ chơi ngải tại Tân Long thành. Không được rồi”

Nhân lão nghe xong liền xua tay mà nói:

“Đàm lão đầu, có tuổi rồi thì không nên nóng vội, chuyện gì cũng phải bình tĩnh”

Nghe xong vị lão giả ngồi đối diện trợn mắt lên mà nói:

“Người thừa hiểu bùa ngải nguy hại thế nào, không giải quyết thì có mà đại họa lâm đầu”

Nhân lão cũng trợn mắt lên đáp lại:

“Thế lão bắt từ người xồn xồn lên thì có tìm ra được thủ phạm luôn không? Chỉ có để nhũn mới dùng thứ bùa ngải thấp kém này. Mà đám để nhũn trốn còn kỹ hơn quỷ, biết đi đâu mà tìm?”

Đàm lão không nhịn nổi liền gào lên:

“Không phải có kẻ vừa mua thuốc giải ngải đó sao? Kiểu gì kẻ bỏ ngải chả lần đến báo thù. Lão tử cho người theo dõi kẻ vừa mua thuốc không phải là ổn rồi hả?”

Nhân lão bĩu môi dè dặt:

“Chỉ có những kẻ xuất thân không tệ mới biết phương pháp giải bùa ngải. Người cho người theo dõi hẳn lỡ gây hiểu lầm rồi nổ ra xích mích giữa hai thế lực thì phải làm thế nào?”

Đàm lão vừa định phản bác thì Nhân lão lần nữa xua tay ngăn cản, rồi thờ dài thườn thượt mà nói thêm:

“Từ vụ ba lần lôi kiếp đánh xuống, có thể thấy trên đường ẩn dấu biết bao nhiêu lão quái vật. Bởi vậy chưa đến điểm mấu chốt, thì tốt nhất đừng có vội vã làm ra hành động gì cả. Nếu không người gặp phải thiệt thòi, chỉ sợ sẽ chính là Cẩm Quân các ngươi”

Nghe xong những lời thăm thía này, kẻ nóng tính như Đàm lão cũng phải nguôi lạnh xuống.

Theo dòng lịch sử mấy trăm năm kể từ khi Đông Hải lập quốc, không thiếu những thảm kịch bắt nguồn từ việc lỡ đắc tội một vị lão quái lang thang nào đó.

Dù là thế lực nhỏ yếu hay là thế lực lớn mạnh, thậm chí ngay cả là những thế lực số má siêu cường. Đã đắc tội với lão quái thì đều có chung một kết cục.

Đó là chỉ sau một đêm liền lạng lẽ bốc khói khỏi nhân gian.

Chó gà chim chuột cũng không tha, xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, khiến người người giật sùi. Có điều chẳng kẻ nào dám đứng ra đòi công đạo cái gì cả. Chung quy là vì cái đám cấp bậc lão quái này quá cường đại. Chẳng ai ngu si đàn độn đến nỗi mà tự nhiên đi dây dưa vào để rồi chết một cách vô ích. Hơn nữa xuất thân cùng với danh tính của team lão quái này cũng là một phần của vấn đề.

Bởi vì điều quá bí ẩn.

Có hay chẳng chỉ là những lời đồn truyền miệng. Và rồi không ít thế lực cất cử thuộc hạ đi điều tra thử. Sau đó đau lòng hiểu ra toàn là tin vịt vô căn cứ mà thôi.

Tất nhiên thế gian không có bức tường nào mà gió không lọt. Thân phận của đám lão quái có thần bí đến mấy đi nữa thì vẫn không thiếu người biết rõ mười mươi.

Chỉ là họ biết nhưng họ không tiết lộ ra ngoài. Đã vậy những người này thân phận và thực lực đều thuộc diện lão tổ, không kẻ nào dám chạy tới vận hội chất vấn.

Đáng tiếc thay cấp bậc lão tổ là một khái niệm quá xa xôi đối với Đàm lão và Nhân lão. Hay nói thẳng ra thì ngay cả hi vọng đạt tới tầng thứ đó cũng là không có.

Thực tế cực độ đau lòng này đồng nghĩa với việc Đàm lão và Nhân lão, tuyệt đối không bao giờ dám lệch sóng gọi nhip cùng với team lão quái qua đường kia.

Ra khỏi Nhân Vân Các, Cao Cường gọi điện báo cho Tiểu Dương biết đêm nay sẽ không về biệt thự. Xong xuôi hắn liền chạy xe hướng khu nhà trọ.

Về tới phòng trọ, hắn ngay lập tức lôi ra vật dụng để tiến hành đun nấu nước thuốc.

Nhìn danh sách bao gồm một đồng độc vật kỳ quái vậy thôi, chứ phương pháp điều chế cũng chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là đổ cả vào nồi đất, sau khi thêm nước thì đun cho sôi rồi giảm nhỏ lửa.

Chú ý nước voi còn nữa nồi thì lại thêm nước vào. Và chỉ cần qua ba lần thêm nước là hoàn thành.

Ngoài chuyện hơi tốn nhiều thời gian, thì mọi công đoạn đều rất đơn giản. Để mà so sánh thì chẳng khác biệt là mấy so với khi đun nấu các món ninh nhừ.

Nói thì là như vậy, nhưng khi nhìn vào đồng độc vật gồm nọc rắn, gan cóc, rồi nguyên một con rết ... Cao Cường ít nhiều cũng có một chút lăn tăn.

Bởi vì Cao Cường theo đại học là tây y hiện đại, chứ có phải y học cổ truyền đâu. Cho nên hắn làm quái gì có kiến thức kinh nghiệm liên quan tới đông y.

Tóm lại là hắn đang dựa hoàn toàn vào truyền thừa để rồi nấu thuốc một cách máy móc. Nấu xong có đạt tiêu chuẩn hay không thì chỉ có trời mới biết.

Thành ra cho Cửu ca uống vào rồi có bị lợn lành thành lợn què hay không thì.. hên xui.

Tuy biết hành vi của bản thân lúc này là rất vô trách nhiệm. Thế nhưng không làm liều thì Cao Cường cũng chẳng còn cách nào để mà cứu Cửu ca.

Nói cho bác sĩ biết đang có con Huyết Trùng bám vào trái tim Cửu ca sao? Họ không báo quan phủ đem hắn tổng cổ vào trại tâm thần thì mới là lạ.

Mà cho dù đám y bác sĩ có tin vào lời nói của hắn thì cũng chẳng ích gì. Bùa ngải cái đồ chơi này không phải là thứ bọn họ có thể nhúng tay chữa trị.

Bởi chỉ cần một sai lầm nho nhỏ mà thôi, sẽ khiến cái thứ sâu bọ kia nổi điên lên.

Nó tọp cho một nhát vào trái tim là Cửu ca xong phim luôn rồi.

Rõ ràng 6 tiếng đồng hồ phải chịu đựng mùi tanh hôi lan toả khắp phòng, rốt cuộc thì việc đun nấu nước thuốc cũng đã hoàn thành.

Cao Cường cẩn thận đem nước thuốc chất lọc vào một chai thủy tinh, rồi mau chóng rời khỏi phòng trọ.

Lúc này cũng đã 12 giờ khuya, khi hắn chạy tới bệnh viện thì lưu lượng người qua lại trong khoa cấp cứu đã giảm bớt đáng kể rồi.

Cao Cường lặng im không tiếng động đi tới phòng mà Cửu ca nằm lại. Cũng chỉ có một người đồng nghiệp ở lại túc trực mà thôi.

Có điều bởi vì cả ngày làm việc vất vả mệt nhọc, cho nên người này đã sớm ngủ gật rồi, Cao Cường tiến vào mà không hề hay biết.

Cao Cường nhẹ nhàng đem chốt cửa khoá lại, rồi cẩn thận điểm huyết phòng ngừa trường hợp người đồng nghiệp bất ngờ tỉnh lại.

Xong xuôi hẳn mới yên tâm tiến lại giường bệnh, mở ra chai nước thuốc rồi rót từng chút từng chút một vào miệng của Cửu ca.

Tránh để Huyết Trùng nhận ra khác thường mà nổi điên lên, thì ngay cả khi Cửu ca có thức tỉnh cũng phải uống thuốc hết sức từ từ, huống chi gã hiện tại còn đang bất tỉnh.

Thành ra riêng cái việc rót nước thuốc thôi, cũng đã tiêu tốn hết nửa giờ đồng hồ.

Vừa hoàn thành cho Cửu ca uống nước thuốc xong, Cao Cường ngay tức thì vận chuyển chân khí chảy xuôi khắp cơ thể, rồi đứng yên tập trung toàn bộ tinh thần mà chờ đợi.

Rất nhanh đang nằm trên giường Cửu ca bắt đầu làm ra phản ứng. Mặc dù vẫn còn bất tỉnh như cũ, xong theo bản năng của cơ thể, gã ôm bụng liên tục lăn lộn qua lại.

Đứng nhìn cái cảnh này mà nhịp tim của Cao Cường tăng nhanh đến chóng cả mặt. Trong lòng hẳn không ngừng cầu nguyện nước thuốc đừng có mà gặp phải sai lầm nào.

Chứ tu luyện cho hoành tráng lắm vào, yêu ma quỷ quái còn chưa giết được một móng nào. Lại đi rót thuốc hại chết huynh đệ thì đúng là nhục nhã không biết để đâu cho hết.

May mắn là da dẻ của Cửu ca đến giờ vẫn chưa có bị biến đen, chứng tỏ gã không trúng độc. Như thế đồng nghĩa với trăng cảnh khủng khiếp gì đó là sẽ không có xảy ra.

Sau khi đã lăn lộn chán chê mỗi một, Cửu ca liền giống như một gã say rượu bí ti vậy. Trong vô thức nhoài người ra phía mép giường, rồi cứ thế há miệng liên tục nôn khan.

“Kécccc.. Kécccc..” – Từng tiếng rít bén nhọn từ trong cổ họng Cửu ca vọng ra.

Tiếng rít quý dị này khiến cho vị tu sĩ mới tập chơi như Cao Cường cảm thấy rợn hết cả người. Mề đay da gà da vịt gì đó phút chốc là nổi khắp toàn thân.

Tất nhiên đây không phải là tiếng rít do Cửu ca phát ra rồi. Mà là do nước thuốc ngấm vào máu của gã gây khó dễ khiến Huyết Trùng đau đớn kêu gào.

Tiếng rít vọng ra càng lúc càng lớn, báo hiệu Huyết Trùng bắt đầu tìm kiếm con đường rời khỏi cơ thể ngập tràn thứ máu khiến nó ăn không tiêu này.

Và chỉ sau vài phút ngắn ngủi, từ trong miệng Cửu ca bắn vọt ra một con bọ toàn thân màu đỏ sẫm, có kích cỡ tương đương với một đốt ngón tay.

Nhìn con bọ đỏ sẫm mang theo cái phong hào Huyết Trùng này, Cao Cường thật sâu hoài nghi gã chặn nuôi nó là một kẻ tinh thần đặc biệt có vấn đề.

Bởi vì trần đời có ai lại dờ hơi đến nỗi bắt con bọ xít về mà nuôi thành bùa ngải thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Dự Cảm

Huyết Trùng cái thứ bùa ngải cấp thấp này bản tính chỉ có duy nhất một đó là khát máu. Nửa điểm phân biệt tốt xấu gì đó cũng không có, ngu si vô cùng.

Bởi vậy mà vừa mới rời khỏi cơ thể của Cửu ca, thay vì chạy trốn trở về với chủ nhân gì đó, Huyết Trùng lại ngay tức thì nhắm nhe tìm kiếm con mồi mới.

Người chơi quay vào ô may mắn, trúng giải được Huyết Trùng lựa chọn làm con mồi, không phải ai khác chính là Cao Cường, người đang ở gần nó nhất.

Huyết Trùng bật nhún 6 cái chân nho nhỏ, nhắm hướng Cao Cường mà lao bắn tới nhanh như chớp, lưu lại một vệt tàn ảnh đỏ quạch như ánh đèn laze.

Có điều tội nghiệp cho con bọ xít khát máu này, bởi vì đối tượng nó nhắm tới không phải là thứ dễ nhai.

Và rồi chỉ thấy Cao Cường nhẹ vung tay một cái, đơn giản là đem Huyết Trùng nắm lấy, sau đó nhét tọt vào cái chai thủy tinh khi nãy còn chứa nước thuốc.

Nắp chai lập tức được vặn đóng chặt lại, Huyết Trùng liền ở bên trong mà điên cuồng bật nhảy loạn xạ.

Cái chai chứa đựng nước thuốc để phá giải Huyết Trùng, giờ lại đem Huyết Trùng nhốt vào bên trong.

Không cần đợi đến lúc bị ngạt hơi, dám chắc Huyết Trùng đã sớm chết vì mùi thuốc giải rồi.

Tóm lại Cao Cường chơi có hơi tàn nhẫn, còn Huyết Trùng bỏ xít thì quá đáng thương.

Nhìn cái chai với bên trong Huyết Trùng đang nhảy chơi chơi, Cao Cường không khỏi nhớ lại một thời cầm chai nhựa chạy ra đồng săn bắt châu chấu.

Chỉ có điều châu chấu còn đem rang lên thành một món ăn thơm ngon. Chứ cái thứ bỏ xít Huyết Trùng này thì chỉ là đồ bỏ đi, chẳng làm được tích sự gì.

Chỉ biết tham lam hút máu, ngay cả tìm về với chủ nhân nuôi dưỡng ra mà nó cũng không có làm được.

Nếu không phải có thể dùng nó làm mồi nhử, dẫn dụ kẻ nuôi dưỡng ra nó tự tìm đến, thì Cao Cường đã ngay lập tức đập chết bỏ xít Huyết Trùng luôn rồi.

Nhét chiếc chai vào túi quần, Cao Cường lại gần kiểm tra thoáng qua Cửu ca.

Nhìn chung Huyết Trùng bài xuất ra, Cửu ca không còn lẫn lộn nôn mửa nữa. Thay vào đó là nằm ngủ ngon lành, không hiểu mơ cái gì cứ cười toe toét đây.

Cũng đừng tưởng nước thuốc chỉ có tác dụng phá giải Huyết Trùng bùa ngải. Cửu ca cái mặt hàng này sau khi tỉnh lại chắc chắn khí lực sung mãn phi thường.

Mà với cái bản tính của Cửu ca thì kiểu gì gã cũng chạy đi tìm điếm chơi trò hư hỏng.

Theo như Cao Cường suy đoán thì Cửu ca chán hẳn cũng chẳng biết tại sao bị người ta bỏ ngải. Có đợt gã tỉnh lại rồi hỏi này hỏi nọ cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Hơn nữa Cao Cường cũng không muốn để lộ ra bí mật của bản thân. Thành ra hẳn chỉ có thể hi vọng Cửu ca đừng có bị người ta ám hại thêm một lần nữa.

Điều chỉnh cho Cửu ca nằm lại ngay ngắn trên giường bệnh, tiếp đó là giải huyết cho gã đồng nghiệp.

Mọi thứ đều đã ổn thỏa, Cao Cường liền lặng lẽ rời khỏi.

Cao Cường chạy xe hướng về nhà trọ, chứ không phải về biệt thự của Bình thúc. Sau khi đem xe cất, hắn liền chạy ra khu vườn thân quen để mà tu luyện.

Phòng trọ ngập tràn mùi hôi tanh của nước thuốc, không có vài ngày là không thể nào tiêu tan được. Hắn đành phải xuyên màn đêm ở khu vườn vậy thôi.

Và lại thân là người phá ngải, cũng đang nắm giữ Huyết Trùng trong tay. Rất có thể trong vài ngày tới hắn sẽ phải đón nhận sự trả thù của kẻ thù ác.

Bởi thế Cao Cường càng phải nỗ lực tu luyện hơn nữa. Nói chung là vì chưa biết địch nhân mạnh yếu ra sao, bản thân cường thêm chút nào hay chút đó.

Thẳng đến gần 4 giờ sáng, hắn mới dừng lại việc tu luyện, chạy trở về khu trọ rồi lấy xe đi làm.

Đến trưa lại cùng với nhóm đồng nghiệp rủ nhau vào bệnh viện thăm Cửu ca, không nghĩ tới mặt hàng này vậy mà xuống giường nhảy nhót tung bưng rồi đầu.

Nước thuốc xem ra thần kỳ cũng đừng hỏi đi.

Cảm thấy bản thân đã khoẻ mạnh rồi, Cửu ca đương nhiên muốn ngay lập tức xuất viện.

Mà nếu như kẻ chơi ngải kia muốn ra tay sát hại, thì Cửu ca có chạy trời cũng không thoát khỏi nắng, nằm viện hay trở về nhà trọ cũng chẳng khác biệt gì.

Được cái xuất viện thì sẽ bớt đi phí tổn nằm viện, số tiền đóng góp mà mỗi người bỏ ra sẽ giảm bớt phần nào, Cao Cường vì thế chẳng hỏi đầu mà phản đối.

Cả nhóm hộ tống Cửu ca trở lại nhà trọ của gã, sau đó liền kéo nhau trở về cửa hàng, tiếp tục với công việc bốc chuyển hàng hoá theo thường lệ mỗi ngày.

Chỉ có điều không hiểu làm sao mà Cao Cường luôn cảm thấy bồn chồn không yên.

Nếu là khi xưa Cao Cường chẳng hỏi đầu để ý tới thứ cảm giác mông lung này. Thế nhưng qua tu hành, hắn dám chắc là sắp có chuyện không tốt xảy ra.

Oái oăm ở chỗ hắn không có phải là thần tiên để mà biết trước được tương lai diễn biến như thế nào.

Thế cho nên hắn thấy khó chịu, không, phải nói là cực độ khó chịu.

Suốt một buổi chiều liên tục nhắm niệm Độ Tâm Kinh trong lòng, Cao Cường mới phần nào xua đi được cái cảm giác khó ăn khó ở trong người.

Đến 4 giờ kém, khi chạy xe đi đón Tiểu Dương tan học, mặc dù vẫn luôn có dự cảm không được tốt, xong hắn cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Thế nhưng khi nhìn vào mặt Tiểu Dương, thấy mí mắt tiểu tử này có nét hơi sụp xuống. Dự cảm xấu trong lòng hắn lần nữa bùng lên dữ dội.

Hít một hơi thật sâu, Cao Cường quan tâm dò hỏi:

“Tiểu Dương, ở trường có chuyện gì hay sao mà nhìn tiểu tử ngươi trông cứ buồn thiu thế?”

Tiểu Dương vừa trề lên yên sau, vừa nghi hoặc hỏi lại:

“Ta buồn khi nào chứ? Hôm nay trên lớp còn phi thường náo nhiệt đây!”

Cao Cường ngay tức thì cười ha hả, xua tay nói:

“Vậy chắc ta nhìn nhầm, không cần để ý, giờ trở về thôi”

Dứt lời Cao Cường liền cho xe chạy đi, trong lòng thì không giữ được bình tĩnh một chút nào.

Bởi vì nếu như Tiểu Dương tại trường gặp chuyện không vui, rồi mới thể hiện ra bộ mặt buồn thiu như mặt sỏ gạo lúc này thì đã đành.

Thế nhưng thực tế là tiểu tử này đi học vui vẻ tung bừng đây.

Nói như vậy thì nguyên nhân dẫn tới Tiểu Dương có cái vẻ mặt như đưa đám này, chỉ có thể là liên quan tới tâm linh thuật tướng.

Cao Cường biết xem tướng sao? Đương nhiên là không biết.

Hắn chỉ là đọc được những kiến thức liên quan tới tướng thuật trong Tu Tiên Bí Sử mà thôi.

Mặc dù Cao Cường đúng là không biết xem tướng xem bói gì cả.

Thế nhưng kiến thức mà hắn đọc được, lại miêu tả rất chi tiết về những đường nét biến đổi trên khuôn mặt của một người là đại diện cho điều gì.

Và theo như quan sát cẩn thận khuôn mặt buồn đến rũ cả mắt, đến xệ cả má của Tiểu Dương, chắc hẳn thân nhân của tiểu tử này sắp ra chuyện.

Có thể là ốm đau bệnh tật, và cũng có thể là ai đó mất đi.

Cao Cường rất muốn kêu Tiểu Dương thử gọi điện hỏi thăm xem sao, chỉ có điều làm như thế thì khác nào nguyên rủa thân nhân của nó gặp nạn.

Sau cùng hắn vẫn là không có nói cái gì cả, lẳng lặng lái xe trở về biệt thự.

---

4 giờ sáng hôm sau, Cao Cường chạy xe tới cửa hàng thì thấy Cửu ca vậy mà đã đi làm luôn rồi.

Cửu ca cái mặt hàng vô sỉ này trông khoẻ mạnh hơn hờ lắm, nửa tia dấu hiệu của việc bị trúng phải bùa ngải suýt chết cũng không còn sót lại.

Nếu không phải uống vào có tác dụng phụ là ham muốn tăng cao trong một thời gian dài, thì Cao Cường đã nấu vài nồi tắm bổ cho bản thân rồi.

Đáng tiếc Cao Cường còn trong tình trạng độc thân cầu. Mà bảo hừ hổng ăn tạp chạy đi tìm điếm giải toả như Cửu ca thì tuyệt đối không thể.

Thành ra thứ thuốc ẩn chứa công năng cường dương siêu cấp này, hắn là không có uống được.

Nhìn thấy Cao Cường tới, Cửu ca bùng bùng khí thế hô to:

“Tiểu Cường, nay ca khí lực mười phần, tiểu tử ngươi có dám cùng ca vật tay qua lại?”

Nha, cái này gọi là ăn cháo đá bát tiết tấu đi. Cao Cường khẽ mỉm cười mà đáp:

“500 bạc 1 ván, muốn đấu bao nhiêu ván cũng được”

Cửu ca giật nảy mình lớn tiếng hạch học:

“500 bạc? Chơi lớn vậy? Tiểu Cường ngươi sỏ xiên ca nghèo đói phải không?”

Không chút khách khí, Cao Cường liền bêu môi mà đáp:

“Không dám chung độ thì đứng qua một bên, đừng có phiền ta làm việc”

Đám đồng nghiệp khốn nạn đang bốc dỡ hàng hoá nghe thấy vậy liền cười ầm ĩ hết cả lên. Khiến cho Cao Cường giận mà mặt đỏ bừng bừng.

Hít một sâu một hơi để đè nén cơn tức, Cừu ca hét ầm lên:

“Chơi thì chơi, có 500 bạc mà thôi, Cừu ca ta đây có gì không dám chung?”

Khí thế bùng bùng Cừu ca.. To mồm gào thét cũng là Cừu ca.. Và sau cùng là đáng thương Cừu ca..

Bởi vì gã bị Cao Cường vui đập cho thua liền tù tì 6 ván, chung quy là do càng muốn gỡ gạc thì lại càng thua nhiều thêm, số tiền thua độ liền lên tới 3000 bạc.

Có điều Cừu ca lúc này cả nhà cả cửa chỉ vồn vẹn có vài trăm bạc trong túi. Gã cảm hơi được đến cuối tháng đã là giới lắm rồi, thì lấy đâu ra để chung độ?

Cuối cùng vẫn là xin sỏ năn nỉ Cao Cường cho ghi vào sổ nợ đi.

Cao Cường chỉ là chỉnh sửa gã một chút cho bỏ ghét mà thôi, không có ý định cắt tiết Cừu ca. Vì thế liền phát tay đem xí xoá cái cuộc cá độ vật tay này.

Hành động cao cả này của hắn để cho Cừu ca thiếu chút quỹ xuống đập đầu đập tạ. Còn đám đồng nghiệp thì liên tục bật ngón cái khen hắn chất chơi.

Bởi vì trong giới bốc vác ở cái chợ Tây Biên này, đã dám chơi thì phải dám chịu. Dù là thân quen, cứ thử xù tiền cá độ xem, bị tẩy chay cho không sống nổi tại chợ nữa thì thôi.

Nhưng giống như Cao Cường phát tay xí xoá thì mọi việc liền như không có. Cừu ca sẽ chẳng cần phải nhịn ăn nhịn uống gom tiền trả nợ nữa. Số tiền 3000 bạc không nhỏ, nói xoá là xoá, đám đồng nghiệp có muốn không nể hắn thì cũng không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hồi Hận Đến Muộn Màng

Rất nhanh một đêm nữa trôi qua.

Điều đáng nói là khi tới cửa hàng, vừa bắt tay vào công việc với đám đồng nghiệp, thì cái dự cảm không tốt trong lòng Cao Cường lại càng thêm đậm nét.

Dự cảm này không liên quan gì tới kẻ thù ác đã ám hại Cừu ca.

Cao Cường tự tin khẳng định là như vậy.

Bởi vì nhớ đến đường nét trên khuôn mặt của tên nhóc Tiểu Dương, trông lại càng thê thảm hơn nữa.

Cao Cường phi thường lo lắng cho an nguy của Bình thúc.

Tại vì những người thân khác của Tiểu Dương, chẳng có nửa xu quan hệ gì với Cao Cường, bọn họ có chết lên chết xuống hàng trăm lần thì cũng không liên quan gì tới hắn cả.

Tóm lại chỉ có duy nhất Bình thúc, người mà Cao Cường vẫn luôn biết ơn. Hay còn nói theo phong cách của tu sĩ Huyền Môn thì là mối quan hệ dính dáng tới khía cạnh nhân quả.

Chính vì thế mà khi Bình thúc xảy ra chuyện thì Cao Cường mới có dự cảm không tốt được. Hơn nữa hắn cũng chợt nhớ ra Bình thúc vậy mà đã có hai ngày không gọi điện về.

Chuyện này sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như trong lòng hắn không xuất hiện những dự cảm xấu suốt mấy ngày vừa qua. Vừa nghĩ tới đây, hắn không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi.

Cao Cường ngay lập tức rút điện thoại ra gọi vào số máy của Bình thúc.

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..

Giọng nói từ chế độ trả lời tự động vang lên, phớt lờ khiến cho tâm trạng của hắn càng thêm nặng nề.

Mau chóng kiểm chế không để bộc lộ cảm xúc ra ngoài, Cao Cường chạy vào bên trong tìm gặp quản lý của cửa hàng là Thương tỷ và nhỏ giọng nói:

“Thương tỷ, giúp ta gọi cho lão bản vườn trái cây ở thôn Hưng Dương. Đã hai ngày rồi Bình thúc không có gọi điện về, số di động thì tắt ngúm. Tỷ giúp ta hỏi thăm xem, nếu không Tiểu Dương nó lo lắng chết”

Thương tỷ nghe vậy, không khỏi dờ khóc dờ cười mà đáp:

“Tiểu Cường, muốn gọi hỏi gì thì cũng phải đợi tới 6 7 giờ gì đó. Chứ hiện tại mà gọi đến thì khác nào quấy phá giấc ngủ của người ta”

Giấc ngủ của cả thế giới cũng không quan trọng bằng an nguy của Bình thúc lúc này. Cao Cường tiếp tục trung ra bộ mặt nghiêm túc để mà nói:

“Thương tỷ, tiểu tử Tiểu Dương gọi điện thúc dục ta muốn như cá đầu rồi. Tỷ xem gọi hỏi giúp ta đi, tin chắc cái vị lão bản kia cũng không dám to tiếng với tỷ đâu”

Cao Cường đã nói đến nước này rồi thì Thương tỷ đành phải đi gọi hỏi xem sao. Mà muốn không đi gọi cũng không được, nhờ Tiểu Dương nó biết nó giận thì phiền.

Rất nhanh Thương tỷ trở lại, chán nản lắc đầu nói với hắn:

“Tiểu Cường, số cầm tay của lão bản vườn trái cây cũng khoá máy rồi. Tỷ gọi vào số để bàn thì không thấy ai bắt máy cả. Xem ra phải đợi tới 6 7 giờ rồi gọi lại xem sao, chứ giờ tỷ hết cách”

Cao Cường không chút suy nghĩ đưa ra yêu cầu:

“Không thì Thương tỷ cho ta số của vị lão bản đó đi, lát ta tự gọi hỏi xem sao”

Chỉ là cái số điện thoại của một lão bản vườn trái cây mà thôi, không có gì là to tát cả. Thương tỷ không chút chần chừ liền ghi ra giấy rồi đưa cho hắn.

Nhận lấy số điện thoại, Cao Cường đáp tạ một câu rồi ngay lập tức trở ra bên ngoài. Hắn lại gần Cửa ca rồi nhỏ giọng nhờ vả:

“Ta có việc quan trọng phải vắng mặt cả ngày. Cửa ca, phần công việc của ta nhờ cả vào ngươi”

Nghe vậy Cửa ca liền vỗ ngực hứa hẹn:

“Tiểu Cường ngươi cứ yên tâm mà đi, mọi thứ đã có ta”

Cao Cường gật đầu vỗ nhẹ lên vai Cửa ca một cái, rồi đi lấy xe để rời khỏi chợ.

Hành động vỗ vai như thể bề trên này của hắn để cho Cửa ca không biết nên khóc hay nên cười. Vừa muốn nạt nộ trêu đùa một câu thì lại phát hiện nét mặt của hắn không được tốt lắm.

Thành ra lời nói còn chưa ra khỏi miệng, thì Cửa ca đã phải đem nuốt ngược trở vào.

Đã thế Cao Cường còn rời đi quá nhanh, Cửa ca muốn quan tâm thăm hỏi một chút cũng không được. Đành thở dài cầu mong cho hắn không gặp phải vấn đề gì quá nghiêm trọng.

Cao Cường muốn đi tìm Bình thúc, cho nên phải chuẩn bị một chút.

Trước tiên hắn chạy xe trở về biệt thự, kín đáo tiến vào trong phòng của Bình thúc, từ chiếc lược lấy được vài sợi tóc của ông.

Những sợi tóc này đương nhiên là để phòng ngừa tình huống cần phải vận dụng tới thuật pháp truy tung nơi Bình thúc đang hạ lạc.

Lấy được tóc của Bình thúc rồi, Cao Cường liền trở xuống tầng 1 và đi vào phòng bếp.

Tổng quản trong biệt thự là Minh di lúc này đang nấu đồ ăn sáng, thấy Cao Cường giờ này còn ở nhà, liền ngạc nhiên mà hỏi:

“Tiểu tử ngươi không phải đi ra chợ rồi sao? Có việc gì mà lại quay về thế này?”

Nặng nề thở hắt một hơi, Cao Cường thẳng thắn nói ra nguyên nhân:

“Bình thúc đã hai ngày không gọi điện trở về, số máy cũng khoá. Ta gọi thử cho vị lão bản ở thôn Hưng Dương cũng không được. Cho nên ta muốn đi

một chuyến xem thực hư thế nào”

Nghe hắn nói vậy Minh đi hai hàng lông mày chột nhứ, thật lâu bà mới tiếp tục lên tiếng:

“Đã hỏi thử thiếu gia xem lão gia có gọi cho hắn không chưa?”

Cao Cường lắc đầu, thành thật trả lời:

“Ta không hỏi, nhưng chiều qua nghe thấy Tiểu Dương căn nhắc chuyện Bình thúc không gọi điện về”

Sắc mặt khẽ biến, Minh đi đây lo âu nói ra:

“Cho dù mấy năm trước thiếu gia không chịu nói chuyện, nhưng chỉ cần là đi xa, bận đến mấy lão gia vẫn đều đặn gọi về mỗi ngày. Thói quen này chưa bao giờ thay đổi...”

Minh đi không nói hết câu, vẫn đủ để Cao Cường hiểu vị tổng quản a di này cũng đang lo lắng. Hắn lần nữa nói ra ý định của mình:

“Ta cũng là có chút không yên, mới chạy đi Hưng Dương một chuyến. Ta gặp Minh đi cũng là để thông báo việc này, nhân tiện nhờ Minh đi nói Tiểu Dương chiều tan học ngồi taxi về”

Minh đi xua tay ngăn cản và nói:

“Tiểu tử nguoi đi thì có ích lợi gì? Báo quan phủ không phải là hơn sao?”

Cao Cường lắc đầu, cực kỳ nghiêm túc mà nói ra:

“Minh đi ở nhà báo quan phủ đi, còn ta vẫn sẽ tự mình chạy một chuyến. Không biết có ích lợi gì hay không, nhưng phải đến tận nơi tìm kiếm, ta mới có thể yên lòng”

Một người sở hữu khối tài sản không hề nhỏ như Bình thúc mà mất tích. Án vừa báo lên, chắc chắn chỉ sau nửa nốt nhạc, quan phủ sẽ ngay lập tức tiến hành điều tra.

Thế nhưng điều đó không đồng nghĩa sẽ nhanh chóng giải quyết được vấn đề.

Hơn nữa chẳng may Bình thúc là bị người bắt cóc thì sao? Gặp phải đám đòi tiền chuộc xong thả người đã đành. Chứ lỡ gặp kẻ ác tâm nhận tiền xong thủ tiêu người bị đầu mối thì ...

Rồi thì những biến đổi trên khuôn mặt Tiểu Dương, cùng với dự cảm xấu liên tục đè nặng trong lòng hắn.

Cao Cường không thể nào mà an tâm ngồi nhà chờ đợi thêm được nữa.

Nhìn hắn thể hiện quyết tâm như thế, Minh đi cũng không can ngăn nữa:

“Nguoi muốn đi thì tùy nguoi, chú ý an toàn là được. A di cũng sẽ gọi điện cho quan phủ báo án. Có điều nếu nguoi sớm tìm thấy lão gia thì nhớ gọi điện báo về biết chưa?”

Khẽ gật đầu, Cao Cường thuận tiện nói thêm một câu:

“Ta lấy chiếc xe dưới tầng hầm đi cho nhanh. Lỡ như Bình thúc trở về không thấy xe, có gì Minh đi giải thích dùm ta, kéo thúc ấy mắng ta chết”

Nghe những lời này Minh đi không khỏi bật cười, lo âu cũng giảm bớt phần nào. Bà vung tay đánh nhẹ lên lưng hắn một cái và xua đuổi:

“Tiểu tử nguoi cũng thật là, thôi mau đi đi”

Cao Cường cười cười chào hỏi Minh đi một câu rồi chạy biến khỏi phòng bếp.

Giờ phút này nếu cứ thể hiện ra sự lo lắng thì chỉ khiến tâm trạng càng thêm nặng nề. Bởi vậy nói ra vài câu may mắn để giảm bớt căng thẳng là việc làm rất không sai.

Ngồi trên chiếc Harley Davidson Roadster hầm hố bóng bẩy lao ra khỏi biệt thự. Chỉ có điều tâm trạng của Cao Cường không còn nét hứng khởi như lần trước nữa.

Hắn lạnh tanh điều khiển xe chạy về hướng khu nhà trọ.

Thay đổi bộ đồ “dạ hành”, lại mang theo mấy xấp phù lục nhét trong túi. Mọi thứ chuẩn bị đã ổn thoả đâu vào đó, hắn mới lái xe chạy về hướng đường quốc lộ.

“È.. È..” – Vừa cho xe chạy vào đường quốc lộ, Cao Cường mới tăng tốc thì điện thoại trong túi khẽ rung.

Những người biết số điện thoại của hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì thế Cao Cường bắt buộc phải cho xe ngừng lại, rồi lấy điện thoại ra kiểm tra xem sao.

“Tiểu Dương?” – Nhìn tên người gọi đến trên màn hình điện thoại, Cao Cường không khỏi nghi hoặc thật sâu. Có điều hắn không nghĩ ngợi lâu, mà ngay lập tức bắt máy: “Tiểu tử ngươi không ngủ lại gọi điện cho Cường ca là có chuyện gì?”

Giọng nói của Tiểu Dương từ đầu dây bên kia truyền tới:

“Cường ca, không cần phải đi nữa, cha ta đã về rồi”

Khép chặt hai mắt lại, Cao Cường khe khẽ trả lời:

“Được, ca trở lại ngay bây giờ đây”

Nói xong hắn liền cúp máy, rồi cứ thế lặng yên đứng nơi đó.

Bình thục đã trở về rồi, chỉ có điều thay vì tỏ ra vui mừng hớn hở, thì trong giọng nói của Tiểu Dương vừa rồi lại chứa đựng vẻ bàng hoàng chết lặng.

Điều mà Cao Cường hắn lo lắng sợ hãi nhất.. không muốn nhìn thấy nhất.. cuối cùng vẫn đã xảy ra..

Dù rằng biết đây chỉ là sự việc ngoài ý muốn..

Thế nhưng Cao Cường vẫn không tránh khỏi cảm thấy thật sâu áy náy..

Nếu như hắn dụng tâm nhiều hơn, chắc hẳn đã sớm nhìn ra điểm mấu chốt. Và với những năng lực vượt quá thường nhân hiện đang nắm giữ, có lẽ điều tồi tệ nhất đã không xảy ra.

Đáng tiếc đó chỉ là nếu như..

Chứ còn thực tế thì hắn đã không đề tâm quá nhiều.. một chút qua loa đoán mò thế rồi thôi..

Và giờ đây.. ngay lúc này.. trong lòng hắn chỉ còn lại là sự hối hận đến muộn màng..

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cách Bình Thục Trở Về

Từ khoảng cách khá xa với biệt thự, Cao Cường đã trông thấy trước cổng lúc này đang đậu vài chiếc xe của lực lượng quan phủ, nhấp nháy ánh đèn xanh đỏ nổi bật đặc trưng.

Kèm theo đó còn có vài chiếc xe của kéo chuyên dụng, cùng vài chiếc xe con dân dụng. Những chiếc xe này không rõ của những ai, nhưng có lẽ vì vội vàng nên đậu đỗ khá là bừa bãi.

Tiếp cận biệt thự hơn một chút, truyền tới tai hắn là hàng loạt âm thanh tiếng động ồn ào và hỗn tạp. Trong đó phải kể tới những tiếng khóc nức khiến hắn nghe mà sống mũi cay xè.

Cao Cường vừa mới lách qua vài chiếc ô tô đậu đỗ ngang dọc trước cổng, thì có hai người trẻ tuổi mặc y phục quan phủ đứng ra chặn hắn lại, một trong số đó lên tiếng:

“Lực lượng quan phủ đang làm việc, nếu không có phận sự xin mời rời đi cho”

“Tránh ra” – Không chút khách khí, Cao Cường lạnh giọng đáp trả lại một câu.

Từ lần bị đâm thiếu chút là chết kia, quan phủ chức quyền trong mắt hắn chỉ còn là một đám rác rưởi. Hai gã lính quèn này không chịu biết điều, Cao Cường không ngại tàn độc một phen.

Hơn nữa trên đời không thiếu những nghịch lý, đơn cử như khi đối diện với những gã lính quèn kiểu này, người càng nhân nhượng bao nhiêu thì bọn chúng lại càng được đà lấn tới bấy nhiêu.

Thế nhưng chỉ cần người phủ đầu bằng một thái độ hống hách, bọn chúng liền co ro như một con chó.

Tất nhiên cũng cần phải có điều kiện tiên quyết, giống như Cao Cường đang ngồi trên chiếc Harley Davidson. Hắn gằn giọng một cái, hai gã lính quèn liền ngoan ngoãn tránh đường.

Chứ vẫn ngồi trên chiếc hai kỳ quen thuộc thì 100% đã ăn mấy cái dùi cui điện vào người.

Không còn bị cản trở, hắn liền cho xe tiếp tục chạy vào trong biệt thự. Chứng kiến cảnh Minh đi vừa lau nước mắt, vừa điều động mấy người giúp việc đem treo những tấm vải trắng.

Phải kịch liệt kìm nén, hắn mới ngăn được nước mắt trào ra khỏi khoé mi.

Đem xe dựng ở sân, Cao Cường tháo khẩu trang xuống rồi tiến lại gần muốn cùng Minh đi nói vài câu. Nhưng chưa kịp lên tiếng đã thấy Minh đi phát tay ra hiệu bảo hắn vào nhà.

Cao Cường cũng hiểu tên nhóc Tiểu Dương lúc này mới là người cần được an ủi nhất. Vì vậy hắn hơi khẽ gật đầu đáp lại Minh đi, rồi quay người tiến vào trong phòng khách.

Đập vào mắt hắn là hai cỗ quan tài to nhỏ khác nhau, được đặt ở chính giữa phòng.

Trong đó cỗ quan tài nhỏ và giản dị hơn, nắp tấm đệm kín. Chẳng cần phải mở ra để mà nhìn tận mắt, Cao Cường cũng thừa hiểu Bình thúc được đưa về trong cỗ quan tài này.

Vốn tưởng rằng đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý để mà đón nhận biến cố. Xong thực tế lại không hề dễ dàng, hắn thấy trong miệng đắng chát, xoang mũi tắc nghẹt, và lồng ngực thì căng tức.

Cơ thể xuất hiện những phản ứng bất ổn, hoà quyện với những cảm xúc mất mát đau thương trong lòng. Chúng tạo thành một nỗi đau âm ỉ, để Cao Cường cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chợt nghĩ bản thân mới chỉ bị cha mẹ bỏ rơi, đã buồn tui biết nhường nào. Có điều cha mẹ của hắn vẫn còn sống ở trên đời. Và chỉ cần hắn muốn, hoàn toàn có thể cùng với họ hàn gắn.

Thế nhưng lần lượt từ mẹ rồi đến cha qua đời, phải đối mặt là rào cản lớn lao của Âm Dương cách trở, Tiểu Dương sẽ không bao giờ có được cơ hội để mà làm ra lựa chọn giống như hắn.

Đành rằng sinh ly tử biệt là điều mà ai cũng phải đối diện trong đời. Thế nhưng những trường hợp phải đón nhận quá sớm giống như Tiểu Dương lúc này thì số mệnh có hơi tàn nhẫn đi.

Nghĩ tới mất mát mà Tiểu Dương phải gánh chịu, đau thương trong lòng hắn lại càng thêm nhức nhối.

Nếu cũng bộc lộ ra ưu thương thì còn an ủi ai được nữa, nghĩ tới điểm này Cao Cường liền hít thở thật sâu để ổn định lại cảm xúc. Sau đó mới đưa mắt quan sát tình hình trong phòng.

Tại bàn tiếp khách có rất đông người, chia ra ngồi trên hai dãy ghế đối diện với nhau.

Một bên là gồm hơn chục người, trên thân mặc cánh phục. Trong đó một người khá lớn tuổi đang tỉ mỉ giải trình về vụ việc của Bình thúc.

Bên còn lại cũng gồm hơn chục người, ngồi cúi gằm mặt ở chính giữa là Tiểu Dương với hai bên trái phải là hai vị lão niên đầu tóc đã bạc trắng.

Chẳng cần phải hỏi, Cao Cường cũng đoán ra được những người này là ông bà nội cùng với mấy người thúc bá họ hàng của Tiểu Dương.

Mà với khoảng cách địa lý xa xôi như thế, bọn họ lại có thể xuất hiện ở đây ngay lúc này, chứng tỏ vụ việc của Bình thúc không phải chỉ mới xảy ra.

Sợ rằng đã diễn ra ngay từ cái hôm mà hắn bắt đầu có những dự cảm chẳng lành. Nhận biết điểm này Cao Cường trong lòng lần nữa thật sâu áy náy.

Đám người họ hàng của Tiểu Dương đau buồn thế nào không phải là chuyện Cao Cường quan tâm. Bởi vì lúc này sự chú ý của hắn đã dồn cả tới hai người.

Đầu tiên là Tiểu Dương vẫn ngồi cúi gằm mặt suốt từ nãy đến giờ.

Tuy đã kiềm chế để không phát ra một tiếng động nào, nhưng với bờ vai không ngừng run rẩy kia, đã tiết lộ cho Cao Cường biết Tiểu Dương tên nhóc này đang khóc.

Nỗi đau mất mẹ còn chưa nguôi ngoai, lại phải đón nhận thêm nỗi đau mất cha. Dù tính cách có mạnh mẽ đến mấy thì cũng khó mà tiếp thu nỗi nỗi đau chồng chất này.

Huống chi Tiểu Dương chỉ là một cậu nhóc 14 tuổi, từ nhỏ tới lớn luôn được cha mẹ bao bọc kỹ càng.

Người thứ hai mà Cao Cường chú ý tới là Bình thúc. Hay nói đúng hơn là Bình thúc dưới dạng linh hồn.

Thăng thần mà nói thì ngay từ khi về tới trước cổng, Cao Cường đã lập tức cảm nhận thấy khí tức của một linh hồn li thể đang hiện diện bên trong biệt thự.

Phần nào đã đoán trước được vấn đề, nhưng khi nhìn thấy Bình thúc trong trạng thái hồn ma thế này, Cao Cường không tránh khỏi có chút mất bình tĩnh.

Bình thúc vốn lặng yên đứng đó, dõi nhìn Tiểu Dương bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương và không nở.

Có điều Cao Cường vừa tiến vào phòng, khí tức tu sĩ trên người hắn toả ra, dọa cho Bình thúc kinh hãi hoảng loạn thiếu chút thì hồn phi phách tán luôn rồi.

Kể cả khi đã nhận ra người tới là hắn, Bình thúc điệu bộ vẫn như cũ nồng đậm hoảng sợ. Tất nhiên không thiếu kèm theo ánh mắt bất ngờ đầy khó tin.

Vẫn biết đây chỉ là phản ứng theo bản năng của hồn ma mà thôi.

Thế nhưng bị hồn ma cực kỳ thân quen như Bình thúc dùng ánh mắt hoảng sợ mà nhìn hắn. Cao Cường xin thề có trời rằng cái tự vi này thật khó để mà nuốt trôi.

Như đã nói thì hắn hiểu đây là bản năng của hồn ma, cho nên không trách gì Bình thúc cả. Mà cũng may nháy mắt ra hiệu vài cái, Bình thúc đã bình tĩnh hơn rồi.

Ổn định xong Bình thúc, Cao Cường lặng lẽ đi tới đứng sau lưng Tiểu Dương, những người ngồi ở đây ghế này cũng không ai nhận ra sự hiện diện của hắn.

Mà ngay cả đám người mặc cảnh phục ngồi ở đây ghế đối diện, cũng chỉ nhìn lướt qua hắn rồi thôi, không một ai lên tiếng thắc mắc hay hỏi han hắn cái gì.

Đáng tiếc trở về đã hơi muộn, thành ra Cao Cường không có cơ hội để nghe được nhiều.

Cũng chỉ loáng thoáng biết được phía quan phủ đã thành lập danh sách đối tượng tình nghi. Còn hung thủ thực sự là ai và có bao nhiêu kẻ thì còn phải điều tra thêm nữa.

Giải trình đầu đuôi vụ việc xong, bên phía quan phủ liền tiến hành thủ tục bàn giao thi thể lại cho người nhà của Bình thúc, đứng ra ký nhận là ông nội của Tiểu Dương.

Thủ tục xử lý rất nhanh gọn, và đám quan phủ đứng dậy rời đi cũng nhanh không kém.

Đến lúc này thì mấy người họ hàng của Tiểu Dương mới chú ý tới sự có mặt của Cao Cường. Một người thanh niên khoảng 24 25 tuổi cau mày, lớn tiếng mà hỏi:

“Người là ai? Nếu là hạ nhân sao không đi làm việc đi? Đứng ở đây làm gì?”

Đối với cái thứ học đòi hồng hách này thì ngay cả liếc mắt nhìn một cái thôi Cao Cường cũng lười làm.

Xung quanh lớn tiếng ồn ào khiến cho Tiểu Dương phải ngẩng lên xem xét. Vừa nhìn thấy Cao Cường đứng đó, Tiểu Dương hai mắt rung rung ghen ngào thốt ra:

“Cường ca, cha ta..”

Khẽ đưa tay xoa đầu Tiểu Dương, Cao Cường nhẹ nhàng lên tiếng:

“Muốn khóc thì cứ khóc ra, không cần phải kìm nén ở trong lòng. Khóc một trận cho nỗi đau này trôi đi, rồi sau đó hãy sống cho thật tốt. Như thế thì Bình thúc ở dưới kia mới có thể yên lòng biết chưa?”

“Hức.. Hức.. Oa.. Oa..” – Nghe những lời của hắn, Tiểu Dương rốt cuộc không kìm giữ thêm nữa. Toàn bộ cảm xúc đau thương ầm ứ trong lòng, đều thông quá tiếng khóc tê tái mà đem bộc lộ hết ra ngoài.

Những người đang ngồi ở xung quanh, và cả Minh di vừa mới chạy vào, tất cả bọn họ đều bị tiếng khóc của Tiểu Dương tác động tới. Để rồi văng vẳng khắp phòng, là những tiếng khóc nức nghẹn ngào.

Cao Cường đứng đó dùng tay vỗ về an ủi Tiểu Dương, cảm xúc trong hắn lúc này cũng chẳng tốt hơn những người khác là mấy. Chẳng qua là hắn kiềm chế lại được, nên mới không rơi lệ giống như họ.

Tiểu Dương khóc ngon lành khoảng 10 phút thì lăn ra ngủ. Cũng không phải là do Tiểu Dương có thể trạng yếu nhược nên vậy, mà là bởi Cao Cường len lét điểm huyết khiến tên nhóc này ngất đi.

Không quan tâm đến những người xung quanh ý kiến thế nào, Cao Cường đơn giản nói với Minh đi một câu. Rồi vác Tiểu Dương lên vai, cứ thế mang về phòng của tiểu tử này ở trên lầu hai.

Sắp đặt Tiểu Dương lên giường ngủ xong xuôi, Cao Cường về thẳng phòng của mình rồi khoá cửa lại.

Hắn lặng thinh đứng bên cửa sổ chờ đợi, và chỉ sau vài phút ngắn ngủi, một bóng trắng đi xuyên qua cửa mà tiến vào trong phòng. Tất nhiên không phải yêu ma quỷ quái nào xa lạ, mà chính là Bình thúc, người hiện tại đã chỉ còn là một hồn ma.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lần Đầu Nghiêm Túc

Đã không còn một Bình thúc thường ngày hồng hách, lâu lâu lại đe dọa đòi cắt lương của hắn. Thay vào đó chỉ còn là một Bình thúc sau khi tiến vào phòng vẫn luôn tỏ ra rụt rè e ngại.

Cao Cường thật không biết nên khóc hay nên cười với cái tình huống này.

Cao Cường cũng hiểu nếu như hắn không lên tiếng trước, chỉ sợ Bình thúc vẫn sẽ im lìm như thóc.

Thoáng chút bất đắc dĩ, hắn chép miệng mà nói:

“Bình thúc, như thế nào thì ta vẫn là ta, không có gì khác biệt. Thúc đừng e ngại xa cách như thế”

Nghe hắn nói vậy, Bình thúc đứng là bót đi một phần rụt rè, hiếu kỳ nhìn hắn chằm chằm mà hỏi:

“Tiểu Cường, như thế nào mà ngươi lại là Phán Quan thế này?”

Ách.. Giật mình tròn tròn cả hai mắt, Cao Cường gấp gấp hỏi ngược lại:

“Bình thúc, thế nào thúc lại biết ta là Phán Quan? Nhìn ta có gì đó đặc biệt sao?”

Cảm thấy hơi cổ quái, xong Bình thúc vẫn là ngay lập tức trả lời:

“Trên trán của ngươi có ấn ký hình Cán Cân và Lưỡi Hái xếp chồng chéo lên nhau. Ta vừa nhìn thấy nó liền biết ngươi là Phán Quan, và ngay cả ý nghĩa của Phán Quan là gì cũng biết. Bà mẹ nó, tự nhiên những thứ này quỷ dị hiện lên trong đầu, để cho ta sợ hết cả hồn rồi đây”

Bao gồm cả Bình thúc bây giờ, thì kể từ khi tu luyện, Cao Cường có tất cả 3 lần tiếp xúc với hồn ma.

Lần thứ nhất là khi Hồ lão qua đời, có điều khi đó Hồ lão linh hồn ly thể liền tức thì có quỷ sai đón đi. Diễn biến nhanh đến nỗi Cao Cường không kịp ứ ớ nổi một câu ra khỏi miệng.

Chính vì thế khi đốt Độ Âm Phù xuống, Cao Cường mới nhiệt tình mắng chửi gã quỷ Bạch Lân kia.

Lần thứ hai là gặp hồn ma nữ tử, từ thái độ sợ bị lừa gạt của cô nàng ma nữ khi đó. Có thể thấy rõ ràng rằng nàng ta không hề hay biết Cao Cường hắn là Phán Quan.

Nói như vậy thì chỉ có hai khả năng.

Một là từ khi nhận được truyền thừa chính thức, ấn ký Phán Quan mới bắt đầu xuất hiện trên trán hắn.

Và hai là chỉ có những linh hồn ly thể thời gian ngắn như Bình thúc thì mới thấy được ấn ký Phán Quan.

Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại thì cái chuyện thấy hay không thấy này cũng đâu có gì mà hắn phải lẩn tránh nhỉ?

Cao Cường chạy lại gương cẩn thận quan sát, ngoài vầng trán sáng sủa thông minh ra thì cọng lông tơ cũng chẳng thấy. Chứng tỏ người thường và tu sĩ khác cũng đừng mơ nhìn ra được gì.

Đã không cần phải lo lắng, Cao Cường trở lại bên cửa sổ. Vừa nhìn đám người bận rộn ở phía dưới, hắn vừa nghiêm túc hỏi vào chính đề:

“Bình thúc, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra?”

Bình thúc đi tới sánh vai cùng hắn, nhìn xuống đám người đang chuẩn bị tang sự cho mình và nói:

“Nếu người muốn hỏi hung thủ là ai, thì phải nói thật là Bình thúc cũng không biết”

Ngay đến cả hồn ma cũng không biết, hung thủ ra tay có thể nói là vô cùng chính xác và quyết đoán đi. Cao Cường hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi:

“Kể cho ta nghe những gì thúc biết”

Không chút do dự, Bình thúc chậm rãi giảng giải:

“Ta đi làm gì người cũng biết rồi, tới đó qua kiểm tra thì ta thấy toàn bộ mấy vườn trái cây đã không hề được chăm nom cẩn thận. Đất bắt đầu cằn cỗi, muốn khôi phục lại tối thiểu cũng cần 2 tới 3 năm”

Phải có nguyên do nào đó thì Bình thúc mới bắt đầu câu chuyện từ việc đi khảo sát vườn trái. Cao Cường khẽ gật đầu đáp lại, càng thêm tập trung cẩn thận lắng nghe.

Thấy hẳn hiểu ý, Bình thúc mới yên tâm kể tiếp:

“Làm ăn vui vẻ với nhau đã có gần chục năm trời, ta không muốn mới như thế đã rũ bỏ hợp tác. Vì vậy ta tạm thời không nói gì cả, rồi nán lại hai ngày để quan sát xem gia đình bọn họ sống thế nào”

“Thông qua gã làm vườn ta biết được gia đình họ hồng hân rồi. Cả chồng lẫn vợ, rồi tới mấy đứa nhi tử, không ai là không có vấn đề. Cờ bạc rượu chè, trai gái bọm đi, không chừa một tật xấu nào”

“Ta lấy có lái xe đi đồ xăng, sau khi hỏi thăm một vài người trong thôn, biết thêm được những điều còn tồi tệ hơn nhiều. Nghĩ tới cảnh gia đình bọn họ luôn dẫu điểm, ta cảm thấy cực kỳ thất vọng”

“Quay lại nhà họ ta liền nói thẳng ra việc này, đồng thời cũng tuyên bố ngừng hợp tác. Bọn họ cầu xin rồi hứa hẹn thay đổi dữ lắm. Có điều ta không phải trẻ con mà tin tưởng những lời hứa vớ vẩn”

“Rời khỏi nhà họ, qua giới thiệu ta lái xe sang thôn bên cạnh để tìm gặp đối tác mới. Ở lại một hôm khảo sát thấy ưng ý liền bàn bạc ký hợp đồng. Ngay đêm đó ta lái xe trở về thì gặp phải chuyện”

“Cán phải đỉnh nốp xe phát nổ, ta xuống xem xét để còn thuận tiện thay bánh sơ cua. Vừa cúi nhìn thì bị đánh vào gáy mà mất đi ý thức. Tỉnh lại thì thấy đã là một hồn ma con mẹ nó rồi. Lão tử mà biết là thằng chó nào, xin thề phải ăn thịt cả nhà nó”

“Bình thúc” – Chứng kiến Bình thúc toát ra nồng đậm oán hận, Cao Cường vội vàng khẽ quát một câu.

Hắn quát rất khế, xong vẫn khiến Bình thúc bị giật mình, liền quay sang nghi hoặc nhìn hắn mà hỏi:

“Tiểu tử người tự nhiên quát ta làm gì?”

Thái độ biến chuyển nghiêm túc, Cao Cường quay sang nhìn Bình thúc mà chân thành nói ra:

“Thúc đã chết là chuyện không cần phải bàn cãi. Đừng ôm lòng oán hận để rồi gây ra tội nghiệt. Bởi vì kẻ phải gánh chịu hậu quả nặng nề nhất không là Bình thúc người, mà là thằng bé Tiểu Dương kia kia”

Nghe những lời này, Bình thúc nét mặt ủ rũ thấy rõ, ông không cam lòng mà nói ra:

“Thế nhưng cứ nghĩ đến việc bị chia lìa với Đại Dương, ta...”

Nhấc tay muốn vỗ vai an ủi Bình thúc, mới nhớ ra điều này là không thể, Cao Cường thu tay lại thở dài:

“Ta hiểu thúc không cam lòng, thế nhưng số mệnh là do ông trời sắp đặt, nhỏ bé như chúng ta có thể làm gì được đây? Thôi thì thúc hãy nghĩ tới Tiểu Dương, chuyện gì đã qua liền cho nó qua đi thôi”

Bình thúc trầm mặc thật lâu không lên tiếng, chốc chốc lại thở dài thườn thọt.

Nếu như vì báo thù mà Bình thúc biến đổi trở thành ác linh. Bản thân là Phán Quan thì Cao Cường sẽ quyết định xử lý như thế nào? Lập tức tiêu diệt Bình thúc?

Có thù phải báo, nợ ơn phải trả. Với những gì Bình thúc đã từng giúp đỡ hắn. Chẳng cần đắn đo suy nghĩ làm gì, Cao Cường chắc chắn sẽ để mặc Bình thúc tự do.

Mà như thế thì sẽ kéo theo muôn vàn hệ lụy vô cùng rắc rối.

Vừa không muốn Bình thúc đi làm đường lạc lối, vừa không muốn phải ra tay quyết tuyệt. Cao Cường không còn lựa chọn nào khác, ngoài nhẹ nhàng

khuyến nhủ.

Giữ im lặng suốt nửa tiếng đồng hồ, Bình thúc rớt cuộc lần nữa lên tiếng:

“Tiểu Cường, có thể giúp Bình thúc chăm sóc Đại Dương?”

Đã sớm nghĩ về vấn đề này, Cao Cường khẽ lắc đầu rồi thẳng thắn trả lời:

“Nếu như ta chỉ là một người bình thường, để báo đáp lại những gì mà Bình thúc đã từng giúp. Ta sẵn sàng đi theo tùy tùng cho tới khi nào Tiểu Dương không cần nữa thì mới thôi”

“Thế nhưng ta lại là một tu sĩ có quá nhiều kẻ thù hùng mạnh. Gắn gũi với ta sẽ chỉ khiến Tiểu Dương gặp phải liên lụy và vô tình bị cuốn vào những nguy hiểm không đáng có”

“Thực tế cũng vì để tránh cho mọi người gặp phải liên lụy, mà ta đã tính đến chuyện rời đi. Chỉ là còn chưa kịp xin nghỉ việc, thì Bình thúc đã gặp phải biến cố này rồi”

“Cho nên ta chỉ có thể hứa với thúc rằng, bất kỳ khi nào Tiểu Dương gặp phải khó khăn. Chỉ cần gọi một cú điện thoại, ta sẽ lập tức chạy đến và dùng hết khả năng hỗ trợ”

Bình thúc lại một lần nữa rơi vào suy tư, có điều chỉ sau vài phút liền lên tiếng dò hỏi:

“Ta không an tâm để Đại Dương sống một mình. Ta tính để thằng bé chuyển về quê cùng với ông bà nội. Tiểu Cường, người có cách nào cho ta gặp mặt Đại Dương để nói về chuyện này không?”

Khẽ gật đầu, Cao Cường nghiêm túc trả lời:

“Ta sẽ dùng điểm huyết để tạm thời tăng cường mọi giác quan của Tiểu Dương. Khi đó thúc có thể trực tiếp nói chuyện với thằng bé. Thế nhưng thúc tuyệt đối không được tiết lộ bí mật của ta. Bởi vì biết tới khía cạnh siêu nhiên, chưa hẳn đã tốt cho sự phát triển của Tiểu Dương sau này”

Bình thúc nặng nề gật đầu đáp lại:

“Được, thúc nhớ kỹ”

Khe khẽ thở dài, Cao Cường xoay người rời khỏi phòng.

Hắn lần nữa tiến vào căn phòng của Tiểu Dương, mau chóng điểm lên một vài huyết vị máu chốt trên đầu của tiểu tử này. Xong xuôi liền nhỏ giọng nói với Bình thúc đang đứng cạnh bên:

“Chỉ duy trì được 10 phút, thúc nên tranh thủ”

Dứt lời Cao Cường liền lặng lẽ trở về gian phòng của mình.

Đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới sân, ánh mắt của hắn lúc này lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Đúng là Cao Cường đã khuyến nhủ Bình thúc buông tha oán hận thật đấy. Nhưng đó là vì hắn muốn tốt cho Bình thúc cũng như Tiểu Dương mà thôi.

Còn bản thân hắn sẽ buông tha cho kẻ đã sát hại ân nhân của mình sao?

Không bao giờ có chuyện đó.

Dựa vào một chút manh mối trong lời kể của Bình thúc, cùng với năng lực siêu nhiên bản thân nắm giữ, Cao Cường tin tưởng hắn có thể sớm tìm ra được thủ phạm.

Và cái kẻ khốn kiếp này chắc chắn sẽ rất thảm.

Bởi vì ngay lúc này đây, Cao Cường lần đầu tiên trong đời, nghiêm túc suy nghĩ về chuyện giết người.

“Tách... Tách... Tách... Đoàng...”

Và như thể cảm nhận được con thịnh nộ mà hắn đang đè nén ở trong lòng. Trời cao không mây đột ngột xuất hiện tiếng sấm vang rền, kèm theo đó là thiên uy khủng bố bao phủ xuống.

Phút chốc lồng ngực giống như bị ngọn núi lớn đè lên, khiến cho không tài nào thở nổi. Dị biến đột ngột này khiến cho toàn thể sinh mệnh cư trú tại Tân Long thành phố, bao gồm cả người thường lẫn tu sĩ, đều giống như nhau cảm thấy cực độ kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 57: Sai Lầm Chồng Chết

Thiên Uy khủng bố đè nén xuống đại địa cũng không tồn tại quá lâu, chỉ như một con gió thoảng, thoảng qua liền đi mất. Tiếng sấm chớp rền vang trên thiên không cũng theo đó tắt ngấm hoàn toàn.

Rất nhanh thì mười phút qua đi.

Bình thúc quay trở lại liền như cũ đi tới trước cửa sổ, cùng hần đứng sánh vai nhìn xuống sân vườn.

Đám người phía dưới lúc này đã gần như hoàn tất giai đoạn chuẩn bị cho việc cúng đám ma chay. Từ việc giăng treo vải trắng, cho tới sắp đặt bàn ghế.. mọi thứ đều ổn ổn thoả thoả.

Cao Cường là người dẫn trước phá vỡ bầu không khí yên lặng này giờ:

“Đã nói hết rồi sao?”

Bình thúc buồn bã đáp:

“Đã nói hết”

Cao Cường thở dài mà nói:

“Thúc lên đường đi thôi, lưu lại lâu không ích gì, đã vậy còn thêm chịu tội”

Bình thúc cười khổ đáp:

“Chúng kiến bản thân bị đem đi thiêu cái tư vị này không tốt ăn, cũng nên rời khỏi”

Không nghĩ tới Bình thúc giờ này vẫn còn đùa giỡn được đâu.

Khẽ lắc đầu ngán ngẩm, Cao Cường quay người, vừa đi về phía bàn nước vừa nói:

“Thúc đợi một chút”

Dứt lời hần từ trong túi lấy ra một lá Độ Âm Phù, sau khi tháo nếp gấp, liền cắn phá ngon tay rồi để chữ.

Bình thúc chạy tới vừa hiếu kỳ xem, vừa hỏi:

“Ngươi đây là chơi cái trò gì?”

Tay không ngừng việc viết chữ, Cao Cường đơn giản giải thích:

“Viết đơn xin giảm án cho Bình thúc ngươi chứ sao nữa. Có thứ này thì tội nghiệt ngươi lỡ gây ra khi còn sống sẽ giảm được chút ít, bớt đi một phần hình phạt”

Bình thúc nghe vậy cặp mắt gian thương bùng sáng lên:

“Vậy mau viết cho a di của ngươi một tấm. Ngày đó a di của ngươi mất, ta mời thầy cúng về siêu độ. Bà mẹ cái tay thầy cúng đó mấy ngày sau liền bị tóm vì cái tội lừa đảo”

Không còn cách nào khác, Cao Cường đành phải hỏi thăm tên tuổi ngày tháng năm sinh, rồi hiển ra thêm một chút máu mà viết cho vợ của Bình thúc lá đơn xin giảm án.

Con người khi sống có ai mà không gây ra tội nghiệt cơ chứ.

Dù là giết gà giết vịt, hay vô tình dẫm chết một con kiến thì cũng tính là tội. Không có ngồi xổm bóc lịch mấy chục năm dưới Âm Phủ thì đừng mơ được bước vào luân hồi.

Hoàn tất hai lá đơn, Cao Cường lần nữa đem chúng gấp lại thành hình dáng chiếc thuyền. Hành động này để Bình thúc tiếp tục thi triển ra kỹ năng hiếu kỳ:

“Sao phải gấp lại thành thuyền? Không phải hình chiếc thang hay gì sao?”

Cao Cường hóm hỉnh mà đáp lại:

“Không có thuyền lữ Bình thúc người chết đuối ở sông Hoàng Tuyền thì phải làm sao đây? Và lại môn phái của ta không có đồ chơi nào mang hình dáng chiếc thang cả”

Bình thúc nghe vậy gât gù mà hỏi:

“Vậy giờ phải làm gì nữa? Đem đốt như hàng mã?”

Cao Cường lắc đầu, đẩy một “chiếc” Độ Âm Phù tới trước mặt Bình thúc và nói:

“Thúc chạm vào nó là được, việc còn lại thì để ta lo”

“Xiu..” – Vừa còn lăm mồm hỏi han là thế, không ngờ lần này chẳng nói chẳng rằng. Bình thúc cứ thế mà với tay chạm tới, để rồi bị Độ Âm Phù đem hút vào bên trong.

Có điều ngay tức khắc giọng của Bình thúc từ trong Độ Âm Phù vọng ra oang oang:

“Bà mẹ nó, ta ngồi thuyền trôi sông, cũng quá thần kỳ đi. Mỗi tội ở đây hơi tối, chỉ nhìn được có xung quanh người. Có vàng trắng sáng cùng với bầu rượu thì tốt biết mấy”

Nếu hoạ vẽ bừa vào mà ra được vàng trắng với bầu rượu, thì để Bình thúc ra đi được thanh thản hơn nữa, Cao Cường sẵn sàng thêm thắt cái dịch vụ khuyển mã này.

Đáng tiếc bố cục của linh văn đồ án là không thể nào thêm thắt linh tinh vào được. Chỉ lỡ làm dây có một giọt chu sa nhỏ xíu như hạt cát còn khiến lá phù báo hỏng rồi đầu.

Hắn không khỏi an ủi Bình thúc một phen:

“Có gì dùng đó đi Bình thúc. Đợi mai ta nói Tiểu Dương đốt cho thúc thêm ít tiền, xuống đó mua rượu”

Tiếng thở dài vọng ra, kèm theo đó là giọng của Bình thúc:

“Tiểu Cường, giúp thúc chú ý an nguy của Đại Dương. Nhắc nhở thằng bé sống ở quê thì phải đề phòng đám mấy người thúc bá, kẻo bị bọn họ đem lừa hết tài sản thúc lưu lại thì khổ ra”

Cao Cường đành thếp hứa hẹn:

“Ta có người huynh đệ sống ngay gần vùng quê của thúc, cho nên Bình thúc cứ yên tâm. Hơn nữa mấy người kia mà dám làm xằng làm bậy, ta không ngại cho bọn họ nửa đời sau nằm liệt trên giường”

Một tiếng hừ lạnh khẽ vang, Bình thúc cay nghiệt mà nói:

“Khi trước bọn hắn muốn dựa dẫm vào ta mà không được, sắp tới kiểu gì cũng dờ trờ. Tiểu Cường, trước khi Đại Dương có thể tự đứng bằng đôi chân của mình, vạn sự thúc xin nhờ người”

Tiền tài vật chất là thứ đáng sợ như vậy đấy, có đôi khi vì mảnh đất nhỏ xíu mà huynh đệ tương tàn. Nhìn chung thì xem ra cái tình huynh đệ của Bình thúc cũng không hề tốt đẹp gì mấy đi.

Có điều cứ hứa hẹn dây dưa thế này thì có mà đến trời sáng mắt, Cao Cường liền đẩy nhanh tiến độ:

“Ném trái chút sóng gió cũng tốt hơn cho Tiểu Dương, nên thúc đừng quá bận tâm. Mà bây giờ ta kích hoạt Độ Âm Phù, thúc xuống kia đoàn tụ với a di, nhớ cầu phúc cho Tiểu Dương bình an nhé”

Bình thúc ngồi vắt vẻo trên mạn thuyền chọt gặm lên:

“Bà mẹ tiểu tử nguoi, lần này lão tử đi rồi không biết cần bao lâu mới có dịp gặp lại đâu. Nói thêm vài câu thì đã làm sao mà cứ đuối như đuối tà thế hả? Chơi trò làm Phán Quan rồi mất dạy gì đâu”

Muốn gặp lại thì khác gì trừ ẻo hắn đi chết? Có quý mới muốn gặp lại Bình thúc đi.

Cao Cường không khỏi quệt miệng một cái mà đe dọa:

“Giờ thúc lập tức xuống kia đoàn tụ với a di? Hay là muốn lâu bầu rồi ta không đốt phù cho a di nữa?”

Bình thúc thờ dài thườn thượt, giọng đầy tiếc nuối:

“Ta lập tức đi vậy, người kích hoạt phù cái gì đó đi. Biết thế khi còn sống, lão tử đem cắt sạch 8 tháng 10 tháng tiền lương của người cho rồi. Thử con cháu gì đâu mất dạy”

Ta đã làm sai cái gì để mà bị trừ lương chứ hả?

Cao Cường cảm thấy thật bó tay khi mà Bình thúc dờ dờ ương ương kiểu này. Còn may Bình thúc đã tự chui đầu vào Độ Âm Phù, cho nên giống như cá đã nằm trên thớt rồi.

Chứ vẫn ngây ngốc bên ngoài, thật không dám nghĩ tới sẽ còn dây dưa lắm chuyện tới tận khi nào.

“Bình thúc” – Cao Cường khẽ gọi tên của ông lần cuối.

“Sao thế?” – Ngồi vắt vẻo trên mạn thuyền, Bình thúc theo phản xạ mà hỏi.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo, Cao Cường chậm rãi nói ra lời sau cùng:

“Thù Của Thúc, Để Ta Báo”

Nói dứt lời, hắn liền đem chân khí quán thấu vào cả hai lá Độ Âm Phù, rồi sau đó khẽ vung tay ném chúng lên không trung.

Một lá tức thì chậm rãi tan biến, một lá thì bốc cháy phừng phừng. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, một chút tro bụi cũng chẳng còn.

Đầu tiên là lão hoà thượng, sau đó tới Hồ lão, và giờ đến Bình thúc.

Liên tiếp phải chứng kiến những người mà hắn quý trọng ra đi, cái tư vị này thật phi thường khó chịu.

Chung quy là bởi năng lực không đủ.

Hắn phải mau chóng trở nên cường đại, nắm giữ thật nhiều quyền năng trong tay. Có như vậy thì mới đủ khả năng ngăn chặn những biến cố mất mát chia ly thế này.

Quyết tâm bùng bùng là thế, xong có việc hắn cần phải giải quyết trước cái đã.

Bởi vậy Cao Cường rời khỏi phòng, tạt qua góc nhìn Tiểu Dương một chút. Sau khi kích thích giác quan hết hiệu lực, tiểu tử này lại lăn ra ngủ ngon lành cảnh đảo rồi đâu.

Điều chỉnh cho Tiểu Dương nằm lại được ngay ngắn, rồi phủ đáp lên người tiểu tử này tấm chăn mỏng. Xong xuôi đâu đó. Cao Cường mới quay người lặng lẽ rời khỏi.

Nện bước trên từng bậc thang, Cao Cường chậm rãi xuống tới phòng khách.

Trong khi Minh đi cùng với những người giúp việc đang tất bật chuẩn bị hậu sự cho Bình thúc. Thì cái đám gọi là họ hàng ruột của ông, lại đang thành thói ngồi uống trà.

Uống trà cắn hạt dưa, phì phèo khói thuốc, hípc mắt ngồi xem phim truyền hình ...

Những giọt nước mắt như mưa ban nãy đã đi đâu hết cả rồi? Diễn cho Tiểu Dương xem xong rồi thôi?

Chứng kiến tràng cảnh thối tha này Cao Cường trong lòng không khỏi cười lạnh. Mà sớm bộc lộ ra bản chất cũng tốt, chứ gặp phải một đám lòng dạ thâm sâu liên phiên toái rồi.

Trong đám người này cũng chỉ có duy nhất hai vị lão niên là trên mặt còn đậm nét đau buồn mất mát. Cũng phải thôi, nhi tử chết đi, cha mẹ không thấy đau buồn thì mới là lạ.

Thế nhưng để cho Cao Cường phải bất ngờ, đó là hắn cảm nhận thấy được, trong ánh mắt của hai vị lão niên này, chứa đựng nhiều hơn hết lại là sự thất vọng đến cùng cực.

Lẽ nào?

Xem ra cái đám thúc bá là thật sự có ý định nuốt khối tài sản của Bình thúc để lại đi.

Và chính hai vị lão niên này cũng nhìn ra được ý đồ của bọn họ. Thế nhưng vì có duyên cớ nào đó chẳng hạn, nên hai vị lão niên này đã không thể đứng ra can ngăn.

Chính vì vậy mà ánh mắt mới ngập tràn thất vọng như thế này đây.

Có điều tỏ ra thất vọng không đồng nghĩa sẽ nhận được sự thông cảm từ hân. Hay nói thẳng ra thì Cao Cường còn thấy chán ghét hai cái vị lão niên này hơn đám người kia.

Không có lựa thì sẽ không bao giờ có khối.

Thượng bất chính thì hạ tất loạn, cái đạo lý này không hề khó hiểu.

Chung quy là chính bởi cái kiểu dửng dưng mặc kệ cho đám con cái muốn làm gì thì làm của họ, mới dẫn tới tình huống không ra gì trong lúc này đây.

Hơn nữa Cao Cường dám khẳng định đây không phải là lần đầu tiên bọn họ nhân nhượng đám con cái. Nếu không đã chẳng thất vọng nhiều như thế.

Biết con cái làm sai không ngăn chặn, hành vi này theo pháp luật được quy vào tội đồng lõa rồi.

Đã thế lại còn liên tục tái phạm, sai lầm chồng chất sai lầm. Thử hỏi Cao Cường làm sao có thể thông cảm cho hai người họ được đây?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Côn Đồ Máu Lạnh

Đề ý thấy trong phòng chỉ còn đặt lại có cỗ quan tài to lớn, đoán chắc thi thể Bình thúc đã được chuyển đi sang, thành ra Cao Cường lại gần nhìn một chút qua ô kính đầu quan.

Bình thúc hiện giờ nằm đó với khuôn mặt phù nề khá nặng.

Vài tia mạch máu nổi lên trên mặt, trông giống như những vết nứt nổi bật trên nền da trắng nhợt. Lại thêm xung quanh khoé mắt và đôi môi thuần một màu đen tím.

Quá dọa người và cũng phải thành tâm xin lỗi Bình thúc. Bởi vì Cao Cường lúc này tưởng chừng như hân đang đứng để nhìn một cỗ cương thi trong phim ảnh rồi đâu.

Có thể nói dù đã được thoa lên một lớp phấn trang điểm khá dày, xong vẫn không thể nào che giấu được nguyên nhân cái chết của Bình thúc là do mất máu quá nhiều.

Lại nhìn tới chiếc khăn quấn quanh cổ Bình thúc một cách bất hợp lý.

Không khó để Cao Cường tưởng tượng ra tràng cảnh hung thủ đã xuống tay tàn độc như thế nào.

Đúng lúc này cảm nhận được có người tiến tới sau lưng, Cao Cường hồi thần, quay người lại xem xét.

Không phải ai khác mà chính là cái gã trẻ tuổi khi nãy lớn tiếng quát hỏi.

Gã đi tới trước mặt Cao Cường thì dừng lại, nhìn trên nhìn dưới đánh giá một hồi, mới hất hàm mà hỏi:

“Ngươi cũng chỉ là người làm công cho Bình thúc đi? Không thấy đám người giúp việc đang phải bận bịu kia sao? Ngươi là thứ làm công kiểu gì mà như ông kênh muốn làm gì thì làm thế hả?”

Cười nhạt một tiếng, chẳng nói chẳng rằng, Cao Cường cứ thế nhấc chân nhanh chớp đá thẳng một cước vào giữa ổ bụng của gã trẻ tuổi đứng ở trước mặt mình.

“Oành”

Ăn trọn một cước nặng như búa tạ vào bụng, cơ thể gã hoá thành viên đạn pháo bắn ngược về sau cả chục mét. Sau khi trượt dài trên mặt đất, gã cong người đau đớn nằm đó với hai tay ôm bụng, liên tục há miệng học ra từng búng máu trộn lẫn với vài thứ đông tây gã mới ăn vào.

Với tốc độ của Cao Cường thì cái gã này không bao giờ đủ tuổi làm ra phản ứng.

Mà gã cũng nên cảm thấy may mắn, bởi Cao Cường mới chỉ đá nhẹ một cước mà thôi.

Chứ để Cao Cường nghiêm túc lên, thì chỉ cần thêm một chút lực là tiền gã đi gặp tổ tiên luôn rồi.

Tình huống diễn ra đột ngột, khiến đám người ngồi phê phở trên dãy ghế sofa ngơ ngác mất vài giây. Sau đó mới có một người phụ nữ hét toáng lên và lao chạy tới ôm gã trẻ tuổi.

Một người đàn ông trung niên cũng đứng phắt dậy, hùng hổ chạy tới trước mặt Cao Cường. Vừa vung tay đánh tới một quyền, vừa gầm lên chửi bới:

“Con bà nguoi, dám đánh nhi tử ta?”

Người ta đã chạy tới tìm đánh, Cao Cường đương nhiên không tiếc rẻ cái gì. Hắn lần nữa nhấc chân nhanh như chớp đá ra một cước, khác biệt lần này là nhắm tới lồng ngực của đối phương.

“Oành”

Không sai biệt lắm, lại một bóng người như viên đạn pháo bắn ngược về phía sau. Có điều đối phương tuổi tác có chút lớn, cho nên Cao Cường ra chân với lực đạo đã giảm bớt đi đáng kể.

Dù sao thì hắn xuất thủ cũng chỉ là để rung cây dọa khỉ mà thôi.

Không cần thiết phải đánh cho cha con bọn họ nhập viện thì mới thôi.

Đánh người ta học máu mồm xong, Cao Cường lại còn nhìn cũng chẳng thèm nhìn. Hắn như thể không có chuyện gì xảy ra hết, hờ hững đi tới ghế sofa rồi cứ thế đặt mông ngồi xuống.

Đúng lúc này thì vị gia gia của Tiểu Dương mới cau mày, gằn giọng chất vấn:

“Chàng trai, nguoi làm thế không thấy quá đáng à?”

Cười nhạt một tiếng, Cao Cường mĩa mai đáp lại một câu:

“Đừng nghĩ các nguoi là thân nhân của Tiểu Dương thì có thể lên mặt với ta. Trong mắt ta, các nguoi cái gì cũng không tính là. Ngoan ngoãn ngồi đó đợi đi, chốc nữa chúng ta sẽ có chuyện để mà nói”

Tuôn ra những lời càn quấy không thể càn quấy hơn xong.

Chẳng thèm quan tâm đám người này trong bụng giận sôi cả máu.

Cao Cường đưa tay vớ lấy tập tài liệu hồ sơ vụ án mà đám quan phủ khi nãy bàn giao để lại trên bàn.

Hiện trường vụ án nằm trên tuyến đường liên thôn, gần với giao điểm nối thông ra đường quốc lộ.

Đặc điểm của tuyến đường này là ban đêm vắng vẻ, thiếu thốn hệ thống đèn chiếu sáng.

Tại hiện trường vụ án, bánh trước bên trái của xe ô tô do cán phải đinh đã xẹp xuống. Vật dụng đi kèm chỉ còn duy nhất chiếc điện thoại trong túi quần của nạn nhân.

Những thứ như ví tiền, đồng hồ và các loại trang sức, đã bị hung thủ lấy đi toàn bộ.

Kết luận ban đầu đây là vụ dàn cảnh để giết người cướp của.

Qua khám nghiệm tử thi, vùng má phải và vị trí huyết thái dương có vết rách nhỏ, chẩn đoán là do nạn nhân khi ngã xuống va đập vào cạnh xe mà tạo thành.

Vùng sau cổ của nạn nhân có tổng cộng bảy vết rách mảnh và kéo dài, ăn sâu gây đứt lìa hai đốt xương cổ, phán đoán là do bị chém bởi hung khí sắc bén.

Theo khám nghiệm chuyên sâu thì có thể thấy chỉ ngay từ nhát chém thứ nhất, vùng xương cổ của nạn nhân đã bị đứt gãy, dẫn tới ngay lập tức mất mạng.

Thế nhưng thủ phạm không dừng tay mà lại tiếp tục chém thêm sáu nhát. Khiến hai đốt xương bị đứt lìa, phần đầu và phần thân chỉ thiếu chút là tách rời.

Từ tình tiết thủ phạm ra tay tàn nhẫn quá mức triệt để. Cho tới linh kiện ô tô, cùng với một vài vật dụng có giá trị cao được cất giữ trong xe không bị lấy đi.

Có dấu hiệu nguy tạo thành vụ án cướp của giết người, nhằm đánh lạc hướng cơ quan điều tra.

Tài liệu vụ án ghi chép tới đây là ngừng.

Không có nhắc tới dấu chân dấu tay hung thủ để lại hiện trường. Cũng không có phân tích phán đoán nào về việc hung thủ là một hay gồm nhiều người.

Nói chung còn phải mở rộng điều tra thêm nữa, cho nên cái việc quan phủ không cung cấp ra manh mối liên quan đến hung thủ cũng là điều dễ hiểu.

Chém bảy nhát sao? Đem thả tập tài liệu xuống bàn, Cao Cường khuôn mặt phút chốc lạnh như băng.

Khiến đám thân nhân của Bình thúc vẫn quan sát hẩn nãy giờ, bỗng dưng cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Tạm thời dẹp suy nghĩ làm sao báo thù cho Bình thúc qua một bên.

Cao Cường đưa mắt lần lượt quét nhìn những kẻ đang ngồi ở phía đối diện.

Đã hai cuộc khiến cha con nhà kia thổ huyết, vốn tưởng bọn họ sẽ gọi điện báo quan phủ rồi đầu. Không nghĩ tới cả đám lại ngoan ngoãn ngồi im như thóc thè này.

Tất nhiên ánh mắt của hai cha con nhà kia khi nhìn hẩn thì oán hận đùng hời.

Xong khi vừa thấy hẩn liếc mắt tới một cái, cả hai đều như con cún phải tội mà cúi gầm mặt xuống.

Những người còn lại kẻ nào kẻ nấy cũng mặt mũi lấm lét sợ sệt. Có thể nói việc đánh phủ đầu để rung cây dọa khỉ, đã thu về hiệu quả vượt quá sự mong đợi.

Sớm hoạch định chi tiết, bước thứ nhất đã hoàn thành, giờ đến lượt triển khai bước thứ hai.

Lúc lác càn cò phát ra những tiếng động rảng rác. Cao Cường ngả lưng ra ghế, đem gác cả hai chân lên mặt bàn, hoá thân thành một gã du côn rồi mới lên tiếng:

“Các ngươi nghĩ một người từ nông thôn lên thành phố như Bình thúc, chỉ buôn bán trái cây vớ vẩn ở chợ mà có được cái cơ ngơi to lớn thế này sao? Haha, đừng có ngây thơ như thế”

Lời nói mập mờ kết hợp thêm dáng vẻ đầu đường xó chợ của hẩn.

Khiến đám người ngồi ở đối diện không khỏi nhớ đến những ký ức đã quên mất từ lâu. Đó là hình ảnh Bình thúc liên tục nằm liệt giường trong những năm đầu mới lên thành phố.

Bọn họ đúng là không rõ Bình thúc đã làm gì để mà phát lên nhanh chóng. Rồi thì nghĩ cả tới nguyên nhân cái chết với bảy nhát chém tàn nhẫn gần như đứt lìa cổ của Bình thúc.

Cả đám trên trán tuôn ra mồ hôi hột, liếc mắt thoáng nhìn nhau, trong đầu đồng loạt nghĩ tới hai từ..

Hắc Bang.

Chỉ có Hắc Bang làm những việc bản thủ trái pháp luật thì mới kiếm tiền thần tốc. Và cũng chỉ có Hắc Bang thanh toán lẫn nhau thì mới xuống tay đâm chém tàn độc như thế kia.

Không có chiêu độc suy nghĩ biến thái như Bạch Lãnh, xong Cao Cường vẫn đọc ra vị đám người này đang nghĩ tới cái gì. Để kế hoạch càng thêm hoàn hảo, hẩn diễn lại càng sâu:

“Chắc các ngươi đã đoán ra được rồi đi. Không sai, Bình lão đại dưới trướng có hơn ngàn huynh đệ. Buôn bán trái cây này nọ ở chợ, đơn giản là để che mắt thiên hạ, cùng với rửa tiền mà thôi”

“Bất kỳ kẻ nào dám có ý đồ với khối tài sản mà Bình lão đại lưu lại cho Tiểu Dương, hơn ngàn huynh đệ chúng ta đây, luôn sẵn sàng tiến đưa cả nhà hẩn xuống kia gặp mặt Bình lão đại mà tạ lỗi”

“Hắc Hắc. Đám quê mùa các ngươi nếu không tin thì có thể thử xem”

“Không. Không.” – Hẩn vừa dứt lời, người đàn ông trung niên ban nãy ăn một cước vào ngực đã hoảng hốt xua tay mà nói: “Tài sản của Bình đệ làm ra tất nhiên phải thuộc về nhi tử của hẩn. Chúng ta làm sao có thể làm ra chuyện mưu đồ chiếm đoạt như thế được. Vị huynh đệ này, xin đừng nghĩ sai a”

Cao Cường gừa mặt cười lớn, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ, giọng đe dọa:

“Tiểu Dương hiện giờ còn nhỏ, sẽ tạm thời chuyển về quê sống với các ngươi vài năm. Đợi tới lúc Tiểu Dương trưởng thành, chúng ta sẽ đón thẳng bé lên đây tiếp quản vị trí mà Bình lão đại để lại”

“Ta nhắc cho các ngươi nhớ một điều. Tiểu Dương vui vẻ, các ngươi không thiếu chỗ tốt. Tiểu Dương thấy khó chịu, dù chỉ một điểm nhỏ như cọng lông, vậy thì toàn bộ các ngươi đều đi chết đi”

“Tất nhiên các ngươi có thể từ chối công việc này. Chẳng vấn đề gì, để Tiểu Dương đi du học vài năm quá đơn giản. Còn về phần các ngươi, đã không có tác dụng gì thì đi chết luôn cũng được rồi”

Coi mạng người như cỏ rác, mở miệng ra là dọa giết toàn bộ. Đã vậy tay hẩn còn nắm một chuỗi chủy thủ sắc bén mà vung vẩy qua lại. Từng cử chỉ từng

lời nói, khiến ngay cả Tiểu Dương núp ở cầu thang nhìn xuống, còn lầm tưởng hẳn thật sự là côn đồ máu lạnh nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hắc Bang Phái Đoàn

Đề vai diễn càng thêm phần hoàn chỉnh, dù không thoải mái cho lắm, xong Cao Cường vẫn đưa lưỡi chuỷ thủ lên sát miệng rồi giả bộ liếm nhẹ một cái.

Có thể nói hành động này trông khát máu và bệnh hoạn vô cùng.

Được cái hiệu quả nhất mà mấy kẻ yếu bóng vía mà nó đem lại là phi thường lớn lao. Cái đám họ hàng thân thích của Tiểu Dương nhìn mà run như cây sậy rồi đâu.

Không muốn lãng phí thời gian với đám người này thêm nữa, Cao Cường liền chốt hạ tại đây, thuận tiện bóng gió dọa dẫm một câu cuối cùng:

“Tóm lại các người có nhiệm vụ chăm sóc Tiểu Dương như ông hoàng trong vài năm tới, sẽ có người âm thầm giám sát việc này. Và nếu để ta biết thằng bé không được thoải mái, thì các người đừng có trách huynh đệ chúng ta tàn nhẫn. Còn nữa, các người cứ thử đi báo với quan phủ xem. Hắc hắc”

Để mặc cho đám người này ngồi đó với vẻ mặt có uất ức không dám nói cùng ai. Cao Cường đứng dậy rồi theo thang lầu chậm rãi đi lên tầng hai.

Đã sớm biết Tiểu Dương ngồi núp trong góc khuất.

Cho nên vừa đi tới hẳn liền lách đầu ra hiệu để tên nhóc này đừng vội lên tiếng gì cả.

Lỡ để đám người phía dưới nghe thấy gì đó, vậy thì uổng phí công sức hẳn lắm vai côn đồ này giờ rồi.

Cùng nhau đi vào gian phòng của Tiểu Dương, còn chưa kịp ngồi xuống thì tên nhóc này đã vội vàng nhỏ giọng nói với hẳn:

“Ta vừa được cha báo mộng, nói ta chuyển về quê sống với gia gia nãi nãi bọn họ. Cường ca, nói thật cho ta biết đi, sao người cũng muốn ta về quê sống? Không lẽ cha ta thực sự là đại lão hắc bang?”

È hèm.

Chắc hẳn giờ này Tiểu Dương là tưởng nó bị đẩy về quê để tránh đầu sóng ngọn gió đây mà.

Kiểu như hắc bang thanh trừng, hay là có kẻ muốn cướp quyền đoạt vị mà cha nó để lại chẳng hạn ...

Có thể nói trí tưởng tượng của tuổi mới lớn là một thứ phi thường phức tạp. Chính bản thân Cao Cường cũng bị phim ảnh truyện chùng ảnh hưởng mà hay nghĩ ngợi linh tinh đó thôi.

Thành ra phản ứng hiện tại của Tiểu Dương là điều có thể hiểu và thông cảm cho.

Đã hướng vấn đề này theo cách hoang đường, Cao Cường liền tiếp tục để nó ảo diệu như vậy đi:

“Còn không phải do Bình thúc cũng nhảy vào quấy phá giấc ngủ của ta đó sao. Mà công nhận Bình thúc cũng quá thiêng đi, báo mộng báo liền hai người. Đáng tiếc ta còn không kịp hỏi cặp số đâu”

Nhìn hẳn than ngắn thở dài mà Tiểu Dương ghen hống không nói nổi ra lời. Thật lâu sau tiểu tử này mới đầy hoài nghi mà hỏi tiếp:

“Cường ca, thế nhưng cha không có nói với ta vụ hắc bang gì đó a”

Cao Cường ném cho tiểu tử này ánh mắt nhìn một kẻ ngu, rồi mới bừa bãi tiếp tục nói:

“Bình thúc có nói người phải đề phòng mấy vị thúc bá không? Sau này xa cách cả ngàn dặm đường như thế, ta không nghĩ kẻ thù dọa cho bọn họ té đái, thì lấy cái gì mà bảo đảm cho tiểu tử người đây?”

Đưa tay gãi đầu gãi tai, Tiểu Dương rụt rè thắc mắc:

“Thế nhưng khoắc loác hắc bang này nọ như thế, liệu chơi có chút lớn quá không? Lỡ bị bọn họ phát hiện ra dối trá thì chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Khoanh tay trước ngực, Cao Cường khoé miệng cười lạnh mà đáp:

“Ta đã có biện pháp chu toàn, đảm bảo không sợ xuất. Tiểu tử ngươi cứ yên tâm mà học tập cho tốt. Còn bọn họ phát hiện hay gì không quan trọng, đảm làm ra hành vi xứng bậc, ta sẽ cho bọn họ biết xuống Âm Phủ đi bằng con đường nào”

Khe khẽ gật đầu, Tiểu Dương ánh mắt vô định, thờ dài mà nói:

“Cha mẹ đều mất, còn có vài người bà con thân thích thì lại phải sống đề phòng. Quá mệt mỏi”

Kiểm chế xung động muốn quát cho tiểu tử này một cái bạt tai, Cao Cường bắt đầu đi giải:

“Bán anh em xa mua láng giềng gần, sống xa cách nhiều năm, thân tình gì đó cũng phải nhạt. Hơn nữa sức hút của khối tài sản mà Bình thúc để lại cho ngươi là quá lớn. Không thể không đề phòng”

“Nói như vậy cũng không phải để ngươi ghét bỏ gì đám người thân thích kia. Bởi nếu như Bình thúc thực sự chán ghét bọn họ, thì mấy năm vừa qua đã không đều đặn đưa ngươi về quê ăn Tết”

“Ngươi thực sự của Bình thúc trong việc muốn ngươi chuyển về quê sống là gì thì ta cũng không được rõ. Rất có thể là thông qua sinh hoạt gần gũi, để ngươi với bọn họ hàn gắn tình cảm chẳng hạn”

“Tóm lại thì việc này tiểu tử ngươi tự mình trải nghiệm và định đoạt đi. Chỉ cần nhớ để tâm đề phòng cẩn thận, nếu như cảm thấy có điều gì không ổn phải ngay lập tức gọi điện thông báo cho ta”

Tiểu Dương tức thì rơi vào suy tư, có thể thấy tiểu tử này đang vô cùng nghiêm túc mà suy nghĩ.

Vì còn phải an bài thêm một số việc cần thiết, Cao Cường cũng không nán lại thêm ở phòng của Tiểu Dương nữa.

Sau khi trở về gian phòng của mình, hắn lấy ra điện thoại máu chóng tiến hành hàng loạt cuộc gọi. Giả trang Hắc bang nha, cần phải có huynh đệ đi kèm nữa thì mới được.

Ngày hôm sau, tang lễ của Bình thúc ngay lập tức được tiến hành.

Số lượng người góp mặt phúng viếng có thể nói là phi thường đông đảo.

Bởi đa số là tầng lớp làm tiền nhiều của, ăn mặc sang trọng là một nhẽ, kèm theo đó còn có những chiếc xe hạng sang nối đuôi nhau đậu đỗ, kéo dài ra tới tận cổng của tiểu khu cao cấp này.

Có điều điểm khiến người người phải chú ý, lại không phải là những vị khách viếng giàu sang kia.

Mà là đội ngũ một nhóm gồm năm mươi gã cao to lực lưỡng đứng xếp hàng chỉnh tề.

Năm mươi gã này đồng loạt mặc trên người cả cây Veston màu đen, áo sơ mi bên trong tháo mở hai hàng cúc, và đương nhiên là không đeo cà vạt.

Đầu tóc gã nào cũng vuốt keo bóng lộn, trên mặt thì ôm lấy bởi cặp kính đen kín như bưng.

Rồi phải kể đến những cọng dây chuyền vàng to bự chằng đeo trên cổ, trông không khác gì xích chó.

Sau cùng là thấp thoáng bóng dáng của những hình xăm rồng rắn in hằn trên da..

Có thể nói là nồng nặc hơi thở Hắc Bang phái đoàn.

Nhóm năm mươi thành viên hắc xã này không phải ai khác, chính là Cửa ca cùng với phi đội nhân công bốc vác ở chợ. Nhận được lời kêu gọi của Cao Cường liền chạy tới giả trang côn đồ.

Veston giày da này họ thì thuê ở tiệm đồ cưới bình dân, kính đen mua vỉa hè có mấy chục bạc một thùng.

Xăm trổ này họ thì lại càng dễ làm, giấy dán hình xăm rồng rắn chim chuột bán có mà đầy đường.

Để chuẩn không phải chỉnh, Cao Cường còn kêu bọn họ thuê luôn mấy chiếc xe của kéo khi đến đây.

Mới đầu còn lo mấy người Cửa ca sẽ diễn không được tốt lắm. Nào ngờ cái đám đồng nghiệp khốn nạn này thể hiện ra phong phạm còn hắc bang hơn cả hắc bang.

Đến ngay cả những vị đại gia máu mặt có mối quan hệ xã hội rộng rãi, dù không ngăn gì Hắc Bang, vẫn lựa chọn né thật xa cái vị trí mà nhóm Cửa ca đứng dàn hàng.

Đã như vậy thì không cần phải hỏi cũng biết sự e ngại trong lòng của những vị khách viếng còn lại là lớn lao đến nhường nào rồi đi.

Chỉ có điều đối với Cao Cường mà nói, mấy người thân thích của Tiểu Dương biểu lộ ra như thế nào mới là chuyện quan trọng.

Và rồi Cừu ca bọn họ vừa đến, liền chỉnh tề cúi đầu hành lễ với Tiểu Dương.

Cái tình tiết này khiến cho đám bà con thân thích đứng nhìn ở kề bên, kẻ nào kẻ nấy mặt mũi tái xanh.

Cao Cường muốn nhìn thấy nhất, chính là những khuôn mặt ngáp tràn kinh hãi này. Nói chung thì thi triển một phen mưu kế, hiệu quả thu về đã không để cho hắn phải thất vọng.

Lúc này hắn mới có tâm tư để ý tới những việc khác.

Đơn cử như là đứng nhìn cái vị thầy cúng được mời tới cử hành tang lễ chẳng hạn.

Khi xưa chưa biết hàng thì cũng thôi, chứ hiện giờ học tập được đôi chút kiến thức nghề nghiệp rồi.

Thành ra chỉ nhìn thoáng qua, hắn đã ngay lập tức nhận ra vị thầy cúng này là đang cúng bậy cúng bạ.

Nhìn chung thì việc buồn thần bán thánh lừa đảo như gã thầy cúng này diễn ra cũng không phải hiếm.

Hơn nữa Cao Cường cũng thừa hiểu đối với đa số những người đang hiện diện ở nơi đây, cúng bái chỉ còn mang tính hình thức.

Thể hiện lòng thành với những người đã khuất chỉ còn được gói gọn bằng câu nói “có thờ có thiêng, có kiêng có lành” vậy mà thôi.

Nhất là xã hội ngày càng phát triển theo chiều hướng hiện đại, người ta muốn tin tưởng vào khoa học có thể kiểm chứng được hơn.

Chứ những điều liên quan tới tâm linh hư vô mờ mịt, đối tượng còn tin tưởng vào thì kẻ ra có hơi xấu hổ.

Bởi phần lớn chỉ là những kẻ nghiện lô đề bài bạc.

Làm ăn từ tế thì không chịu, cứ rình mỗi khi mừng một đầu tháng là tranh thủ chạy đi lễ. Mục đích không gì khác ngoài cầu xin để được phù hộ, mong sao sớm vào cầu cho nó nhanh giàu.

Cứ đi lễ mà trúng được số, thử hỏi tiên sư chẳng nào nó dám ghi lô ghi đề cho các ông các bà nữa đây?

Có chút thương cảm cho một phần chức nghiệp của mình là vậy, xong Cao Cường cũng không để ý quá nhiều. Dù sao hắn chỉ là bị ép phải học mà thôi, không có ý định đi làm thầy cúng.

Mà những người xung quanh có quan niệm lối sống thế nào thì đó là quyền tự do cá nhân của bọn họ.

Chẳng có nửa xu liên quan gì tới hắn cả.

Nhất là Cao Cường đã cấp cho Bình thúc một lá Độ Âm Phù để làm giấy thông hành rồi.

Chẳng cần phải lo cái gã thầy cúng này làm bậy làm bạ mà khiến Bình thúc dưới kia phải chịu tội oan.

Tóm lại cái gã thầy cúng này là hàng hiệu cũng được, chỉ là hàng fake cũng chẳng sao. Gã muốn khiêu mà gọi quý gì thì cứ thoải mái làm đi, sau này quá báo ập xuống cũng là do tự gã chuốc lấy.

Tiết tấu này gọi là ngu thì chết chứ không bệnh tật gì. Người ta đã muốn đi tìm chết, Cao Cường hắn là không có rãnh háng đến nỗi đứng ra ngăn cản nha.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lão Phệ Diễn Sân

Tang lễ được cử hành với đầy đủ nghi thức, xong diễn ra lại có phần gấp gáp chóng vánh.

Lý do là vì làm trái với tâm nguyện được hoá táng của Bình thúc. Tiểu Dương lại muốn mai táng cha tại nghĩa trang quê nội.

Sau đám tang sẽ tiếp tục làm thủ tục để chuyển tro cốt của mẹ về nằm cạnh mộ cha. Như vậy về sau sẽ tiện ra mộ thăm viếng.

Từ ý định này, Cao Cường liền hiểu cho dù sau này trưởng thành, Tiểu Dương cũng sẽ không quay lại thành phố Tân Long.

Lựa chọn thế nào là quyền của Tiểu Dương, Cao Cường không can thiệp vào làm cái gì.

Mà đã muốn đưa Bình thúc về quê mai táng, thì quãng đường phải đi có hơi xa một chút, bởi vậy đoàn xe sẽ khởi hành ngay trong đầu giờ chiều.

Đa số những người đến viếng cũng biết điểm này nên không có nán lại thời gian quá lâu.

Bọn họ đơn giản là thấp ba nén hương, gửi kèm chiếc phong bì. Cùng với gia quyến nói đôi ba lời chia buồn động viên, sau đó xin phép cáo từ ra về.

Toàn là những người bận bịu với trăm công nghìn việc, bọn họ có thể giành chút thời gian để trực tiếp tới phúng viếng như thế này là đã quý hoá lắm rồi.

Chung quy đường xá quá xa, quỹ thời gian lại eo hẹp. Bọn họ không thể góp mặt đưa tiễn Bình thúc về nơi an nghỉ cuối cùng, âu cũng là điều dễ hiểu.

Tính ra đến lúc khởi hành, ngoài trừ Tiểu Dương cùng với họ hàng thân thích, thì đoàn xe cũng có tới hơn trăm người tham dự vào buổi đưa tiễn.

Trong đó bằng hữu của Bình thúc thì gồm có Trương thúc, hơn chục vị lão bản ở chợ Tây biên.

Quản lý của cửa hàng là Thương tỷ, cùng với toàn bộ nhân viên bán hàng cũng góp mặt đầy đủ.

May mà Cao Cường với nhóm Cửu ca đã âm thầm giải thích với những người này. Chứ lỡ như mà bị lộ tẩy thì nhục không biết đề đâu cho hết.

Khách khứa về gần hết cũng tạo ra tình huống khá buồn cười.

Khách phúng viếng người ta là vì đường xá xa xôi, cũng như thời gian không có nên mới phải ra về.

Thế quái nào mấy cái người họ hàng thân thích của Tiểu Dương, lại rí tai nhau cho rằng vì người ta không muốn dính líu tới ân oán hắc bang nên mới phải ra về.

Không muốn dính líu mà người ta còn chạy đến tham gia phúng viếng?

Nói chung là nghe lén đoạn hội thoại đầy ngu ngốc của mấy người này xong mà Cao Cường thiếu chút thì bật cười.

Mà thôi, bọn họ hiểu lầm như vậy cũng tốt, bởi vì màn kịch còn chưa có kết thúc đâu.

Khởi hành từ một giờ trưa, ngoài lúc đổ xăng thì đoàn xe vẫn luôn chạy liên mạch.

Vậy mà phải tới tận gần bảy giờ tối, thì đoàn xe mới bắt đầu tiếp cận với khu vực thôn Đại Vũ, cũng tức là nơi chôn rau cắt rốn của Bình thúc.

Một mình lái chiếc Harley Davidson chạy phía bên hông của xe chở áo quan dẫn đoàn.

Cao Cường không tránh khỏi vì quãng đường quá xa mà liên tục chép miệng cảm khái.

Kim đồng hồ công tơ mét vẫn luôn điểm mốc 200 dặm trên giờ, thậm chí những khi đi vào đường cao tốc còn được đẩy lên tận 300 dặm trên giờ rồi đâu.

Đã chạy với vận tốc mà ở mấy trăm năm trước thường được ví von là tốc độ chạy lên bàn thờ ngắm gà khoả thân.

Nhưng vẫn mất tới 6 tiếng đồng hồ mới gần tới nơi.

Có thể nói là không xa vì quá xa.

Được cái cũng chỉ mất thêm có 10 phút, đoàn xe liền nhìn thấy đầu thôn.

Nghĩa trang cách xa khu dân cư là chuyện đương nhiên rồi. Và theo sự chỉ dẫn từ mấy người thân thích của Tiểu Dương.

Chiếc xe dẫn đoàn liền rẽ sang một con đường men theo rìa bên trái của thôn Đại Vũ.

Đạp vào mắt là ruộng đồng mênh mông bát ngát cò bay phải mồi cánh. Có lẽ bất kỳ ai cũng sẽ cho rằng nơi đây là một vùng nông thôn còn nhiều khó khăn.

Nhưng theo quan sát của Cao Cường thì lại không phải như vậy.

Đoạn đường này thực chất là con đường liên thôn, không chỉ phục vụ giao thông đi lại của người dân, mà còn là con đường huyết mạch trung chuyển hàng hoá.

Bởi vậy con đường này được mở ra khá rộng, bề mặt cũng đã rải lên lớp nhựa bằng phẳng và kiên cố.

Kết hợp thêm hệ thống đèn chiếu sáng ban đêm hiện đại. Thẳng thắn mà nói thì con đường này còn khang trang hơn ỏi nơi trong các thành phố lớn rồi ý chứ.

Xem ra mặt bằng kinh tế ở khu vực thôn Đại Vũ này là không thể nào đùa được.

Khoảng cách từ đầu đường vào tới nghĩa trang thôn Đại Vũ cũng không xa, chỉ hơn 3 dặm một chút. Vì thế mà chẳng mấy chốc cổng nghĩa trang đã hiện ra trong tầm mắt Cao Cường.

Nhìn thấy hai nhóm người phân biệt đứng ở hai bên cổng, gần đó còn đậu đỗ rất nhiều ô tô và xe máy.

Cao Cường tăng nhanh tốc độ vượt qua chiếc xe dẫn đoàn. Sau đó đỗ lại trước cổng nghĩa trang, ánh mắt hắn tức thì khoá chặt một gã có cái thân hình phì nhiêu nổi bật giữa đám đông.

Ấn tượng đầu tiên đó là gã này ít nhiều cũng phải nặng khoảng 150 kg.

Nhìn qua thì thấy tròn lẳn mập mạp, nhưng với ánh mắt sắc bén vượt qua thường nhân, Cao Cường thừa sức nhận ra gã này là kẻ có một cơ thể chắc nịch.

Chứ không phải kiểu béo phì với hàng đồng mỡ trong cơ thể.

Có chút kỳ lạ đây.

Các cụ có câu con mắt là cửa sổ tâm hồn, bởi vậy Cao Cường liền quan sát cặp mắt của đối phương.

Cảm nhận đầu tiên đó là một cặp mắt sáng ngời, chẳng chặc.

Và khá kỳ lạ khi mà cặp mắt này để cho Cao Cường có cảm giác gã này là một kẻ phi thường bản lĩnh.

Có điều để cho Cao Cường cảm thấy quái dị hơn cả, phải kể đến đó là cũng chính cặp mắt này vừa toát ra vẻ đứng đắn nghiêm chỉnh, lại vừa toát ra vẻ hèn mọn vô sỉ.

Người ta nửa chính nửa tà trông ngẫu dừng hỏi.

Nhìn gã này thì lại kiểu nửa quân tử nửa hạ lưu. Cái khí chất phong phạm nửa lạc nửa mờ này, càng quan sát tìm tòi lại càng cảm thấy con mẹ nó có gì đó sai sai.

Nhất là khoé miệng gã lúc nào cũng vênh lên, nhìn phi thường tìm đánh.

Gã lúc này đang dựa người lên nắp campo ô tô, tay phải kẹp điếu xì gà, tay trái thì ôm eo một em gái xinh tươi mon mơn.

Hình ảnh này khiến Cao Cường đặc biệt thấy ngứa mắt.

Có điều lại không thể chửi mắng hay đánh đối phương một trận được đâu.

Bởi qua điện thoại miêu tả thì cái gã này chính là Lão Phệ, từ Bắc Hải thành phố cảng công chạy tới vùng nông thôn này trợ giúp Cao Cường hấn diễn một màn kịch đây.

Trong khi Cao Cường đánh giá Lão Phệ, thì Lão Phệ cũng quan sát đánh giá hắn.

Mắt lớn trừng mắt nhỏ chán chê, Lão Phệ kéo một hơi xì gà, rồi cất cái giọng nồng nặc ghen tị:

“Cái dê ma ma nhà ngươi đó Tiểu Cường. Ngươi bánh như thế thì Phệ ca ta đây biết sống làm sao?”

“Xoạch” – Gạt hạ chân chống xe, Cao Cường mỉm cười đáp lại:

“Lão Phệ, trái ôm phải áp như thế mà còn đòi hỏi gì nữa? Nhân tính một chút có được hay không?”

“Ha ha ha” – Lão Phệ há miệng cười lớn, tay cũng rút khỏi vòng eo em gái xinh tươi. Sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Cao Cường, rồi vung tay đánh một quyền vào ngực của hắn và nói:

“Tiểu Cường, thật nhớ ngày tháng huynh đệ chúng ta sánh vai xông pha chặt chém quân thù a. Hay là tiểu tử ngươi chuyển tới Bắc Hải cùng Phệ ca đi đánh chiếm mở rộng địa bàn?”

Những lời mà Lão Phệ vừa nói ra khỏi miệng.

Đối với Cao Cường và một số người thì chẳng khác nào đang tấu hài. Không kịch liệt kiểm chế, chỉ sợ đã ngửa mặt cười vang cả vùng trời rồi đâu.

Thế nhưng đối với mấy người họ hàng thân thích của Tiểu Dương vừa xuống khỏi ô tô thì lại khác.

Bọn họ nghe xong mà cứ ngỡ bị rơi xuống hầm băng, phút chốc lạnh toát hết cả người.

Có thể nói mùa hè năm nay đối với mấy người này đặc biệt lạnh, lạnh tới tận sâu linh hồn.

Đã diễn thì phải diễn cho tới cùng, Cao Cường về mặt tiếc nuối, lắc đầu mà trả lời:

“Lão đại vừa mất, ta ở bên Tân Long có quá nhiều việc phải xử lý. Đợi khi từ của lão đại đủ sức đảm nhiệm vị trí được rồi, ta sẽ chạy qua Bắc Hải giúp người một chuyến”

Cao Cường diễn đã phi thường tốt, xong để mà chuyên nghiệp thì thua xa Lão Phệ.

Chỉ thấy Lão Phệ liên tục rít xì gà, ánh mắt đăm chiêu ra điều đang phải bận tâm nghĩ ngợi. Thật lâu sau mới lần nữa lên tiếng:

“Tiểu Cường, huynh đệ chúng ta không cần nói nhảm nhiều. Ra hỗn xã hội, muốn chơi thế nào cứ chơi, gặp phải khó khăn thì gọi điện. Cần người hay cần đồ, Phệ ca đều có thể cung cấp cho người được”

Lão Phệ diễn cứ phải nói là sâu hun hút.

Còn sâu hơn cả mấy cái hố tử thần lâu lâu xuất hiện trên những tuyến đường bị đám tham quan vô lại ăn chia rút ruột công trình.

Xin thề rằng Cao Cường rất muốn chạy đi cướp cái tượng Oscar mang về. Sau đó quỳ xuống và hai tay dâng tặng cho Lão Phệ.

Cao Cường biết rõ mười mười là diễn, xong còn bị cuốn vào rồi làm tưởng chính bản thân mình là gã côn đồ hắc bang luôn rồi.

Nói chung pha nhập vai của Lão Phệ quá thần thánh, chỉ bật ngón cái tán thưởng này nọ là không đủ.

Tuy đóng vai côn đồ có chút nghiện, xong cần tiến hành chôn cất Bình thúc cho đúng giờ hoàng đạo mà gã thầy cúng chọn ra.

Bởi vậy Cao Cường không thể cùng Lão Phệ tiếp tục nghịch ngợm nữa. Nhất là màn kịch này diễn đến đây đã là quá đủ rồi.

Chỉ là hần vừa muốn bồi thêm một câu để kết thúc màn diễn sao cho hợp lý, thì có phiên toái phát sinh.

Chính xác thì là có một nhóm người chặn cổng nghĩa trang gây khó dễ.

Cao Cường không vội tiến lên can thiệp, mà đứng im tại chỗ híp mắt theo dõi tình hình.

Qua đoạn cãi vã ồn ào giữa thân nhân của Tiểu Dương cùng nhóm người chặn cổng này, không khó để Cao Cường hiểu được là có chuyện gì đang xảy ra.

Chung quy là bởi thời gian quá gấp rút, cho nên phía thân nhân của Tiểu Dương chỉ mới đăng ký mà chưa hoàn tất thủ tục mua đất xây mộ cho Bình thúc.

Nhóm người này là vin vào lý do chưa hoàn tất thủ tục, nhất quyết không cho phép tiến hành chôn cất.

Nếu như vi phạm tục lệ kiêng khem của thôn đã đành, đằng này lại chỉ vì 2 mét vuông đất..

Thực sự để mà nói, thì cái việc ngăn cản mai táng người chết một cách vô tình vô lý thế này. Là một hành vi không ai có thể chấp nhận được.

Có điều nếu như đây là một vụ trả thù cá nhân, thì mọi chuyện liền vô cùng dễ hiểu a ...

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Một Cước Trùng Phạt

Nhóm này có tất cả mười người mà thôi, trong đó phần lớn là thanh niên đang độ tuổi trai tráng.

Duy nhất có kẻ cầm đầu là một người đã luống tuổi, thân hình hơi thấp nhưng mập mạp, với cái bụng bia căng tròn nhìn thoáng thôi là thấy có tướng làm

quan rồi.

Và thực tế cũng đúng là như vậy, bởi vì qua đoạn đối thoại cải vã, Cao Cường biết được lão mập mạp này chính là trưởng thôn đương nhiệm của Đại Vũ thôn.

Đáng nói hơn lão trưởng thôn này lại cũng chính là kẻ năm xưa bị Bình thúc đánh cho gãy chân.

Không khó để Cao Cường liên tưởng đến một vụ trả thù mang tính chất cá nhân.

Và trả thù với kiểu cách cực kỳ đê hèn.

Trưởng thôn cũng được, mà chủ tịch xã cũng thế. Làm khó dễ ai thì làm, chứ ngăn cản chôn cất Bình thúc thế này thì đúng là chọc điên Cao Cường lên rồi.

Trên tay hần tức thì xuất hiện một chuỗi chuỗi thủ sắc nhon sáng loáng.

Chỉ là hần còn chưa kịp làm ra hành động, thì bả vai đã bị chụp giữ ngăn lại, đi kèm với đó còn là giọng nói của Lão Phệ truyền tới tai:

“Tiểu tử nguoi để Phệ ca xử lý vụ này đi”

Cao Cường nghi hoặc ngoái lại nhìn, liền thấy Lão Phệ khê hát đầu ra hiệu cho mười người mặc cả cây Veston đen, vẫn luôn lăm lè đứng một chỗ này giờ.

Không phải chỉ là gọi theo giả trang hắc bang phái đoàn thôi sao?

Thế nào Lão Phệ lại còn ra hiệu cho mấy người này đi giải quyết vụ việc?

Không lẽ Lão Phệ là muốn chơi triệt để đến mức diễn luôn cả cảnh thuộc hạ xông lên đánh người?

Mà đánh thì đánh đại đi, Cao Cường không có làm ra ngăn cản.

Phòng ngừa người của Lão Phệ trông thì ngon mà không biết đánh, hần còn quay sang nháy mắt để nhóm Cửu ca chuẩn bị sẵn sàng ra tay khi cần thiết.

Có thể nói lợi thế cả về nhân số lẫn thực lực thế này, không đánh thì thôi, chứ xung đột nổ ra thì nhóm của lão trưởng thôn chỉ có mà bị đập cho bẹp dùm.

Chứng kiến nhóm thuộc hạ lăm lăm lì lì của Lão Phệ chậm rãi đi tới, xong nhóm người ngăn chặn trước cổng nghĩa trang cũng không hề tỏ ra e ngại chút nào.

Lão trưởng thôn thấp mập đứng ra, hát hàm lớn tiếng chất vấn:

“Các nguoi là kẻ nào? Đến nghĩa trang thôn Đại Vũ chúng ta có việc gì?”

Chất vấn cứ như kiểu bắt được kẻ gian vào làng trộm chó thế này thì quá thừa thãi.

Đúng là kiểu cách nhà quan có khác, hỏi ngu đến nỗi không thể nào ngu hơn được nữa.

Chẳng lẽ mấy người kia nói bọn em từ thành phố xuống, tới nghĩa trang thôn Đại Vũ để nhảy đầm?

Trong khi Cao Cường đang thầm khinh bỉ lão trưởng thôn ngu xuẩn, thì mấy người thuộc hạ của Lão Phệ cũng bắt đầu làm ra hành động đáp trả.

Và cái hành động này để cho Cao Cường cùng với Cửu ca mấy người thiếu chút thì ngã ngửa.

Bởi vì bọn họ thấy chục người thuộc hạ này vậy mà đồng loạt với tay ra sau hông. Sau đó toàn bộ đều từ lưng quần của mình rút ra một khẩu súng lục đen ngòm.

Rồi cứ thế lạnh lùng đem nòng súng chĩa thẳng vào nhóm trưởng thôn mấy người. Nhìn ngón chó móc lên cò thế kia, có thể thấy đã sẵn sàng nã đạn luôn rồi.

Lão Phệ chơi có chút lớn.

Mà không, phải nói là chơi quá con mẹ nó lớn thì mới đúng.

Chưa biết đồ chơi là thật hay giả, nhưng bị chục gã mặc chế phục hắc bang chĩa súng vào mặt thế này, dù to gan lớn mật cũng phải sợ đến vãi tè ra quần.

Cứ nhìn những khuôn mặt tái mét cắt không ra nổi giọt máu của nhóm trưởng thôn mấy người đi. Cả những cặp chân run lẩy bẩy như muốn ngã quỵ nữa.

Có thể thấy nỗi hoảng sợ mà đám người này đang sở hữu là to lớn đến nhường nào.

Giờ chỉ cần quát một câu quỳ xuống, dám chắc cái đám này sẽ không chút chần chừ, cứ thế quỳ cả xuống dập đầu khóc lóc cầu xin tha thứ cũng nên.

Tuy nhiên vẫn còn một kẻ ương ngạnh cứng cựa lắm.

Mặt mũi tái mét xong vẫn có dũng khí lớn tiếng quát hỏi:

“Các ngươi đây là muốn làm gì? Có biết cất dấu súng là hành vi làm trái pháp luật không hả? Hơn nữa ta là trưởng thôn được huyện uỷ công nhận, các ngươi đây là không sợ bị bỏ tù sao?”

“Ha.. Ha..”

Tiếng cười sang sảng của Lão Phệ vang lên, tiếp theo chỉ thấy hắn chậm rãi di chuyển cái thân hình khổng lồ của mình đi tới trước mặt lão trưởng thôn.

“CHÁT..”

Một cái tát vang dội.

Một cái tát như trời giáng.

Một cái tát khiến lão trưởng thôn khuôn mặt bật ngửa ra đằng sau với tốc độ nhanh hơn cả chớp giật.

Linh tron một cái tát xuất phát từ bàn tay to lớn vĩ đại của Lão Phệ.

Mới vừa rồi còn kiêu cách nhà quan, lão trưởng thôn lúc này lại nằm quần quai như con giun bị xéo trên mặt đất.

Dám chắc đầu óc lão phải choáng váng lắm đây, thì mới ngay cả ngồi dậy cũng không làm được thế này.

Nghĩ cũng tội mà thôi cũng kệ.

Không để cho lão trưởng thôn kịp thời tỉnh táo, Lão Phệ tới gần ngồi xổm xuống. Đưa tay tóm lấy tóc của lão giật ngược lên và mắng chửi luôn mồm:

“Cái dê ma ma nhà ngươi, tưởng trưởng thôn to lắm sao? Lão từ một cú điện thoại, cái thứ trưởng thôn để nhũn nhà ngươi chỉ có đường đi chùi hổ xỉ biết chưa?”

Lão Phệ diễn cái gì cũng hay, mỗi tội cứ thích chen “cái dê ma ma” vào làm quái gì không biết. Khiến hình ảnh đại lão hắc bang có phần hơi bị lạc quẻ.

May mà chỉ có Cao Cường nhận ra điểm này, bởi vì tất cả mọi người đang đổ dồn sự chú ý tới khuôn mặt đầm đìa máu mồm máu mũi của lão trưởng thôn rồi đâu.

Răng môi lằn lộn, có thể nói là thâm, vô cùng thâm.

Mà ăn xong phát tát vừa rồi cũng giúp lão trưởng thôn nhận ra hiện thực nghiệt ngã, dũng khí ương ngạnh gì đó đã không còn sót lại một chút dấu vết.

Thay vào đó chỉ còn là ánh mắt ngập tràn hoảng sợ.

Nhất là Lão Phệ lại còn tuôn thêm một tràng vô cùng hống hách:

“Nhìn lão khom nhà ngươi liền biết là thứ ngu ngốc vô dụng rồi. Nói xem gã nào ở Huyện chấp thuận cho ngươi ngồi lên ghế trưởng thôn? Để lão từ lời cổ ra đập một trận cho bớt ngu dần đi mới được”

Lão trưởng thôn nghe mà nước mắt chảy thành dòng, lắc đầu như trống bỏi.

Quan sát kỹ có thể thấy lão rất muốn mở miệng cầu xin, đáng tiếc lại chỉ phát ra được những âm thanh ú a ú ó. Dù đã cố gắng nhưng vẫn không sao nói nổi thành lời.

Lúc này Cao Cường mới tiến lại gần, lạnh lùng nhìn lão trưởng thôn mà lên tiếng dò hỏi:

“Trưởng thôn kiểu này dám chắc ăn bản không ít. Lão Phệ, nhờ người chụp cho bản án được sao?”

Rút một hơi xì gà, nhả ra làn khói đậm đặc thật lâu không tiêu tán, Lão Phệ cười nhạt mà đáp:

“Một chút lòng thành mà thôi, bao tiêu thêm cả gia quyến của lão để nhũn này đều xong phim”

Gật đầu hài lòng, Cao Cường mỉm cười khế nói:

“VẬY làm phiền Lão Phệ ngươi phải bận bịu một phen. Giờ thì đến lượt ta thoáng tâm sự một chút với lão trưởng thôn dễ nhũn này mới được”

Buông ra bàn tay đang nắm lấy tóc của lão trưởng thôn, Lão Phệ đứng dậy ngấn gọn để lại một câu:

“ĐỂ ta đi gọi điện thoại, sớm giải quyết liền bớt phiền”

Dưới sự chứng kiến của những người đang có mặt ở nơi đây.

Cao Cường dẫm lên đầu gối chân của lão thôn trưởng, lạnh lùng cười nói:

“KHI xưa bị Binh thúc đánh gãy chân đến giờ vẫn còn cay cú? Cũng được thôi, nếu ngươi đã muốn ôm khư khư nỗi đau đó trong lòng, ta không ngại giúp ngươi cảm nhận một cách chân thực nhất”

Cao Cường nói những lời này ý tứ ra sao thì đám người xung quanh là không có hiểu.

Chỉ là vừa nói dứt lời, hần liền nhấc chân rồi dẫm mạnh xuống đầu gối của lão trưởng thôn một cái.

“RẮC..” – Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

“NGAAAAAAOOO..” – Kèm theo đó là tiếng kêu gào thảm thiết của lão thôn trưởng.

Giờ thì mọi người đã hiểu ngụ ý của hần là gì rồi.

Trời không gió thổi, nhưng sao trong lòng mỗi người đều thấy lạnh xiu xiu.

Nhất là lão trưởng thôn chân gãy như muốn đứt lìa, xương cốt trắng nhon đâm lòi cả ra bên ngoài, máu me chảy lênh láng trên mặt đất, cảm giác rét lạnh ngay tức thì bị nhân lên gấp mấy chục lần.

Quá tàn nhẫn.

Quá dọa người.

“ĐÔNG.. ĐÔNG.. ĐÔNG”

Nhìn thảm cảnh của lão trưởng thôn, đám thanh niên trai tráng không thể chịu thêm được nữa rồi. Cả lũ quỳ xuống, liên tục đập đầu cùng với kêu gào cầu xin tha thứ.

“Đại ca tha mạng, ta chỉ là bị lão già này lôi kéo thôi a”

“ĐỪNG đúng đúng, lão già này cậy quyền cậy thế ép buộc chứ chúng ta không muốn ra đây đâu”

“Lão già khốn nạn đáng đời, chỉ cần đại ca cho phép ta cũng muốn tấn lão một trận đây”

Để giữ an toàn cho bản thân, đúng là cái gì cũng có thể nói ra được.

Nhìn cái đám này khóc lóc kêu gào thảm thiết, Cao Cường cảm thấy chán ghét vô cùng. Hần không khỏi lạnh giọng quát lên:

“Nếu không muốn bị đập gãy tứ chi, thì ngậm cái mồm chó của các ngươi lại”

Tiếng nói của kẻ tàn nhẫn đương nhiên là có cân lượng, chỉ quát một câu là nguyên đám thanh niên liền im như thóc. Ngay cả thờ cũng không dám hít mạnh một hơi.

Cao Cường lúc này mới ngồi xổm xuống, đưa tay khẽ điểm vài nhát lên quanh vùng đầu gối đã bị dẫm gãy của lão trưởng thôn.

Trùng phạt gì thì trùng phạt, cũng không thể để cho lão bị mất máu tới chết. Nhất là chết công khai trước mặt bàn dân thiên hạ thế này.

Có điều hành vi điểm huyết cảm máu đầy tính nhân đạo của hần, trong mắt đám người xung quanh thì lại là một việc làm vô cùng tàn nhẫn.

Đã dẫm gãy chân người ta rồi thì cũng thôi đi, giờ lại còn lấy tay chọt chọt vào đó làm gì không biết? Ác thì ác cũng vừa vừa phai phai thôi chứ.

Không thấy lão trưởng thôn vì đau quá mà bất tỉnh luôn rồi đó sao? Chẳng lẽ muốn đánh thức để lão phải tiếp tục chịu đựng đau đớn dằn vặt?

Nhìn ánh mắt ái ngại của đám người xung quanh, Cao Cường thừa hiểu bọn họ đang nghĩ cái gì.

Xong hần chẳng hơi đâu mà đi quan tâm, càng không buồn giải thích cái gì. Sau khi xác định vết thương của lão trưởng thôn không còn chảy máu thêm nữa. Hần liền đứng dậy đi về hướng Lão Phệ đang đứng gọi điện ở phía đằng xa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Chụp Mũ

Cao Cường cũng không phải đứng chờ đợi quá lâu.

Lão Phệ gọi xong cú điện thoại, liền quay sang vỗ vai hắn, vừa cười vừa nói:

“Tiểu tử nguoi xuống chân đủ quyết đoán, đủ tàn nhẫn, món quà ra mắt này Phệ ca thích. Hắc Hắc”

Cười nhạt một tiếng, Cao Cường khẽ lắc đầu mà đáp:

“Hành vi trả thù của lão quá dễ hèn, đối tượng bị trả thù lại là ân nhân của ta. Nếu không phải do ở đây quá đông người thì xin lỗi chứ, ta đã ghè nát toàn bộ tứ chi của lão ra rồi”

Lão Phệ nghe xong mà cười đầy sáng khoái, lần nữa đưa tay vỗ vai hắn mà nói:

“Ta cứ tưởng đi chuyến này chơi trò trẻ con một hồi đầu. Nói chung tiểu tử nguoi làm khá lắm, cần đánh cứ đánh. Cái dễ mà nhà nó, thứ khốn nạn này đánh chết có Phệ ca lo liệu tẩy trắng cho nguoi”

Khoé miệng không khỏi khẽ giật giật, Cao Cường có chút bó tay nói ra:

“Trần đòi có ai lại đi cổ xúy hành vi giết người như nguoi không? Nguoi có phải Lão Phệ mê gái mà ta biết không đó? Hay là gã tội phạm trốn nã nào giả trang thành?”

“Phanh..” – Lão Phệ lần này không chỉ vỗ nhẹ nữa, mà là quất một cái thật mạnh vào lưng hắn rồi tron mắt mà mắng:

“Cái dễ mà nhà nguoi, trần đòi này có kẻ nào dám giả trang Phệ ca nữa hả? Mà thôi, không nói nhảm nữa, tới giờ hạ huyết hay sao mà đám nguoi kia vào trong nghĩa trang gần hết rồi”

Cao Cường ngoái lại xem xét.

Đúng thật là chỉ còn nhóm Cửu ca, nhóm thuộc hạ của Lão Phệ.

Tất nhiên còn có một nhóm đang quỳ gối hai tay ôm đầu, cùng với lão trưởng thôn nằm bẹp dí.

Về phần đoàn xe đưa tang thì lúc này đang nuôi đuôi nhau tiến vào bên trong nghĩa trang hết cả rồi.

Tràng cảnh máu me như vậy, không ngờ vẫn có người còn giữ được tỉnh táo để đứng ra chỉ đạo tiếp tục cử hành tang lễ.

Bản lĩnh kiểu này chắc chỉ có Trương thúc là làm được. Giang hồ cộm cán như Hồ lão còn bị Trương thúc kèn cựa cơ mà.

Cao Cường đương nhiên không thể vắng mặt trong lúc chôn cất Bình thúc được, bởi vậy hắn quay sang dò hỏi Lão Phệ:

“Lão Phệ, mọi thứ ổn thoả sao? Nguoi thực sự nhờ vả được quan phủ?”

Hiểu hắn vì sao hỏi vậy, Lão Phệ phất tay mà đáp:

“Yên tâm đi, giờ để thuộc hạ của ta canh là được, chúng ta vào trong tiến hành nghi thức chôn cất đi thôi”

Lão Phệ đã nói như vậy thì Cao Cường không khách bần khoản thêm nữa.

Hai người cùng nhau trở lại trước cổng nghĩa trang. Lão Phệ liền dặn dò đám thuộc hạ lưu lại canh chừng nhóm lão trưởng thôn, đợi người của quan phủ chạy tới thì gọi điện báo cáo.

Cao Cường ra hiệu cho nhóm Cửu ca lái xe vào bên trong trước. Bản thân hắn thì chờ một chút, rồi sau đó chạy xe song song với chiếc thể thao mới cáu cạch của Lão Phệ tiến vào.

Cao Cường cùng Lão Phệ vào tới nơi thì mọi thứ đã được chuẩn bị xong hết rồi.

Từ mộ huyết đã được đám con cháu trẻ khỏe trong dòng họ đào sẵn từ lúc ban ngày.

Cho đến chục chiếc đèn để xua tan đi bóng tối, với dây điện được tròng kéo từ tận trong thôn ra.

Cao Cường vừa dựng khoá xe.

Cái lão đêm hôm qua bị hấn đập cho một cước vào ngực đã tức thì chạy tới. Lão này bề ngoài nhìn chỉ tưởng ở độ tuổi trung niên, nào ngờ đã 60 tuổi, đã vậy còn là đại bá của Tiểu Dương nữa chứ.

Lão khúm núm khép nép, khẽ thưa chuyện:

“Mọi việc đều đã chuẩn bị đâu vào đó. Cường ca, mời tới chủ trì đi”

Cường.. Cường ca???

Bị một vị đại lão gia 60 tuổi đầu gọi là ca ...

Bà mẹ nó, cái tư vị này quá khó để nuốt trôi ...

Nếu không phải biết rằng đối phương là gọi theo kiểu xưng hô với đại ca hắc bang.

Cao Cường đã tặng thêm cho đại bá của Tiểu Dương một cước nữa vào giữa lòng ngực rồi đấy.

Còn may tinh thần vững vàng nên Cao Cường mới không bị thất thố. Hấn phát tay lạnh nhạt mà nói:

“Ta nói thế nào cũng chỉ là người ngoài, chủ trì thì còn thể thống gì? Các người xem rồi tự làm đi thôi”

Đại bá của Tiểu Dương cũng không dám dây dưa lằng nhằng, nghe xong liền dạ dạ vâng vâng rồi chạy biến đi.

Ôm eo em gái xinh tươi Lão Phệ đi tới đứng cạnh hấn, nhìn theo bóng lưng đại bá Tiểu Dương mà hỏi:

“Tiểu Cường, người làm cái gì mà ta thấy đám người này lúc nào cũng run như cây sậy thế hả?”

Cao Cường bất đắc dĩ nhò giọng kể lại mọi việc từ đầu tới đuôi, thuận tiện giải thích luôn nguyên nhân phải nhờ vả Lão Phệ diễn trò một chuyện.

Nghe xong Lão Phệ và em gái xinh tươi phải bịt miệng để tránh cười ra tiếng.

Thật lâu sau Lão Phệ mới vừa dùng ánh mắt cổ quái nhìn hấn, vừa tắc lưỡi nói ra:

“Già trang còn đồ đá học máu mồm cha con bọn hấn đã đành. Đàng này lại còn hở ra là đòi giết cả nhà người ta? Tiểu Cường, người quá biết chơi rồi, lần này Phệ ca xin nguyện cam bái hạ phong”

Trên mặt thoáng hiện vẻ xấu hổ, Cao Cường cười khỏ mà đáp:

“Còn không phải vì đề tên nhóc Tiểu Dương được sống an ổn hơn một chút hay sao. Cũng may khoảng cách quá xa nên cái đám người này chẳng biết gì. Chứ không thì ta đã chẳng lừa được chót lọt”

Lão Phệ nhẹ vỗ lên vai hấn, lên tiếng với thái độ đầy nghiêm túc:

“Ân nhân của người thì cũng là ân nhân của Phệ ca. Thằng nhóc kia chuyển về đây sống, đã có Phệ ca chăm sóc. Người cứ yên tâm mà giải quyết công việc ở Tân Long thành phố đi”

Cao Cường cũng biến chuyển thái độ nghiêm túc, trầm giọng mà nói:

“Ta là không muốn Tiểu Dương nó phải chịu cảnh bị thân nhân hãm hại nên mới làm ra vụ lừa gạt này. Chứ là người ngoài tính kế thì hãy để mặc cho Tiểu Dương ném trái và tự mình vượt qua”

“Sự phụ tùng nói với ta, phải ăn khổ thật nhiều thì mới khôn lên được. Lão Phệ, người không cần phải để tâm tới Tiểu Dương làm gì. Có việc không thể tự giải quyết nó sẽ biết đường gọi điện”

Hoàn tất những lời từ tận đáy lòng, Cao Cường quay sang liếc xéo Lão Phệ rồi nói thêm:

“Hon nữa dù có giải quyết xong công việc, ta cũng không dư giả thời gian để online giúp người luyện đàn với trống cỏ mang đi tặng gái đâu. Lão Phệ, người nhờ hoặc thuê mấy người trong bang đi”

Nghe những lời này Lão Phệ liền xoắn xuýt hết cả lên:

“Tiểu Cường, ca chỉ tin tưởng giao tài khoản cho mỗi mình người thôi. Và lại nhờ kẻ khác thì sẽ bị lộ tẩy đàn không phải do ca tự luyện ra. Đem đi tặng bị đám muội tử mắng thiếu lòng thành thì sao?”

Cao Cường lần nữa nghiêm túc trở lại mà đáp:

“Trước khác bây giờ khác, ta thực sự không bớt thời gian ra được. Mà người lắm tiền nhiều của, tạo cái tài khoản phụ mà mua đan mua cỏ cho nhanh. Chứ đâu nhất thiết cứ phải ta làm giúp mới được?”

Lão Phệ hai mắt sáng quắc, trầm trồ:

“Cái dê ma ma, ca thế mà không nghĩ ra cái vụ tạo tài khoản phụ đi gom đan với cỏ. Tiểu tử người nhắc sớm thì có phải là tốt rồi không hả? Mấy tháng không có hàng làm đám cưới từ trách ca quá trời”

Trách người chứ trách quái gì ta mà ta phải quan tâm?

Đã tặng kim đầu với châu phiếu này nợ tổn cả núi tiền rồi, lại còn cổ mà dăm dúi thêm cả đan đừng cỏ cùng nữa. Nói thật thì Lão Phệ đúng là sĩ gái hết thuốc chữa.

Mà chắc quái gì cái đám cưới từ kia đã là gái cơ chứ?

Không khéo phía bên kia màn hình là một gã đực rựa trên miệng phì phèo điều thuốc lá cũng nên.

Mà thôi được rồi, mỗi người một niềm vui. Dù sao thì Lão Phệ cũng giàu nứt tường thành, chút xíu tiền bạc đi bao gái ảo trên mạng thì đã nhằm nhò vào đâu.

Mặc kệ cho Lão Phệ to nhỏ bàn bạc với em gái xinh tươi về cái vụ trở về đăng ký thêm vài tài khoản trên Truyện Convert.

Cao Cường gia tăng bước chân mau chóng đi tới tụ họp một chỗ với nhóm Cửu ca mấy người.

Lúc này cái gã thầy cúng hàng Fake vẫn còn đang thấp hương cúng bái nhảy nhót linh tinh đây.

Đã lỡ không lật tẩy từ đầu, thành ra Cao Cường đành chấp nhận thương đau mà đứng chịu trận.

Mà có lẽ là do phải ngồi xe một đoạn đường quá dài, hiện tại đã chẳng còn hơi để mà trang bực, thành ra chưa tới nửa giờ thì gã này đã kết thúc cái màn cúng bái.

Ngừng sớm như vậy cũng tốt, chứ mà dám chơi trò câu giờ, thì chắc chắn khi trở về Cao Cường sẽ không thiếu dạy dỗ cho gã này một trận đến nơi đến chốn.

Nghi lễ cúng bái đã xong sớm nhưng vẫn chưa tới giờ đẹp mà gã thầy cúng đưa ra.

Vì thế phải mười lăm phút sau thì mới bắt đầu tiến hành chôn cất quan tài xuống mộ huyết.

Cùng với mọi người góp phần đắp đất lên trên ngôi mộ của Bình thúc, Cao Cường trong lòng thổn thức không thôi.

Chắc hẳn lúc này Bình thúc đã xuống tới Âm Phủ báo cáo. Nếu may mắn có khi còn được đoàn tụ với thê tử rồi đâu.

Trong khi đó trên trần thế này, không thiếu người vì sự ra đi của Bình thúc mà phải nếm trải đau thương đến tột cùng.

Có hơi lo ngại về cảm xúc trong lòng Tiểu Dương, thành ra Cao Cường không thiếu lại gần vỗ vai động viên an ủi một chút.

Cao Cường hẳn cũng không thể làm gì hơn được nữa.

Thứ nhất bởi vì nỗi đau mất cha là yếu tố tâm lý của riêng mỗi người. Chỉ có thể để mặc Tiểu Dương tự chính mình vượt qua.

Thứ hai là đêm qua đã trợ giúp Bình thúc giả báo mộng, dặn dò tâm sự với tiểu tử này rồi đó thôi.

Sau cùng Tiểu Dương không phải là đưa yếu đuối, vượt qua nỗi đau sinh lý từ biệt, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Mộ đã đắp xong, mỗi người thấp thêm vài nén hương, đám tang của Bình thúc coi như hoàn tất.

Đại bá của Tiểu Dương lại một lần nữa chạy tới trước mặt Cao Cường, khép nép mà thưa chuyện:

“Cường ca, ta đã cho người ở nhà chuẩn bị xong cơm nước. Cường ca với các vị huynh đệ xem thế nào rồi cùng toàn thể mọi người vào trong nhà dùng bữa cơm gọi là”

Mọi người đã cả ngày chưa được ăn gì, lại thêm đường xa mệt mỏi. Giờ mà bão quay xe trở về thành phố luôn thì đúng là tàn nhẫn không yêu mà quý quái nào sánh bằng.

Bởi vậy Cao Cường không có từ chối, khẽ gật đầu đáp lại đại bá của Tiểu Dương. Sau đó liền quay sang gọi hỏi Lão Phệ:

“Lão Phệ, điện thoại hỏi huynh đệ ngoài cổng xem cảnh quan xuống mang đám kia đi chưa? Nếu rồi thì bảo bọn họ cùng chúng ta vào thôn ngồi uống với nhau vài chén chứ nhỉ?”

Lão Phệ rút một hơi xì gà, trả lời một câu khiến đại bá của Tiểu Dương nghe xong toát mồ hôi hột:

“Mấy đứa nó nhắn tin báo cáo là xuống rồi. Giờ này có khi đám cảnh quan đang trong nhà lão trưởng thôn để lục lợi tang vật chứng cứ này nọ rồi đâu. Tiểu tử nguoi yên tâm đi, không chụp mũ chết lão trưởng thôn này, Phệ ca thật có lỗi làm người”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Công Việc Của Lão Phệ

Khoảng cách từ thành phố Bắc Hải xuống đến thôn Đại Vũ chưa tới hai mươi dặm. Đường xá rộng rãi thuận tiện nên để mà nói thì chạy xe chỉ mất khoảng 15 20 phút là cùng.

Có điều đó là đối với người bình thường mang công việc trong mình, cần phải tranh thủ đi với tốc độ nhanh hơn thì mới như vậy.

Chỉ cái đám quan phủ với lẽ lối làm việc rườm rà, luôn vịn vào quy trình thủ tục để mà câu giờ, sách nhiễu với vĩnh li xì bôi trơn.

Thì đừng nói là 15 20 phút, chỉ sợ nửa ngày còn chưa thấy mặt ý chứ.

Chỉ là người phi thường nhờ vả, đám quan phủ phải dùng phong cách làm việc cũng phi thường theo.

Chả thế mà Lão Phệ gọi điện còn chưa tới một giờ đồng hồ đâu, đám cảnh quan đã chạy xuống tới nơi để giải quyết công việc rồi.

Thân là kẻ dẫn tới vụ việc, hưởng ké quang huy ý thế ức hiếp người của Lão Phệ, thú thật là Cao Cường thấy hơi mất tự nhiên.

Một phần cũng là vì hắn không ưa gì quan phủ, xong hiện tại lại phải nhờ cậy đến đám quan phủ giải quyết vụ việc của mình.

Tuy nhiên cũng chỉ là một chút xíu mất tự nhiên mà thôi.

Bởi vì Hồ lão từng khuyên nhủ dặn dò hắn, giang hồ là một xã hội máu lạnh. Cư xử quá ngay thẳng cứng nhắc sẽ hình thành điểm yếu để địch nhân lợi dụng và khai thác.

Không thể thiếu đi sự tàn nhẫn.

Và khi cần thiết thì ngay cả việc trái với lương tâm cũng phải làm.

Đạo nghĩa đúng sai, công bằng công lý, không dùng để đối đãi với địch nhân.

Giống như lão trưởng thôn và đồng đảng của lão vậy đó, quân bọn họ ngày thường tác phong đúng sai cái khi gì, đã gây chuyện với hắn thì là địch nhân.

Mà đã là địch nhân thì chỉ có con đường chết.

Khác biệt là cái chết của bọn họ đi theo nghĩa bóng, mất đi giàu sang phú quý, mất đi cuộc sống tự do. Chứ không phải là bị mất đi tính mạng mà chết.

Nói chung Cao Cường hắn cũng có chút tiếc nuối trong lòng đây này.

Bởi vì hắn đơn thuần chỉ là hưởng ké quang huy của Lão Phệ mà thôi, thành ra cái việc hưởng thụ cảm giác ý thế ức hiếp người không được sâu sắc cho lắm.

Chắc hắn lấy quyền thế đè người phải có cảm giác phê pha dữ lắm, cho nên cái đám hoàn khổ mới nghiện dùng. Cao Cường vì có chút tò mò nên tiếc nuối.

Đẹp bỏ những suy nghĩ ngoài lẽ ra khỏi đầu, hắn và mọi người bắt đầu di chuyển hướng vào trong thôn.

Cũng như con đường liên thôn phía bên ngoài, bộ mặt khu dân cư trong thôn Đại Vũ có thể nói là đã thuộc diện khang trang hiện đại vô cùng.

Từ đường xá rộng rãi, được đổ bê tông kiên cố. Cho tới những cột đèn đường chiếu rọi sáng trưng.

Và điểm rõ nét nhất phải kể tới chính là những ngôi nhà cao tầng tiện nghi mọc lên san sát.

Nói chung hình ảnh đại diện cho nông thôn xưa cũ, cũng chỉ còn lác đác đèn trên đầu ngón tay vài gian nhà mái ngói mái lá lụp xụp mà thôi.

Đại bá của Tiểu Dương làm chủ một căn nhà khá rộng, diện tích mặt bằng cũng phải tới 300 mét vuông, đã vậy còn xây lên tận 4 tầng lầu.

Vật dụng trang thiết bị trong nhà đều là những mặt hàng chanh sả đắt tiền.

Tiểu Dương bật mí cho hẳn nghe là vì gia gia với nãi nãi sống cùng đại bá, nên Bình thúc mới bỏ tiền sắm sửa đồ đạc cho tiện nghi một chút.

Nhà rộng thì rộng, muốn nhồi nhét hơn trăm người vào ngồi ăn uống là chuyện không thể nào.

Được cái khi xưa đại bá của Tiểu Dương cũng trồng mấy ruộng lúa, thành ra khoảng sân phơi thóc trước nhà còn rộng hơn trong nhà nhiều.

Lúc này sớm đã được căng vài bạt phòng ngừa mưa gió. Bàn ghế xếp thành hàng chỉnh tề, với đồ ăn thức uống cũng đã bày sẵn hết lên.

Cao Cường cũng không thắc mắc gì, nhưng đại bá của Tiểu Dương báo cáo thấy ghìen hay sao đó. Lại chạy tới giải thích với hẳn những thứ này là do con cháu chi thứ trong dòng họ làm ra chuẩn bị.

Mà kể ra thì có hơi buồn, phương diện cỗ bàn đáp lễ tạ lễ trong đám ma đám cưới, Cao Cường đã khi nào được học đâu, thế cho nên nửa xu kiến thức cũng không có.

Kể cả mấy năm trước, khi lão hoà thượng qua đời, cũng là do bà con trong thôn làm vài món chay thấp hương, chứ Cao Cường hẳn hoàn toàn mù tịt đốt đặc cán mai.

Dự tính vào ngồi bừa đâu đó cùng vài chén với Lão Phệ được rồi.

Nào ngờ mấy người thúc bá của Tiểu Dương lại cứ nhiệt tình mời mọc hẳn lên ngồi mâm với các cụ.

Thanh niên đôi mươi mà phải ngồi chung mâm với nguyên một đàn các vị bô lão râu tóc bạc phơ?

Khỏi cần đoán cũng biết là nuốt không thể nào trôi được rồi.

Đã không muốn trưng ra bộ mặt hách dịch lại bị mấy người này ép phải trưng. Cao Cường không thiếu mắng cho thúc bá của Tiểu Dương một trận hoa mây chóng mặt.

Qua đó hẳn mới được yên ổn để mà ngồi riêng với Lão Phệ nhâm nhi đôi ba chén.

Uống cạn chén đầu tiên, Lão Phệ chủ động lên tiếng trước:

“Ca thấy tiểu tử nguoi có vẻ không lo nghĩ gì nhiều. Sẵn dự định rồi sao?”

Vừa rót lượt rượu mới, Cao Cường vừa cười mà đáp:

“Dự định thì đúng là có, xong còn chưa biết triển khai thế nào”

Đưa tay vớ cái đùi gà rồi cắn một miếng, Lão Phệ miệng vừa nhai vừa hỏi:

“Có vướng mắc gì sao? Nếu là vấn đề tiền bạc thì cứ nói với ca một câu. Phệ ca cái gì cũng thiếu, chỉ mỗi không thiếu tiền”

Cao Cường nghe vậy liền hỏi vặn:

“Huynh đệ nguoi cũng thiếu?”

Lão Phệ ngay tức thì bữu môi đáp trả:

“Huynh đệ không phải thứ để mua bán, thừa thiếu cũng vô dụng như nhau”

Dơ tay chịu thua, Cao Cường lắc đầu, cười khổ mà nói:

“Vấn đề của ta không hẳn liên quan đến tiền. Nói chung hơi bất tiện giải thích rõ ràng”

Không câu nệ làm một hơi cạn chén rượu, Lão Phệ tiếp tục gặm đùi gà, vừa nhai vừa nói:

“Quen qua mạng hay ngoài đời cũng thế. Là người tốt hay kẻ xấu cũng vậy. Ca đã gọi một tiếng huynh đệ thì chính là huynh đệ. Ca tôn trọng sự riêng tư của nguoi, đừng vì không tiện nói ra mà áy náy”

Nghe những lời này, Cao Cường thật không biết phải nên nói gì mới phải. Bất đắc dĩ hắn đành nhấc lên chén rượu làm một hơi cạn sạch.

Dùng giấy ăn em gái xinh tươi đưa tới để lau đi dầu mỡ trên miệng, Lão Phệ cười nhạt, tiếp tục nói:

“Chắc hẳn người thấy Phệ ca quá dễ dãi trong việc kết giao bằng hữu đi? Không sai, ca chính là kết giao vô cùng bừa bãi. Bị người ta lừa lên lừa xuống, dùng mấy kho hàng để chứa nhục nhả cũng không đủ”

Thử hỏi trên đời có kẻ nào mở miệng tự nhận mình ngu mà lại với cái dáng vẻ phi thường kiêu ngạo giống như Lão Phệ lúc này? Chắc chắn là không.

Thú thật là ngồi nghe Lão Phệ tự thú, Cao Cường thiếu chút thì đã thốt ra hỏi thăm xem vị lão ca này là ngu bẩm sinh hay do nhờ vất vả luyện tập.

Cũng may mà kịp thời kìm nén lại, chứ hỏi ra rồi không khéo tình cảm huynh đệ sứt mẻ rồi đâu.

Tuy nhiên Cao Cường vẫn không tránh khỏi cổ quái nhìn Lão Phệ mà hỏi:

“Lão Phệ, tiền có nhiều cũng không nên lãng phí như vậy chứ? Cảm thấy không biết đốt vào đâu thì mỗi tháng cứ gửi cho ta vài tỉ, ta đốt cho khói um Tàn Long thành phố”

“Vèo..” – Một chiếc đũa đánh tới, có điều Cao Cường né tránh một cách dễ dàng.

Ném xong chiếc đũa này, Lão Phệ tròn tròn mắt mà mắng hắn:

“Vài tỉ cái để mà nhà người chứ vài tỉ”

Cao Cường lắc đầu thờ dãi, ra điều tiếc hận mà nói:

“Còn tưởng Phệ ca oai phong lẫm liệt thế nào đâu, ai dè vài tỉ cũng không có”

Lão Phệ tức nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng phân bua:

“Ai nói ca không có vài tỉ? Nhà cửa xe cộ mà ca đây sở hữu, đem bán dư sức được 3 tỉ bạc”

Ách.. Lần này đến lượt Cao Cường giật mình tròn tròn mắt.

Vẫn biết Lão Phệ đẳng cấp phú ông, cơ mà sở hữu tài sản tới 3 tỉ bạc thì.. bà mẹ quá khủng khiếp.

Để xem nào, biệt thự của Bình thức có giá 70 triệu bạc, như vậy Lão Phệ có thể mua một lèo tới 40 căn cũng chưa hết tiền.

Rồi thì chiếc xe Harley Davidson Roadster đập hộp có giá 3 triệu bạc.. thôi, thôi ngay cái trò nhảm tính so sánh đi mới được.

Tiếp tục nữa thì Cao Cường hẳn sẽ cảm thấy thương tâm mà chết mất.

Nhìn cái bản mặt thương thân trách phận của hắn, Lão Phệ cười hắc hắc mà chọc một dao:

“Thế nào? Sùng bái hâm mộ ca đi? Nói cho người hiểu, tầm cỡ có được bạc tỉ như ca đây, thằng nào trong đầu mà không có sỏi. Làm gì có chuyện bị người lợi dụng mà ngu tới nỗi không hay biết”

“Nói thẳng ra là biết thừa nhưng mặc kệ. Bởi vì cuộc sống thường nhật đã đủ bon chen mệt mỏi rồi, quẳng ra vài đồng bạc vun ngồi xem đám tự cho là thông minh đó diễn trò cũng chẳng nghèo đi”

“Tóm lại chi cần không phạm phải điểm mấu chốt của ca. Mấy đứa đó là gái xịn cũng được, mà Trap thì cũng chẳng sao. Bọn chúng cứ thoải mái vô tư mà diễn đi, Phệ ca sẵn sàng chi trả cát xê”

Không sai thì cái này gọi là thừa tiền ăn no rừng mỡ tiết tẩu đi.

Cao Cường phi thường muốn nói với Lão Phệ rằng: “Đại ca, số bạc vun mà người quẳng ra đó mà, ta có bốc vác hoa quả bực cả mặt đến hết đời chỉ sợ vẫn chưa kiếm được ra đâu”

Mà thôi đi..

Để nhũ thì làm quái gì có tư cách để mà đòi dạy dỗ đại gia cách tiêu tiền?

Không tiếp tục vờ suy nghĩ Lão Phệ chơi ngu thế nào, Cao Cường tò mò hỏi sang việc khác:

“Ta hỏi khi không phải, Lão Phệ người là kinh doanh mảng lĩnh vực nào? Nhìn béo tốt mập mạp thế này thì chắc là mở khách sạn hay là nhà hàng ăn uống chứ hả?”

Bị hắn nhận xét là béo tốt mập mạp nhưng Lão Phệ cũng không có tức giận, thậm chí còn đưa tay chop lấy một chiếc đùi gà nữa mà gặm, vừa nhai

nhóm nhòam vừa nói:

“Nói thẳng cho tiểu tử nguoi biết luôn, Phệ ca cái gì cũng có thể kinh doanh buôn bán, chỉ có mỗi kinh doanh hợp pháp là không”

Cái đề ma ma, vậy mà tính là nói thẳng ý hả?

Hít sâu một hơi để được bình tĩnh, Cao Cường hạ thấp giọng cẩn thận hỏi lại:

“Rốt cuộc Lão Phệ nguoi buôn bán cái giống gì? Thuốc phiện? Nội tạng? Hay là buôn nô lệ?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Hành Hung Cho Tỉnh

Hỏi luyện thuyền kiêu này nếu như là người khác thì sẽ chửi cho Cao Cường thối mặt thối mũi. Có điều Lão Phệ lại không nằm trong team những người khác kia.

Thậm chí Lão Phệ còn trả lời với khuôn mặt tỉnh bơ nữa chứ:

“Có cửa thì ca cũng buôn mấy thứ đó, đảm bảo mỗi năm vàng kiếm đầy bồn. Lúc đó tiểu tử nguoi mà có cần bạc tí hun khói Tân Long thành phố thì ca cũng cấp được cho nguoi”

Biết rằng Lão Phệ chỉ là đang trêu đùa cợt nhả mà thôi. Chứ không phải thực sự có ý định muốn buôn bán những thứ đồ phá hỏng vận mệnh của người khác kia.

Nhưng đã là chỗ quen biết, mở miệng gọi nhau một câu huynh đệ, Cao Cường cảm thấy vẫn nên kín đáo khuyên nhủ vị lão ca này một chút:

“Ta biết tiền nào thì cũng là tiền, thế nhưng ông trời có mắt đánh xuống nhân quả báo ứng tuần hoàn. Không nên vì kiếm tiền mà làm ra những chuyện thất đức. Kéo đến lúc có hối hận cũng không kịp”

Nói xong những lời tâm đắc từ tận đáy lòng, Cao Cường cảm thấy khá ung ý.

Chắc hẳn Lão Phệ cũng sẽ cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của hắn đi.

Có điều hiện thực luôn tàn khốc hơn trong tưởng tượng. Nhất là đại gia hàng ngũ như Lão Phệ thì tác phong hành xử thường kiêu bố ai mà đoán trước được.

Chỉ thấy Lão Phệ nghe xong liền cảm xương đùi gà ném hấn, thuận tiện trợn mắt mà nặng:

“Cái đề ma ma nhà nguoi, lời mấy công việc ma ám kia ra cũng là nguoi, lên mặt dạy đời cũng là nguoi. Sách vở hay ho tiểu tử nguoi thâu hết, thế Phệ ca ta đây biết chơi cái gì nữa hả?”

Lão Phệ mắng chửi cũng đúng, thành ra Cao Cường thoáng chút xấu hổ. Thế nhưng cứ nghĩ tới việc những lời tâm đắc vừa rồi bị hoang phế, hắn lại thấy tiếc rề vô cùng.

Bởi vậy xấu hổ thì xấu hổ, Cao Cường vẫn mặt dày mà gân cổ lên:

“Ta chỉ là lo lắng Lão Phệ nguoi lắm được lạc lối thôi. Chứ có ý xấu gì đâu hả?”

Không chút nhân nhượng, Lão Phệ bĩu môi mà đáp:

“Không phải tự hào chứ Phệ ca ta đây 20 tuổi đã ra xã hội hỗn. Đến nay ngang dọc cũng hơn 20 năm. Có thứ gì còn chưa nếm trải mà phải cần tiểu tử chưa ráo máu đầu nhà nguoi dạy khôn?”

Lão Phệ nói tuy có phần bảo thủ nhưng cũng không phải vô lý. Nhất là tuổi đời bươn trải xã hội của Lão Phệ còn ngang ngửa với số năm tuổi của Cao Cường hắn rồi đây.

Đã biết như thế mà còn tiếp tục nói lý thì lại thành ra cãi cùn mất rồi.

Không tránh khỏi có chút buồn bực, Cao Cường cũng đưa tay vớ lấy một chiếc đùi gà mà gặm.

Ừm, đại bá của Tiểu Dương nghĩ gì không biết, nguyên một đĩa thịt gà toàn đùi là đùi. An bài hơi ngớ ngẩn, được cái là gà nuôi thả rông nên thịt đùi chắc

nịch, ăn ngon miệng vô cùng.

Nhìn hần xả muộn phiền bằng việc ăn như hùm, Lão Phệ khẽ lắc đầu và nói:

“Nói vậy chỉ muốn để ngươi hiểu ca là người biết phân biệt việc nào nên làm và việc nào không nên làm. Chứ ca không có ý coi thường ngươi, bởi vậy tiểu tử ngươi bớt cau có đi”

Khoát tay đại ý không có việc gì, Cao Cường vừa gấp một con tôm tẩm bột, vừa tiện mồm hỏi:

“Thế rốt cuộc cái việc nên làm mà Lão Phệ ngươi đang vọc vạch là gì?”

Lão Phệ không có ngay lập tức trả lời, mà lần nữa lau đi dầu mỡ trên miệng.

Sau đó chậm rãi mời lửa châm điều xì gà, rồi như thể tài tử trong phim điện ảnh.

Khẽ há miệng nhả ra làn khói đặc quánh, bông bành ma mị, từng chút một phiêu tán vào không gian.

Một chút gì đó bất cần, pha quện với vẻ từng trải mưa gió. Có thể nói Lão Phệ lúc này nhìn trông ngẫu dưng hời, đậm chất đại lão phái đoàn.

Mỗi tội hơi mập một chút, thành ra giống đám tham quan nhiều hơn.

Không biết bản thân đang bị hần so sánh với hình ảnh của đám tham quan vô lại, sau khi uống cạn một chén rượu, Lão Phệ mới lên tiếng trả lời:

“Chuyên ngành của ca khá giống với buôn phế liệu. Khác biệt ở chỗ phải là mặt hàng quý hiếm, có giá trị cao, thì ca mới nhất nhạnh đem về bán lại kiếm lời”

So sánh hần với buôn phế liệu luôn?

Có điều nghe xong Cao Cường cũng phần nào hiểu được công việc của Lão Phệ.

Và chính vì hiểu được nên hần không khỏi liếc xéo Lão Phệ mà mắng:

“Nên so sánh với buôn bán đồ cổ thì đúng hơn. Chứ buôn phế liệu mà có bạc tỉ như Lão Phệ ngươi thì cả thế giới này chạy đi hành nghề mua bán ve chai rồi”

Cao Cường cũng không có nói bậy chút nào. Bởi vì đồ cổ là thứ quý hiếm, có giá trị về mặt vật chất lẫn tinh thần đều cao.

Chứ phế liệu chỉ là hàng tái chế, có cái cọng lông gì quý hiếm để mà đem ra so sánh với hình thức kinh doanh của Lão Phệ?

Lão Phệ cũng không phản bác, chỉ thoáng bỏ sung một chút:

“Ngươi nói cũng đúng, chỉ là Phệ ca buôn bán qua tay mặt hàng quá đa dạng. Nào là ô tô, đồ cổ, ngọc ngà châu báu, sỏi đá vân thạch cũng chơi luôn. So sánh với phế liệu hần cũng không sai đâu”

Cao Cường tức thì bữu môi dề bừ:

“Phế liệu hần cũng không sai? Ta thấy ngươi là đang khoe mẽ thì đúng hơn”

Lão Phệ không chút thua kém, gân cổ lên quát:

“Cái dê ma ma, nghĩ Phệ ca ta đây là thứ người gì mà phải khoe mẽ với tiểu tử ngươi?”

Và thế là xuyên suốt bữa ăn, mọi người liên tục chứng kiến hình ảnh hai gã dở hơi. Vừa gặm đùi gà vừa cạch chén rượu, nhìn thì thân thiết nhưng lại luôn mồm mắng nhau chần chát.

Có điều cũng không ai dám lại gần ý kiến cái gì, bởi một là kẻ tàn nhẫn, một thì lại có đám đàn em sủng ông đầy người. Nhìn chung thì người thân quen với Cao Cường còn thấy ngại ngần nữa là.

Bữa ăn này kéo dài tới tận gần 12 giờ khuya thì mới kết thúc.

Lúc này Cao Cường mới đánh thức mấy người tài xế đang tranh thủ ngủ một giấc trong xe dậy, để bọn họ ăn uống chút đồ cho đỡ đói, sau đó còn lên đường trở về thành phố Tân Long.

Trong khi mọi người ngồi trà nước tán gẫu chờ đợi mấy người tài xế dùng bữa, thì Cao Cường ra ngoài đưa tiễn Lão Phệ bọn họ trước tiên rồi đi.

Chẳng hiểu sao cứ nghĩ tới cảnh Lão Phệ to như con voi chui rúc vào ngồi trong chiếc xe 2 cửa nhỏ nhắn, là Cao Cường lại thấy kỳ quặc vô cùng.

Đáng thương chiếc xe, tội nghiệp chiếc xe.

Có nên khuyên Lão Phệ chuyển qua lái mấy chiếc xe Suv hầm hố không ta?

Chứ cứ nhồi nhét cái thân thể to bự chẳng kia vào xe thể thao 2 cửa, trông vừa lạc quẻ, không khéo còn làm hỏng xe cũng chưa biết chừng.

Nặng 300 kg cũng không ngồi hỏng xe được, huống chi Lão Phệ chỉ có 150 kg.

Bởi vậy Lão Phệ mà biết suy nghĩ vớ vẩn trong đầu Cao Cường lúc này, có khi đã rút súng ra bắn cho hấn thủng như tổ ong rồi cũng nên.

Đề cho em gái xinh tươi lên xe ngồi trước.

Lão Phệ đứng mỗi lửa châm điếu xì gà, lần nữa thi triển ra chiêu thức nhả khói như đại lão phái đoàn, sau đó mới chậm rãi lên tiếng:

“Ca kết giao với nhiều bằng hữu, thực chất còn là một hình thức đầu tư”

Lão Phệ tự nhận trong đầu lăm sởi có khác, tính toán cái gì đó ai có thể hiểu nổi. Cao Cường không khỏi ngán ngấm mở miệng nhận xét:

“Còn không rõ nguoi đầu tư cái gì, thế nhưng ta vẫn cảm thấy tính mạo hiểm cao quá”

Lão Phệ nhìn lên bầu trời khuya, khẽ cười tự đắc và nói:

“Đúng là tính mạo hiểm có hơi cao”

Lần đầu tiên chứng kiến Lão Phệ mập mờ thiếu tự tin thế này. Cao Cường nhiu mày hỏi thẳng:

“Nghe có vẻ không phù hợp với phong cách bất cần thường thấy ở nguoi. Nói đi, rốt cuộc thì Lão Phệ nguoi là đầu tư để đổi lấy cái gì mới được?”

Vẫn giữ nguyên tư thế mắt nhìn xa xăm, Lão Phệ thờ dãi giải thích:

“Đầu tư cho tương lai, để lỡ như có một ngày Lão Phệ ta đây xa cơ lỡ vận. Hi vọng trong số bằng hữu huynh đệ, sẽ có người đứng ra cứu vớt ta”

Chấp tay sau lưng, hướng nhìn lên bầu trời, Cao Cường thẳng thừng nói:

“Chạy xe ôm còn tranh giành bến bãi đến vỡ đầu chảy máu. Ta có thể hiểu lý do cho sự đầu tư này của nguoi. Thế nhưng Lão Phệ, nguoi tự nhận đầu có sởi, xong ta thấy nguoi suy nghĩ còn quá cạn”

Lần đầu tiên trong đời bị phán xét là kẻ suy nghĩ nông cạn, Lão Phệ cái tôi bị dả kích có thể nói là khá trầm trọng. Không khỏi tròn tròn mắt quay sang nhìn Cao Cường.

Không quan tâm Lão Phệ mắt chữ A mồm chữ O. Cao Cường tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình:

“Có thiếu gì kẻ đầy tiềm năng nhưng khó khăn trong việc phát triển? Nguoi âm thầm gắp gỡ, đầu tư bồi dưỡng khiến những người này trở thành tay chân thân tín không phải sẽ dễ dàng hơn sao?”

“Thay vì có hoạch định cụ thể rõ ràng, nguoi lại đi phung phí tiền bạc cho những kẻ chẳng bao giờ ghi nhớ ơn huệ của nguoi. Nói trắng ra bọn họ còn cười nhạo nguoi là kẻ ngu ngốc nữa đây”

“Tất nhiên những gì ta nhìn nhận thấy có lẽ chỉ là bề nổi mà nguoi cố tình phơi bày ra. Bởi vậy nếu như nguoi còn có động tác võ thuật nào ẩn dấu, thì hãy coi như ta chưa từng nói lời nào cả”

Cao Cường vừa dứt lời, Lão Phệ liền đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai hấn đầy tán thưởng:

“Rất không tệ, ít nhiều gì thì tiểu tử nguoi cũng biết động não”

Lão Phệ lại chơi sáo lộ gì nữa đây?

Hấn vừa muốn hỏi xem Lão Phệ ý gì, thì vị lão ca này đã lại lần nữa nhìn lên bầu trời và nói:

“Làm sao mà thiếu âm thầm bồi dưỡng được chứ. Nội ngoại quốc đều có tay chân mà ca đây cài cắm. Chỉ có điều đầu tư hoạch định không được kích thích như kiểu đầu tư phung phí a”

“Hơn nữa nếu một ngày ca thực sự xa cơ lỡ vận, kẻ cứu vớt lại là người ca chỉ từng đề cử có vài tờ Nguyệt Phiếu. Cái đề ma ma nhà nó, nghĩ thôi đã thấy cuộc sống tươi đẹp hấn lên”

Cái tư duy quái quỷ gì đây?

Muốn tận hưởng cuộc sống tươi đẹp thì du lịch đây đó, ngắm hoa ngắm cảnh, không thì chạy lên những vùng khó khăn mà làm thiện nguyện cũng được.

Chỉ cần xách ba lô lên và đi, thì có mà trải nghiệm mệt nghỉ cũng chưa hết chuyện.

Thế nhưng lại cứ thích chính bản thân rơi vào cảnh bần cùng, rồi sau đó chờ đợi một kẻ ầm ờ nào đó chạy tới cứu vớt thì mới chịu.

Không chỉ là sâu sắc hoài nghi nữa rồi.

Một tí phần trăm Lão Phệ đầu óc có vấn đề.

Cao Cường bắn khoản không biết có nên hành hung một trận cho Lão Phệ đầu óc được tỉnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Sớm Nhận Thù Lao

Nghĩ ngợi linh tinh vậy thôi chứ Cao Cường là không có xuống tay tấn Lão Phệ một trận được.

Huynh đệ mà.

Có hăm dọa dọa dẫm thế nào thì cũng phải hiểu và cảm thông, thế mới chuẩn với tình nghĩa huynh đệ.

Và lại Lão Phệ đầu óc thực sự có vấn đề sao?

Rất khó nói.

Bởi vì Lão Phệ diễn giỏi lắm, đầu còn chứa mấy tấn sỏi cơ mà.

Cao Cường thực sự nhìn không thấu.

Hắn không phân biệt được Lão Phệ là đang cố tình diễn ra bộ mặt quái gở hay bẩm sinh đã như vậy.

Đáng chết ở chỗ giao du với kẻ đầu lăm sỏi như Lão Phệ thế này.

Thoáng động não phân tích một chút thôi mà Cao Cường đã thấy trong đầu gọn gọn như thể bị một đồng hạt sạn rơi vãi vào rồi đây. Khó chịu đến cùng cực.

Giờ mà nắm bắt được một điểm tư của Lão Phệ, không khéo trong đầu hắn cũng có sỏi luôn cũng nên.

Mặc dù không đọc vị được chiêu số bài vở của Lão Phệ là thế, xong Cao Cường đủ sáng suốt để nhìn ra một điểm mấu chốt liên quan tới chính bản thân mình.

Nói trắng ra thì Cao Cường hắn cũng là một hạng mục đầu tư của Lão Phệ.

Chỉ mỗi quan hệ của hắn và Lão Phệ chỉ là giúp luyện đan trồng cỏ trên Truyện Convert mà thôi. Không đủ để Lão Phệ phải nhiệt tình giúp đỡ mọi việc như thế.

Và chắc hẳn chuyện giúp đỡ hôm nay, Lão Phệ còn mang theo mục đích chạm mặt thăm dò.

Cao Cường suy đoán Lão Phệ ban đầu là không có dự định nói ra gì cả. Giống như có nguyên nhân đột phát nào đó, trước khi rời đi mới bóng gió gợi ý kiểu này.

Ngoài ra cái pha ẩn dụ khiến Cao Cường một óc này cũng nói thêm một điều. Đó là Lão Phệ muốn thắng thần với hắn, mà không phải chơi kiểu tính toán tàu ngầm.

Có chút oái oăm ở chỗ là thắng thần kiểu loằng ngoằng hack não.

Nhưng thôi, mệt não cũng được, ít nhiều gì cũng nói cho hắn biết một hai. Chứ còn Lão Phệ mà tính toán thâm trầm thì không khéo lại chẳng chơi được với nhau.

Bả vai lằn nữa bị vỗ lên nhè nhẹ, quay sang thì thấy Lão Phệ nhìn hắn cười và nói:

“Không còn sớm nữa, Phệ ca phải trở về Bắc Hải đây”

Cao Cường gật đầu khẽ đáp:

“Lần này còn nhiều bận bịu nên không tiện ghé qua. Tết ta sẽ chạy tới Bắc Hải ăn trực mấy ngày. Lúc đó Lão Phệ nguoi xem có rượu ngon gì cất dấu thì phải lôi hết ra a”

Lão Phệ trở lại với dáng vẻ hống hách thường có mà đáp:

“Cho tiêu tử nguoi uống say chết cũng không hết rượu”

Không đợi cho Cao Cường kịp nói thêm câu nào. Dứt lời Lão Phệ liền tiến lại chỗ đậu xe, mở cửa rồi nhanh như chớp đem cái thân hình khổng lồ chui tọt vào.

Cánh cửa kiểu cánh chim hải âu nặng nề đóng sập xuống.

Cao Cường vừa định nhắc tay vẫy chào tạm biệt, thì gương kính đột ngột hạ mở. Lão Phệ phất tay ném cho hắn một chiếc cặp xách có quai đeo, mỉm cười ân ý:

“Mặc dù thứ này đối với nguoi tác dụng không quá lớn, nhưng đi đâu mang theo cũng không thừa. Lôi đã nói quà đã đưa, Phệ ca đi trước đây, hẹn Tết gặp lại”

Dứt lời liền không để cho Cao Cường nói vài câu khách sáo. Lão Phệ cứ thế đạp ga cho chiếc xe thể thao lao đi vun vút. Chẳng mấy chốc biến mất trong màn đêm.

Bất đắc dĩ kéo mở khoá để xem bên trong cặp xách chứa gì.

Đạp vào mắt hắn là một chiếc vali cỡ nhỏ, khoá bằng loại chốt bật mở giản đơn nằm ở cạnh mép.

Vừa định mở chốt ra xem Lão Phệ là ném tới thứ đồ gì, thì sau lưng vang lên hàng loạt tiếng bước chân.

Khỏi cần nhìn Cao Cường cũng biết là mấy người tài xế đã dùng xong bữa. Hiện tại mọi người đi ra là để lên xe còn khởi hành trở về Tân Long thành phố.

Đồ đã trong tay thì xem lúc nào mà chẳng được.

Vì thế Cao Cường kéo đóng khoá và đeo cặp xách lên vai, rồi hướng về phía đoàn người mà đi tới.

Bởi vì giả trang không quen biết, cho nên Trương thúc với mấy vị lão bản ở chợ không có bắt chuyện cùng hắn, bọn họ đơn giản nháy mắt ra hiệu rồi lần lượt leo lên xe.

Chỉ có duy nhất một người mon men lại gần, nhỏ giọng quan tâm:

“Vất vả cả ngày mà còn chạy xe máy trở về có chút nguy hiểm. Hay là Tiểu Cường lên ô tô cho an toàn?”

Ồn ền quan tâm hắn kiểu này, đích thị chỉ có duy nhất Huyền tỷ.

Đáng sợ ở chỗ thế quái nào từ tối tới giờ, Huyền tỷ lại cứ dùng cái ánh mắt mị mị mà nhìn hắn.

Chưa ăn thịt heo cũng biết heo chạy thế nào nha.

Cao Cường không có phản ứng đến nỗi ngay cả ánh mắt ướm át gọi tình cũng chẳng nhận ra nha.

Thế nhưng Huyền tỷ là ăn nhằm phải cái gì đây?

Chứ không đang yên đang lành thì cứ làm sao mà lại liên tục tập kích hắn bằng cái ánh mắt mập mờ thêm khát đến dọa người?

Vẫn biết bản thân hắn tới hôm nay trang bức trông ngầu lòi. Có điều không đến nỗi Huyền tỷ tự nhiên lên cơn như thế chứ hả?

Giang hồ đồn thổi cảm có sai, đàn bà đúng là giống loài phức tạp nhất thế gian.

Đúng là Huyền tỷ có hơi phiền nhiễu, thế nhưng chưa làm ra hành vi gì quá đáng.

Hơn nữa lúc này là đang ý tốt quan tâm, Cao Cường chỉ còn biết xua tay, lịch sự trả lời:

“Ta không có việc gì. Huyền tỷ cứ lên xe đi thôi”

Không có tức thì lên xe, Huyền tỷ tiếp tục quan tâm dò hỏi:

“Tỷ nghe nói cửa hàng sẽ sớm tiến hành sang nhượng đổi chủ. Tiểu Cường là lưu lại làm việc cho lão bản mới, hay là sẽ rời đi tìm công việc khác?”

Nghi lăm này.

Kiểu gì Huyền tỷ cũng lại gạ gẫm hấn tới làm thiệp thân hộ vệ cho mà coi.

Nghĩ tới đây Cao Cường liền nhìn thẳng Huyền tỷ, nghiêm túc tuyên bố:

“Ta đã có hướng đi của chính mình. Huyền tỷ chết tâm đi”

Ngay tức thì ánh mắt lờm nguýt đánh tới, Huyền tỷ vênh môi khề mắng một câu:

“Xì, Huyền tỷ ta đây khi nào thì hiếm lạ người mà phải chết tâm?”

Mắng xong câu này Huyền tỷ liền chạy biến về hướng mấy chiếc ô tô khách. Trước khi bước lên xe còn tranh thủ ngoái lại lờm cho hấn một cái cháy xém cả mặt.

Thần thánh thiên địa quý thần ơi.

Thay vì nói Huyền tỷ đừng mời chào công việc thêm nữa, thì hấn lại lỡ mồm bảo Huyền tỷ chết tâm đi.

Huyền tỷ có khi nào tỏ tình với hấn chưa?

Chưa bao giờ.

Vậy mà hấn lại bảo Huyền tỷ chết tâm đi?

Có khác nào chưa được ăn dưa mà hấn đã vội vàng tưởng bỏ?

Bà mẹ nó, thực sự là quá xấu hổ, quá nhục nhã, nhiều đến nỗi có nhờ Lão Phệ thuê cho mấy cái kho hàng cũng không đủ để mà cất chứa nữa rồi.

Phiền muộn leo lên yên chiếc Harley Davidson, thuận tay vặn mở khoá.

“Brum..”

Không quan tâm đoàn xe còn chưa khởi hành, Cao Cường cứ thế rồ ga cho xe lao vút đi.

Hấn là muốn rời khỏi cái nơi đầy xấu hổ nhục nhã này một cách sớm nhất và nhanh nhất có thể.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Cao Cường kẻ kẻ hộ tống Tiểu Dương đi giải quyết công việc.

Tất nhiên đi kèm còn có đại bá của Tiểu Dương, bởi vì Tiểu Dương chưa đủ tuổi, cho nên uỷ quyền để lão đứng ra ký một số giấy tờ thủ tục khi cần thiết.

Chưa ra chuyện thì thôi, chứ ra chuyện một cái mới biết Bình thúc chơi tàu ngầm kinh khủng thế nào.

Ngoài cái cửa hàng bự chẳng kinh doanh trái cây ở chợ Tây Biên.

Bình thúc còn sở hữu hơn mười loại cỗ phần, từ nhà máy bia cho tới xưởng sản xuất bánh kẹo, rồi thì công ty máy móc điện tử dân dụng, linh tinh lang tang.

Nói chung là Bình thúc đầu tư vào đa dạng ngành nghề.

Mặc dù mỗi loại cỗ phần chỉ lẻ tẻ 1% 2%, loại nhiều nhất cũng chỉ lên tới 3%. Thuộc về những nhà xưởng công ty cũng không phải dạng danh tiếng hùng mạnh gì mấy.

Được cái khi đem gộp hết lại, liền ra con số không thể đùa được. Cao Cường nắm rõ Bình thúc không toát ra tội nghiệt, mà còn lắm tướng ông đi buôn hàng cấm cũng nên.

Bởi vì theo bảng kê khai chi tiết do luật sư đại diện đưa ra thì toàn bộ khối tài sản mà Bình thúc để lại, ước tính có giá trị lên tới 275 triệu bạc, một con số thiên văn số tự.

Số tiền khổng lồ này thì Cao Cường có đi bốc vác mấy trăm kiếp cũng không dành dụm nổi. Bởi vậy chính hấn còn thấy nảy lòng tham chứ đừng nói gì

là đại bá của Tiểu Dương.

Cứ nhìn cái lão này vừa ký giấy tờ vừa thờ dài tiếc nuối liền hiểu rồi. Cũng may đã chuẩn bị đầu vào đó, chứ không chỉ e tên nhóc Tiểu Dương chẳng mấy chốc bị nuốt cả xương.

Dựa vào khối tài sản kếch xù này, nếu như tình hình kinh tế không gặp phải biến động gì to lớn. Thì hàng năm Tiểu Dương sẽ thu về thêm một khoản tiền từ 15 triệu tới 20 triệu bạc.

Bởi vì đây là khoản lãi lãi thu được từ số cổ phần mà Bình thúc đầu tư, nên không cố định, mà sẽ có sự giao động tùy thuộc vào tình hình kinh doanh, cũng như tỉ giá lãi suất ngân hàng.

Vốn dĩ mỗi năm Bình thúc còn có một khoản thu nhập từ 3 tới 5 triệu nữa. Có điều cửa hàng trái cây đã sang nhượng cho người khác, vì thế khoản thu này cũng liền không còn nữa.

Mà tên nhóc Tiểu Dương đưa ra quyết định có thể nói là dứt khoát vô cùng.

Tiểu Dương chỉ giữ lại số cổ phần, cùng với đồ đạc cá nhân của chính mình.

Còn đầu từ cửa hàng, biệt thự, xe cộ, đồ cổ.. rồi cả vài mảnh đất Bình thúc mua dự phòng ở khắp nơi, toàn bộ những thứ này đều bị Tiểu Dương ra hiệu cho đại bá ký tên bán bằng sạch.

Mặc dù cảm thấy cái việc bán tổng bán tháo này có phần dư thừa không cần thiết. Xong đây là tài sản mà Tiểu Dương được thừa kế. Tên nhóc này muốn quản lý ra sao là quyền tự do của nó.

Không liên quan gì tới hần, cho nên Cao Cường cũng chẳng hơi đầu mà can dự vào.

Bởi tron ướn nhẹp thì mọi thứ đều dễ dàng giải quyết.

Chỉ trong vòng 3 ngày, thủ tục thừa kế, thủ tục mua bán chuyển nhượng, đều hoàn tất gọn gàng.

Tiểu Dương liền tổ chức một bữa tiệc chia tay đơn giản.

Cuối bữa tiệc, từ giúp việc tại biệt thự, cho tới những người làm việc ở cửa hàng, mỗi người đều nhận được một phong bao khá là dày.

Đây là số tiền Tiểu Dương chi ra để hỗ trợ mọi người trong thời gian phải chạy tìm công việc mới. Hành động này có thể nói rất không tệ.

Bản thân Cao Cường ngoài nhận được phong bì như những người khác.

Thì trong buổi gặp mặt tiễn biệt riêng, Tiểu Dương liền giao cho hần chiếc Harley Davidson. Bao gồm cả giấy tờ đã tiến hành sang tên chính chủ cho hần.

Thực sự thì pha sắp đặt âm thầm này của Tiểu Dương, khiến cho Cao Cường bất ngờ đôi chút. Hần tiếc rẻ gần chết khi nghĩ chiếc xe này cũng bị bán rồi đầu.

Có đắt tiền sang chảnh đến mấy thì chung quy cũng chỉ là một chiếc xe mà thôi. Hơn nữa ai mà biết được sau này tên nhóc Tiểu Dương có lọt hỏ gì hay không.

Bởi vậy liền coi chiếc xe này là thù lao lấp hỏ mà Cao Cường hần sớm nhận trước đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chơi Tiểu Xảo

Rốt cuộc thì Tiểu Dương cũng lên đường rời khỏi Tân Long thành phố.

Để cho Cao Cường an tâm hơn đó là đi kèm với tên nhóc này còn có thêm Minh di.

Kể ra thì Minh di tới làm giúp việc cho Bình thúc khi ông mới chỉ sở hữu căn biệt thự cỡ nhỏ. Trải qua bao nhiêu sóng gió biến động, tới nay tính ra đã có 20 năm ròng.

Minh di chứng kiến Tiểu Dương sinh ra và lớn lên, là người gần gũi với tiểu tử này còn hơn cả cha mẹ.

Minh di cũng chưa từng kết hôn, với lứa tuổi gần 70 của bà, thân nhân dám chắc cũng chẳng còn ai.

Mình đi không thiếu tiền, có điều nếu như Tiểu Dương không chủ động níu giữ lại bên mình. Chỉ sợ Minh đi sẽ tìm tới viện dưỡng lão nào đó, sống nốt những năm tháng cuối đời trong cảnh cô độc.

Nhìn chung thì Minh đi trên vai không vướng mắc chuyện cá nhân gia đình. Lại thêm bà luôn coi Tiểu Dương như chính con cháu của mình. Cũng không nỡ bỏ mặc tên nhóc này bơ vơ nơi xứ lạ.

Chả thế mà được tiếp tục ở bên chăm lo bữa cơm manh áo cho Tiểu Dương mỗi ngày, trông Minh đi rạng rỡ vui vẻ nhiều lắm. Không còn khuôn mặt lúc nào cũng ủ rũ ỉu xìu như mấy ngày gần đây.

Mà kể ra thì như vậy cũng tốt.

Chuyến tới sinh sống ở một nơi xa lạ, hai người đùm bọc quan tâm lẫn nhau sẽ bớt buồn tủi phần nào.

Cao Cường trong lòng không khỏi cảm thấy mừng thay cho hai người bọn họ.

Nhiều lần dặn dò để Tiểu Dương và Minh đi ghi nhớ có chuyện phải gọi điện ngay.

Và rồi đứng đó dõi nhìn theo cho tới khi chiếc xe chở hai người họ đi khuất bóng. Cao Cường mới thu hồi ánh mắt, ngồi lên xe nổ máy, chậm rãi chạy trở về khu nhà trọ.

Ban ngày vừa tiễn biệt Tiểu Dương và Minh đi.

Ban đêm Cao Cường cũng chuẩn bị để lên đường rời khỏi Tân Long thành phố.

Đồ đạc mang theo cũng không có gì nhiều, một chút tiền, vài bộ quần áo, ít đồ lặt vặt.

Mấy xấp phù lục, một cây chủy thủ, và không thể thiếu đó là bộ đồ thừa mặc lên mỗi khi dạ hành.

Ngoài những món đồ trên, thì còn một thứ khiến Cao Cường có chút băn khoăn, đắn đo không biết có nên mang nó theo bên người.

Thứ đồ này hiện đang nằm gọn gàng trong chiếc vali, được bày ra ngay ngắn trước mặt hắn. Và nó chính là món quà Lão Phệ đưa lúc rời đi.

Súng.

Một khẩu súng lục toàn thân màu bạc trắng bóng loáng.

Là loại băng đạn chứa 17 viên nên kích cỡ súng hơi lớn một chút, có cảm giác khi cầm sẽ đầm tay.

Ngoài băng đạn được nạp sẵn 17 viên, thì đi kèm còn có một băng đạn sơ cua cùng với 7 lốc đạn tổng cộng 119 viên loại đạn 9x21mm.

Đạn còn có khắc kích cỡ để nhận biết.

Chỉ thân súng thì trơn tuột, nửa xu ký hiệu để tìm hiểu là súng của hãng nào sản xuất cũng không có.

Cao Cường thậm chí còn scan ảnh để tra trên mạng mà cũng không ra kết quả gì. Bởi vậy khẩu súng này chắc hẳn là hàng đặt làm riêng, không phải loại sản xuất buôn bán đại trà.

Mà mấy cái việc như súng hãng gì, sát thương lớn ra sao, tầm bắn bao nhiêu mét, thậm chí là làm sao để bắn.. đều không phải là vấn đề mà hắn để tâm nhiều nhận cho lắm.

Cao Cường còn nhớ như in câu nói của Lão Phệ lúc ném cái túi cho hắn:

“Mặc dù thứ này đối với người tác dụng không quá lớn, nhưng đi đâu mang theo cũng không thừa”

Lão Phệ biết rất rõ Cao Cường trong người có mối thù chưa báo.

Vác súng đi trả thù, nã bắn loạn xạ, thoáng nghĩ thôi đã thấy mùi máu tanh nồng nặc rồi.

Vậy mà Lão Phệ lại nói tác dụng không quá lớn. Xin lỗi chứ, kẻ khờ nghe vào cũng thấy có gì đó sai sai.

Qua phân tích tỉ mỉ.

Từ giọng điệu cũng như thái độ biến đổi thất thường của Lão Phệ.

Cao Cường đoán chắc vị mập mạp lão ca này đã biết được hắn là một tu sĩ.

Lý do vì sao Lão Phệ biết được, thì chỉ cần động não một chút là sẽ phần nào đoán ra.

Đơn cử như việc Lão Phệ khoe khoang sở hữu khối tài sản lên tới bạc tỉ. Lớn gấp cả chục lần khối tài sản mà Bình thúc vất vả cả đời mới dành dụm được.

Lắm tiền nhiều của như thế mà Lão Phệ chưa tiếp xúc với tu sĩ giang hồ thì quá hoang đường. Dám chắc đã mời chào được một vị tu sĩ đi theo bảo vệ rồi đi.

Rất có thể vị tu sĩ này ăn cắp đầu đó rồi phỉm đàn cho Lão Phệ biết Cao Cường cũng là tu sĩ chẳng hạn.

Sau đó Lão Phệ lại dùng cái việc tặng súng để kín đáo thông báo rằng đã biết thân phận của hắn rồi.

Mà thôi, kệ cha đi.

Lão Phệ biết thì cũng có làm sao đâu, chẳng ảnh hưởng gì tới hoà bình thế giới.

Và lại ngồi suy đoán ẩn ý của kẻ trong đầu lăm sõi như Lão Phệ, là một việc làm hết sức mệt mỏi.

Mới ngồi đoán giả đoán non có một tí mà thôi, Cao Cường đã thấy trong đầu đầy sạn là sạn luôn rồi.

Nói chung Lão Phệ tư duy có chút không được bình thường.

Cao Cường sợ rằng cố gắng để hiểu Lão Phệ, không khéo bản thân hắn cũng bị dờ hơi theo thì khổ.

Sau cùng Cao Cường vẫn là quyết định mang theo khẩu súng này bên mình.

Bởi vì hắn tuy đã có thực lực vượt qua thường nhân thật đấy, xong để mà so với súng đạn thì còn hơi kém đôi chút.

Nhất là mấy ngày nay ần ần cảm thấy phiền toái sắp tìm tới cửa.

Lần này ra ngoài dắt theo súng bên hông, phương án bảo mệnh của hắn sẽ tru toàn hơn nhiều.

Đã muốn mang theo thì tất nhiên phải làm quen thoả qua một cái.

Cao Cường vớ tay nhấc khẩu súng ra khỏi vali, bắt đầu nghịch ngợm tìm tòi.

Đầu tiên là tập luyện thao tác bật mở khoá chốt an toàn. Sau đó là ngồi lên nòng cứ xoay xoay.

Thậm chí còn nhảy nhót khắp phòng để tạo dáng ngắm bắn giống như mấy gã điệp viên trên phim ảnh.

Đương nhiên không thiếu bóp cò cho quen tay, thành ra trong phòng liên tục vang lên tiếng tạch tạch.

Không muốn lãng phí đạn vô ích, chứ không thì hắn đã chạy tới chỗ vắng vẻ bắn thử vài nhát rồi đấy.

Tự tin đã quen với mọi thao tác cần thiết, gắn xong băng đạn, lại cẩn thận khoá chốt an toàn, Cao Cường liền đem súng dắt vào đai lưng quần phía đằng trước.

Chứ dắt vào phía sau lưng khi ngồi lái xe sẽ cộm lên, bị người khác nhìn thấy liền phiền toái rồi.

Súng còn mang theo thì chẳng có lý do gì không chuẩn bị thêm đạn dự phòng.

Nạp xong đạn vào băng sơ cua, Cao Cường nhét vào trong túi xách cùng với quần áo.

Sau đó vớ lấy chìa khoá xe rồi rời khỏi phòng.

Dắt chiếc Harley Davidson ra tới đầu xóm trọ, Cao Cường đưa mắt thoả nhìn lên bầu trời.

Trăng và sao đêm nay đều rất sáng.

Có lẽ chúng sẽ được chứng kiến Cao Cường hắn giải quyết dứt điểm một vụ việc đi.

“Brum.” – Tiếng động cơ vang lên dồn dập, chiếc Harley Davidson từ từ hoà vào trong màn đêm

---

Khác với mọi lần, Cao Cường lúc này cho xe chạy với tốc độ khá là chậm, chỉ ở khoảng 15 tới 20 dặm trên giờ.

Hắn cố tình đi với tốc độ này, là có nguyên do của nó cả.

Chả thế mà vừa mới đi lên cầu Tây Biên, cây cầu bắc ngang qua dòng sông Thổ. Sau lưng hắn liền xuất hiện một gã trung niên chậm chậm bám theo bằng chiếc motor dòng leo núi.

Cao Cường tăng tốc một chút, gã lập tức tăng theo.

Cao Cường giảm chậm tốc độ, gã cũng giảm để giữ nguyên khoảng cách.

Qua vài lần tăng tăng giảm giảm, không còn nghi ngờ gì khi nói gã này là kẻ bám đuôi.

Có điều bám đuôi bằng cái xe leo núi với động cơ nổ tăng tăng như xe tăng thì đúng là hết chỗ để mà nói.

Một gã tay mơ, không có kinh nghiệm đeo bám.

Hoặc bản thân gã cho rằng không cần thiết phải che dấu.

Giữ vững cự li khoảng cách là vì chưa phù hợp chạm trán mà thôi.

Nói chung gã này bài vở chiêu số thế nào không quan trọng. Bởi vì Cao Cường chính là vì dẫn dụ gã bám theo nên mới chủ động cho xe chạy thật chậm đấy.

Gã không vội vã gây xung đột, chính hợp với ý của Cao Cường đây.

Vậy là hai người cứ vậy một trước một sau, không nhanh không chậm, từ từ đi qua phía đầu bên kia của cầu Tây Biên.

Vượt qua cầu Tây Biên là tiến vào địa bàn huyện Giang Lâm.

Một huyện có diện tích rộng lớn nhưng thưa thớt dân cư. Phù khắp với đa phần là rừng núi và sông hồ.

Thay vì tiếp tục chạy xe theo đường lớn, Cao Cường lại cho xe rẽ vào con đường mòn tối tăm heo hút.

Đương nhiên gã trung niên phía sau cũng ngay lập tức rẽ theo hắn.

Tuy đã đi vào con đường vắng vẻ là vậy, xong gã vẫn giữ nguyên khoảng cách như cũ.

Cao Cường có cảm giác gã đang dùng chiêu trò mèo vờn chuột để mà gây sức ép tâm lý lên hắn.

Muốn cân não sao?

Trong lòng cười lạnh, Cao Cường liền cho xe đánh võng, chẳng mấy chốc bụi tung mù mịt.

Khói bụi dày gấp trăm lần những đoạn đường thi công dang dở trong thành phố. Tầm nhìn gần như bị phế bỏ, có hay chẳng chi còn thấy loáng thoáng ánh đèn xe mà thôi.

Cho hít khói bụi ngập mồm.

Xem cái gã tôm lợm này có còn bình tĩnh thông dong được nữa hay không.

Pha chơi bản này của Cao Cường thu được hiệu quả lớn vô cùng. Chưa tới một phút đã thấy từ phía sau ầm ầm vọng tới tiếng chửi rủa:

“Con bà nguoi, con mẹ nguoi, thứ cầu tạp chủng, lão tử thề sẽ uống máu lột da nguoi, bẻ từng đốt từng đốt từng đốt xương của nguoi raaaaa”

Cao Cường cũng học theo đối phương mà hô lên thật lớn:

“Lão cầu nguoi sửa gì cơ ta nghe không rõ?”

Ngay tức thì gã ở phía sau gầm lên đáp lại:

“Lão cầu sửa.. Ách.. AAAAAA.. Cầu tạp chủng, nguoi chờ đó cho taaaaa”

“Ha.. ha.. ha..”

Cao Cường cười lên thật lớn, vừa gia tăng tốc độ, vừa đánh võng và tiếp tục chọc tức đối phương:

“Lão cầu nhà nguoi hít bụi có thấy thoải mái không? Hôm nay tâm tình của ta không tệ, liền cho lão cầu nhà nguoi hít bụi đến chết thì thôi, sướng nhé,

không cần cảm ơn”

Muốn chơi kiểu quân tử, thực lực phải đủ cường.

Thực lực vẫn chưa đủ, chỉ có thể chơi kiểu tiểu nhân.

Mà đã chơi kiểu tiểu nhân, thì không chừa một thủ đoạn dâm hèn nào cả. Trong đó bài học đầu tiên mà Hồ lão dạy hấn, đó chính là làm đủ mọi cách chọc tức khiến cho địch nhân không tài nào giữ nổi sự bình tĩnh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Gọi Ý Từ Địch Nhân

Hai chiếc xe một trước một sau lao đi vun vút trong màn đêm.

Theo cái màn rượt đuổi này mà khói bụi mù mịt trải khắp con đường mòn.

Kẻ phải hứng chịu duy nhất đang ngồi chiếc xe chạy ở đằng sau, bởi vậy gã không thể thiếu mở miệng liên tục mắng chửi nguyên rủa với những ngôn từ thậm tệ nhất.

Cứ há miệng mắng chửi nhiệt tình đi, tấp phải càng nhiều bụi đất chứ ích lợi gì.

Chửi đến sái quai hàm cũng có khiến cho Cao Cường bị mất đi miếng thịt nào đâu.

Hơn nữa gã này chửi càng hăng tiết thì lại càng ăn nhiều thiệt thòi hơn mà thôi.

Bởi vì nóng giận mất khôn sẽ khiến tinh thần không còn được bình tĩnh, lại vừa khiến tần suất hơi thở ổn định cần phải có của một tu sĩ cũng theo đó mà bị loạn nhịp.

Nói cho cùng thì thế trận đang tạm thời nghiêng về phía Cao Cường.

Trong khi đối phương tức phát điên, thì hấn chạy xe ở đằng trước hết chu mô huyết sáo lại tới làm nhảm khúc tình ca. Có thể nói là bi ối không thể bi ối hơn được nữa rồi.

Cũng không thể trách Cao Cường chơi bời kiểu thiếu xanh chín được.

Cái gã mồm chó không mọc được ngà voi chạy xe phía sau, không ai khác mà chính là kẻ ếm bùa ngải Cừu ca.

Mà những kẻ dùng bùa ngải đi hại người như thế thì Auto không phải thứ đồ gì tốt.

Biết đối phương không phải thứ đồ tốt mà còn chơi đẹp thì chỉ có kẻ ngu mới làm.

Cũng nhân dịp chơi màn rượt đuổi này, Cao Cường có nhìn cận cảnh hơn về chiếc Harley Davidson.

Đúng là dòng xe máy tay bó gối ngoại quốc hay cười khi đi phượt có khác. Chạy trên đường mòn đầy đất với đá vụn mà lao đi băng băng cứ như trên con đường bằng phẳng vậy đó.

Nếu không nhờ có vậy, chỉ sợ đã sớm bị chiếc motor leo núi phía sau đuổi kịp rồi.

Nói chung là tưởng không phê mà phê không tưởng, Cao Cường càng lúc lại càng mê tít chiếc xe này.

Tuy còn muốn chọc tức đối phương nhiều hơn nữa, đáng tiếc con đường mòn này chỉ chạy xe với tốc độ cao tầm 30 phút là đi đến điểm cuối rồi.

Lúc này đằng trước mặt xuất hiện hai ngã rẽ, một là lối thông ra đường quốc lộ, và hai là lối tiến vào con đường đất đá gập ghềnh khó đi.

Ra quốc lộ bút tốc thì đối phương có đến Tết cũng không đuổi kịp được.

Có điều muốn làm như thế thì lúc trước Cao Cường đã chẳng rẽ vào đường mòn để làm quái gì.

Hơn nữa dẫn dụ gã này ra là để giải quyết triệt để, giao đấu trên đường quốc lộ là không có được.

Rất dễ bị camera an ninh ẩn dấu trên đường quốc lộ quay chụp, đến lúc đó có mà phiền toái bằng chết.

Không chút ngại ngần, Cao Cường liền cho xe phóng vào con đường đất đá lồi chồm, tốc độ có thể nói ngay tức thì giảm đi một cách rõ rệt.

Quá nhiều đất đá, để cho hấn với chiếc Harley Davidson xóc nảy tung tung.

Đã vậy bộ phận giảm xóc còn liên tục phát ra âm thanh kéo kẹt, như những nhát dao cứa vào tâm can, để Cao Cường hấn cảm thấy sót xe vô cùng.

“Rành.. Rành..” – Tiếng động cơ của chiếc xe leo núi càng lúc lại càng gần bên tai.

Nhìn chung trên con đường đất đá, dòng xe leo núi chiếm nhiều ưu thế hơn là điều không cần bàn cãi.

Sau có vài phút ngắn ngủi, khoảng cách giữa hai chiếc xe đã rút ngắn xuống chỉ còn hơn mười mét.

Cao Cường vì thế thi thoảng ngoái lại quan sát đối thủ của mình một chút.

Hơi khó phán đoán đối phương ở độ tuổi nào, bởi vì cái gã này hiện tại toàn thân phủ kín bụi đất luôn rồi.

Có điều đáng về của gã đầu voi đuôi chuột ra sao không cần phải để tâm tới.

Điểm mấu chốt khiến Cao Cường lưu ý hơn cả, đó là làn khí vụ nồng đậm có màu đỏ tía, đang quấn quanh bám dính lấy bên ngoài cơ thể của gã địch nhân đuổi theo phía sau lưng này.

Oán khí.

Thứ khí thể tích tụ lại sau nhiều lần lạm sát người vô tội.

Người thường tất nhiên không thể nhìn thấy các loại khí như tu sĩ.

Xong chỉ cần tiếp cận với kẻ bị oán khí quấn quanh, sẽ ngay tức thì nảy sinh ra cảm giác sợ hãi vô có.

Nhìn chung bởi vì có màu sắc tương tự, cho nên phần lớn tu sĩ nhầm lẫn thứ khí thể này là huyết khí. Phải có tìm hiểu chuyên sâu thì mới phân biệt ra được.

Đương nhiên với một kẻ bị hướng theo con đường sát ma diệt quỷ như Cao Cường, để phân biệt rạch ròi các loại khí với nhau chỉ là một chút lòng thành mà thôi.

Xem ra cái gã khốn kiếp này rất chăm chỉ đem bùa ngải đi hại người.

Cứ nghĩ tới Cửu ca, người đồng nghiệp gần gũi nhất của hấn thiếu chút thì treo.

Ánh mắt Cao Cường nhìn về gã khốn kiếp đuổi theo sau lưng lại thêm một phần lạnh lẽo.

Chẳng quan tâm tới ánh mắt như muốn giết người của Cao Cường, khi khoảng cách chỉ còn năm mét, gã này liền nở nụ cười phi thường dữ tợn và gào thét:

“Cầu tạp chúng, ngươi chạy nữa cho lão tử xem nào?”

“Xi..” – Cao Cường nhỏ bãi nước miếng coi thường, sau đó trưng ra bộ mặt tỉnh bơ mà hỏi:

“Ta nói này lão cầu, có làm sao ngươi lại cứ giết người thường? Tìm kiếm cảm giác siêu việt? Nếu đúng là như vậy thì lão cầu ngươi cũng quá vô dụng yếu hèn đi. Đề ra thứ nhitừ phế vật thể này chắc hấn cha mẹ của ngươi phải đau khổ nhiều lắm. Bọn họ thật đáng thương a”

“Con mẹ ngươi ngậm mồm” – Gã sau lưng điên cuồng gầm lên, thuận tiện lớn tiếng phân bua:

“Ngươi thì biết cái gì? Cái gã bốc vác kia dám tranh nữ nhân với lão tử, tội đáng chết ngàn vạn lần. Còn ngươi nữa, dám phá ngải của lão tử, cũng phải chết ngàn vạn lần”

Cao Cường vẫn như cũ thái độ tỉnh bơ mà bữu môi đáp trả:

“Ta nói này lão cầu, ngươi trông xấu bản như một con chó ghê lờ hắc lờ thể kia thì ai mà thèm hả? Không biết nhục đâm đầu vào vách núi chết đi, lại còn dám tìm gái?”

Suốt nửa giờ bị khói bụi hành hạ, muốn nín nhịn con tức trong lòng đã phi thường khó. Huống chi hiện tại còn bị vị xấu bản như chó ghê, khiến gã càng dồ dại mà gào lên:

“Cầu tạp chúng, con mẹ ngươi, bà nội ngươi, lão tử muốn xé xác ngươi”

Trung ra về mặt phức tạp, Cao Cường thở dài đâm chốt một câu:

“Chó hay sủa là chó không biết cắn. Lão cẩu, muốn cắn ta thì lao lên đi, đừng sủa ông ổng nữa”

“CHẾT ĐI” – Đáp lại Cao Cường là một tiếng quát thật lớn, chỉ thấy gã sau lưng hơi nghiêng xe, rồi ra chân nhanh như chớp đá một cước thật mạnh vào khối đá nhỏ nhỏ dưới mặt đất.

“Xiu..” – Khối đá như thể đạn pháo bắn thẳng tới phần lưng của Cao Cường.

Tốc độ bắn phá tới của khối đá là rất nhanh, xong đối với Cao Cường lại không tính vào đâu cả.

Hắn chỉ khẽ lắc mình một cái, liền dễ dàng né tránh, thuận tiện châm chọc đối phương một câu:

“Nói nguoi cắn nguoi liền cắn? Lão cẩu, nguoi cũng quá ngoan đi. Hay là để ta mang nguoi về xích ở chân cầu thang, làm chó canh cửa cho phòng trọ của ta thế nào hả?”

“AAAAAA..” – Một tiếng gào rú vang vọng giữa trời đêm, dám chắc gã này đã điên tiết lắm rồi.

Gã rất muốn mắng chửi cho bõ tức, xong lại sợ hờ ra là bị Cao Cường si và cho không bằng con chó. Thành ra gào thét một tiếng xong, gã hằm hằm tăng tốc để truy đuổi nhanh hơn.

Cao Cường đã lòi cả tám đời tổ tông của gã ra để si và, nhưng gã vẫn không hề đáp trả một câu.

Có thể thấy gã tòm lợm này đang phi thường quyết tâm. Chắc hẳn trong đầu dự tính khi nào tóm được Cao Cường rồi thì mới lên tiếng chà đạp si nhục, gỡ gạc lại vốn liếng đây mà.

Thế nhưng tưởng như thế là xong chuyện thì lại quá ngây thơ mất rồi.

Gã trầm mặt đuổi theo mà không hề hay biết rằng Cao Cường đang thầm cảm ơn gã đây.

Bởi vì chính cái hành động dùng khối đá tấn công của gã, tình cờ giúp cho Cao Cường biết nên làm thế nào để vừa hành hạ dày vò, vừa thăm dò vốn liếng của địch nhân.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng từ trong túi quần lấy ra một xấp Hoả Cầu Phù đã sớm gấp thành phi tiêu. Sau đó ngoái lại nhìn gã địch nhân, nở nụ cười hiền như bụt và nói:

“Lão cẩu, thoải mái tận hưởng bữa tiệc mà ta dành cho nguoi đi”

“Xiu.. Xiu.. Xiu..” – Dứt lời hắn liền vung tay liên tiếp ném ra Hoả Cầu Phù, phi tiêu theo đó nối đuôi nhau bay xẹt trong không khí, lưu lại từng vệt tàn ảnh sắc đỏ mờ mờ.

“Hừ, thứ thần kinh” – Nhìn mấy chiếc phi tiêu giấy bắn tới, gã địch nhân khẽ hừ lạnh kinh thường.

Phi tiêu sắc bén bằng kim loại còn chẳng ăn ai, huống chi là phi tiêu giấy. Bởi vậy gã cho rằng Cao Cường là đang đánh lạc hướng, che dấu âm mưu để hèn nào đó.

Sở dĩ có sự nhầm lẫn này là vì phi tiêu bay với tốc độ quá nhanh, Hoả Cầu Phù rời tay còn chưa kịp biến hoá thành Hoả Cầu trạng thái, thành ra bị gã địch nhân coi thường.

Xin thế có trời, Cao Cường không nghĩ tới địch nhân của mình lại ngu ngốc đến thế này đâu.

Bởi vì phòng ngừa gã này né tránh nên hắn ném liền một lúc 20 lá Hoả Cầu Phù, chắc ăn giống như cái lần đầu bị Hồ lão cho hắn lĩnh trọn 20 bao cát vào người vậy đó.

Cứ nghĩ gã địch nhân phải làm cách nào đó để né tránh, nào ngờ bởi vì một chút sai lầm tai hại.

Gã nguốc này lại đối đầu trực diện với 20 lá Hoả Cầu Phù chưa kịp bật mở đang bay tới.

Và thế là..

“Phùng.. Phùng.. Phùng..”

Hai mươi lá Hoả Cầu Phù đồng loạt bốc cháy, điệp gia chồng chất tạo thành một khối hoả cầu khổng lồ.

Rồi cứ thế nuốt gọn gã địch nhân cùng với chiếc xe leo núi vào trong.

“Oành..” – Động tĩnh chiếc xe đổ ngã va đập vang lên.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.” - Đi kèm với đó còn có tiếng kêu gào phi thường thảm thiết.

“OÀNHƯUU.. OÀNHƯUU.” – Liên tiếp hai tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên.

Nổ lớn đến nỗi Cao Cường cảm nhận thấy mặt đất dưới chân khẽ rung chuyển.

Một tiếng nổ là do khối hoả cầu khổng lồ tạo ra, hoả diễm theo đó bắn tung toé ra bốn phía xung quanh, chiếu sáng rực rỡ cả một khoảng không gian nơi này.

Tiếng nổ còn lại khỏi cần đoán cũng biết là do bình xăng của chiếc xe leo núi phát nổ mà tạo thành. Có điều Cao Cường không quan tâm những thứ này.

Bởi vì sự chú ý của hắn lúc này đem dồn cả vào gã địch nhân hiện tại đang lăn lộn kêu gào trên mặt đất, với toàn thân bốc cháy phừng phừng cứ như thể là một bó đuốc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Âm Ảnh Tội Lỗi

Khi va chạm với mục tiêu, sát thương do Hoả Cầu Phù gây ra đúng là không quá lớn.

Có điều điểm lợi hại của Hoả Cầu Phù đó là tạo ra thứ hoả diễm bén mồi nhanh kinh khủng.

Và điểm đáng sợ là ở chỗ khi gặp các loại tà khí thì thứ hoả diễm này cháy dai dẳng vô cùng.

Oán khí cũng là một trong các loại tà khí.

Và thật đáng buồn cho gã địch nhân của Cao Cường.

Bởi do sát hại quá nhiều người vô tội, mà bao quanh cơ thể gã lại chính là nồng nặc oán khí.

Tạo điều kiện để thứ hoả diễm do Hoả Cầu Phù tạo ra, bốc cháy ngùn ngụt, mãi không chịu dứt.

Tất nhiên cháy được bao lâu còn tùy thuộc vào địch nhân mạnh hay yếu. Gặp phải gã nào cường, khề hắt xì hơi cũng đủ khiến thứ hoả diễm này tắt ngúm.

Có điều cường thì cũng phải võ môn Hoàng Khí cảnh, hoặc huyền môn Trúc Cơ kỳ.

Mà cái gã địch nhất trước mắt này đã đạt tới tu vi Hoàng Khí cảnh sao? Tất nhiên là chưa.

Xin lỗi chứ, hắn mà là võ môn Hoàng Khí cảnh. Chỉ riêng với hoàng khí ngoại phóng công kích từ xa, đã đủ để đánh chết Cao Cường mấy chục lần luôn rồi.

Của đáng tội, ai bảo gã chưa đạt tới Hoàng Khí cảnh đây. Đã vậy lại còn cực kỳ ngu xuẩn, để rồi hiện giờ mới bị hoả diễm thiêu như chó thui thế này đây.

Hơn nữa Hoả Cầu Phù là thứ của nhà trồng được, lần này ra ngoài Cao Cường mang theo tới cả trăm lá.

Vì thế vụ nổ vừa phát sinh, nhân lúc gã bệnh liền lấy mệnh của gã.

Cao Cường ngay tức thì dừng xe, không chút tiếc rẻ tặng cho địch nhân thêm năm lá.

Bởi vậy được sống địch nhân lại càng thêm tốt cháy.

Hùng hực trong màn đêm trông lại càng thêm phần rực rỡ.

Đương nhiên gã địch nhân lăn lộn dẫy dụa cũng càng thêm dữ dội.

Đã thế không chỉ còn là tiếng kêu gào nữa, mà trộn lẫn thêm cả tiếng khóc than.

Hai thứ âm thanh này hoà quện vào nhau, tạo thành một bản hoà âm càng thêm phần thảm thiết.

Rồi đến lượt những chiếc hộp chứa trùng ngải mà gã mang theo trên người bị hoá điểm nung đỏ rực.

Những tiếng rít the thé lạnh lạnh do đám trùng ngải phát ra, nghe sao mà thấy ớn lạnh hết cả người.

Nhưng đáng sợ nhất phải kể tới đó là máu thịt xương cốt bị thiêu đốt, bốc lên thứ mùi cực kỳ kinh khủng.

Thứ mùi ghê rợn này trùng kích vào khứu giác của hắn, khiến Cao Cường vốn đã khó nhịn liền không thể nhịn được nữa, nhanh như gió chạy tới gốc cây rồi cứ thế há miệng nôn thốc nôn tháo.

Thằng thần mà nói thì đã vài ngày nay, cứ nghĩ tới việc sắp sửa cùng người chiến đấu, thậm chí còn phải ra tay giết ai đó. Cao Cường lại thấy lo lắng bồn chồn, người ngọm tay chân bủn rủn.

Cái tình trạng gây khó chịu này dai dẳng vô cùng, bủa vây lấy tâm trí của hắn cả ngày lẫn đêm.

Tuy nhiên suốt mấy ngày liền Cao Cường ngay cả Độ Tâm Kinh cũng không niệm. Mục đích là để làm quen và thích ứng dần, cũng như tôi luyện tâm trí luôn luôn sẵn sàng cho việc chiến đấu.

Ý tưởng thì tốt xong hiện thực lại tàn khốc vô cùng.

Từ lúc vừa phát hiện bị bám đuôi, cảm giác lo lắng bồn chồn cũng như chân tay bủn rủn lại một lần nữa ủa về.

Vừa chạy xe vừa trêu chọc đối phương là vậy, xong thực tế bản thân hắn lại ở trong trạng thái căng thẳng tột độ.

Nói chung thì đây là lần đầu tiên hắn va vấp, có cảm thấy căng thẳng lo âu sợ sệt là chuyện hết sức bình thường.

Thế nhưng cũng không phải toàn bộ cảm xúc trong hắn đều tệ hại.

Giống như Cửu ca bị ổi từng tiết lộ lần đầu tiên gã ăn nằm với nữ nhân, ngoài sự hồi hộp phấn khích ra, thì còn có một chút lo lắng sợ hãi.

Dùng lần đầu tiên gái gú của Cửu ca để so sánh với lần đầu tiên va chạm địch nhân của Cao Cường, mặc dù có hơi xàm xí ngớ ngẩn.

Nhưng nhìn nhận khách quan thì cảm xúc là không sai biệt lắm.

Bởi vì ngoài cảm giác bồn chồn lo lắng ra, Cao Cường còn có một chút phấn khích đợi chờ.

Hắn mong chờ vào một cuộc chiến, để qua đó có cái nhìn chính xác nhất về thực lực của bản thân.

Tránh việc trở thành ếch ngồi đáy giếng, ảo tưởng sức mạnh, như Hồ lão đã từng nhiều lần nhắc nhở.

Chính vì thế mà mấy ngày trước đây, vừa cảm thấy bị người nào đó rình rập, Cao Cường ngay tức thì làm ra chuẩn bị để đón nhận một cuộc chiến.

Tất nhiên nếu nhận thấy đối thủ vượt quá khả năng có thể tiếp đón, vậy thì Cao Cường không ngại sử dụng 1 trong 36 kế đó là tẩu vi thượng sách.

Lúc phát hiện khí tức của đối phương không tạo ra cảm giác áp bách nguy hiểm gì mấy. Sự phấn khích trong lòng hắn lại càng bùng lên mãnh liệt.

Phương án bỏ chạy theo đường quốc lộ mau chóng bị loại trừ.

Thay vào đó là dùng tới chiến thuật lợi dụng địa hình để chọc giận đối phương.

Xét một cách toàn diện thì việc đối đầu khi chưa nắm rõ địch nhân mạnh yếu ra sao là hơi mạo hiểm.

Thế nhưng cứ rình rình địch thủ vừa miếng mới dám đánh, vậy thì tu luyện chẳng phải quá vô nghĩa sao?

Nín nhịn uất ức hơn một năm trời đã đủ lắm rồi, giờ có địch nhân tìm đến tận cửa mà ngay cả đánh cũng không dám, vậy thà chết đi cho nó rảnh nợ.

Và lại mạo hiểm cũng giúp hắn thu được những lợi ích nhất định.

Nếu như bị đối phương dồn ép rơi vào thế chân tường chẳng hạn.

Phải đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, để có thể sống, thông thường tiềm lực ẩn sâu trong mỗi người sẽ bộc phát ra một cách triệt để.

Ngoài ra thứ mà Cao Cường đang cần nhất lúc này, chính là thích nghi được với môi trường sống luôn ngập tràn hiểm họa rình rập của giang hồ giới.

Khó khăn lắm mới có được một đối thủ không cường đại quá đà. Tất nhiên Cao Cường phải trân trọng cơ hội này để mà xông pha liều lĩnh một phen.

Hắn đã tính toán hoạch định chi tiết cẩn thận như vậy đấy.

Thế nhưng bỏ ai mà ngờ được cái gã địch nhân này lại tìm chết giới đến vậy.

Đã thế Cao Cường cũng vì cuồng quá mà quên cha nó kế hoạch, vội vã tương thêm 5 lá Hoả Cầu Phù.

Giờ thì hay lắm.

Gã địch nhân đã bị hoả diễm thiêu chết luôn rồi còn đâu.

Lấy gì kiểm nghiệm thực lực bản thân? Lấy đâu ra sức ép để bộc phát tiềm lực?

Đã không thu được lợi ích gì thì chớ, hấn lại còn phải gánh chịu cái cảm giác nao núng cực kỳ khó chịu do lần đầu tiên giết người đồ ập tới.

Nếu như có chiến đấu sinh tử, bị ép buộc phải kịch liệt phản kháng, khó chịu sẽ mờ nhạt đi nhiều. Nhưng không, chẳng có cuộc chiến nào cả.

Hận gã địch nhân vì quá dễ chết + 1.

Hận bản thân vì tự tay đập nát cơ hội + 9.

Suy nghĩ tự trách phút chốc tràn ngập trong tâm trí.

Cao Cường bỗng thấy tình huống lúc này có chút tương tự cái lần đầu ăn nằm với nữ nhân của Cửu ca. Đây phần khích mong chờ, để rồi nháp nhô chưa được 3 giây thì gã nhà đạn.

Tình huống khác biệt xong diễn biến giống như nhau, đều vội vàng hấp tấp do quá thiếu kinh nghiệm.

Sự việc đã lỡ rồi, có ngồi tự trách đến già cũng không thay đổi được gì.

Hơn nữa vừa rồi động tĩnh hơi lớn, không nên lưu lại nơi này quá lâu.

Vì thế Cao Cường trở lại xe, từ túi xách lấy ra một lọ thủy tinh, bên trong chứa đựng Hủ Thi Phấn mới điều chế mấy ngày gần đây.

Gắng chịu đựng cảm giác nôn nao trong người, hấn thả một lá Độ Âm Phù lên trán cổ thi thể, đem hòn phách gã địch nhân thu nốt lại, rồi mau chóng nhét lá phù trở lại trong túi.

Sau cùng là cẩn thận rắc đều Hủ Thi Phấn lên cổ thi thể sớm đã cháy đen thui lù trên mặt đất này.

“Xèo.. Xèo..” – Cổ thi thể bị Hủ Thi Phấn ăn mòn phát ra những tiếng động khe khẽ, kèm theo đó là làn khói trắng bốc lên nghi ngút.

Chưa đầy một phút, mới rồi còn như khối than co quắp nằm đó, thì nay thi thể gã địch nhân đã hoàn toàn biến mất không sót lại chút gì.

Cất công dùng đất đá vùi lấp dấu vết tại hiện trường, sau đó là đem chiếc xe leo núi cháy rụi chỉ còn trơ lại khung đi ném ở thật xa.

Cẩn thận rà soát lại một lần, xác định không còn điểm nào đáng nghi nữa. Cao Cường mới yên tâm leo lên xe nổ máy rời khỏi đây.

Dựa vào định vị bản đồ trên chiếc điện thoại lỗi thời, Cao Cường tiếp tục chạy xe xuyên qua những con đường gập ghềnh đất đá.

Tuy có hơi khổ cực một chút, xong còn hơn là bị camera trên đường quốc lộ quay chụp lại.

Hơn nữa Cao Cường cũng muốn tìm kiếm một điểm kín đáo nào đó để dừng chân tạm thời.

Cho dù gã kia là kẻ cực kỳ đáng chết, xong không vì thế mà vui lấp được một sự thật hiển nhiên. Đó là sau khi giết người, trong lòng sinh ra nỗi ám ảnh mang tên tội lỗi.

Chung quy là bởi quan niệm còn bị trói buộc trong môi trường sống phải luôn tuân thủ theo luật pháp. Chỉ một hai ngày đã vượt qua ám ảnh tội lỗi là chuyện không thể nào.

Đã vậy hoàn cảnh lại còn không cho phép hấn có đủ thời gian để chậm rãi vượt qua sự ám ảnh này.

Bởi vì sau khi hấn giết người, cái mẫu tiên căn khôn nạn trong đan điền giống như nuốt phải hàng tấn chất kích thích vậy. Nó liên tục lắc lư quấy phá cực kỳ dữ dội.

Mặc dù chưa thấy tệt đoàn nào phát sinh, xong để chắc ăn không ra sai lầm, Cao Cường quyết định mau chóng tìm nơi phù hợp để ngồi xuống tụng niệm Độ Tâm Kinh.

Chịu đựng xóc nảy tung tung hơn 3 dặm đường, Cao Cường rốt cuộc tắm tia thấy một nơi khá ổn. Đó là một gốc cổ thụ cao chọc trời và có đường kính cực kỳ lớn.

Điểm đặc biệt là bộ gốc rễ của nó giống như năm chiếc cột trời lên khỏi mặt đất. Bao phủ kín mít xung quanh là một loài cây dây leo có tán lá mọc um tùm.

Sự kết hợp này tình cờ hình thành một không gian vô cùng kín đáo. Có thể cho rằng đây là một gian phòng do thiên nhiên ban tặng cũng không sai chút nào.

Nhẹ nhàng vạch mở tán lá, hắt dòng đèn điện thoại chiếu rọi vào bên trong.

Chiều cao hơi thấp chỉ khoảng một mét rưỡi, nhưng diện tích khá ổn khi rộng tới 10 mét vuông. Quan trọng hơn là không có dấu vết động vật từng chiếm cứ nơi đây làm hàng ổ.

Ngây ngốc ở nơi này rất có phong phạm cao thủ ẩn thân nơi núi rừng hoang vu đi.

Đẹp bỏ suy nghĩ dư thừa, Cao Cường mau chóng đem xe đẩy vào trong. Sau khi điều chỉnh cho tán lá che phủ kín mít trở lại, hắt thả lỏng toàn thân ngồi xuống. Độ Tâm Kinh cũng ngay tức thì được nhắm niệm trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thần Kỳ Hiệu Quả

Độ Tâm Kinh cái đồ chơi này hiệu quả an thần có thể nói là phi thường lớn. Thoáng nhắm niệm vài câu, tâm trạng của hắn đã ngay tức thì bình tĩnh khá nhiều.

Nửa giờ nhắm niệm mà thôi, sợ hãi lo lắng dần tới chân tay bần rùn cũng tiêu tán chẳng còn.

Có điều cái tia tiên căn như đầu Ác Xà vùng vẫy trong đan điền lại không thấy dấu hiệu trầm tĩnh xuống.

Hoài nghi nếu chỉ nhắm niệm trong lòng thì cái thứ này không có nghe được gì.

Cực chẳng đã, Cao Cường đành thử đem Độ Tâm Kinh tụng niệm ra thành tiếng xem sao.

Bà mẹ nó chứ, Cao Cường hắn là đánh bậy đánh bạ thôi, không ngờ lại thành công mỹ mãn.

Mới vừa rồi còn quặng quật tung bùng, vận vẹo loạn xạ. Lúc này đây chỉ sau vài câu Độ Tâm Kinh phát ra từ cửa miệng, tia chớp tiên căn liền nhu mì hẳn xuống.

Không chỉ có vậy..

Tụng niệm Độ Tâm Kinh phát ra thành tiếng, từng tế bào trên khắp cơ thể hắn cũng nhận được hiệu quả an thần, trong phút chốc thấy nhẹ nhõm thư thái vô cùng.

Thần kỳ hơn nữa..

Không gian xung quang bỗng chốc trở thành tĩnh lặng như tờ.

Chim chóc ngoài kia ngừng cất lên tiếng hót, cành lá xào xạc cũng thôi đừng đưa theo gió.

Chúng như thể đắm chìm lắng nghe những câu kinh mà hắn đang tụng niệm ra khe khẽ vậy đó.

Vẫn chưa là gì.

Cao Cường dễ dàng cảm nhận thấy bầu không khí nơi đây vậy mà càng thêm thanh tân tươi mát.

Để hắn không kim lòng được, tham lam hấp lấy vài ngụm thật sâu..

Không muốn phá hỏng giây phút thần kỳ này.

Cao Cường ngay ngắn ngồi yên để tiếp tục tụng niệm Độ Tâm Kinh, chỉ là theo bản năng thôi thúc, âm thanh mà hắn phát ra cũng dần lớn hơn đôi chút.

Thay vì chỉ là những tiếng thì thầm nhỏ, hiện tại đã có thể nghe rõ rành rành những câu từ.

Mặc dù câu kinh phát ra chỉ là những phiên âm tối nghĩa cực kỳ khó hiểu, xong nó dường như có ma lực phi thường mãnh liệt, khiến muôn thú rù rủ nhau

tìm tới đám mình lắng nghe.

Hươu nai, sóc chuột, rắn rít, hùm beo.. từ những loài động vật ăn cỏ hiền lành, cho tới những loài hung thú săn mồi dữ tợn, tất cả chúng đều chậm rãi tề tụ lại nơi đây.

Tập quán sinh tồn khác biệt là thế, tuy nhiên không có tràng cảnh đầm máu nào diễn ra cả.

Hung thú săn mồi không bộc lộ ra bản năng khát máu thường thấy.

Động vật ăn cỏ cũng chẳng hề tỏ ra sợ hãi rụt rè như thường lệ.

Chúng đều giống như nhau, lặng lẽ nằm xuống xung quanh gốc cổ thụ. Nhắm mắt lại và đắm chìm vào những câu kinh vẫn không ngừng văng vẳng vọng ra.

Một khung cảnh bình yên đến lạ kỳ.

Muôn thú ùn ùn kéo đến ngây ngốc vây kín xung quanh là thế đấy, đáng tiếc rằng kẻ đầu têu gây ra vụ việc là Cao Cường lại chẳng hề hay biết một chút xú gì.

Không hiểu Cao Cường hẳn sẽ có cảm tưởng gì khi biết rằng bản thân vậy mà đã bỏ lỡ cái tràng cảnh hoành tráng chỉ xuất hiện trong phim hoạt hình thế này.

Chắc hẳn là thấy tiếc nuôi nhiều lắm đi.

Cũng không phải do Cao Cường hẳn ngủ gật hay là mất đi tính cảnh giác nên mới chẳng hề hay biết gì.

Mà là bởi có tình huống đột ngột phát sinh để cho hắn rơi vào cảnh hơi tương đồng với bất khả kháng.

Hắn không còn tâm trí để ý diễn biến bên ngoài.

Hay nói thẳng ra là do Âm Đức lực lượng lại chạy tới.

Và trong cái lần xuất hiện thứ hai của thứ công đức lực lượng một trong này. Có thể thấy nồng độ Âm Đức lực lượng dày đặc hơn gấp lần trước tới cả trăm lần.

Chả thế mà phủ kín khoảng không gian trong gốc cây lúc này, thuần một màu bạc trắng đến chói cả mắt, ngay cả thị giác của hắn cũng thành thứ vô dụng luôn rồi.

Cao Cường hoài nghi nếu không hấp thu, có khi thứ khí thể bàng bạc này tụ lại rồi hoá lỏng cũng nên.

Có điều Âm Đức dày đặc là thế đấy, xong tín vật Phán Quan lại chẳng hề có nửa xu làm ra phản ứng.

Cao Cường hò hét gọi hỏi, thậm chí mắng chửi đủ kiểu mà cái thứ quý quái này vẫn cứ im lìm như thóc.

Hết cách nên hắn thử vận chuyển Vô Thượng Lô Kinh để hấp thu, loi hệ linh khí thì nuốt cứ ảm ảm, đáng tiếc lại chẳng la liếm nổi dù chỉ là một tia Âm Đức bé tẹo tèo tèo.

Vận dụng tới cả công pháp rồi mà còn không hấp thu được, thử hỏi hắn biết sống sao cho vừa đây?

Cũng phải thừa nhận rằng Cao Cường đang cảm thấy tiếc nuối và cay cú đùng hoi. Bởi vậy hắn liền liên tục nguyên rủa Âm Đức là cái thứ trông thì ngon mà ăn không có được.

Đương nhiên không thể thiếu mắng chửi cho cái gã quỷ Bạch Lân kia không ra hình thù gì luôn.

Xả một trận tinh thần thoải mái hơn đôi chút.

Cao Cường liền coi như không thấy Âm Đức lực lượng đang mời gọi trước mắt.

Hắn lần nữa khoanh chân xếp bằng, tiếp tục công cuộc tụng niệm Độ Tâm Kinh.

Một phần là vì tụng niệm Độ Tâm Kinh ra thành tiếng, đem lại cái cảm giác thư thái gây nghiện vô cùng.

Một phần là vì hắn muốn thông qua tụng niệm Độ Tâm Kinh, để có thể mau chóng xua tan đi nỗi muộn phiền từ việc không chấm dứt được chút nào Âm Đức lực lượng.

Chỉ là chưa niệm tròn một câu, hai mắt hắn đã mờ ra thật lớn, quang mang chiếu xạ sáng ngời ngời.

Tụng niệm Độ Tâm Kinh vậy mà trợ giúp hấp thu được Âm Đức lực lượng.

Một cảm giác như thể chết đi sống lại chọt ủa vào trong tâm trí hần.

Một cảm giác có thể dùng đến câu sững lên tới đỉnh để mà miêu tả.

Có điều Cao Cường không thể lãng phí thời gian cho việc ngồi đó mà ăn mừng vui vẻ được đâu.

Hần ngay lập tức nhắm nghiền mắt trở lại, rồi sau đó mấp máy môi tụng niệm Độ Tâm Kinh, với âm thanh phát ra lại càng thêm lớn và rõ ràng hơn trước.

Âm Đức lực lượng theo đó biến hoá thành một con đại hồng thủy mà đổ ập lên người hần.

Chỉ là không giống với khi hấp thu linh khí quá nhiều sẽ có cảm giác căng tức khó chịu. Âm Đức lực lượng thứ khí thể này lại phi thường nhu hoà.

Trông thì thấy ập tới chồm chồm vậy thôi, chứ khi Âm Đức lực lượng thẩm thấu vào cơ thể, để cho hần có cảm giác ầm ập thoải mái tận sâu linh hồn.

Cao Cường không biết phải dùng tới ngôn từ hoa mỹ như thế nào, thì mới có thể lột tả được chính xác nhất cái cảm giác phê pha trong hần lúc này đây.

Thật sự là..

Quá bay bổng.. Quá phiêu linh.. Quá đã ghiền..

Nhìn chung thì sự thăng hoa của tinh thần có phần hơi bị ảo diệu.

Nhưng những biến đổi trong mọi góc ngách trên khắp cơ thể của hần, lại để cho Cao Cường có được sự cảm nhận khá là chi tiết rõ ràng.

Từng thớ da, từng múi thịt, từng giọt máu, từng đốt xương... chúng tham lam hấp thu lấy Âm Đức lực lượng rồi chậm rãi phát nhiệt.

Toàn bộ cơ thể hần hiện tại rất là nóng, xong chưa đến mức vượt quá sức chịu đựng, bởi vậy không có gây cản trở đến việc niệm kinh.

Có thể thấy thông qua việc hấp thu Âm Đức lực lượng, cơ thể hần đang trải qua một lần thuế biến.

Cao Cường có thể cảm nhận rõ mồn một khí lực của mình đang tăng cường một cách nhanh chóng. Điều này đồng nghĩa với cường độ thể chất của hần đang trải qua một lần đột phá.

Cao Cường hiện tại đâu còn gà vịt như xưa, đối với tu hành ít nhiều đã nắm giữ được một vài khái niệm.

Và nếu như không có gì gây gián đoạn, Cao Cường tin chắc sau lần đột phá này, cường độ thể chất của hần sẽ tương đương với võ môn tu sĩ có tu vi cương khí cảnh trung kỳ.

Tất nhiên đây chỉ là so sánh trên số liệu sách vở. Muốn biết rõ mạnh yếu hơn thua cụ thể ra làm sao, cần phải trải qua kiểm nghiệm thì mới có thể nhìn nhận được chính xác nhất.

Bây giờ hần còn đang bận hấp thu Âm Đức lực lượng, đâu thể chạy ra ngoài múa máy chân tay được.

Mà lợi ích của Âm Đức lực lượng đem lại lại, toàn diện giống như tu luyện bằng Vô Thượng Lôi Kinh vậy.

Không chỉ trợ giúp thể chất cường lên nhanh chóng, mà còn thúc đẩy tu vi luyện khí của hần tiến triển thần tốc.

Cụ thể là không cần phải vận công, Âm Đức lực lượng vẫn tự biết đường mà mò vào không gian đan điền của hần.

Sau đó hoà tan với chân khí của hần, chẳng mấy chốc trữ lượng chân khí đã tràn đầy trong không gian đan điền.

Và chỉ cần hần thích thì ngay lúc này đã có thể tiến hành đột phá lên Luyện Khí trung kỳ.

Có điều Cao Cường là không có ngu mà làm như vậy.

Bởi vì chân khí là bị Âm Đức lực lượng hoà tan và đem pha loãng, mới khiến trữ lượng tích trữ trong đan điền trở nên tràn đầy.

Cũng giống như rượu bia mà thôi, chân khí bị đem pha loãng như thế thì kẻ khờ cũng hiểu được là mặt hàng kém chất lượng rồi.

Đem thứ chân khí kém chất lượng đi tiến hành đột phá, khỏi cần đoán cũng biết dù có thành công thì thực lực cũng yếu nhược vô cùng.

Chưa hết.

Đáng sợ hơn cả đó là kéo theo nền móng căn cơ sụt giảm, tu hành sau này lại càng gian nan với những khó khăn chồng chất khó khăn.

Đen đui thì tu vi đình trệ không tiến, lon ton ở hàng ngũ dễ nhúi đến khi cạn kiệt thọ nguyên rồi teo.

Lâm li thì giống như những trường hợp để sống được dài lâu mà liều mình tiến hành đột phá, nhưng mừng vui thì ít mà bi đát thì nhiều.

Bởi vì thất bại lại còn đồng nghĩa với thân tử đạo tiêu.

Vội vã nhất thời để rồi phải ôm hận thiên thu, không phải là phong cách làm việc của Cao Cường hấn.

Trừ khi là kẻ có tiềm lực thiên phú tu luyện thuộc vào hàng ngũ cực kỳ rách nát và hủ lậu.

Chứ không thì chả có ai ngu mà đi lựa chọn con đường khiến cho bản thân yếu đi. Cũng như chả có ai dấn đến nỗi đã biết phía trước là ngõ cụt nhưng vẫn cố mà đâm đầu vào.

Cao Cường hấn thuộc dạng thiên phú tiềm lực rách nát không chịu nổi vậy sao?

Không có dụng cụ đo đạc kiểm tra, nhưng Cao Cường tin tưởng hấn không bao giờ là thứ cùi bắp khó nhai.

Bởi vì phẩm chất thuộc tính tiên căn mà Cao Cường hấn sở hữu, ngay đến gã quỷ Bạch Lân quyền năng cường đại như thế còn phải e ngại dè chừng. Thử hỏi mở miệng nói ra câu Cao Cường hấn thiên phú hủ lậu thì ai mà tin cho được?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bá Chủ Rừng Xanh

Qua sự kiện Âm Đức lực lượng chạy tới dâng lên tận miệng thế này, Cao Cường còn phát hiện ra một vài điểm vô cùng hay ho.

Trong đó nổi trội nhất là việc tiêu diệt ác nhân cũng để hấn thu được Âm Đức lực lượng giống như khi tiêu diệt yêu ma quỷ quái.

Mà thu được Âm Đức ít nhiều thế nào thì còn phải tùy thuộc vào một vài yếu tố.

Thứ nhất ác nhân bị hấn tiêu diệt, trên thân mang bao nhiêu tội nghiệt và tội nghiệt có bao lớn?

Nói chung tiêu diệt kẻ mang tội nghiệt càng lớn, Âm Đức mà hấn thu được lại càng nhiều là điều khỏi cần phải bàn cãi cho nó mất công.

Thứ hai là ác nhân đó đã từng đón nhận án phạt do luật pháp tại dương gian ban hành hay chưa?

Thông thường thì những kẻ đã từng chịu án phạt, tội nghiệt sẽ giảm đi đáng kể, thậm chí có trường hợp còn được tẩy trắng hoàn toàn.

Nhưng đó là đối với những trường hợp được xét xử một cách công bằng liêm chính, án phạt được đưa ra cũng là đúng người đúng tội.

Chứ dùng tiền bạc quyền thế quan hệ để chạy án xong rồi ngồi tù cho có, vậy thì tội nghiệt chẳng những không giảm mà còn tăng lên.

Mà ở thời đại ngày nay, chạy án đã trở thành một xu thế tất yếu.

Đến người nghèo khi phạm pháp còn suy nghĩ ngay tới việc chạy chọt, huống chi là kẻ có tiền.

Nhìn qua thì thấy rối ren là vậy, xong thẳng thắn mà nói thì đa số những tội nghiệt mà người thường phạm phải là không quá lớn.

Khác xa với giang hồ giới.

Nơi coi mạng người chỉ như cỏ rác.

Nơi mà kẻ mạnh đánh rắm cũng có người khen hay.

Còn kẻ yếu chỉ có thở thôi đã là việc làm hết sức sai lầm.

Chỉ cần đủ cường đại, người muốn hô mưa gọi gió gì thì tùy.

Chỉ cần đủ cường đại, người có đồ sát nguyên cả một gia tộc, chẳng mấy kẻ dám tìm người lý sự.

Một phần do hoàn cảnh xã hội đưa đẩy, một phần do nắm giữ sức mạnh quá phi thường. Khiến cho phong cách sống của tu sĩ dần định hình theo chiều hướng tàn nhẫn máu lạnh.

Để rồi tu vì cường đại bao nhiêu, tội nghiệt trên đầu lớn bấy nhiêu.

Thiên Địa đương nhiên không muốn dung thứ cho những kẻ tội nghiệt đầy mình. Đây cũng là một phần nguyên do Lôi Kiếp phải độ sau mỗi đại cảnh giới lại càng lúc càng đáng sợ.

Cao Cường cũng không có rảnh háng đi phán xét quy tắc giang hồ đúng hay sai.

Tâm tư của hắn còn đang bận nghiền ngẫm xem Âm Phủ cái băng đảng này ý tứ là gì.

Bởi theo như ghi chép trong Tu Tiên Bí Sử mô tả thì công đức lực lượng là thứ vô cùng khó đạt được.

Dù cho có làm việc tốt đến nỗi trăm họ tự nguyện quy lạy người. Mà không được Thiên Địa tán thành thì cũng đừng mơ tưởng sẽ đạt được công đức lực lượng cái đồ chơi này.

Nhìn chung thì ai ai cũng biết thế gian có những loại lực lượng như là công đức, tín ngưỡng. Nhưng quá khó để sở hữu được chúng, nên không ai muốn lãng phí thời gian truy cầu.

Ấy vậy mà Cao Cường hắn cứ nghịch ngợm là lại thu được một đồng.

Hấp thu một nghị, phê lời cả mất luôn.

Có điều sống trên đời này cần phải biết mình là ai.

Cao Cường hắn là không có ảo tưởng sức mạnh đến nỗi cho rằng bản thân đã đủ tài đủ đức để mà cảm động được cả Lão Tặc Thiên đầu nha.

Hơn nữa nhìn vào cái việc hắn hai lần nhận được Âm Đức lực lượng.

Không hề quá đáng khi cho rằng có hiện tượng tấm màn đen thiên vị trong đây.

Thứ nhất Âm Đức lực lượng là sản phẩm chính hãng do Âm Phủ sản xuất và toàn quyền phân phối.

Thứ hai Cao Cường là một tập sự Phán Quan, đã đăng hoàng ký kết hợp đồng lao động với Âm Phủ.

Từ những dữ liệu trên thì với lý do trợ giúp hắn tăng nhanh thực lực. Cái việc Âm Phủ áp dụng chiêu trò thiên vị đã không còn là điều khó hiểu nữa đi.

Có thể nói những tu sĩ thông thường so ra thiệt thòi thua kém Cao Cường hắn ở khoản chênh lệch về hậu trường cũng là không hề sai.

Màn đen thiên vị này nọ gì đó cũng được, hơn nữa hắn cũng phải làm việc thì mới thu được Âm Đức đó thôi. Có thể xem như là tiền lương đi vậy.

Vì thế Cao Cường không lẫn tẩn cái chuyện dễ dàng thu được Âm Đức.

Vấn đề khiến Cao Cường phải bận tâm và tự hỏi là ý tứ của Âm Phủ muốn truyền đạt thông qua cái việc nhồi nhét Âm Đức cho hắn là gì?

Nếu chỉ bom Âm Đức mỗi khi hắn chém giết yêu ma quỷ quái thì đã đành.

Đang này ngay cả giết người cũng bom, lại còn bom một đồng lớn để hắn ăn ngập mồm thì thôi.

Nếu như là vì cổ xúy Cao Cường hắn chạy đi điên cuồng giết người, vậy thì Âm Phủ cái băng đảng này hơi bị tàn nhẫn thâm độc đấy.

Chắc.. chắc..

Một mặt truyền thụ và dẫn dắt hắn vào con đường tu hành, với lý do để tránh trường hợp hắn bị tiên căn cắn nuốt mà trở thành đại họa.

Một mặt thì lại tung ra miếng mồi phi thường béo bở, với mục đích cổ xúy thúc đẩy Cao Cường hắn trở thành một gã đồ tể máu lạnh.

Hai mục đích, hai lý do, đều từ Âm Phủ đẻ ra, xong lại đá nhau cứ chan chát.

Một sự bất nhất không hề nhẹ.

Xem ra nắm giữ quyền hành của Âm Phủ cái băng đảng này, chắc hắn cũng là những kẻ thích tự nhận trong đầu mình có lăm sòi đi.

Có tình lằng nhằng để khiến Cao Cường hắn bị quay như chong chóng.

Muốn thông qua chiêu trò nhằm khống chế điều khiển Cao Cường hắn sao?

Đúng là mơ tưởng hảo huyền.

Cao Cường sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để tiếp tục sống.

Nhưng hắn không muốn dùng hết mọi thủ đoạn để tăng cường tu vi.

Nhất là khi biết rõ có người thao túng còn lao vào, liền đồng nghĩa với việc chấp nhận trở thành con rối. Thử hỏi sống như thế thì còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Và lại thứ gì có được quá dễ dàng, thường đi kèm với những hệ lụy không được tốt đẹp cho lắm. Thà chậm mà chắc, còn hơn đón nhận vô vàn tai ương.

Cao Cường coi tình huống hiện tại là một cuộc chiến cân não do phía Âm Phủ khởi xướng.

Và hắn chấp thuận tham dự cuộc chiến mang tính thử thách này.

Muốn hắn tiêu diệt yêu ma quỷ quái? Cái này có trong hợp đồng ký kết nên không vấn đề gì.

Hơn nữa việc tiêu diệt yêu ma quỷ quái là trách nhiệm của mỗi người, cho dù không vướng mắc hợp đồng với Âm Phủ, chỉ cần đủ khả năng thì Cao Cường hắn vẫn sẽ làm.

Còn việc muốn hắn chạy đi giết người ư? Vậy thì phải xem tâm tình của hắn như thế nào đã.

Thứ nhất là nước sông không phạm nước giếng, người ta đã không gây sự gì với hắn, thì chẳng có lý do gì hắn lại chạy đi tìm người ta gây phiền toái cả.

Trong trường hợp có kẻ nào đó chọc hắn, tất nhiên phải giết bằng mọi cách, không cần nghĩ ngợi.

Thứ hai là trên đời cũng không thiếu kẻ lòng dạ ác độc còn hơn cả yêu ma quỷ quái. Nếu buông tha cho những kẻ như này thì không được hay cho lắm.

Cao Cường sẵn sàng trợ giúp chuyển hộ khẩu những kẻ này xuống Âm Phủ mà sống. Có thể coi đây là để duy trì công bằng với những yêu ma quỷ quái mà hắn sẽ tiêu diệt trong tương lai.

Bởi vậy mới nói phải xem tâm tình của hắn như thế nào cái đã.

Nói chung kế hoạch được xây dựng khá cụ thể rồi. Có theo đó mà làm được hay không thì chưa dám chắc. Bởi vì cuộc sống mà, luôn có những yếu tố bất ngờ xảy ra.

Và nếu như đen đủi bị rơi vào trường hợp bần cùng bất đắc dĩ. Vậy liền như trước đây Hồ lão đã từng dạy dỗ hắn, cho dù là việc trái với lương tâm thì cũng phải làm.

Cao Cường mất tròn một ngày để đem toàn bộ Âm Đức lực lượng hấp thu.

Đây là còn may vì hắn không bị Độ Tâm Kinh khiến cho ngủ gật như hồi Luyện Thể nữa.

Nếu không chỉ sợ chưa kịp chăm mút được mấy, Âm Đức lực lượng đã tiêu tán sạch sẽ mất rồi.

Hấp thu xong xuôi, cường độ thể chất của hắn đã sớm vượt ngưỡng võ môn cương khí cảnh trung kỳ. Có điều muốn nhìn thấy cánh cửa hậu kỳ thì còn xa lắm với lắm.

Sau đó là tới quá trình tinh luyện lại trữ lượng chân khí tích lũy trong không gian đan điền.

Vô Thượng Lôi Kinh kinh tòm là thế, xong mỗi ngày chỉ sử dụng được có 15 20 phút mà thôi.

Thành ra phải trải qua tận năm ngày trời thì hắn mới đem toàn bộ chân khí tinh luyện hoàn tất.

Trữ lượng chân khí cũng theo đó mà sụt giảm đáng kể. Thay vì tràn đầy như mấy ngày trước đó, hiện tại chân khí chỉ chiếm khoảng ba phần tư không gian bên trong đan điền.

Cao Cường từ lúc bước vào Luyện Khí kỳ tới giờ, tu luyện chăm chỉ đều đặn là thế, nhưng chân khí tích trữ còn chưa được nổi một phần tư không gian bên trong đan điền đâu.

Vậy mà dùng một cái, hiện giờ trữ lượng đã nhiều hơn gấp ba lần.

Đó là Cao Cường đã tinh luyện phi thường cẩn thận kỹ lưỡng rồi đấy. Đến nỗi không thể nào tinh luyện được nữa thì mới thôi. Vậy mà vẫn còn lại nhiều như thế này đây.

Kể ra thì Âm Phủ cái băng đảng này buff có phần mạnh tay quá đà.

Nhưng mà thôi, cũng không có gì phải chê trách cả, dù sao thì trải qua Vô Thượng Lôi Kinh tinh luyện, chân khí của hắn hiện giờ lại chuẩn không cần phải chỉnh nữa rồi.

Quan trọng hơn cả là thực lực giảm sút hay là căn cơ sụt sùi, mấy cái thứ tệ đoan này đã không xảy ra.

Hiện giờ chỉ cần tu vi khá hơn chút, kết hợp với đã có kinh nghiệm ăn công đức. Âm Phủ có buff mạnh tay hơn nữa cũng không sao. Tới bao nhiêu hắn nhận bấy nhiêu.

Cũng trong năm ngày tinh luyện chân khí này, vì phải ra ngoài kiếm gì đó để bỏ vào bụng, mà Cao Cường may mắn được chứng kiến tràng cảnh hay ho ở bên ngoài.

Chỉ riêng cái việc các giống loài tụ tập lại trung một chỗ thế này, đã là chuyện cực kỳ hoang đường.

Vậy mà chúng lại còn hoà thuận với nhau cứ như thể trong truyện cổ tích thiếu nhi nữa thì cạ lời luôn.

Để cho Cao Cường cảm thấy buồn cười là cái đám ngốc thú này ngoan ngoãn cứ như cún con vậy.

Vừa thấy hắn vạch lá đi ra một cái, bọn chúng liền tập thể ngoáy đuôi tí tồ lồ. Và rồi chim chuột hùm beo gà thỏ gì cũng thế, nguyên cả đám quần quít ào ào chạy tới.

Chắc hắn cái gã Tarzan gì đó trong phim cũng chỉ được muông thú chào đón như thế này là cùng đi?

Trải nghiệm được làm bá chủ rừng xanh đúng là không tệ, nhưng đi kèm đôi chút phiền toái. Vấn đề là bụng thì đói mà hắn lại không nỡ làm thịt nhóc nào. Thành ra suốt năm ngày liền, Cao Cường đành phải chịu khó nhai trái cây đại trừ bữa đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tình Cờ Được Biết

Hơn một ngày tiếp sau đó, Cao Cường lái chiếc Harley Davidson lao vào hết khung đường đất đá gập ghềnh này lại tới khung đường đất đá gập ghềnh khác.

Đám ngoại quốc đi phượt là chạy trên cao tốc quốc lộ, đằng này hắn lại cứ nhè đường núi mà chạy.

Nếu để cho người nào đó mê xe biết được việc này, chắc chắn sẽ chửi cho hắn không ra cái giống gì.

Được cái cũng biết xót xe lắm, để tránh làm xước xước này nọ, cho nên hắn đi với tốc độ khá là chậm. Bởi vậy mới mất hơn một ngày chỉ để thoát ra khỏi trăm dặm đường toàn đất và đá.

Rồi sau đó là xuyên qua mấy con đường mòn, đi ngang qua không ít thôn làng lớn nhỏ khác nhau. Cuối cùng hắn mới tiến nhập vào con đường liên xã chạy thẳng tới thôn Hưng Dương.

Nhìn từ xa đã có thể thấy phủ xanh phần lớn diện tích mặt bằng của thôn Hưng Dương, cũng như mấy thôn làng lân cận, là bao la bát ngát những vườn cây cho ra trái xum xuê trĩu cành.

Ngoài việc chăm bẵm vườn cây, chờ đến vào mùa vụ thì đem thu hoạch bán lại cho những thương lái tới thu mua.

Thì cũng như bao vùng nông thôn khác, thôn Hưng Dương còn kinh doanh thêm loại hình tiếp đón khách du lịch.

Chỉ cần chi ra tiền, là khách có thể thoải mái tiến vào thăm quan những vườn trái cây nơi đây.

Muốn rải chiếu tổ chức ăn uống vui vẻ cũng được.

Muốn chạy nhảy khắp vườn hái trái ăn no bẻ bụng cũng tùy.

Mà muốn tìm góc khuất để thậm thụt tình tứ thì cũng chẳng ai cấm.

Ăn theo hình thức du lịch thăm quan này, đương nhiên không thể thiếu những quán trọ, cùng với những hàng quán bán đồ ăn đậm chất hương vị làng quê, mọc lên nhan nhản.

Nhìn chung thì khách khứa đa phần là những nhóm thanh thiếu niên trẻ tuổi. Mục đích chạy tới những khu vườn kiểu này chủ yếu để tìm cảnh đẹp tạo

đáng chụp vài bộ ảnh.

Chụp ảnh tại những vườn hoa rực rỡ muôn màu, nghe còn hợp tình hợp lý.

Chứ tạo dáng ườn ọ trong những vườn cây ăn trái, Cao Cường cứ cảm thấy sai sai thế quái nào.

Nghĩ tới khu vực thành thị hiện giờ đang dần mất đi những khoảng không gian xanh.

Thay thế vào đó là những khu chung cư cao tầng, với những hàng cây vừa trồng xuống đã chết héo.

Cao Cường sâu sắc hoài nghi đây là nguyên do dẫn tới sở thích của đám thanh thiếu niên có vấn đề.

Nhưng không, hẳn đã nhầm

Hay nói đúng hơn là Cao Cường hiện tại có phần lạc hậu, không bắt kịp xu hướng sống ảo của giới trẻ.

Chuyện là sau khi thuê phòng để ở tạm trong vài ngày tới.

Cao Cường liền chạy đi thâm nhập vào những vườn trái cây xem xét một chút cho nó thoả trí tò mò.

Và khi nhìn thấy cái nhóm hơn chục thanh niên nam nữ ban nãy từng chạm mặt ở bên ngoài, hẳn tức thì có cảm giác bị sốc không hề nhẹ.

Bởi vì bốn cô gái trong nhóm này, khi này còn mặc y phục áo thun bó sát nóng bỏng đến rục cả người.

Hiện tại lại khoác trên người chiếc áo yếm mỏng tang, loại y phục thịnh hành hơn trăm năm về trước.

Dù sao thì tạo hình chụp ảnh nghệ thuật, mặc y phục thời xưa làm mẫu cũng không có gì hiếm lạ cả.

Thế nhưng mấy ả nặc nô này mặt mũi phấn son lòe loẹt, đầu tóc lại còn phun xanh phun đỏ là sao?

Cổ kim lẫn lộn lạc quẻ thì cũng thôi, đã vậy còn dưỡn dẹo diễn cực sâu.

Cứ phải ôm lấy cây cuốc, đứng tạo dáng ra điều đang xới cò làm đồng thì mới chịu.

Nghệ thuật ở đâu còn chưa thấy, chỉ biết lâu lâu mấy ả nặc nô này lại cố tình cúi nghiêng người một chút, khéo léo thông qua khe áo mà để lộ ra đôi gò bông đào căng tròn trắng mịn.

Cái tiết tấu chụp ảnh vô cùng hờ bạo này chắc hẳn để đem về đăng tải lên trang cá nhân. Mục đích chính yếu là nhằm câu kéo và duy trì sự nổi tiếng ở trên không gian mạng đây mà.

Hệ lụy của việc thích sống ảo là đây chứ đâu.

Cơ mà cũng phải thẳng thắn công nhận một điều.

Đó là cả bốn cô ả nặc nô này, từ khuôn mặt cho tới thân hình, đều xinh đẹp nóng bỏng đến dọa người.

Không biết đã từng nằm lên bàn phẫu thuật chỉnh sửa cái gì hay chưa. Chỉ biết thanh niên mới lớn như Cao Cường nhòm có chút xúu thôi mà đã thấy tung tung hết cả người rồi.

Có điều nữ nhân phái đoàn là đám chuyên gia trước sau bất nhất.

Chẳng hạn như mặc bikini che mỗi cái núm đi tắm biển, bị bàn dân thiên hạ sấm soi thì tỏ ra tự hào lắm. Đến khi bị ai đó vô tình nhìn thấy đang mặc mỗi đồ lót thì lại chửi người ta là dâm tặc.

Cho nên mặc dù nhìn có chút thích mắt thật đấy, xong Cao Cường không ngu ngốc mà nán lại quá lâu.

Và lại đề mà so sánh thì nhan sắc của đám nặc nô này thua kém Huyền tỷ tới một ngàn tám trăm dặm.

Huyền tỷ khí chất đã đạt tới đẳng cấp thiên sinh mỹ lực phái đoàn. Chẳng cần phải chiêu trò phô trương lộ liễu khoe da khoe thịt, cũng thừa sức nóng đến nổi cháy cả toà chung cư cao ốc.

Cơ mà.. WTF..

Thế quái nào trong đầu lại hiện lên hình ảnh Huyền tỷ với ánh mắt mỉ mỉ.. là sao???

Nếu như chỉ liên tưởng qua loa so sánh với hình ảnh mỹ nữ nặc nô kia thôi thì cũng được.

Đằng này lại cứ so kè chỗ này chỗ kia, làm cho cảm giác rạo rức lại bùng phát càng thêm phần dữ dội.

Nữ nhân nguy hiểm nhất nói chung vẫn cứ là Huyền tỷ a.

Vừa tụng Độ Tâm Kinh để xua tan tạp niệm trong đầu, hần vừa mau chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Cứ đi một đoạn là Cao Cường lại gặp một nhóm khách du lịch.

Nhóm nhân số đông một chút thì rải chiếu ngồi xuống ăn uống hát hò.

Nhóm lễ tề vài người thì thường dắt nhau chạy tung tăng hết chỗ này chỗ kia.

Có điều nhiều nhất vẫn cứ là những nhóm kết bè kết cánh rủ nhau đến đây tạo dáng chụp hình.

Nhìn chung là lưu lượng khách đến thăm quan du lịch khá là đông. Đồng nghĩa với việc những chủ vườn trái cây sẽ kiếm thêm được một khoản không hề nhỏ.

Nhưng cũng chính vì thế mà kéo theo những hệ lụy không hề tốt chút nào.

Đầu tiên là rác thải quá nhiều, những thứ như mẩu tàn thuốc lá, túi nilong vỏ bánh kẹo, rồi thì chai lọ các loại.. Vứt bừa vứt bãi khắp nơi, đâu đâu cũng thấy.

Bản thủ ô nhiễm môi trường, gây ảnh hưởng khá trầm trọng đến đất đai của những khu vườn.

Tiếp theo là khách thăm quan có thể vô tư vặt hái trái cây, bẻ cành lá, thậm chí là hoá thân làm khi leo trèo đánh đu trên cây.. Mà không hề có ai nhắc nhở.

Quấy phá nhiệt tình đến như vậy, thử hỏi cây trái trong vườn có thể không ra vấn đề được sao?

Tình hình cứ như thế này thì bảo sao cây cho ra trái sau từng năm lại càng lúc càng kém chất lượng.

Nếu không mau chóng đề ra phương án cải thiện và khắc phục. Thì những khu vườn trái cây này bị phế bỏ triệt để, chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Là những người có kinh nghiệm trồng cây lâu năm, chắc chắn những chủ vườn thừa hiểu tình hình xấu trước mắt. Chỉ là tại sao bọn họ mặc kệ thì rất khó nói.

Có thể là do mấy năm gần đây liên tiếp xảy ra tình huống nông sản cứ được mùa là lại mất giá. Đã thế thu hoạch xong, còn chẳng có ma nào chịu tới hỏi mua.

Thêm thất vay mượn đầu tư ra số tiền không hề nhỏ, để rồi ngay cả vốn cũng chẳng thể thu hồi.

Đã vậy vương quốc cũng chẳng có ý ngó ngang trợ giúp một cái gì cho những người nông dân cả.

Bờ vai nhỏ yếu gầy guộc đã không thể tiếp tục gồng gánh được một nắng hai sương. Thì chuyện những khu vườn bị chủ của nó từ bỏ chăm sóc, là điều không lấy gì làm khó hiểu cả.

Mà nhìn cái trạng huống kẻ vào người ra tấp nập ở thôn Hưng Dương lúc này, dám chắc hầu hết những khu vườn trái cây đều đã và đang trên đà hướng tới con đường hoang tàn khô héo.

Thế nhưng đó là viễn cảnh mà những khu vườn không có thương lái hỏi mua phải đón nhận.

Chỉ khu vườn đang có mối hợp tác bền vững lâu dài với một ông chủ trong thành phố lớn như Bình thục, thì lại chẳng có lý do gì để mà cũng phải rơi vào tình cảnh cần cỗi điêu tàn.

Vậy nên những điều mà Bình thục hỏi thăm được là không hề sai lầm chút nào.

Cái gia đình đó 100% có vấn đề.

Và chính thành viên trong cái gia đình có 100% vấn đề này, cũng là những đối tượng mà cả Bình thục lẫn Cao Cường đều đồng lòng đưa vào diện tình nghi có thể là hung thủ nhất.

Bởi không nắm được tình hình điều tra của quan phủ. Cũng muốn tránh vô tình chạm mặt với điều tra viên lớn vòn trong thôn, thành ra hần không thể công khai thăm hỏi này nọ.

Tính tới tính lui Cao Cường đành giả trang thương lái để mà hỏi thăm đến vườn cây nhà họ Đoàn.

Buồn cười ở chỗ, Cao Cường hẳn chỉ hỏi có mỗi đường đi mà thôi. Nào ngờ đâu cái người bị hỏi này lại cứ hồn nhiên vô tư đem hết những thói hư tật xấu của nhà họ Đoàn ra mà kể.

Bà mẹ nó.

Cái nhà họ Đoàn sống chắc phải thói kinh khủng thì mới ra có sự thế này đây.

Nói chung có được thông tin dễ dàng như thế thì Cao Cường tội gì mà không nghe. Vậy là hắn liền chuyển qua vai diễn một thanh niên hóng hót đẳng cấp siêu cao thủ.

Vừa đứng tặc lười cảm thán, lâu lâu lại ra điều kinh hô sợ hãi một phen.

Chả thế mà cái vị nhiệt tình chỉ đường này càng kể chuyện lại càng hăng. Thậm chí có vài chi tiết Cao Cường cảm thấy người anh em này hứng quá đà mà thêm mắm thêm muối.

Giả dụ người ta nợ nần cỡ bạc lô đề, là hàng xóm láng giềng nên ông biết được thì đã đành.

Đằng này ông lại còn nói gia chủ nhà họ Đoàn cặp kè với con dâu, nghe thôi đã thấy mùi hư cấu rồi.

Cặp kè với đại gia già 80 90 tuổi trong thành phố đề sơ mũi tiền bạc thì nghe còn thấy hợp lý đôi chút.

Chứ cặp với cái lão nông dân sắp 70 tuổi đầu thì được cái ích lợi gì? Tiền không có mấy, xí quách cũng chẳng còn. Có mà điên khùng siêu cấp mới lao vào trò chơi tình ái kiểu này.

Nhìn chung thì người anh em chỉ đường này có phết lác tới tận trời xanh cũng không sao cả. Những câu chuyện dư thừa, Cao Cường đã ngay tức thì âm thầm loại bỏ ra khỏi đầu.

Sau khi đem những thông tin quan trọng ghi nhớ lại cẩn thận. Cao Cường liền cùng người anh em này bắt tay cảm ơn rồi rít. Cuối cùng giả bộ như không tìm tới nhà họ Đoàn nữa. Hắn quay lưng cứ thế đi theo hướng trở lại căn nhà nghỉ đã thuê phòng từ trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Lại Thấy Oán Khí

Nhà nghỉ mà Cao Cường thuê phòng treo lên cái bảng hiệu tự chế sơ sài gọi là cho có. Thực chất chỉ là căn nhà mái ngói ba gian cũ kỹ, có diện tích hơi rộng một chút.

Gian tận trong cùng, qua cái tạo chia tách thành bốn gian phòng nhỏ, rồi cho khách du lịch thuê với cái giá bèo bọt. Chỉ 7 bạc ở qua đêm và 10 bạc nếu thuê cả ngày.

Với cái giá này thì tất nhiên không thể đòi hỏi trong phòng phải có trang thiết bị tiện nghi hiện đại.

Chỉ có một chiếc giường đôi, một bộ chăn gối ga đệm, cuối cùng là một chiếc quạt cũng cũ kỹ như chính bề ngoài của căn nhà này vậy.

Cơ sở vật chất đơn bạc là như thế đấy, nhưng được cái phòng lại khá là sạch sẽ thoáng mát.

Với khung cửa sổ rộng mở có thể dõi nhìn hướng về những khu vườn trái cây ở phía đằng xa.

Cũng chính vì cửa sổ không bị đem đóng khung chuồng cọp kiên cố giống như bao nhiêu căn nhà nghỉ khác, Cao Cường mới lựa chọn thuê phòng tại nơi đây.

Mà đã mấy ngày liên tiếp, hết tu luyện thì lại tới chạy xe trên đường.

Đôi chút mệt mỏi nên về tới phòng, Cao Cường liền leo lên giường nằm ngủ một giấc.

Đến khi tỉnh dậy hắn nhìn đồng hồ thì đã là hơn 10 giờ khuya.

Vội vàng đánh răng rửa mặt, ăn tạm ổ bánh mì mua về lúc ban ngày cho đỡ đói.

Xong xuôi liền mau chóng thay đổi bộ y phục dạ hành, đem những vật dụng cần thiết gói trong người. Xác định mọi thứ đều đã ổn thoả, Cao Cường mới nháy qua cửa sổ, lặng lẽ tiếm hành trong màn đêm.

Men theo bóng tối, rất nhanh thì Cao Cường tiếp cận với những khu vườn cây trái.

Trái ngược với sự ồn ào tấp nập lúc ban ngày.

Về khuya những khu vườn nhìn từ bên ngoài gây nên một cảm giác cô quanh đến lạnh hết cả người.

Làm vui bớt đi sự tĩnh mịch của màn đêm, có hay chăng chỉ còn là những tiếng côn trùng kêu rả rích, hoặc lâu lâu có đàn chó nô đùa mà cất lên tiếng sủa inh ỏi từ đằng xa vọng lại.

Không chút ngần ngại, Cao Cường xâm nhập vào khu vườn trái cây ở gần nhất.

Cũng không phải hẳn muốn mò mẫm cái gì ở những khu vườn này, mà là vì đường xá trong thôn quá vòng vèo. Xuyên qua những vườn trái sẽ mau chóng đến được nhà họ Đoàn hơn.

Vốn tưởng giờ này sẽ chẳng gặp phải ai, nào ngờ hẳn mới xâm nhập có mấy chục mét thôi, đã tầm tía thấy một cặp nam nữ chui rúc dưới gốc cây ngồi thủ thi tâm sự tình ái mặn nồng.

Ban ngày nô đùa tung tăng còn chưa đủ, buổi tối còn điu dắt nhau trải nghiệm vườn đêm?

Nếu mà chỉ có một hai cặp đôi hâm dờ thích lọ mọ kiểu này thì chẳng phải điều gì đáng để nói.

Ngất một nỗi rả rác trong mấy khu vườn, Cao Cường bắt gặp tới tận mấy chục đôi đang ngồi hủ hí.

Trạng huống này gọi là điên có tập thể, điên có tổ chức đi ha?

Và nếu như mò mẫm vườn đêm là bởi vì bọn họ muốn duy trì một tình yêu đẹp như trong tranh.

Vậy thì Ok fine, xin được bật ngón cái tanh tách ngợi khen các vị.

Thế nhưng số lượng cặp đôi còn yêu đương kiểu ngoan hiền trong sáng, có thể thấy là cực kỳ ít ỏi. Hay nói đúng hơn thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Phần lớn là diễn ra những tràng cảnh mà trẻ em không nên thấy.

Nhẹ nhàng nhất cũng là hôn hít sờ soạng, vuốt ve mon tron đủ kiểu. Lời yêu thương mật ngọt đầu chẳng thấy, toàn là những câu liên quan đến bánh bao xôi thịt.

Bạo dạn hơn thì khỏi cần mô tả kỹ lưỡng, bởi tổng thể là một bức tranh với hai cơ thể trần trụi dây dưa.

Tận mắt chứng kiến nam nữ trần truồng chơi trò đánh dã chiến, nói thật là Cao Cường hơi sốc đôi chút.

Nếu như chỉ có một hai đôi cá nước thân mật, thì có thể hiểu là do cảm xúc thăng hoa hơi bị quá đà.

Đằng này lại có tận mấy chục đôi đồng thời làm ra chuyện hoang đường. Có thể nói đây không chỉ là vấn đề của riêng cảm xúc nữa.

Mà nó còn là hình ảnh phản ánh chân thực nhất lối sống của một đại bộ phận giới trẻ ngày nay.

Nhìn chung thì sống như nào là quyền tự do của người ta. Có hoang dâm vô độ như vua chúa thời xưa thì cũng chẳng đến lượt hấn ý kiến ý cò.

Cao Cường cũng chẳng hơi đâu đi phán xét nhân cách của những kẻ thích chơi thú nhún lộn thiên này.

Hắn chỉ là cảm thấy sở thích của bọn họ có phần hơi bị quái đản mà thôi.

Bởi vì nhà nghỉ bình dân đầy ra đấy.

Giường lớn đệm êm điều hoà mát rượi thì không vào.

Lại cứ thích đánh vần á ớ dưới gốc cây để muỗi nó đốt cho sung người thì mới chịu.

Mà với cái việc thi triển Miêu Bộ để di chuyển cho nhanh nhất, thì thời gian để Cao Cường làm khán giả của mấy bộ phim con heo trình chiếu trực tiếp này là không nhiều.

Chỉ sau có vài phút ngắn ngủi, hắn đã chạy xuyên qua mấy khu vườn trải rộng tới hàng chục hecta.

Và rồi khoảng cách 300 mét ngay phía đằng trước, đập vào mắt hắn là mảnh đất vườn rộng lớn, nằm ở chính giữa là ngôi biệt thự hai tầng với ao cá nhỏ nhỏ liền kề.

Theo như mô tả của người anh em lúc ban chiều, thì đây chính là ngôi biệt thự của nhà họ Đoàn.

Rộng rãi khang trang, xong đây là điều không có gì mà khó hiểu.

Bởi vì qua mấy chục năm buôn bán hợp tác cùng với vị đại gia như Bình thục.

Nếu còn không dành dụm nổi tiền để mà xây được căn nhà tử tế thì mới là chuyện cần phải ngạc nhiên.

Tới đây tất nhiên không phải để dạo chơi ngắm cảnh, Cao Cường ngay lập tức tiếp cận với ngôi biệt thự.

Lặng yên không tiếng động gõ ngất xiu đầu Beggie đang nằm hóng mát ở ngoài sân. Sau đó hắn liền tập trung thính lực để lắng nghe động tĩnh bên trong ngôi biệt thự.

Ngoài âm thanh bình luận trận đấu bóng đá phát ra từ ti vi, thì chẳng còn âm thanh nào khác nữa cả.

Nhất là đi kèm với đó, Cao Cường cũng chỉ cảm nhận được khí tức của đúng một người mà thôi.

Theo thông tin thu được ban chiều, hiện tại biệt thự nhà họ Đoàn có tất cả 5 người sinh sống.

Trong đó có vợ chồng lão gia chủ Đoàn Văn Đức, cũng chính là đối tác làm ăn của Bình thục.

Rồi đến vợ chồng người con trai cả Đoàn Văn Tuấn. Sau cùng là tới con trai út Đoàn Văn Tùng.

Còn người con trai thứ hai là Đoàn Văn Tiến, vì mâu thuẫn nên đã ra ở riêng từ vài năm trước.

Có năm người sinh sống là vậy, thế mà lúc này lại chỉ có đúng một người và một con chó ở nhà?

Có điều cái người anh em nhiệt tình kia kể cho biết trước nhiều chuyện lắm. Thành ra Cao Cường cũng không quá ngạc nhiên khi chứng kiến tình cảnh trống vắng quanh hiu này.

Phòng tránh trường hợp bên trong biệt thự có gắn camera an ninh.

Cao Cường liền trèo lên cây nhãn nhiều năm tuổi nằm bên hông nhà.

Sau khi từ cành cây nhãn bật nhảy sang tầng mái thượng, hắn dứt khoát bẻ gãy ổ khoá cánh cửa tum, rồi như thể u linh mà nhẹ nhàng xâm nhập vào bên trong ngôi biệt thự.

Âm thanh tiếng bình luận trận đấu bóng đá trên ti vi phát ra là khá lớn. Bởi vì nó là vọng truyền ra từ một căn phòng nằm ở ngay chính tầng 2 này.

Cẩn thận từng li từng tí một, Cao Cường chậm rãi men theo cầu thang mà đi xuống.

Cũng khá là may mắn khi người nhà họ Đoàn không lắp đặt hệ thống camera chống trộm. Xác định điểm này, Cao Cường liền yên tâm hơn mà lại gần căn phòng vang ra tiếng vi vi kia.

Cửa phòng cũng không có khoá, bên trong là một lão đầu đáng vẻ gầy còm lam lũ. Với làn da đỏ au vì cháy nắng, cùng mái tóc ngắn cũn đã ngả màu bạc phơ.

Khỏi cần hỏi cũng biết đây là gia chủ Đoàn gia – Đoàn Văn Đức.

Lão lúc này trên miệng phì phèo điếu thuốc lá, ngồi vắt vẻo hai chân mà xem trận bóng đá giao hữu được truyền hình trực tiếp trên ti vi.

Cái lão này nông dân nhưng có vẻ không được chất phác đâu.

Chỉ vừa nhìn thấy lão, Cao Cường hai hàng lông mày chợt nhíu lại.

Hắn đang muốn xông vào thì thấy lão vớ điện thoại trên bàn và bấm gọi đi.

Cao Cường đành tạm thời dừng bước, cũng liền nghe thấy lão nói với vào trong điện thoại:

“Vào cho ta rung một trăm ngàn bạc”

Lúc vẫn còn đi học, không thiếu những lần Cao Cường nghe được đám bạn ngồi khoác loác với nhau về chuyện cá độ bóng đá.

Tuy không biết rõ chi tiết cá độ nó ra làm sao cả, nhưng tiếng lóng như chấp đồng banh, tài xỉu, rung.. thì hắn hiểu rõ rành rành.

Nghe người anh em kia kể rằng cái lão Đoàn Văn Đức này bóng bảnh lộ đề ác chiến lắm.

Thế nhưng có muốn cá độ thì cũng nên chờ bước vào mùa giải chính thức rồi hãy chơi nha.

Chứ nghiện cờ bạc đến nỗi trợn đấu giao hữu cũng chơi khô máu thì đúng là hết thuốc chữa thật rồi.

Bảo sao lại bỏ bê chăm sóc, không thêm ngó ngang gì tới vườn trái cây nữa luôn.

Cờ bạc mà, thắng liền ôm một núi tiền, bán trái cây cả đời cũng chưa chắc có được nổi.

Và lại có rất nhiều người trong lòng vẫn luôn ôm mộng tưởng đời đời chỉ sau một đêm.

Vì thế mà bất chấp việc bị luật pháp ngăn cấm, các loại hình cờ bạc vẫn đều đặn diễn ra nhan nhản.

Liều mình lao vào cuộc chơi đầy may rủi, để rồi phần lớn rơi vào hoàn cảnh lâm li bi đát.

Nào là nợ nần chồng chất khiến vợ ôm con bỏ đi, rồi thì đem của cải vật chất bán cho bằng sạch.

Đáng hơn cả là không còn khả năng chi trả nợ nần, ra đề nằm mơ mộng vẫn còn tốt chán.

Chứ bị chủ nợ dồn ép tới bước đường cùng, nghĩ quần nhảy cầu, vậy liền khổ vợ khổ con mà thôi.

Nói chung chơi bời thì ám vào thân, ngu thì chết chứ không bệnh tật gì. Đối với những kẻ sống vô trách nhiệm kiểu này, Cao Cường hẳn là không có thương xót gì hết.

Và lại vấn đề của lão Đoàn Văn Đức này không nằm ở việc nghiện ngập cờ bạc.

Mà ở chỗ Cao Cường phát hiện vòn quanh cơ thể lão là một vòng oán khí mỏng manh.

Và nếu như chỉ có vậy thôi, Cao Cường sẽ ngay tức thì giải quyết lão mà báo thù cho Bình thúc.

Thế nhưng để cho Cao Cường cảm thấy có đôi chút sững sờ, đó là vì ngoài oán khí vòn quanh ra, thì cái lão này thế nào còn bị lây dính thêm cả âm khí ở trên người.

Như vậy khả năng lớn là Đoàn Văn Đức cái lão già này đã từng sát hại người nào đó.

Và có lẽ xuống tay một cách phi thường tàn độc.

Người bị hại bởi oán hận mà linh hồn không thể đi Âm Phủ báo cáo.

Trải qua một quá trình oán hận tích tụ mà biến đổi trở thành ác linh. Sau đó quay trở lại báo thù, nên mới khiến âm khí phơi nhiễm lên người của lão như thế này đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Mê Tâm Tra Hối

Nhìn chung thì không phải cứ trở thành ác linh ma quỷ này nọ là có thể ngay lập tức nguy hại đến tính mạng của những người đang sống.

Giống như tu sĩ vậy thôi, ác linh cũng cần phải tu luyện lời báng hộng ra, thì mới nắm giữ được những quyền năng quỷ dị đến dọa người.

Khác biệt ở chỗ, ác linh là một sự tồn tại dưới dạng vô hình vô sắc.

Dựa vào ưu điểm này, ác linh có thể ẩn nấp tại chính nơi sinh sống của kẻ thù.

Qua việc ngày ngày phải nhìn mặt cừu nhân, đem oán hận trong lòng tích tụ nâng cao. Qua đó thúc đẩy tốc độ tu luyện càng thêm mau lẹ hơn.

Đến khi ác linh đạt được trình độ có thể hiển hoá ra trước mắt người thường rồi thì cũng là lúc gia quyến cừu nhân phải lo việc ma chay là vừa.

Có điều quá trình này không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nó đòi hỏi một thời gian quá dài hơi.

Xong cũng không vì thế mà ác linh bắt lực trước việc báo thù cừu nhân.

Bởi chỉ riêng cái hành động ma ám, bám lấy kè kè, cũng đủ khiến cừu nhân cùng gia quyến bị lây nhiễm âm khí mà sinh ra đủ các thể loại tật xấu.

Mà đã là đủ thể loại tật xấu thì tất nhiên sẽ muôn màu muôn vẻ.

Trong đó nổi cộm và diễn ra thường xuyên nhất đó là ốm đau bệnh tật triền miên.

Rồi thì gây ảnh hưởng tới tinh thần, khiến bản chất ẩn sâu trong con người bị bộc lộ ra ngoài.

Qua đó thể hiện ra tính tình biến đổi một cách phi thường rõ nét.

Cũng có kẻ biến đổi theo chiều hướng tốt, xong đa số thì lại đi theo chiều hướng cực kỳ tồi tệ.

Tuy nhiên tốt xấu gì cũng thế mà thôi, bởi kết cục đều như nhau đó là sống không được tốt cho lắm.

Nghĩ tới những kiến thức này trong đầu, Cao Cường phần nào đã hiểu được nguyên có mà nhà họ Đoàn trong mấy năm gần đây đột nhiên đổ đốn.

Còn không phải là do Đoàn Văn Đức cái lão già này gây ra tội nghiệt..

Tự tay đẩy Đoàn Gia rơi vào tình cảnh bị ma ám đó thôi?..

Chỉ là có điểm hơi kỳ quái.

Bởi vì Cao Cường không cảm nhận được sự tồn tại hang ổ âm khí ở trong ngôi biệt thự này. Càng không đánh hơi thấy khí tức của sinh mệnh tà ác nào hết.

Mặc dù còn chưa có thần thức ngoại phóng như Trúc Cơ kỳ cao thủ, thế nhưng hiện tại giác quan của Cao Cường đã nhạy bén hơn trước một mảng lớn.

Đong đếm cẩn thận thì phải mạnh gấp chục lần so với khi chạy tới mảnh non Hoa Hồng.

Cho dù hồn ma bóng ủa có núp sâu mấy trăm mét dưới mặt đất, hắn cũng dễ dàng phát hiện ra.

Nói chung cứ đứng nghĩ ngợi vẩn vơ cũng chỉ lãng phí thời gian mà chẳng thu được nửa xu ích lợi gì.

Khẽ nhún chân thì triển ra Miếu Bộ, hắn hoá thành một vệt tàn ảnh màu đen xẹt bắn vào trong phòng, và chỉ chớp mắt đã xuất hiện sau lưng lão Đoàn Văn Đức.

Không có chần chừ, hắn vung tay chặt mạnh vào sau gáy của lão.

“Pặc..”

Huyền niệm một chút cũng không có.

Còn đang mãi xem trần bóng trên ti vi, lão Đoàn Văn Đức cứ thế đổ ập xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

Cao Cường tức thì đưa tay tóm lấy cổ lão, như xách một con gà mà ném tới vị trí sân nhà trống trải.

Tiếp đó hắn liền vung tay liên tiếp điểm mạnh lên những huyệt vị chủ chốt nằm trên đỉnh đầu của lão.

Xong xuôi hắn lại từ túi áo trước ngực lấy ra một tập bốn năm tấm phù lục.

Có điều hầu hết là bị đem nhét trở lại vào trong túi áo.

Sau cùng trên tay hắn còn nắm lấy duy nhất một tấm có hình thù đoá hoa anh túc mà thôi.

Mê Tâm Phù.

Từ linh văn đồ án cho tới hình thù sau khi gấp lại, đều liên quan tới hoa anh túc.

Cao Cường xin thề rằng lúc mới học tập luyện chế, đã biết đồ chơi này là loại dụng tâm hiểm ác rồi.

Mê Tâm Phù chuyên dùng để mê loạn tâm trí của địch nhân. Có điều hiệu quả là không được bao lớn, thậm chí gặp Trúc Cơ kỳ thì nửa xu tác dụng cũng không có.

Thế nhưng dùng để bắt nạt người thường thì ngon đừng hỏi luôn.

Đám cảnh quan mà có đồ chơi này dùng khi hỏi cung tội phạm thì thôi rồi lượm ơi.

Chính vì thế mà thứ này mặc dù không có xử đẹp được đám tu sĩ, nhưng Cao Cường vẫn học tập và luyện chế ra cả trăm tấm, phòng ngừa khi cần thiết thì sẽ lôi ra sử dụng.

Giống như lúc này đây chẳng hạn.

Sau khi dùng phương pháp điểm huyết khiến tinh thần của lão Đoàn Văn Đức bị sang chấn.

Cao Cường đem chân khí quán thấu kích hoạt Mê Tâm Phù, rồi dán thẳng lên vị trí mi tâm của lão.

Ngay lập tức, từ Mê Tâm Phù liên tiếp không ngừng tuôn nhả ra những làn sương đen mong mảnh.

Diễn biến kỳ cục cũng ngay tức thì nổ ra trước mắt hắn.

Chuyện là khi nhìn vào làn sương đen, Cao Cường thấy có khác gì khói bụi than dầu cơ chứ?

Thế nhưng mùi hương của thứ tạo cảm giác ô nhiễm môi trường này, có vẻ như là lôi cuốn lắm thì phải.

Cứ nhìn lão Đoàn Văn Đức còn đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà là biết.

Mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng mũi phồng như quả cà chua, miệng thì há rộng nhét quả cam cũng vừa.

Chung quy chỉ để làm một việc.

Đó là hít lấy hít để cái làn sương đen mà Mê Tâm Phù tuôn nhả ra kia.

Hít bằng mũi thôi là chưa đủ, lão còn phải há cả miệng ra để tấp tấp nữa thì mới chịu.

Có thể nói lúc này lão đang hít như thể lần cuối trong đời được hít vậy đó, trông khá là tội nghiệp.

“Phùng.” – Dưới sự tập trung quan sát của Cao Cường, Mê Tâm Phù đột ngột căng phồng tròn vo, rồi cứ thế nổ tung và hoá thành một làn sương đen dày đặc.

Có điều dày đặc hơn nữa cũng chẳng bỏ bèn gì.

Gặp phải lão Đoàn Văn Đức mũi phồng lên như mũi lợn, thì sau có vài lần lấy hơi là đã đem hít sạch sẽ, không dư thừa dù chỉ là một tia mỏng mảnh như sợi tóc.

Có nhiều hít hết rồi mà chưa đã ghiền hay sao đó.

Cái lão già này vẫn cứ phồng mũi lên hít hí hà hà.

“CHÁT.” – Một cái bật tai vang dội.

Khiến khuôn mặt đang phê pha của lão già này lệch hẳn sang một bên.

Cao Cường đem tay thu hồi về.

Cũng là lúc hai mắt của lão Đoàn Văn Đức chậm chậm mở ra.

Quý dị một màn khi tròng mắt của lão thuần một màu đục ngầu xám xịt.

Không còn là lòng trắng với con ngươi đen lay láy như lúc thông thường nữa.

Có thể nói là trông phi thường đáng sợ. Để cho Cao Cường có cảm giác hắn như đang đứng xem trực tiếp một cảnh quay trong bộ phim kinh dị nào đó cũng nên.

Đợi cho lão ngồi dậy ngay ngắn xong, Cao Cường mới trầm giọng quát hỏi:

“Điều dân to gan, mau khai báo tên tuổi”

Với kiểu tra hỏi ngớ ngẩn này, kỳ lạ thay lão Đoàn Văn Đức vậy mà máy móc trả lời:

“Đoàn Văn Đức, 69 tuổi”

Chắc chắn, không nghĩ tới câu thần chú “điều dân to gan” này thực sự có hiệu quả thần kỳ giống y như trong truyền thừa ghi chép.

Trong lòng mừng hóm, Cao Cường tiếp tục trầm giọng tra hỏi:

“Điều dân to gan, chỉ vì một chút mâu thuẫn nhỏ nhỏ, mà ngay cả đối tác làm ăn mấy chục năm là Nguyễn Thanh Bình, người cũng tàn nhẫn sát hại? Nói, người đã biết tội của mình chưa?”

Có điều phản ứng tiếp theo của lão Đoàn Văn Đức lại không như những gì Cao Cường tưởng tượng.

Chỉ thấy lão há hốc mồm ngạc nhiên, sau đó là kịch liệt lắc đầu.

Và rồi lão cứ thế mếu máo gào lên thật lớn:

“Đại nhân, ta không có sát hại Bình đệ a, oan uổng cho ta quá”

Diễn biến không theo kịch bản, khiến đến lượt Cao Cường là người phải ngạc nhiên há hốc cả mồm.

Oán khí tố cáo lão Đoàn Văn Đức đã từng giết người.

Đã có lần một thì sẽ có lần thứ hai, bởi vậy Cao Cường mới mặc định cho rằng Bình thúc là bị lão ra tay sát hại.

Thế nhưng đã trúng phải Mê Tâm Phù, giờ có quảng cho mấy chục tỉ bạc, thì lão vẫn không thể nói lời giả dối được.

Điều này đồng nghĩa với việc lão thực sự không phải là hung thủ sát hại Bình thúc.

Vậy thì hung thủ là ai?

Một trong những thành viên khác của nhà họ Đoàn sao?

Nếu đúng là do người nhà họ Đoàn gây ra, vậy chỉ còn người con trai cả và con trai út.

Hai người phụ nữ thì chưa bao giờ có tên trong danh sách tình nghi cả. Bởi vì nữ nhân không thể nào đủ khí lực để mà chém có một nhát đã khiến Bình thúc thiếu chút là bay cả đầu.

Vẫn chưa thu được đáp án như mong đợi, Cao Cường không khỏi có chút buồn bực.

Suy tư chốc lát, hần quyết định hỏi xem lão Đoàn Văn Đức đã từng gây tội nghiệt gì:

“Điều dân to gan, không sát hại Nguyễn Thanh Bình, vậy có làm sao trên người người lại nồng nặc oán khí? Khai mau, thứ điều dân nhà người đã làm ra tội ác tày đình gì?”

Có lẽ bởi vì tiềm thức muốn chôn dấu thật sâu chuyện này, thành ra khuôn mặt lão hiện lên vẻ dầy dụa.

Cao Cường híp mắt, lần nữa trầm giọng nạt nộ:

“Điều dân to gan, còn không cúi đầu nhận tội?”

To mồm có đôi khi hiệu quả vô cùng, chả thế mà vẻ dầy dụa trên mặt lão Đoàn Văn Đức tan biến sạch.

Thay vào đó là nhăn nhó sợ hãi, lão run giọng từ từ kể ra:

“Đại nhân, chuyện này bắt nguồn từ 5 năm trước. Trong một lần ra thăm vườn trái, ta bắt gặp thê tử với một gã làm công dân dúi. Không kiềm chế được cơn tức, ta lỡ tay dùng cuốc đánh chết gã ngay tại trận”

“Để che dấu tội lỗi của mình, ta đem chôn gã ở nơi hoang vắng nhất trong vườn trái. Sau đó để tránh gây ra hoài nghi, ta âm thầm tung tin nói gã bỏ lên thành phố tìm việc làm kiếm ra được nhiều tiền hơn”

“Sau vụ việc này ta và thê tử vẫn sống chung như không có gì xảy ra. Nhưng thực tế thì chẳng khác nào là người dung. Ái lằng lằng đó thậm chí còn không thêm dấu điểm chuyện đi ra ngoài bỏ bịch”

“CHÁT..”

Một lần nữa, khuôn mặt già nua của lão Đoàn Văn Đức bị và cho lệch sang một bên.

Cao Cường là không có muốn nghe chuyện tình đầy trái ngang của vợ chồng nhà lão. Nếu cứ để mặc, không khéo cái lão này cảm rằm làm nhảm đến sáng cũng chưa hết chuyện.

Cực chẳng đã nên Cao Cường đành phải dùng tới biện pháp đơn giản nhất, và cũng là hữu hiệu nhất. Đó chính là thắng tay lần nữa tặng cho lão một cái bạt tai phi thường phi thường vang dội.

Chương 74: Có Chút Đầu Mối

Phải công nhận rằng Mê Tâm Phù cái đồ chơi này hiệu quả gây mê sâu vô cùng.

Ăn hai củ бат tai thiếu chút bay cả hàm răng mà lão Đoàn Văn Đức vẫn cứ ngơ ngơ như cũ.

Đến nỗi một chút phản ứng oán trách về việc vô duyên vô cớ bị quất lên mặt cũng không hề có.

Như vậy cũng tốt, dù sao Cao Cường còn có việc muốn hỏi, lão tỉnh lại rồi thì chỉ tốn thêm phù mà thôi.

Kiên nhẫn đợi cho lão nông dân không chất phác này một lần nữa ngồi ngay ngắn trở lại.

Cao Cường mới lên tiếng tra hỏi tới vấn đề mà hắn quan tâm:

“Điều dân to gan, nếu không phải người thì ai là kẻ ra tay sát hại Nguyễn Thanh Bình? Biết được những gì mau mau khai báo, kéo bản quan cho lính đánh chết thứ điều dân nhà ngươi!”

Nghe cách tra hỏi kiểu phong kiến buồn cười vậy thôi, xong tác dụng là không thể đùa được.

Đoàn Văn Đức cái lão già này tức thì vừa dập đầu như bả củi, vừa gấp gáp trả lời:

“Đại nhân, quả thực không liên quan gì đến ta. Lúc mà Bình đệ gặp chuyện, ở nhà bị cúp điện nên ta phải ra tiệm cà phê để xem ké trận bóng, có rất nhiều người làm chứng cho ta”

Trả lời dư thừa kiểu này đáng lý ra Cao Cường sẽ cho lão một cái бат tai rồi đó. Có điều không muốn lãng phí thời gian chờ đợi lão ngồi dậy trở lại, thành ra hắn đành phải nín nhịn xuống.

Xem ra chỉ có thể hỏi thẳng, chứ tiếp tục vòng vèo sợ rằng hỏi mãi mồm không ra gì.

Quyết định xong xuôi, Cao Cường lần nữa lớn giọng chất vấn:

“Điều dân to gan, là ai trong hai đứa nhi tử Đoàn Văn Tuấn và Đoàn Văn Tùng của ngươi gây ra vụ án? Biết được điểm gì thì mau khai báo, kéo bản quan cho lính đánh chết cả nhà ngươi!”

Vất vả giả trang quan lớn phong kiến là thế, xong một lần nữa hắn lại phải thất vọng.

Bởi vì lão Đoàn Văn Đức quả quyết lác đầu mà trả lời:

“Đại nhân, không thể nào là hai đứa nó được. Văn Tuấn đêm đó ngồi đánh tá lá với đám bạn. Văn Tùng như thường lệ ngồi lì ở tiệm game. Có nhiều người đã đứng ra làm chứng việc này”

“Hon nữa là phụ thân của chúng, ta hiểu rõ tính nết nhi tử của mình. Hai đứa nó nhát như con thỏ, chỉ biết ăn tàn phá hại, chứ không thể nào làm ra việc tay trời như là giết người được đâu”

Cả ba cha con đều có được chứng cứ ngoại phạm rõ ràng rành.

Bảo sao không thấy bóng dáng cảnh quan lớn vốn quanh biệt thự của nhà họ Đoàn.

Không rõ phía quan phủ điều tra ra sao, chứ Cao Cường hẳn lúc này đi vào ngõ cụt rồi đây.

Tiền sư cha nhà nó.

Ba đối tượng tình nghi hàng đầu.

Vậy mà không có kẻ nào là hung thủ.

Đã vậy nửa xu manh mối để tiếp tục điều tra cũng không có.

Nói thật là Cao Cường không biết bước tiếp theo nên làm thế nào nữa rồi.

Trong khi Cao Cường đang bận cân nhắc xem có nên đột nhập vào trụ sở của quan phủ, để trộm lấy hồ sơ điều tra vụ án của Bình thúc hay không.

Thì ngồi trên sàn nhà, lão Đoàn Văn Đức khuôn mặt lần nữa hiện lên vẻ dầy dụa.

Trông kịch liệt còn hơn cả khi bị tra hỏi về vụ việc lão ta phạm phải tội giết người.

Phát giác thấy điểm này, Cao Cường không tránh khỏi nghi hoặc thật sâu. Bởi vì suốt từ này tới giờ, hắn chẳng hề lên tiếng tra hỏi lão một câu nào cả.

Quá đáng sợ rồi.

Mê Tâm Phù cái thứ đồ chơi này quá dọa người.

Dần vật nạn nhân tới nỗi không bị hỏi cũng muốn tự khai thế này thì.. quá khủng khiếp.

Hơn nữa thái độ dầy dụa của lão Đoàn Văn Đức cũng nhắc cho Cao Cường nhớ tới Đoàn Văn Tiến, đối tượng mà hắn vô tình loại bỏ khỏi danh sách tình nghi.

Theo như người anh em nhiệt tình lúc ban chiều tiết lộ.

Đoàn Văn Tiến là kẻ có vấn đề nặng nhất nhà họ Đoàn, bởi vì gã này dính vào nghiện ngập ma túy.

Bởi quá nhiều lần Đoàn Văn Tiến trộm cắp đồ đạc của nhà mang đi bán lấy tiền hút chích phê pha. Nên gã mới bị Đoàn Văn Đức từ mặt và đuổi cổ ra khỏi nhà.

Cũng chính vì bị đuổi khỏi nhà như thế, Đoàn Văn Tiến luôn tỏ ra thù hận những người thân của gã.

Cao Cường chợt nhận ra bản thân hình như đã phạm sai lầm thì phải.

Bởi hắn nghĩ Đoàn Văn Tiến không gần gũi với gia đình, nên gã khó lòng mà biết tới vụ việc Bình thúc và Đoàn Văn Đức nảy sinh mâu thuẫn trong hợp tác làm ăn.

Thành ra hắn mới vô tư loại bỏ Đoàn Văn Tiến ra khỏi diện tình nghi.

Giờ nghĩ lại thì thấy đáng lý ra Đoàn Văn Tiến phải là kẻ khả nghi nhất trong danh sách thì mới phải.

Nhất là bức tường nào cũng đều bị lọt gió, chuyện Bình thúc to tiếng kết thúc hợp tác với nhà họ Đoàn, có bị truyền đến tai Đoàn Văn Tiến cũng không phải điều gì quá khó hiểu.

Hơn nữa gã là kẻ nghiện nặng, cực kỳ khó khăn về kinh tế, động cơ gây án có chút rõ ràng rồi đi.

Vốn cho rằng đã cân nhắc kỹ càng mọi yếu tố, không ngờ lại phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế này. Cao Cường không tránh khỏi có chút thất vọng về bản thân.

Tuy nhiên cũng chưa thể khẳng định Đoàn Văn Tiến là hung thủ được. Đêm nay đã có quá nhiều bất ngờ rồi, vội vàng kết luận mà bị sai lè lè thì nhục nhã bằng chết.

Chỉ có hỏi thẳng ra thì mới biết được lão này đang đấu tranh cái gì trong đầu nha.

Hai mắt híp lại, Cao Cường lạnh nhạt mở miệng:

“Điều dân to gan, che dấu điều gì còn không mau mau khai báo?”

Thần chú vừa ra, mọi việc liền đơn giản.

Về dầy dụa tan biến như chưa hề xuất hiện, lão Đoàn Văn Đức cũng ngay tức thì nói ra:

“Đại nhân, hai đứa Văn Tuấn Văn Tùng đúng là không thể làm ra chuyện tày trời. Nhưng nhi tử thứ hai của ta là Văn Tiến thì lại có thể”

Tốt lắm, đúng với hướng mà hắn đang suy nghĩ, Cao Cường quả quyết truy tra thêm:

“Điều dân to gan, nguyên có nào để nguoi cho rằng Đoàn Văn Tiến là hung thủ?”

Khẽ lắc đầu, lão Đoàn Văn Đức mở miệng giải thích:

“Đại nhân, không phải ta cho rằng Văn Tiến là hung thủ. Chỉ là đứa nhi tử thứ hai này tính tình cộc cằn, nó có đại đột phạm phải sai lầm hay không thì khó nói trước được”

Tình tình cộc cằn sao? Chuyện này người anh em lúc ban chiều không nói tới. Tình tình như thế mà lại còn phê pha ma túy nữa thì đúng là chuyện gì cũng sẽ dám làm.

Như vậy là tốt rồi, ít ra đã để Cao Cường nắm bắt thêm một chút thông tin nho nhỏ.

Không chút chần chừ, hắn tiếp tục dò hỏi:

“Điều dân to gan, Đoàn Văn Tiến hiện tại đang ở là nơi nào?”

Không chậm trễ, lão Đoàn Văn Đức dừng dừng đáp:

“Đại nhân, lúc trước Văn Tiến sống ở căn nhà hoang bên ngoài thôn, nhưng gần đây ta nghe nói Văn Tiến hay lai vãng tới ngôi nhà số 10 tại đầu thôn. Thực hư thế nào thì ta cũng không rõ”

Đoàn Văn Tiến sống cảnh vạ vật mà người thân không ai thèm ngó ngang quan tâm tới. Cũng là một phần nguyên nhân để cho Cao Cường không nghi ngờ gì gần đây.

Nhìn thái độ dừng dừng của lão Đoàn Văn Đức khi trả lời.

Cao Cường không tránh khỏi thương cảm cho gã Đoàn Văn Tiến nhiều hơn chút. Và có lẽ đây là sự đồng cảm của những kẻ cùng rơi vào tình cảnh bị chính gia đình của mình hắt hủi đi.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm tới lão Đoàn Văn Đức đang ngồi ở đó. Trong tay Cao Cường cũng đã nắm chặt chuôi chủy thủ từ lúc nào không hay.

Lão nông dân không hề chất phác này, trên thân quần đầy oán khí tội nghiệt. Chỉ cần lướt chủy thủ qua cổ họng của lão, liền sẽ thu được Âm Đức lực lượng.

Đứng trước cơ hội đẩy nhanh tốc độ tu luyện, dám nói không động tâm thì quả là đối trá. Nhất là chỉ cần khẽ vung tay một cái, phi thường dễ dàng để đoạt được.

Có điều, vẫn là thôi đi.

Khe khẽ thở dài, hắn đem chủy thủ thu cất.

Cũng không phải hắn muốn ban phát lòng nhân từ.

Chỉ là bỗng nhiên dâng lên trong lòng hắn là một cảm giác khá kỳ lạ.

Giống như trực giác đang cố gắng mách bảo với hắn rằng, có giết lão nông dân hư hỏng trước mắt này, hắn cũng chẳng thu được cái ích lợi gì.

Mặc dù chỉ suy nghĩ có giây lát ngắn ngủi, xong vẫn đủ để Cao Cường lựa chọn nghe theo trực giác.

Bởi vì hắn nhớ tới một sự kiện vô cùng quan trọng.

Đó là toàn bộ thành viên Đoàn Gia đã và đang phải gánh chịu nhân quả báo ứng rồi đây.

Đồng nghĩa với việc toàn gia người ta đang chịu án phạt do Lão Tặc Thiên đánh xuống rồi.

Xét trên mọi phương diện thì lúc này đây Cao Cường không còn lý do gì để xuất thủ nữa cả.

Tất nhiên phải ngoại trừ trường hợp lão Đoàn Văn Đức chính là hung thủ đã sát hại Bình thúc.

Bởi vì lúc đó hắn chẳng quan tâm Lão Tặc Thiên thích chơi trò nhân quả báo ứng cái khi gió gì.

Ưu tiên của Cao Cường sẽ là cắt tiết cừu nhân cái đã.

Đã làm ra quyết định trong đầu, Cao Cường không muốn nán nã ở đây thêm nữa.

Hắn vung tay chặt vào sau gáy làm cho lão Đoàn Văn Đức bất tỉnh. Rồi cứ thế xách cổ ném lão nằm lên chiếc ghế sofa mà khi nãy lão còn ngồi vắt vẻo xem bóng đá.

Xong xuôi hắn liền rời khỏi phòng.

Theo lối lúc vào, hắn chạy theo cầu thang lên trên tầng mái thượng, rồi bật nhảy sang cành cây nhãn.

Vừa đặt chân xuống mặt đất, không chút nghỉ ngơi, Cao Cường liền nhắm hướng đầu thôn mà lao tới.

Mục đích đương nhiên là để truy tìm gã Đoàn Văn Tiến.

Và như đã nói ở trên, nếu gã Đoàn Văn Tiến chính là hung thủ sát hại Bình thúc, vậy thì Cao Cường không ngại đem cổ họng gã xé toạc ra làm muôn mảnh.

Lúc này còn tỏ ra thương cảm vì là cùng hội cùng thuyền bị cha mẹ bỏ rơi. Xong bây giờ Cao Cường lại phi thường hi vọng Đoàn Văn Tiến chính là kẻ thù ác.

Có như vậy hẳn mới mau chóng báo thù được cho Bình thúc.

Chứ lỡ như mà gã Đoàn Văn Tiến này cũng không phải là hung thủ, vậy thì điều tra của Cao Cường liền đi vào ngõ cụt không thể cụt hơn được nữa luôn rồi.

Mà như vậy thì phiền toái lắm, bởi vì lúc đó Cao Cường sẽ phải đột nhập cái nơi mà hắn không hề muốn vào một chút nào. Và đó không phải nơi nào xa lạ, chính là trụ sở hành pháp của phía quan phủ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Đành Xin Lỗi

Một lần nữa chạy xuyên qua những khu vườn trái cây với hàng loạt cặp tình nhân đang ẩn mình trong bóng tối mà làm trò xằng bậy.

Rất nhanh Cao Cường quay trở lại khu vực đông đúc dân cư.

Với nhà lớn nhà nhỏ nằm liền kề san sát.

Tuy rằng đã gần 11 giờ khuya, xong đường xá trong thôn vẫn còn tấp nập người qua kẻ lại. Để tiện cho việc di chuyển với tốc độ cao, hắn chỉ còn cách bật nhảy qua những mái nhà mà thôi.

Như thể u linh, hắn nhẹ nhàng lướt qua từng nóc mái nhà cao thấp đan xen.

Mặc dù đã không ít lần di chuyển theo kiểu của võ lâm cao thủ như thế này đây. Nhưng cảm giác phấn khích trong lòng vẫn còn nguyên vẹn như cái lần đầu tiên hắn phi diêm tẩu bích vậy đó.

Có điều hắn phải dè chừng vô tình bị ai đó trông thấy, nhìn chung cũng có chút phiền.

May mắn thay chẳng có mấy kẻ tâm hồn bay bổng đến nỗi còn ngắm sao ngắm trăng vào cái giờ này. Cho nên Cao Cường cũng không quá vất vả với việc che dấu hành tung trong màn đêm.

Cũng cần phải công nhận một điều, Miêu Bộ là loại bộ pháp hết sức tuyệt vời.

Không khỏi khiến Cao Cường hoài niệm quãng thời gian tập luyện dưới sự hướng dẫn của Hồ lão.

Muốn hoàn chỉnh nắm giữ được Miêu Bộ, chỉ có sự vận động chuẩn xác của riêng đôi chân là không đủ, còn đòi hỏi phải có thêm sự kết hợp hài hoà từ những động tác cực nhỏ trên cơ thể.

Cao Cường chỉ mất có vài tháng học tập đã có thể thi triển ra Miêu Bộ một cách vô cùng thành thục.

Tưởng chừng như đơn giản, nhưng thực tế thì quá trình tập luyện có thể nói là phi thường gian nan.

Riêng cái việc chỉ lệch nửa bước chân là bị Hồ lão quát túi bụi, đã đủ để hiểu hắn khổ sở thế nào rồi.

Trên người đeo cùm 3 4000 kg, gài gần trăm cái lục lạc trực chờ rung kêu. Sau cùng ngồi trên lưng là Hồ lão trong tay cầm roi nhăm nhe rình rập, có cơ hội là quát nhiệt tình siêu cấp.

Mà chỉ là roi da bình thường thôi thì chẳng thèm nói làm gì, dù sao trải qua tu luyện thì hắn cũng đã thuộc dạng da dày thịt béo lắm rồi.

Xong cây roi da hàng thừa này của Hồ lão không hiểu được luyện chế ra từ cái nguyên liệu khi gió cùng với phương pháp quái đản gì.

Mỗi lần Hồ lão vung tay quát phát nào là y như rằng hắn đau tới nhìn thấy tổ tiên trên trời phát đấy.

Đã thế Hồ lão còn áp dụng phương pháp bài võ như thể đang huấn luyện đám nô lệ thời trung cổ vậy.

Ngày nào Hồ lão cũng cho hắn ăn một món ăn vô cùng quen thuộc, đó chính là ăn hành ngập cả mồm.

Cao Cường có thể không thấy khổ thì mới là chuyện lạ đấy.

Không nhờ có điều đặn nhắm niệm Độ Tâm Kinh mỗi ngày, không khéo Cao Cường hắn bị chiếc roi da khốn kiếp đó tạo thành ám ảnh bóng ma trong lòng rồi cũng chưa biết chừng.

Nhưng cũng nhờ vào chính cái nỗi khổ ấy, mà Cao Cường có được chút thành tựu như ngày hôm nay.

Trên chân sỏ là đôi giày thể thao rẻ tiền, với phần đế thô cứng là vậy.

Xong dù là dẫm đạp lên lớp mái ngói khắp khiêng, hay dẫm đạp lên cung đường rệu rạo sỏi đá, mỗi bước chân của hắn cũng không hề phát ra một chút động tĩnh nhỏ nhoi nào.

Thêm nữa là sự phối hợp nhịp nhàng từ những cử động nho nhỏ của cơ thể.

Tạo thành khả năng giữ thăng bằng cực kỳ tốt, dù là trên địa hình trơn trượt, hay là trên địa hình mấp mô gập ghềnh lởm chởm, cũng không thể gây khó dễ nổi bước chân của hắn.

Di chuyển nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, linh hoạt và uyển chuyển.

Những tiêu chí tạo nên tên tuổi của Miêu Bộ, sau chuỗi ngày dài hơi tập luyện vất vả, đều đã được Cao Cường hắn nắm giữ và thi triển ra một cách phi thường mượt mà.

Có thể nói dễ được như ngày hôm nay, ngoài sự nỗ lực tập luyện của riêng cá nhân hắn, còn có phần công lao đóng góp không hề nhỏ từ sự chỉ dạy nhiệt tình của Hồ lão.

Đáng tiếc rằng Hồ lão đã rời đi quá sớm. Đã không thể chờ đợi được đến cái ngày mà Cao Cường hắn trưởng thành và đền đáp lại những công ơn giáo dưỡng của ông.

Thở hắt một hơi thật dài, xua tan đi thứ cảm xúc tiếc nuối trong lòng.

Cao Cường dừng bước trên lớp mái ngói phủ đầy rêu xanh của một căn nhà cấp bốn lụp xụp.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng tới căn nhà ba tầng khang trang ở khoảng cách 20 mét ngay phía trước mặt.

Trên trụ cổng có gắn tấm biển số 10.

Không sai, đây chính là căn nhà mà lão Đoàn Văn Đức nói tới.

Nhưng để cho Cao Cường phải có chút giật mình, đó là hắn vậy mà cảm nhận thấy nồng nặc âm khí toát ra từ bên trong căn nhà ba tầng khang trang đẹp đẽ này.

Khí tức y hệt với âm khí lây dính trên người lão Đoàn Văn Đức.

Điểm khác biệt là âm khí toát ra từ căn nhà số 10 này, ẩn chứa thứ khí tức âm hàn lạnh lẽo nồng đậm hơn rất nhiều.

Điểm khác biệt này cũng không phải là do âm khí tích tụ nhiều hơn tại một chỗ mà tạo thành.

Nó là sự biến đổi khác biệt về chất.

Hay nói thẳng ra là đầu ác linh ám lấy nhà họ Đoàn đã lên cấp.

Đã không còn chỉ là hồn ma cố gắng báo thù bằng cái cách oán hận nữa.

Giờ đây nó đã có thể làm được nhiều điều hơn thế, bao gồm cả việc trực tiếp bóp chết cừu nhân.

Tạm thời còn chưa rõ nguyên do nào đã trợ giúp cho đầu ác linh này biến đổi được nhanh như thế.

Nhưng có một điều không cần phải bàn cãi.

Đó chính là đầu ác linh này đã trở thành một mối nguy hại.

Không bao giờ có chuyện nó chỉ dọn dẹp nhà họ Đoàn xong rồi thôi.

Chắc chắn tiếp sau đó cái thôn Hung Dương này liền đón nhận tai ương đầy trời.

Mà theo Cao Cường suy đoán, có lẽ giờ này nó đã làm ra những vụ việc khủng khiếp rồi cũng nên.

Không tiếp tục lãng phí thời gian đoán mò đoán non nữa.

Cao Cường đưa mắt cẩn thận quan sát xung quanh, xác định không có người nào lảng vảng ở lân cận.

Hắn mới yên tâm tiến lại gần, khẽ nhún chân liền dễ dàng nhảy vọt qua cánh cổng sắt để mà xâm nhập vào khoảng sân trước hiên.

Thực ra đứng ở ngoài quan sát, Cao Cường đã biết trong nhà lúc này chẳng có người hay quý gì cả.

Vốn là hắn có ý định lập tức quay người chạy ra căn nhà hoang ở bên ngoài thôn xem sao.

Thì bỗng nhiên lại cảm thấy bên trong căn nhà ba tầng này có gì đó không ổn, thành ra hắn mới tiến vào kiểm tra thoáng một chút.

“Kẹt.. Kẹt..” – Cánh cửa gỗ phủ lớp véc ni bóng bẩy không hề được chốt khoá. Cao Cường vừa đưa tay khẽ vận thử tay cầm, cánh cửa ngay tức thì chậm rãi mở ra.

Không chút chần chừ, hắn ngay lập tức tiến vào trong nhà và nhẹ nhàng đem cánh cửa gỗ đóng sập lại.

Bên trong nhà đương nhiên là tối om, xong với thị giác của Cao Cường lúc này thì không vấn đề gì cả.

Chỉ có điều, ngoài nhìn thấy những đồ đạc vật dụng giống như bao ngôi nhà khác cần phải có, thì hắn chẳng phát hiện ra điểm gì khả nghi cả.

Không đứng

Có xe máy dựng trong góc nhà, từ màu sắc và kiểu dáng thì chủ xe hẳn là nữ giới.

Lốp và phần chắn bùn của xe bám đầy đất cát, chứng tỏ là được thường xuyên sử dụng.

Nếu không phải chủ xe giờ này còn đi dạo đâu đó, thì đáng lý ra phải có người ở nhà mới đúng.

Cảm giác có chuyện không gì đó hề hay ho đã xảy ra xộc vào trong đầu, khiến Cao Cường vừa lần mò quan sát, vừa không khỏi nhủ mảy thật chặt.

Căn nhà diện tích không có bao lớn.

Rất nhanh thì Cao Cường hoàn tất kiểm tra một lượt từ phòng khách cho tới phòng bếp, bao gồm cả phòng vệ sinh phụ nằm sát dưới chân cầu thang.

Phát hiện ở trong bếp có một đồng hồ ăn đã ôi thiu đến nỗi mọc đầy nấm mốc.

Cảm giác có chuyện gì đó không ổn lại càng thêm cường liệt.

Cao Cường nhanh chóng chạy theo lối cầu thang, chớp nhoáng liền lên tới tầng 2 của căn nhà.

Tầng 2 được chia ra làm ba gian phòng tất cả.

Đầu tiên là gian phòng khá nhỏ với cửa mở toang hoác, bên trong chưa có sắp đặt vật dụng gì.

Tiếp theo là phòng tắm, được trang bị đầy đủ những thứ như bồn sứ cùng với bình nước nóng.

Còn có xà bông sữa tắm bày la liệt trước kệ rửa mặt, rồi thì hai mảnh lọt khe treo đầy trên móc.

Càng thêm khẳng định chủ căn nhà là nữ giới.

Xong những điều này không phải là thứ mà Cao Cường quan tâm.

Hắn cau mày đứng trước cánh cửa đang đóng chặt của gian phòng mà theo diện tích của căn nhà, thì đây sẽ là gian phòng lớn nhất trên tầng 2 này.

Chưa cần phải đem cánh cửa mở ra, chưa cần phải tiến vào nhìn tận mắt.

Cao Cường đã phần nào đoán ra được tròng cánh ở bên trong gian phòng.

Bởi vì hắn ngửi thấy mùi xú uế.

Hay nói thẳng là thứ mùi hôi thối chỉ có thể là từ xác chết phân huỷ mà ra.

Khe cửa bị chèn kín mít bởi những chiếc khăn tắm, cho nên mùi thoát ra khá là nhạt.

Ngay đến Cao Cường với thính giác vượt thường nhân, còn phải lên tới tầng 2 mới ngửi thấy.

Thì đừng hi vọng hàng xóm xung quanh có thể phát hiện ra được điều gì. Không khéo có khi thi thể mục xương rồi cũng chẳng ai hay biết vụ việc cũng nên.

Giờ mà Cao Cường nhấc chân đạp cửa một cái, mùi xú uế như boom sinh học xộc ra, đảm bảo dân cư xung quanh náo loạn thành một bầy cho mà xem.

Thực tế thì hần cũng chẳng muốn nhìn cái tràng cảnh buồn nôn bên trong một chút nào đâu.

Thế nhưng phải tận mắt quan sát thì may ra mới biết được đã có chuyện gì diễn ra ở nơi đây.

Vậy cho nên đành xin lỗi vì sắp sửa phá hỏng giấc ngủ của bà con chòm xóm ở xung quanh.

Vừa nín thở để tránh hít phải thứ mùi xú uế, Cao Cường vừa đưa tay vặn mở chốt khoá cửa.

Cửa phòng vừa mở, Cao Cường liền dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong quan sát, và rồi chạy trở ra với tốc độ còn nhanh gấp nhiều lần.

Không có thời gian để đứng lại suy tư gì cả, bởi vậy Cao Cường liền theo lối cầu thang chạy thẳng lên tầng 3, cũng là tầng tum của căn nhà. Rồi cứ thế dựa vào bóng đêm, hần bật nhảy qua từng nóc mái, dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cấm Quân

Trong gian phòng trên tầng 2 của căn nhà, là cỗ thi thể nữ nhân nằm trên giường trong trạng thái không mảnh vải che thân.

Bỏ qua những bằng chứng tố cáo chủ nhà có một lối sống không lành mạnh như là kim tiêm bình khô dụng cụ hút chích.

Bỏ qua luôn cả những yếu tố kinh dị như là nhiệt độ quá nóng khiến thi thể phân huỷ mạnh.

Thì điều đáng nói ở đây là nữ nhân này bị sát hại bởi một cách hết sức không được bình thường.

Không phải bị đâm chém khắp người, không phải bị bóp thắt cổ, không phải bị vật cứng nện vào đầu.

Mà là bị cắn đến rách toạc cả cổ họng.

Từ vết cắn nham nhở, cho tới tay chân co quắp, đảm chắc khi vụ việc diễn ra thì nạn nhân phải chịu nhiều đau đớn lắm.

Tóm lại thì nạn nhân xấu số đã bị sát hại bởi cái cách dã man và bệnh hoạn như thế đấy.

Phải nói thêm rằng khi vụ việc vỡ lở, nhìn vào thi thể nạn nhân, chắc chắn bất kỳ ai cũng sẽ liên tưởng ngay tới hình ảnh của Ma Cà Rồng.

Bởi vì máu của nạn nhân đã bị rút sạch khỏi cơ thể, mà rơi vãi trên giường lại chẳng là bao. Nếu không phải hung thủ đóng chai mạng đi..

Vậy thì chỉ còn đúng một đáp án, đó chính là đã bị hung thủ uống thay nước giải khát.

Cứ có thời gian rảnh rỗi là lại đọc Tu Tiên Bí Sử, cho nên Cao Cường biết được trên thế gian đúng là có loại người tương tự Ma Cà Rồng.

Có điều hung thủ gây ra vụ án lần này chẳng có nửa xu liên quan gì tới Ma Cà Rồng.

Thăng thần mà nói thì Cao Cường đang có chút nhừ đầu. Nghĩ đơn giản là chạy đi báo thù cho Bình thúc, cắt cổ cừu nhân cái rồi về.

Bố ai mà ngờ được sự việc càng lúc lại càng đi quá xa.

Hết phát hiện nhà họ Đoàn bị ác linh ám, giờ đến lượt đầu ác linh này tác quái tác quái.

Từ âm khí nồng nặc còn sót lại hiện trường, thêm thông tin mà lão Đoàn Văn Đức khai.

Không cần phải bàn cãi gì cả, vụ việc lần này kiểu gì cũng liên quan tới Đoàn Văn Tiến.

Ác linh lên cấp, Đoàn Văn Tiến dính líu, thoáng nghĩ thôi đã thấy lằng nhằng phức tạp khiến trong đầu hần muốn có sỏi luôn rồi đây.

Vụ việc ác linh đã đủ phiền nhiễu lắm rồi, lại còn có chuyện khiến Cao Cường vô cùng bức mình.

Bởi vì sau khi một lần nữa xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau.

Cao Cường vô cùng phẫn nộ khi nhận ra vụ án của Bình thúc, giống như không được điều tra đến nơi đến chốn.

Có quá nhiều điểm đáng ngờ một cách vô lý đến kỳ quặc.

Cho nên đây không thể nào chỉ là một sự qua loa tắc trách thông thường của đám quan phủ được.

Cao Cường không có kĩ năng tra án nên sai lầm thì đã đành.

Đằng này phía quan phủ có những quyền hạn to lớn, với trình độ điều tra nghiệp vụ chuyên sâu.

Vậy mà khi tra án lại có thể bỏ qua một đối tượng khả nghi nhất đó là Đoàn Văn Tiến?

Cao Cường không có khả năng giám định pháp y, nhưng qua kiểm tra điện thoại của nạn nhân, hẳn biết án mạng mới xảy ra được 3 ngày thôi.

Nếu như phía quan phủ truy tra tới Đoàn Văn Tiến thì phải tóm hắn từ lâu rồi mới đúng. Và như thế thì sẽ không có vụ án mạng nào xảy ra cả.

Tất nhiên vụ việc còn liên quan tới yếu tố ác linh.

Bởi vậy cũng có khả năng là Đoàn Văn Tiến đã trốn tránh qua được sự truy bắt của quan phủ.

Thế nhưng phía quan phủ mà gắt gao truy bắt Đoàn Văn Tiến, thì chẳng có lý do gì mà lại không phát hiện vụ án mạng đã diễn ra tận 3 ngày.

Cao Cường tin tưởng hẳn hoàn toàn có lý khi cho rằng phía quan phủ hơi hợp với vụ Bình thúc.

Vẫn chưa dừng lại ở đó, bởi còn một điểm lại càng khiến Cao Cường phải băn khoăn suy nghĩ.

Đó là việc một người làm tiền nhiều của như Bình thúc bị sát hại, chắc chắn sẽ khiến không ít nhân vật có máu mặt quan tâm tới kết quả vụ án.

Theo đúng kịch bản thì đám quan phủ phải dùng tốc độ nhanh nhất để điều tra mới đúng. Thế nhưng mọi thứ lại diễn ra hoàn toàn trái ngược.

Và ngay cả cái đám báo trí lắm mồm nhiều chuyện là vậy mà cũng chẳng hề thấy đưa lấy một mẩu tin?

Cao Cường không khỏi nghĩ tới khả năng đang có một âm mưu dơ bẩn nào đó được thi hành.

Nếu không thì vụ án của Bình thúc đã chẳng bị chìm xuống một cách gọn gàng dứt khoát đến vậy.

Chuyến đi tới thôn Hưng Dương lần này của Cao Cường, có thể thấy là đang theo một chiều hướng ngày càng thêm phức tạp.

Mà đã rắc rối lằng nhằng một cách quá đà như thế, hẳn quyết định chẳng thêm nghĩ nữa làm gì.

Bà mẹ nó.

Cao Cường hẳn chạy tới là để báo thù cho Bình thúc, cứ tóm lấy hung thủ mà đem cắt tiết thôi.

Quản đám quan phủ nghịch ngợm âm mưu cái khi gió gì.

Cản trở hẳn báo thù thì có mà là quan huyện cũng đừng trách tại sao đầu lại chảy máu.

Dứt khoát ý định trong đầu, Cao Cường tăng nhanh tốc độ nhắm hướng đông của thôn mà lao đi.

Sau khoảng 15 phút, trong tầm mắt hẳn cuối cùng cũng xuất hiện căn nhà hoang mà lão Đoàn Văn Đức nhắc tới.

Không rõ căn nhà này của ai, và xây ở xa thôn thế này là có mục đích gì.

Xong đúng là nhà bị bỏ hoang có khác, từ xa đã thấy xuống cấp vô cùng trầm trọng.

Từ lớp mái ngói bạc màu thủng hết chỗ này chỗ kia, cho tới tường nhà cũng không thiếu vị trí bị đổ vỡ.

Đoán chừng có là vô gia cư phải đoàn cũng không dám trú ngụ ở nơi đây. Bởi vì không may mà nhà sập xuống một cái, đang nằm ngủ bị đè chết toi lúc nào cũng chẳng hay ý chứ.

Đã chạy tới nơi là vậy, nhưng Cao Cường lại chỉ có thể ẩn nấp từ xa quan sát.

Đơn giản là vì căn nhà hoang lúc này đang bị lực lượng quan phủ tiến hành bao vây phong tỏa.

Đầu tiên phải kể tới hơn mười chiếc xe chuyên dụng, trên nóc gắn đèn xanh đỏ nhấp nháy chói mắt.

Sau đó là tới vài gã lính quen với đuôi cui điện lăm lăm trên tay, đang đi lại vòng vòng giới nghiêm. Ánh mắt cần quét nhìn ra bốn phía, dè chừng bất chợt có người tiến đến nơi này.

Xong đề Cao Cường phải ẩn nấp cẩn thận là cái đám cảnh quan đang xem xét gì đó bên trong căn nhà.

Nói đúng hơn là hai người đàn ông trung niên mặc y phục khác biệt hoàn toàn với đám quan quân còn lại.

Có thể nói hai người này mặc đồ với phong cách khá giống Cao Cường hẳn.

Cả bộ đồ thuần một màu đen thùi lùi.

Khác biệt là họ mặc quần âu và giày da bóng lộn, còn Cao Cường thì quần jeans và giày thể thao giá rẻ.

Và người ta là quang minh chính đại đi giải quyết công sự, nên đương nhiên không cần như Cao Cường phải đội nón lưỡi trai với đeo khẩu trang bịt kín mặt trông chẳng khác nào phường trộm cắp.

Y phục đen tuyền, trên bắp tay áo bên trái có thêu hai chữ CQ màu trắng lồng vào nhau.

Thêm nữa cả hai người này đều bộc lộ ra khí tức cương mãnh chỉ có ở võ môn tu sĩ.

Không sai được, đầy đủ tiêu chí chứng tỏ là người của lực lượng Cẩm Quân.

Mặc dù mới lần đầu tiên nhìn thấy Cẩm Quân thành viên, xong Cao Cường đã được biết không ít thông tin về cái lực lượng do Triều Đình thành lập và bồi dưỡng ra này.

Tất nhiên những thông tin này là từ Hồ lão rì tai nói cho hắn nghe.

Đầu tiên phải kể tới Cẩm Quân được thành lập cho đến nay đã trải qua hơn trăm năm thời gian.

Toàn bộ phí tổn bồi dưỡng đều được Triều Đình bao tiêu chi trả từ A tới Z, cho dù nhỏ nhặt như là việc mua một cuốn giấy vệ sinh.

Và thành viên của Cẩm Quân toàn bộ đều là tu sĩ, nhân số giao động trong khoảng mười triệu.

Tuy không biết con số cụ thể là bao nhiêu, nhưng để bao nuôi mười triệu tu sĩ thì hàng năm chắc chắn sẽ phải chi ra tiền tấn thì mới đủ.

Tốn kém nhiều tiền bạc là vậy, nhưng Cẩm Quân được xây dựng không phải để phục vụ cho Triều Đình.

Mà là để duy trì trật tự của xã hội.

Để hiểu chính xác hơn thì là để ngăn chặn và xử lý những vụ việc do nhân sĩ giang hồ quậy phá gây ra trong xã hội của người thường.

Tu sĩ bất PK trong tầm mắt người thường, Cẩm Quân chạy tới phong tỏa dọn dẹp.

Tu sĩ nguy hại cuộc sống của người thường, Cẩm Quân chạy tới điều tra giải quyết.

Tóm lại thì Cẩm Quân là lực lượng thực thi pháp luật, và đối tượng chịu chế tài là nhân sĩ giang hồ.

Giống như người thường nhìn thấy cảnh quan là e ngại, thì tu sĩ nhìn thấy Cẩm Quân là xoắn quẩy.

Một phần vì thực lực thành viên Cẩm Quân là khá cường.

Một phần vì Cẩm Quân là lực lượng do Triều Đình thành lập.

Hai lý do này gộp lại, khiến ngay cả tu sĩ xuất thân danh môn đại thế lực, khi ra ngoài lịch lăm mà có chạm trán Cẩm Quân thì cũng phải nói khề cười duyên khiêm nhường một chút.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ.

Nên nhớ giang hồ là xã hội gồm toàn những kẻ vô pháp vô thiên.

Một khi đã tự tin thực lực bản thân đủ cường đại thì sao mà phải nể mặt kẻ nào?

Mà nói thẳng ra thì Cẩm Quân cũng không đủ tuổi phá vỡ được quy tắc vận hành của giang hồ giới.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, lỡ như gặp phải nhân vật cường đại khủng bố, thì Cẩm Quân có cứng như kim cương cũng phải biết điều ngoan ngoãn mà mềm ra như sợi bún.

Chung quy thực lực vẫn là trên hết.

Người tôn chỉ làm người quang minh lỗi lạc ư? Một tát xuống Âm Phủ mà truy cầu trở thành Thánh Nhân.

Nhìn chung thì Cẩm Quân ra đời và tồn tại với một mục đích phi thường cao cả. Đây là điều không cần phải bàn cãi cho nó lãng phí nước bọt và thời gian.

Thế nhưng trên thế gian này, bất kỳ thế lực tổ chức nào cũng như nhau, đều phải đối diện với hiểm họa to lớn mang tên “Tham Vọng Nắm Giữ Quyền Lực”.

Càng là thế lực lớn mạnh cường đại bao nhiêu, thì việc âm mưu xây bè kết cánh, đấu đá hạ bệ triệt tiêu lẫn nhau lại càng thêm phần ác liệt và trầm trọng.

Ngay đến Phật Môn thanh tịnh luôn không màng thế sự, mà còn nhiều lần nảy nòi ra những pha tranh chấp vị trí phương trượng đến vỡ đầu chảy máu.

Thì chẳng có lý do gì mà một thế lực với nhiều thành viên tạp nham bá láp như là Cẩm Quân, lại có thể tránh khỏi mối họa đấu đá tranh quyền đoạt vị.

Mà đã xây dựng bè cánh đấu đá lẫn nhau, thì chuyện âm mưu dơ bẩn, làm ra những hành vi hắc ám và thối nát là điều không thể nào tránh khỏi.

Bởi vậy, Cẩm Quân có còn giữ gìn được mục đích cao cả của nó một cách toàn vẹn như khi mới thành lập hay không? Là điều vô cùng khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Diên Lộc

Âm khí nồng nặc, mùi xú uế cũng nồng nặc, hai thứ mùi vị này theo gió lan truyền trong không khí. Dù để Cao Cường hiểu được trong căn nhà hoang này cũng có án mạng xảy ra.

Từ vị trí Cao Cường đang ẩn nấp tới căn nhà hoang có khoảng cách vào tầm 100 mét. Muốn biết thực hư bên trong căn nhà thế nào, thì hấn bắt buộc phải tiến lại gần hơn mới được.

Mà muốn tiếp cận thì trước tiên cần phải xác định rõ ràng thực lực của hai gã tu sĩ Cẩm Quân cái đã.

Từ khí tức toả ra có thể thấy hai gã Cẩm Quân này thực lực mạnh hơn Cao Cường cả một mảng lớn.

Nhưng khí thế cương mãnh cũng đã chứng tỏ bọn họ còn chưa vượt qua khỏi phạm trù Cương Khí cảnh.

Cho dù chỉ là Cương Khí cảnh sơ kỳ thôi, hai đánh một thì Cao Cường đánh là không có lại được đâu.

Có điều Cao Cường mà chơi trò bỏ chạy, thì bọn họ có là Cương Khí cảnh đỉnh phong của đỉnh phong đi chăng nữa, cũng đừng mơ tưởng đụng tới nổi dù chỉ là cái vật áo của hấn.

Sở dĩ Cao Cường có niềm tin như vậy là vì qua lần được Âm Phủ buff trộm vừa rồi. Tổng thể thực lực của hấn cường lên vượt bậc, nhất là về mảng tốc độ gia tăng gấp tới mấy lần.

Lý do tốc độ tiến triển vượt trội như thế thì phải kể tới khía cạnh hệ thuộc tính tiên căn.

Cao Cường sở hữu Lôi hệ tiên căn.

Điểm mạnh của một Lôi hệ tu sĩ, ngoài khả năng công kích với sức mạnh hủy thiên diệt địa, thì còn một mặt ưu điểm nữa đó là có được tốc độ vượt trội.

Người ta thường hay dùng câu nói nhanh như chớp để mà ví von so sánh đó thôi.

Và đây là sự thực đã qua kiểm chứng, không đơn thuần chỉ là câu ba hoa truyền miệng.

Tương lai của một Lôi hệ tu sĩ như Cao Cường sớm đã định đoạt là một kẻ chuyên phá làng phá xóm.

Nếu có gặp phiền toái cũng không cần phải sợ, vì nắm giữ khả năng chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

Có điều muốn đạt được sức mạnh hủy thiên diệt địa để đi phá làng phá xóm thì còn phải tu luyện lâu lắm. Ở hiện tại Cao Cường mới bộc lộ ra mỗi ưu điểm về mặt tốc độ mà thôi.

Và lại thắng thùng để mà nói thì tu vi để nhũn có đánh đấm tốt cũng làm được cái gì đâu?

Thà rằng chạy nhanh một chút để mà duy trì định luật bảo toàn tính mạng còn tốt hơn nhiều.

Thế cho nên tốc độ tăng nhanh đến chóng cả mặt là đã đủ để Cao Cường mừng rỡ lắm rồi.

Như lúc này có lỡ bị hai gã tu sĩ Cẩm Quân phát hiện ra, nếu chỉ chạy thì đúng là hơi mạo hiểm.

Nhưng mà Cao Cường có thể sử dụng đến tuyệt chiêu hit & run của mấy tay gamer chuyên nghiệp.

Vừa chạy vừa quăng ném đủ các loại phù lục, rồi thì rút súng nã đạn nhiệt tình. Khỏi phải nghĩ nữa đi, đảm bảo hai cái gã tu sĩ Cương Khí cảnh này là không thể nào nuốt trôi.

Hơn nữa đó là ở trường hợp hai gã tu vi đã đạt tới Cương Khí cảnh đỉnh phong.

Chứ thực tế mà không đạt được tới tu vi đó thì xin lỗi đi, không đáng để phải bận tâm lo lắng nữa.

Nhìn chung thì có mỗi cái mạng nhỏ, nên Cao Cường phải tính toán cẩn thận vậy thôi. Chứ khả năng bị mấy người này phát giác ra là vô cùng nhỏ bé, bởi vì hãn mạng bảo bối.

Liễm Tức Phù.

Loại phù lục chuyên dụng trong những trường hợp cần phải che giấu khí tức. Hay nói thẳng ra luôn là phù lục cấp thấp, nên chỉ dùng được khi núp lùm sẵn giết đám quỷ hồn thôi.

Được cái may mắn là vẫn có hiệu quả để qua mặt được cái đám Luyện Khí với Cương Khí. Chứ mà ẩn nấp với tu sĩ Trúc Cơ kỳ là kiểu gì cũng bị đập cho chết không kịp ngáp.

Lùi ra xa một đoạn an toàn, Cao Cường mới yên tâm kích hoạt Liễm Tức Phù và dán lên vị trí đan điền.

Xong xuôi mới cẩn thận từng li từng tí men theo bóng tối mà tiếp cận căn nhà hoang.

Liễm Tức Phù cái bảo bối này hiệu quả là phi thường tốt, khoảng cách đã rút ngắn xuống còn có 50 mét, vậy mà hai gã tu sĩ Cẩm Quân không có làm ra nửa xu phản ứng.

Thế nhưng cũng chỉ có khí tức là được che giấu mà thôi. Bởi vậy Cao Cường tuyệt đối không thể lơ là chú ý, mỗi một bước chân di chuyển đều phải phi thường cẩn thận.

Có thể nói hãn lúc này giống như một đầu linh miêu đang đi săn trong đêm, ánh mắt chăm chú, nhẹ nhàng chuyển động, tìm kiếm vị trí và cơ hội một kích xé họng con mồi.

Khác biệt ở chỗ thay vì tấn công vỗ lấy con mồi, thì hãn lao vọt lên cành của một cây Đa nhiều năm tuổi, nằm ở cách căn nhà hoang vào khoảng 30 mét.

Xung quanh căn nhà hoang quá trống trải, không có vị trí nào để ẩn nấp. Cố gắng vào gần hơn chỉ khiến bại lộ hành tung mà thôi, hãn là không có đại.

Hơn nữa từ trên cây Đa này có góc nhìn xuyên thẳng qua một mảng tường lớn bị sụp đổ.

Vì thế Cao Cường đã có thể quan sát mọi thứ ở bên trong căn nhà vô cùng rõ ràng chi tiết.

Và chỉ mới nhìn thoáng qua mà thôi, Cao Cường trong lòng không khỏi thở dài thườn thượt.

Đúng là án mạng thật đấy.

Thế nhưng lần này là án mạng tập thể.

Đáng nói ở đây nạn nhân vậy mà lại là cảnh quan.

Và có tổng cộng tất cả là 10 người cảnh quan bị sát hại.

Thi thể nằm la liệt, giò bọ bò lúc nhúc, nhìn trông hãi vô cùng.

Từ tình trạng của những cỗ thi thể này, hãn đã chết từ 7 tới 10 ngày.

Ấy vậy mà lúc này mới có nhóm cảnh quan khác chạy tới hiện trường vụ án?

Kẻ ra thì thấy thật là vô lý đùng đùng.

Nói chung có khuất tất gì hay không thì Cao Cường chịu chết, và cũng chẳng buồn bận tâm suy nghĩ.

Điều mà hần quan tâm hơn cả đó chính là nguyên nhân cái chết của 10 người cảnh quan này có điểm tương tự với nữ nhân bị sát hại trong ngôi nhà 3 tầng kia.

Cổ họng đều bị cắn nát bét, máu cũng bị rút sạch khỏi cơ thể.

Điểm khác biệt là có dấu vết của sự vật lộn chống cự, hay nói đúng hơn là có ấu đã diễn ra ở đây.

Chẳng ai ngu mà ngồi yên chờ chết, đám cảnh quan đánh trả hung thủ cũng là việc hết sức bình thường.

Điểm không bình thường là súng đã được đám cảnh quan này dùng tới, vậy mà còn không thoát khỏi cảnh bị giết thì hung thủ có phần khủng bố quá đả rồi đây.

Chưa đến nỗi đánh mất hết sự tự tin, nhưng Cao Cường thực sự cảm thấy có chút khó giải quyết.

“Gần.. Gần.. Gần..” - Đúng lúc này có tiếng động cơ từ đằng xa vọng tới, kéo Cao Cường ra khỏi trạng thái ngồi suy tư vẩn vơ trong đầu.

Tiếng động cơ găt gỏng kiểu này chắc hẳn là dòng xe việt dã leo núi.

Ánh đèn pha lờ mờ nhanh chóng đến gần, và rồi một chiếc xe Jeep cũ kỹ lọt vào tầm mắt Cao Cường.

Đến khi chiếc xe đi ngang qua nơi hần ẩn nấp, không còn bị ánh đèn làm loá mắt, Cao Cường mới xác định được trên xe chỉ ngồi một người.

Một thanh niên khá là trẻ, khoảng 24 25 tuổi, cũng mặc y phục tiêu chí Cẩm Quân.

Không như hai gã tu sĩ Cẩm Quân đã sớm có mặt. Khí tức toả ra từ người thanh niên này để Cao Cường biết được gã là một huyền môn tu sĩ.

Lần đầu tiên nhìn thấy đồng đạo, trong lòng dâng trào cảm xúc hiếu kỳ khó tả, Cao Cường không khỏi quan sát gã này nhiều hơn một chút.

“Kịch..” – Tiếng phanh gấp vang lên, chiếc xe Jeep đỗ lại ngay trước cửa căn nhà hoang.

Vừa xuống khỏi xe, cảm giác thấy đang bị ai đó dòm ngó, Diên Lộc không khỏi khẽ nhú mồm, quét mắt xung quanh cẩn thận tìm kiếm.

Có điều cảm giác bị nhìn chằm chằm này rất nhanh thì tiêu thất.

Vừa chẳng phát hiện được gì, lại thêm trong người đang vướng công vụ, Diên Lộc đành rũ bỏ hoài nghi mà tiến vào bên trong căn nhà.

Trong khi đó Cao Cường ngồi ôm lấy thân cây Đa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn là quen khuấy đi mất huyền môn tu sĩ giác quan nhạy bén vô cùng. Mái sẫm soi người ta mà thiếu chút thì bị bại lộ hành tung.

May mà có Liễm Tức Phù che dấu khí tức, hơn nữa đối phương cũng chỉ là Luyện Khí kỳ, nếu không liền khó nói trước được điều gì.

Lại nói tới Diên Lộc, vừa tiến vào bên trong nhà, chứng kiến hiện trường liền thiếu chút thì nôn mửa.

Xác chết nằm la liệt không tính là gì cả, vết cắn nát bét trên cổ cũng không tính vào đâu. Nhưng giòi bọ lúc nhúc thì quá kinh tởm.

Diên Lộc chính thức nhận công tác tại Cẩm Quân tới nay đã hơn một năm. Hiện trường đầm máu nhìn cũng sớm quen thuộc rồi.

Cho dù là thi thể bị chặt ra làm mấy chục khúc, máu me lòng phèo tìm phôi rơi vãi thì cũng thường thôi.

Thế nhưng giòi bọ lúc nhúc găm nhám những thi thể xám xịt chết không nhắm mắt thế này đây thì là lần đầu tiên hắn mới được thấy.

Lại thêm cái mùi xú uế nồng nặc, để cả thị giác lẫn khứu giác bị trùng kích, khiến cho Diên Lộc mặt mũi phút chốc liền trông tái mét.

Hai người tu sĩ có mặt từ trước phát hiện điểm này không khỏi lắc đầu cười khổ. Người lớn tuổi hơn liền tới gần vỗ vai Diên Lộc an ủi:

“Không có vài lần chứng kiến là không thể nào quen nổi. Muốn mửa thì cứ ra ngoài mửa đi, đừng ngại”

“Ta hiểu Tuấn ca” – Diên Lộc gấp rút đáp một câu xong liền quay người chạy biến ra ngoài.

Vừa chạy tới cửa thôi là gã đã ngay tức thì khom người má miệng phun ra một đồng đồ vật đồng tây.

Ngồi ôm thân cây Đa chứng kiến cảnh này, Cao Cường không thiếu bừa môi coi thường. Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy giò bộ lúc nhúc đây, mà có nôn mửa gì đâu cơ chứ.

Cái gã thanh niên này mang tiếng là huyền môn tu sĩ mà kém cỏi quá đi. Mới vừa nhìn thoáng một cái đã chạy ra nôn mửa ồng ộc, nhìn trông chả khác gì vòi cứu hoả phun nước.

Không biết rằng có kẻ đang ngồi chê bai mình kém cỏi đâu. Sau khi nôn mửa chán chê, Diên Lộc cũng thấy giảm bớt được đáng kể cảm giác nôn nao khó chịu trong người.

Cổ họng đắng ngắt, nên hắn phải ra xe vớ lấy chai nước, rồi cẩn thận xúc miệng vài lần.

Xong xuôi hắn đứng tại chỗ điều chỉnh hơi thở trong chốc lát, xác định bản thân đã tỉnh được phần nào. Diên Lộc mới mau chóng một lần nữa tiến vào bên trong căn nhà.

Biểu hiện trong công tác không chỉ là vấn đề của riêng bản thân hắn, mà còn liên quan tới mặt mũi của một người khác nữa.

Bởi vậy cho dù có phải đối diện với tràng cảnh đáng sợ thế nào đi chăng nữa, Diên Lộc cũng không muốn tỏ ra là kẻ yếu hèn.

Hắn phải vượt qua được tất cả, vừa để giữ gìn tôn nghiêm của bản thân, và cũng để giữ gìn danh dự cho cả người kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đặc Ý Diên Lộc

Thú thật là Cao Cường có chút tò mò, rất muốn biết gã thanh niên này nghĩ cái gì trong đầu. Bởi vì tự nhiên thấy dáng vẻ của gã trông thể hiện quyết tâm ghê lắm.

Quyết tâm như thể sắp sửa phải thượng đài liều mạng đánh một trận sinh tử quyết đấu đến nơi rồi ý.

Nhìn chung chắc hẳn phải có nguyên nhân nào đặc biệt thì mới như vậy.

Đáng tiếc Cao Cường không có khả năng đọc suy nghĩ biến thái như gã quý Bạch Lãnh.

Mà thôi, cái gì cũng hiểu rõ ngọn ngành thì cuộc sống này liền sẽ không còn gì thú vị nữa rồi nha.

Không tiếp tục nghĩ ngợi luyên thuyên nữa, Cao Cường đưa mắt tập trung quan sát diễn biến tiếp theo.

Chỉ thấy Diên Lộc vừa vào tới bên trong, người mà hắn gọi là Tuấn ca lại một lần nữa quan tâm dò hỏi:

“Cảm giác sao rồi? Ổn chứ? Có cần gọi người tới thay thế không?”

Ngay tức thì xua tay, Diên Lộc nghiêm túc nói ra:

“Ta không có chuyện gì rồi. Nhìn nhiều một chút cho sớm ngày quen thuộc vẫn tốt hơn”

Khẽ gật đầu tỏ ra tán thưởng, Tuấn ca liền hỏi vào chính sự:

“Được rồi, vậy ngươi có cái nhìn thế nào về vụ việc xảy ra ở đây?”

Không chút chần chờ, Diên Lộc ngay tức thì trả lời:

“Tà khí rất nặng, chắc chắn là do gã tà tu điên cuồng nào đó gây nên”

Lần nữa gật đầu, Tuấn ca chậm rãi đưa ra nhận định:

“Vụ việc có chút quỷ dị, ta không nắm chắc mấy người chúng ta có thể giải quyết được”

Lúc này gã tu sĩ còn lại mới ngưng trọng lên tiếng:

“Tuấn ca, gọi người đến chắc chắn phải gọi. Nhưng ngươi cũng biết vừa nhận được tin báo có án mạng tương tự rồi đó. Vì thế chúng ta là không thể ngồi chờ đợi được, phải có ít nhiều hành động”

Tuấn ca về mặt biến đổi ngưng trọng, nhìn Diên Lộc mà hỏi:

“Tiểu Lộc, chúng ta không sớm hành động chỉ sợ vụ việc bùng phát tạo thành hệ quả xấu. Ta là chủ trương truy tung gã hung thủ, có điều khả năng gặp nguy hiểm rất lớn. Ý kiến người thế nào?”

Mặt mũi bừng bừng quyết tâm, Diên Lộc lấy ra một chiếc túi vải và nói:

“Ta tán đồng phương án truy tung thủ phạm. Hai vị lão ca yên tâm đi, ta sức chiến đấu không cao nhưng có mang theo nhiều phù lục. Trong trường hợp đụng độ hung thủ, ta có thể từ xa đánh trợ thủ”

Diên Lộc sẵn sàng chiến đấu để hai người Tuấn ca khá là tán thưởng.

Tuấn ca lúc này liền tiếp tục lên tiếng phân tích về vụ việc:

“Từ án mạng nơi này cùng với án mạng vừa được báo tin, tám chín phần thủ phạm là một gã có tên gọi Đoàn Văn Tiến. Gã này cũng là nghi can trong vụ sát hại một doanh nhân cách đây một thời gian”

“Điểm đáng nghi là khi sát hại người doanh nhân kia, gã chỉ dùng phương thức hết sức thông thường. Dù ra tay có hơi tàn nhẫn một điểm, nhưng không có dấu hiệu nào liên quan tới năng lực siêu nhiên”

“Ta hoài nghi gã Đoàn Văn Tiến này thực chất là bị kẻ nào đó dẫn dắt thao túng. Hoặc cũng có thể gã nhận được sự chỉ dạy từ tà tu tà độc nào đó, mới bước vào con đường ma đạo một thời gian ngắn”

“Bởi vậy không cần quan tâm đến cái gã Đoàn Văn Tiến này làm gì. Việc của chúng ta là cần tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng gã hắc thủ sau màn. Và luôn luôn sẵn sàng cho một cuộc ác chiến”

“Rõ” – Diên Lộc cùng với người tu sĩ còn lại đồng thanh đáp.

Kể đó Diên Lộc mới lên tiếng hỏi dò:

“Tuấn ca, gã Đoàn Văn Tiến ít nhiều là đầu mối để truy tung, có vật dụng cá nhân của gã sao?”

Tuấn ca không có lên tiếng trả lời, đơn giản đưa tay chỉ về một góc xó nhà, nơi xếp chồng chất quần áo cùng với một đồng hồ vật đồng tây thả vút bừa bãi.

Khẽ gật đầu đáp lại, Diên Lộc ngay tức thì chạy lại gần đồng hồ vật bừa bộn này. Sau khi lần mò tìm kiếm một hồi mới nhặt nhanh ra được một nhúm tóc rơi.

Bên ngoài ngồi ôm cây quan sát, không khó để Cao Cường đoán ra cái gã Tiểu Lộc này chuẩn bị dùng phù lục để truy tung hướng đi của gã Đoàn Văn Tiến đây mà.

Bên trong Diên Lộc sau khi lấy được đồ vật cần thiết, quay lại liền nháy mắt ra hiệu với Tuấn ca.

Hiểu ý của hần, Tuấn ca mới quay qua nói với mấy người cảnh quan mặt đàn thổi đứng một bên này giờ:

“Việc ở đây các người xem rồi giải quyết sạch sẽ đi. Thi thể mang về thì nhớ đem hoá táng luôn, đừng để gia quyến của bọn họ nhìn thấy thảm trạng này mà khổ tâm”

Dứt lời cũng không quan tâm đám người cảnh quan phản ứng đáp lại ra làm sao. Ba người Tuấn ca Diên Lộc bọn họ cứ thế quay lưng đi ra phía bên ngoài.

Rồi mau chóng leo lên chiếc xe Jeep và lái rời khỏi nơi đây.

Không chút nghỉ ngơi, Cao Cường liền từ trên cây Đa nhảy xuống.

Hai chân hần cũng ngay tức thì dẫm đạp thi triển ra Miêu Bộ mà lao đi vun vút, bám ngay sát phía sau chiếc xe ba người tu sĩ Cẩm Quân ngồi lái rời đi này.

Cũng may mà đối phương chỉ là lái chiếc xe Jeep cũ rích cả tầng, băng qua rừng băng qua suối thì ổn, chứ vận tốc thì có thể nói là hủ lậu để nhui vô cùng.

Trên xe, Diên Lộc không cầm lái mà là ngồi bên ghế phụ, trong tay nắm một tấm phù có màu xanh lục.

Sau khi ghim một sợi tóc cho rằng là của Đoàn Văn Tiến lên tấm phù có màu xanh lục này. Diên Lộc liền đem chân khí quán thấu, rồi cứ thế lặng yên chờ đợi.

Truy Tung Phù.

Thứ đồ chơi này diệu dụng vô cùng.

Có thứ này đem mở dịch vụ tìm thuê thú cưng đi lạc là hốt bạc đầy bồn. Chỉ cần một cọng lông là đảm bảo tìm tới tận cửa của quán thịt chó thịt mèo luôn đấy.

Chỉ là thế quái nào đã một phút rồi mà tám Truy Tung Phù do gã Tiểu Lộc kia thấp còn chưa có phản ứng.

Bà mẹ nó, hàng lôm kém chất lượng đây mà.

Vừa chạy phía sau vừa quan sát, Cao Cường không khỏi bĩu môi coi thường.

Truy Tung Phù mà Cao Cường hần luyện chế, thấp cái phản ứng liền. Dù là tám họa vẽ bừa bãi khiến chất lượng giảm sút thì delay cũng chưa tới nổi 2 giây.

Cầm Quân cái đám người này đúng thật là giàu mà keo, mua thứ đồ lôm về dùng bao giờ không cơ chứ.

Trong khi Cao Cường còn đang mãi vừa chạy phía sau, vừa khinh bỉ miệt thị Cầm Quân bần xìn.

Thì trên xe, lá Truy Tung Phù trong lòng bàn tay của Diên Lộc cũng bắt đầu phát huy tác dụng của nó.

Chỉ thấy Truy Tung Phù bỗng chốc bùng sáng, thứ ánh sáng có màu xanh lục giống như mấy món đồ chơi dạ quang gắn tường phòng đám trẻ nhỏ vậy đó.

Khác biệt là Truy Tung Phù không chỉ dừng lại ở việc phát sáng.

Mà chính bản thân nó biến hoá thành một chùm ánh sáng màu xanh lục, sau đó phân tách thành những đốm li ti, rồi cứ thế lũ lượt tung bay lên bầu trời.

Hiểu biết ý nghĩa của tình huống là gì, gã tu sĩ Cầm Quân đang cầm lái liền tập trung cho xe bám theo sát nút những đốm sáng như thể bầy đom đóm đang bay lượn này.

Ngồi ghế đằng sau, Tuấn ca không chút tiết kiệm lời nói tán thưởng:

“Tiểu Lộc người cũng giỏi chơi trò thần kỳ này đấy chứ. Không thiếu lần được chứng kiến thuật pháp rồi mà mỗi lần nhìn thấy ta đều cảm thấy kỳ diệu vô cùng. Chặc chặc”

Diên Lộc đưa tay xoa gáy, xấu hổ cười nói:

“Tuấn ca quá lời, chút trò mèo này của ta đã là gì. Những tu sĩ cao cấp thi triển thuật pháp mới gọi là khủng khiếp. Thật không biết khi nào ta mới được như bọn họ”

Nghe xong những lời này, Tuấn ca ngẩng mặt nhìn lên bầu trời thờ dài thườn thượt:

“Người còn có khả năng đạt tới tầng thứ cao hơn. Chứ như mấy người ca đây, không có hi vọng”

Gã tu sĩ đang lái xe cũng không kìm được mà thờ dài theo.

Bởi đúng như Tuấn ca đã nói, bọn họ thiên phú căn cơ đều không tốt. Tuổi tác nay đã có chút lớn, khả năng đột phá lên cảnh giới tiếp theo gần như chỉ bằng không.

Nhìn chung hi vọng là vẫn có, nhưng thực sự quá mỏng manh.

Diên Lộc cũng không biết nên nói gì cho phải, bầu không khí trên xe thoáng chốc trầm lắng xuống.

Tuấn ca bọn họ suy cho cùng chỉ là những thành viên tầng đáy của Cầm Quân mà thôi. Đắc cày hơn là thậm chí chẳng có ai muốn làm chỗ dựa cho Tuấn ca bọn họ.

Bởi vì chẳng có ai là muốn đầu tư vào những kẻ không có cơ hội phát triển.

Và bởi vì võ môn Cương Khí cảnh đối với giang hồ giới mà nói thì chỉ là sâu kiến.

Trong mắt những kẻ quyền cao chức trọng thì võ môn Cương Khí cảnh chỉ xứng làm chân gác cổng mà thôi. Ngoài ra không còn lấy nổi nửa xu đất dụng võ nào nữa cả.

Diên Lộc cũng biết không ít lần những tu sĩ như Tuấn ca nản lòng thoái trí liền nghĩ tới việc giải ngũ.

Sau đó trở về làm bảo tiêu cho gã nhà giàu nào đó, vinh hoa phú quý sống qua ngày.

Có điều cũng chỉ là biết mà ghi nhớ trong lòng vậy thôi.

Chứ với xuất thân danh gia vọng tộc, là kẻ có được chỗ dựa hậu thuẫn vững chắc, Diên Lộc là không tiện xen lỏi vào những dự tính của đám Tuấn ca bọn họ.

Không muốn tâm tình làm ảnh hưởng tới công việc, Tuấn ca đáng vẻ rất nhanh bình ổn trở lại. Gã cười sang sảng mà hỏi chuyện Diên Lộc đang ngồi đằng trên:

“Tiểu Lộc, vậy phù lục này nọ là người tự mình luyện chế ra ư?”

Được người khác hỏi tới chuyên môn nghề nghiệp, Diên Lộc phút chốc tươi cười rạng rỡ hẳn lên. Hắn ngay tức thì quay người lại mà bô bô trả lời:

“Đúng vậy Tuấn ca, ta học hoạ vẽ phù lục cũng đã 5 năm rồi đấy. Đáng tiếc là trình độ còn chưa được tốt cho lắm, thúc thúc nói ta cần phải chăm chỉ tập luyện nhiều hơn”

Đáng tiếc?

Khuôn mặt tươi cười hớn hở của Diên Lộc lúc này không giống như đang đáng tiếc chút nào a. Nhìn kiểu gì cũng thấy tiểu tử này là đang đắc ý khoe khoang thì đúng hơn.

Nhìn chung thì phù lục là khái niệm quá cao xa đối với tu sĩ tầng thấp như Tuấn ca hai người, bởi vậy Diên Lộc hoàn toàn có quyền đắc ý khoe mẽ sao cũng được hết.

Tuấn ca cũng không có ghét bỏ, thậm chí gã còn cảm thấy mừng cho một tu sĩ trẻ tuổi như Diên Lộc mà đã nắm giữ được khả năng luyện chế ra thứ thần kỳ như là phù lục.

Vì thế Tuấn ca khẽ đưa tay vỗ vai Diên Lộc và cười nói:

“Tiểu Lộc, vất vả một chút không có gì xấu, đừng lười biếng để rồi phí hoài thiên phú của bản thân”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Quỷ Dị Đáng Vẻ

Ba cái gã tu sĩ Cẩm Quân này luôn mồm kêu là phải tập trung giải quyết công sự này nọ. Xong thực tế thì chỉ ăn tục nói phét là giỏi.

Chứ không thì tập trung cái kiểu gì mà lại vừa lái xe vừa cười đùa vui vẻ, thuận tiện nâng bi tăng bốc lẫn nhau nhiệt tình thế hả?

Chạy theo đằng sau, không thiếu lần Cao Cường muốn vọt lên mắng một lũ dờ hơi chưa hiểu sự đời.

Nhất là cái gã Tiểu Lộc gì kia học tập kiểu gì tận 5 năm, chỉ hoạ vẽ ra được thứ phù lục kém chất lượng. Đã không biết xấu hổ thì chớ, lại còn tự hào đắc ý khoe khoang?

May mà Cao Cường nín nhịn tốt, chứ không đã rút một xấp phù lục ra đập vào mặt, cho cái đám bọn họ mở rộng tầm mắt rồi đấy.

Nói chung là làm người thì phải biết khiêm tốn, cho nên vẫn là thôi đi.

Và lại ý tốt cũng đâu có được người ta cảm tạ, chỉ đổi lấy một trận đánh ta sống người chết mà thôi.

Cao Cường cũng không bị ba gã phét lác này tra tấn tinh thần quá lâu. Chẳng mấy chốc chiếc xe Jepp đã tiếp cận ngoại vi khu dân cư thôn Hưng Dương.

Lúc này tám Truy Tung Phù đầu tiên cũng hết đi hiệu lực, “đần đờm đờm” theo đó mà tắt ngúm. Và tất nhiên Cao Cường lại có cơ hội chê bai một nghỉ.

Ngồi trên xe, Diên Lộc lấy ra tám Truy Tung Phù thứ hai, rồi quay ra sau hỏi ý kiến Tuấn ca:

“Tiếp tục sử dụng phù lục sợ rằng sẽ bị người dân nhìn thấy, giờ nên làm thế nào Tuấn ca?”

Tuấn ca đưa tay vỗ vai ra hiệu tu sĩ cầm lái cho xe dừng lại, rồi mới lên tiếng trả lời:

“Tiếp tục sử dụng. Một chút ánh sáng mà thôi, không phải vấn đề gì lớn”

Khẽ gật đầu đáp lại, Diên Lộc tức thì ghim tóc và mau chóng đem chân khí quán thân.

Cả nhóm yên lặng chờ đợi hơn 1 phút, Truy Tung Phù mới bắt đầu thi hành sứ mệnh.

Cung đường mà những đốm ánh sáng bay đi là ngay trên bầu trời khu dân cư thôn Hưng Dương, chạy xe bám theo là không tiện.

Vì vậy nhóm tu sĩ Cẩm Quân liền bỏ xe lại bên ngoài thôn, rồi cứ thế chạy bộ mau chóng đuổi theo sau.

Nhóm người này bộ pháp cũng không được tốt cho lắm.

Mặc dù để so với thường nhân thì tốc độ thuộc dạng nhanh hơn khá nhiều lần, xong để so với Cao Cường thì lại kém xa.

Hơn nữa cái cách di chuyển của bọn họ cũng không được linh hoạt. Mỗi khi phải quẹo cua các ngõ hẻm thường hơi khựng lại.

Nói chung thì bọn họ có trình độ bộ pháp ra làm sao cũng không ảnh hưởng gì tới Cao Cường hết cả.

Bọn họ lách bạch chạy phía bên dưới càng tốt, Cao Cường nhờ đó nhảy qua các nóc nhà bám theo mà không lo bị phát hiện.

Đốm sáng bay rợp bầu trời đúng là đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Có điều đêm hôm khuya khoắt còn lang thang ở ngoài đường thì chủ yếu là lứa tuổi đã trưởng thành.

Đưa tay chỉ chỗ trầm trồ một chút rồi thôi, chứ chẳng ai hiếu động tới nỗi chạy theo để mà ngắm nhìn cả.

Rất nhanh đàn đom đóm nhân tạo này bay tới khu vực những vườn trái cây rồi hết hiệu lực và tiêu tán.

Nhóm mấy người Tuấn ca không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đơn giản vì bọn họ không muốn chiến đấu phát sinh trong khu vực dân cư một chút nào.

Thứ nhất là dễ khiến người dân trong thôn gặp phải thương vong không đáng có. Và thứ hai là công tác khắc phục hậu quả sau đó phi thường phiền toái.

Hiện tại liền tốt rồi, bởi vì những khu vườn cách khu dân cư khá xa. Giờ chỉ cần thông báo cho một đội quân lính tới đây phong tỏa đường đi nữa là ổn.

Trong khi Diên Lộc sử dụng tới tám Truy Tung Phù thứ ba, thì Tuấn ca tranh thủ gọi một cuộc điện thoại.

Khi chùm ánh sáng lần nữa xuất hiện và bay đi, nhóm bọn họ cũng ngay lập tức bám đuổi theo sát nút.

Nhìn hướng bay của chùm ánh sáng, Cao Cường không khỏi hít mắt lại. Bởi xuyên qua 3 khu vườn theo phương hướng này là tới vườn cây nhà họ Đoàn.

Từ khi Bình thúc huỷ bỏ hợp tác, tránh bị rơi vào cảnh tiếp tục làm không lương, đám nhân công làm việc cho vườn cây nhà họ Đoàn đồng loạt nghỉ việc.

Khiến vườn cây nhà họ Đoàn theo đó mà hoang phế, vắng vẻ vô cùng.

Hơn nữa là thi thể của ác linh bị chôn dấu trong chính vườn cây nhà họ Đoàn a.

Chạy ở phía đằng trước, phát hiện không ít những cặp tình nhân đang ôm ấp thủ thủ. Diên Lộc cau mày quay sang nhìn Tuấn ca và nhỏ giọng khẽ nói:

“Như này cũng không ổn, hẳn phải cho người dọn dẹp chứ Tuấn ca?”

Tuấn ca khẽ cười đáp:

“Đội tìm được vị trí cụ thể của hung thủ, rồi để đám binh lính đem bọn họ đuổi về cũng không muộn”

Nghe vậy Diên Lộc khẽ gật đầu và không thắc mắc gì nữa.

Cả nhóm chạy xuyên qua ba khu vườn thì chùm sáng bắt đầu suy yếu rồi vụt tắt.

Có điều Diên Lộc không vội sử dụng tới lá Truy Tung Phù thứ tư. Bởi vì cả hắn và Tuấn ca hai người đều đã cảm nhận được khí tức tà ác ở phía đằng trước.

Tuấn ca tiếp tục đánh ra một cú điện thoại, sau đó cả nhóm liền đứng yên tại chỗ mà chờ.

Dự định để ba gã tu sĩ Cẩm Quân làm kẻ dò đường. Cao Cường tất nhiên không vội vàng làm gì, chỉ chạy vượt lên một đoạn rồi lên cành cây ẩn nấp.

Mãi hơn nửa giờ sau, mới thấy một đội gồm 50 binh lính từ đằng xa chạy bộ hướng tới nơi này.

Từ chế phục quân đội và súng trường quân dụng lăm lăm trên tay, có thể thấy nhóm binh lính này hẳn là được điều động từ doanh trại quân đội nào đó trú đóng ở gần đây.

Đội cho bọn họ chạy tới nơi, Tuấn ca mới đứng ra lên tiếng hỏi:

“Ai là chỉ huy?”

Một người bước ra khỏi hàng ngũ, đưa tay chào theo nghi thức quân đội và lớn tiếng trả lời:

“Bảo cáo thủ trưởng, ta là chỉ huy”

Tuấn ca khẽ gật đầu, rồi lập tức phân phó:

“Hiện tại chúng ta cần xâm nhập vào bên trong khu vườn này bắt một nghi phạm nguy hiểm. Nhiệm vụ của các người là sơ tán toàn bộ những cặp trai gái trong những khu vườn lân cận”

“Sau đó phong toả không cho bất kỳ ai lại gần khu vườn phía trước mặt này. Người đến lập tức đuổi, kẻ nào không nghe quy vào tội phản quốc, cho phép các người được quyền bắn hạ”

“Ngoài ra các người cần ghi nhớ một điều, chỉ cần là kẻ lạ mặt bước ra khỏi khu vườn này, toàn bộ lập tức nổ súng. Cho dù hi sinh tính mạng cũng phải kéo kẻ đó đi theo cùng. Rõ chưa?”

Tuấn ca vừa dứt lời, toàn bộ 50 binh lính liền ưỡn ngực, đồng thanh hô to:

“Rõ”

Thừa đời nhà ai đi vậy bắt đối tượng nguy hiểm mà rống rưng cả trời như cái đám binh lính này không?

Bà mẹ nó, hung phạm nghe thấy bỏ chạy cha nó mất thì còn bắt con khi gì nữa?

Xin thề có trời, ngồi nấp trên cành cây Cao Cường rất muốn chửi cho cái đám ngu ngốc này một trận.

Tuấn ca Diên Lộc bọn họ cũng không khá khẩm hơn Cao Cường là bao. Có điều đây là tác phong quen thuộc của quân đội, không thể nào mở miệng mắng chửi bọn họ được.

Thành ra Tuấn ca Diên Lộc bọn họ chẳng làm được gì hơn ngoài ngán ngẩm đồng loạt đưa tay che mặt.

Thờ dài bất đắc dĩ phát tay để nhóm binh lính này bắt đầu thi hành nhiệm vụ.

Xong xuôi nhóm Tuấn ca liền chậm rãi tiến vào khu vườn của nhà họ Đoàn. Và tất nhiên Diên Lộc cũng ngay tức thì sử dụng tới lá Truy Tung Phù thứ tư.

Địa thế của khu vườn nhà họ Đoàn có phần khác biệt so với những khu vườn lân cận.

Nằm tận cùng của khu vườn là một dãy gồm năm ngọn đồi. Ngay phía sau lưng của dãy đồi này thì lại là một nhánh của dòng sông Thổ chảy ngang qua.

Nếu như Đoàn Văn Tiến thực sự ẩn nấp trong khu vườn, hẳn mà muốn chạy trốn bằng cách vượt qua bên kia sông, vậy thì có chút khó bắt lại được.

Bởi vì bên kia sông là một mảnh rừng núi rộng lớn bao la bát ngát. Có cử một binh đoàn chạy tới lùng xục cũng chưa chắc đã thu được kết quả khả quan.

Nhìn chung thì Cao Cường hoàn toàn có cơ sở để mà lo ngại.

Nhất là khi chùm sáng do Truy Tung Phù hoá thành, đang nhằm thẳng hướng dãy đồi mà tà tà bay tới.

Khá may mắn khi mà chùm sáng sau vừa tiếp cận dãy đồi liền lơ lửng tại chỗ. Chứng tỏ Đoàn Văn Tiến đang ngụy ngốc ở đây chứ chưa có bỏ chạy.

Đồng nghĩa với cơ hội sớm đem gã giải quyết là vẫn còn.

Từ khoảng cách xa còn chưa mấy rõ ràng, tiếp cận một chút liền thấy âm khí bốc lên ngàn ngút, khiến cả một vùng rộng lớn càng thêm phần tăm tối.

Nhất là tiếng khóc nức nở xen lẫn với tiếng cười quỷ dị vọng ra, đến ngay Cao Cường sớm đã chuẩn bị tâm lý mà nghe vào còn thấy rợn hết cả người.

Cao Cường mà còn như vậy thì nhóm tu sĩ Cẩm Quân đương nhiên chẳng thể nào tốt hơn nổi.

Chưa đến nỗi chân tay run lập cập, xong mặt mũi bọn họ đều căng thẳng vô cùng. Hầu kết liên tục nhấp nhô chứng tỏ đang không ngừng nuốt khan.

Căng thẳng là vậy nhưng bọn họ không có ý định rút lui.

Sau khi thoáng nhìn nhau một chút, cả ba đồng loạt lấy ra vũ khí, chuẩn bị cho việc chiến đấu.

Vũ khí Tuấn ca và người võ môn tu sĩ kia sử dụng đều là chủy thủ, xong phần lưỡi có bản rộng và dày hơn loại chủy thủ thông thường một chút.

Với khí lực của tu sĩ, sử dụng chủy thủ dạng này khi công kích sẽ gây ra sát thương lớn hơn nhiều. Còn tránh được trường hợp lực đạo quá mạnh mà khiến vũ khí gãy hỏng.

Nhìn ra những ưu điểm này, Cao Cường thoáng cân nhắc trở về kiếm mua một cây tương tự mới được.

Về phần Diên Lộc thanh niên huyền môn tu sĩ thì đương nhiên vũ khí là một xấp đủ các loại phù lục. Có điều không gấp xếp hình thù, mà chỉ là từng tấm xếp chồng lên nhau.

Nhìn phong cách này cứ như là cầm một xấp tiền đủ loại màu sắc vậy đó, có chút trông hơi buồn cười.

Càng nghĩ Cao Cường lại càng cảm thấy may mắn.

May mắn vì trong truyền thừa chỉ dẫn phương pháp gấp xếp phù lục thành hình đồ vật. Chứ phải ôm theo một xấp giấy đi chiến đấu thế này thì trông cứ kỳ cục thế quái nào.

“Khắc khắc.. Kiệt kiệt..” – Đúng lúc này tiếng cười quỷ dị truyền tới tai càng lúc càng lớn.

Kèm theo đó còn là tiếng bước chân huỳnh huyếch từ phía dãy đồi vọng ra cũng càng lúc càng gần kề.

Không lâu sau, một bóng người lom khom chậm rãi từ trong bóng tối u ám đi ra. Khi dáng vẻ của kẻ này hiện rõ mồn một trong tầm mắt, Cao Cường cùng nhóm tu sĩ Cẩm Quân mấy người bọn họ, không khỏi đồng loạt hít sâu một ngụm khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Quỷ Thi

Thành thật mà nói thì kẻ vừa đi ra này có phải Đoàn Văn Tiến hay không thì Cao Cường cùng với ba người tu sĩ Cẩm Quân đều chịu thua.

Chỉ biết gã này đầu tóc bù xù rối tung rồi mù, quần áo rách rưới bẩn thỉu. Lưng gù gù còng hẳn xuống, bước đi thì tập tễnh giống như bị thọt.

Điểm đáng sợ là khắp cơ thể gã này từ chân tới đầu nổi đầy những bong mủ máu.

Thử tưởng tượng đến cảnh những bong này nổ vỡ máu huyết tanh hôi bắn ra tung toé, trong lòng Cao Cường không khỏi bỗng thấy ghê ghê.

Đã vậy gã lại còn vừa khóc vừa cười, lâu lâu thêm trò gằm gà gằm gừ như dã thú.

Tổng thể nhìn vào đúng kiểu phong cách người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Mà nhóm ba người tu sĩ Cẩm Quân có thể lầm tưởng gã này là tà tu này nọ. Chứ còn Cao Cường thì từ sớm đã có suy đoán khác hoàn toàn với bọn họ.

Hiện tại nhìn trực diện rồi thì suy đoán trong lòng hắn được khẳng định thêm phần chắc chắn vậy thôi.

Quỷ Thi.

Ác linh bám vào cơ thể của kẻ có tinh thần yếu nhược, không chế kẻ đó đi giết người uống máu.

Lại thêm âm khí phơi nhiễm thời gian dài, dần đem cơ thể của kẻ này biến đổi trở thành Quỷ Thi.

Cuối cùng là cắn nuốt linh hồn của chủ thể, đoạt quyền làm chủ cỗ cơ thể đã biến đổi thành Quỷ Thi.

Hiện tại nhìn trông gớm ghiếc thế này là do Quỷ Thi còn xa chưa có biến đổi hoàn tất. Chứ xong xuôi rồi thì bề ngoài sẽ trông chẳng khác gì một người bình thường.

Khác biệt là cường độ thể chất của Quỷ Thi không phải là thứ mà cơ thể người thường có thể so sánh. Thậm chí so ra còn mạnh hơn cả những tu sĩ

Cương Khí cảnh.

Có điều xuất phát điểm cũng chỉ là từ cơ thể của một người bình thường mà thôi. Cho nên khả năng để phát triển Quý Thi cường đại hơn nữa là điều không thể nào.

Mục đích ác linh tá túc và sử dụng Quý Thi chủ yếu là để tiện trà trộn trong cuộc sống con người. Qua đó tìm kiếm con mồi, giết hại cắn nuốt linh hồn của nạn nhân.

Cho đến khi ác linh tu luyện ra được nhục thân, vậy thì cỗ Quý Thi cũng liền không còn giá trị để lợi dụng. Bị ném bỏ rồi sau có trở thành cương thi hay không thì chịu.

Từ khi nhìn thấy trạng huống cỗ thi thể nữ nhân trong căn nhà ba tầng kia, Cao Cường sớm đã phần nào đoán ra được ác linh đang vận dụng cách làm kinh tởm này.

Nói chung ác linh hận thù nhà họ Đoàn đến nỗi được nhận truyền thừa của quý đạo thì có chút hơi sốc.

Chắc hẳn là do không ám được khiến người nhà họ Đoàn ốm đau bệnh tật.

Đã thế còn phải chứng kiến cảnh người nhà họ Đoàn suốt ngày ăn chơi phè phỡn.

Tức nước vỡ bờ khiến oán hận ngày càng chồng chất, để rồi ác linh mới tới được bước này đi.

Mà cái gã Đoàn Văn Tiến này nghiện lờn cả mắt ra, tâm hồn lúc nào cũng bay bổng theo làn khói trắng. Ác linh lựa chọn làm Quý Thi là không lệch một chút nào.

Lại nói tới Tuấn ca Diên Lộc mấy người, chứng kiến đi ra là một gã tà tu có dáng vẻ trông tởm lợm như quái vật, bọn họ không khỏi bị đứng hình trong giây lát.

Tà tu có năm bảy loại tà tu, đúng là loại tà tu nào phong thái trông cũng vô cùng kinh tởm. Thế nhưng chưa thấy kẻ nào có cái tạo hình súc sinh như thế này.

Đã thế lại còn gằm gừ như chó dại nữa chứ? Mấy người Tuấn ca rất muốn lên tiếng hỏi xem đối phương tu luyện để cường đại hay là để trở thành súc vật đấy?

Có điều nghi hoặc vậy thôi, chứ bọn họ không có mở miệng hỏi thăm vớ vẩn.

Sau khi nháy mắt ra hiệu cho nhau, Tuấn ca cùng với người võ môn tu sĩ kia lập tức tách ra, chậm rãi tiếp cận đối phương.

Diên Lộc đứng tại chỗ cũng mau chóng lựa chọn vài lá phù loại công kích rồi nắm lấy trong tay, sẵn sàng ném ra bất cứ lúc nào.

Vẫn là vừa cười vừa khóc, giọng nói thều thào nghe rộn cả người từ cơ thể gã Đoàn Văn Tiến truyền ra:

“Khắc khắc.. Kiệt kiệt.. Mồi ngon..”

Và rồi chỉ thấy gã đột ngột khom người xuống, hai tay chống lên mặt đất, đầu gối quỳ hờ.

“Vèo..” – Âm thanh xé gió vang lên.

“Cung La cẩn thận” – Tuấn ca là người làm ra phản ứng trước tiên khi kịp thời hét lên cảnh báo.

Tốc độ của gã Đoàn Văn Tiến có thể nói là cực nhanh. Chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt người võ môn tu sĩ có tên gọi Cung La và vung tay đánh tới một trào.

Mặc dù bị bất ngờ, xong phản ứng của Cung La rất không tệ.

Hắn khẽ nhún người liền bật nhảy lên cao né tránh, đã vậy còn thuận tiện vung chân nhanh như chớp nhắm thẳng vào gò má đối thủ mà đá tới một cước cực mạnh.

Khoan nói tới hiệu quả hay không, chỉ riêng cái cách né tránh kết hợp phản công này, Cung La liền biểu hiện ra khả năng chiến đấu linh hoạt khác xa so với khi chạy bộ di chuyển.

“Bành..” – Đoàn Văn Tiến hơi đưa tay lên đón đỡ, liền hoá giải chiêu thức phản công của Cung La. Có hay chăng một cước này cũng chỉ khiến gã hơi xê dịch sang ngang một chút xíu.

“Xèo..” - Nhưng một chút xíu đó thôi là cũng đủ thời gian để Tuấn ca kịp thời lao tới. Và không chút chần chừ, cứ thế vung chủy thủ nhắm thẳng tới vùng sau gáy của gã đâm tới một nhát.

Tổ hợp vây công rất không tồi, có điều Đoàn Văn Tiến phản ứng cũng chẳng chậm.

Như thể có mắt đằng sau gáy, gã ngồi thụp người xuống dễ dàng né tránh đòn đánh lên của Tuấn ca.

Không chỉ ngừng lại ở đó, bởi ngay tức thì gã bật phát người đứng dậy. Đầu của gã như thể búa tạ, húc một cú thật mạnh vào thẳng lồng ngực của Tuấn ca.

“Rầm.” – Phản công kiểu không ai ngờ tới này khiến Tuấn ca không kịp làm ra phản ứng. Lồng ngực như thể bị ô tô tải húc vào, khiến hắn như điều đứt dây văng ngược ra đằng sau.

“Tuấn Ca..” – Cung La gầm lên giận dữ, chuyr thủ nhắm thẳng vào cổ họng Đoàn Văn Tiến mà chém tới.

“Vèo.. Vèo.. Vèo..” – Liên tiếp từng tiếng xé gió đi kèm với thứ ánh sáng hoa hồng xuất hiện ở nơi đây.

Không ai khác chính là Diên Lộc chứng kiến Tuấn ca trúng đòn, liền ném ra phù lục để hỗ trợ tấn công.

Loại phù lục mà Diên Lộc ném ra cũng chẳng xa lạ gì, chính là Hoả Cầu Phù.

Có điều Hoả cầu không được lớn như phù lục Cao Cường luyện chế, kích cỡ bằng trái cam mà thôi.

Xong thứ này là khắc tinh của sinh vật tà ác, Đoàn Văn Tiến không dám áp dụng lại chiêu thức cũ để phản công đòn đánh của Cung La, mà lựa chọn di chuyển né tránh.

Chứng kiến gã quái vật trước mặt liên tục nhảy nhót hết tránh chỗ này lại né chỗ kia. Diên Lộc thừa thế liền tiếp tục ném ra hàng loạt Hoả Cầu Phù để mà truy kích gã.

“Oành.. Oành.. Oành..” – Một loạt tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo đó là hoả diễm bắn văng tung toé.

Hoả cầu bay loạn xạ khắp nơi, rất không tiện cho việc áp sát tập kích đối thủ. Cung La vì thế tranh thủ chạy tới xem xét tình hình Tuấn ca.

Máu mồm máu mũi đầm đìa, xong Tuấn ca thương thế không nặng lắm. Xua tay để Cung La không cần dui, liền có thể tự mình ngồi dậy.

Khắc nhổ sạch sẽ máu trong miệng, Tuấn ca chậm rãi đứng lên. Ánh mắt ngưng trọng nhìn hướng Đoàn Văn Tiến đang tận lực né tránh, khẽ nói:

“Mẹ nó, gã quái vật này cơ thể vô cùng cứng rắn, phản ứng và tốc độ cũng quá nhanh. Khó làm!”

Cung La không khỏi cau mày khẽ hỏi:

“Vậy giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Tuấn ca ngay lập tức nhỏ giọng nói ra kế hoạch:

“Tiếp theo chúng ta hai phía vây công, chỉ nhắm vào phần mềm của gã. Không cần dùng sức quá nhiều, tránh trường hợp bị phản đòn như ta vừa rồi. Mục đích là để khoá hướng né tránh của gã, tạo điều kiện cho Tiểu Lộc đánh tới hoả cầu. Ngươi hiểu ý của ta rồi chứ?”

Cung La nghiêm túc gật đầu:

“Đã hiểu, dù có bị hoả cầu đánh trúng cũng phải đem gã này khoá lại!”

Tuấn ca mỉm cười gật đầu, cúi nhặt chủy thủ rồi cùng với Cung La nhanh như chớp lao tới vòng chiến.

Khoảng cách với Đoàn Văn Tiến chỉ còn 3 mét, Tuấn ca liền quát lớn một câu:

“Tiểu Lộc, tiết kiệm!”

Hô tiết kiệm mà không phải hô ngừng tay. Diên Lộc ngay tức thì hiểu được ý đồ của Tuấn ca là gì.

Bởi vậy hắn liền tạm thời ngừng việc ném ra thêm Hoả Cầu Phù, tập trung quan sát rình rập cơ hội.

Tuấn ca và Cung La lần nữa chia tách ra làm hai phía để giáp công.

Tuấn ca thì ngay lập tức vung chủy thủ nhắm mắt của Đoàn Văn Tiến đâm tới.

Trong khi đó Cung La không vội xuất thủ, mà quan sát cử động của Đoàn Văn Tiến, muốn qua đó phán đoán được hướng né tránh của gã rồi mới ra tay.

Phương án vây công đúng là không tệ, chỉ có điều áp dụng với đối thủ ngang tầm thì còn được. Chứ gã Đoàn Văn Tiến tới giờ vẫn chưa xuất toàn lực

đầu.

Nấp từ xa quan sát, Cao Cường cho rằng nhóm tu sĩ Cẩm Quân chuẩn bị phải ăn hành. Bởi vì tốc độ của đầu Quý Thi nửa vời này vượt trội so với bọn họ.

Hơn nữa là thể chất của nó quá cứng rắn, chỉ cần đem bung hết toàn bộ sức lực ra. Mỗi người trong số bọn họ ăn phải một hai quyền thôi là đã phải nằm.

Nhìn chung muốn giải quyết Quý Thi, chỉ có thể hi vọng vào Hoà Cầu Phù. Thế nhưng nó chạy quá lẹ, ném không trúng thì có khắc gọt gao cũng vô dụng.

Đây chính là điểm mà Cao Cường e ngại từ trước khi tới nơi này. Cũng là mục đích hắn muốn để nhóm Cẩm Quân lên trước, rồi ngồi quan sát tìm sơ hở.

Đúng như Cao Cường nhận định.

Đoàn Văn Tiên chỉ khẽ lắc cần cổ một cái, đã dễ dàng né được chủy thủ mà Tuấn ca đâm tới.

Sau đó cũng không để cho Tuấn ca có cơ hội biến đổi chiêu số. Đoàn Văn Tiên cánh tay trái hoá thành vệt tàn ảnh, thần tốc đánh ra một quyền.

“Roành..” – Một quyền mạnh như vũ bão cứ thế ghim lên lồng ngực Tuấn ca.

Đề hấn cong người như đạn pháo mà bắn ngược về sau. Chưa tiếp đất đã không ngừng thổ huyết, đề lại trong không khí làn sương máu đỏ lôm.

“Súc Sinh..” – Cung La gầm lên còn dữ dội hơn trước, chủy thủ trong tay cũng bị hấn ném bỏ.

Rồi cứ thế Cung La lao cả người tới, dùng hết toàn bộ khí lực trời sinh mà đem gã Đoàn Văn Tiên khoá chặt lại, vừa ghì vừa ngửa cổ rống lên thật lớn:

“Tiểu Lôi ném phù tới aaaaaa..”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Xuất Thủ

Ngay đến Cung La cũng không ngờ tới bản thân lại thành công. Hấn thế mà luôn được tay từ dưới nách lên tới sau cổ Đoàn Văn Tiên để khoá chặt lại.

Cung La áp dụng chiêu số liễu mạng hi sinh, không chỉ để Cao Cường hơi bất ngờ, mà còn khiến Diên Lộc thấy kinh hãi gần chết.

Vạn phần không muốn thương tổn tới Cung La, nhưng thân là Cẩm Quân thành viên, Diên Lộc hiểu nghĩa vụ cần phải làm là gì.

Cẩn chặt hàm răng, Diên Lộc phát tay nhanh chóng ném ra cả chục lá phù.

Theo động tác của hắn, hàng loạt hoả cầu bốc cháy hừng hực xuất hiện trên không, rồi cứ thế dội thẳng tới vị trí Đoàn Văn Tiên đang kịch liệt dây dụa.

Chứng kiến thứ hoả diễm có thể gây thương tổn đến bản thân đang đánh tới, cặp mắt vốn đã đỏ ngầu của Đoàn Văn Tiên phút chốc lại càng đỏ hơn.

“NGAAAAAAA..” – Một tiếng rống giận vang trời.

Đoàn Văn Tiên đạp mạnh cả hai chân xuống mặt đất, khiến cả gã và Cung La bay ngược về sau.

“Oành.. Oành.. Oành..” – Hoả cầu như mưa trút xuống nổ tung toé. Đáng tiếc rằng Đoàn Văn Tiên dù đang bị Cung La khoá tay, xong vẫn kịp thời né tránh khỏi.

Cung La lưng bị đập xuống đất khá mạnh, có điều không nhắm nhò gì cả. Hắn đưa chân ngoặt khoá chân của Đoàn Văn Tiên lại, thuận tiện lần nữa hét lên:

“Tiếp tục aaaaaa..”

Lúc này Đoàn Văn Tiên đang như con rùa bị lật ngửa, không tranh thủ tấn công thì đợi khi nào nữa.

Diên Lộc vì thế phát tay điên cuồng ném ra cả chục lá phù.

Hoả cầu cháy phừng phừng bay xẹt thành đường cong trên không, chuẩn xác trút xuống đúng vị trí mà Đoàn Văn Tiên đang bị Cung La khoá chặt cả

chân tay.

Khi mà cả Diên Lộc lẫn Cung La và Tuấn ca nằm ở đằng xa đều cho rằng Đoàn Văn Tiến sẽ trúng đòn.

Thì cũng là lúc dị biến phát sinh.

Chỉ thấy gã Đoàn Văn Tiến há miệng gầm thét vang trời, sau đó toàn lực lắc người một cái thật mạnh.

“Rắc..” – Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên.

Hành động của gã hoá ra là để tự vận gãy xương bả vai trái của mình, qua đó khiến đòn kẹp khoá của Cung La thoáng có chút lơi lỏng.

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra nhanh vô cùng.

Cho tới khi Đoàn Văn Tiến lắc người vận vẹo, đem thân trên thoát khỏi đòn khoá tay của Cung La, thời gian mới trôi qua có một hơi thở là cùng.

Không dừng lại ở đó khi mà vừa thoát khỏi, gã còn vận hông gần như 180 độ, nhanh như chớp quăng tay quạt một cú vào gò má của Cung La.

Trúng đòn khá nặng, Cung La xây xẩm mặt mũi. không còn tỉnh táo để mà khoá chân của Đoàn Văn Tiến được nữa rồi.

Vẫn chưa xong.

Bơi thân dưới được thả lỏng, Đoàn Văn Tiến đưa tay túm lấy ngực áo Cung La rồi cứ thế quăng lên trời.

Cung La theo đó mà trở thành tám khiến chấn ngăn chặn cơn mưa hoả cầu đang ầm ầm trút xuống.

“Oành.. Oành.. Oành..” – Liên tiếp là những tiếng nổ chát chúa vang lên.

Mọi thứ diễn ra quá đột ngột và chóng vánh, Cung La ngay cả kêu một tiếng cũng không có cơ hội. Toàn thân bốc cháy phừng phừng, nặng nề rơi rụng xuống mặt đất.

“Cung Laaaaaaaa..” “La caaaaaaaa..” – Hai tiếng kêu gọi thảm thiết vang lên.

Tuấn ca thậm chí còn quên đi sự đau đớn bởi xương lồng ngực bị nứt vỡ, hấn cứ thế bật dậy lao tới.

Diên Lộc thì lựa ra vài tấm phủ lục màu xanh lam, mau chóng quán thân chân khí rồi ném lên bầu trời.

Tức thì mấy chục bóng nước ầm ầm rơi xuống, giây lát liền đem hoả diễm trên người Cung La dập tắt.

Tuy nhiên ăn một quạt của Đoàn Văn Tiến, thương thế của Cung La có vẻ phi thường nghiêm trọng.

Vừa lao tới nơi, không quản miệng đầm đìa huyết hồng, Tuấn ca gấp gấp kêu gào lay gọi:

“Cung La, ngươi không sao chứ?”

“Khục.. Khục..” – Cung La không còn tỉnh táo để lên tiếng đáp lại. Hấn trong vô thức không ngừng ho sặc sụa, khoé miệng cũng liên tục trào ra bọt máu.

Diên Lộc lúc này cũng nhào tới, cử chỉ lời nói có chút hoảng loạn:

“Tuấn ca, là do lỗi của ta, La ca phải làm sao giờ?”

Đã lo lắng cho huynh đệ thì chớ, lại thêm Diên Lộc non nớt kiêu này.

Tuấn ca có chút bức bối, xong hấn không phải là kẻ giận cá chém thớt, bởi vậy nhẹ nhàng nói:

“Không phải là lỗi của ngươi, Cung La bị đánh khá mạnh vào mặt mới vậy”

Đứt lời Tuấn ca liền ngừng đầu nhìn tới Đoàn Văn Tiến lúc này đang vận vẹo nắn bóp xương bả vai.

Nhìn chung thì thương thế của Cung La chưa đến nỗi hồng bét, hơn nữa tu sĩ có khả năng phục hồi khá mạnh, trở về điều trị một thời gian ngắn là ổn.

Thế nhưng Tuấn ca lúc này đang lo lắng ngay cả việc trở về thôi, chỉ sợ đã là một chuyện quá xa vời.

Gã quái vật trước mặt quá quý dị, thực lực đã cao thì chớ, dường như lại còn không biết đau đớn là gì.

Trong khi đó Tuấn ca sức chiến đấu không còn nổi ba phần mười, Diên Lộc đánh đấm lại càng tệ hại.

Nhìn chung thì bây giờ có liều mạng hay không cũng chẳng khác biệt gì nhau.

Nghĩ tới đây Tuấn ca không tránh khỏi cảm thấy trong miệng đắng chát.

“Đoàng.” – Một tiếng súng nổ đột ngột vang lên.

Tuấn ca vốn đang nhìn chằm chằm Đoàn Văn Tiến, liền thấy đầu của gã bị trúng đạn mà ngoẹo hẳn sang một bên.

“Đoàng.” – Tiếp tục một tiếng súng nổ nữa vang lên.

Đích đến của viên đạn vẫn là trúng vào đầu của Đoàn Văn Tiến, lần trúng đạn này khiến cơ thể gã hơi loạn choạng một chút.

“NGAAAAAAAAAAAAA.” – Hai lần bị bắn vào đầu, Đoàn Văn Tiến điên cuồng gầm lên.

“Đoàng.” – Đáp lại tiếng gầm là phát súng thứ ba vang lên. Và đích đến của đạn vẫn là đầu của gã.

Lúc này Tuấn ca và Diên Lộc mới phản ứng quay lại nhìn về hướng phát ra tiếng súng. Xuất hiện trong tầm mắt họ là một bóng đen đang lao tới nơi này nhanh như gió.

Mới đầu Tuấn ca và Diên Lộc còn tưởng là thành viên nào đó của Cẩm Quân chạy tới hỗ trợ. Xong không thấy tiêu chí CQ trên bắp tay áo, mới hiểu là tu sĩ nào đó xa lạ.

Người nổ súng tất nhiên không phải ai khác mà chính là Cao Cường.

Tuấn ca và Diên Lộc không quan tâm tới Cao Cường đội mũ đeo khẩu trang kín mít. Bởi vì bọn họ còn đang bị sốc với việc hắn là một tu sĩ mà thế quái nào lại dùng súng?

Phải dùng đao kiếm quyền cước gì đó thì mới thể hiện ra được cái chất của một tu sĩ chứ?

Cao Cường cũng không hơi đâu mà để ý Tuấn ca với Diên Lộc đang há hốc mồm nhìn mình. Hắn còn đang tự luyện vì lần đầu bắn súng mà bách phát bách trúng đây này.

Kể ra cũng thấy kỳ lạ vô cùng, Cao Cường hắn hoàn toàn là dơ súng nhắm bắn theo cảm giác mà thôi. Thế quái nào đạn lại cứ nhè đầu của đối phương mà ghim tới thì mới chịu.

Không có thời gian để suy nghĩ nhiều, hắn liền đổ tại cho thiên phú bắn súng của mình quá siêu đẳng.

Mà qua cái việc mỗi lần bóp cò thì tay của Cao Cường đều khẽ giật nảy. Dù dễ phải công nhận một điều đó là khẩu súng Lão Phệ tặng cho, có lực sát thương là vô cùng lớn đi.

Ấy thế mà chỉ khiến gã Đoàn Văn Tiến bị loạn choạng đôi chút. Phòng ngự mạnh như thế thì có thể thấy rằng cổ Quỷ Thi này khoảng cách hoàn tất biến đổi không còn bao xa.

Hơn nữa bắn phá được phòng ngự của đối phương cũng không có nhiều ý nghĩa.

Trừ khi đủ sức một lần đem cơ thể Quỷ Thi đập nát. Chứ chỉ chút thương tổn nhỏ nhoi thì chẳng ảnh hưởng gì tới năng lực hành động cũng như khả năng chiến đấu của nó.

Cao Cường không hi vọng gì súng đạn hạ gục được gã Đoàn Văn Tiến.

Chẳng qua là sau tính toán, cảm thấy tốc độ của đối phương còn chưa so bì được với vận tốc đạn bay. Cho nên Cao Cường mới nổ súng để kìm hãm hành động của gã này lại.

Đương nhiên một phần cũng vì tình huống gấp gáp. Nếu không dùng tới súng bắn từ xa, thì khó lòng kịp thời ngăn cản gã Đoàn Văn Tiến ra tay hành quyết nhóm tu sĩ Cẩm Quân.

Theo sau từ căn nhà hoang đi tới đây.

Nghe toàn bộ những lời mà bọn họ nói ra.

Rồi nhìn cái cách bọn họ liều mình chiến đấu.

Sẵn sàng hi sinh để loại trừ mối nguy hại cho xã hội.

Cao Cường cảm thấy nhóm mấy người tu sĩ Cẩm Quân này khá thuận mắt. Hắn không nỡ lòng nào nhìn bọn họ bị gã Đoàn Văn Tiến đem xé ra làm muôn mảnh.

Sau năm bước Miêu Bộ, cùng năm phát súng bắn ra.

Cao Cường hiện thân đứng ngăn cách giữa nhóm tu sĩ Cẩm Quân và gã Đoàn Văn Tiến.

Cái chết của Bình thúc là chủ ý của gã Đoàn Văn Tiến, hay là do sự xúi dục của ác linh.

Đối với Cao Cường đều đã không còn quan trọng, bởi cả hai kẻ này đều phải biến mất khỏi thế gian.

Biến mất một cách triệt để.

Ánh mắt lạnh lẽo khoá chặt cổ Quý Thi đang găm giữ trước mặt, Cao Cường lạnh nhạt nói với Diên Lộc:

“Ta ngăn cản cử động của hân, ngươi còn bao nhiêu Hoả Cầu Phù thì đem ra sử dụng hết đi”

Thoáng sững sờ giây lát, rất nhanh hiểu ra tu sĩ che mặt này là đang nói với mình, Diên Lộc vội đáp:

“Ta hiểu rồi. Nhưng ta chỉ còn lại 20 tấm thôi, liệu có đủ không?”

Vẫn như chằm chằm phía trước đề phòng Đoàn Văn Tiến động thủ bất ngờ, Cao Cường đơn giản nói:

“Không cần bận tâm, cứ toàn lực mà ném là được”

Diên Lộc ngay tức thì lôi ra toàn bộ số Hoả Cầu Phù còn lại, rồi đứng dậy:

“Ta đã sẵn sàng”

“Xiu..” – Diên Lộc vừa dứt lời thì tiếng xé gió vang lên, nhìn lại Cao Cường đã biến mất tại chỗ.

“Đoàng..” – Nổi tiếp đó là một tiếng súng chát chúa vang lên.

“Quá nhanh” – Tuần ca lặng yên quan sát nãy giờ không tránh khỏi kinh hãi hô lên một tiếng.

Tuần ca có phản ứng này cũng dễ hiểu thôi, bởi mới rồi Cao Cường di chuyển với tốc độ là cực nhanh.

Chỉ trong nháy mắt Cao Cường vọt xa tới hơn chục mét. Hiện thân bên sườn trái gã Đoàn Văn Tiến, rồi cứ thế nhấc súng chìa thẳng vào đầu của gã mà bắn tới một nhát.

Khoảng cách giữa hai bên chưa tới 3 mét, nổ súng với cự li gần như vậy khiến Đoàn Văn Tiến không có nửa xu cơ hội né tránh. Đầu trúng đạn mà thiếu chút bị gãy cả cổ.

Đầu bị lệch hẳn đi là thế, xong bản năng của cái gã Đoàn Văn Tiến này nhạy bén vô cùng. Diên Lộc vừa ném Hoả Cầu Phù ra khỏi tay thì gã đã ngay tức thì di chuyển né tránh.

“Đoàng..” – Cao Cường tiếp tục nổ súng.

Có điều lần này không phải là bắn vào đầu, mà là nhắm vào phần mắt cá chân trụ của gã.

Không chút huyền niệm, phát đạn liền trúng vào nơi cần trúng, đi kèm là khiến cho gã Đoàn Văn Tiến bị trượt chân mà vấp ngã dúm dui.

Có điều cái gã người quỷ lẫn lộn này phản ứng cũng quá là nhanh đi.

Người đổ xuống là gã liền vùng tay đập mạnh một cái, vừa khéo lăn lộn vài vòng, tránh thoát khỏi đồng hoả cầu đang ầm ầm đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Giết Một Cách Triệt Để

Một cánh tay của gã bị phế nhưng có vẻ như không ảnh hưởng gì mấy, cử động là vẫn vô cùng mau lẹ.

Cứ nhìn cái việc vừa phải lăn lộn mấy vòng mới tránh thoát hoả cầu là vậy, xong gã đã có thể ngay tức thì đứng được dậy là một minh chứng rõ ràng nhất.

Hoả Cầu Phù quá phiền toái, qua hướng nhìn liền hiểu được Đoàn Văn Tiến đang ý định ra tay triệt hạ kẻ nắm giữ khả năng làm thương tổn tới gã trước.

Bởi vậy chỉ vừa đứng dậy, gã đã ngay lập tức nhắm vị trí Diên Lộc đang đứng mà gào thét xông tới.

Nhìn chung thì tốc độ công kích của Diên Lộc là quá chậm.

Cao Cường cũng chưa hề đặt hi vọng vào việc gã tu sĩ lơ ngơ này có thể làm gì được Đoàn Văn Tiến.

Kể ra có hơi tội khi mà Cao Cường đang sử dụng Diên Lộc như là mồi câu, để đánh lạc hướng và đem thu hút sự chú ý của gã Đoàn Văn Tiến mà thôi.

Và thời cơ mà Cao Cường chờ đợi chính là lúc này đây.

Đoàn Văn Tiến vừa tung người vọt đi, đứng cái khoanh khắc chân của gã không còn tiếp xúc với mặt đất. Tiếng súng chất chứa lại một lần nữa vang lên.

Đã không còn điểm tựa để gã làm ra cử động né tránh.

Muốn theo bản năng nhấc tay ngăn chặn cũng không được vì đạn là từ hướng cánh tay bị phé bắn tới.

Và lại nếu đủ trình độ để né thì gã đã không phải lĩnh trọn 7 viên đạn mà Cao Cường bắn ra trước đó rồi.

Viên đạn cứ thế thô bạo ghim thẳng tới huyết thái dương của gã. Khiến gã như thể chiếc lá bị cơn gió dữ tạt thổi mà bay bổng bẽnh trôi nổi trong không khí.

“Vèo.. Vèo.. Vèo..” – Một loạt ánh sáng hoả hồng nối đuôi nhau bắn phá tới.

Và không ai khác chính là Diên Lộc lúc này cũng ném ra toàn bộ số Hoả Cầu Phù còn sót lại sau cùng.

Trôi dạt trên không thì dây dựa đến mấy cũng là vô ích.

Đã không còn cơ hội nào để gã Đoàn Văn Tiến có thể né tránh được lần nữa rồi.

“Oành.. Oành.. Oành..” – Cả chục khối hoả cầu nện vào cơ thể gã, tạo thành những tiếng nổ vang dội.

“Phùng..” - Hoả điểm gặp tà khí liền bùng lên, tạo thành động tĩnh như một thùng xăng phát nổ. Rồi chỉ trong nháy mắt mà thôi, gã Đoàn Văn Tiến đang trôi nổi trên không liền bốc cháy hùng hực.

Cuối cùng cũng ném trúng gã quái vật này, Diên Lộc mừng tới nỗi nước mắt muốn tuôn trào luôn rồi.

“Đoàng.. Đoàng.. Đoàng..” – Hàng loạt tiếng súng nổ cất lên, cắt ngang dòng cảm xúc của Diên Lộc.

Đưa mắt tập trung quan sát thì thấy Cao Cường lúc này đang một tay chìa súng liên tiếp nhắm bắn vào tay và chân của gã Đoàn Văn Tiến.

Tay còn lại cũng không rảnh rồi khi mà nhanh như chớp ném ra những tấm phi tiêu giấy có màu đỏ hồng.

Diên Lộc còn đang hoài nghi không hiểu vị tu sĩ lạ mặt nghịch ngợm cái gì. Thì xuất hiện một màn khiến trông mắt của hắn muốn rơi ra ngoài.

Hắn thấy những tấm phi tiêu giấy màu đỏ hồng kia thoáng cái liền biến hoá thành những khối hoả cầu có kích cỡ tương đương với trái bóng rổ.

Đúng vậy, bằng hắn một trái bóng rổ.

Chỉ không chỉ nhỏ xíu như trái cam biến hoá ra từ Hoả Cầu Phù của Diên Lộc hắn.

Trong kiến thức mà Diên Lộc được học, Hoả Cầu Phù cái loại phù lục gân gà này làm ra hoả cầu có kích cỡ tương đương với trái dưa là cùng.

Diên Lộc hắn đánh ra được cỡ trái cam, đã được gia tộc khen ngợi không dứt miệng rồi đấy.

Ấy vậy mà lúc này nhìn thấy có người đánh ra hoả cầu lớn như trái bóng rổ? Đã thế phù lục không phải dạng tấm, mà là hình dạng phi tiêu?

Những kiến thức lạ lẫm này không khỏi khiến Diên Lộc hơi choáng váng. Trong đầu ngay tức thì cho rằng phù lục là do vị đại năng nào đó luyện chế ra.

Chỉ có những vị đại năng cấp bậc lão tổ của lão tổ thì mới làm ra được những điều không tưởng như này.

Trong khi Diên Lộc đang đứng suy luận tầm bậy tầm bạ, Cao Cường cũng không có rảnh rang chút nào.

Đơn giản là vì Cao Cường không muốn Đoàn Văn Tiến có cơ hội chạy thoát.

Bởi vậy vừa nhắm tay chân của gã mà bắn, vừa liền tù tì ném ra 20 tấm Hoả Cầu Phù.

Hoả diễm phút chốc điệp gia chồng chất, hình thành một khối hoả cầu phi thường to lớn, đem nuốt trọn gã Đoàn Văn Tiến vào bên trong.

“NGAAAAAAAAAAAAAAAAA..” – Tiếng gào thét kêu la thảm thiết từ trong hoả cầu vọng ra, đi kèm với đó là bóng người lăn lộn trên mặt đất.

Tưởng kêu thảm mà đã xong ư?

Hoả Cầu Phù của nhà trồng được, Cao Cường không có tiếc rẻ chút nào, tiếp tục ném thêm 20 tấm nữa.

40 khối hoả cầu điệp gia chồng chất, lại thêm hoả diễm bắt mỗi âm khí trên người gã Đoàn Văn Tiến. Phút chốc cả một không gian rộng lớn bốc cháy hùng hực.

Nhiệt độ toả ra cao vô cùng, khiến ngay cả Cao Cường mà còn cảm thấy có chút nóng bức.

Xong đã muốn huỷ diệt gã này triệt để, cho nên Cao Cường không có loi là dù chỉ một chút.

Bắn hết một băng đạn, Cao Cường ngay tức thì thay băng đạn sơ cua vào. Rồi tiếp tục nã đạn nhắm bắn vào chân và tay cùng với phần đầu gã của Đoàn Văn Tiến.

“HAAAAA.. NGAAAAA.. HAAAAA..” – Một chuỗi âm thanh kêu gào quỷ dị từ trong đám cháy vọng ra.

Một là âm thanh dô chính gã Đoàn Văn Tiến phát ra.

Một là từ chính đầu ác linh vẫn luôn tá túc trong cơ thể của gã.

Kề hiện giờ cảm thấy đáng cay nhất cũng chính là đầu ác linh này. Vất vả bồi dưỡng Quý Thi, còn chưa kịp hoà nhập vào xã hội kiếm ăn, thì đã bị người đem thiêu.

Đã thế hoả diễm ngàn ngọn bao phủ, chỉ cần rời khỏi cơ thể của gã Đoàn Văn Tiến, ác linh sẽ ngay tức thì bị thiêu đốt sạch sẽ, tro bụi cũng không có để mà lưu lại.

Điều động cơ thể gã Đoàn Văn Tiến xông ra khỏi biển lửa?

Hoả diễm kinh tâm thiêu đốt, cộng thêm cái gã khốn nạn bên ngoài nã súng như mưa. Hiện tại chân tay đã gãy cho bằng sạch rồi thì lấy gì để mà xông với chả pha?

Chỉ có thể nằm im chờ chết.

Mặc dù ác linh vốn đã chết từ lâu, xong vẫn cứ là cảm thấy bị thương cực độ.

Nhất là cái gã khốn nạn bên ngoài kia ăn no rừng mỡ, đã ném ra tận 40 khối hoả cầu còn chưa biết đủ. Lại vừa bồi thêm 20 khối nữa tới, hoả diễm càng cháy rực rỡ.

Kéo theo đó là tâm trạng của ác linh càng thêm phần bị thương và tuyệt vọng.

Nếu có thể, ác linh rất muốn quý.

Xong ác linh là không có cơ hội để làm việc này.

Bởi vì hoả diễm từ 60 tấm Hoả Cầu Phù điệp gia chồng chất thiêu đốt là quá ác liệt. Chớp nhoáng thôi mà đã đem cơ thể gã của Đoàn Văn Tiến thiêu thành tro tàn.

Mất đi thân xác là nơi ẩn nấp, cả linh hồn của gã Đoàn Văn Tiến lẫn đầu ác linh, chỉ trong nháy mắt liền bị hoả diễm thiêu rụi, triệt để biến mất khỏi thế gian này.

Ngay cả cơ hội đi xuống Âm Phủ báo cáo nhận tội gì đó cũng không có.

Đơn giản là vì Cao Cường không có cho.

Xác định không có sai lầm nào phát sinh, Cao Cường mới yên tâm quay người đi về hướng dãy đồi, nơi mà khi ban nãy gã Đoàn Văn Tiến từ bên trong đi ra.

“Tuấn ca, ta theo hấn xem sao” – Diên Lộc vội vàng nói một câu với Tuấn ca còn đang ngơ ngác ngồi đó, xong cũng liền mau chóng đuổi theo hướng dãy đồi.

Mới tiếp cận chân đồi đã thấy mùi hôi thối xộc ra, thiếu chút Diên Lộc há miệng nôn mửa. Vất vả đè nén nhện nhạo trong bụng, hấn chậm rãi từng bước

đi tới.

Rất nhanh Diên Lộc tìm thấy Cao Cường lẳng lặng đứng im một chỗ.

Vừa đưa mắt theo hướng mà Cao Cường đang nhìn tới, nỗ lực nín nhịn của Diên Lộc liền đổ sông đổ bể. Hấn cứ thế khom cúi người không ngừng nòn mừa.

Mùi hôi thối bốc lên cũng quá nồng nặc, Diên Lộc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý đón nhận rồi ...

Thế nhưng nhìn mấy chục thi thể chồng chất một chỗ, giòi bọ lúc nhúc lổm ngổm. Chuẩn bị tâm lý gì đó của Diên Lộc liền như tờ giấy mỏng bị xé rách tan tành.

Kể suốt ngày xem phim kinh dị luyện tập tinh thần thép như Cao Cường còn thiếu chút không nhịn nổi. Diên Lộc ăn không tiêu cũng là chuyện dễ hiểu mà thôi.

Nhìn đồng thi thể xám xịt trước mắt, nếu dùng Hủ Thi Phấn thì không thể nào tiêu trừ được âm khí.

Muốn dọn dẹp sạch sẽ, Cao Cường chỉ còn cách phát tay ném ra liền một lúc 10 tấm Hoả Cầu Phù.

Phút chốc hoả diễm bốc cháy ngùn ngụt, hình thành một lò hoả thiêu lộ thiên trong dãy đồi u ám này.

Cao Cường cũng không rảnh mà nhắm đếm, nhưng nhìn lướt qua chắc khoảng 50 cỗ thi thể gì đó đi.

Cẩn nuốt máu huyết linh hồn của nhiều người như vậy, bảo sao Quỷ Thi với ác linh lại cường đến thế.

Còn may lần này đất theo đồ chơi mà Lão Phệ tặng, mới kim hãm được tốc độ của Quỷ Thi. Chứ không thì kẻ phải nằm sắp sẽ đổi thành là Cao Cường hấn rồi cũng nên.

Đúng lúc này Diên Lộc sau khi nòn mừa chán chê liền mon men lại gần. Không có nửa xu đáng đáp tu sĩ gì cả, hấn rụt rè mở miệng hỏi dò:

“Huynh đệ, có thể cho ta hỏi một chút được sao?”

Cũng không quay lại, Cao Cường khẽ gật đầu mà đáp:

“Hỏi gì hỏi đi?”

Diên Lộc ngay tức thì hỏi ra nghi vấn quanh quẩn trong lòng:

“Là thế này, vừa rồi ta nhìn thấy có tận hai linh hồn bị hoả diễm thiêu rụi. Ngươi có biết nguyên nhân?”

Đến lượt Cao Cường có chút nghi hoặc quay lại nhìn Diên Lộc mà hỏi:

“Ta cũng có điều không hiểu đây. Ngươi là huyền môn tu sĩ thế nào lại không biết đến ác linh?”

Nghe vậy Diên Lộc mặt mũi hiện lên vẻ buồn bực, lâu bàu mà đáp:

“Không nghĩ tới thật sự là quỷ ác linh. Cái này ta chỉ nghe tới mà không có được học. Thúc thúc ta nói ác linh yếu xù, một tấm Hoả Cầu Phù là tiêu diệt được. Ai biết cái gã hôm nay lại khủng khiếp như vậy?”

Không chừa cho nhau mặt mũi, Cao Cường thẳng thừng tuyên bố:

“Ác linh dễ nhui đúng là yếu gió thổi cũng tán. Thế nhưng ác linh có được truyền thừa Quỷ Đạo thì cường đại chẳng kém gì tu sĩ. Xin lỗi chứ, thúc thúc của ngươi thiếu hiểu biết lại còn thích ăn bừa nói bậy”

Dứt lời cũng không quan tâm Diên Lộc đứng hình hoá đá ra làm sao.

Đưa mắt thoáng nhìn đồng lửa cùng với xung quanh một chút, xác định không còn vấn đề gì phải bận tâm nữa. Cao Cường liền quay người mau chóng rời khỏi nơi u ám này.

Nhìn nhóm tu sĩ Cẩm Quân thuận mắt thật đấy, nhưng không đồng nghĩa Cao Cường muốn giao du với bọn họ. Tránh vướng vào những rắc rối không đáng có, lẳng lẽ chuồn đi vẫn là hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Luyện Khí Trung Kỳ

Diên Lộc hoảng tỉnh liền ngay lập tức đuổi theo ra ngoài, đáng tiếc đã không còn thấy bóng dáng của Cao Cường ở đâu nữa.

Nhìn thấy Diên Lộc vội vã chạy trở lại, Tuấn ca tò mò liền hỏi thăm:

“Tiểu Lộc, trong đó đốt cái gì mà khét um lên thế? Gã thần bí kia đâu này?”

Còn muốn hỏi thêm mà Cao Cường đi mất rồi, trong lòng Diên Lộc ít nhiều có chút tiếc nuối. Hắn ngồi xỏm xuống bên cạnh Tuấn ca, thờ dài thườn thượt mà đáp:

“Bên trong kia có mấy chục cỗ thi thể, thảm trạng cũng là bị cắn nát cổ. Có điều gã thần bí đó dùng phù lục đem thiêu hủy sạch sẽ hết rồi”

Nghe xong Tuấn ca phát tay tỏ vẻ không quá quan trọng:

“Thiêu hủy thì thiêu hủy đi. Chứ đem về lại phải làm báo cáo có mà nhức cả đầu”

Diên Lộc gật đầu, kể tiếp liền cười khỏ mà nói:

“Gã hủy thi xong liền rời đi luôn. Xem ra là không muốn làm phiền với Cẩm Quân chúng ta”

Tuấn ca nghe cũng có chút bất đắc dĩ:

“Có tu sĩ nào mà muốn dây dưa tới Cẩm Quân đâu chứ. Gã ra tay cứu giúp đã là phúc lắm rồi”

Nghe đến đây về mặt Diên Lộc đột nhiên nghiêm túc:

“Nhìn cái cách gã dùng súng khoá chết địch nhân quá ngẫu. Trở về ta phải xin cấp một khẩu mới được”

Tuấn ca khoe miệng khê giết, gã thẳng thừng gạt cho Diên Lộc một gáo nước lạnh:

“Tốc độ của gã đó nhanh như quỷ, kết hợp súng trong chiến đấu nghe còn được. Chứ tiểu tử nguoi chưa kịp nhắc súng lên nhắm bắn, đã bị địch thủ cắt cổ rồi. Bớt mơ mộng viễn vông đi thôi”

“Ách.” – Diên Lộc thoáng giật mình, kể tiếp mặt liền ỉu xìu xìu:

“Chúng ta là huynh đệ vào sinh ra tử. Không nên phũ phàng với ta như vậy a”

Tuấn ca biến đổi về mặt chân thành mà khuyên như:

“Tiểu Lộc, súng chỉ là vật ngoài thân, tác dụng cũng không có bao lớn. Tương lai tu vi nguoi tiến triển, súng liền thành thứ đồ bỏ. Cho nên đừng để tâm mà làm ảnh hưởng tới tiến độ tu hành”

Diên Lộc tất nhiên hiểu súng về sau chỉ là đồ vật vô dụng

Chỉ là nhìn thấy Cao Cường sử dụng súng chiến đấu quá lợi hại.

Trong khi đó bản thân lại là một người có sức chiến đấu quá kém cỏi. Diên Lộc chỉ là muốn tạm thời cải thiện tình hình một chút. Thế cho nên hắn mới nghĩ tới chuyện học tập và sử dụng súng.

Có điều đúng như Tuấn ca đã nói, tốc độ của Diên Lộc hẳn là quá chậm chạp.

Dùng súng có khi còn vướng tay vướng chân thêm, sau cùng Diên Lộc đành từ bỏ giấc mơ súng đạn.

Thù của Bình thúc đã báo xong, cho nên trở về tới nhà nghỉ là Cao Cường ngay tức thì thu dọn đồ đạc, rồi trả phòng và lái xe rời khỏi thôn Hưng Dương.

Nhìn chung thì có quá nhiều điểm còn chưa được rõ ràng. Xong tất cả những việc này Cao Cường không muốn quan tâm, cũng chẳng thiết tha tìm hiểu.

Hơn nữa để tránh trường hợp cái đám Cẩm Quân đó dờ chừng chạy đi truy tìm. Chi bằng mau chóng rời khỏi cái nơi đầy thị phi này, đỡ gặp phiền toái.

Nhất là tội nghiệt mà đầu ác linh gây ra có chút lớn.

Nấn ná tại thôn Hưng Dương rồi lỡ như Âm Phủ cái băng đảng hắc ám kia bom lên cho một đồng Âm Đức lực lượng thì kiểu gì cũng khiến Cẩm Quân chú ý.

Và đúng như những gì mà Cao Cường hần suy đoán.

Mới đi được 10 dặm đường, hần đã bắt đầu cảm nhận thấy Âm Đức lực lượng đồ chơi này tìm tới cửa.

Cũng may đã rời xa khu vực những thôn làng đông đúc dân cư. Thay vào đó, dọc theo hai bên đường đi phủ kín bởi một màu xanh của núi rừng hoang vắng.

Không chút nghỉ ngơi, Cao Cường liền cho xe tạt ngang.

Chịu cảnh chạy xe xóc nảy đường rừng, cuối cùng hần cũng tìm được một hang động khá là kín đáo.

Dừng xe cẩn thận một góc, lại chạy đi kiểm một tảng đá bằng phẳng sạch sẽ khiêng trở về. Sau đó hần mới ngồi xuống kiên nhẫn chờ đợi Âm Đức lực lượng tích tụ.

Khí thể bằng bạc từng chút một ủa vào trong hang, chẳng mấy chốc mà ngập tràn không gian nơi này.

Tuy nhiên để so sánh thì nồng độ Âm Đức còn kém quá xa khi Cao Cường diệt sát gã thích chơi ngải.

Tính toán cẩn thận chỉ bằng khoảng hai phần ba mà thôi.

Chúng tỏ dù đã sát hại tới khoảng 70 mạng người, nhưng tội nghiệt của Đoàn Văn Tiến với ác linh vẫn chưa là gì khi so với cái gã thích dùng bùa ngải hại người kia.

Có thước đo để so sánh, Cao Cường cảm thấy việc đem gã đó tiêu diệt là hành vi vô cùng đúng đắn.

Đặc biệt là hành động đem linh hồn của gã nhốt trong tám Độ Âm Phù thì lại càng sáng suốt hơn nữa.

Bỏ tù cho vài năm rồi mới tổng cổ gã xuống Âm Phù, mang thêm cái tội chửi nài xuống báo cáo. Đảm bảo mức án mà gã tởm lợm này phải chịu là vô cùng kinh khủng.

Đưa mắt nhìn Âm Đức lực lượng vờn quanh thân mình.

Cao Cường tâm tư bỗng chốc có chút phức tạp.

Bởi chỉ cần đem hấp thu hết chỗ Âm Đức lực lượng này.

Hần muốn không đột phá tiểu cảnh giới cũng khó.

Cảm thấy việc tu hành của mình giống như một trò đùa.

Trong lòng hần khó tránh khỏi có điểm khúc mắc.

Thế nhưng cơm dăng tới tận miệng còn không ăn thì đúng là kẻ đàn độn.

Cao Cường không bao giờ cho phép bản thân làm ra hành vi lãng phí tài nguyên như vậy.

Hơn nữa trong đầu hần còn đang ấp ủ rất nhiều dự định muốn hoàn thành.

Có thể nói hiện tại Cao Cường cần nhất chính là nắm giữ được thực lực cường đại hơn nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, đã không bị thiệt thòi thì tính toán làm quái gì cho nó một óc. Bởi vậy tâm tư phức tạp gì đó liền để cho đám quỷ tha ma bắt đi.

Khúc mắc giải toả, Cao Cường nhắm hai mắt lại, miệng cũng bắt đầu mấp máy nhắm niệm Độ Tâm Kinh.

Kéo theo đó là Âm Đức lực lượng âm âm nhào tới điên cuồng thẩm thấu vào cơ thể hần.

Với cường độ thể chất của hần đã cường đại hơn rất nhiều. Tốc độ hấp thu Âm Đức lực lượng đương nhiên cũng vì thế mà nhanh hơn trước đó gấp vài lần.

Tránh lãng phí thời gian, cũng như muốn hấp thu liền một mạch.

Cao Cường thậm chí sử dụng tới cả phương pháp nhất tâm nhị dụng.

Ngoài miệng thì nhắm niệm Độ Tâm Kinh hấp thu Âm Đức. Bên trong cơ thể thì không ngừng vận chuyển Vô Thượng Lô Kinh tiến hành chân khí tinh luyện.

Còn may đây chỉ là tinh luyện chân khí, không khiến kinh mạch gặp phải căng tức khó chịu như khi hấp thu linh khí, nếu không lại tốn thời gian nghỉ ngơi. Hấp thu tốc độ nhanh và liền mạch như vậy, xong vẫn mất hơn nửa ngày trời Cao Cường mới đem Âm Đức lực lượng trong hang động nuốt cho sạch sẽ. Bên trong không gian đan điền lúc này chân khí như muốn trực trào. Cảm giác như thể chỉ cần nhồi nhét thêm một chút sẽ khiến đan điền vỡ nát cũng nên.

Áp súc chân khí, chính là việc Cao Cường cần phải làm để đột phá lên Luyện Khí trung kỳ.

Công đoạn này cũng không đòi hỏi ngộ này ngộ nọ cao siêu ảo diệu gì cả. Mà chỉ cần Cao Cường hẩn tập trung tinh thần giữ cho chân khí luôn ở trạng thái ổn định.

Nói nghe tưởng chừng đơn giản, nhưng thật ra chỉ cần sai lầm một chút, chân khí trở nên cuồng bạo.

Lúc đó không đơn giản chỉ là đan điền vỡ nát, mà cả cái mạng nhỏ của hắn cũng xong.

Bởi vậy Cao Cường không thể hành động hấp tấp vội vàng được.

Hắn ngồi đó vận chuyển Vô Thượng Lô Kinh, cẩn thận từ từ đem từng chút một chân khí áp súc lại.

Để mà nói thì công đoạn áp súc chân khí này là phi thường nhàm chán. Được cái Cao Cường đủ kiên nhẫn để ngồi lì đó, sau ba ngày rốt cuộc cũng hoàn thành cái công việc này.

“Phụt.. Phụt.. Phụt..” – Khi toàn bộ chân khí áp súc lại chỉ còn là một đoàn khí đặc quánh nhỏ bằng đốt ngón tay. Không gian đan điền của hắn đột nhiên rung lắc vô cùng dữ dội.

Tình huống này trong truyền thừa đã nhắc tới, Cao Cường chẳng hơi đâu mà bất ngờ hoảng hốt.

Hắn tập trung nội thị đan điền, nhìn không gian bên trong đang từng chút mở rộng. Cho đến khi đợt rung lắc này qua đi, không gian đan điền của hắn đã lớn hơn khi trước gấp ba lần.

Thông thường cứ đột phá tiểu cảnh giới, không gian đan điền mở rộng gấp đôi. Cao Cường hắn lại mở rộng gấp ba lần, đủ để thấy Vô Thượng Lô Kinh công lao to lớn như thế nào.

Hoàn tất đột phá, Cao Cường tiếp tục vận chuyển công pháp, hấp thu linh khí cùng cô tu vi vững chắc.

Mãi nửa giờ sau hắn mới thu công đứng dậy.

Thời gian vận chuyển công pháp kéo dài lên thành nửa giờ, không nghĩ tới đột phá tiểu cảnh giới đem lại nhiều lợi ích như vậy. Có thể nói lúc này Cao Cường trong lòng vui vẻ vô cùng.

Khẽ thôi động chân khí, Cao Cường nhoáng một cái liền biến mất tại chỗ.

Phút chốc tàn ảnh mà hắn tạo thành, phủ khắp không gian trong hang động. Chưa biết những mặt khác đề thăng thế nào, nhưng có thể thấy tốc độ của hắn lại tăng một mảng lớn.

Chạy nhảy chán chê một hồi, Cao Cường dừng lại với khuôn mặt cười tươi cứ như hoa.

Vừa rồi hắn toàn lực thi triển Miêu Bộ, có những khoảnh khắc như thể đạp bước trên không vậy. Vẫn biết chỉ là cảm giác hư ảo thôi, có điều cũng quá phê pha và quá gây nghiện đi.

Nếu không phải trên người nhớp nháp khó chịu, có khi hắn vẫn còn chạy nhảy nữa đấy.

Bất đắc dĩ đi về phía xe, từ túi đồ lấy ra một bộ quần áo. Sau đó Cao Cường liền chạy ra bên ngoài tìm kiếm dòng suối để mà tắm rửa, bởi vì tã chất bài xuất gây khó chịu vô cùng.

Trong truyền thừa nói rằng phải đột phá đại cảnh giới thì mới được một lần phạt mao tẩy tủy. Thế quái nào Cao Cường hắn cứ hờ ra là lại ằm ằm bài xuất tã chất ra ngoài cơ thể.

Ý nghĩa trọng đại của việc phạt mao tẩy tủy là gì không cần phải giải thích nữa.

Có điều đây cũng là lời nhắc nhở để Cao Cường hắn phải xem lại chế độ ăn uống của mình. Bởi tã chất tồn đọng trong cơ thể, phần lớn xuất phát từ việc hấp thu đồ ăn tạo thành.

Vừa nghĩ tới việc nấu nướng bếp núc là Cao Cường hắn lại thấy nhức hết cả đầu.

Sở trường của hắn chỉ có món Chả Nhái học vẹt được từ Thượng Vũ thôn. Còn đâu chỉ là nấu vớ nấu vẩn vài món ăn cho qua bữa. Chứ đòi hỏi phối

hợp nguyên liệu sao cho đủ dinh dưỡng này nọ thì Cao Cường hẳn hoàn toàn mù tịt.

Còn chưa biết khi nào mới đạt tới trình độ tu vi hít khí trời cũng đủ sống. Kiểu này trở về phải bỏt thời gian nhòm nhòm sách dạy nấu ăn thoảng một cái vậy. Mà giả như Hồ lão còn sống thì tốt rồi, có sư phụ tiện nghi nấu cho ăn, Cao Cường hẳn là khỏi đau đầu nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tin Tức Về Nga Quỷ

Chuyến đi tới thôn Hưng Dương lần này tuy rằng ban đầu có chút phức tạp, được cái cuối cùng nợ máu của Bình thúc đã báo đầu vào đó cho nên cũng không tệ lắm.

Quan trọng hơn là Cao Cường đã được tận mắt quan sát người khác chiến đấu.

Mặc dù chỉ là cuộc chiến một chiều, diễn ra cũng vô cùng chóng vánh. Nhưng qua đó, Cao Cường ít nhiều ước lượng được thực lực bản thân là đang ở trình độ nào.

Nhìn chung là ech bây giờ đã không còn ngồi ở tận sâu dưới đáy giếng nữa đâu.

Hết băng qua rừng lợi qua suối, lại tới xuyên qua vài cung đường mòn.

Phải bỏ ra hơn hai ngày trời, vượt qua những con đường khắp khiềng đầy đất đá, rốt cuộc Cao Cường và chiếc Harley Davidson cũng trở về được tới cầu Tây Biên.

Có chút kỳ lạ, xong chắc hẳn do sống ở thành phố Tân Long đã quen, bởi vậy vừa đi xa trở về Cao Cường trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái vô cùng.

Tiết tấu này hẳn phù hợp với câu “không nơi đâu bằng nhà” đấy nhỉ?

Trong lòng có điểm vui vẻ, Cao Cường liền tạt ngang vào làng Tam Xã. Từ trại chăn nuôi chọn mua đôi con ngan lớn bự chẳng rồi mới quay xe chạy trở về khu nhà trọ.

Cao Cường vừa dừng đỗ xe ở sân, đang ngồi đọc báo tại chõng tre Trương thúc liền ngẩng đầu lên hỏi:

“Tiểu tử nguoi đi đâu mà mất mặt mất mũi nửa tháng trời thế hả?”

Đưa tay xoa tóc gáy, Cao Cường xấu hổ cười nói:

“Ta ra ngoài cho khuây khoả mà quên mất sắp tới ngày nộp tiền nhà. Để lát ta mang xuống gửi cho thúc”

Trương thúc ngay tức thì trợn mắt lên mắng:

“Ta có hẹp hòi như thế sao? Đang hỏi tiểu tử nguoi đi đâu mà lại trả lời một nẻo là thế nào?”

Làm như không thấy Trương thúc đang sừng cò, Cao Cường nhún vai trả lời:

“Giới trẻ ngày nay có trào lưu đi phượt đó thôi. Ta liền chạy xe núi rừng trải nghiệm thoảng một cái”

Đưa tay vớ lấy chiếc điều cây chống cạnh chõng tre, Trương thúc cười gằn chất vấn:

“Tiểu tử nguoi từ cái vùng núi rừng Thượng Vũ thôn mò ra thành phố, giờ còn đi trải nghiệm núi rừng? Đang đùa giỡn với lão tử phải không?”

Trương thúc là một điển hình của loại người không sợ trời và chẳng sợ đất.

Nên nhớ khi đập gãy chân lão trưởng thôn làng Đại Vũ, Cao Cường thể hiện ra bộ mặt tàn nhẫn vô cùng.

Thêm nhóm người Lão Phệ súng đạn trang bị tận răng, khí tức hắc bang dọa người sợ hãi bàng hoàng.

Thế nhưng thái độ của Trương thúc đối với hắn là chưa bao giờ thay đổi.

“Trương thúc trở tài vẫn là nhất”

Không như mọi lần dù được khen cũng sẽ mở miệng đốp chát vài câu. Trương thúc lúc này mãi xem chương trình thời sự trên ti vi, phát tay qua loa mà đáp lại:

“Rót rượu đi”

Cao Cường ổn định chỗ ngồi liền mở bình rượu rồi rót ra chén. Rót xong vì có chút tò mò nên hắn đưa mắt nhìn xem Trương thúc là đang theo dõi cái tin tức gì.

Có điều đúng lúc này trên ti vi chuyển sang đưa tin khác, thành ra Cao Cường không kịp biết vừa rồi ti vi đưa tin tức gì mà lại khiến Trương thúc tập trung đến thế.

Cũng không khiến Cao Cường phải hỏi.

Bởi vì Trương thúc là chuyên gia kêu ca cảm ràm.

Nhất là kín mồm kín miệng càng không phải là chuyên môn của Trương thúc.

Sau khi uống cạn chén rượu đầu tiên, Trương thúc liền tặc lưỡi và nói với hắn:

“Bà mẹ nó, thực sự là quá quý dị. Đang yên đang lành tự nhiên ăn no tới bể bụng mà chết. Đám người này cứ như quỷ đói đầu thai không bằng”

Có chút không đầu không đuôi, xong từ lời nói của Trương thúc có vài chi tiết để trái tim trong lồng ngực Cao Cường bỗng chốc gia tăng nhịp đập.

Ăn no tới bể bụng mà chết.

Quỷ đói.

Sở dĩ nhịp tim Cao Cường tăng nhanh, là bởi trong bảng danh sách quỷ hồn vượt ngục gã Bạch Lãnh đưa. Đúng là có ghi chép về một đầu quỷ đói.

Hay còn được gọi với cái tên chính xác nhất đó là Nga Quỷ.

Những kẻ khi còn sống có tính keo kiệt ích kỷ, lòng dạ hẹp hòi hay làm ra những việc ác tâm thất đức. Khi chết sẽ không được siêu thoát mà bị đẩy vào địa ngục âm ti chịu tội.

Hình phạt thì có nhiều, xong để kể ra thì Cao Cường thấy Âm Phủ quả thật có chút biến thái.

Bởi vì hình phạt mà những kẻ vừa kể trên phải nhận đó là bụng bị biến to và cổ họng thì bị thu nhỏ lại. Cuối cùng sẽ bị bỏ đói triền miên, hay nói thẳng ra là chẳng bao giờ cho ăn.

Chuyện ăn uống dưới Âm Phủ thế nào, và ăn bằng cái gì thì không thấy cẩm nang quỷ hồn ghi chép tới.

Cao Cường chỉ biết rằng chính cái hình phạt trên là nguyên nhân dẫn sinh ra loài Nga Quỷ. Loài quỷ có hình thể quái dị, tính tình hung dữ, và đặc biệt là luôn khao khát được ăn.

Trong quá khứ có không thiếu những lần Nga Quỷ thành công chạy trốn tới dương gian làm loạn.

Thói quen của loài ác quỷ này chính là tìm tới những kẻ tính cách hèn nhát yếu đuối. Sau khi chiếm lấy cơ thể liền chạy tung tăng khắp nơi thoả sức bù đắp khát khao được ăn uống.

Món ngon cũng được, món dở cũng thế, thậm chí cả rác thải cũng không thành vấn đề. Chỉ cần là thứ có thể nhai được là Nga Quỷ đều cho hết vào miệng ăn ngấu ăn nghiền.

Ăn đến no căng nổ tung cả bụng, thì Nga Quỷ sẽ cắn nuốt linh hồn của nạn nhân. Sau đó rồi bỏ thân xác này, đi tìm kiếm mục tiêu mới chiếm lấy cơ thể để rồi tiếp tục làm bậy.

Cũng theo cuốn cẩm nang quỷ hồn mà Bạch Lãnh đưa kèm với bảng danh sách, thì Nga Quỷ là loài quỷ sâu bọ đến không thể sâu bọ hơn, sức chiến đấu gần như bằng không có.

Để tiêu diệt Nga Quỷ thì chỉ cần ném ra một tấm Hoả Cầu Phù là xong phim.

Thế nhưng cái khó vẫn là vấn đề muôn thủa mà Cao Cường sẽ phải đối mặt mỗi khi làm nhiệm vụ săn giết đám quỷ hồn. Đó chính là biết phải đi đâu để mà tìm thấy bọn chúng đây?

Hiện tại thì tốt rồi.

Với kiểu nói của Trương thúc thì đã xảy ra nhiều trường hợp ăn no bể bụng mà chết.

Không cần phải bàn cãi, thủ phạm gây ra những cái chết thương tâm này chắc chắn chính là Nga Quỷ.

Việc mà Cao Cường cần làm đó là mở máy tính lên mạng tra tin tức, mau chóng khoanh vùng những nơi Nga Quý từng gây án. Qua đó thu hẹp được phạm vi để truy tìm đầu ác quỷ này.

Mặc dù nóng lòng muốn chạy đi săn giết Nga Quý. Qua đó sớm hoàn thành chỉ tiêu thứ nhất mà cái gã quỷ Bạch Lân khốn kiếp kia đề ra.

Nhưng sau cùng Cao Cường vẫn phải ngoan ngoãn mà ngồi bồi rượu Trương thúc cái đã.

Trương thúc mất công nấu nướng các thứ, chưa ăn miếng nào mà Cao Cường đã đòi đứng dậy rồi đi. Thì có lấy có ngô khoai sản thể nào chẳng nữa, đảm bảo vị thúc thúc chủ nhà này vẫn sẽ vác điều cây lừa phang hẳn từ đầu làng tới cuối làng mới thôi.

Cao Cường không có đại, và cũng không muốn lãng phí đồ ăn ngon đang bày ra trước mặt.

Còn về phần tiêu diệt Nga Quý ư? Muộn một hai ngày hay một hai tháng cũng chẳng sao cả. Những kẻ bị Nga Quý hại lại chẳng có nửa xu liên quan gì tới Cao Cường hẳn nha.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ma Quỷ Chính Là Đáng Sợ

Là một nhân viên bán hàng tại Ngân Plaza, trung tâm thương mại lớn nhất thành phố Tân Long. Mỗi ngày Đào Thu Hồng phải tiếp đón hàng trăm lượt khách ghé thăm gian hàng.

Chưa cần bàn tới khía cạnh quá bận rộn khiến cho giờ giấc ăn uống nghỉ ngơi thất thường ra làm sao.

Chỉ riêng cái khoản khách hàng gồm đủ các thể loại người tốt kẻ xấu lẫn lộn. Xong phải luôn tươi cười niềm nở tiếp đón, đã đủ để khiến mỗi ngày làm việc đều vô cùng mệt mỏi.

Cho dù năm nay mới chỉ 25 tuổi, đang độ tuổi trẻ khỏe và sung sức. Thế nhưng mỗi khi tan làm trở về nhà, Đào Thu Hồng đều nhận thấy khí lực đã cạn kiệt gần như không còn.

Có điều để xin được một công việc với mức lương cao và thanh bạch như thế này là không hề dễ dàng.

Với lương cứng hàng tháng nhận được là 5000 bạc, cộng thêm lương thưởng từ 500 tới 1000 bạc nữa.

Chi tiêu tiết kiệm là vừa đủ trang trải cuộc sống, cùng với lo cho đệ đệ đang theo năm thứ nhất đại học.

Đào Thu Hồng cũng thừa hiểu ngoài kia đầy người mơ ước có công việc như nàng mà còn chẳng được.

Bởi vậy dù có mệt mỏi hơn nữa thì nàng cũng sẽ cố gắng để vượt được qua.

Thế nhưng mấy ngày gần đây đệ đệ của nàng ra chuyện. Khiến cho Đào Thu Hồng không còn chút tâm trí nào để mà tập trung làm việc được nữa.

Chuyện bắt nguồn từ việc Đào Thế Mạnh, đệ đệ của nàng ngay từ nhỏ đã có tật xấu đó là bệnh kén ăn.

Món ngon đến mấy tiểu tử này cũng không chịu đụng tới. Chỉ ăn mỗi cơm trắng kèm chút ruốc mà thôi.

Lớn lên một chút thì lại thêm cái thói lười ăn, để rồi người ngòm lúc nào trông cũng gầy như cái xác ve. Có cảm tưởng gió thổi nhẹ là bay mất tích.

Cha mẹ mất từ sớm, nhà chỉ còn tỷ đệ sống nương tựa lẫn nhau. Đào Thu Hồng đương nhiên lo lắng sức khỏe của đệ đệ không được đảm bảo.

Thế nhưng nhồi nhét đồ ăn sẽ khiến Đào Thế Mạnh bị nôn trớ. Lại thêm đệ đệ chẳng ốm đau bao giờ, Đào Thu Hồng mới thôi cố gắng uốn nắn.

Mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói, nếu như mấy ngày trước Đào Thế Mạnh không đột nhiên biến đổi thói quen ăn uống kiêng khem của mình.

Lần đầu tiên đi làm về, Đào Thu Hồng chứng kiến đệ đệ đang ngồi ăn hoa quả bánh kẹo. Đã vậy còn luôn mồm kêu ca là đang rất đói bụng.

Chứng kiến đệ đệ ăn được uống được, Đào Thu Hồng mừng rỡ đến nỗi không nhận ra đệ đệ khác lạ, liền gọi điện đặt ngay mấy suất gà rán.

Có điều sau đó vài ngày, Đào Thu Hồng rút cuộc nhìn ra đệ đệ rất là không đúng.

Đầu tiên là sức ăn quá khỏe, đã thế còn ăn uống bữa bãi vô tội vạ. Cứ vớ được thứ gì là ăn thứ nấy.

Tiếp theo là về mặt tính tình, Đào Thế Mạnh vốn là đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, vậy mà giờ đây cư xử với tỷ tỷ lại cực kỳ thô lỗ và cộc cằn.

Cứ nhà mà hết đồ ăn một cái là chửi bới quát tháo nạt nộ, phi thường hung dữ.

Đào Thu Hồng có cảm giác chỉ cần nàng dám không mua thêm thức ăn mang về. Khả năng vô cùng lớn sẽ bị Đào Thế Mạnh tận cho một trận.

Nghĩ tới cảnh bị đệ đệ thương yêu lời ra hành hung, Đào Thu Hồng vô cùng sốc.

Có điều tất cả những thứ này đều không đáng sợ bằng tin tức trình chiếu trên ti vi mà Đào Thu Hồng tình cờ xem được lúc ra ngoài mua đồ ăn.

Tin tức hàng loạt vụ việc ăn nhiều đến nổ cả bụng mà chết, đã đủ để Đào Thu Hồng sợ hết cả hồn rồi.

Được thêm mấy bà tám ngoài chợ cả ngày bàn tán xôn xao đây là do ma ám quỷ ám. Đào Thu Hồng nghe vào mà càng lo lắng sợ hãi nhiều hơn nữa.

Đào Thu Hồng không tin vào chuyện ma quỷ này nọ, thế nhưng tình huống của đệ đệ lại quá kỳ quặc.

Oái oăm hơn nữa là khi gọi bác sĩ tới kiểm tra, đã chẳng khám được cái gì thì chớ. Bác sĩ lại còn khuyên nàng đưa Đào Thế Mạnh gửi vào bệnh viện tâm thần đi cho rảnh nợ.

Nhìn chung là y học hiện đại đã không giải quyết được vấn đề của Đào Thế Mạnh. Bởi vậy Đào Thu Hồng không còn cách nào khác đành phải lựa chọn mê tín dị đoan một lần.

Trước tiên Đào Thu Hồng liên hệ với vài người bạn thân thiết, kể cho bọn họ nghe tình huống đệ đệ của nàng đang gặp phải. Và rồi sau một buổi bàn thảo kỹ càng cẩn thận.

Đào Thu Hồng cùng nhóm bạn chạy đi mua một đồng đồ vật đông tây. Trong đó có gong cùm xiềng xích, mấy chục củ tỏi, vài cây ngân châm, một thanh thập tự thánh giá ...

Trở về cả nhóm xúm lại không chế Đào Thế Mạnh, dùng gong cùm xiềng xích khoá cứng tiểu tử này trên một chiếc ghế. Sau đó liền thử nghiệm bằng những đồ vật còn lại.

Chiều thức số một là nhồi tỏi vào miệng.

Thất bại thảm hại vì tiểu tử này nhai tỏi cứ rau rầu. Khốn nạn tới nỗi còn yêu cầu họ đi mua về thêm.

Chiều thức số hai là dùng ngân châm đâm chọc.

Tiếp tục thất bại vì chỉ khiến tiểu tử này chảy chút máu, được đà yêu cầu bọn họ mua đồ ăn về đền bù.

Chiều thức số ba chưa cần dùng đã biết thất bại.

Bởi vừa nhìn thấy cây thánh giá, tiểu tử này liền bĩu môi chê trách bọn họ mê tín ngu muội. Không những mồm mép tép nhảy khuyên nhủ bọn họ nên tỉnh táo lại, còn yêu cầu thả ngay hắn ra.

Tất nhiên đi kèm với đó còn đòi hỏi bọn họ phải đi mua nhiều đồ ăn về bồi thường. Nếu không tiểu tử này sẽ đi tố cáo với quan phủ về cái việc bọn họ bắt giữ cũng như tra tấn người trái phép.

Không chịu bỏ cuộc, Đào Thu Hồng liền chạy đi mời thầy cúng về.

Thầy cúng đến lập đàn này nọ, hết lăm bả nhảy nhót khắp phòng, lại tới đút cho Đào Thế Mạnh uống no căng nước bùa. Lãng phí thời gian một ngày, thầy cúng đầu đầy mồ hôi bỏ chạy.

Chung quy là thầy cúng cũng chẳng giúp ích được gì. Không bỏ chạy cho mau, lỡ bị đám bạn học cao to lực lưỡng của Đào Thu Hồng tóm cổ rồi tận cho một trận vì cái tội lừa đảo thì khổ a.

Việc đã đến nước này, đám bạn học của Đào Thu Hồng cũng cho rằng Đào Thế Mạnh là gặp phải vấn đề tâm lý. Khuyến nhủ nàng sớm đưa hắn đi gặp bác sĩ tâm thần kiểm tra xem sao.

Đưa ra lời khuyên như vậy không khác nào nói Đào Thế Mạnh bị điên. Mặc dù Đào Thu Hồng không tỏ ra thái độ tức giận gì cả, xong mấy người bạn học của nàng cũng ngại nán lại thêm.

Đào Thu Hồng không đồng ý với quan điểm đệ đệ của nàng gặp phải vấn đề tâm lý. Việc này có hơi khó để giải thích một cách rõ ràng, cho nên nàng lựa chọn im lặng tiễn bạn bè ra về.

Đào Thu Hồng có nhận định khác biệt với mọi người, đơn giản bởi vì nàng là tỷ tỷ của Đào Thế Mạnh.

Trong lúc tiến hành chữa trị, nàng nhảy bén phát giác ánh mắt của đệ đệ thoáng hiện lên vẻ giảo hoạt.

Cái ánh mắt này để cho nàng có cảm giác đây không phải đệ đệ của mình, mà là một kẻ xa lạ nào đó.

Và cái kẻ xa lạ đã cướp lấy thân xác của đệ đệ, đang rất vui vẻ ngồi xem nàng với mọi người làm trò hề.

Xong như đã nói thì đây chỉ là cảm giác, không có bằng chứng cụ thể rõ ràng. Thành ra Đào Thu Hồng mới chẳng thể nào nói thêm điều gì với những người bạn của nàng được nữa.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, dù có phải đối diện với nguy cơ bị sa thải. Đào Thu Hồng vẫn báo nghỉ vài ngày, để có thể ở nhà cố gắng vớt vát hi vọng bằng thứ biện pháp cuối cùng.

Câu nói của miệng suốt mấy ngày nay của nàng đó là:

“Cầu xin người buông tha cho Tiểu Mạnh Mạnh của ta”

Thế nhưng mọi nỗ lực của nàng đều không được đền đáp.

Đối phương thậm chí còn mở miệng mắng chửi nàng là kẻ điên khùng.

Mắng chửi nàng là thứ tỷ tỷ không ra gì, ngay cả đệ đệ ruột thịt mà cũng nở khoả lại tra tấn.

Phải đón nhận vô số câu nguyên rủa độc địa nhất phát ra bằng giọng nói của đệ đệ. Đào Thu Hồng tâm can như thể vụn vỡ, đi kèm với đó còn là cảm giác tội lỗi cùng thật sâu áy náy.

Chính vì vậy mà không thiếu những lần nàng suýt thì đem gong cùm tháo bỏ.

Sở dĩ còn chưa làm được là bởi cái ánh mắt giảo hoạt hằn sâu trong tâm trí hiện lên can ngăn.

Chỉ mới ba ngày, Đào Thu Hồng trông tiêu tụy thấy rõ, trạng thái tinh thần cũng ở biên giới sụp đổ.

Đào Thu Hồng không hề muốn nghĩ tới, nhưng viễn cảnh mất đi người thân duy nhất lại cứ hiện lên. Khiến trong lòng nàng lúc này đây, dần là nỗi tuyệt vọng chiếm cứ bao phủ.

Đệ đệ vẫn đang ngồi đó, giống như không có vấn đề gì, thế nhưng nàng thì sắp phát điên lên rồi.

Mọi cố gắng nỗ lực suốt bao năm qua còn không phải vì đệ đệ sao? Đệ đệ ra chuyện thì nàng biết ăn nói thế nào với cha mẹ dưới tuổi vàng? Và nàng sống cũng còn ý nghĩa gì nữa?

Đôi mắt đắm lệ nhìn về hướng đệ đệ còn đang luôn mồm mắng chửi, bất chợt một ý tưởng chợt loé lên.

Một ý tưởng mà sau khi cân nhắc cẩn thận, Đào Thu Hồng cho rằng đây đã là biện pháp vẹn toàn nhất.

Giống như cảm giác được có gì đó không ổn, “Đào Thế Mạnh” mở miệng gấp gáp hỏi dò:

“Tỷ tỷ, người là định làm gì a? Đừng có làm ta sợ”

Không có lên tiếng đáp lại, Đào Thu Hồng từ từ đi về hướng phòng bếp. Phải vài phút sau nàng mới chậm rãi quay trở lại, trên tay lúc này mang theo một chuỗi dao sắc bén.

Nhìn thấy chuỗi dao sáng bóng trong tay nàng, “Đào Thế Mạnh” không khỏi gào lên kinh hãi:

“Tỷ tỷ, người điên rồi sao? Người đây là muốn giết ta ư?”

Đi tới trước mặt “Đào Thế Mạnh”, đưa tay xoa đầu của hắn, Đào Thu Hồng mỉm cười và nói:

“Tiểu Mạnh Mạnh, có nghe thấy tỷ tỷ nói không này? Gã ma quỷ khôn nạn không chịu buông tha cho đệ, mà tỷ tỷ cũng hết cách rồi. Chi bằng để tỷ tỷ giúp đệ sớm giải thoát bớt đau khổ. Sau đó tỷ đệ chúng ta cùng nhau xuống kia đoàn tụ với cha mẹ. Tiểu Mạnh Mạnh không được giận tỷ tỷ đâu nha”

Nghe những lời này, khuôn mặt “Đào Thế Mạnh” tức thì biến đổi hung tàn, hắn cười lạnh mà nói:

“Thối kỹ nữ, tưởng chết mà có thể giải thoát sao? Mau giết đi nào, lão tử càng sớm được thưởng thức linh hồn tỷ đệ các người. Muốn đoàn tụ cha mẹ sao? Mơ tưởng đi. Kéc.. kéc.. kéc..”

“Keng.” – Chuỗi dao rơi khỏi tay Đào Thu Hồng, va chạm với sàn nhà vang lên âm thanh lạnh lạnh.

Đối phương rốt cuộc đã thừa nhận không phải là đệ đệ của nàng. Thế nhưng những lời vừa rồi còn đáng sợ hơn cả việc đối phương cứ âm thầm giễu cợt.

Nhất là ý tứ của hắn còn không muốn cho nàng và đệ đệ được đoàn tụ với cha mẹ? Không lẽ ma quỷ đáng sợ chính là thế này sao?

“Cộc.. Cộc.. Cộc..” – Đúng lúc này tiếng gõ cửa khô khốc đột ngột vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đáng Thương Quỷ Đồi

Tâm trạng hồng бет với ý nghĩ sống không được mà chết cũng chẳng xong, Đào Thu Hồng vì vậy đâu còn thiết tha quan tâm xem ai đến gõ cửa nhà nàng vào giờ này nữa.

Chỉ là sau tiếng gõ cửa khô khốc kia, đang vênh vào đặc ý vô cùng, “Đào Thế Mạnh” đột nhiên về mặt biến chuyển hoảng sợ thấy rõ, cơ thể còn không ngừng run lẩy bẩy.

“Khè.. Khè..”

Phát hiện Đào Thu Hồng đang nhìn tới chăm chăm, “Đào Thế Mạnh” bỗng quay sang nhe răng hăm dọa. Cứ như thể một loài dã thú, từ miệng hắn phát ra những tiếng gầm gừ.

Không dừng lại ở đó, lòng trắng hai mắt của hắn còn chậm rãi hằn lên từng tia máu. Và chỉ trong phút chốc, những tia máu phủ kín khiến hai tròng mắt thuần một màu đỏ tươi.

Rồi thì phần da xung quanh cặp mắt đỏ tươi cũng hằn lên từng tia mạch máu. Khác biệt chúng có màu đen nhìn như những đường vân nứt nẻ, khiến tổng thể khuôn mặt càng thêm đáng sợ.

Phải có nguyên nhân thì trạng huống của “Đào Thế Mạnh” mới biến chuyển hoàn toàn thế này.

Trong đầu loé lên tia hiểu ra, Đào Thu Hồng ôm theo hi vọng, khăn trương chạy nhanh đi mở cửa.

“Cạch..”

Cánh cửa phòng hé mở, đập vào mắt Đào Thu Hồng là một gã toàn thân từ trên xuống dưới mặc bộ y phục thuần một màu đen.

Áo sơ mi, quần jeans, giày thể thao, cặp xách đeo vai, mũ lưỡi chai, và cả khẩu trang. Đen đến không thể nào đen hơn được nữa.

Bình thường mà có kẻ đáng vẻ khả nghi thế này đến gõ cửa, chắc chắn Đào Thu Hồng sẽ ngay lập tức hô hoán kêu gọi làng xóm.

Nhưng lần này thì khác biệt. Bởi vì cái người ăn mặc phi thường tặc tử này, rất có thể sẽ cứu vớt được tính mạng nhỏ bé của đệ đệ.

Tuy nhiên vẫn cần hỏi thăm cho rõ ràng, chứ lỡ người ta đến là có việc khác thì xấu hổ chết mất.

Thoáng có chút rụt rè, Đào Thu Hồng mở miệng dò hỏi:

“Xin lỗi, người gõ cửa nhà ta là có việc gì không?”

Cái người đáng vẻ khả nghi trong mắt Đào Thu Hồng cũng không phải ai khác, mà chính là Cao Cường.

Sau buổi tối lại rai với Trương thúc.

Trở về phòng hắn liền lên mạng tra tin tức. Tiếp đó lại chạy khắp nơi điều tra.

Và mất tới tận ba đêm để truy tìm, Cao Cường mới phát hiện ra căn nhà nhỏ bé nồng nặc âm khí này.

Thực ra Cao Cường sớm đã đến từ khoảng hơn một giờ trước.

Chẳng qua thấy khi đó Đào Thu Hồng còn đang đau khổ cầu xin Ngạ Quỷ buông tha cho đệ đệ của nàng. Bởi vậy hắn không vội hành động, mà lặng lẽ đứng ngoài nghe.

Tiêu diệt một quỷ hồn đã gây ra càng nhiều tội nghiệt, Cao Cường sẽ thu được lại càng nhiều âm đức. Thực tế đầy đau thương tanh máu này là điều không cần bàn cãi.

Về mặt lợi ích, để có thể mau chóng thăng tiến tu vi, Cao Cường hẳn chẳng có lý do gì mà phải ra tay cứu hết người này người nọ.

Về mặt cá nhân, Cao Cường hẳn không phải Thánh Nhân, không có nghĩa vụ phải lo lắng cho an nguy sống chết của bất kỳ kẻ nào.

Tính toán thì ghê gớm lắm, xong Cao Cường hẳn còn chưa đủ tàn nhẫn để phốt lò mọi việc.

Sau cùng đành đứng nghe và phân tích xem tỷ đệ nhà này liệu có đáng để hấn ra tay cứu giúp.

Nghe cái tiếng khóc lóc cầu xin nào cả lòng, lại thêm Đào Thu Hồng thể hiện nỗi tuyệt vọng bằng cách tìm đến cái chết để được giải thoát.

Cao Cường bắt đầu có chút mềm lòng.

Đã thế đầu Nga Quý kia lại còn tỏ thái độ huênh hoang nữa chứ? Cấn nuốt linh hồn thì cứ âm thầm lặng lẽ mà làm không được hay sao?

Chỉ là cái thứ quý hồn sâu bọ mà cũng học đòi cư xử kiểu hoàn hảo?

Cao Cường thấy vô cùng ngứa tai gai mắt, rốt cuộc không thể đứng yên được nữa.

Tóm lại là Cao Cường quyết định cứu giúp tỷ đệ nhà này. Và khi chứng kiến người mở cửa là một cô gái xinh đẹp thì hẳn cảm thấy quyết định của mình lại càng thêm sáng suốt.

Tieu tuy một môi cũng không che lấp được vẻ xinh đẹp dịu dàng của nàng ta. Để nàng sớm chết khác nào nhân gian thiếu vắng đi một bóng hồng xinh đẹp, vậy thì quả là đáng tiếc.

Cảm thấy hoài nghi đó là những gì hiện lên trong đầu Đào Thu Hồng lúc này.

Bởi vì nàng lên tiếng hỏi thăm này giờ tới cả phút rồi, mà cái gã trước mặt không đáp lại lấy một câu. Đã thế ánh mắt của gã lại còn quét lên quét xuống ngấm ngấm nàng nữa chứ?

Đào Thu Hồng cũng hiểu mình trông không tệ, nam nhân nhìn nàng nhiều một chút cũng chẳng lạ gì.

Có điều nhìn thì nhìn đi, ánh mắt lại còn loé lên vẻ tán thưởng là sao?

Lúc này là lúc nào rồi chứ? Không thấy gia đình nàng đang gặp chuyện gấp đó sao? Và chẳng lẽ cái gã này là tên hái hoa dâm tặc nào đó đang đánh chủ ý tới Đào Thu Hồng nàng?

Hàng loạt câu hỏi vô cùng rối ren và phức tạp hiện lên trong đầu, khiến cho Đào Thu Hồng phi thường muốn đóng sập cửa lại.

Thế nhưng đóng cửa thì đệ đệ đang ở tình huống quý dị phải biết làm thế nào đây? Cực chẳng đã nàng đành khẽ háng giọng.

“Ề hèm..”

Cao Cường tức thì bị kéo ra khỏi dòng suy tư, chứng kiến khuôn mặt hờn dỗi của cô nàng trước mặt mà hẳn có chút hổ thẹn.

Chắc chắc.. Cô nàng này cũng là một nữ nhân nguy hiểm cấp bậc giống như Huyền tỷ. Hờn dỗi mà cũng xinh đẹp phi thường.

Gạt bỏ những suy nghĩ ngoài lề ra khỏi đầu.

Tĩnh bơ lăm như không thấy nàng ta tức giận, Cao Cường nhún vai và nói:

“Ta tìm đến là để giải quyết thứ đang chiếm dụng lấy thân thể đệ đệ của ngươi”

Đào Thu Hồng hai mắt ngập tràn hi vọng, theo bản năng bật hỏi:

“Có thể cứu đệ đệ ta sao?”

Cao Cường khẽ gạt đầu và đáp:

“Có thể cứu được. Phải nói thẳng luôn là ngươi tin cũng được, mà không tin cũng được. Ta kiểu gì cũng phải vào xử lý nó. Tốt hơn hết ngươi nên phối hợp, đừng để ta phải phá cửa vào nhà”

Nghe vậy Đào Thu Hồng liền gấp, nàng vội mở toang cửa ra và nhanh nhẩu:

“Ta tin, ta tin, mời ngươi vào nhà xem giúp đệ đệ ta”

Hài lòng khẽ gạt đầu, Cao Cường không nói thêm gì nữa, cứ thế tiến thẳng vào trong nhà.

Mau chóng đem cửa đóng khoá lại cho cẩn thận, Đào Thu Hồng mới vội vàng chạy vào theo hần.

Vào tới trong phòng, Đào Thu Hồng liền thấy cái gã hái hoa dâm tặc đang đứng về cầm ngắm nghía đánh giá đệ đệ của nàng.

Tò mò muốn hỏi, xong cuối cùng nàng vẫn không dám hé răng.

Trong khi đó “Đào Thế Mạnh” sau một hồi rít gào, liền nhìn về hướng nàng mà hét lên:

“Tỷ tỷ, ngươi cho kẻ lạ mặt này vào nhà làm gì a? Mau mau đuổi hần đi, gã không phải thứ đồ tốt đâu”

“CHÁT..”

Một cú bạt tai không chút mảy may thương tình.

Một cú bạt tai đem khuôn mặt hung tợn của “Đào Thế Mạnh” ngoặt hẳn sang một bên.

Cảm giác thấy Đào Thu Hồng đứng sau lưng xoắn xuýt, Cao Cường ngoái lại lạnh nhạt giảng giải:

“Từ khi nó chiếm cứ cơ thể, linh hồn đệ đệ ngươi bị đem nhốt lại. Tiểu tử đó giờ không có nghe thấy gì, cũng không có cảm nhận được gì. Khỏi cần phải thương xót như vậy a”

Ngươi quát lên thân thể của đệ đệ ta, là tỷ tỷ ta có thể không thương xót được sao?

Có điều Đào Thu Hồng chỉ là tức giận trong lòng mà thôi, không có dám nói ra ngoài miệng. Gã hái hoa dâm tặc này là hi vọng cuối cùng để cứu đệ đệ, không thể chọc giận gã đâu.

Đào Thu Hồng không tỏ thái độ gì, Cao Cường liền không để ý nữa, mà quay lại nhìn “Đào Thế Mạnh”:

“Chỉ cần cơ thể nạn nhân còn duy trì được sự sống, quỷ hồn các ngươi là không tài nào thoát ra được. Nga Quý, lỡ như bị xích thế này mấy chục năm thì ngươi liền khổ rồi a”

Bị châm chọc, “Đào Thế Mạnh” ngay tức thì cười lạnh đáp trả:

“Đội hần cạn thọ nguyên, lão tử ăn cũng không muộn. Còn ngươi, thứ tu sĩ máu lạnh, muốn chém muốn giết thì tới đi. Dù sao lão tử cũng không phải chết một mình. Kéc kéc kéc”

Đào Thu Hồng không ngu, nghe xong liền sợ hãi mà hỏi:

“Hần nói vậy là sao? Tiêu diệt hần cũng sẽ nguy hại tính mạng đệ đệ của ta sao?”

Không chút nao núng, Cao Cường đem gờ cặp xách đeo vai xuống và đơn giản trả lời:

“Không phải ta đã nói có thể cứu được đệ đệ của ngươi đó sao? Lời nói của ta luôn đi kèm với danh dự. Yên tâm đi, người khác không cứu được, chứ đối với ta thì không tính là gì”

“Đào Thế Mạnh” được thể tiếp tục cười lớn mà châm ngòi li gián:

“Đám tu sĩ máu lạnh các ngươi mà cũng nói tới danh dự? Còn không phải là một đám chuyên tru sát cả một gia tộc để cướp đoạt tài nguyên? Kéc kéc kéc, tới đi, cho ta xem danh dự của ngươi là gì”

Đến lượt Cao Cường cười lạnh đáp trả:

“Nga Quý, ta biết ở dưới Âm Phủ ngươi chỉ là thứ sâu bọ không đáng kể tới. Có điều ngu đàn thế này thì rất không nên a. Tỷ đệ bọn họ chỉ là phạm nhân, tu sĩ như ta quan tâm phạm nhân nghĩ gì sao?”

Dứt lời không quan tâm “Đào Thế Mạnh” ngẩn ngơ ra sao, Cao Cường ngoái lại nhìn Đào Thu Hồng:

“Ta không ngại chờ cho con quỷ này cắn nuốt tỷ đệ các ngươi xong, rồi mới ra tay tiêu diệt nó. Giờ thì nói đi, ý của ngươi là thế nào? tin tưởng hay không tin tưởng ở ta?”

Đào Thu Hồng không có ngay lập tức trả lời câu hỏi của hần. Nàng nghiêm túc hỏi lại một vấn đề:

“Tiểu Mạnh Mạnh của ta thật sự không cảm nhận thấy gì sao?”

Lại nữa? Nữ nhân đúng là chúa khó hiểu.

Không rõ vì sao cô nàng này lại hỏi như thế, có điều Cao Cường vẫn là thẳng thắn gạt đầu mà đáp:

“Linh hồn hẳn đang ở trạng thái ngủ say. Có đem Nga Quý trực xuất, cũng phải vài ngày mới tỉnh lại”

Nhận được câu trả lời khẳng định chắc chắn từ hân, Đào Thu Hồng thoáng thờ phào tỏ rõ yên tâm

Sau đó không nói không rằng, nàng đi tới trước mặt “Đào Thế Mạnh”. Rồi lạnh lùng vung tay toàn lực đánh một cái bạt tai lên gò má đệ đệ thương yêu.

“CHÁT..”

Từ thừa khai thiên lập địa, chắc hẳn duy nhất có mình nó là Nga Quý bị người ta bạt tai như con thế này đi? Nga Quý bỗng cảm thấy nó là Nga Quý đáng thương nhất trên thế gian này.

Lạnh lùng bạt tai một cú xong, Đào Thu Hồng ngay tức thì biến đổi dáng vẻ ngại ngùng. Nàng quay người lại, cúi đầu e thẹn mà nói với Cao Cường:

“Nga Quý này quá đáng giận, lại muốn hại chết đệ đệ ta. Giờ thì đã tốt rồi, ngươi đem nó tiêu diệt đi. Nhân tiện cũng xin cảm tạ ngươi nhiều”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tiến Hành Diệt Nga Quý

Nếu điều kiện cho phép thì Cao Cường rất muốn được hỏi người anh em Tạo Hoá là tại sao nữ nhân lại có thể lật mặt nhanh đến như vậy?

Nửa giây trước còn lạnh như băng.

Nửa giây sau đã ngưng ngừng e thẹn.

Nữ nhân cứ nằng nưa thất thường kiểu này thì bỏ ai mà chiều được.

Nghĩ đi nghĩ lại Cao Cường liền cảm thấy đến hiện tại còn độc thân cầu chưa hẳn đã là chuyện gì xấu.

Mà thôi, không nên lãng phí thời gian vào việc suy nghĩ vớ vẩn. Nga Quý còn đang ngây ngốc ngồi đó chờ bị xử lý đây này.

Bởi vậy Cao Cường liền xua tay ý tứ Đào Thu Hồng không cần câu nệ.

Xong xuôi hẳn ngồi xồm xuống, mau chóng từ cặp xách lôi ra mấy món đồ vật đông tây.

Trong đó có mười cây nến tự chế màu đen nhánh, một hộp chứa chu sa dịch, một cây bút lông sói.

Tiếp theo là một tấm phù xếp thành hình cây kiếm, lâu lâu loé lên thứ ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Sau cùng là một chai thủy tinh, bên trong đựng thứ nước xám xịt đục ngầu không sai biệt nước cống.

Thấy mấy món đồ này “Đào Thế Mạnh” không găm giữ mắng chửi nữa, thay vào đó là nhìn hướng Cao Cường với một nụ cười vô cùng thân thiện và nói:

“Huynh đệ, chúng ta không thù không oán, cần gì phải làm tuyệt như vậy. Có đem ta tổng cổ về Âm Phủ thì ngươi cũng có được cái gì đâu. Không bằng chúng ta hợp tác làm ăn thế nào? Đừng thấy ta yếu ớt mà làm tưởng, ta có thể chiếm xác đám nhà giàu, giúp ngươi đoạt hết tài sản, hợp lý không?”

“Hừ..” – Cao Cường còn chưa lên tiếng, Đào Thu Hồng đã làm ra phản ứng rồi.

Chỉ thấy nàng ta lần nữa chạy xồng xộc tới trước mặt “Đào Thế Mạnh”, rồi vừa nằng chửi, vừa vung tay vả vào mặt hân cứ đôm đốp:

“Này thì hợp lý này. Chát..”

“Thứ đồ hư hỏng gì đâu này. Chát..”

“Không mau rút khỏi thân thể đệ đệ ta. Chát..”

“Lại còn dám có ý đồ xằng bậy này. Chát.. Chát.. Chát..”

Đang sửa soạn đồ đạc, chứng kiến cảnh này Cao Cường không khỏi ngán ngán mà lên tiếng hỏi:

“Ta nói này, thường ngày đệ đệ ngươi khó ở lắm hay sao mà giờ tranh thủ đánh hân ghê vậy?”

Câu hỏi không khác gì lời cảnh tỉnh, khiến Đào Thu Hồng khẽ rung mình, ngay lập tức ngừng tay.

Chỉ có điều cũng đã muộn, bởi vì khuôn mặt “Đào Thế Mạnh” lúc này có thể nói là thâm thúy vô cùng.

Nga Quý chiếm lấy cơ thể rồi ăn uống no say nhưng chưa kịp tăng cân đâu. Khuôn mặt vốn gầy gò xương xẩu là thế, sau một hồi ăn liên hoàn và liên béo múp múp.

Từ hai bên gò má, cặp mắt, mũi, miệng, đầu đầu cũng sưng tím.

Khốn khổ hơn nữa là máu mồm máu mũi chảy ra lênh láng đỏ lôm.

Nga Quý phi thường muốn tố khổ, đáng tiếc là môi bị tát cho sưng vù. Thành ra mở miệng để nói lại chỉ phát ra được những âm thanh ngọng ngịu chẳng ai nghe hiểu được gì.

Đào Thu Hồng cũng không khá khẩm là mấy, tát người thì nhiệt tình lắm. Giờ thì hay rồi, chân tay xoắn quẩy run cầm cập. Nhìn là biết nàng ta đang lo sốt hết cả vỏ rồi đây mà.

Định mặc kệ nàng ta mà thấy có chút tội nghiệp, Cao Cường đành nhỏ giọng nói một câu:

“Chút thương tổn ngoài da mà thôi, chỉ một hai ngày sẽ bình phục, không cần phải lo lắng”

Tuy nhiên Đào Thu Hồng sắc mặt không có tốt lên là mấy. Sau khi ngắc ngứ gật đầu đáp lại, nàng ta lồm lũi trở về đứng ở vị trí cũ.

Cao Cường là đến diệt quỷ, không phải để đỡ dành ai cả. Nàng ta có khóc lóc như phụ mẫu qua đời cũng chẳng can hệ gì hấn.

Bởi vậy khuyên nhủ một câu xong hấn liền mặc kệ, đem tinh thần tập trung vào việc bày trí đồ vật ra.

Đầu tiên là đem mười cây nến bố trí thành một vòng tròn xung quanh “Đào Thế Mạnh”.

Sau đó là nhúng bút lông vào chu sa dịch đã pha chế sẵn từ trước. Rồi cứ thế đưa bút vẽ ra từng đường thẳng dưới sàn nhà.

Những đường thẳng này cũng không phải vẽ bừa bãi, mà chúng vừa khéo đem kết nối mười cây nến đen đúa kia lại với nhau.

Không khó để nhận ra những đường thẳng kết nối hình thành biểu tượng ngôi sao mười cánh, với mỗi đỉnh là một cây nến.

Cao Cường tiếp tục đưa bút vẽ thêm đường viền vòng tròn phía bên ngoài, đem công đoạn này hoàn tất.

Từ Tinh Tru Tà Đãng.

Trận đồ có cái tên gọi nghe oai như cóc tía.

Xong thực tế chỉ có thể diệt sát đám quỷ hồn sâu bọ dạng như Nga Quý.

Cũng không thể đòi hỏi gì nhiều, bởi vì đây thực tế thì chỉ là phiên bản đơn giản hoá một cách triệt để từ Tử Tinh Tru Tà Đãng chính phẩm mà thôi.

Bản chính bố trí từ mười ngọn bảo đăng pháp khí, chẳng cần vẽ vờ đường vân chu sa chỉ cho mặt. Cứ bày ra và kích hoạt là tự kết nối được luôn.

Bản đơn giản hoá này thì dùng có mười ngọn nến. Luyện chế ra từ một lô một lốc các thứ thảo dược rẻ tiền, kèm với vài giọt máu của Cao Cường.

Đã vậy lại còn không thể tái sử dụng, cứ châm lửa thấp lên, dùng không hết cũng đành đem vứt bỏ.

Nhìn chung phí tổn không quá lớn, luyện chế cũng dễ dàng. Có hiệu quả tiêu diệt quỷ hồn là tốt lắm rồi, Cao Cường hấn không có đòi hỏi gì nhiều.

“Xoẹt..”

“Phùng.. Phùng.. Phùng..”

Quẹt một que diêm, Cao Cường mau chóng thắp cháy toàn bộ mười ngọn nến.

Nhìn màu sắc đen bản là vậy, xong khi cháy lên thì những ngọn nến này lại toả ra mùi hương thảo mộc khá là thơm, hít vào thấy vô cùng dễ chịu.

Có điều đó là cảm nhận của Cao Cường với Đào Thu Hồng mà thôi.

Chứ còn Nga Quý dưới lốt “Đào Thế Mạnh” thì không thoải mái một chút nào.

Hay nói đúng hơn là khi toàn bộ mười ngọn nến cháy lên, “Đào Thế Mạnh” liền luôn miệng rít gào, kèm với đó còn có dãy dựa phi thường dữ dội.

“Khè.. Khè..”

“Cạch.. Cạch.. Cạch..”

Nhìn tình huống này, Đào Thu Hồng rốt cuộc không nhịn được tò mò mà mở miệng ra hỏi:

“Ta có chút sợ. Ngươi có thể cho ta biết hẳn đây là làm sao không?”

Cao Cường vân vê tấm phù lục trong tay, ngần ngại mà trả lời:

“Vi nhận ra ta muốn diệt nó một cách triệt để”

Đào Thu Hồng càng thêm tò mò mà hỏi:

“Diệt triệt để là sao?”

Cao Cường bắt đầu đi tiếp tục trả lời:

“Sau khi bị trục xuất ra khỏi cơ thể đệ đệ ngươi. Nó sẽ ngay lập tức bị những ngọn nến này thiêu rụi. Đồng nghĩa sẽ triệt để biến mất khỏi thế gian này, như chưa từng có sự tồn tại”

Cảm thấy nói vậy chưa đủ, Cao Cường liền bổ sung thêm:

“Giả sử ta không xuất hiện, nó đem linh hồn tỷ đệ các ngươi cắn nuốt. Như vậy tỷ đệ ngươi sẽ không còn cơ hội xuống Âm Phủ gặp cha mẹ. Giờ thì hiểu triệt để biến mất là gì rồi chứ?”

“Nha..” – Đào Thu Hồng chép miệng gật đầu, ra điều đã hiểu ý tứ của hắn.

Thấy vậy Cao Cường liền tiếp tục công đoạn tiếp theo, đó là quán thủ chân khí, đem kích hoạt tấm phù hình thanh kiếm trong tay.

Ngay tức thì tấm phù tỏa ra thứ ánh sáng vàng nhạt. Đưa tay chạm vào có cảm giác như đang nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Tĩnh Hoá Phù.

Công dụng của loại phù lục này là khá nhiều. Xong hiệu quả lớn lao nhất thì phải kể tới khả năng thanh tẩy tiêu trừ uế khí tà khí.

Mặc dù đã sớm luyện chế ra Tĩnh Hoá Phù, xong Cao Cường mới chỉ dùng vào việc thả trong phòng trọ để đuổi chuột đuổi gián.

Phải đến hôm nay mới có đất cho Tĩnh Hoá Phù bộc lộ ra oai phong.

Mục đích của Cao Cường là vừa mau chóng trục xuất Nga Quý, vừa đảm bảo cơ thể nạn nhân không gặp phải những thương tổn.

Muốn được như vậy thì phải dùng tới biện pháp hai mặt giáp công.

Phải thẳng thắn một điều, cho tới trước khi Cao Cường kích hoạt Tĩnh Hoá Phù, trong lòng Đào Thu Hồng phần lớn vẫn là ngờ vực.

Đầu tiên đệ đệ của nàng điên điên khùng khùng. Khoa học có thể nhận định bằng một vài căn bệnh, ví dụ như đa nhân cách chẳng hạn.

Tiếp theo gã thần bí này bày nên vớ vẩn dưới sân nhà. Đào Thu Hồng dễ dàng liên tưởng tới đám giáo phái tà đạo chuyên lừa đảo.

Thế nhưng tâm tư ngờ vực chỉ tồn tại được tới khi thanh kiếm bé xíu bằng giấy kia tỏa sáng.

Thứ ánh sáng ảm áp cực kỳ dễ chịu.

Và nếu như chỉ có mỗi ánh sáng mà thôi. Thì khoa học vẫn giải thích được, đây là chiêu trò phù phép hỗn hợp các loại hoá chất nào đó mà thành.

Có điều gã thần bí vừa đem thanh kiếm giấy dán lên lồng ngực của đệ đệ. Trong nháy mắt “Đào Thế Mạnh” liền làm ra phản ứng vô cùng dữ dội.

Vừa ra sức dẩy dụa, vừa kêu gào thảm thiết.

Chắc chắn đang phải nếm trải cảm giác đau đớn vô cùng lớn.

Và diễn biến tiếp theo thì Đào Thu Hồng dám khẳng định cho dù có là cao thủ từng nhận giải Nobel Khoa Học cũng không thể nào mà giải thích được.

Bởi vì từ cơ thể “Đào Thế Mạnh” toát ra làn khói đen tanh tươi hôi hám.

Và bởi vì từ cơ thể “Đào Thế Mạnh”, hiện lên bóng một con quái vật trông vô cùng đáng sợ.

Quái vật đang dầy dụa kịch liệt để bám trụ lại trong cơ thể của Đào Thế Mạnh. Nó nghe nhồn nhám răng sắc nhọn, rít gào ra thứ âm thanh lạnh lạnh, nghe mà ớn lạnh cả người.

Chỉ dựa vào vài món đồ lôm côm mà tạo ra được hình ảnh sống động hơn cả phim 3D chiếu rạp thế này. Thì đám làm phim nổi tiếng trên thế giới nên giải nghệ về quê được rồi đó.

Sự thật về chuyện Đào Thế Mạnh bị quỷ nhập đã hiển hiện ra trước mắt. Chút ngờ vực còn sót lại trong lòng lập tức tan biến, thay thế vào đó là cảm giác vui mừng khi thoát nạn.

Được chứng kiến những điều không tưởng, đối với Đào Thu Hồng mà nói thì hôm nay có ý nghĩa vô cùng trọng đại. Bởi nó là ngày mà thế giới quan trong nàng sụp đổ tanh bành.

Thế nhưng khi nhìn về hướng người thần bí đang lui húi cứu chữa cho đệ đệ.

Sự vui mừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Đào Thu Hồng ngay tức khắc biến chuyển thành nghiêm túc.

Nhìn chung thì những việc diễn ra ngày hôm nay là rất khó để một người bình thường có thể tiếp thu nổi.

Đến bản thân nàng là người nợ ơn của hắn, mà khi nhìn về hắn, trong lòng nàng nhiều hơn lại là sự sợ hãi. Nhiều đến nỗi lấn át cả sự cảm kích và lòng biết ơn.

Vậy thử hỏi khi những người xa lạ khác biết được đến sự tồn tại có phần quá đặc biệt là hắn. Họ sẽ còn thấy sợ hãi và dè chừng nhiều đến nhường nào nữa đây?

Nàng rút cuộc đã hiểu lý do vì sao hắn phải che đậy diện mạo.

Và nàng cũng đủ thông minh để hiểu rằng không nên mở miệng hỏi quá nhiều. Những gì đã nhìn thấy ngày hôm nay, cũng như sự tồn tại của hắn, nàng phải đem chôn thật sâu vào tận trong đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nga Quỷ Muốn Khóc

Như đã nói thì Cao Cường muốn mau chóng trục xuất Nga Quỷ ra ngoài. Phương pháp tốt nhất để có thể làm được điều này đó là hai mặt giáp công.

Công kích cả trong lẫn ngoài, khiến Nga Quỷ cho dù biết mò ra ngoài là chết chắc nhưng vẫn phải ngoan ngoãn mà làm theo.

Hiện tại bên ngoài đã bố trí công kích bằng Tịnh Hoá Phù.

Tiếp theo liền là tới công kích bên trong, và để làm việc này, Cao Cường đưa tay vớ lấy chai thủy tinh chứa thứ dược dịch có màu đen như nước cống.

Vốn đang dầy dụa kêu gào kịch liệt là thế, Nga Quỷ bỗng chốc có dấu hiệu bỏ ý đồ kháng cự.

Nó ngồi gằm gù nơi đó, dùng ánh mắt thù hận như muốn ăn tươi nuốt sống để mà nhìn chăm chăm tới Cao Cường đang chậm rãi từng bước tiến lại gần.

Hành động buông xuôi này của Nga Quỷ, khiến cho người khác khi nhìn vào Đào Thế Mạnh, sẽ thấy được thân ảnh của hắn liên tục biến đổi luân phiên.

Lúc thì là Đào Thế Mạnh với mặt mũi sưng múp, lúc thì lại thấy là Nga Quỷ xấu xí và quái dị.

Bởi hiếm lắm mới có cơ hội được xem trực tiếp thước phim chụp chôn ma quái kiểu này, thành ra trông Đào Thu Hồng có vẻ hứng thú nhiều vô cùng đây.

Về mặt lo âu sầu khổ đi đâu rồi không biết. Thay vào đó, cô nàng này chậm rãi di chuyển để có được góc nhìn tốt hơn, đậm chất của hóng hớt phái đoàn.

Cao Cường thì không thấy hứng thú như nàng ta.

Quỷ hồn xấu xí quái dị mà thôi, chẳng có gì hay ho để mà xem nhiều.

Dừng lại ngay trước mặt “Đào Thế Mạnh”, không quan tâm Nga Quỷ đang hầm hè.

Cao Cường đưa tay vận mở nắp của chai thủy tinh. Ngay tức thì một thứ mùi tanh tươi hôi hám xộc ra.

Đi kèm với đó, nhiệt độ trong phòng bỗng chốc tăng cao đến chóng mặt. Dám chắc những ngày siêu nắng nóng cũng không oi bức khó chịu như thế này.

Trong phòng người có biểu hiện rõ nét nhất phải kể tới Đào Thu Hồng, chỉ sau vài giây ngẩn ngui, toàn thân y phục trên người nàng ta ướt sũng bởi mồ hôi.

Loại y phục mặc ở nhà mỏng tang như tờ giấy, lúc bình thường trông đã đủ lấp ló gợi mời rồi.

Giờ lại còn ướt nhẹp, dính chặt ôm sát lấy cơ thể nữa chứ. Thanh niên tơ tằm như Cao Cường nhìn thấy cái cảnh này, đảm bảo lỗ mũi phun máu ầm ầm.

Đáng tiếc và cũng là may mắn khi mà Cao Cường không nhìn thấy tình huống hiện giờ của nàng ta. Cho nên mới không rơi vào tình cảnh thất thố xấu hổ.

Hết nhìn chăm chăm Cao Cường, lại nhìn tới chai thủy tinh trên tay hắn. Nga Quý đột ngột mở miệng tức tối chất vấn:

“Biết được phương pháp luyện chế Hoả Dầu, ngươi hẳn phải hiểu ta đã là con dân của Âm Phủ. Có sao không trực xuất ta về, mà lại đuổi tận giết tuyệt?”

Cười nhạt một tiếng, Cao Cường trả lời đầy mỉa mai:

“Dám mò lên dương gian làm bậy thì có là nhi tử của Diêm Vương cũng phải chết. Huống chi Nga Quý nhà ngươi chỉ là thứ sâu bọ chịu cảnh tù đầy”

“Cạch.. Cạch.. Cạch..”

Nghe những lời miệt thị của hắn, Nga Quý phản ứng khá dữ dội. Có điều tức tối hơn nữa cũng không thoát ra được gông cùm trói buộc trên ghế.

Mà có thoát ra khỏi ghế ngồi thì làm được gì đây? Sức chiến đấu không có mà đòi lệch sóng với Cao Cường thì kể ra đúng là chuyện nực cười.

Nỗ lực dẫy dựa không thu được tác dụng gì, Nga Quý rất không cam lòng mà nói ra:

“Tuồng diệt đi ta mà ngon sao? Ngươi cứ chờ đấy, rất nhanh huynh đệ của ta sẽ tìm tới tính sổ”

Lần nữa phát ra tiếng cười nhạt, Cao Cường đưa tay tóm cổ “Đào Thế Mạnh”, rồi cứ thế đem thứ được dịch đục ngẫu kia đổ hết vào miệng hắn.

“Ọc.. Ọc.. Ọc..”

Nga Quý rất muốn khống chế cơ thể Đào Thế Mạnh phun thứ được dịch kinh khủng này ra. Thế nhưng khí lực của Cao Cường là quá lớn so với nó.

Chẳng mấy chốc Cao Cường đã đem toàn bộ số được dịch trút vào bụng Đào Thế Mạnh.

Tranh thủ được dịch còn chưa bộc phát, hắn dí sát miệng vào tai “Đào Thế Mạnh” và khẽ nói:

“Phán Quan như ta sẽ e ngại đám huynh đệ sâu bọ của ngươi? Ta đang chờ chúng tới tìm chết đây”

Dứt lời Cao Cường tiện tay xé vạt áo trên người Đào Thế Mạnh, rồi cứ thế chèn chặt vào miệng của gã.

Xác định mọi thứ ổn thoả đầu vào đó, hắn mới quay người rời khỏi phạm vi của Tử Tinh Tru Tà Đẳng.

Đề lại Nga Quý giống như quên đi sự đau đớn do Tịnh Hoá Phù gây ra, ngồi chết lặng với ánh mắt ngơ ngác không thể nào tin nổi những gì vừa nghe.

Có điều Nga Quý cũng không ngồi yên được lâu, bởi rất nhanh thì Hoả Dầu phát huy công hiệu của nó.

Hoả Dầu mang ý nghĩa như chính tên gọi của nó. Là loại được dịch được mô phỏng theo dầu sôi trong hình thức tra tấn bằng Vạc Dầu dưới Âm Phủ.

Có thể nói Hoả Dầu là loại được dịch rất đặc biệt.

Hoả Dầu không gây tổn hại tới thân xác, cũng không gây tổn hại tới linh hồn của người sống. Mà chỉ chuyên môn công kích nhằm vào đám Quý Hồn.

Giống như Nga Quý lúc này đây, chắc chắn đang phải thừa nhận cảm giác bị thiêu đốt, không khác gì khi bị đem nhúng vào trong Vạc Dầu dưới Âm Phủ.

Cái hình thức tra tấn này có thể nói là tàn nhẫn nhất, khủng khiếp nhất.

Đương nhiên cũng chính là hình phạt mà đám Quý Hồn không muốn phải đón nhận nhất.

Thực tế thì Tử Tinh Tru Tà Đẳng với Tịnh Hoá Phù và Hoả Dầu cũng chỉ là phương án dự phòng thôi.

Chứ phương án chính thức mà Cao Cường muốn sử dụng là ném vài tấm Hoả Cầu Phù cho nhanh gọn.

Có điều tình huống diễn ra không như dự tính ban đầu, Cao Cường đành lãng phí thêm chút thời gian.

Nhìn thì thấy phương thức này có hơi tàn nhẫn đối với Nga Quý.

Nhưng không làm vậy thì Cao Cường chẳng còn cách nào nữa để mà giữ tính mạng cho Đào Thế Mạnh.

Cái khó là tại đám quỷ hồn cấp thấp như Nga Quý, lỡ chiếm lấy thân xác của ai mà người đó chưa chịu toi com, là chúng không tài nào tự thoát ra được.

Mà với tu vi dễ nhũn của Cao Cường ở hiện tại, thì chưa đủ trình độ để mà với tay một cái liền bóc tách quỷ hồn ra khỏi thân xác của nạn nhân được a.

Và biện pháp duy nhất Cao Cường có thể sử dụng vào lúc này.

Chính là ép Nga Quý phải tự bạo quỷ hồn.

Mà muốn dồn ép Nga Quý cam tâm tình nguyện tự bạo quỷ hồn.

Không gì phù hợp hơn với việc cho nó nhắm nháp hương vị tra tấn khủng khiếp nhất dưới Âm Phù.

“Cạch.. Cạch.. Cạch..”

Trong phòng quần quanh là những tiếng động lạch cạch do gông cùm xiềng xích va đập tạo thành.

Ẩn dấu trong thân xác của Đào Thế Mạnh, Nga Quý thừa hiểu ý đồ hiểm ác của Cao Cường là gì.

Nói thẳng ra thì tự bạo quỷ hồn, Nga Quý cũng không chết được, có thể mau chóng tích tụ tái tạo.

Thế nhưng khốn nạn ở chỗ Nga Quý mà dám tự bạo quỷ hồn. Tịnh Hoá Phù sẽ ngay lập tức đem tàn hồn của nó tổng xuất ra khỏi cơ thể của Đào Thế Mạnh.

Và với xung quanh là Tử Tinh Tru Tà Đẳng như hổ rình mồi, cuộc đời quỷ hồn của nó liền dấu chấm hết.

Không ai muốn chết, kể cả là kẻ đã từng chết như Nga Quý. Bởi vậy dù phải ném trái cảm giác quỷ hồn bị Hoả Dầu thiêu đốt, Nga Quý vẫn ra sức chịu đựng.

“Đào Thế Mạnh” dẫy dựa càng lúc càng ác liệt, làn da ở những vị trí bị gông cùm trói buộc bắt đầu xuất hiện những vết rách, máu cũng bắt đầu ruom rớm.

Nhìn cảnh này, khoé mắt Đào Thu Hồng không tránh khỏi ướt nhoè.

Mặc dù nàng ta gắng nhịn để không phát ra động tĩnh gì, xong Cao Cường vẫn cảm nhận thấy được.

Định mặc kệ mà thấy có chút tội, Cao Cường đành lên tiếng an ủi:

“Giữ lại được tính mạng thì một chút thương tổn ngoài da đã tính là gì? Và lại ngươi nên mừng mới phải, trải qua biến cố lần này, đệ đệ của ngươi sẽ thu được lợi ích không nhỏ đâu”

Nghe vậy Đào Thu Hồng không khỏi sùng sốt, nàng ta tò mò mà hỏi:

“Tiểu Mạnh Mạnh của ta thu được lợi ích? Là thứ gì?”

Nâng lên cái chai thủy tinh đã trống rỗng, Cao Cường thần nhiên đáp:

“Là nhờ thứ dược thủy ta cho hần uống, cùng với ánh sáng từ phù lục kia. Ta không biết hiệu quả có triệt để hay không, nhưng tật xấu trên cơ thể đệ đệ ngươi sẽ giảm thiểu không ít”

Đào Thu Hồng nghe được những lời này liền mừng vui còn hơn cả Tết, liên tục cúi đầu cảm tạ rồi rít.

Cao Cường không nói thêm gì nữa cả, hần chỉ đơn giản xua tay để nàng ta không cần quá khách khí.

Đáng thương cho cô nàng Đào Thu Hồng không biết rằng đang bị hần lừa phỉnh đâu.

Bởi vì Hoả Dầu ngoài công dụng tra tấn Quỷ Hồn thì nửa xu tác dụng khác cũng không có. Hơn nữa luyện chế quá tạm bợ, đảm bảo tiểu tử Đào Thế Mạnh sau đó sẽ bị tiêu chảy vài ngày.

Còn về Tịnh Hoá Phù thì chỉ tiêu trừ uế khí tà khí, tác động tốt tới môi trường sống đúng là có. Nhưng đòi trợ giúp cải thiện sức khoẻ cơ thể của con

người thì đừng mơ tưởng làm gì cho phí công.

Không phải Cao Cường có ý định lừa tình lừa sắc nên mới lợi dụng an ủi để lừa gạt nàng ta.

Nhìn chung thì một chai Hoả Dầu chưa chắc đã đủ để khiến Nga Quý sâu bọ buông xuôi chịu chết. Khả năng là phải trút cho tiểu tử Đào Thế Mạnh nốc thêm 1 thậm chí là 2 chai nữa vào.

Mà mùi của Hoả Dầu quá kinh tởm, lại thêm màu sắc cũng kinh tởm không kém. Lỡ như Đào Thu Hồng lầm tưởng là thuốc độc rồi bù lu bù loa lên thì nhức đầu phiền nhiễu đừng hỏi đi.

Tránh phiền toái không đáng có, cực chẳng đã Cao Cường mới phải chém gió bừa bãi một phen.

Tình hình trước mắt cũng không sai lệch với dự đoán của hắn. Nga Quý cái thứ sâu bọ này đang tỏ ra cứng đầu cứng cổ lắm đây.

Cứ để mặc Quý Nga dấy dựa điên cuồng như thế này cũng không ổn.

Những vết rách trên cơ thể ốm đói của Đào Thế Mạnh chảy máu càng lúc càng nhiều. Chẳng may tiểu tử này toi com ra đấy thì bỏ mẹ.

Nga Quý cái thứ sâu bọ này muốn chơi trò lì lợm?

Cao Cường hai mắt híp lại, miệng khê cười nhạt một tiếng.

Sau đó hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay kéo mở khoá cặp xách. Có tình để lộ ra một đồng chai chai lọ với đủ loại màu sắc.

Màu sắc sắc sỡ trông khá đẹp mắt.

Có điều nhìn vào đồng chai lọ, Nga Quý liền muốn khóc.

Nga Quý tin tưởng những thứ màu sắc đẹp đẽ này khi ăn vào là phi thường ngon. Ngon đến nỗi huỷ diệt luôn cái mạng nhỏ quý hồn của nó.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Có Chút Đồng Cảm

Nga Quý dần dần nào biết rằng cái đồng chai lọ đầy màu sắc kia thực tế chỉ là các loại chu sa dịch mà Cao Cường pha chế sẵn phòng ngừa trường hợp đột xuất cần dùng tới.

Với lại Cao Cường đạt tới Luyện Khí kỳ đầu có được bao lâu thời gian a.

Với thời gian ngắn ngủi như thế, hắn không thể nào ôm đồm tất cả kiến thức trong truyền thừa được. đành lựa chọn ra một vài chiêu số lợi hại nhất rồi ưu tiên mà học tập thôi.

Nói chung trong chiến đấu dùng tới chiêu trò lừa dối cũng chẳng có gì là sai cả.

Nhất là lừa phỉnh cái đám quý hồn tàn ác thì lại càng không sai.

Vì thế Cao Cường không có nửa xu hổ thẹn.

Từ cặp xách lôi ra 2 chai Hoả Dầu, Cao Cường cười khinh một cái, nhìn về hướng Nga Quý và nói:

“Uống vài chai chưa đủ thì ta có thể thiết kế cho ngươi một bồn để ngâm cho có cảm giác đắm mình trong Vạc Dầu. Yên tâm đi, nếu vẫn chưa thấy đủ nữa thì có thể nói. Ở đây ta còn có Địa Ngục Hoả Nham, rồi Hoàng Tuyền Thủy, cùng mấy chục loại đồ chơi hay ho khác nữa để ngươi tha hồ hưởng dụng”

“Hức..”

Âm thanh tiếng nấc khê vang lên, “Đào Thế Mạnh” tức thì dừng lại việc dấy dựa.

Chưa cần kể tới những hình phạt kinh khủng khác. Chỉ riêng ký ức bị chiên trong Vạc Dầu sôi sùng sục, đã đủ để Nga Quý không còn thiết tha chống cự nữa rồi.

Nga Quý không muốn chết một lần nữa.

Thế nhưng có những thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết.

“Oành..”

Và rồi một tiếng nổ khá lớn vang dội khắp phòng.

Còn tưởng cứng cựa lắm, sau cùng cũng chỉ là một đầu quỷ hồn yếu đuối mà thôi.

Nói chung động tĩnh do việc Nga Quỷ tự bạo quỷ hồn tạo thành, là dạng âm thanh mà một phạm nhân như Đào Thu Hồng là không thể nào nghe thấy được.

Tuy nhiên năng ta lại nhìn thấy những diễn biến tiếp theo.

Chính xác là khi tàn hồn Nga Quỷ bị tổng khứ ra khỏi cơ thể Đào Thế Mạnh.

Dưới ánh sáng vẫn luôn chiếu rọi rộng khắp của Tịnh Hoá Phù. Tàn hồn Nga Quỷ liền hiển hiện ra với hình ảnh là những đám sương mù màu đỏ thẫm như máu.

Có điều thời gian những đám sương mù đỏ thẫm này tồn tại là không được dài cho lắm.

Khi chúng bị đẩy ra khỏi vòm ánh sáng của Tịnh Hoá Phù, đồ án ngôi sao mười cánh hoạ vẽ bằng chu sa ngay tức thì toả sáng rộ rỡ.

Những ngọn nến của Tử Tinh Tru Tà Đãng cũng bởi phát giác thấy khí tức tà ác quỷ hồn mà trong nháy mắt hoá diêm bùng lên dữ dội.

Tiếp theo đó, những hoạ diêm này dùng phương thức khá ảo diệu để mà tru sát tàn hồn Nga Quỷ.

Chính xác thì ngọn lửa từ mười ngọn nến tuôn dài thành những chiếc roi hoạ diêm, vừa vùn quất tới đúng vị trí mà tàn hồn của Nga Quỷ đang phiêu phù trôi nổi.

Cần tới năm đợt tổng xuất mới có thể đem toàn bộ tàn hồn Nga Quỷ đẩy ra khỏi cơ thể Đào Thế Mạnh.

Tương ứng với đó là năm đợt xuất hiện tràng cảnh những chiếc roi hoạ diêm quăng quật trong không khí.

“Bốp.. Bốp.. Bốp..”

“Hay lắm. Hay lắm. Hay lắm..”

Hết tiếng vỗ tay, lại đến âm thanh trầm trồ.

Cao Cường không khỏi ngán ngẩm đưa tay lên che mặt.

Vẫn biết hoạ diêm quăng quật ánh lửa lập loè đúng là rất đẹp mắt.

Vẫn biết tiêu diệt thủ phạm ám hại đệ đệ của ngươì là chuyện đáng ăn mừng.

Thế nhưng không cần thiết phải vỗ tay hưởng ứng như đang xem lễ hội biểu diễn ở công viên giải trí đâu.

Nữ nhân này trông thì xinh đẹp dịu dàng là thế, không ngờ tính tình lại có điểm kỳ quái.

Các cụ ngày xưa nói cũng quá là chuẩn đi, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong đâu đấy.

Chắc chắn Tử Tinh Tru Tà Đãng đã đem Nga Quỷ tiêu diệt sạch sẽ, xong Cao Cường không vội thu dọn. Mà ngồi xuống mở cặp xách lấy ra thêm vài tấm Tịnh Hoá Phù, và nói:

“Nga Quỷ đã tiêu diệt, có điều âm khí độc hại trong nhà vẫn còn. Giờ ngươì dẫn ta đi các phòng để tiêu trừ nốt âm khí nữa là xong”

Đứng phía sau, Đào Thu Hồng ngay lập tức đáp lời:

“Được, mời ngươì đi theo ta”

Dứt lời Đào Thu Hồng liền đi trước dẫn đường, Cao Cường cũng đứng dậy theo sát phía đằng sau.

Lúc này Cao Cường còn không phát hiện ra điểm khác lạ nữa thì đúng là đập đầu mà chết đi cho rồi.

May mà Cao Cường đội mũ lúp xúp, đeo khẩu trang kín mít. Chứ để năng ta nhìn thấy cảnh mặt hắc đỏ bùng thì nhục nhả không biết để đâu cho hết.

Nhìn chung thì nàng ta quá lo lắng cho an nguy của đệ đệ, không còn tâm trí để ý vấn đề y phục cũng là điều dễ hiểu thôi, không có gì mà đáng trách.

“Cạch..”

Rất nhanh hai người đi tới trước một căn phòng, sau khi mở cửa, Đào Thu Hồng nhìn hấn và nói:

“Đây là phòng của đệ đệ ta. Có chút bừa bộn, mong người thông cảm cho”

Khẽ gật đầu đáp lại, Cao Cường kích hoạt rồi đứng luôn tại cửa ném một tấm Tịnh Hoá Phù vào phòng.

Thấy hấn ném phù xong liền đưa tay ra hiệu, Đào Thu Hồng hiểu ý tiếp tục đi trước dẫn đường. Hai người rất nhanh thì tới căn phòng tiếp theo.

Vẫn như trước đợi Đào Thu Hồng đem cửa mở, Cao Cường liền từ ngoài ném Tịnh Hoá Phù vào. Khác biệt là ném phù xong hấn mở miệng khẽ nói:

“Ta nghĩ người nên thay đổi y phục”

Dứt lời Cao Cường cứ thế quay người đi khỏi. Đào Thu Hồng mới nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống.

Biết được y phục đang mặc bị ướt sũng từ bao giờ mà chẳng hay, đã vậy lại còn dính sát lấy cơ thể, khiến nội y tối màu mặc bên trong nổi lên bần bật.

Đào Thu Hồng trong nháy mắt hoá đá.

Sau vài giây tỉnh táo lại, Đào Thu Hồng tức giận khẽ mắng một câu:

“Dâm tặc”

Đào Thu Hồng cho rằng là kẻ đứng đắn thì hấn phải lên tiếng từ sớm rồi mới đứng. Đằng này lại cứ im lặng để nàng nhong nhong đi trước dẫn đường.

Chắc chắn là nhìn chán rồi mới thêm nhắc nhở.

Diễn hình của dâm tặc.

Dâm tặc hèn nhát, có sắc tâm, không có sắc dâm.

Nếu để Cao Cường biết được cô nàng này mắng hấn là dâm tặc, chắc chắn sẽ khóc ròng vì oan uổng.

Nói ra nguyên nhân thì có chút hơi buồn cười. Bởi vì Cao Cường hấn cho rằng tự tiện đi mò phòng ngủ của người khác là hành vi rất không phải phép.

Cho nên mặc dù cảm thấy bất tiện, Cao Cường vẫn đợi tới ném xong Tịnh Hoá Phù vào phòng của Đào Thu Hồng thì mới lên tiếng nhắc nhở nàng ta.

Lần nữa trở lại phòng khách, Đào Thu Hồng trên người đã thay đổi bộ y phục kín như bưng. Dám chắc nếu có khời giáp thì nàng ta cũng mặc vào rồi.

Với ý nghĩ hấn là dâm tặc biến thái thích nhìn trộm, sắc mặt của Đào Thu Hồng đương nhiên không tốt.

Có điều nhớ tới hấn nắm giữ năng lực thần kỳ tiêu diệt được cả ma quỷ tàn ác. Đào Thu Hồng cảm thấy gã này cũng được tính là kẻ đặc biệt có tài đi.

Mà lắm tài thường nhiều tật.

Gã có háo sắc một chút thì cũng nên thông cảm vậy.

Cô nàng này từ lúc trở ra cứ đứng đó ngẩn ngơ, sắc mặt biến ảo khôn lường. Cao Cường một lần nữa vì thấy ngán ngẩm mà đưa tay lên che mặt.

Mặc dù không hiểu nổi nữ nhân nghĩ gì. Nhưng dựa vào cái liếc mắt dè chừng của nàng ta là đủ để Cao Cường đoán biết nguyên do ra làm sao rồi.

Giải thích chỉ càng thêm đen, mặc kệ nàng ta nghĩ sao thì nghĩ.

Đồ đạc đã thu cất gọn gàng vào trong cặp xách, Cao Cường liền chỉ tay về đồng hồ cùng xiềng xích trên người Đào Thế Mạnh rồi nói:

“Mở khoá đi, ta giúp người mang hấn về phòng”

Nghe hấn nói, Đào Thu Hồng mới tỉnh hồn lại. Vội vã gật đầu rồi từ trong túi lấy ra một chùm chìa khoá.

Cao Cường giúp một tay đem gỡ toàn bộ đồng hồ cùng xiềng xích xuống. Sau đó cứ thế vác Đào Thế Mạnh lên vai mà mang vào phòng bên trong.

Mấy vết thương trên người Đào Thế Mạnh liền để tý tý của hấn tự xử lý. Cho nên Cao Cường cũng chỉ đem tiểu tử này thả nằm trên giường mà thôi.

Đúng lúc này đứng ở một bên, Đào Thu Hồng ngập ngừng lên tiếng:

“Cho hỏi ta cần phải chi trả bao nhiêu.”

Không chút chần chừ, Cao Cường xoè tay và đồng dục nói ra chi phí:

“100 bạc”

Đào Thu Hồng tròn tròn cả hai mắt mà hỏi lại cho rõ ràng:

“100 bạc?”

Cao Cường nghiêm túc gật đầu:

“Đúng vậy, không thể rẻ hơn được”

Để tránh nằng ta nghĩ ngợi linh tinh, không có cách nào khác Cao Cường đành đưa bừa một cái giá tiền.

Có điều hần tính thì tốt nhưng lại quên rằng cái giá đưa ra quá rẻ mạt. Đến đám thầy bói ở vỉa hè cũng không buồn lừa gạt có 100 bạc, huống chi hần đây là diệt quỷ.

Bởi vậy Đào Thu Hồng vừa đưa tiền, trong đầu vừa quy kết hần đây là sĩ gái nên mới đòi ít như vậy.

Cất tờ tiền mệnh giá 100 bạc vào cặp xách, Cao Cường liền lên tiếng cảnh cáo:

“Người tốt nhất giữ mồm giữ miệng. Hiểu ý ta chứ?”

Nghe vậy Đào Thu Hồng ngay lập tức đưa tay lên trời cam đoan:

“Ta xin thề sẽ không tiết lộ dù chỉ là nửa lời”

Khẽ gật đầu, Cao Cường cộc lốc nói:

“Cáo từ”

Thấy vậy Đào Thu Hồng vội vàng hỏi thêm:

“Căn nhà này liệu sẽ không ra vấn đề gì chứ?”

Không cần nghĩ ngợi, Cao Cường ngay lập tức khẳng định:

“Âm khí đã tiêu trừ sạch sẽ. Yên tâm đi”

Thoáng thờ phào nhẹ nhõm, tránh đề hần hiểu lầm Đào Thu Hồng chậm rãi giải thích:

“Tiểu Mạnh Mạnh ra chuyện, hàng xóm xung quanh đặt điều dị nghị. Ta là muốn chuyển đi nơi khác, nên mới hỏi cho chắc, chứ lỡ khiến người khác liên lụy thì khổ”

Bảo sao ban nãy tiểu tử kia kêu gào cứ như heo bị chọc tiết mà chẳng có ai thèm tới hỏi thăm một câu.

Những chuyện liên quan tới ma quỷ đều mang ý nghĩa xấu xa tồi tệ.

Chẳng kể nào điên mà đi lao đầu vào những chuyện không hay ho gì. Bởi vậy người ta có thái độ xa lánh cũng là việc quá đỗi bình thường.

Nói chung tỷ lệ nhà họ Đào bị rơi vào tình huống oái oăm như thế này. Cũng chỉ có thể tự trách chính mình sao lại quá đen đui mà thôi.

Có chút đồng cảm với nỗi khổ của họ. Cao Cường từ trong cặp xách lấy ra năm tấm Tịnh Hoá Phù, đem dúi vào tay Đào Thu Hồng và nói:

“Chuyển tới nơi ở mới, đem dán lên tường mỗi phòng. Những thứ dơ bẩn sẽ không dám xâm phạm”

Bài vở quen thuộc sẽ là ba hoa hứa hẹn, sau đó lưu lại số điện thoại để thuận tiện tán tỉnh mới đúng.

Đằng này hứa hẹn không có, số điện thoại cũng không nốt.

Chỉ đưa cho mấy thanh kiếm giấy?

Đào Thu Hồng cứ thế ngơ ngác ngác nhìn năm tấm Tịnh Hoá Phù trong tay. Đến khi tỉnh hồn lại ngược lên thì Cao Cường đã rời khỏi tự bao giờ.

Đoán chắc hần đã rời đi mất, xong Đào Thu Hồng vẫn không tìm được mà chạy ra phòng khách, thậm chí là chạy ra ban công để nhìn xuống dưới

Tiếng niệm kinh khe khẽ vang lên trong phòng.

Cao Cường cũng theo đó cảm nhận được sự thoải mái như thể đang ngâm mình trong dòng suối nước nóng do thiên nhiên hình thành.

Phê pha bay bổng như này khéo dễ trầm luân a.

Có điều Âm Đức lực lượng đem lại lợi ích là rất không đơn giản.

Nói trắng ra là đơn thuần hấp thu linh khí, sẽ khiến tiên căn lớn mạnh nhanh chóng.

Trong khi đó dựa vào Âm Đức lực lượng tăng trưởng tu vi, tiên căn lại chẳng thấy phát triển một tẹo nào. Thậm chí nó còn hiền lành hơn hẳn, không còn quậy phá nghịch ngợm gì nữa.

Tóm lại vừa đẩy nhanh tiến độ tăng trưởng mọi mặt tu vi, lại vừa không phải lo gặp phải tệ đoan gì xấu.

Bởi vậy Âm Đức lực lượng đến bao nhiêu Cao Cường tình nguyện thu bấy nhiêu. Thậm chí chỉ cần có cơ hội đạt được Âm Đức cái đồ chơi này, là hắn sẽ tranh thủ toàn lực để nắm lấy.

Đang mải mê với những hoạch định trong đầu, Cao Cường bỗng ngậy ngần mở mắt ra.

Rồi nhanh như chớp nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay.

Bà mẹ nó, mới ngồi niệm kinh có 2 tiếng đồng hồ mà thế nào đã đem Âm Đức hấp thu hết rồi???

Chỉ là ngẫm nghĩ lại Cao Cường ngay lập tức liền hiểu. Còn không phải là do cả thể chất lẫn tu vi của hắn đều đã cao hơn một tiểu cấp bậc cho nên tốc độ hấp thu mới nhanh sao?

Mà kể ra như vậy cũng tốt, chứ cứ mỗi lần ngồi xuống hấp thu lại mất nửa ngày một ngày, vậy thì quá lãng phí thời gian mất rồi.

Hiểu ra vấn đề Cao Cường không lẩn tránh gì nữa, mà tiến hành nội thị đan điền kiểm tra thoáng một cái.

À.....

Xem xong tình huống bên trong không gian đan điền, Cao Cường không khỏi thở dài thườn thượt.

Mới rồi hấp thu Âm Đức nhiều là vậy, xong lượng chân khí tích lũy lại chỉ được có hai phần mười.

Tiến hành tinh luyện xong, dám chắc lượng chân khí tích lũy chỉ còn được một phần mười là cùng.

Có điều tiến triển thế này đã là nhanh lắm rồi.

Hơn nữa là của từ trên trời rơi xuống, không nên đòi hỏi quá trớn.

Tham thì thâm, đa dâm hại thận. Không biết thế nào là đủ, rất dễ bị trời đánh.

Mau chóng dọn dẹp tâm tư, Cao Cường ngồi ngay ngắn lại để bắt đầu tinh luyện chân khí.

Ngày hôm sau, Cao Cường thức giấc thì đã là 12 giờ trưa.

Đánh răng rửa mặt xong, hắn liền tranh thủ nấu bát mì thả thêm quả trứng.

Sau đó bung ra bàn, thuận tiện bật mở Laptop và vào hòm thư kiểm tra theo thói quen hàng ngày.

Có thư gửi tới từ địa chỉ với cái tên gọi phi thường khảm lợ [Thiên Hạ Đệ Nhất Anh Tuấn Đại Vương].

Mỗi lần nhìn thấy tên gọi của địa chỉ hòm thư này là Cao Cường lại phải đưa tay che mặt ngán ngấm.

Đẹp bỏ cảm xúc ngoài lề, Cao Cường bấm mở để xem nội dung bức thư.

Cũng không có gì mới mẻ, vẫn là một bảng danh sách gồm những cái tên.

Điểm khác biệt là hiện tại chỉ còn 5 cái tên đi kèm với lý lịch tiểu sử vắn tắt.

Cuối thư là dòng chữ “không còn cơ sở để tiếp tục điều tra thêm được nữa”

Tính toán sự việc trôi qua đã gần 2 năm rồi, một điểm manh mối để dựa vào điều tra cũng là không có.

Cao Cường không ôm hi vọng sẽ tra ra được hắc thủ sau màn là ai. Thậm chí còn nhiều lần khuyên can Anh Tuấn Đại Vương không cần tiếp tục mò mẫm thêm nữa.

Oái oăm ở chỗ người huynh đệ này lại lì lợm, cứ nhất quyết muốn điều tra tới cùng. Cao Cường cũng là hết cách, đành để mặc đối phương muốn nghịch sao thì tùy.

Giờ thì được rồi, không còn cơ sở để tiếp tục thì cuộc điều tra sẽ phải ngừng ở đây, đỡ phiền toái.

Lướt mười đầu ngón tay trên bàn phím, Cao Cường mau chóng biên soạn một lá thư gửi phản hồi.

Gửi xong thư, Cao Cường liền nhấc đĩa bắt đầu xử lý bát mì.

Nào ngờ vừa gấp được một miếng, thì loa của laptop phát ra âm thanh báo hiệu có thư mới gửi tới.

“Tinh.. Tinh.. Tinh..”

Bất đắc dĩ Cao Cường đành thả bát mì xuống để kiểm tra nội dung.

Vẫn là từ [Thiên Hạ Đệ Nhất Anh Tuấn Đại Vương] gửi tới, yêu cầu Cao Cường mở ứng dụng chat.

Vừa mở ứng dụng chat lên, hộp thoại từ Anh Tuấn Đại Vương gửi tới liền hiện ra:

“Người tính chơi trò gì đây?”

Cao Cường tức thì gõ phím trả lời:

“Hỏi dư thừa làm cái gì? Cứ giúp ta tạo trang web là được rồi”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Người đầu óc bị nước vào? Tự nhiên đòi làm cái việc hoang đường bắt ma bắt quỷ là sao hả?”

Cao Cường kiên nhẫn gõ phím trả lời:

“Lão tử tự biết cân nhắc. Nói thẳng đi, người giúp hay là không giúp?”

Lần này phải đợi hơn một phút thì Anh Tuấn Đại Vương mới phản hồi:

“Giúp đương nhiên phải giúp. Có điều người là nghiêm túc?”

Cao Cường gõ phím, thẳng thắn trả lời:

“Phi thường nghiêm túc, không có nửa xu nghịch ngợm”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Lỡ bị tóm cổ tới Nha Môn thì sao?”

Vấn đề này không thể giải thích rõ ràng, Cao Cường đành bất đắc dĩ qua loa trả lời:

“Sẽ không bị. Ta có điểm nắm chắc”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Người là muốn dùng cách này để dụ thế lực kia lộ diện? Như vậy có chút mạo hiểm”

Sớm biết đối phương sẽ đoán ra phần nào, cho nên Cao Cường đã chuẩn bị sẵn câu trả lời:

“Một phần nguyên do đúng là như thế. Xong mục đích chính của ta là kiếm tiền”

Anh Tuấn Đại Vương:

“.....”

Khẽ thở dài, Cao Cường lướt ngón tay trên bàn phím:

“Là huynh đệ với nhau, ta không muốn dấu điểm gì. Có điều nói chuyện qua mạng thế này hơi bất tiện. Thôi đợi khi nào ngươi trở về thì ta sẽ kể cho ngươi được biết rõ ràng”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Con mẹ ngươi. Có biết lão tử phải 3 năm nữa mới được trở về không hả?”

Cao Cường tỉnh bơ đáp:

“Ngươi là đi học, mà học hành thì ắm vào thân. Kêu ca cái gì?”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Con mẹ ngươi. Lão tử đi học còn không là vì giúp ngươi?”

Cao Cường chuyển qua chế độ cọt nhả:

“Yên tâm đi, trở về có ta bảo kê cho ngươi”

Anh Tuấn Đại Vương:

“.....”

Cao Cường bẻ lái về chính sự:

“Nhớ tạo trang web cho ta. Làm tốt có thưởng”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Lão tử cần mấy đồng bạc lẻ của ngươi sao? Nói chung yên tâm đi, trang web rất nhanh sẽ có. Lão tử tính làm luôn virus quảng cáo gửi tới cái đám đại gia thành phố Tân Long. Đảm bảo thứ hai lúa nhà ngươi đất khách như tôm tươi”

Đến lượt Cao Cường cọt nhả:

“.....”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Ngươi đúng là nhà quê không biết gì. Có trang web mà không quảng cáo thì ai biết tới ngươi? Mà cái trò ma quỷ mê tín dị đoan này thì đám đại gia là đối tượng dễ lừa gạt nhất. Hiểu chưa nào?”

Cao Cường nghiêng răng nghiêng lợi, tay lướt phím nhanh như máy:

“Con mẹ ngươi. Lão tử khi nào thì đi lừa gạt? Cơ mà tiểu tử ngươi nói cũng không sai, cứ như vậy mà làm đi. Kiếm được kha khá thì lão tử gửi sang cho ít tiền mà phao đám muội tử xinh tươi”

Anh Tuấn Đại Vương:

“.....”

Bởi còn dự định khác nữa, cho nên Cao Cường muốn kết thúc buổi nói chuyện tại đây:

“Sớm xử lý rồi báo cho ta biết. Giờ ta ra ngoài giải quyết công việc cái đã”

Anh Tuấn Đại Vương:

“Ngươi chắc hẳn phải có chỗ dựa vững chắc nào đó, cho nên ta không khuyên can gì nữa. Chỉ có điều tính toán cẩn thận sẽ không bao giờ là dư thừa. Làm gì cũng phải chú ý an toàn là trên hết”

Cạch.. Cạch.. Gõ phím như gió, sau đó Cao Cường bấm gửi đi:

“Ta nhớ rồi. Trước tiên lặn đây”

Đem tắt nguồn và gập chiếc laptop xuống, Cao Cường khe khẽ thở dài.

Ở tình cảnh của hắn, thận trọng đương nhiên là phải có, nhưng không thể cứ khur khur giữ an toàn. Bởi thiếu đi sự mạo hiểm đương đầu thử thách, thì sẽ chẳng giải quyết được gì. Trong đó bao gồm cả việc báo mối huyết thù của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Lại Vào Trung Tâm

Bởi ban ngày mọi người đi làm gần hết, cho nên đứng từ sân tầng mái thượng nhìn xuống khu nhà trọ, Cao Cường cũng chỉ thấy được lác đác có vài người mà thôi.

Có điều chỉ vài người như vậy cũng là đủ rồi.

Bởi với cái dáng vẻ tươi tỉnh khác hẳn với sự uể oải thường ngày của bọn họ.

Cao Cường đã có thể khẳng định đây là biến chuyển tốt từ việc nghe thấy tiếng niệm kinh đêm qua.

Kể ra cũng hơi đáng tiếc vì không tiện hỏi thăm tí mĩ, xong với những gì quan sát được phía bên dưới, phần nào đã khoả lấp được tính hiếu kỳ trong lòng hẳn rồi.

Hải lòng với kết quả diễn ra trước mắt, Cao Cường đeo cặp xách lên vai rồi chậm rãi xuống dưới lấy xe.

“Em ơi có bao nhiêu nhieu nhieu? Sáu mươi năm tui đòi đòi đòi..”

Chỉ là vừa bước chân xuống khỏi cầu thang, Cao Cường hẳn liền nghe được một giọng hát có thể nói là kinh tởm đến không thể nào kinh tởm hơn được nữa.

Bởi vì giọng đã già chát thì chó, lại còn còn cổ tình hát theo kiểu điệu đà.

Và chủ nhân của giọng hát tởm lợm này không phải ai khác mà chính là Trương thúc.

Cao Cường nhìn tới thì thấy Trương thúc hôm nay đặc biệt có tinh thần. Mặt mũi hồng hào như kiểu vừa ăn mấy thùng hồng sâm xịn đét nhập khẩu vậy đó.

Không những hát vang yêu đời, vị thúc thúc chủ nhà hôm nay còn cầm chổi tung tăng quét sân.

Mọi hôm ngủ có mà mất xác, hôm nay giữa trưa trời nắng võ đầu chạy ra quét sân?

Tiết tấu còn kinh dị hơn cả phim ma.

Tuy đã phần nào hiểu ra nguyên nhân, xong Cao Cường vẫn chạy tới hỏi thăm xem sao:

“Qua trúng lô hay sao mà hôm nay Trương thúc trông có vẻ yêu đời thế?”

Trương thúc cười ha hả mà đáp:

“Được vậy đã tốt, đáng tiếc không phải”

Cao Cường trợn mắt ngạc nhiên, há hốc miệng:

“Thế sao tự nhiên giữa trưa chạy ra quét sân hát hò? Hay là Trương thúc ăn nhầm cái gì bậy bạ?”

“Vèo..”

Âm thanh xé gió vang lên, đương nhiên là Trương thúc cầm chổi quát tới, đi kèm mở miệng mắng chửi:

“Thằng nhóc nguoi đứng lại cho ta. Thứ con cháu mất dạy”

“Vèo.. Vèo.. Vèo..”

Cao Cường vừa né vừa cười ha hả mà đáp:

“Ta thấy Trương thúc hôm nay tinh thần đặc biệt tốt. Trọ hứng để Trương thúc ngải vận động một hai a”

“Vèo.. Vèo.. Vèo..”

Quạt thêm vài cái mà không có tác dụng gì, Trương thúc dừng lại thở phì phò và mắng:

“Tiên sư nhà ngươi, mệt quá, không chơi nữa”

Dứt lời Trương thúc liền ném chổi xuống sân, đi trở về chõng tre ngồi rót trà mà uống lấy uống để.

Cao Cường ngay tức thì chạy tới gần, ra vẻ tỏ mò tiếp tục hỏi:

“Cơ mà Trương thúc có chuyện gì vui sao? Ta thấy thúc hôm nay tươi tắn như trẻ ra vài chục tuổi a”

Đặt chén trà xuống, Trương thúc tròn mắt quát:

“Trẻ cái tiên sư cha nhà ngươi, bớt nịnh hót bấy bạ”

Dư thừa sự kiên nhẫn, Cao Cường cũng ngồi xuống rót nước, lần nữa hỏi dò:

“Vậy phải có nguyên nhân gì Trương thúc mới khác biệt vậy chứ? Truyền đạt cho ta xem và học tập với, dạo này quá nhiều chuyện mệt mỏi”

Trương thúc ngó dáo dác xung quanh một hồi, sau đó tăm tặc mà nói:

“Kể ra có khi ngươi tưởng ta điên. Chả là đêm qua như mọi khi ta luôn trằn trọc khó ngủ, tự nhiên nghe được âm thanh như kiểu thầy chùa tụng kinh vậy đó. Nghe thì đêch hiểu gì nhưng ta lại cảm thấy dễ chịu vô cùng, rồi ngủ mất lúc nào chẳng hay. Đã thế còn ngủ một mạch tới tận 9 giờ sáng mới dậy”

Cao Cường giữ nguyên dáng vẻ ngạc nhiên mà tiếp tục hỏi:

“Thế rồi cảm thấy cơ thể thoải mái đầy sức lực, cho nên Trương thúc mới chạy ra quét sân?”

Trương thúc vỗ đùi đến đét một cái, gật đầu như gà mổ thóc mà đáp:

“Tiểu tử ngươi đoán không sai. Bà mẹ nó, quá kỳ lạ rồi. Chốc nữa ta phải đi một vòng hỏi xem đêm qua phòng nào mở phát cái âm thanh đó lên mới được”

Chưa rõ cảm nhận của Trương thúc chỉ là ảo giác về mặt tinh thần, hay cơ thể thực sự thu được chỗ tốt. Xong có hỏi thêm e cũng chẳng thu được kết quả gì.

Bởi vậy Cao Cường liền giả bộ xem đồng hồ và nói:

“Ài, muộn giờ mất. Ta phải ra ngoài có công chuyện, Trương thúc ngồi trà nước thông thả”

Thấy hấn vội vàng, Trương thúc liền hỏi với theo:

“Tiểu tử ngươi đi đâu? Tìm việc làm?”

Cao Cường ngoái lại cười đáp:

“Cũng có thể coi là như vậy”

Trương thúc với tay lấy cái điều cày, xong nghĩ vut chỉ tốn công vô ích nên buông ra rồi chửi đồng:

“Tiên sư nhà ngươi, tìm việc thì nói là tìm việc, lại còn coi như? Mau cút cho khuất mắt”

“Hắc hắc” – Để lại một tràng cười trêu tức Trương thúc, Cao Cường mau chóng chạy biến đi lấy xe.

Vậy là sau gần 2 năm, rốt cuộc Cao Cường lần nữa xuất hiện tại khu vực trung tâm thành phố Tân Long.

“Gần.. Gần.. Gần”

Tiếng động cơ nhưc ọc của chiếc xe hai kỳ để nhũn mà hấn cầm lái, khiến không ít người đi đường nghe thấy phải lập tức dạt sang bên mà né tránh.

Cũng không phải do chiếc xe này đáng vẻ tàn tạ.

Càng không phải do Cao Cường trông giống đầu trộm đuôi cướp.

Mà bởi vì không giống như vùng ven đô xe hai kỳ chạy nhan nhản như lợn con.

Tại trong khu vực nội thành, xe hai kỳ vô cùng hiếm gặp. Đã vậy nó lại còn là hình ảnh độc quyền của đám choai choai chuyên đua xe trái pháp luật.

Đã từng thấy hình ảnh những đoàn xe mấy chục chiếc phóng cứ như bay. Hết lạng lách đánh võng, lại tới quẹt chân chống xuống đường toé cả lửa.

Nói thật là khi xưa Cao Cường cũng thấy sợ hết vía với cái team đua xe này đấy.

Lơ ngơ mà bị tông cho một cái, gãy tay gãy chân cũng thôi. Chứ chấn thương sọ não ngu si điên loạn, hoặc lăn đùng ra chết thì xong phim luôn rồi.

Tuy hiểu rõ nguyên nhân là vì sao, xong cứ bị nhìn tới bằng cái ánh mắt không được thiện cảm thế này, Cao Cường trong lòng ít nhiều có chút khó chịu.

Là kẻ khác có lẽ sẽ làm ngơ coi như không thấy.

Chứ còn Cao Cường đã bực lên là phải đáp trả.

“Gần.. Gần.. Gần..”

Và thế là team đi đường bị một phen mất hồn bạt vía.

Chiếc xe hai kỳ vừa rồi vẫn chạy từ tẻ là thế, lúc này bỗng hoá thành con ngựa bất kham, không những phóng nhanh vượt ải, lại còn điên cuồng lạng lách.

Có điều Cao Cường cũng không phá bình trên đường được bao lâu.

Bởi chạy xe với tốc độ quá nhanh cho nên chẳng mấy chốc thì đã đến nơi mà hần muốn tới rồi.

Nơi hần từng la cà vào bữa trưa, và đó chính là khu dân cư nằm liền kề công phụ của Y Đại Tân Long.

“Cao Cường?”

Vừa đỗ xe trước cửa quán xôi thịt trước đây hay ngồi ăn trưa. Bỗng nhiên sau lưng có người réo gọi, khiến Cao Cường không khỏi nghi hoặc ngoái lại nhìn xem.

Đi tới là một nhóm gồm ba cô gái trẻ trung và xinh đẹp.

Từ hành động vẫy tay thì người vừa lên tiếng gọi hần là cô gái đi ở đằng trước.

Theo cảm nhận của Cao Cường thì cô gái này nổi trội hơn cả. Là một vẻ đẹp từ sự pha trộn giữa một chút mi thanh mục tú cùng với một chút kim chi ngọc diệp.

Y phục bình dân trên người cũng không che lấp nổi thần thái sang chảnh. Đoán chắc tiểu thư lá ngọc cành vàng nào đó giả heo ăn thịt hổ tại Y Đại Tân Long đây mà.

Thế nhưng Cao Cường xin thề rằng hần không hề quen biết nàng ta. Cả hai cô nàng đi phía sau nữa, hần cũng chẳng có nửa xuấn tượng hình ảnh nào trong đầu.

Rất nhanh ba cô gái này đi tới trước mặt hần.

Cô gái lên tiếng gọi khi này không thiếu đưa mắt càn quét nhìn hần từ trên xuống dưới một lần. Sau đó mới trưng ra cái vẻ mặt đầy khó tin mà hỏi:

“Thật sự là Cao Cường đấy chứ? Thay đổi cũng nhiều quá đi”

Trông mặt mũi sáng sủa chẳng đến nỗi nào, thế mà lại nhìn ngó người khác như kiểu đang xem xiếc khi?

Khỏi phải nói, Cao Cường trong lòng ngay tức thì cảm thấy hết sức phản cảm với cô nàng xinh đẹp này.

Cao Cường vốn định quay người đi thẳng, xong cư xử như thế thì bất lịch sự quá rồi.

Bởi vậy hần đành lạnh nhạt mà hỏi:

“Người là ai a?”

Đám chắc chưa từng có ai đối đáp với nàng ta bằng cái thái độ hờ hững giống như hần đi.

Chính vì thế hần vừa lên tiếng thôi, đã khiến nàng ta cùng đồng bọn ngay lập tức ngây người như phỗng.

Vốn tưởng tình tình tiểu thư, chắc hần sẽ phải mở miệng mắng chửi sỉ vả mới đúng. Nào ngờ mấy cô nàng này liếc nhau một cái, rồi đi tới bao vây hần lại.

Cảm giác không ổn xộc lên đầu, Cao Cường sừng sốt vội hỏi:

“Các ngươi đây là tính làm cái gì?”

“Vèo.. Vèo.. Vèo..”

Ba bàn tay ngọc ngà nhắm thẳng lên người hắn mà quất tới.

Muốn né tránh nào có khó gì, nhưng làm vậy là sẽ biến thành siêu nhân trong mắt đám người xung quanh đây đây. Hắn đành thở dài mà đứng yên chịu trận.

“Bốp.. Bốp.. Bốp..”

Ba bàn tay rút cuộc đánh lên người hắn, đi kèm với đó còn có âm thanh ba cô nàng này khẽ kêu:

“Ui da..” “Ui da..” “Ui da..”

Với thể chất đạt tới Cường Khí cảnh trung kỳ, Cao Cường không cần phòng bị phản kháng, cơ thể vẫn cứ là rắn chắc không thua kém gì hòn đá tảng.

Mấy cô nàng này đánh tới thì khác nào đem tay đập lên một bức tường cơ chứ. Nhìn bọn họ ôm tay nhảy chơi chơi trông vừa tội nghiệp lại vừa buồn cười.

Cao Cường không khỏi bất đắc dĩ lên tiếng:

“Cái này không phải tại ta nhé. Là do các ngươi tự làm tự chịu”

Hắn không nói thì thôi, vừa thở ra một câu là ngay lập tức khiến mấy cô nàng này tức muốn nổ phổi.

Ai mà chả biết là do mấy người các nàng tự làm tự chịu. Thế nhưng cơ thể của hắn quá cứng rắn, cho nên hắn cũng phải chịu một phần trách nhiệm chứ?

Mấy cô nàng này vô duyên vô cớ đánh người, không tự kiểm điểm đi, lại còn dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm tới? Cao Cường nhú mày hỏi lại:

“Rút cuộc thì các ngươi là ai mới được đây này? Ta thôi học đã quá lâu rồi. Các ngươi phải nhắc nhở thoáng một cái thì ta mới biết đường mà nhớ ra chứ?”

Hắn vừa dứt lời, cô gái ban nãy gọi tên mới tức giận mà nói:

“Hừ, ngay tới lớp trưởng cũng không nhận ra, đáng đời bị đuổi học”

Một cô gái đi cùng cũng xen vào mà nói:

“Ủng công ngày đó chúng ta cùng với lớp trưởng chạy đi tìm ban giám hiệu giúp ngươi cầu tình. Hừ”

Cô gái còn lại cũng chen lời:

“Quá vô ơn. Hừ”

WTF?

Cái tình huống quỷ gì đây?

Tự nhiên cầu tình cầu tội cái quái gì đây?

Cao Cường cảm thấy sạn trong đầu lại muốn hoá sỏi rồi. Bởi vì hắn thật sự không hiểu mấy cô nàng này là đang điên điên khùng khùng cái gì.. Lẽ nào bọn họ tập thể đến tháng?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Muốn Vặn Gãy Cổ

Đứng chắn trước cửa hàng của người ta để nói chuyện thì không được hay ho cho lắm. Giữ phép lịch sự Cao Cường liền lên tiếng mời mấy cô nàng vô duyên này một câu.

Vốn tưởng mời vào ăn ở quán xôi thịt xập xệ kiểu này, bọn họ phải từ chối mới đúng.

Nào ngờ ba người các nàng hứng thú bưng bưng, cứ thế hành quân tiến vào trong còn trước cả hần.

Trong bụng chứa một núi muộn phiền, Cao Cường chép miệng bất đắc dĩ một cái rồi cũng tiến vào theo.

Ổn định chỗ ngồi, Cao Cường liền chủ động hỏi:

“Mấy người dùng gì? Xôi hay chè?”

Ngay lập tức ba cô gái lần lượt trả lời:

“Chè đỗ xanh” “Chè cốm” “Chè bưởi”

Cao Cường gật đầu quay sang nhìn nhân viên phục vụ:

“Ta thì xôi thịt”

Nhân viên phục vụ gật đầu rồi đi, Cao Cường mới quay lại nhìn mấy cô gái trước mặt và nói:

“Thời gian ta theo học quá ngắn, lại ít giao du, mấy người phải thông cảm rồi”

Nghĩ lại thấy hần nói cũng hợp lý, bọn họ không tiếp tục thái độ lờ lăm gì nữa. Cô nàng khi nãy tự nhận là lớp trưởng liền mỉm cười và giới thiệu:

“Ta là Doãn Hồng Hạnh, bên trái là Vũ Thu Trang, còn bên phải là Diệp Hồng Loan”

Không có điều kiện mua sắm, Cao Cường tất nhiên mù tịt về hàng hiệu sang chảnh. Có điều với gần 2 năm lăn lộn ở chợ đầu mối, hàng fake này nọ thì hần biết rõ mười mươi.

Ba cô nàng mặc y phục đúng là bình dân giá rẻ đấy. Nhưng phụ kiện đi kèm như túi xách, đồng hồ với dây chuyền lắc tay thì Cao Cường dám chắc không phải là hàng lôm côm.

Chưa kể tới dung nhan bảo dưỡng tốt lắm, da dẻ trắng trẻo mịn màng búng ra nước. Không có nửa xu phong phạm của sinh viên Y Khoa thức đêm thức hôm vui đầu sách vở.

Vật hợp theo loài, giả heo cũng phải theo nhóm a.

Hết đám công tử ca thích chơi trò giả heo ăn thịt hổ. Giờ lại đến đám tiểu thư lá ngọc cành vàng cũng học đòi giả heo? Phải chăng giả heo giờ đã trở thành một trào lưu mới?

Phút chốc Cao Cường nhận ra hần đã quá lạc hậu mất rồi.

Giới thiệu tên xong, hần đã không đáp lại thì chớ, còn ngồi đó than ngắn thở dài cái quỷ gì không biết. Doãn Hồng Hạnh các nàng một lần nữa tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Rốt cuộc không nhịn được, Doãn Hồng Hạnh liền lau bầu trách móc:

“Có nam nhân nào như ngươi không? Ngồi với mỹ nữ mà tâm hồn thả đi đâu vậy?”

Giật mình tỉnh hồn lại, Cao Cường cười xấu hổ mà đáp:

“Xin lỗi, vừa rồi ta mãi suy nghĩ chút chuyện riêng. Mà hiện tại không phải thời gian nghỉ hè đấy ư? Vì sao các ngươi lại xuất hiện ở trường thế này?”

Ba cái bữu môi đồng thời đánh úp tới, Doãn Hồng Hạnh ngán ngẩm giải đáp:

“Chuẩn bị bước vào năm thứ ba, phải tranh thủ bám càng chủ nhiệm, năm sau còn có cửa đi thực tập. Nghỉ hè phê phờn là tập xác định luôn đấy”

Không khó để Cao Cường hiểu được ý tứ của Doãn Hồng Hạnh là gì.

Nếu vẫn còn sống đời sinh viên, Cao Cường muốn đường thông hẽ thoáng thì bắt buộc phải bám càng chủ nhiệm, ngoan ngoãn hiểu kính phong bì.

Đây là luật chơi mà bất kỳ sinh viên mấy năm cuối nào cũng phải tuân thủ.

Phải nói thật là Doãn Hồng Hạnh đang rất không vui. Nàng ta chưa từng thấy có gã nào ngồi trước mặt là ba mỹ nữ mà tâm hồn cứ thả đi đâu đâu thế này.

Không xum xoe nịnh hót tán tỉnh thì cũng được thôi. Có điều thi thoảng liếc trộm các nàng một cái cho nó hợp với luân thường đạo lý thì có mất gì đâu nhỉ?

Đằng này lại cư xử như thể tam đại mỹ nữ các nàng chỉ là không khí?

Hay là..

Nhìn hần rần rồi khác hần khi xưa, chắc chắn là tập GYM rồi. Mà thấy trên mạng đồn thổi thanh niên nghiện tập thể hình là hay kiểu gay gùng lắm đấy.

Suy nghĩ linh tinh trong đầu, Doãn Hồng Hạnh không khỏi nhìn tới Cao Cường bằng ánh mắt cổ quái.

Cao Cường đơn thuần chỉ vì lịch sự nên mới phải ngồi cùng thể thôi. Cho nên hần không mấy để ý đến sắc mặt các nàng, và cũng chẳng muốn nhiều lời.

Phục vụ mang món ăn lên, Cao Cường đơn giản mời các nàng một câu, liền không nói thêm gì nữa.

Quán này nhỏ và xập xệ vậy thôi, từ các món xôi đến các món chè đều ngon miệng vô cùng. Một phần vì nhớ hương vị nên Cao Cường mới tiện ghé vào.

Có vẻ như mấy cô nàng cũng là khách quen của quán này đi. Vừa ăn chè vừa cười đùa rất là vui vẻ, không thấy kèn kiệu đồng đánh làm màu gì cả.

Không muốn xen vào chuyện mấy nàng ta, Cao Cường yên lặng mà xử lý bát xôi thịt kho tàu trên tay.

Có điều hần muốn làm không khí, nhưng người khác không đồng ý.

Doãn Hồng Hạnh đột nhiên nhìn tới hỏi chuyện:

“Từ ngày thôi học thì người là đi làm hay thế nào?”

Trong đầu nhanh như chớp tìm ra lý do, Cao Cường nhún vai đáp:

“Ta đi học võ, giờ đang làm vệ sĩ cho người ta”

“Học võ?” x3

Cả ba nàng đồng thanh mà hỏi, Doãn Hồng Hạnh thậm chí còn hỏi lại cho chắc:

“Là đi học võ chứ không phải là đi tập gym?”

Lần này đến lượt Cao Cường vì không hiểu ra làm sao nên về mặt cổ quái:

“Ta đi làm kiếm sống đủ hết hơi rồi. Thời gian đâu ra mà gym với gùng”

Doãn Hồng Hạnh khẽ gật đầu, kể đó thờ dài và nói:

“Chúng ta hiểu người là bị oan uổng, liền chạy đi tìm ban giám hiệu nói lý. Thế nhưng bọn họ lấy cớ dựa vào thông cáo của Quan Phủ. Sau cùng vẫn là chẳng thay đổi được điều gì”

Mặc dù hơi thất lễ, xong Cao Cường vẫn phải nhìn cô nàng lớp trưởng này nhiều hơn một chút.

Và rõ ràng nàng ta có điểm ngập ngừng, muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

Không quá khó để Cao Cường đọc được ra vị.

Chắc chắn cô nàng lớp trưởng này là thừa hiểu hần bị chèn ép. Muốn khuyên nhủ vài câu gì đó nhưng ngại nên không nói ra được thành lời đây mà.

Cao Cường cười nhạt một tiếng, xua tay và nói:

“Chuyện gì đã qua liền để nó qua đi thôi. Và lại ta hiện tại đang sống rất tốt”

Cao Cường vừa nói dứt lời liền thấy Doãn Hồng Hạnh nháu mày nhìn ra hướng cửa. Hai nàng ngồi bên cạnh, sắc mặt cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy.

Có chút nghi hoặc, Cao Cường quay đầu nhìn ra xem sao.

Đập vào mắt hần là một thanh niên đậm chất công tử ca phái đoàn.

Thân hình cao ráo, áo quần chín chu. Chưa đến nỗi vênh vảo, xong vẻ mặt khá cao lạnh.

Từ cửa vào tới nơi, ánh mắt của gã vẫn luôn nhìn về hướng Doãn Hồng Hạnh. Cao Cường cùng với hai cô nàng còn lại thì ngay cả liếc, gã cũng lười làm.

Không nghĩ tới Doãn Hồng Hạnh lại là người trước tiên lên tiếng:

“Phúc Lâm, ta đang cùng bạn bè vui vẻ, ngươi tốt nhất biến đi cho khuất mắt”

Ồ.. Tình huống có vẻ căng.

Cao Cường xúc một thìa xôi cho vào miệng nhai, vừa tò mò ngược mắt nhìn xem kịch vui.

Gã có cái tên gọi Phúc Lâm cũng không tỏ ra khó chịu, thậm chí còn nở nụ cười lấy lòng:

“Hồng Hạnh, gia trưởng hai bên đã bàn chuyện. Ngươi cần gì phải xa lánh ta đâu này?”

Có vẻ như Doãn Hồng Hạnh rất khó chịu với những lời của gã, nàng ta đành thét đáp trả:

“Đề cho bọn họ tiếp tục mơ tưởng đi. Dám ép buộc ta thành đôi với ngươi, ta đây thà đi chết”

Không có gằn giọng tức tối đe dọa như là Cao Cường đang tưởng tượng. Cái gã Phúc Lâm này thế mà xua tay, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Hồng Hạnh, ngươi thừa hiểu những người như chúng ta không thể sống cho riêng mình. Ta và ngươi kết đôi, cả hai gia tộc đều thu được lợi ích to lớn. Đừng bướng bỉnh như vậy nữa a”

Hắc, cái gã Phúc Lâm này đem lợi ích gia tộc ra làm công cụ để dòn đôi phượng vào thế đây mà.

Cao Cường phi thường muốn biết cô nàng lớp trưởng Doãn Hồng Hạnh này sẽ ứng đối ra làm sao?

Đề cho hắn thiếu chút phải ngã ngựa, bởi vì Doãn Hồng Hạnh đáp trả bằng cái lý lẽ vô cùng sắc:

“Thuyền theo lái, gái theo chồng. Ta sẽ chỉ sống vì gia tộc của người mà ta muốn gả cho. Doãn gia và Phúc gia các ngươi sống chết thế nào ta mặc kệ. Nghe hiểu thì cút đi được rồi đó”

Biết chắc Doãn Hồng Hạnh là nói vớ nói vẩn, có điều nàng ta dùng giọng điệu vô trách nhiệm kiểu này khiến cho gã Phúc Lâm ghen hòng, mãi không thấy tung thêm bài vở gì ra nữa.

Bầu không khí trầm lắng hẳn xuống, ngay cả khách khứa ngồi những bàn khác cũng im thin thít. Chỉ còn âm thanh duy nhất đó là tiếng nhai nhóp nhép phát ra từ miệng của Cao Cường.

Và thế là gã Phúc Lâm quay phắt sang trừng mắt nhìn hắn, gằn giọng chất vấn:

“Tiểu tử ngươi nhìn cái gì?”

Gã này dùng hẳn làm bạc thang để xuống nước cho đỡ quê độ đây mà. Trong lòng không khỏi cười lạnh, Cao Cường xúc một thìa xôi cho vào miệng, rồi vừa nhai vừa tỉnh bơ mà đáp:

“Đang nhìn con mẹ ngươi”

Câu trả lời của hắn khiến toàn bộ những người đang có mặt trong quán ăn hai mắt liền tròn tròn.

Chính gã Phúc Lâm cũng không ngờ có người lại dám nói như vậy với mình.

Sau giây lát sững sờ, gã nở nụ cười rất lạnh mà hỏi:

“Ngươi vừa nói gì cơ?”

Cao Cường trưng ra vẻ mặt khó hiểu mà đáp:

“Ta đang nhìn con mẹ ngươi a. Không phải chứ? Chẳng lẽ ngươi là được nhặt về nuôi?”

“Khục...” – Hàng loạt âm thanh sắc nước vang lên, khỏi cần nhìn cũng biết đang có rất nhiều người vì nhịn cười ra tiếng mà bị sắc nước miếng.

Thực tế cũng đúng là như vậy, thậm chí có không ít người trong quán còn muốn vãi lấy trước trình độ chửi kháy người của hắn luôn rồi đấy.

Mặt đỏ tía tai vì vừa thẹn vừa giận, gã Phúc Lâm khẽ rít từng câu qua kẽ răng:

“Tiểu.. từ.. ngươi.. là.. muốn.. chết..?”

Không quan tâm gã công tử ca trước mặt đang tức tối ra sao. Cao Cường thả chiếc bát đã trống trơn xuống bàn, tiếp theo chậm rãi dùng giấy ăn lau miệng.

Sau đó uống một ngụm nước, rồi mới ngẩng lên nhìn đối phương, cười nhạt và nói:

“Còn tiếp tục cãi nhãi, ta đảm bảo kẻ đang nấp bên ngoài kia cũng không cứu nổi ngươi”

Cao Cường vừa dứt lời, gã Phúc Lâm ngay lập tức lùi ra xa một đoạn. Kèm theo đó còn có sự xuất hiện của một nam tử trung niên, nhanh như gió từ bên ngoài chạy vào.

Nam tử trung niên này là một tu sĩ cương khí cảnh.

Khí tức yếu ớt thua xa nhóm Cẩm Quân mà Cao Cường gặp ở thôn Hưng Dương.

Nếu phát sinh va chạm, Cao Cường tự tin dễ dàng dọn dẹp gã nam tử trung niên này.

Thức tề thì Cao Cường chẳng muốn nhiều lời vô ích chút nào. Thậm chí rất muốn trước tiên đem cổ của cái gã Phúc Lâm này vụn gãy luôn cho rồi. Chỉ đáng tiếc ban ngày ban mặt, còn giữa bàn dân thiên hạ, rất không tiện cho việc động thủ ...

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Tiểu Khu Cũ Nát

Trong quán xôi, bầu không khí trầm lắng, phút chốc liền trở thành vô cùng nặng nề.

Khí thế từ trên người Cao Cường cùng với nam tử trung niên toả ra, đụng chạm so kè trong không khí.

Khiến cho những người có mặt ở trong quán lúc này, dù không hiểu được là có chuyện gì đang diễn ra, xong vẫn mơ hồ nhận thấy một cảm giác bức bách đến khó thở.

Gã nam tử trung niên là muốn thông qua va chạm khí thế để thăm dò sâu cạn của hần. Cao Cường thừa sức hiểu và không hề ngại chơi đùa cùng đối phương một chút.

Bởi mục đích trở lại trung tâm thành phố của Cao Cường lần này chính là để cố tình triển lộ ra thực lực.

Qua đó gây sức ép, buộc gã hắc thủ sau màn kia phải làm ra động tác võ thuật mới.

Hần đây là chấp nhận đứng ở ngoài sáng, đấu với địch nhân vẫn luôn nấp trong tối.

Thẳng thừng mà nói thì Cao Cường biết rằng phương án này đúng kiểu trẻ trâu lao đầu vào mạo hiểm.

Thế nhưng hần không mạo hiểm, thì biết đến khi nào mới giải quyết dứt điểm được cái gai trong lòng?

Sống mà cứ phải nơm nớp lo sợ bị người lớn lút đâm chọc cho một dao, cảm giác phi thường khó chịu.

Hơn nữa Cao Cường đã dùng nhiều đêm để suy nghĩ và tự hỏi.

Sau cùng hần đưa ra kết luận cuộc sống ở đô thị không phù hợp với tu sĩ chính là bởi thiếu hụt sức ép.

Cao Cường muốn rất nhiều và cần cũng rất nhiều.

Muốn ăn thì phải lăn vào bếp, chứ ngồi há miệng chờ xung thì có mà chết già.

Bởi vậy Cao Cường bắt buộc phải lăn xả vào vòng xoáy âm mưu dơ bẩn của giới thượng lưu.

Có thể sẽ phải đương đầu với trăm ngàn chiêu trò hắc ám, cũng có thể sẽ bị nuốt cả xương. Thế nhưng Cao Cường là muốn dựa vào bước đi thứ nhất này để xúc tiến bước đi thứ hai.

Đó là được tiếp xúc sâu hơn với giang hồ giới.

Nhìn chung những kiến thức mà Hồ lão từng kể cho hần nghe là quá mơ hồ và nhiều thiếu sót.

Cao Cường cần tự thân trải nghiệm mới hiểu thấu được giang hồ giới gió tanh mưa máu như thế nào.

Đi một ngày đường, học một sàng khôn.

Cứ ru rú ở ven đô, cho dù Âm Phủ có buff nhiệt tình hơn nữa, Cao Cường vĩnh viễn chỉ là kẻ vô dụng.

Cao Cường muốn đứng thẳng bằng chính đôi chân của mình.

Và để làm được điều đó, hẳn phải tôi luyện cho bản thân cả về sức mạnh thể chất lẫn tinh thần.

Đến kẻ cường đại khủng bố như gã quý Bạch Lân mà Cao Cường còn muốn đề đầu đánh cho một trận. Thì chút xíu khó khăn thử thách chốn đô thị đã nhảm nhí cái gì.

Sát ý ...

Nam tử trung niên đột ngột cảm nhận được sát ý..

Lại thấy vẻ mặt lạnh tanh không cảm xúc của Cao Cường.

Không chút chần chừ, nam tử trung niên xoay người tóm lấy gã Phúc Lâm mà lôi xềnh xệch ra ngoài.

Hai người bọn họ vừa rời khỏi, cảm giác áp bách cũng theo đó mà biến mất không còn chút dấu vết.

Những người có mặt trong quán không khỏi vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù vẫn không hiểu gì cả, nhưng cảm giác mơ hồ vừa rồi đối với bọn họ quả thực là quá đáng sợ.

Nhất là trong khoảnh khắc trước khi hai người kia rời đi.

Những thực khách trong quán bỗng nhiên cảm thấy lạnh toát cả người. Chỉ là chớp nhoáng mà thôi, xong không khác nào như lọt vào hầm băng vậy đó, lạnh lẽo vô cùng.

Tình huống này bắt nguồn từ việc trong đầu Cao Cường nảy sinh ra ý định đem cổ gã Phúc Lâm vạn gãy.

Cao Cường cũng không biết rằng chính ý nghĩ của hắn lại dẫn tới sát ý bộc phát ra ngoài.

Ngắt một nỗi sát ý sát khí cái khái niệm này Cao Cường còn chưa học tập tới.

Cho nên hắn cũng là mù tịt, chẳng hiểu có chuyện gì đã phát sinh.

Xong có một chuyện Cao Cường lại rất rõ ràng. Đó là hắn thực sự muốn giết chết cái gã Phúc Lâm kia.

Bởi vì gã công tử này có tên trong bảng danh sách rút gọn sau cùng mà Anh Tuấn Đại Vương gửi tới.

Thực tế qua phân tích thì..

Có thể thấy từ lúc xuất hiện tại quán xôi cho tới khi rời khỏi, gã không hề có lấy một biểu hiện nào của việc chính là kẻ đã đứng sau dàn xếp chính chết Cao Cường.

Cao Cường dám khẳng định rằng trong quá khứ hắn và gã Phúc Lâm này chưa từng một lần tiếp xúc.

Và trên đời chắc chẳng có kẻ nào rảnh háng đến nỗi vô duyên vô cớ ra sức hãm hại một kẻ xa lạ đi?!

Thế nhưng không vì thế mà Cao Cường loại bỏ gã này ra khỏi bảng danh sách tình nghi.

Bởi cuộc đời chẳng ai là biết trước được chữ ngờ.

Nói ra thì nghe có phần tàn nhẫn và tiêu cực.

Nhưng với hoàn cảnh hiện tại, chi cần cơ hội đến, Cao Cường thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Mà kẻ ra cũng khá là lạ.

Hồ lão lúc còn sống, suốt ngày tiêm nhiễm vào đầu hắn, nào là bước ra xã hội gặp địch nhân thì phải bóp chết từ trong trứng nước, rồi thì đánh rần phải đánh đập đầu, nhổ cỏ nhổ tận gốc ...

Xong rồi lại kể cho hần nghe các vụ đâm đâm chém chém.

Xin thề có trời, khi đó Cao Cường nghe mà toát hết mồ hôi hột, sợ xanh cả mặt.

Vậy mà thế quái nào, hiện giờ nghĩ tới việc giết người, hần lại chẳng cảm thấy khó ở một tí tẹo nào.

Cao Cường sâu sắc hoài nghi bản chất của hần có khi chính là một kẻ máu phi thường lạnh cũng nên.

Mà mặc kệ đi, máu lạnh thì máu lạnh.

Mềm mỏng với địch nhân, chính là tàn nhẫn với bản thân đấy.

Cắt ngang dòng suy nghĩ, Cao Cường tỉnh hồn thì thấy trong quán xôi lúc này đã vắng tanh vắng ngắt. Chỉ còn hần với nhóm Doãn Hồng Hạnh các nàng ngồi lại mà thôi.

Vũ Thu Trang với Diệp Hồng Loan lúc này đang nhìn hần bằng ánh mắt chứa đầy vẻ cổ quái nghi hoặc.

Chỉ có Doãn Hồng Hạnh là ánh mắt ẩn chứa điểm khác biệt.

Nhìn chung kẻ có xuất thân tương xứng để hôn phối với gã Phúc Lâm như nàng ta mà không biết được một hai thì mới là chuyện kỳ quặc đấy.

Không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây, Cao Cường liền chủ động lên tiếng:

“Ta còn có công chuyện trong người, xin phép đi trước”

Nói dứt lời cũng không quan tâm các nàng cảm nhận ra làm sao. Hần cứ thế đứng dậy tìm gặp nhân viên để thanh toán tiền rồi ra khỏi quán .

“Cao Cường”

Cao Cường vừa mới ngồi lên xe, còn chưa kịp vặn mở khoá. Sau lưng lần nữa vang lên tiếng gọi, hần không khỏi nghi hoặc ngoái lại nhìn.

Người gọi hần cũng không phải ai khác mà chính là Doãn Hồng Hạnh. Có điều cũng chỉ có một mình nàng ta là người đi ra ngoài mà thôi.

Đội nàng ta đi tới gần, Cao Cường liền tò mò mà hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Doãn Hồng Hạnh cũng là người dứt khoát, bởi vậy thẳng thắn nói ra:

“Ta biết những kẻ như ngươi không coi phạm nhân vào đâu. Thế nhưng Phúc gia rất không đơn giản, ngươi đắc tội Phúc Lâm thì nên hết sức đề phòng cẩn thận”

Chống cả hai khuỷu tay lên đồng hồ công tơ mét, Cao Cường cười cợt nói:

“Ta đương nhiên sẽ phải cẩn thận. Nhưng còn ngươi thì sao đây? Một tiểu thư lá ngọc cành vàng lại không có hộ vệ đi kèm. Chắc hẳn ngươi đang ở tình huống còn tồi tệ hơn ta nhiều”

Doãn Hồng Hạnh không muốn nhắc tới chuyện của bản thân, chỉ thấy nàng ta lạnh nhạt đáp lại:

“Những gì cần nói ta đã nói. Cáo từ”

Dứt lời nàng ta liền quay người, lần nữa đi vào bên trong quán xôi.

Từ những gì đã thể hiện ra, có thể thấy Doãn Hồng Hạnh là một cô nàng tính tình quật cường..

Ngất một nỗi, nàng ta liệu có chống lại được sự an bài của gia tộc, hay sẽ buông xuôi theo số phận cũng giống như bao nhiêu khuê nữ gia thế hiển hách.. Là điều khó mà nói trước được..

Thâm chúc nàng ta đạt được như ý nguyện.

Cao Cường vặn mở khoá, rồi mau chóng cho xe chạy đi.

Chạy xe khoảng mười 15 phút.

Cao Cường tìm tới một tiểu khu có hoàn cảnh nhìn trông khá là chán đời.

Từ con đường lát gạch đỏ nứt vỡ khắp kha khắp khiêng. Cho tới những căn nhà lợp mái ngói bạc màu, đứng xiêu vẹo oằn mình theo thời gian.

Nếu không tận mắt chứng kiến chắc chẳng ai tin ở giữa trung tâm một thành phố lớn, lại có thể tồn tại một tiểu khu trông đồ nát xập xệ đến nhường này.

Theo tìm hiểu thì Cao Cường được biết tiểu khu này thuộc diện những tiểu khu chứa đựng nhiều ngôi nhà kiến trúc cổ xưa, cần được gìn giữ và bảo tồn.

Chính vì giữ gìn và bảo tồn, khiến đời sống dân cư ở những tiểu khu như thế này dần trở nên bất tiện.

Vừa phải sống trong hoàn cảnh thua kém nơi khác, lại vừa phải tốn một núi tiền để bảo dưỡng giữ nguyên hiện trạng của những căn nhà cũ kỹ.

Đã vậy còn không nhận được nửa xu hỗ trợ nào từ phía những kẻ đã đề ra luật định đó là Quan Phủ.

Nói chung là bố ai mà chịu đựng nổi.

Sau cùng cư dân sống ở những tiểu khu như thế này dần chuyển đi nơi khác. Nhà cửa căn thì cho thuê, căn thì bỏ hoang chẳng ma nào thèm quản.

Dự án giữ gìn bảo tồn đó chắc chắn là đồ vỡ tan tành rồi. Ai là người đứng ra chịu trách nhiệm thì dân đen nhem như Cao Cường chẳng biết được.

Hắn chỉ biết ở trung tâm thành phố mà muốn thuê được nhà trọ giá rẻ, thì không đâu khác ngoài những tiểu khu rách nát tàn tạ kiểu thế này mới có.

Đường xá cũng khá rộng rãi, đáng tiếc còn bị cấm đoán mở cửa kinh doanh. Nếu không thì tiểu khu này cũng chẳng đến nỗi hoang phế như thế đi.

Từ tin rao vặt trên mạng, Cao Cường đã sớm liên hệ và biết được địa chỉ nhà.

Bởi vậy hắn chạy xe thẳng một mạch tới trước cửa căn nhà có số hiệu 88 thì mới dừng đỗ lại.

Bề ngoài vẫn là một căn nhà cũ rích giống như bao căn nhà khác ở tiểu khu này.

Điểm khác biệt đây là loại nhà tam hợp viện, nhìn tường bao và cánh cổng bên ngoài đã có thể đoán ra được bên trong chắc chắn sẽ có diện tích vô cùng rộng rãi.

Ấy thế mà giá tiền để thuê đứt căn nhà này chỉ có 1000 bạc mỗi tháng.

Dám chắc là do mùi lừa đảo quá nồng nặc, cho nên chẳng ma nào thèm tới hỏi thuê.

Cao Cường suy nghĩ cũng không khác là mấy, xong vẫn ôm tâm lý may mắn tìm đến thử xem sao.

Cùng lắm gặp phải kẻ lừa đảo thì dè ra đánh cho một trận. Sau đó lòng vòng đi tìm nhà khác cũng được. Dù sao thì lúc này đây Cao Cường hắn cũng chẳng vướng bận công việc gì nhà.

Dừng đỗ xe ngay ngắn, Cao Cường rút điện thoại ra gọi.

Rất nhanh cánh cổng gỗ dày nặng của căn nhà chậm rãi kéo mở.

Theo đó từ bên trong đi ra một lão già đầu tóc bạc phơ. Lão nhìn thoáng qua Cao Cường một chút rồi mỉm cười hiền lành mà nói:

“Tiểu tử nguoi là tới hỏi thuê nhà đó sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thuê Nhà

Cao Cường cảm thấy rất là khó hiểu, phi thường khó hiểu, cực độ khó hiểu. Bởi diện mạo bên trong căn nhà trái ngược hoàn toàn với hình ảnh nhuộm màu rêu phong bên ngoài.

Trước tiên phải kể tới khoảng sân lát gạch đỏ bằng phẳng sạch sẽ, rộng rãi và thoáng mát.

Với bốn phía xung quanh sân bài trí mười chậu hoa cây cảnh khác loại. Ở góc sân hướng gần cổng thậm chí còn có cái ao nhỏ, dưới làn nước trong vắt là đàn cá chép vàng tung tăng bơi lội.

Tiếp theo đó khi nhìn tới gian nhà chính giữa thì Cao Cường lại càng thêm sốc hơn.

Theo bố cục truyền thống thì đây phải là gian thờ, xong hiện tại đã được cải tạo thành phòng khách.

Nhìn vào bộ sập gụ tủ chè, cùng với những bức tranh sơn mài, tranh khảm trai treo trên tường. Thì chẳng có gì đáng nói, bởi đây cũng chỉ là căn phòng kiểu cách năm tháng xưa cũ mà thôi.

Thế nhưng còn có một điểm khác biệt.

Đó là sắp đặt dọc hai bên theo lối từ cửa vào, là hai hàng bàn ghế đơn chiếc.

Rồi thì chính giữa tận cùng của căn phòng, nằm chính ỉnh một chiếc ghế thái sư to bự chẳng.

Cao Cường không khỏi liếc nhìn lão giả chủ nhà một cái. Hắn rất muốn hỏi lão có phải nhiễm nặng phong cách của phim kiếm hiệp ba xu hay không mà chơi cái phòng khách kiểu chằm phẩy thế này?

Có điều lão bày biện phòng khách theo phong cách tiền hiệp cũng được luôn đi.

Vấn đề quan trọng là với căn nhà như thế này mà cho thuê có 1000 bạc một tháng thì quá hoang đường.

Cao Cường tự hỏi nếu thực sự gặp kẻ lừa đảo thì phải nên làm thế nào đây? Chứ đánh tới một quyền chỉ sợ lão giả này cũng xong phim luôn rồi đấy. Không phù hợp bạo lực giải quyết một chút nào.

“Tiểu tử, ngươi thấy căn nhà này thế nào?”

Giọng của lão giả truyền tới, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Cao Cường nhìn lên thì thấy lão giả đang ngắm nghía hắn bằng ánh mắt đầy cổ quái.

Oái oăm ở chỗ, Cao Cường cũng đang thấy phi thường cổ quái đây. Bởi theo cảm nhận của hắn thì lão giả này chẳng có điểm nào giống như dân lưu manh chuyên lừa đảo cả.

Quyết định thăm dò một chút, bởi vậy Cao Cường liền lên tiếng:

“Trước tiên ta là Cao Cường, xin hỏi ta nên xưng hô với lão nhân gia ngài thế nào?”

Lão giả đưa tay vuốt chòm râu bạc trắng, cười tít cả mắt mà giới thiệu:

“Ta họ Hoàng, thấy nể mặt, tiểu tử ngươi có thể gọi một tiếng Hoàng lão”

Cao Cường ngay tức thì gật đầu, rồi nghiêm túc nói ra:

“Hoàng lão, ta xin nói thẳng căn nhà này không có điểm nào để mà chê cả. Thế nhưng giá cho thuê rẻ mạt đến không tưởng, ta có điểm không được yên tâm cho lắm”

Hoàng lão cũng không tỏ ra thái độ phật lòng.

Lão đưa tay ra hiệu rồi cả hai cùng ngồi xuống luôn tại bộ bàn ghế đơn ngay gần cửa.

Sau đó Hoàng lão từ chiếc túi vải đeo trên người, lấy ra một tập hồ sơ, vừa lật mở vừa giải thích:

“Kể ra thì có chút dài dòng, nhưng đây thực sự là căn nhà của ta, thừa hưởng từ cha ông để lại. Đáng lý ra nó sẽ được tiếp tục lưu truyền xuống thế hệ con cháu của ta sau này đây”

“Đáng tiếc cái dự luật bảo tồn không ra làm sao kia khiến cho đời sống hạn chế đủ đường. Từ vài năm trước nhi tử của ta liền đã đưa thế tử của hắn chuyển đi nơi khác sinh sống”

“Chỉ còn lão đầu tử ta vì không nỡ rời bỏ nơi đã gắn bó cả đời người nên nán lại. Có điều hàng xóm xung quanh dần chuyển đi bằng hết, ta cũng nghĩ tới việc đoàn tụ với con cháu”

Cao Cường nhận lấy tập hồ sơ mà Hoàng lão đưa tới.

Bên trong gồm giấy chứng nhận quyền sử dụng đất, sổ sách cùng một vài giấy tờ liên quan tới căn nhà. Và còn đi kèm cả giấy tờ tùy thân của Hoàng lão nữa.

So sánh đối chiếu thì không có sai sót gì cả, căn nhà này chủ sở hữu đúng thật là Hoàng lão.

Đương nhiên nếu như Hoàng lão lừa đảo chuyên nghiệp đến độ làm giả giấy tờ thì Cao Cường xin quỳ.

Đưa trả tập hồ sơ cho Hoàng lão, Cao Cường thuận tiện nói ra nghi hoặc của mình:

“Ta hiểu những căn nhà thuộc diện bảo tồn muốn bán cũng khó. Nhưng nhà của Hoàng lão ngài điều kiện rất tốt, cho thuê cái giá chỉ 1000 bạc không phải là quá rẻ rúng rồi sao?”

Hoàng lão nhìn quanh gian phòng khách một lượt, rồi mới từ tốn nói ra nguyên do:

“Lão đầu ta cho thuê giá thấp như vậy, vì còn có điều kiện đi kèm. Ta muốn khách thuê hứa hẹn sẽ gìn giữ căn nhà thật tốt. Ta không muốn di sản của tổ tiên lưu lại bị phá hư”

“Ý tứ của ta chỉ có mỗi như vậy thôi, nhưng có lẽ mọi người đều cho rằng ta là lừa đảo. Tin đăng mấy tháng mà có mỗi tiểu tử nguoi là người duy nhất gọi điện tới hỏi xem nhà”

Cao Cường một lần nữa cổ quái nhìn lão đầu này mà hỏi:

“Biết vậy sao Hoàng lão ngài không tăng giá lên một chút? Hoặc ghi chú cho rõ ràng hơn? Chứ tin rao vặt vồn vện có mỗi nhà rộng cho thuê 1000 bạc, ta là rảnh chứ không đã chẳng ghé qua”

Hoàng lão mặt đầy bất đắc dĩ mà giải thích:

“Ta cũng tính nhờ người sửa lại tin đăng, xong thấy làm thế có hơi kỳ cục. Sau cùng liền mặc kệ, có ai hỏi thuê thì coi như là hữu duyên đi. Cuối cùng đã có tiểu tử nguoi tìm đến hỏi thuê đó thôi”

Có thể yên tâm không vướng phải lừa đảo, Cao Cường liền xúc tiến việc thuê nhà:

“Hoàng lão, nhà ta là muốn thuê. Ngài cũng có thể yên tâm, ta đảm bảo sẽ giữ gìn căn nhà thật tốt”

Hoàng lão cũng không tỏ ra thái độ gì đặc biệt, chỉ đơn giản gật đầu và nói:

“Vậy giờ để ta dẫn nguoi đi xem một vòng, xong rồi ký hợp đồng sau”

Sau đó dưới sự dẫn lối của Hoàng lão, Cao Cường được xem qua một lượt bố cục của căn nhà.

Tổng diện tích căn nhà lên tới 300 mét vuông, bởi vậy ngay cả bốn gian phòng ngủ cũng khá rộng rãi. Gian phòng bếp cũng không đến nỗi nào, nhìn chung đều ổn thoả.

Điều chưa được là cả căn nhà chỉ có duy nhất một gian phòng tắm, cùng với một nhà vệ sinh. Sinh hoạt gia đình đông nguoi, khó tránh khỏi gặp phải tình huống bất tiện.

Có điều Cao Cường là độc thân cầu phái đoàn, tình huống bất tiện là không thể nào xảy ra được rồi.

Còn một điểm mà Hoàng lão kêu ca than phiền đó là thiếu hệ thống nước sạch. Ăn uống tắm rửa giặt giũ đều phải dùng nước giếng khoan, không được đảm bảo cho lắm.

Tu sĩ như Cao Cường lại càng không cần lo nghĩ vấn đề này. Lâu lâu treo một tấm Tịnh Hoá Phù vào bể chứa, có thể mức nước uống luôn mà chẳng cần phải đun cho sôi.

Đi xem đủ một vòng, Cao Cường và Hoàng lão lần nữa trở lại phòng khách.

Trong khi Hoàng lão mở túi để lấy hợp đồng, thì Cao Cường nhìn vật dụng xung quanh và hỏi:

“Hoàng lão, ngài đã sớm chuyển tới ở với thân nhân, sao không mang đồ đạc theo luôn?”

Hoàng lão mặt già có chút đỏ lên, đem đặt bản hợp đồng xuống bàn, ngượng ngùng trả lời:

“Đồ đạc chính thức trong nhà đã theo nhi tử ta chuyển đi từ mấy năm trước luôn rồi. Đây là lão đầu tử ta mua về dùng tạm, trông bóng bẩy vậy thôi chứ toàn là đồ mỹ nghệ rẻ tiền”

Bảo sao thay vì bộ bàn ghế quây thông thường, lại bày biện theo phong cách kiếm hiệp lạc quẻ kiểu này. Cao Cường thiếu chút che mặt vì cảm thấy bó tay với Hoàng lão luôn đây.

Rất nhanh hợp đồng thuê nhà được hoàn tất ký kết.

Cao Cường toàn quyền sử dụng căn nhà tam hợp viện này với thời hạn một năm. Sau này có gia hạn thêm hay không thì là chuyện để sau này rồi tính.

Giá thuê đương nhiên là 1000 bạc một tháng, điện đóm phát sinh dùng hết bao nhiêu tự đóng.

Cao Cường một lần giao luôn cho Hoàng lão 6000 bạc. Trong đó gồm có 3 tháng tiền nhà, cùng với khoản tiền đặt cọc. Thủ tục cũng chỉ có như vậy.

Hoàng lão giao cho hắn một chùm chìa khoá, dặn dò thêm vài câu rồi gọi xe taxi và rời đi.

Mặc dù Hoàng lão cư xử thân nhiên như thể không có gì, nhưng Cao Cường thừa hiểu rằng tiểu khu đồ nát này chắc hẳn còn có vài điểm khuất tất nào đó.

Đơn cử như việc Hoàng lão không hề nhắc tới thủ tục đăng ký tạm trú tạm vắng. Điều này chứng tỏ phía quan phủ đã hoàn toàn bỏ mặc tình hình trị an nơi đây.

Không bị pháp luật quản chế, kéo theo những hệ lụy gì thì chẳng cần nói rõ ra vẫn thừa sức hiểu được.

Có điều Cao Cường không ngại sống ở nơi trị an bất ổn. Loạn một chút cũng chẳng sao cả, bởi hắn cần chính là cái môi trường sống quản lý lỏng lẻo thế này.

Đây là lý do Cao Cường làm như không biết, để mặc Hoàng lão tưởng bỏ đã qua mặt được hắn.

Cao Cường cũng không nghĩ tới mau chóng thuê được nhà thế này đâu.

Hắn tạm thời còn phải ở thêm vài ngày ở nhà trọ cũ, một mặt chuẩn bị thêm vài thứ, một mặt tính toán để còn lựa lời báo cho Trương thúc biết sẽ chuyển đi.

Mà đột ngột báo chuyển nhà thế này, kiểu gì cũng bị Trương thúc mắng cho tể tát một phen. Mới nghĩ đến thôi mà Cao Cường đã thấy nhức hết cả đầu.

Bar karaoke Black Dragon, một tụ điểm ăn chơi có tiếng tại trung tâm thành phố Tân Long.

Lúc này trong gian phòng VVIP A3 tại tầng 5, một nam thanh niên đang ngồi nhăm nháp ly rượu ngoại.

Ngồi hai bên trái phải của hắn là hai nữ nhân viên phục vụ trẻ trung xinh đẹp. Các nàng trên thân bó sát lấy bộ y phục mỏng manh kiêu vãi. Những vị trí nhạy cảm tế nhị gần như để lộ ra hoàn toàn.

Ngoài việc mặc y phục hở hang, động tác cử chỉ của các nàng cũng đậm nét kích dục.

Xong nam thanh niên chỉ ngồi lặng yên uống rượu. Các nàng ườn ẹo thế nào, hắn chẳng hề quan tâm.

“Cạch” – Cánh cửa gian phòng đột ngột nhẹ nhàng kéo mở.

Ngay sau đó một trung niên nam tử tiến vào. Trên tay gã còn mang theo một tập hồ sơ tài liệu.

Đúng lúc này nam thanh niên mới lạnh nhạt lên tiếng:

“Ra ngoài”

Hiểu ý tứ của hắn, hai nữ nhân viên phục vụ ngay lập tức đứng dậy cúi chào rồi dắt tay nhau rời khỏi.

Đội cánh cửa phòng đóng lại, trung niên nam tử mới đưa tập tài liệu đến trước mặt nam thanh niên. Sau đó gã thân nhiên ngồi xuống ghế, vừa rót một ly rượu vừa nói:

“Thông tin không có nhiều. Nhưng ta điều tra ra một điểm thú vị”

Nam thanh niên nhíu mày mà nói:

“Có gì nói luôn đi, đừng có thả câu”

Một hơi nốc cạn ly rượu mạnh, trung niên nam tử ngưng trọng nói ra:

“Kẻ này từng là sinh viên Y Đại Tân Long, gần 2 năm trước bị người nào đó dòn vào chỗ chết. Sau khi tỉnh dậy ở bệnh viện liền trốn mất tăm. Hay ho ở chỗ kẻ này khi đó chỉ là một phạm nhân, xuất hiện trở lại đã là một tu sĩ. Còn chưa rõ là huyền môn hay võ môn, nhưng từ khí tức thì có thể thấy là rất mạnh”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Lão Phệ Nhờ Vả

Cao Cường lấy lý do đã xin được việc làm tận trung tâm thành phố. Để đi lại được thuận tiện hơn, hắn cần phải chuyển tới thuê trọ ở gần với nơi làm việc.

Không lớn tiếng ồn ào như trong tưởng tượng, Trương thúc đơn giản khuyên nhủ hắn chăm chỉ làm việc, dần dần lâu lâu chạy xe về thăm chơi một chuyến rồi thôi.

Vậy là ba ngày sau, ra đi không kèn không trống, không người tiễn đưa.

Cao Cường chính thức chuyển đi đồ đạc tới sinh sống trong ngôi nhà tam hợp viện.

Thực tế thì hàng xóm cũng không phải là thiếu, có điều toàn từ từ xức tề tụ lại. Sau một ngày làm việc trở về liền đóng cửa im ỉm, chẳng thấy giao lưu cái gì hết.

Ở thời buổi này thì hiện trạng sống theo kiểu đèn nhà ai nhà nấy rạng là rất thường thấy.

Một phần vì quá bận rộn với học hành và công việc.

Một phần vì thói quen ngôi nhà lướt Net nên người ta ngại ra ngoài tiếp xúc.

Nhiều phần vì những vấn đề khác nữa thì kể ra không được hay cho lắm nên thôi bỏ qua đi.

Sau khi xem xét căn nhà lại một lần, Cao Cường quyết định vào ở tại gian phòng phía bên tay phải.

Đây hẳn là gian phòng thuộc về gia chủ, bởi vậy diện tích lớn hơn hẳn những gian phòng ngủ khác.

Trong phòng có sẵn vật dụng như chiếc giường khá lớn, một bộ bàn ghế, cùng một tủ đứng đựng đồ.

Đem đồ đạc sắp đặt ổn thoả xong, Cao Cường liền trở ra bên ngoài. Trong đầu hắn bắt chợt nghĩ tới việc đi tìm mua một hai chú chó về nuôi canh giữ nhà.

Chẳng may lúc đi vắng, có trộm cắp treo tường đột nhập vào, thó mất chiếc Harley Davidson cùng với rương chứa phũ lức các thứ thì thôi rồi lượm oi.

“Rè.. Rè.. Rè..”

Đúng lúc này điện thoại trong túi quần phát rung, Cao Cường lấy ra kiểm tra thì thấy là Lão Phệ gọi tới.

Lướt ngón tay tiếp nhận cuộc gọi, xong vì giữ an toàn nên hắn để điện thoại cách xa vành tai một chút.

Kịch bản không sai một li, ngay tức thì từ trong loa vọng ra giọng nói oang oang như sấm của Lão Phệ:

“Cái đề mà nhà người tiểu Cường, mau mau giúp Phệ ca một chuyện, bức mình quá đi mà”

Dùng một tay che trán, Cao Cường ngán ngẩm lên tiếng đáp lại:

“Lão Phệ, có kẻ nào bị chửi như con mà còn ngoan ngoãn chạy đi giúp người không hả?”

Tiếng cười sang sảng truyền tới, Lão Phệ giọng làm lành trả lời:

“Huynh đệ chúng ta mà người tiểu tiết như vậy làm gì? Thôi không nói lời dư thừa. Phệ ca có chuyện khẩn cần tiểu tử người nhọc công giúp một phen đây”

Thờ dài thườn thượt, Cao Cường bắt đầu dĩ nói:

“Chuyện gì nói luôn đi”

Bắt chợt Lão Phệ giọng điệu nghiêm túc hơn hẳn:

“Có muội tử vừa than phiền với ca là khu ký túc xá nàng ta thường xuyên bị trộm đột nhập. Gã trộm khôn nạn chuyên thó đi y phục đang phơi của nàng ta với bạn học. Tiểu Cường, người xem chạy đi một chuyến, tóm cổ gã bệnh hoạn này đập gãy tay gãy chân giúp Phệ ca”

WTF?

Lão Phệ gọi điện để nhờ hắn đi điều tra vụ trộm cắp y phục của nữ sinh?

Nếu không phải nể nang, xin thề rằng Cao Cường đã chửi thẳng vào mặt Lão Phệ luôn rồi.

Hít sâu một hơi để bình tĩnh trở lại, Cao Cường chậm rãi nhả ra từng câu hỏi lại cẩn thận:

“Lão Phệ, người không đùa ta đấy chứ? Trộm cắp ký túc xá thì có bảo vệ của ký túc xá giải quyết, không thì bảo nàg ta gọi điện báo quan đi. Người nhờ ta là thế quái quỷ nào?”

Giọng có chút bất đắc dĩ, Lão Phệ thờ dãi giải thích:

“Đều đã báo hết cả rồi nhưng hơn tháng điều tra mà chẳng thấy kết quả gì. Không thể trông chờ vào cái đám vô tích sự đó. Tiểu Cường, người xem giúp Phệ ca một lần này đi”

Kiểm chế xúc động muốn mắng chửi người, Cao Cường cười lạnh nói vào mic điện thoại:

“Lão Phệ, người là lại khoác lác hứa hẹn với muội tử gì đó rồi phải không?”

Bị hấn bắt thóp xong Lão Phệ không hề cảm thấy hổ thẹn, đã vậy còn lớn tiếng chửi đồng:

“Cái dê ma ma nhà người đó tiểu Cường. Giờ làm sao? Giúp hay không giúp nói thẳng một câu luôn đi”

“Ha ha” – Cao Cường cười sang sảng một tràng, sau đó mới nói vọng vào điện thoại:

“Lão Phệ, cứ phải bỏ đời mẹ tổ quốc như này thì mới đúng là Lão Phệ người a. Lần sau đừng có diễn cái trò than ngắn thờ dài ra nữa, nghe mà buồn nôn”

“Ách..” – Thoáng giật mình sững sờ, sau đó Lão Phệ liền gằn lên như sư tử:

“Cái dê ma ma nhà người đó tiểu Cường. Lại dám trêu đùa Phệ ca? Người là chán sống phỏng?”

“Hắc.. Hắc..” – Thoáng bị ối cười đáp trả, Cao Cường mới vừa cười vừa hỏi:

“Nói đi, rốt cuộc muội tử nào mà khiến Lão Phệ người phải khoác lác hứa hẹn thế hả?”

“Hắc.. Hắc..” – Lão Phệ cũng cười gian một tiếng rồi mới kể chuyện:

“Muội tử này mới gia nhập hàng ngũ convert có mấy tháng gần đây thôi. Người mới mà được Phệ ca vừa ý thì phát nhanh thế nào tiểu tử người biết rồi đó. Nàg ta cũng hiểu điều này nên nhấn tin cảm tạ, nói đi nói lại liền thành bạn tâm giao. Đáng tiếc khoảng cách có chút xa.. Ài..”

Người mới?

Bạn tâm giao?

Bạn câu tiền chứ bạn tâm giao cái quần..

Mà thôi, Lão Phệ mua vui thế nào là quyền của Lão Phệ..

Cao Cường không muốn dông dài vấn đề linh tinh, liền hỏi thẳng luôn chính sự:

“Thế nàg ta học trường nào? Khu túc xá số mấy? Rồi thì phơi đồ ở đâu? Thời gian thường bị mất trộm là vào ban đêm hay ban ngày? Những thứ này người hỏi rồi báo cho ta để còn biết đường xử lý”

Không nghĩ tới Lão Phệ đã nắm sẵn thông tin này, chỉ thấy hấn ngay lập tức đáp:

“Tiểu Cường người ghi nhớ nhé, nàg ta ở khu túc xá G3 thuộc Y Đại Tân Long. Đồ phơi tại sân tầng thượng khu túc xá, bị mất trong khoảng thời gian từ 7 tới 10 giờ tối. Còn phải hỏi thêm gì nữa không?”

Không chút nghĩ ngợi, Cao Cường liền căn dặn thêm:

“Không cần hỏi thêm gì nữa. Nhưng người xem rồi nói nàg ta tiếp tục đem đồ ra phơi. Có như vậy mới dụ được hung thủ, chứ không có mồi câu thì ta có là thần tiên cũng chịu chết”

Có chút lo lắng, Lão Phệ cẩn thận dặn dò hấn:

“Phơi đồ ra không vấn đề gì, nhưng mà tiểu tử người phải chú ý một chút a. Chứ để làm mất nữa thì cái dê ma ma Phệ ca không còn mặt mũi nào nói chuyện với nàg ta đâu đó a”

Hi mũi coi thường, Cao Cường huênh hoang vặn hỏi:

“Ta là ai chứ? Ta đã ra tay mà Lão Phệ ngươi còn lăn tăn được sao?”

Đáng tiếc Cao Cường đã kênh kiệu với không đúng đối tượng, Lão Phệ ngay tức thì chửi um.

“Cái đề ma ma nhà ngươi đó tiểu Cường. Học đâu cái thói vênh váo với Phệ ca thế hả? Báo trước đề tiểu từ ngươi biết, không giải quyết được cho tốt thì đừng có trách Phệ ca tàn nhẫn”

“Hắc.. Hắc..” – Một lần nữa trưng ra điệu cười bỉ ổi, Cao Cường không muốn dây dưa thêm liền nói:

“Lão Phệ, ngươi nhắc muội tử nhớ phơi mỗi câu ra. Tối nay ta sẽ ghé qua Y Đại Tân Long một chuyến. Giờ còn công chuyện nên ta cúp máy trước đây”

“Được.. Tút.. Tút.. Tút..” – Vỗ vện đáp lại một câu, kể đó liền là tràng âm thanh báo hiệu kết nối đã ngắt truyền tới. Khỏi cần đoán cũng hiểu Lão Phệ đây là tranh quyền cúp máy trước.

Không ngờ Lão Phệ còn có cái tính hơn thua kiểu dờ hơi này, Cao Cường thực sự là bó tay luôn rồi.

Khẽ lắc đầu cười khổ, Cao Cường đem cất điện thoại trở vào trong túi, sau đó mở cổng và ra khỏi nhà.

Thực ra Cao Cường cũng không bận bịu công việc lớn lao gì cả. Hấn chỉ là ra ngoài tản bộ một vòng, thuận tiện ghi nhớ địa hình của tiểu khu mà thôi.

Nhà cửa đường xá cũ nát xập xệ là điều không cần phải bàn cãi nữa rồi.

Thế nhưng có vẻ như tiểu khu này cũng không bị lây dính tệ nạn gì mấy thì phải.

Nói trắng ra thì ngoài một nhóm thanh niên mặt mũi lác các ngồi uống trà đá ở đầu tiểu khu.

Cao Cường không phát hiện được thêm thành phần nào có đáng vẻ nhìn trông bất hảo nữa cả.

Đề mà so sánh thì dân cư nơi đây na ná như xóm trọ của Trương thúc. Khác là ở chỗ nhà trọ tách biệt hẳn ra, cùng với có sự đa dạng ngành nghề.

Sau khi đã thông thuộc toàn bộ địa hình của tiểu khu, cũng như ghi nhớ một vài điểm nổi cộm cần phòng ngừa. Cao Cường liền quay đầu đi trở về nhà.

Rất nhanh trời trở tối.

Đúng 6 giờ 30 phút, Cao Cường thay đổi bộ y phục dạ hành rồi rời khỏi nhà.

Từ tiểu khu tới Y Đại Tân Long chỉ mất khoảng nửa giờ vòng vèo qua mấy khu dân cư lân cận.

Chạy xe cũng chẳng nhanh hơn là bao, lại còn gây sự chú ý không cần thiết. Thành ra Cao Cường lựa chọn phương án chạy bộ men theo bóng tối.

Chỉ cần là những đoạn vắng bóng người, Cao Cường đều gia tăng tốc độ.

Bởi vậy dù phải vòng vèo ngang dọc, Cao Cường cũng chỉ mất 10 phút là tới cổng phụ Y Đại Tân Long.

Thành thật mà nói thì không có Lão Phệ gọi điện nhờ vả đi chẳng nữa. Cao Cường vẫn sẽ phải cất công lần mò tới mái trường xưa này một chuyến.

Đơn giản là vì ở Y Đại Tân Long này, có một kẻ mà Cao Cường muốn tàn nhẫn xử lý.

Có điều hiện tại đã nhận lời trợ giúp Lão Phệ, Cao Cường tạm thời gác bỏ ân oán cá nhân sang một bên.

Mặc dù có thể công khai tiến vào trường, xong Cao Cường vẫn lựa chọn phương án âm thầm đột nhập.

Không mấy khó khăn để qua mặt mấy chục chiếc camera an ninh cài cắm che dấu. Chẳng mấy chốc mà Cao Cường tiếp cận khu ký túc xá dành cho nữ sinh.

Có năm toà nhà sáu tầng nằm thành một dãy hàng ngang. Mỗi toà nhà cũng chỉ cách nhau một khoảng 15 mét. Nói chung chẳng khác gì khu ký túc xá nam.

Lúc này toà G1 G2 chỉ lác đác vài phòng có ánh đèn.

Trong khi đó toà G3 G4 G5 thì hầu hết các phòng đều sáng chung.

Điểm này không khó hiểu, bởi số hiệu toà nhà đại diện cho năm học của sinh viên. Năm nhất năm hai còn đang giai đoạn nghỉ hè nên ký túc tối om là phải.

Cao Cường vốn là định chạy lên tầng sân thượng toà nhà G3, ẩn nấp đầu đó ngồi rình hung thủ mò tới.

Có điều sau khi cân nhắc cẩn thận thì Cao Cường thấy không được ổn cho lắm. Đường lui quá thiếu thuận tiện, lỡ còn nhóm điều tra nào khác thì phiền.

Tính tới tính lui, sau cùng Cao Cường liền leo lên cây xà cừ đứng sừng sững chính diện toà nhà G3.

Ngồi ẩn mình trong tán lá vừa kín đáo, vừa có thể bao quát toàn bộ sân thượng các toà nhà. Hơn nữa khi rút lui, hắn sẽ không vương tay vướng chân một chút nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Trộm Cắp Quá Đà

Đứng là mai phục ở trên cành cây thế này thì không có điểm nào để mà chệch cả. Ngay đến một con gió thoảng thổi qua tầng sân thượng ở phía đối diện cũng không qua được mắt hắn.

Ngặt một nỗi cũng bởi vì cây xà cừ đứng chính diện với khu ký túc xá, cho nên Cao Cường khó mà tránh khỏi sẽ nhìn thấy những hình ảnh hơi bị tế nhị.

Hết nữ sinh đứng trước gương thay đổi y phục.

Lại tới nữ sinh mặc mỗi đồ lót chạy nhong nhong khắp phòng.

Thậm chí có cả trường hợp rời khỏi phòng tắm trong trạng thái không một mảnh vải che thân.

Hồng phấn khô lâu mà thôi nhưng cũng quá dụ hoặc đi. Ngay cả tiếng ve sầu kêu nhức óc bên tai cũng không quấy nhiễu ghê gớm bằng những tràng cảnh mê người này.

May mắn thay còn có Độ Tâm Kinh, sau khi nhắm niệ trong lòng, Cao Cường mới di chuyển được tầm mắt để mà tập trung quan sát diễn biến sân thượng phía đối diện.

Tâm cảnh vẫn còn chưa đủ a ...

Mà cái trò chơi mai phục này có thể nói là phi thường nhàm chán.

Và không chỉ một mình Cao Cường hắn phải chịu đựng cái tình cảnh này.

Bởi trên tầng sân thượng của toà nhà G2 và G4, có hai nhóm người cùng chung cảnh ngộ với hắn.

Hai nhóm người này xuất hiện chỉ sau Cao Cường có vài phút thôi. Và với cảnh phục mặc trên người cũng đã nói rõ thân phận của bọn họ luôn rồi.

Ban đầu thì hai nhóm cảnh quan này còn tập trung quan sát lắm.

Có điều sau hơn một giờ ngồi im thín thít, kẻ nào kẻ nấy đều ngáp ngắn ngáp dài.

Không chỉ riêng bọn họ, phải nói thật là đến Cao Cường cũng cảm thấy buồn ngủ gần chết rồi đấy.

8 giờ tối, ngoài gió thổi vì vu thì ngay cả bóng ma cũng chẳng thấy.

9 giờ tối, vẫn chỉ là những con gió thoảng qua khiến dây phơi quần áo rung rinh giấy lát.

10 giờ tối, hai nhóm cảnh quan dùng điện đàm thông báo với lực lượng bảo vệ khu ký túc xá một câu. Sau đó nhanh chóng rút quân rời khỏi hiện trường.

Vậy là tối nay công cốc một chuyến.

Cao Cường ráng ngồi chờ cho đám cảnh quan đi khuất rồi cũng trở về nhà trọ.

“Meo..”

Bỗng một tiếng mèo kêu khá nhỏ truyền tới tai hắn.

Đáng lý ra Cao Cường sẽ chẳng để ý tới tiếng mèo kêu làm cái gì.

Thế nhưng tiếng mèo kêu này lại vang lên từ hướng đối diện, cũng chính là toà nhà G3.

Một ý nghĩ quái gở hiện lên trong đầu, Cao Cường lần nữa đưa mắt nhìn sang tầng sân thượng.

Bà mẹ nó..

Một thước phim quái đản không thể quái đản được hơn nữa.

Đập vào mắt Cao Cường là một tiểu miêu toàn thân thuần một màu đen tuyền.

Tiểu miêu này có thể trọng khá là nhỏ, để so sánh thì nó còn không lớn bằng nắm tay của hắn.

Có điều đó không phải là vấn đề quan trọng. Quái đản là ở chỗ thủ phạm ăn trộm y phục của nữ sinh, không ngờ lại chính là tiểu miêu có ngoại hình đáng yêu này.

Càng kinh dị hơn là nó ăn trộm y phục qua lựa chọn hần hoi.

Bởi vì Cao Cường thấy nó đứng ngấm nhìn đồng y phục kẹp trên dây chần chê, rồi sau đó mới tung người vồ lấy mấy chiếc quần “hình tam giác” loại ren lưới.

Mới đầu Cao Cường còn tưởng đây là một tiểu miêu bệnh hoạn.

Nhưng tiếp theo nó vồ thêm hai chiếc khăn lụa nữa, Cao Cường liền hiểu rằng tiểu miêu này là đang nhắm đến những món đồ có chất liệu mỏng và mềm mại.

Càng nhân tính hơn khi mà nó dùng hai chi trước để gom mấy món đồ này thành một bó gọn gàng. Rồi há miệng ngậm lấy và dùng tốc độ nhanh khủng khiếp rời đi.

Vừa rồi Cao Cường đã kịp thời dùng điện thoại quay chụp lại.

Tuy chất lượng video hơi tệ một điểm, xong vẫn đủ để làm bằng chứng gửi cho Lão Phệ xem rồi a.

Mau chóng tụt xuống mặt đất, Cao Cường cũng thi triển ra tốc độ nhanh nhất để chạy đi. Xong hướng mà hắn nhắm tới là đuổi theo sau tiểu miêu đạo tặc vừa rồi.

Đơn giản vì tiểu miêu đáng yêu này phi thường đặc biệt.

Hay nói thẳng ra nó là động vật đã thành tinh.

Theo ghi chép trong Tu Tiên Bí Sử, thì động vật cũng tu hành, và được gọi chung chung là Yêu Tộc.

Nếu như Nhân Tộc muốn bước vào tu hành cần phải sở hữu tiên căn.

Thì huyết mạch lại là điều kiện mà một thành viên của Yêu Tộc bắt buộc phải có ngay từ khi ra đời.

Nhưng cũng tồn tại một số trường hợp đặc biệt, khi mà một loài động vật thông thường nào đó đạt được cơ duyên thay đổi huyết mạch, nhờ đó có thể tu hành để trở thành Yêu Tộc.

Và trường hợp đặc biệt này được gọi là Yêu Tinh.

Cơ duyên thì nói thẳng ra là vô tình ăn phải kỳ hoa dị thảo nào đó.

May mắn không bị bạo thể mà chết thì huyết mạch xảy ra biến dị, khai mở linh trí.

Chỉ là có thông qua huyết mạch mà nhận được truyền thừa hay không thì khó mà nói trước được.

Tu Tiên Bí Sử còn ghi chép nói rằng Yêu Tinh có thể tu hành là cực kỳ hiếm. Đa số sau khi đạt được cơ duyên chỉ là thông minh hơn và sống lâu hơn động vật thông thường chút.

Có điều cũng chính vì đầu óc tinh quái nên Yêu Tinh rất hay chạy tới quấy phá cuộc sống của nhân loại.

Đề rồi kết cục của chúng vô cùng bi thảm, mạnh yếu gì cũng toàn bị đánh cho chết tươi.

Tu Tiên Bí Sử lấy dữ liệu từ cái thế giới quý quái nào để ghi chép thì bố ai mà biết được.

Chứ ở thành phố Tân Long thì trừ tu sĩ ra, đồ ai động được tới một cọng lông của tiểu miêu đạo tặc.

Chưa biết nó có nhận được truyền thừa hay không, nhưng Cao Cường hoài nghi tốc độ của tiểu miêu thậm chí còn nhanh hơn cả một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ là hán đây.

Ở cách khu ký túc xá của nữ khoảng 300 mét là một phòng thể thao đã không được sử dụng từ lâu.

Cao Cường được biết rằng phòng thể thao này đã bị hoang phế từ trước khi hán nhập học vài năm.

Lý do vì sao một phòng thể thao rộng lớn như này không được tu sửa thì ngay từ trước đây Cao Cường đã chẳng thêm quan tâm, và cũng không thiết tha gì đi tìm hiểu.

Hiện tại hán có chạy tới đây cũng là vì tiểu miêu kia chui vào nơi này thế thôi.

Quan sát xung quanh cẩn thận, xác định không có người nào lai vãng gần đây. Cao Cường mới yên tâm chui qua một ô cửa kính đã bị vỡ mà tiến nhập vào bên trong.

Bàn ghế rời đủ các thứ vật dụng hồng hóc được xếp chồng chất bừa bãi khắp nơi.

Rồi thì bụi bặm, bẩn thỉu và hôi hám.

May mà thị lực của hán đủ tốt, chứ không thì quá khó để di chuyển ở nơi tối tăm chật chội thế này.

“Gừ.. Gừ.. Gừ..”

Âm thanh gầm gừ khe khẽ truyền tới tai hán.

Chấn hán tiểu miêu đã sớm phát hiện ra Cao Cường bám theo.

Còn tại sao phải tới khi hang ổ bị xâm phạm, nó mới làm ra phản ứng thì Cao Cường không rõ.

Thực tế là Cao Cường đang có một chút e ngại. Bởi địa hình nơi đây không phù hợp cho hán động thủ.

Hơn nữa nếu Cao Cường bất chấp tất cả để giao chiến với tiểu miêu, chắc chắn động tĩnh không nhỏ. Dễ làm ảnh hưởng tới những dự định cá nhân của hán sau này.

Nghĩ tới nghĩ lui hán liền chủ động lên tiếng:

“Ta biết ngươi có thể nghe hiểu. Ta không có ác ý gì cả. Đi ra gặp mặt xem nào”

“Meo”

“...”

Hay lắm, Cao Cường nhận thấy bản thân thật giống như một kẻ ngu. Hán nói tiểu miêu tất nhiên hiểu, nhưng tiểu miêu đáp lại hán có hiểu được cái quần gì đâu a.

Suy tư một chút, Cao Cường lần nữa lên tiếng:

“Ta nếu có ác ý thì đã đem theo nhiều người đến đây rồi a. Cho nên ngươi yên tâm ra gặp mặt đi nào. Chứ ngươi muốn nói cái gì ta là nghe không hiểu được”

“Meo.. Meo.. Meo..”

“...”

Được lắm, nhiều hơn hai tiếng “Meo”.

Chỉ là không hiểu sao Cao Cường cứ có cảm giác tiểu miêu đang chửi hán ngu đây này.

“Meo.. Meo.. Meo” – Tiếng kêu của tiểu miêu lần nữa vang lên, có điều Cao Cường không vietsub nổi.

Được cái tiểu miêu rốt cuộc đã xuất hiện trong tầm mắt hán. Hay nói chính xác là nó nhảy lên một chiếc bàn đối diện cách nơi Cao Cường đang đứng khoảng 10 mét.

Giờ mới có cơ hội để Cao Cường quan sát được kỹ hơn.

Nhìn chung thì tiểu miêu cũng như đám a miêu thú cưng mà thôi. Nhỏ nhỏ xinh xinh, béo béo mập mập.

Tuy bộ lông đen xỉ xỉ, nhưng mấy em gái mà trông thấy tiểu miêu, đảm bảo thích tít cả mắt cho mà coi.

“Meo.. Meo.. Meo..” – Tiếng kêu của tiểu miêu lần nữa vang lên.

Đẹp bỏ dòng suy nghĩ dư thừa ra khỏi đầu, Cao Cường chép miệng và nói:

“Ta nói này tiểu miêu, ngươi làm sao lại chạy đi trộm y phục như thế? Có biết làm như vậy sẽ khiến chính bản thân ngươi rơi vào vòng nguy hiểm không hả?”

“Meo.. Meo.. Meo..”

Âm điệu cùng với kiểu hát hàm lên kêu, tiểu miêu như thể muốn nói ngoài kia toàn nhân loại yếu đuối.

Suy nghĩ kỳ quái này hiện lên trong đầu, Cao Cường lần nữa chép miệng:

“Nhân loại mà ngươi thấy chỉ là phạm nhân thôi. Ngươi còn tiếp tục trộm đồ, sẽ có những tu sĩ cường đại tìm tới. Đến lúc đó dù là Yêu Tộc còn khó chống trả, huống chi ngươi chỉ là một Yêu Tinh”

“Meo.. Meo.. Meo..”

Lần này Cao Cường không hiểu ý tứ của tiểu miêu là gì. Bởi vậy liền tùy tiện cho rằng nó đang muốn hấn đưa ra một lời khuyên hữu ích cho tương lai.

Lập tức thể hiện thái độ phi thường nghiêm túc chân thành, Cao Cường chậm rãi nói:

“Ta nghĩ ngươi nên rời xa khu vực đông đúc nhân loại. Hơn nữa môi trường hoang dã mới phù hợp cho việc phát triển của ngươi. Với thực lực của ngươi hiện tại, vào rừng xưng vương là quá dễ dàng”

“Meo” – Tiểu miêu kêu một tiếng, kết hợp với khẽ gật đầu.

“...”

Vẫn không hiểu ý tứ của nó, xong Cao Cường cảm giác đầu tiểu miêu này khá là huênh hoang đấy.

Mặc định cho rằng tiểu miêu tán thành với lời khuyên của mình, Cao Cường liền đổi chủ đề khác:

“Ta hơi hiếu kỳ ngươi đi trộm y phục của nhân loại về làm gì. Có thể cho ta xem được sao?”

“Meo” – Tiểu miêu khẽ kêu một tiếng, rồi quay đầu chạy đi.

Cao Cường không chút chần chừ, ngay lập tức đuổi theo nó.

Qua 5 6 phút lách người, Cao Cường đi tới khu vực tận sâu bên trong phòng thể thao. Rốt cuộc thì hấn đã xác định được tiểu miêu đi trộm y phục về để làm gì rồi.

Đúng như Cao Cường sớm suy đoán, tiểu miêu trộm y phục loại vải mềm mọng về là để bện ổ.

Một cái ổ tròn vo giống như tổ chim.

Có điều bện sao nằm êm ái một chút là được rồi. Chứ chơi nguyên cái ổ lớn ngang ngửa cái bồn tắm thế này thì tiểu miêu trộm cắp có phần hơi bị quá đà đi à nha.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Bắt Đầu Báo Thù

Ngoài cái ổ bện bằng các loại y phục mọng manh, một đống những chiếc kẹp quần áo bị tiểu miêu sau khi gỡ ra vứt ở một bên, thì không có thêm thứ gì khác nữa cả.

Cao Cường lần nữa lấy ra điện thoại rồi nói với tiểu miêu:

“Ngươi lên ổ nằm đi, ta muốn chụp vài tấm hình”

Tiểu miêu có lẽ không hiểu chụp hình là gì, ánh mắt hiện vẻ nghi hoặc. Xong sau cùng nó vẫn là nhảy trở về ổ, rồi nằm xuống và nhìn chăm chăm về hướng Cao Cường.

Cao Cường mở chế độ đèn flash, rồi nhanh nhanh chóng chóng chụp 2 3 tấm.

Ánh đèn chớp loé có vẻ khiến tiểu miêu khó chịu, nó vẫn nằm tại chỗ mà miệng không ngừng gầm gừ.

Cao Cường thu cất điện thoại, chân thành nói ra:

“Còn tốt là ngươi chưa có gây ra tội nghiệt gì, chúng ta vì thế không phải trở thành kẻ địch của nhau. Nhìn chung ta cũng là muốn tốt cho ngươi nên mới khuyên ngươi rời đi. Chứ đợi đến lúc bị tu sĩ nào khác phát hiện, khả năng lớn là người ta sẽ làm mọi cách để diệt sát ngươi đấy”

“Ngươi thân cô thế cô, chống lại được một hai tu sĩ, chứ không thể chống lại được một nhóm tu sĩ đâu. Tóm lại muốn được sống yên ổn thì tốt nhất ngươi nên sớm rời khỏi nơi này. Những gì cần nói ta đã nói, làm thế nào là tùy ngươi. Giờ ta phải trở về rồi, tạm biệt ngươi tiểu miêu”

Tiểu miêu nằm đó yên lặng ra điều suy nghĩ. Thấy vậy Cao Cường liền vẫy tay như thể tạm biệt một người bạn, rồi quay người mau chóng rời khỏi nơi bụi bặm hôi hám này.

Đúng như những lời Cao Cường đã nói với tiểu miêu.

Ngoài một chút yêu khí mỏng mảnh, hắn không phát hiện một tia tà khí nào toả ra từ nó. Đồng nghĩa với việc tiểu miêu đạo tặc này chưa hề phạm phải tội nghiệt tày trời nào.

Mà đã như vậy thì khỏi cần phải xô xát làm chi cho nó lãng phí khí lực.

Nhất là tiểu miêu đạo tặc trông béo mập cũng quá đáng yêu đi. Nếu nó chỉ là mèo nuôi thông thường thôi thì tốt, Cao Cường thực sự muốn tóm lấy mang về nhà mà nuôi đấy.

Ra khỏi phòng thể thao, Cao Cường cẩn thận men theo bóng tối rời khỏi Y Đại Tân Long.

Một lần nữa vòng vèo qua các khu dân cư, sau khoảng 15 phút thì Cao Cường cũng trở về tới nhà trọ.

Sau khi tắm rửa thay đổi bộ quần áo mặc ở nhà cho thoải mái. Hắn ngồi chễm chệ trên ghế thái sư trong phòng khách mà gọi đi một cú điện thoại.

“Phệ ca nghe rồi đây. Có biến gì sao?”

Phải đợi vài lượt chuông thì mới thấy giọng Lão Phệ từ loa vọng ra. Đi kèm còn là những tiếng nhạc chát chúa ồn ào, khó đoán cũng biết vị lão ca này đang chơi bồi lều lổng.

Cao Cường cười cười nói vào điện thoại:

“Lão Phệ ngươi rất không được a. Trong khi huynh đệ vất vả đêm hôm đi bắt trộm, ngươi lại ôm muội tử nhảy nhót bar sán. Ta đây cảm thấy tổn thương vô cùng sâu sắc”

Lão Phệ ngay tức khắc gầm lên:

“Cái đề mả mả nhà ngươi đó tiểu Cường. Có giỏi thì chạy tới Bắc Hải đây này, Phệ ca cho tiểu tử ngươi thoải mái bar sán ôm ấp muội tử quanh năm suốt tháng luôn”

“Hắc.. Hắc..” – Cao Cường cọt nhả cười một tiếng và nói:

“Cái đó sau này có dịp rồi tính. Ta gọi điện là báo cho ngươi biết đã tìm ra thủ phạm trộm cắp y phục”

“Tốt lắm” – Lão Phệ mừng rỡ gầm lên, rồi rất nhanh trầm giọng mà hỏi:

“Tiểu Cường ngươi xử lý thế nào? Đã đập gãy tay gãy chân hắn giúp Phệ ca chứ hả?”

Cao Cường giọng điệu biến chuyển nghiêm túc:

“Lão Phệ, ngươi thừa hiểu ta là loại người nào rồi đi”

Trầm mặc hơn phút, khi lần nữa lên tiếng thì giọng nói của Lão Phệ ngưng trọng thấy rõ:

“Thủ phạm là tu sĩ sao?”

Cao Cường thoáng cười khở, rồi thẳng thắn trả lời:

“Không phải là tu sĩ, nhưng cũng na ná tu sĩ. Nó là một đầu tiểu miêu đã thành tinh”

“Miêu Tinh?” – Lão Phệ lần nữa gầm lên, sau đó giọng điệu phi thường gấp:

“Thế có bắt về chưa? Miêu Tinh mà đem bán thì thu cả một núi tiền đấy. Cái dê ma ma nhà ngươi chứ tiểu Cường, lần này ngươi phát tài rồi. Phệ ca còn thấy ghen tị với ngươi”

Lão Phệ lại còn bán cả Yêu Tinh??

Bỗng chốc Cao Cường cảm thấy cái thế giới này điên rồ hết cả rồi!!

Có điều rất nhanh tỉnh táo lại, Cao Cường cười khổ càng sâu mà nói:

“Nó thực lực chưa chắc đã thua kém gì ta. Và lại ta cũng không muốn bắt nó về. Cho nên ta liền khuyên nhủ nó rời đi nơi khác mà cư trú luôn rồi”

“Ài..” – Tiếng thở dài truyền tới, Lão Phệ giọng nói tiếc nuối thật sâu:

“Tiểu Cường ngươi là số không giàu nổi đây mà. Thôi bỏ qua đi, dù sao thì yêu tinh cái món đồ chơi này cũng không dễ kiểm soát như thú cảnh”

Để thoả trí tò mò, Cao Cường liền vội hỏi:

“Lão Phệ, ngươi có buôn bán tài liệu mà tu sĩ cần dùng không?”

Không có nửa điểm chần chừ, Lão Phệ ngay tức thì trả lời:

“Có là có, nhưng chỉ là những loại bị tu sĩ coi như rác rưởi thôi. Chứ ta nhúng trâm vào mặt hàng cao cấp thì chết chắc. Tiểu tử ngươi muốn mua gì sao?”

Một kẻ coi trời bằng vung như Lão Phệ mà còn nói bằng cái giọng đầy cam chịu.

Chúng ta vấn đề tài nguyên bị những thế lực tu sĩ của giang hồ giới kiểm soát vô cùng gắt gao.

Cao Cường cũng không đào sâu tìm hiểu chuyện này, bởi một phạm nhân như Lão Phệ chưa hẳn có thể giải thích nổi những câu hỏi thắc mắc của hắn.

Bởi vậy Cao Cường chỉ nói ra nhu cầu trước mắt của mình:

“Lão Phệ, ta đang cần mua một lượng bột gỗ. Là loại điều chế từ thân cây đã từng gặp phải sét đánh. Ngươi có thể hỏi thăm rồi mua giúp ta được không?”

“Xi..” – Lão Phệ hỉ mũi và đáp:

“Tuồng gì quý hiếm chứ chứ thứ này thì ngươi cần mấy tấn?”

WTF?

Cao Cường không kìm được thốt lên:

“Lão Phệ, đừng nói ngươi trồng rừng cây chuyên để bị sét đánh đi?”

“Hắc.. Hắc..” – Cát lên điệu cười gian tà, Lão Phệ thẳng thắn thừa nhận:

“Ngươi đoán không sai, ca đây thầu mấy chục mảnh đồi trồng cây xen lẫn cột thu lôi. Nói chung tu sĩ có nhu cầu thu mua thứ này là cực lớn. Ca nhờ vậy kiếm một khoản không nhỏ đấy”

Lại còn có tiết tấu kinh doanh kiểu này?

Có điều Cao Cường còn chút nghi hoặc nên vội hỏi:

“Thế nhưng chất lượng liệu có được đảm bảo không?”

Lão Phệ ngay tức thì cam đoan:

“Tu sĩ các ngươi tinh như quỷ, hàng kém chất lượng làm sao mà bán. Yên tâm đi, ca sẽ cho người chuyển phát loại bột gỗ xịn nhất tới cho tiểu tử ngươi”

Cao Cường cũng không nghi ngờ gì, thuận tiện liền nói:

“Vậy chuyển cho ta 1 tới 2 kg gì đó là được. Hiện giờ cũng muộn rồi, ta cúp máy rồi gửi video quay chụp tiểu miêu tinh kia trộm đồ qua. Ngươi xem xong nói với muội tử thế nào thì nói”

“Được.. Tút.. Tút.. Tút..”

Một lần nữa Lão Phệ lại cướp lấy quần được cúp máy trước.

Ngán ngẩm đem video với ảnh chụp tiểu miêu, cùng một đoạn tin nhắn địa chỉ hiện tại gửi cho Lão Phệ, xong xuôi Cao Cường liền trở về phòng ngủ để tu luyện.

Hai ngày sau, rốt cuộc bột gỗ cũng được chuyển phát nhanh tới.

Nhờ vậy Cao Cường đã có thể bắt tay vào luyện chế loại phù lục với tên gọi [Địa Lôi Phù].

Thực tế thì Cao Cường sớm đã hoạ vẽ linh văn đồ án của Địa Lôi Phù được thành thực rồi.

Buồn ở chỗ, địa chỉ quen thuộc mà hắn hay tới mua nguyên liệu là Nhân Văn Các, cũng không có bán loại bột gỗ làm từ cây bị sét đánh này.

Giờ thì tốt rồi, đã có bột gỗ của Lão Phệ chuyển cho.

Sau ba ngày tập trung tinh thần hoạ vẽ phù lục, Cao Cường liền luyện chế ra tới 300 tấm Địa Lôi Phù.

Theo miêu tả trong truyền thừa thì Địa Lôi Phù là loại phù lục vô cùng lợi hại, với sát thương là cực lớn.

Qua phân tích cẩn thận, Cao Cường cảm thấy dùng Địa Lôi Phù để bất ngờ tập kích là phù hợp hơn cả.

Bởi điều kiện tiên quyết để Địa Lôi Phù bùng phát ra được lôi điện đó là bắt buộc phải có sự va chạm.

Cứ ném vèo vèo mà không trúng đích, để Địa Lôi Phù va xuống mặt đất phát nổ. Vậy sẽ khiến địch nhận hiểu rõ uy lực của nó và đề phòng.

Nói tóm lại thì Địa Lôi Phù cái đồ chơi này dùng để đánh lên là chuẩn không phải chỉnh.

Ngoài ra còn có thêm một công dụng khác nữa.

Đó là làm bẫy.

Vì thế sau khi luyện chế hoàn tất đồng Địa Lôi Phù, việc đầu tiên mà Cao Cường làm đó là chạy tung tăng khắp nhà, đem 100 tấm chôn rải rác xuống dưới nền.

Dưới chân tường, phòng để xe, rồi trong phòng ngủ của hắn, đâu đâu cũng có boom mìn.

Kẻ nào ngu ngơ đột nhập rồi dẫm phải thì xác định bị lôi điện giật cho có mà cháy xém thành than.

Bố trí bẫy rập hoàn tất, Cao Cường liền có thể yên tâm mỗi khi phải vắng nhà. Và tất nhiên cũng chẳng cần đi tìm mua chó về nuôi làm gì cho nó khổ ra.

---

11 giờ đêm

Cao Cường mặc lên người bộ y phục dạ hành, dắt theo chúy thủ với một xấp phù lục rồi rời khỏi nhà.

Hướng đi lần này vẫn là Y Đại Tân Long, xong trời đã khuya, đường xá vắng vẻ nên Cao Cường có thể yên tâm thi triển Miêu Bộ với tốc độ tối đa.

Mất khoảng 5 6 phút gì đó, hắn đã tiếp cận tường bao của Y Đại Tân Long.

Và đương nhiên không chút chần chừ, Cao Cường nhảy vọt qua tường mà xâm nhập vào bên trong.

Ngựa không dừng vó, thân hình hắn hoá thành một vệt đen lao nhanh về hướng toà nhà ban giám hiệu.

Có điều Cao Cường không vội vã xông bừa, mà trước tiên lặng lẽ tiếp cận phòng bảo an. Dùng mê phấn khiến đám bảo vệ trực ban lăn ra ngủ, sau đó ngắt điện hệ thống camera an ninh.

Xác định không có sai lầm gì, sau khi lục tìm lấy được chùm chìa khoá.

Cao Cường phi thường thông thả mở cửa mà tiến vào toà nhà giành cho ban giám hiệu.

Cao Cường cứ thế thẳng một đường đi tới mục tiêu chính của chuyến viếng thăm lần này. Đó là phòng làm việc của gã Hiệu Phó có cái tên gọi Trịnh Đình Dũng.

Sau khi mở khoá cửa vào phòng, Cao Cường mau chóng lần mò khắp nơi. Chẳng mấy chốc hắn tìm ra một kết sắt được cất dấu khá bí mật trong một hốc tường.

Phá kết không quá khó, nhưng chắc chắn gây ra động tĩnh vô cùng lớn. Cực chẳng đã Cao Cường đành móc nó ra khỏi tường rồi khiêng chuyển tới nơi vắng vẻ.

Đã mất công đi một chuyến vậy liền làm triệt để.

Thành ra phòng làm việc của Hiệu Trưởng cùng với ba người Hiệu Phó còn lại cũng được Cao Cường ghé thăm. Và tất nhiên là kết sắt của bọn họ cũng bị hắn khiêng đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Cắt Cỏ

Từng chồng tài liệu giấy tờ dày cộp, rồi laptop, rồi băng đĩa, rồi sổ sách dữ liệu.

Sau đó lại tới mấy chục ngàn bạc tiền mặt, một đồng trang sức vàng bạc đá quý các loại.

Đây chính là những gì mà Cao Cường lấy được sau khi đem phá mở toàn bộ 5 chiếc kết sắt.

Để tránh lẫn lộn sau này lại mất công ngồi phân loại rà soát, Cao Cường đành chạy loảng quảng tìm kiếm mấy chiếc bao tải, sau đó nhét chúng vào rồi cứ thế vác trở về nhà.

Ban ngày chôn Địa Lô Phù xong, Cao Cường thuận tiện thiết kế thêm hốc bí mật dưới nền phòng khách. Lúc này liền có thể dùng làm nơi cất dấu mấy bao tải đồ vừa mang về.

Có điều đi trộm những thứ này về chỉ là phụ mà thôi.

Bởi vì hành động báo thù chính thức còn chưa có triển khai đâu.

Một lần nữa Cao Cường nhảy tường ra khỏi nhà, rồi cứ thế lao đi như làn gió.

Có thể chạy dưới đất bằng thì chạy.

Cần thiết bật nhảy qua các nóc mái nhà thì bật nhảy.

Sau hơn nửa giờ, Cao Cường ngừng chân trước một tiểu khu gồm toàn những căn biệt thự sang trọng.

Để xâm nhập vào tiểu khu sang trọng này là không mấy khó khăn, ngắt nổi camera an ninh cài cắm khắp nơi. Lại thêm có mấy toán bảo vệ đi tuần tra vòng vòng.

Thành ra mất tới 20 phút vừa di chuyển vừa ẩn nấp né tránh, Cao Cường mới tiếp cận được căn biệt thự ở trước cổng có treo tấm bảng đề chữ Trịnh và dãy số 53.

Đột nhập vào biệt thự như thế này mà không gây ra tiếng động nào thì chỉ trong phim giả tưởng mới có.

Quan sát cẩn thận địa hình xung quanh.

Cao Cường lựa chọn ẩn mình trên tầng mái của căn biệt thự ở phía đối diện.

Mặc dù khoảng cách là hơn 50 mét, xong không trở ngại đến dự tính của Cao Cường.

Đầu tiên hắn dùng một khối đất nhỏ ném lên cổng ngoài của biệt thự số 53. Ngoài tiếng động do đất va chạm lên cánh cổng thì không còn phản ứng nào khác.

Và cũng chẳng có ai để ý tới động tĩnh nho nhỏ này.

Tiếp theo vẫn là ném ra một khối đất nhỏ, xong mục tiêu của Cao Cường là cánh cửa nằm bên trong.

“Cạch.. Éo.. Éo.. Éo...”

Ngay tức thì tiếng chuông báo động réo lên inh ỏi.

Không chỉ những người sống trong biệt thự số 53 ngay lập tức lên tiếng ồn ào.

Mà ngay cả những người sống trong mấy biệt thự xung quanh cũng chạy ra xem xét tình hình.

Chưa tới một phút sau, nhóm bảo an gồm năm người chạy tới. Kiểm tra chán chê một hồi liền nhận định là do chim chóc hoặc loài côn trùng nào đó gây nên.

Rà soát lại camera một lần thì đúng là không thấy bóng dáng người nào đột nhập.

Đã như thế thì làm sao có thể phản bác được nữa, cho nên chỉ phút chốc kẻ nào liền về nhà kẻ nấy. Nhóm bảo an cũng mau mau chóng chóng thu quân.

Khung cảnh nơi đây một lần nữa trở lại trạng thái yên ắng như chưa có gì xảy ra.

Lặng lẽ ngồi đợi 5 phút trôi qua, Cao Cường mới tiếp tục ném ra một khối đất nhỏ. Lần này mục tiêu là cánh cửa trên tầng gác mái của biệt thự số 53.

“Cạch.. Éo.. Éo.. Éo..”

Không khác biệt, vẫn là tiếng chuông báo động vang lên inh ỏi.

Và cũng như trước đó, một lần nữa cánh cửa các căn biệt thự xung quanh bật mở.

Đa số là quan tâm lo lắng hỏi han tình hình, xong cũng có một số người tỏ thái độ khó chịu ra mặt.

Khó nhất phải kể tới là mấy tay bảo an của tiểu khu. Tại tầng gác mái kiểm tra chán chê một hồi cũng không phát hiện ra được điểm nghi vấn nào cả.

Sau cùng cắn răng mà đổ tại cho chim chóc côn trùng là thủ phạm gây ra vụ việc.

Cư dân cư trú ở nơi đây có cảm giác khó chịu dường như. Ngặt nỗi không tìm ra được chỗ dựa để mà phản bác. đành phải ôm lấy hậm hực ai về nhà nấy.

Buồn cười một điểm, có người trở về nhà liền he hé cửa sổ để rình mò. Cá biệt còn có trường hợp lôi cả kính viễn vọng ra để mà nhòm cho nó chắc cú.

Đáng tiếc bọn họ chỉ tốn công vô ích mà thôi.

Bởi khi Cao Cường một lần nữa ném ra khối đất nhỏ, bọn họ ngay cả cọng lông cũng không nhìn ra.

Và cái lần thứ ba hồi chuông báo động réo lên inh ỏi này đã khiến khá nhiều người không giữ được bình tĩnh nữa.

Bắt đầu xuất hiện những lời kêu ca phàn nàn, chỉ còn thiếu chưa mắng chửi thẳng mặt nữa mà thôi.

Đối tượng đau khổ nhất đương nhiên vẫn là nhóm bảo an rồi. Liên tục phải nghe những lời mắng nhiếc xỉ vả của đám chủ nhà.

Đã thế nữa xu dầu vết khả nghi cũng chẳng thấy, đành phải khởi động lại hệ thống chuông cảnh báo. Sau đó vỗ ngực hứa hẹn đảm bảo rồi mau chóng chuyển.

Xin chia buồn với đám người cư trú ở khu vực này.

Cũng xin chia buồn sâu sắc với nhóm bảo an của tiểu khu.

Bởi thủ phạm gây ra vụ việc là Cao Cường chưa đạt được mục đích.

Vì thế giây phút yên bình cũng chỉ duy trì được đúng 5 phút không hơn không kém.

Rồi sau đó màn đêm vắng lặng tiếp tục bị tiếng chuông báo động xé toang một cách tàn nhẫn.

Đến lần thứ năm chuông báo động réo lên, xích mích rốt cuộc nổ ra. Không phải giữ gìn thân phận, dám chắc đã xảy ra xô xát rồi cũng chưa biết chừng.

Sau cùng tất cả đều đưa ra chung một nhận định.

Đó là hệ thống cảnh báo của căn biệt thự số 53 bị hư hỏng.

Mày mò này nọ là vô dụng, chỉ có đem thay mới cho nhanh gọn nhẹ.

Và để làm cái việc này thì phải đợi đến lúc ban ngày. Chứ hiện tại đang là ban đêm, không thuận tiện để mà đục đẽo tháo dỡ thay mới hệ thống cảnh báo.

Chưa thay mới được, mà mọi người cũng cần được ngủ yên giấc. Không còn cách nào khác, hệ thống cảnh báo của căn biệt thự số 53 liền bị ngắt điện.

Lần này thì sự yên lặng của màn đêm đã được duy trì một cách trọn vẹn.

Ngay cả những kẻ đa nghi nhất cũng từ bỏ việc tiếp tục rình mò.

Cư dân nơi đây dần chìm vào trong giấc ngủ.

Cao Cường cũng không vội làm ra hành động tiếp theo.

Hắn ngồi đó ngắm nhìn lên bầu trời đầy sao, kiên nhẫn chờ đợi thời gian chậm rãi trôi qua.

Đồng hồ trên tay điểm đúng 3 giờ, Cao Cường mới di chuyển thân mình.

Hắn cẩn thận men theo bóng tối lần nữa áp sát căn biệt thự số 53.

Vào tới sân, Cao Cường tiếp tục đập tường vọt lên tầng gác mái. Sau đó chẳng quan tâm có bị camera quay chụp hay không, hắn cứ thế bẻ gãy khoá và tiến vào trong biệt thự.

Không có nửa điểm vội vàng gấp gáp, Cao Cường thong thả đi dạo một vòng trong căn biệt thự. Với mỗi gian phòng tồn tại hơi thở, hắn đều búng một nhúm mê phấn qua khe cửa.

Có điều thư phòng trên tầng 2, mà lúc này Cao Cường đang đứng trước cửa thì là ngoại lệ.

Bởi hiệu phó Trịnh Đình Dũng, đối tượng Cao Cường muốn gặp đang ngồi làm việc trong căn phòng này.

“Cạch..”

Cánh cửa bật mở.

Trịnh Đình Dũng ngẩng đầu nhìn ra đầy giật dử.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng quát mắng, lão đã cảm thấy cổ họng bị đồ vật sắc bén gác lên.

Phút chốc từng hạt một hơi hột xuất hiện trên trán. Sau lưng áo cũng bởi tuôn mồ hôi lạnh mà ướt sũng.

Là một hiệu phó có quan hệ xã hội rộng khắp, Trịnh Đình Dũng đương nhiên biết trên thế gian này tồn tại loại người sở hữu sức mạnh siêu nhiên được gọi chung chung là tu sĩ.

Thậm chí lão đã từng có lần được chứng kiến tu sĩ thi triển ra bản lãnh.

Chỉ đúng một quyền mà thôi.

Với bàn tay bằng da bằng thịt liền đánh nát tảng đá.

Hình ảnh đó vĩnh viễn không bao giờ có thể phai nhoà trong tâm trí của lão.

Giờ đây có kẻ như ma quỷ xuất hiện trong biệt thự, lão không khỏi nghĩ tới tu sĩ cái danh xưng này.

Lại nghĩ tới hệ thống báo động vô duyên vô cớ gặp phải trục trặc, Trịnh Đình Dũng rốt cuộc hiểu ra đang có một âm mưu nhắm lên đầu lão.

Chỉ có điều lão nghĩ mãi không ra đã đắc tội với vị đại năng nào. Để đến nỗi người ta lại sai phái một tu sĩ tìm tới tận cửa tính sổ như thế này.

Vô cùng sợ hãi, xong lão rất không cam lòng, vì thế liền cắn răng mà hỏi:

“Xin hỏi vị tu sĩ này, Trịnh Đình Dũng ta đã phạm phải lỗi lầm gì không thể tha thứ sao?”

Cao Cường cười nhạt và đáp:

“Đúng vậy, ngươi chắc chắn phải chết. Chỉ có điều là chết một mình, hay toàn gia phải chết.. Vậy thì xem sự lựa chọn của ngươi như thế nào rồi”

“Ừc..” – Nuốt khan một ngụm, Trịnh Đình Dũng run rẩy trình bày:

“Vị tu sĩ này, liệu ngài có nhầm lẫn ta với ai không? Ta thực sự không có đắc tội qua người nào a”

Cao Cường lạnh lẽo tiếp lời:

“Một hiệu phó quyền cao chức trọng như ngươi, chẳng hẳn sẽ không nhớ rằng đã từng ký lệnh buộc thôi học một sinh viên năm thứ nhất đâu nhỉ?”

Trịnh Đình Dũng rất muốn trả lời là nhớ, thế nhưng lão đã từng ký mấy trăm lệnh đuổi học. Thành ra bị hỏi mà cứ ứ ớ không sao nói nổi ra lời.

Thấy đáng về này của lão, Cao Cường đưa ra một tờ giấy, giọng càng thêm lạnh:

“Đọc rồi suy nghĩ cho thật kỹ đi, sau đó trả lời xem kẻ nào đã chỉ thị cho ngươi? Đừng nói ta không cho lão già ngươi cơ hội. Dám nhả ra nửa lời giả dối, vậy cả nhà các ngươi đều đi chết đi”

Nhận lấy tờ giấy hắn đưa, không xem quá lâu, lão Trịnh Đình Dũng thở dài thườn thượt và nói:

“Vụ việc này ta có ấn tượng rất sâu. Nói chỉ sợ ngài không tin, nhưng sự thực ta không biết ai đứng sau. Ngày đó có hai gã lính quần mang công văn đến tìm ta, bên trong kèm mảnh giấy nhắn nhủ. Liên quan tới quan phủ ta là không dám hỏi, chỉ có thể ngoan ngoãn thi hành mà thôi”

Mặc dù không hi vọng gì mấy, xong Cao Cường vẫn ít nhiều cảm thấy thất vọng. Mau chóng dẹp bỏ tâm tư phức tạp ra khỏi đầu, hắn lạnh lùng tuyên bố:

“Ngươi chỉ là thứ công cụ, tôi cũng chẳng đáng chết. Có trách thì trách kẻ ra lệnh cho ngươi, bởi hắn ỷ mình quá kỹ. Ta muốn gửi thông điệp tới cho hắn, bởi vậy ngươi đi chết được rồi”

Nói dứt lời, Cao Cường nhanh như chớp đem chủy thủ cắt ngang cổ họng của lão.

“Ọc.. Ọc..”

Trịnh Đình Dũng không ngay lập tức chết đi, mà lão còn đưa tay ôm cổ dãy dụa kịch liệt.

Thú thật đứng nhìn lão ngã xuống sàn nằm co giật, cho tới khi tắt thở với cặp mắt trợn ngược.

Cao Cường tâm tư một lần nữa rơi vào tình trạng phức tạp, trong lòng cực kỳ không được thoải mái.

Cũng không phải Cao Cường cảm thấy hối hận sau khi đã tước đi tính mạng của một người. Chỉ là bỗng dưng hắn có điểm không được thông suốt, tự hỏi rằng tiếp tục tôi luyện bản thân theo hướng trở thành kẻ tàn nhẫn lãnh khốc thế này liệu có đáng?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Hối Chuyện Quỷ Sai

Độ Âm Phủ đã lấy ra cầm trên tay, chỉ là trong đầu bất chợt hiện lên ý tưởng để rồi Cao Cường đem nó cất trở lại vào túi.

Vớ lấy một chiếc ghế, Cao Cường kiên nhẫn ngồi xuống đợi chờ.

Không lâu sau đó xuất hiện những âm thanh quái khiếu vắng vắng khắp phòng.

“Hàààà.. Hàààà.. Hàààà..”

Có lúc nghe như tiếng cười khúc khích của đứa trẻ tinh nghịch, có lúc nghe như tiếng khóc ai oán của vị lão ấu nào đó. Và có lúc thì nghe như là tiếng gió thổi quần quanh trong một hang động..

Bản hoà âm phối khí khiến lạnh toát cả người vang lên, báo hiệu cho Cao Cường được biết rốt cuộc thì Quỷ Sai cũng đã mò tới.

Không có quang hoàn đồ án hoành tráng làm màu như gã Bạch Lân.

Quỷ Sai chỉ là cứ thế từ hư không hiện ra, phong cách cũng khá thần tiên ảo diệu đi.

Để mà nói thì điểm đồng điệu duy nhất là y phục của Quỷ Sai và Bạch Lân giống nhau như đúc.

Cả hai đều trùm kín trên người bằng một tấm vải đen rách nát bẩn thỉu, nhìn trông bần tiện vô cùng.

Có điều không thể khinh thường tấm vải rách này được. Bởi nếu không có nó ngăn chặn khí tức thì Quỷ Sai đi đâu là nơi đó sẽ gặp phải thảm hoạ phi thường khủng khiếp.

Mà chức trách của Quý Sai là đưa đón linh hồn người chết xuống Âm Phủ. Bởi vậy vừa hiện thân, gã đã ngay lập tức chìa tay hướng tới mi tâm của lão Trịnh Đình Dũng.

Cao Cường hiểu đây là Quý Sai muốn sớm đem linh hồn của lão hiệu phó lôi ra ngoài.

Chỉ là Quý Sai đột ngột ngừng tay lại, rồi ngoảnh mặt nhìn về hướng Cao Cường và hỏi:

“Ngươi làm gì cứ nhìn ta chằm chằm?”

Chất giọng trầm thấp và thều thào như kiểu hết hơi, khi nghe cảm thấy có chút không được thoải mái.

Có điều đây không phải vấn đề mà Cao Cường quan tâm, hần hơi nghi hoặc hỏi ngược lại một câu:

“Ngươi không đọc được suy nghĩ của ta?”

Quý Sai không chút nể mặt một Phán Quan tập sự như hần, gã cứ thể mở miệng mắng:

“Ngươi đầu óc có vấn đề? Nên nhớ ngươi hiện tại đã là một tu sĩ”

Nghe vậy hai mắt Cao Cường sáng ngời, hần gấp gấp vội hỏi:

“Vậy giờ gã khốn nạn Bạch Lãnh cũng không đọc được suy nghĩ của ta?”

Hần vừa dứt lời, liền thấy Quý Sai đáng vẻ giống như thiếu chút trượt chân ngã ngửa.

Khỏi phải đoán cũng biết người anh em Quý Sai bị sốc khi nghe hần mắng Bạch Lãnh là khốn nạn đi.

Tầm vãi đen trùm kín người pháp phòng dữ dội, rất lâu sau Quý Sai mới một lần nữa lên tiếng:

“Bạch Lãnh đại nhân cũng không đọc được”

“Nha..” – Thoáng có chút gât gù, Cao Cường không tiếp tục đào sâu vào vấn đề này, mà lái câu chuyện sang điều khiến hần gấp phải khúc mắc trong lòng:

“Quý Sai, ta có chút không thông. Ngươi cảm thấy ta ra tay sát hại người này liệu là sai hay đúng?”

Cao Cường cảm nhận được sau câu hỏi của hần, người anh em Quý Sai giống như bị hoá đá thì phải.

Mà người anh em Quý Sai còn rất là nhân tính đấy, vậy mà đặt tay lên trán, lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẫm?

Tặc lưỡi, thở dài, lắc đầu chán chê..

Cũng vớ lấy một chiếc ghế, Quý sai ngồi vắt chân oai như cóc rồi mới chậm rãi nói:

“Cho dù ngươi có lý do chính đáng thế nào đi chăng nữa, thì việc ra tay sát hại tính mạng của kẻ khác vẫn cứ là hành vi không đúng. Cho nên câu hỏi của ngươi hơi trẻ con và dư thừa”

“Thế nhưng là một tu sĩ, ngươi đừng để chuyện đúng sai làm ảnh hưởng tâm trí. Bởi vì cái chết của những kẻ mà ngươi đã và sẽ sát hại.. Có đôi khi lại là do vận mệnh an bài sắp đặt”

“Như trường hợp của người có tên Trịnh Đình Dũng này, vốn dĩ dương thọ là 90 năm. Nhưng vừa đặt bút ký lệnh đuổi học ngươi, dương thọ của hần lập tức rút ngắn còn 54 năm 124 ngày”

“Có nghĩa trước cả khi ngươi này sinh ý nghĩ muốn giết hần, thì vận mệnh đã sớm quyết định kẻ này sẽ phải chết vào ngày hôm nay. Nhìn chung người thì đúng là bị ngươi giết, nhưng chưa hẳn lỗi tại ngươi. Bởi có thể hiểu ngươi chỉ là công cụ thực thi những gì vận mệnh sớm đã an bài”

WTF?

Lại còn vụ quý gì đây?

Cao Cường tròn tròn mắt, gấp gấp vội hỏi:

“Lý do tuổi thọ của hần bị rút ngắn mà các ngươi cũng biết luôn?”

Quý Sai khoanh tay trước ngực, vênh vao trả lời:

“Mỗi khi dương thọ của một người có biến chuyển, Sổ Sinh Tử đều tự động hiển thị ghi chép. Quý Sai chúng ta dựa vào đó để lên lịch làm việc, có thể đúng giờ chạy đi tiếp đón linh hồn người chết”

Cao Cường liếc xéo Quý Sai mà chất vấn:

“Các người đã có lịch làm việc chi tiết, tại sao còn để xảy ra tình huống linh hồn lạc đường? Tại sao những khu nghĩa trang vẫn lờn vờn đầy hồn ma?”

Quý Sai không chút lưỡng lự nói ra câu phản biện:

“Có rất nhiều nguyên nhân, đơn cử như có tu sĩ can thiệp vào chẳng hạn. Cái này không thể đổ lỗi cho Quý Sai chúng ta, bởi tất cả đúng sai thế nào hoàn toàn là do vận mệnh an bài”

Mi tâm chợt nhíu, Cao Cường nghiêm túc dò hỏi:

“Người cứ vận mệnh vận mệnh suốt. Thế rốt cuộc vận mệnh là như thế nào?”

Quý Sai nhún vai rồi tình bơ mà nói:

“Câu hỏi này của người thì đến Bạch Lân đại nhân cũng không trả lời nổi, chứ đừng nói chỉ là Quý Sai nhỏ nhỏ như ta. Theo sách vở ghi chép thì Vận Mệnh là một quy tắc do Thiên Địa Đại Đạo áp lên đầu vận vật sinh linh. Nhưng có đúng là thế hay không lại chưa có ai đứng ra chứng minh được”

“Nhìn chung Vận Mệnh là thứ mà giới tu hành vẫn luôn nỗ lực lý giải. Ngoài ra vận mệnh còn bị xem là thứ gông xiềng trói buộc tự do mà bất cứ ai cũng muốn phá bỏ. Tóm lại vấn đề này không ai có thể giải đáp cho người, muốn biết thì hãy nỗ lực tu luyện và tự thân tìm kiếm câu trả lời đi thôi”

Không có được đáp án cụ thể là điều mà Cao Cường đã lưỡng lự trước.

Nếu chỉ sống cuộc sống của một người bình thường, Cao Cường sẽ chẳng bao giờ quan tâm vận mệnh nó là cái gì cho một não bộ.

Đáng tiếc hần lại là một tu sĩ.

Bởi vậy khi nhận ra đường đi nước bước của mình thực tế là do vận mệnh đã sớm an bài đầu vào đó.

Cao Cường khó tránh khỏi thấy đôi chút khó chịu.

Cho dù kẻ giết dây có là thứ vận mệnh hư vô mờ mịt đi chăng nữa, thì vẫn chẳng có ai lại đi muốn cuộc đời của mình bị điều khiển giống như một con rối cả.

Tuy nhiên khó chịu thì cũng chẳng có cách nào a.

Nghe giọng điệu của gã Quý Sai, thì ngay cả boss đại như gã quý Bạch Lân kia mà vẫn phải chịu đựng sự quản chế từ vận mệnh cái mặt hàng này đó thôi.

Sau cùng Cao Cường liền kệ cha vận mệnh nó muốn nghịch gì thì nghịch. Không phải vì thiếu trí tiến thủ, mà là hiện tại hần chưa đủ năng lực để nghĩ ngợi tới mục tiêu quá xa xôi.

Hơn nữa Cao Cường tự thấy bản thân không phải tuýp người trong đầu có sỏi.

Cho nên hần cực ghét sống mà cứ hôm nay phải lo lắng cái lọ, ngày mai lại phải bận tâm cái chai.

Quá mệt mỏi.

Có điều Cao Cường cũng hiểu muốn sống tiêu điều tự tại thì hần phải nắm giữ rất nhiều điều.

Thực lực cường đại, sát phạt quyết đoán, anh danh lẫy lừng. Tóm lại phải khiến kẻ khác chỉ nghe thấy tên của Cao Cường hần thôi là đã sợ hãi khiếp vía không dám dây dưa.

Nói chung mộng tưởng của Cao Cường không dễ dàng hơn việc thoát khỏi vận mệnh trói buộc là bao. Muốn hoàn thành được thì trước tiên phải cầm đầu mà tu luyện cái đã.

Nghĩ tới nghĩ lui liền thấy đau hết cả đầu.

Cao Cường sợ rằng nghĩ nữa sẽ thấy mệt mỏi vì chính bản thân mình cũng nên.

Gạt bỏ tâm tư rối như tơ vò ra khỏi đầu, Cao Cường ngẩng lên nhìn thì bà mẹ nó cái gã Quý Sai đã chạy mất tăm từ lúc nào rồi không biết.

Cao Cường đang muốn hỏi thăm sức khỏe của Hồ lão với Bình thúc đây này ...

Nhất là Cao Cường rất tò mò tại sao đại boss như Bạch Lãnh lại chạy tới cứu hắn? Có lý do gì đặc biệt?

Mà thôi quên đi, chức vụ để nhũn như Quỷ Sai đoán chắc cũng không trả lời nổi vấn đề này.

Cẩn thận lục lọi thư phòng của lão Trịnh Đình Dũng một phen.

Cao Cường vợ vết thêm được khá nhiều tài liệu giấy tờ sổ sách. Đi kèm còn có cả triệu bạc tiền mặt, cùng mấy món đồ nhìn thoáng qua thôi đã thấy giá trị ghê gớm rồi.

Sau khi đem toàn bộ những thứ này nhét vào chiếc ba lô du lịch vừa tìm được trong biệt thự.

Cao Cường dùng máu của lão Trịnh Đình Dũng ghi vài chữ lên tờ giấy rồi đặt ngay ngắn trên mặt bàn.

Vốn định vét sạch tài sản có giá trị trong biệt thự, xong có lấy về hắn cũng chẳng được tiêu. Thành ra Cao Cường không lãng phí thời gian thêm nữa, đem ba lô vác lên vai và mau chóng rời khỏi.

Sáng ngày hôm sau.

Trên truyền hình cùng với những trang báo mạng trực thuộc thành phố Tân Long ngập tràn bởi tin tức về hai vụ án động trời.

Đầu tiên là vụ án đột nhập vào toà nhà ban giám hiệu của trường Y Đại Tân Long. Hung thủ táo tợn đến nỗi đánh thuốc mê lực lượng bảo an, ngắt điện hệ thống camera an ninh.

Sau đó xói tung toàn bộ phòng làm việc của bốn vị hiệu phó cùng với vị hiệu trưởng. Rồi cứ thế vô tư khiêng đi 5 chiếc két sắt cất chứa tài liệu của ban giám hiệu nhà trường.

Vụ trộm cắp bá đạo này còn chưa lắng xuống, thì đúng 9 giờ sáng xuất hiện tin tức về một vụ án mạng.

Tiếp tục có liên quan tới Y Đại Tân Long.

Bởi nạn nhân là một vị Hiệu Phó của trường đại học danh tiếng này – Trịnh Đình Dũng.

Và theo như báo trí cũng như truyền hình đưa tin thì đây là vụ án giết người cướp của. Thực hư ra sao còn phải đợi phía quan phủ điều tra mở rộng cũng như thông cáo sau.

Có điều trong khi người dân ngóng chờ tin tức mới.

Thì tại hiện trường của cả hai vụ án, phía quan phủ đột ngột đưa ra thông báo yêu cầu toàn bộ cánh nhà báo cũng như người của bên đài truyền hình phải mau chóng rời khỏi.

Với thời buổi tự do ngôn luận thì yêu cầu này của phía quan phủ có phần hơi vô lý.

Thế nhưng phát hiện lực lượng cảnh quan đã lăm lăm súng trên tay từ bao giờ. Đám phóng viên với nhà báo hiểu ra vấn đề, liền ngoan ngoãn như cún mà mau chóng thu quân.

Không lâu sau đó, cả hai hiện trường vụ án đều chào đón sự xuất hiện của một nhóm người đặc biệt.

Nhóm người này già trẻ lẫn lộn, xong y phục mà họ mặc là giống như nhau thuần một màu đen tuyền.

Không sai, nhóm người này chính là thành viên của Cẩm Quân. Sau khi nhận được tin báo từ phía quan phủ, liền lập tức chia làm hai nhóm rồi lái xe chạy tới hiện trường.

Trong nhóm chạy tới biệt thự của lão Trịnh Đình Dũng thậm chí còn có một người mà Cao Cường đã từng chạm mặt. Không phải ai khác chính là gã huyền môn tu sĩ gà mờ Diên Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tổ Đội Mới Của Diên Lộc

Bao gồm Diên Lộc thì có tất cả là năm tu sĩ Cẩm Quân chạy đến điều tra cái chết của Trịnh Đình Dũng.

Sau khi xem bản ghi chép mà phía cảnh quan cung cấp, nhóm Cẩm Quân liền chia ra tiến hành điều tra.

Người thì chạy quanh sân.

Người thì leo lên kiểm tra gác mái.

Người thì lượn lòng vòng bên ngoài căn biệt thự.

Và không thể thiếu rà soát từng góc ngách bên trong biệt thự.

Sau nửa giờ bới lông tìm vết từng li từng tí một, nhóm Cẩm Quân liền tề tụ lại trong gian thư phòng.

Thoáng nhìn qua lão Trịnh Đình Dũng chỉ còn là cỗ thi thể lạnh ngắt cứng đờ nằm dưới sàn. Diên Lộc quay sang nói với nữ nhân duy nhất trong nhóm:

“Tiểu Phụng tử, không mở video camera an ninh quay được cho mọi người xem sao?”

Hắn vừa dứt lời, nữ nhân có khuôn mặt thanh tú này liền liếc mắt và nói:

“Gọi là Diễm Phụng tử”

Nàng ta giọng nói phi thường nhỏ nhẹ, xong cũng đủ để khiến Diên Lộc sợ hãi rụt hết cả cổ lại.

Đơn giản vì nàng ta là Tiêu Diễm Phụng, vị đội trưởng tàn bạo nhất trong những đội trưởng Cẩm Quân.

Thông thường sẽ chẳng có gì đáng nói, vì Tiêu Diễm Phụng không phải là người để ý tiểu tiết vụn vặt.

Nhưng một khi nàng ta đã lên tiếng nhắc nhở mà còn dám tái phạm, vậy xin chúc mừng, ngươi sẽ có một vé nằm liệt giường vài tháng không tài nào dậy nổi.

Đáng sợ ở chỗ Tiêu Diễm Phụng thực lực siêu cường, gia thế nghe đồn cũng phi thường khủng bố.

Không thiếu con ông cháu cha bị nàng ta hành hạ sống dở chết dở. Chạy về gia tộc để tố khổ, ai ngờ bị người lớn trong nhà tấn cho thêm một trận nhớ đời.

Hiện giờ bị nàng ta nhắc nhở, Diên Lộc có muốn không sợ cũng chẳng được. Bởi vì cả thực lực lẫn gia thế của hắn đứng trước nàng ta đều không có gì dùng.

Cảnh cáo Diên Lộc một câu, Tiêu Diễm Phụng lạnh nhạt nhìn mấy người còn lại và nói:

“Trước tiên các ngươi nói ra cái nhìn của mình đi xem nào”

Trong ba tu sĩ Cẩm Quân còn lại, một người có hình thể to cao nhất liền dơ tay ra hiệu.

Tiêu Diễm Phụng khẽ gật đầu:

“Đại Hùng ngươi trước”

Hình thể to cao Hoàng Đại Hùng ngay lập tức nói ra:

“Đội trưởng, theo cái cách lừa phá hệ thống báo động, cùng những dấu vết bụi đất lưu lại trên gác mái và cửa ra vào. Ta cảm thấy hung thủ là một kẻ rồi hơi không hơn không kém. Gã tốn thời gian làm việc vô bổ, xong rồi lại để mặc camera trong biệt thự quay chụp. Ta thật sự cảm thấy khó hiểu”

Nghe hắn hùng hồn nhận xét, bốn người còn lại trong phòng đồng loạt đưa tay lên xoa huyệt thái dương.

Nhìn cảnh này Hoàng Đại Hùng vô cùng bất mãn nói thêm:

“Các ngươi đây là ý gì? Ta nói sai gì sao?”

Thân là đội trưởng, Tiêu Diễm Phụng liền kiên nhẫn giảng giải:

“Lừa phá hệ thống báo động sau đó ngồi chờ dân cư xung quanh ngủ say. Tiếp đó lại cất công đi đánh thuốc mê từng phòng bên trong biệt thự. Tất cả những việc làm này mục đích chỉ có một, đó là để nhấn nhủ cho Cẩm Quân chúng ta biết rằng gã không phải kẻ lạm sát người vô cớ”

Tiêu Diễm Phụng dứt lời, Diên Lộc đứng một bên liền bổ sung:

“Từ nội dung trên mảnh giấy lưu lại thì có thể thấy đây là một vụ báo thù, thế nhưng gã không hề đụng tới vợ con của nạn nhân. Càng chứng tỏ gã này không phải là kẻ hiếu sát”

Vẫn có chút không phục, Hoàng Đại Hùng khẽ lườm trong miệng:

“Càng chứng tỏ gã là một kẻ lòng dạ hiểm ác thâm sâu mới đúng”

Lần này không ai tỏ thái độ phản đối, nhưng Tiêu Diễm Phượng thì vẫn lạnh nhạt mà nói:

“Lần này ngốc từ người nói không sai. Chỉ có điều bản chất của gã tốt xấu thế nào cũng được, đó không phải là vấn đề chúng ta cần phân tích. Cho nên người đứng chơi một bên đi”

Hoàng Đại Hùng mặt mũi liền đàn thối.

Diên Lộc với hai người còn lại thì nhin cười đến nỗi mặt mũi đỏ bừng bừng.

Về mặt lạnh tanh, Tiêu Diễm Phượng nhìn tới người có thân hình thấp bé nhất và chỉ định:

“Choắt, người nói xem”

Người bị Tiêu Diễm Phượng đặt cho biệt danh Choắt là Lâm Tiểu Tùng ngay lập tức trả lời:

“Đội trưởng, từ những dấu vết ít ỏi lưu lại, ta cho rằng gã này thiên về tốc độ. Hoặc là nắm giữ một loại bộ pháp cao minh. Còn thực lực sâu cạn thế nào thì ta không phán đoán được”

Người cuối cùng trong nhóm là Đỗ Khải thấy Tiêu Diễm Phượng liếc mắt sang liền hiểu ý nói ra:

“Đội trưởng, cái nhìn của ta tương tự với Tùng Choắt. Từ dấu chân trong biệt thự có thể thấy gã này hẳn là chuyên tâm tu luyện bộ pháp. Hình thành thói quen thi triển ngay cả lúc đi bộ thông thường”

Khẽ gật đầu thể hiện hài lòng, Tiêu Diễm Phượng liếc nhìn tới Diên Lộc:

“Người thử nói xem”

Hít sâu một hơi lấy hết can đảm, sau đó Diên Lộc mặt mũi ỉu xiu xiu và nói:

“Diễm Phượng tỷ, ngoài cảm thấy gã rất lợi hại, ta không phán đoán được gì”

Không chút tỏ ra về thất vọng, Tiêu Diễm Phượng gật đầu, thản nhiên nói:

“Thành thật không dấu dốt thế là tốt. Có cái gì chưa hiểu cứ việc hỏi mọi người”

Đúng lúc này Hoàng Đại Hùng dơ tay và nói:

“Đội trưởng, ta muốn được bổ sung”

Liếc mắt nhìn tới, suy tư mất mấy giây Tiêu Diễm Phượng mới khẽ lắc đầu đáp:

“Ngốc từ người thì thôi đi”

Hoàng Đại Hùng: “...”

Ba người còn lại: “Khục.. Khục.. Khục..”

Tiêu Diễm Phượng liếc mắt một vòng khiến cả đám chấn chỉnh lại tác phong. Sau đó nàng ta mới chậm rãi nói ra nhận định của mình:

“Kẻ này đúng là thiên về tốc độ, cùng với thuần thực một loại bộ pháp. Nhưng các người không nhìn ra một điểm quan trọng nằm tại vết thương trí mạng trên cổ nạn nhân”

Nghe vậy cả đám liền xúm tới quan sát vết vết trên cổ lão Trịnh Đình Dũng.

Lâm Tiểu Tùng là người sớm nhất phát hiện ra điểm không đúng liền dẫn trước lên tiếng:

“Đội trưởng, ta cho rằng thủ phạm không phải võ môn”

Tiêu Diễm Phượng lạnh nhạt gật đầu:

“Chính xác điểm thứ nhất”

Không thể làm gì hơn, cả nhóm tiếp tục chụm đầu lại mà quan sát.

Qua 5 phút đồng hồ vẫn chưa có kết quả, Tiêu Diễm Phụng đành chép miệng nêu ra:

“Một đám ngốc tử. Không thấy vết thương là do vật sắc bén tạo thành đó sao? Nếu chân khí đã có thể ngoại phòng thì đâu cần dùng tới hung khí để giết một phạm nhân nữa”

Diên Lộc giật mình vội hỏi:

“Nói vậy hung thủ tu vi chỉ có Luyện Khí kỳ như ta sao?”

Tiêu Diễm Phụng thẳng thừng đáp:

“Nếu hần không có ý nguy tạo thì đúng là như vậy. Khác biệt là hần mạnh gấp trăm lần người”

Diên Lộc: “...”

Ba người còn lại: “Khục.. Khục.. Khục..”

Không quan tâm Diên Lộc đang buồn tủi ra làm sao.

Tiêu Diễm Phụng bật mở chiếc laptop đảm cảnh quan giao cho nàng ta, rồi đặt ngay ngắn trên mặt bàn.

Cả nhóm hiểu đây là bắt đầu xem video ghi lại hình ảnh hung thủ, cho nên tập trung ánh mắt nhìn tới.

Rất nhanh hình ảnh một gã mũ mào khẩu trang che kín mặt, thông thả đi lại khắp nơi trong căn biệt thự cứ như kiểu đây chính là nhà của gã vậy đó.

Căng mắt ra quan sát thật cẩn thận, trong đầu khẳng định không sai được. Diên Lộc ngẩng lên nhìn Tiêu Diễm Phụng và nói:

“Đội trưởng, ta biết người này”

“Ồ” – Khẽ hô ngạc nhiên, Tiêu Diễm Phụng ngay tức thì hỏi lại cho chắc:

“Tiểu tử người biết hần? Là ai?”

Đưa tay xoa tóc gáy, Diên Lộc vội vàng giải thích rõ ràng:

“Cũng không phải ta biết rõ thân phận của hần. Mấy hôm trước ta kể cho các người rồi đó, người này chính là tu sĩ bí ẩn đã ra tay cứu giúp tiểu đội của ta trong nhiệm vụ tại thôn Hưng Dương”

“Ồ” – Lần nữa khẽ hô, Tiêu Diễm Phụng đưa mắt nhìn tới màn hình laptop và hỏi:

“Người chắc chắn? Không nhận lầm chứ?”

Diên Lộc tức thì đứng thẳng lưng và đáp:

“Từ y phục cho đến dáng người, rồi cả dáng đi của hần nữa. Không thể nào sai được”

“Tích.. Tích.. Tích..”

Đột ngột có tiếng chuông điện thoại khẽ vang lên.

Tiêu Diễm Phụng lấy ra điện thoại, không chút nghĩ ngợi liền nghe máy.

Cuộc điện thoại không kéo dài, chỉ vồn vện có 15 giây. Tất nhiên với thính giác của tu sĩ thì cả nhóm đều nghe rõ ràng nội dung là gì.

Ngừng cuộc điều tra tại đây.

Và người hạ mệnh lệnh này không ai trong nhóm có thể ngờ tới.

Bởi vì đó là Đàm lão - Tổng Thống Lĩnh căn cứ Cẩm Quân trú đóng tại ngoại vi thành phố Tân Long.

Tiêu Diễm Phụng, Diên Lộc, cùng thành viên còn lại trong nhóm đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Đàm lão là một người phi thường nóng tính.

Mặc dù cũng chưa hần đã là một người trí công vô tư.

Thế nhưng Đàm lão cực kỳ chán ghét tu sĩ “bất nạt” dân thường.

Không cần biết lý do của người chính đáng hay không, cứ vậy có khả năng siêu phàm chạy đi bắt chẹt thường dân, để Đàm lão biết tới thì tập xác định tu vi bị phế luôn đi.

Có thể nói là Đàm lão cực kỳ cứng nhắc trong vấn đề này.

Ấy thế mà hôm nay Đàm lão thay đổi hành vi tới 180 độ, tự mình hạ lệnh không điều tra gì thêm.

Mà ra lệnh ngừng điều tra vẫn chưa là gì.

Khi mà Đàm lão còn dặn dò thêm một câu:

“Chỉ cần là vụ án có liên quan tới kẻ này, Cẩm Quân đều từ chối xử lý”

Vậy thì khác quái nào Đàm lão muốn để mặc cho gã tu sĩ bí ẩn này tùy hứng làm bậy?

Bầu không khí bỗng chốc trầm hẳn xuống. Quan sát toàn thể đồng đội cau mày nhăn nhó, tâm tư đơn giản Hoàng Đại Hùng xanh ròn nói ra nghi vấn trong lòng:

“Hay kẻ này là con riêng của Đàm lão?”

Không buồn liếc mắt nhìn hần lấy một cái, Tiêu Diễm Phượng nhàn nhạt lên tiếng:

“Đánh hần”

“Oành.. Ui da.. Oành.. Đội trưởng tha mạng.. Oành.. Bà mẹ các người nhẹ tay.. Oành..”

Trong khi Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải xử đẹp Hoàng Đại Hùng. Kẻ yếu nhót như Diên Lộc liền tới gần Tiêu Diễm Phượng rồi nói ra suy đoán của bản thân:

“Kẻ này dùng phù lục khác biệt với những gì ta biết tới. Ta hoài nghi hần là đệ tử của đại năng nào đó. Rất có thể vì lý do này nên Đàm lão mới châm chước một hai”

Tiêu Diễm Phượng xua tay đáp:

“Tổng Thống Lĩnh đã ra lệnh thì chúng ta cứ theo đó mà làm. Không nghi ngờ, không suy đoán, không phản bác. Tiểu tử người tốt hơn hết chú tâm vào việc tu luyện nâng cao thực lực đi”

Nói dứt lời Tiêu Diễm Phượng nhìn tới ba thành viên còn lại và khẽ quát:

“Dọn dẹp thu quân”

Trong lòng không tránh khỏi thờ dài thườn thượt, bởi Diên Lộc thừa hiểu Tiêu Diễm Phượng nói một đằng nhưng tâm tư lại một nẻo. Hần dám chắc khi trở về kiểu gì đội trưởng cũng chạy đi tìm Đàm lão để hỏi cho ra nhẽ.

Bởi vì nàng ta có một tật xấu, đó là luôn muốn theo đuổi kết quả điều tra tới cùng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Dựng Lô Cốt

Trong căn phòng bài trí có phần sa hoa.

Từ kệ tủ trưng bày đủ loại cổ vật gồm sứ ngọc ngà châu báu.

Cho tới những bức danh họa nổi tiếng thế giới được treo ngay ngắn trên tường.

Lại đến mấy bộ khay giáp dựng trong góc như đám thị vệ dũng mãnh thẳm lạng đứng hộ chủ.

Sau cùng là tới những chậu hoa trồng các loài hoa quý hiếm có giá trị vật chất và tính sư tâm cực cao.

Bây biện lắm thứ hay ho là vậy, xong đây không phải là gian phòng khách trong một căn biệt thự sang chảnh nào đó.

Mà lại là phòng làm việc trong một toà cao ốc nằm giữa phố xá sầm uất đầy hối hả.

Ngồi tại bàn làm việc lúc này là một nam thanh niên anh tuấn, tuổi chỉ khoảng 26 27.

Hắn yên lặng ngồi đó, cặp mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm bức ảnh hiện thị trên màn hình laptop.

Hình ảnh chụp một tờ giấy với dòng chữ nhả nhủ được viết bằng máu đã chuyển sang màu đen kịt:

“RẤT NHANH SẼ TỚI LƯỢT NGƯỜI”

Cười nhạt đem màn hình laptop đóng sập xuống, nam thanh niên rời ghế và đi tới tủ kính nằm ngay phía sau lưng bàn làm việc.

Hắn từ mấy chục loại rượu đất đỏ xếp đặt trong tủ lựa chọn ra một chai.

“Cạch..”

Tiếng cửa mở vang lên, kèm theo đó là một trung niên nam tử tiến vào phòng.

Cũng không ngoảnh mặt lại nhìn, nam thanh niên vừa rót rượu vừa lạnh nhạt nói:

“Trước tiên ngồi xuống đi”

Trung niên nam tử lầm lì đi thẳng tới bàn tiếp khách. Vừa thả người ngồi dựa lưng vào ghế Sofa, vừa thuận tay ném lên mặt bàn một tập giấy tờ tài liệu.

Rất nhanh nam thanh niên trên tay cầm hai ly rượu đi tới.

Hắn đưa cho trung niên nam tử một ly, rồi mới ngả lưng ngồi xuống ghế ở đối diện và nói:

“Xác định sao?”

Nhấp một ngụm rượu, trung niên nam tử gật đầu mà đáp:

“Đúng, mới xuất hiện trở lại có vài ngày gần đây”

Khẽ gật đầu đáp lại, nam thanh niên vớ lấy tập tài liệu trên bàn rồi mở ra xem.

Chỉ vồn vện có hai trang giấy mà thôi, không tốn mấy thời gian để đọc xong toàn bộ. Đem tập tài liệu lại thả lại xuống bàn, nam thanh niên nhíu mày và hỏi:

“Từ phạm nhân trở thành tu sĩ? Cái này có thể sao?”

Trung niên nam tử nhún vai đáp:

“Về mặt lý thuyết là không thể. Nhưng cũng có vài trường hợp đặc biệt hiếm gặp như là giác tỉnh muộn, hoặc may mắn ăn phải loại thiên tài địa bảo nào đó”

Nam thanh niên hiếu kỳ vội hỏi:

“Có thể giải thích kỹ càng hơn sao?”

Mau chóng cân đối ngôn từ, trung niên nam tử chậm rãi nói:

“Như người đã biết thì tu sĩ chúng ta khác người thường ở chỗ sở hữu tiên căn. Lý do vì sao có tiên căn thì muôn vàn, khó có thể xác định đúng sai. Chỉ biết rằng có thể dùng dụng cụ kiểm tra tiên căn ngay từ khi chỉ là đứa trẻ mới sinh ra đời”

“Xong cũng không thiếu những kẻ tiên căn bị ẩn đi, dụng cụ không tài nào kiểm tra được. May mắn tiên căn giác tỉnh thì những kẻ này có thể tu hành. Vô phúc không giác tỉnh được thì đương nhiên chỉ là người thường, ăn rồi chờ chết thôi”

Nam thanh niên đột ngột ngắt lời:

“Phụ mẫu chỉ là phạm nhân có sinh ra được hài nhi sở hữu tiên căn hay không?”

Trung niên nam tử ngay tắp lự trả lời:

“Có là có, nhưng phi thường hiếm gặp”

Nhẹ gật đầu, nam thanh niên chỉ tay vào tập tài liệu và hỏi:

“Theo người thì trường hợp của kẻ này là thế nào?”

Trung niên nam tử một hơi uống cạn ly rượu, sau đó mới vô cùng nghiêm túc và nói:

“Hắn thế nào không quan trọng. Vấn đề người cần bận tâm lúc này là làm sao đối phó. Xử lý sai lầm thì không chỉ người, mà cả gia tộc của người cũng xong đời”

Nam thanh niên nhún mày nghi hoặc:

“Tại sao lại nói như vậy?”

Trung niên nam tử thờ dài giảng giải:

“Bởi vì không bột đổ gột nên hồ. Hắn có tiền căn mà thiếu người dẫn đạo tu hành thì không thể nào trở thành một tu sĩ. Chưa rõ tu vì hắn cao thấp ra sao, nhưng với gần hai năm đã hoàn tất luyện thể thì tốc độ thăng tiến là quá nhanh. Chỉ sợ đứng sau lưng hắn là một tu sĩ cường đại khủng bố”

“Qua dò la ta còn được biết Cẩm Quân sẽ không can thiệp vào những vụ việc liên quan tới hắn. Thử hỏi thực lực siêu cường, tính tình điên cuồng rò đại như Đàm Tổng Thống Linh mà còn tỏ ra nhún nhường? Nếu không phải có kẻ khủng bố hậu thuẫn cho hắn thì ta xin chặt đầu của mình xuống”

Nam thanh niên cười khở nói ra:

“Khi trước đã không để tâm giải quyết dứt điểm kẻ này. Giờ ta có chút hối hận”

Trung niên nam tử tỏ ra quan tâm:

“Vậy giờ người tính thế nào?”

Cũng một hơi uống cạn ly rượu, nam thanh niên nhếch miệng cười lạnh lẽo:

“Hắn là tu sĩ thì lại thế nào? Càng thêm lý do để sớm phải chết đi mà thôi”

Liên tiếp mấy ngày gần đây, thành phố Tân Long đón nhận muôn vàn tin tức đầy sóng gió.

Điều đáng nói là những tin tức này mặc dù không phải nhắc đến án mạng của hiệu phó Trịnh Đình Dũng, xong lão lại không tránh được có liên quan tới.

Bởi toàn bộ là tin tức phanh phui những việc làm phạm pháp, cũng như bê bối sinh hoạt đời tư của lão.

Nổi cộm nhất là hàng trăm phi vụ nhận tiền lót tay, tổ chức hỗ trợ chạy điểm vào trường cho hàng trăm thí sinh có số điểm cách xa điểm chuẩn vạn dặm.

Tiếp theo là tới bê bối đời tư chuyện lão mua nhà bao nuôi hai nàng tình nhân bé bỏng. Vụ việc này bị tội ăn hối lộ chìm xuống nên dư chấn không lớn lắm.

Cũng chỉ có chị em phụ nữ đã lập gia đình dang đàn chỉ trích lên án mạnh mẽ vụ bê bối tình ái này thôi.

Còn đâu phần lớn cư dân thành phố Tân Long để tâm chú ý tin tức điều tra về những đối tượng liên đới trong đường dây chuyên chạy điểm do Trịnh Đình Dũng cầm đầu.

Kể ra thì vụ tham ô hối lộ này cũng dây dưa rề rã tới quá nhiều thành phần đối tượng. Đặc biệt là không thiếu những vị quan chức trong tay nắm giữ quyền cao thế mạnh.

Thành ra tin tức vừa manh nha xuất hiện, liền ngay lập tức có hàng loạt thế lực an bài che đậy xuống.

Khổ một nỗi cứ đem tin tức tháo gỡ, vài phút sau bài đăng mọc trở lại như nấm.

Cho người điều tra thì nguyên do bắt nguồn từ nước ngoài.

Nhìn chung là không hiểu có tay hacker nào rảnh trứng, đem hàng loạt tư liệu bằng chứng tung hết lên tất cả các trang báo mạng trực thuộc khu vực thành phố Tân Long.

Không quan tâm là báo lá cải lá dưa cái gì.

Chỉ cần là báo trí thì sẽ bị hacker chiếm dụng mất trang bìa.

Cuộc chiến giữa một bên gỡ bỏ với một bên đăng tải, diễn ra suốt hơn một ngày trời.

Và rồi tin tức vụ việc truyền tới tận Vương Đô, sau đó một mệnh lệnh được ban hành xuống, kèm theo là hàng loạt quan chức của thành phố Tân Long bị mời đi uống trà.

Đến lúc này thì chẳng còn ai tháo gỡ tin tức nữa rồi.

Và tay hacker rảnh háng ở tận nước ngoài kia cũng không đăng tải gì thêm.

Thay vào đó là những thông cáo mới của quan phủ về quá trình điều tra những quan chức có liên quan tới việc ăn hối lộ, lợi dụng chức quyền để làm những việc mờ ám...

Kẻ đầu sỏ gây ra vụ việc này không ai khác chính là Cao Cường.

Và tay hacker rảnh háng không ai khác chính là Anh Tuấn Đại Vương.

Thực tế cũng không phải vì muốn tiêu diệt sâu một nguy hại tới xã hội nên Cao Cường mới nhờ vả Anh Tuấn Đại Vương công bố những tài liệu bí mật động trời này ra.

Mục đích của Cao Cường chỉ là để đám quan phủ không còn hơi sức mà chạy đi điều tra cái chết của lão Trịnh Đình Dũng nữa.

Nói chung để đám quan phủ bối lõng tìm vết xon mò tới mời đi uống trà là vô cùng phiền toái.

Cao Cường hiểu rằng với thực lực của hắn bây giờ là chưa đủ để đối cứng với quan phủ.

Muốn tranh thủ thời gian thì đành phải khiến bọn họ bận bịu tới tấp mất ngủ đi vậy.

Trong tay Cao Cường còn có chứng cứ phạm tội của ba vị hiệu phó cùng với một vị hiệu trưởng nữa đây. Cho nên quan phủ bọn họ cứ yên tâm là không thiếu việc để mà làm.

Có điều Cao Cường cho rằng án mạng của Trịnh Đình Dũng khả năng lớn là sẽ chìm xuống.

Bởi vì rảnh trứng Anh Tuấn Đại Vương xuống tay nặng quá.

Sau vụ việc này có quá nhiều quan chức của thành phố Tân Long đi đếm số.

Quan chức lên kế nhiệm phải ổn định lại bộ máy chính quyền là đã vất vả gần chết rồi. Có ai rảnh mà đi quan tâm cái chết của một lão hiệu phó bê bối đủ đường nữa chứ.

Tóm lại lúc này đây Cao Cường chỉ còn phải bận tâm đến hai việc.

Một là đám tu sĩ Cẩm Quân tìm tới hỏi thăm sức khỏe.

Và hai là gã hắc thủ sau màn sẽ có động thái mới nhắm vào Cao Cường hắn.

Dù là một hay là hai thì đều sẽ phát sinh ác chiến giống như nhau. Bởi vậy trong suốt mấy ngày gần đây, Cao Cường toàn tâm toàn ý để làm ra những chuẩn bị cần thiết.

Tất nhiên chuẩn bị của Cao Cường xoay quanh các loại phù lục là chính.

Trong đó được luyện chế ra nhiều hơn cả là Hoả Cầu Phù cùng với Địa Lôi Phù.

Hoả Cầu Phù dùng để tác chiến trực tiếp cho nên không thể thiếu được rồi. Còn về phần Địa Lôi Phù thì được Cao Cường đem đi chôn khắp từ trong nhà ra đến ngoài sân.

Có thể nói ngôi nhà tam hợp viện lúc này như thể một bãi hiểm hoạ boom mìn. Kẻ ngu ngơ nào dám xâm nhập, kết cục chỉ có một mà thôi, đó chính là chết không kịp ngáp.

Tất nhiên nếu là cao thủ tầm cỡ Trúc Cơ kỳ hay Hoàng Khí cảnh chạy tới bắt người thì Cao Cường xin đưa tay chịu trời cho nhanh.

Đơn giản là vì lực sát thương của Địa Lôi Phù chỉ đủ gãi ngứa cho bọn họ mà thôi.

Thành thật mà nói thì Cao Cường đã tính tới việc lần nữa sống ẩn mình. Bởi vì chín phần mười Cẩm Quân rất nhanh sẽ đánh tới cửa.

Có điều biết là như vậy xong Cao Cường vẫn liều lĩnh đánh cuộc với vận mệnh một phen.

Nguyên nhân sâu xa bắt nguồn từ việc Cao Cường rất không muốn phải coi Cẩm Quân là một trong những tử địch của mình.

Nghe thì có chút mực cười và không tưởng, nhưng sự thực là Cao Cường hi vọng rằng Cẩm Quân sẽ không ủa tới truy bắt hắn.

Quanh đi quẩn lại, hắn liền đem nhà trọ trở thành lô cốt phòng ngự.

Rồi hoá thân thành thỏ trong hang đợi cáo đến bắt.

Chỉ là Cao Cường không hề hay biết Cẩm Quân đã phốt lờ đi sự tồn tại của hắn.

Thành ra con thỏ này ngồi đợi đến ngu cả người cũng chẳng thấy con cáo nào bén mảng tới gần hang. Sau cùng thức ăn dự phòng trong nhà đã hết, chú thỏ đơn độc đành dắt xe ra cửa để mà đi chợ mua đồ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Những Cái Chết Kỳ Lạ

Một căn phòng tối tăm nhỏ hẹp chật chội.

Vật dụng linh tinh như đồng rác thải vứt bừa bãi, chồng chất lên nhau bịt kín hết cả những ô cửa sổ.

Đoán chắc ánh nắng chói chang lúc ban ngày cũng không chiếu nổi vào trong phòng. Hướng chỉ hiện tại đang là nửa đêm, chỉ có ánh trăng ánh sao rọi xuống một cách lầy lắt.

Có lẽ cũng chính vì quanh năm u tối nên căn phòng này ở vào tình trạng ẩm thấp và vô cùng hôi hám.

Lại thêm khí hậu mùa hè phi thường oi bức.

Nhìn chung tạo thành môi trường sống phi thường tối tệ.

Ấy thế mà ở khoảng trống duy nhất trong căn phòng lúc này, trên chiếc lưới võng đã cũ mềm theo năm tháng, một lão đầu với dáng vẻ lam lũ đang nằm ngủ rất là say sưa.

“Cộc.. Cộc.. Cộc..”

Hành lang cũng tối tăm u ám bên ngoài đột ngột vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, xong cũng không vì thế mà phá hư được giấc ngủ của lão đầu.

Bởi vậy lão đầu không có may mắn được chứng kiến tràng cảnh một bóng người cứ thế đi xuyên qua cánh cửa gỗ ọp ẹp để mà tiến nhập vào bên trong căn phòng này.

Một điểm kỳ lạ nữa là bóng người này toả ra thứ ánh sáng trắng dịu nhẹ.

Nhìn kỹ lại thì là một lão già mặt mũi hiền hậu, có mái tóc cùng bộ râu dài bạc trắng.

Trên thân lão già khoác lấy một bộ trường bào giản dị cũng một màu trắng tinh. Nhìn tổng thể từ trên xuống dưới có thể nói là trông phi thường tiên phong đạo cốt.

Giống như cảm nhận được có người tiến lại gần, lão đầu lam lũ giật mình choàng tỉnh.

Có điều khi mở hai mắt ra, chứng kiến trước mặt là một vị lão già có dáng vẻ huyền ảo như là thần tiên. Lão đầu lam lũ ngay tức thì ngo ngác không nói nổi lên lời.

Thật lâu sau, lão đầu lam lũ mới cất giọng run run:

“Ngươi.. ngươi là ai? Là.. thần tiên.. hay.. hay.. hay là ma quỷ?”

Nở nụ cười hiền hậu giống như chính vẻ bề ngoài, lão già tiên phong đạo cốt nhẹ nhàng lên tiếng:

“Vậy ngươi nghĩ ta là ai đây này?”

Lão đầu lam lũ buột miệng trả lời theo cảm tính:

“Là lão thần tiên?”

Đưa tay vuốt nhẹ chòm râu dài bạc trắng, lão giả tiên phong đạo cốt mỉm cười mà đáp:

“Này chính là ngươi nói”

Nhìn chung thì thế hệ lão làng 70 80 tuổi như lão đầu lam lũ đây, thì ít nhiều cũng có đôi chút tin tưởng vào những truyền thuyết thần tiên ma quỷ này nọ.

Thế nhưng cũng chỉ là thứ quan niệm mê tín hết sức mơ hồ mà thôi.

Không đời nào nghĩ tới việc sẽ được gặp mặt nói chuyện trực tiếp như bằng hữu thâm giao thế này.

Thăng thần mà nói thì thần tiên hay ma quỷ cũng chẳng khác gì nhau. Đều là những kẻ được thuê dệt đi kèm với phép thuật này nọ phi thường khủng bố.

Thành ra lão giả tiên phong đạo cốt trước mắt có là ma quỷ hay thần tiên cũng thế cả. Đều khiến cho lão đầu lam lũ cảm thấy sợ hãi nhiều hơn là vui mừng.

Nhất là giọng điệu vừa rồi của lão giả tiên phong đạo cốt có chút gì đó kỳ quặc.

Có điều lão đầu lam lũ cũng không dám nghi ngờ gì, chỉ đầy lo lắng dò hỏi:

“Không biết.. lão thần tiên ngài.. tìm ta là có chuyện gì?”

Giữ nguyên dáng vẻ hiền lành nhân hậu, lão giả tiên phong đạo cốt mỉm cười đáp:

“Nhận thấy ngươi đã chịu vất vả cả một đời người. Ta đến là để thay đổi số mệnh của ngươi. Hiện giờ hãy ngủ một giấc thật ngon, khi tỉnh dậy ngươi sẽ thấy cuộc đời mình đã bước sang một trang sử mới”

Giọng nói hiền từ của lão giả tiên phong đạo cốt giống như có ma lực nào đó.

Vừa rót vãi tai liền khiến lão đầu lam lũ cảm thấy hai mí mắt của mình bỗng dưng trĩu nặng.

Cảm giác cực độ buồn ngủ như con lữ đồ về. Chỉ sau vài hơi thở, lão lần nữa lâm vào giấc ngủ say.

Đã mấy chục năm gì đó, mỗi tối trở về sau một ngày vất vả mưu sinh với công việc buôn bán ve chai. Lão đầu lam lũ ngay cả khí lực để nằm ngủ mơ cũng không còn.

Ấy vậy mà lúc này đây lão lại tiến vào giấc mộng.

Lão mơ thấy mình trở lại hồi trai trẻ.

Có điều diễn biến của giấc mộng lại trái ngược hoàn toàn với những gì đã từng xảy ra trong quá khứ.

Không phải là suốt ngày chạy theo đám bạn xấu chơi bời lêu lổng. Lão đầu lam lũ thời trai trẻ lại chuyên tâm mà học hành, rồi nhận hết bằng khen này đến bằng khen nọ.

Không chỉ khiến cha mẹ hết sức tự hào, lão sư vô cùng quý mến. Lão đầu lam lũ thời trai trẻ thậm chí còn trải qua mối tình trong sáng lãng mạn với nữ sinh cùng lớp.

Rồi đến quãng thời gian lên đại học, vẫn là những khung cảnh đẹp đẽ của lứa tuổi thanh xuân đầy nhiệt huyết, vừa học tập và vừa vui đùa cùng đám bạn đồng trang lứa.

Tiếp theo là tới thời gian sau tốt nghiệp, xin được việc làm tại một tập đoàn lớn mạnh. Mọi thứ luôn diễn ra suôn sẻ, lão đầu lam lũ không chút khó khăn thăng quan tiến chức.

Mua sắm biệt thự, yêu đương với nàng tiểu thư con nhà danh giá.

Đám cưới sa hoa lộng lẫy..

“Thế nào? Những viễn cảnh này đã đủ để ngươi cảm thấy vui mừng hạnh phúc rồi chứ?”

Đợi mãi không thấy Cẩm Quân tìm tới làm phiền.

Cũng chẳng thấy gã hắc thủ sau màn kia có động thái gì mới.

Quá nhàm chán, Cao Cường đành mon men ra ngoài làm quen với hàng xóm.

Nói chung cứ ru rú trong nhà để đỡ hơi mất. Sống hoà đồng một chút cũng không có gì xấu.

Bởi vậy cứ mỗi 5 giờ chiều, Cao Cường liền dạo bước đi ra quán trà đá ở đầu tiểu khu. Gọi chén trà rồi lẳng lặng ngồi hóng hót đám thanh niên ăn tục nói phét.

Mà đám thanh niên ở tiểu khu này trông có vẻ lêu lổng vậy thôi, nhưng bản chất cũng không xấu lắm. Nhìn chung còn chưa đến nỗi chơi bời sa đọa quá đả.

Giống như mọi buổi chiều.

Cao Cường ra tới quán trà đá thì thấy bốn năm thanh niên đang ngồi chụm đầu bên bàn cờ tướng.

Bọn họ chơi cờ cũng có cá độ, xong chỉ là ai thua thì phải chi trả tiền nước thuốc cả nhóm đã dùng.

Về phần Túc lão chủ quán, là một vị lão đầu năm nay đã ngoài 70 tuổi thì đang ngồi vừa xem báo, vừa loáy hoáy bấm bấm gì đó trên màn hình điện thoại.

Ngay cả khi Cao Cường vớ lấy ghế ngồi xuống rồi mà Túc lão vẫn còn chăm chú việc riêng lắm đây.

Không có lên tiếng thúc dục, Cao Cường cứ thế kiên nhẫn ngồi đợi.

Tận mười phút sau hẳn mới thấy Túc lão gật gù ra vẻ khá là hài lòng rồi đem điện thoại cất vào túi áo.

Đến lúc này Cao Cường mới mỉm cười lên tiếng dò hỏi:

“Túc lão bấm bấm cái gì mê say quá vậy? Đừng nói là mua vé cá độ đua ngựa đi?”

Túc lão phì cười, nhanh chóng rót một chén trà đưa cho hắn và trả lời:

“Ta không ham mê mấy trò cờ bạc đó”

Nhận lấy chén trà và nhấp một ngụm, Cao Cường tiếp tục hỏi đùa một câu:

“Ta thấy Túc lão vừa xem báo vừa bấm điện thoại, còn tướng lão nhân gia ngài là muốn làm giàu không khó đấy chứ?”

Túc lão lắc đầu, ra điều tiếc hận mà nói:

“Trên báo đăng tin kêu gọi ủng hộ quỹ hỗ trợ chôn cất những người vô gia cư kém may mắn. Không đáng mấy đồng nên ta liền nhả luôn vài tin để đóng góp”

Túc lão mở quán trà đá không giống như người ta.

Lão không hề ghi lô đề, không cho đặt gửi máy điện tử xèng. Toàn bộ thu nhập là từ bán vài chén trà với dăm ba điếu thuốc lá, lời lãi chẳng được bao nhiêu.

Nhi tư của lão nghe nói làm nhân viên sửa chữa cho một gara ô tô. Thu nhập cũng khá, xong tình hình kinh tế cũng không phải dạng dư giả cái gì cho kham.

Ấy thế mà Túc lão vẫn sẵn sàng đóng góp quỹ từ thiện? Còn chưa biết quỹ xịn hay quỹ dỏm nữa chứ?!

Thoáng thờ dài, Cao Cường quan tâm mà hỏi:

“Hiện giờ bỏ ra chút tiền là đăng được tin. Vàng thau lẫn lộn rất khó đề phòng. Túc lão không sợ bị lừa?”

Khẽ lắc đầu, Túc lão vẻ tiếc hận lại càng sâu:

“Báo do nha môn phát hành, không đăng tin bậy bạ đâu. Hơn nữa tối qua ta có thấy tin tức này trên thời sự, mà lúc đó chưa xem được kỹ càng. Nay đọc báo thấy chết nhiều quá, Àiiii”

Chết nhiều?

Vẫn biết cái nóng bức của mùa hè cùng với sự lạnh lẽo của mùa đông, là thủ phạm gây ra hàng loạt cái chết vô cùng thương tâm.

Thế nhưng chẳng hiểu sao vừa nghe thấy cụm từ chết nhiều, Cao Cường đột nhiên cảm thấy trong người rất không được thoải mái.

Không có lửa thì sẽ không có khói.

Chắc chắn phải có vấn đề thì giác quan thứ sáu của hắn mới cựa quậy thế này.

Hít sâu một hơi, Cao Cường nghiêm chỉnh nhìn Túc lão và hỏi:

“Túc lão cho ta mượn tờ báo đó xem chút được không?”

Không chút chần chừ, Túc lão vung tay quăng tờ báo tới cho hắn.

Vẫn lật mở sẵn trang đăng mẫu tin đó, nên không khó để Cao Cường tìm ra đề đọc.

Vừa đọc đến đoạn chỉ trong một tháng mà tới hơn 60 người vô gia cư đột nhiên qua đời. Cảm giác có chuyện không hay ho đang diễn ra lại càng thêm rõ ràng.

Nhất là trong số những người kém may mắn này, có tới quá nửa là đang ở độ tuổi trung niên.

Chỉ vài người thì có thể cho rằng là do vấn đề sức khỏe nào đó. Chứ hơn 30 người đang độ tuổi khỏe mạnh mà bị khí hậu nóng bức gây đột tử thì quá khó tin.

Bài báo viết không được rõ ràng cho lắm, căn bản mục đích chỉ là để kêu gọi quyền góp ủng hộ mà thôi. Xem ra phải trở về lên mạng tra tìm thông tin mới được.

Cao Cường đưa trả tờ báo lại cho Túc lão, tiện thể thanh toán tiền chén trà.

Và dưới ánh mắt như điều hâu đang rình mồi của Túc lão, không còn cách nào khác. Cao Cường bắt đắ dĩ rút điện thoại ra rồi nhấn gửi đi một tin ủng hộ tiền.

Nhờ cái hành động ngoan ngoãn này mà Túc lão tự thân đứng dậy vẫy tay chào tiễn hắn ra về đấy.

Trở về tới nhà trọ, Cao Cường ngay lập tức bật mở laptop để lên mạng tìm kiếm thông tin.

Nhìn màn hình load trang báo với tốc độ chậm còn hơn ốc sên bò, Cao Cường cay cú không sao tả xiết.

Khổ một nỗi khi Cao Cường gọi điện đăng ký kéo đường dây mạng net, mấy công ty viễn thông sau khi thăm hỏi địa chỉ liền tàn nhẫn thẳng thừng từ chối hắn.

Mang tiếng giữa trung tâm thành phố mà internet cũng không kéo được. Đời sống nhìn đi nhìn lại còn thua kém mọi mặt so với vùng ven đô như làng Ngũ Xã.

May mắn đã từ chối không giúp Lão Phệ luyện đan trồng cỏ. Chứ tình hình dùng mạng 3G cầu may thế này thì có mà đọc truyện cũng chẳng xong, đừng mơ làm được chuyện gì khác cho một đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Hội Ngộ

Kiên nhẫn chịu đựng mạng 3G siêu cấp ị ạch, xong không vì thế mà Cao Cường có thể tìm ra được nhiều bài báo đăng tải vụ việc những người vô gia cư đột tử.

Oái oăm ở chỗ..

Toàn là tin với tiêu đề diễn viên này vừa ủng hộ bao nhiêu tiền..

Rồi thì ca sĩ nọ trên trang cá nhân bày tỏ thương tiếc với những mảnh đời xấu số ra sao..

Cố gắng đọc hết những bài báo nâng bi làm màu là chính, xong chẳng kiếm được nửa xu thông tin hữu ích nào cả, Cao Cường tức muốn nổ đom đóm mắt luôn.

Còn may mà cuối cùng cũng tìm đọc được một số bài báo đưa thông tin vụ việc đúng trọng tâm một chút. Chứ không thì hắn đã chạy đi chinh đám nhà báo rồi đấy.

Thăng thần mà nói thì cái chết của những người này quá đỗi kỳ lạ.

100% chết trong lúc ngủ.

100% chết phi thường thanh thản.

Không có lấy một dấu hiệu của sự đau đớn vật vã hay gì.

Mà nguyên nhân của những cái chết này đều bị gói gọn bằng lý do đột tử bởi sốc nhiệt.

Vẫn biết cánh nhà báo là phải dựa vào kết quả điều tra của phía quan phủ để rồi viết bài. Nhưng có nguyên một team rù nhau chết kiểu thần thánh thế này, mà còn là một điều bình thường được nữa thì Cao Cường sẵn sàng tự nguyện chặt đầu của mình xuống luôn.

---

11 giờ khuya.

Mặc lên người bộ y phục dạ hành, khoác lên vai chiếc cặp xách quen thuộc.

Cao Cường dắt chiếc Harley Davidson ra khỏi nhà trọ.

Còn chưa biết đêm nay sẽ phải rong ruổi đến những nơi đâu.

Cao Cường đương nhiên sẽ ưu tiên sử dụng chiếc Harley vượt trội về tốc độ. Chứ lỏi chiếc hai kỳ để nhũn ra chạy thì sợ rằng lãng phí quá nhiều thời gian để đi đường.

Hơn nữa đêm hôm mà chạy xe hai kỳ là rất dễ bị hiểu lầm thành dân đua xe trái phép. Chẳng may bị lực lượng chuyên bắt bão đêm bám theo thì lại hỏng hết cả việc.

“Brừm. Brừm..”

Tiếng động cơ vang rền, Cao Cường cho xe mau chóng lao vút đi trong màn đêm.

Không có đích đến cụ thể, xong mục tiêu để dò la thì không thiếu. Ngất nổi những mục tiêu này nằm rải rác khắp nơi nên kể ra cũng có chút phiền phức.

Ra khỏi tiểu khu, Cao Cường liền cho xe chạy về hướng đông. Mục tiêu đầu tiên là khu nhà tập thể cũ nát Lan Hạ đã bị bỏ hoang từ hơn chục năm nay.

Khoảng cách không xa lắm, chỉ vào khoảng 11 12 dặm đường, bình thường chạy xe vài phút là cùng.

Nhưng đây là khu vực trung tâm thành phố, sầm uất khác hẳn so với vùng ven đô. Dù đêm hôm thì đường xá vẫn còn rất đông lưu lượng xe cộ qua lại.

Nhất là trục đường này có nhiều ngã ba ngã tư, đi kèm với những cột đèn xanh đèn đỏ.

Cao Cường mà chạy nhanh chạy ẩu, ngày mai kiểu gì cũng được lên báo ngồi luôn đấy.

Phải mất tới 20 phút vòng vèo trên đường, khu tập thể Lan Hạ mới xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Ngay từ khoảng cách xa đã có thể nhìn thấy rõ ba toà nhà tập thể có gắn bảng hiệu LH1 LH2 và LH3.

Ba toà nhà bị bỏ hoang đứng sừng sững giữa trời đêm.

Những mảng tường bong chóc đầy rêu mốc, cùng với việc không có lấy nổi một bóng đèn chiếu sáng, khiến bất kỳ ai khi nhìn vào cũng cảm thấy heo hút ớn lạnh.

Chưa kể tới khi lại gần, đập vào mắt là rác thải vút bừa bãi.

Mùi ẩm mốc hôi hám bốc lên nồng nặc. Chuột gián chạy tung tăng khắp nơi.

Thi thoảng còn đột ngột vang lên động tĩnh do những cánh cửa va đập, khiến ai có lỡ đi ngang qua đây, dám chắc cũng phải bị giật mình thon thót.

Đáng sợ hơn cả phải kể tới những đợt gió lùa qua dãy hành lang, tạo ra thứ âm thanh khiến người nghe dễ dàng liên tưởng đến những điều rùng rợn.

Quá doạ người, thực sự để mà nói thì ngay cả dân nghiện ngập cũng ngại ngần bèn mang tới những toà nhà tập thể đã xuống cấp trầm trọng thế này đi.

Thế nhưng cũng nhờ vào những toà nhà có thể sụp đổ xuống bất cứ lúc nào này..

Mà những người không chốn nương tựa mới có được nơi để trú ẩn che nắng che mưa..

Đem xe dựng đỗ trong một góc khuất, sau đó Cao Cường liền chạy một vòng xung quanh ba toà nhà.

Đáng tiếc là hắn không cảm nhận thấy khí tức quý hồn trong phạm vi cả mấy ngàn mét xung quanh đây.

Tuy nhiên Cao Cường vẫn phải cất công chạy lên tầng 2 của toà nhà L3 một chuyến. Bởi vì có một căn phòng là hiện trường của vụ án đột tử.

Và bởi còn sót lại một chút âm khí mỏng manh, nên cũng không khó để tìm ra được căn phòng này.

Là một căn phòng nhỏ hẹp và chật chội.

Chông chất đủ thứ đồ vật thu lượm từ việc buôn bán ve chai.

Trong không khí, mùi ẩm mốc, mùi từ đồng vật dụng cũ nát, rồi cả mùi thi thể phân huỷ..

Những thứ mùi hôi hám ám ảnh này hoà quện vào với nhau, khiến cho Cao Cường dù đã đeo khẩu trang kín mít mà vẫn không sao tránh khỏi cảm giác thấy cực kỳ buồn nôn.

Thi thể tất nhiên đã sớm bị phát hiện, cũng như được phía quan phủ chuyển đi từ vài ngày trước rồi.

Cao Cường mò vào đây tra xét cũng chỉ vì hi vọng tìm được chút manh mối. Qua đó phân tích xem thủ phạm gây ra hàng loạt vụ đột tử thương tâm này là loài quý hồn nào.

Tiếc rằng ngoài chút âm khí mỏng manh lưu lại trong không khí, thì chẳng có dấu vết nào hữu ích cả.

“Àiiii..”

Thở dài đầy bất đắc dĩ, Cao Cường kích hoạt một tấm Tịnh Hoá Phù ném lại trong phòng rồi rời khỏi.

Sau đó tiếp tục chạy xe thăm dò năm khu vực có những toà nhà tập thể cũ nát đã từng xảy ra án mạng.

Đáng buồn là vẫn giống như khu tập thể Lan Hạ.

Ngoài mỏng manh âm khí sót lại cùng với hiện trường là trong gian phòng bản thi phi thường buồn nôn, Cao Cường không tìm thêm được một chút manh mối nào có giá trị cả.

Với tu vi Luyện Khí như hiện tại, chơi cái trò Săn giết quý hồn này đúng là không dễ chút nào.

Đồng hồ trên tay đã điểm 4 giờ sáng.

Giờ này thì quý hồn đã chạy đi tìm nơi ẩn nấp rồi, muốn tìm kiếm được lại càng khó khăn hơn.

Tính tới tính lui, săn tìm quý hồn gì đó đành gác lại.

Cao Cường vì thế liền quay xe lái trở về hướng nhà trọ.

Đường xá lúc này đã vắng tanh vắng ngắt, không phải giữ kè nữa nên Cao Cường cho xe chạy với tốc độ 200 dặm trên giờ, bởi vậy chẳng mấy chốc thì đã trở về tới rất gần tiểu khu.

Có điều hắn cũng không vội trở về nhà, mà tạt ngang vào quán bán đồ ăn sáng.

Gọi ra một bát phở bò tái nóng hổi cùng với đĩa quẩy chiên giòn, và ngồi ăn xì xụp cho nó ấm bụng.

Cũng giống như những thực khách khác trong quán, Cao Cường ngồi ăn hết sức thong thả bình thường. Xong nếu có ai để ý thì sẽ thấy ánh mắt của hắn lúc này phi thường lạnh giá.

Bởi hắn cảm nhận được sau lưng có vài ánh mắt ác ý đang nhìn tới chằm chằm.

Cao Cường còn nhớ rõ ngồi bàn sau lưng hắn là một nhóm bốn gã thanh niên xăm trổ đầy mình.

Đã thế mặt mũi trông ngáo ngáo ngơ ngơ với cặp mắt lúc nào cũng trợn ngược. Dám chắc bất cứ ai khi nhìn vào cũng đều nhận xét bốn cái gã này không phải là thứ đồ gì tốt.

Cao Cường đương nhiên không hiểu bọn chúng là muốn dõ trò mèo gì.

Có điều đang sẵn bụng bội đêm nay phí sức không công một chuyến. Mấy gã khố rách áo ôm này mà dám tiến tới tìm chuyện, Cao Cường không ngại

tiền chúng đi gặp ông bà tổ tiên.

Giải quyết xong bát phở với hơn chục chiếc quẩy, Cao Cường kêu gọi phục vụ tới rồi thanh toán tiền.

Đứng dậy để rời khỏi, khi đi ngang qua bàn bốn gã xăm trổ còn đang ngồi ăn. Thấy chúng ngẩng mặt nhìn lên, Cao Cường không chút kiêng dè quăng tới ánh mắt đầy khinh miệt.

Hành động của hắn đương nhiên khiến bọn chúng nổi giận.

Có điều đúng lúc này từ ngoài tiến vào hai người mặc cảnh phục.

Gọi món xong hai người cảnh quan liền hướng đi tới chiếc bàn mà Cao Cường vừa mới đứng lên. Trước khi ngồi xuống họ còn quét mắt lạnh lùng nhìn qua bốn gã bặm trợn một lượt.

Trông thì hồ báo cáo chồn như gì, thế mà mới bị liếc mắt có một cái, bốn gã côn đồ nửa mùa này liền khúm núm cúi gằm cả mặt. Cầm đũa gấp phở mà tay còn không ngừng run rẩy.

“Hừ..”

Vút lại một tiếng hừ lạnh khinh thường thấy rõ.

Một tay đem nhét túi quần, Cao Cường cứ thế nghênh ngang ra khỏi quán.

Sau đó ngồi lên xe, mở khoá, nổ máy và phóng đi.

Lén lút nhìn theo ánh đèn pha chiếu hậu của chiếc Harley dần xa khuất, ánh mắt bốn gã côn đồ khá là lạnh lẽo. Bọn chúng đương nhiên là có lý do để đập Cao Cường một trận.

Đáng chết lại có hai gã cảnh quan chạy tới ăn sáng.

Thành ra bọn chúng là không dám ho hoe mạnh động.

Đám ngốc bức này còn không biết rằng bọn chúng vừa mới lượn lờ trước cửa Quý Môn Quan đâu.

Nhìn chung chỉ là một đám côn đồ các kè mà thôi, đến bao nhiêu đá gãy chân bấy nhiêu. Cho nên rời khỏi quán, Cao Cường liền không thèm để tâm tới nữa cho nó một người.

Chỉ sau có vài phút, Cao Cường dừng đỗ xe trước cổng nhà.

Có điều cũng đúng lúc này hắn cảm nhận thấy một khí tức vô cùng quen thuộc.

“Mẹ nó”

Buột miệng mắng chửi một câu, hắn nhanh như chớp mở cổng rồi lao vào trong sân. Ngay đến chiếc Harley Davidson yêu quý cũng bị bỏ mặc dựng chỏng chơ ở ngoài cổng.

Việc đầu tiên Cao Cường làm đó là nhào đến bờ ao nước mini trong góc sân. Sau đó tập trung toàn bộ tinh thần để mà chăm chú đếm đi đếm lại số lượng của đàn cá chép vàng.

Đếm tất cả 6 lần, xác định còn đủ 9 con cá tung tăng bơi lội trong ao.

Cao Cường mới có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chỉ là đàn cá chép vàng mà thôi, mua ngoài chợ có mà đầy. Nhưng trước khi bàn giao nhà, Hoàng lão đã dặn đi dặn lại, thậm chí yêu cầu hắn phải hứa hẹn đảm bảo đàn cá.

Hứa mà không làm được thì kỳ cục lắm.

Nhất là sống lủi thủi một mình khá buồn, có đàn cá bầu bạn cũng tốt.

Thành ra suốt những ngày qua, hắn vẫn luôn chăm nom bọn chúng vô cùng cẩn thận.

Thực sự thì Cao Cường cũng không phải vô duyên vô cớ mà lo lắng. Bởi vì đang nằm chễm chệ sát ở bờ ao lúc này đây lại chính là tiểu miêu đạo tặc.

Trên thế gian này có con mèo nào mà không thích ăn cá đâu cơ chứ? Tiểu miêu mà hứng lên thì nó khoắng cả đàn chỉ trong một nốt nhạc thôi a.

Lo lắng an nguy của đàn cá qua đi, trong đầu Cao Cường bắt đập ngập tràn nghi vấn.

Như là tiểu miêu vì sao còn chưa rời khỏi thành phố? Rồi thì tiểu miêu làm sao lần mò được tới đây? Và tiểu miêu chạy tới nhà hấn để làm cái quái gì?

Chưa biết cuộc hội ngộ với tiểu miêu là tốt hay xấu. Xong vừa nhớ tới trảng cảnh như thằng ngu đứng nói chuyện với một con mèo, Cao Cường nào bộ liền muốn sung.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Gọi Người Là Lão Hồ

Từ tường bao đến mái nhà, rồi cả trong sân đều không thiếu Địa Lôì Phù được chôn ngấm xuống, ấy thế mà tiểu miêu đạo tặc ngay cả cọng lông cũng không sót mẻ.

Trông thì đen thùi lùi mà cái sổ của tiểu miêu xem ra lại đỏ quá trời đi.

Mất người mất mèo nhìn nhau chán chê một hồi, Cao Cường trước tiên liền chạy đi dắt xe vào sân để còn đóng cổng cái đã.

Đem xe cất vào nhà kho xong, Cao Cường lần nữa đi tới bờ ao, vừa vỗ lên vai mình vừa nói:

“Muốn theo ta vào nhà thì lên đây”

“Viu..” – Âm thanh xé gió vang lên..

Cao Cường theo đó tức thì cảm thấy trên vai hấn có thêm đồ vật đồng tây. Khỏi cần nhìn cũng biết là tiểu miêu vừa nhảy lên ngồi.

Đi thẳng vào trong phòng khách, Cao Cường chỉ tay tới lớp đệm nhưng mềm mại của chiếc ghế thái sư.

Tiểu miêu hiểu ý liền phốc một cái nhảy xuống ghế mà ngồi chễm chệ.

Nhìn thoáng qua tiểu miêu, Cao Cường thật không biết nói gì cho phải đây.

Đưa ra những câu hỏi như kiểu sao người không rời thành phố? Sao người lại tìm được tới nơi ta sống? Rồi người tìm ta làm gì?

Chắc chắn tiểu miêu nghe hiểu và cũng sẽ trả lời được.

Thế nhưng câu trả lời có nội dung ra làm sao thì cam đoan Cao Cường nghe đéch hiểu.

Đặt mông ngồi xuống phần còn lại của chiếc ghế thái sư, tiện tay đem mũ lưỡi chai khẩu trang tháo bỏ, hấn phút chốc lâm vào trầm tư.

Xem ra chỉ có thể hỏi những câu đơn giản nhất, Cao Cường liền nhìn tới tiểu miêu:

“Người là muốn sống cùng ta?”

“Meoo..” – Tiểu miêu khê kêu một tiếng đi kèm với gật đầu cái rụp.

Hay lắm, tiểu miêu đạo tặc này là muốn chạy tới ăn bám tiết tấu chắc luôn rồi đây.

Có tiểu miêu bầu bạn cũng tốt, nó dư thừa lợi hại để trông giữ nhà. Cho nên Cao Cường đương nhiên không ngại thu nhận tiểu miêu.

Chỉ có điều nghĩ tới tình thế hiện tại, Cao Cường thờ dãi nhìn tiểu miêu và nói:

“Cuộc sống của ta nhìn thì tưởng yên ổn, nhưng thật ra ngập tràn sóng gió. Có quá nhiều hiểm nguy mà chính bản thân ta cũng không lường trước được. Chạy tới sống cùng ta, chưa hấn đã tốt cho người”

“Meo.. Meo.. Meo..”

Tiểu miêu ngay tức thì nhồm dậy ngồi thẳng y như người. Vừa luôn miệng kêu, vừa khua khoắng hai cái chi trước bé nhỏ tin hín của nó.

Cao Cường: “....”

Chỉ có sung thôi là chưa đủ, não bộ của hấn các loại đây là muốn chướng.

Tuy không hiểu tiểu miêu là đang trình bày cái khi gì, xong Cao Cường vẫn đoán được một điều. Đó là tiểu miêu nhất quyết muốn ở lại.

Tránh bị tiểu miêu nhìn bằng ánh mắt như nhìn một kẻ ngu.

Cao Cường kiên nhẫn ngồi nghe, thuận tiện giả bộ gật gù ra điều ta đây hiểu hết.

Đợi cho tiểu miêu lần nữa yên lặng trở lại, Cao Cường mới đầy bất đắc dĩ mà nói ra:

“Ngươi đã muốn vậy thì cứ sống ở đây đi. Khi nào nguy hiểm tìm tới thì mau chóng bỏ chạy cũng được”

“Meo.. Meo.. Meo..”

Lại nữa, tiểu miêu tiếp tục vừa kêu vừa khua khoắng hai chi trước. Khác biệt lần này cái mặt mèo của nó phụng phịu ra điều rất là không vui.

“...”

Cao Cường có cảm tưởng tiểu miêu đang khoe khoang nó là một con mèo vô cùng nghĩa khí đấy nhé.

Đi kèm với đó, tiểu miêu giống như đang khiển trách hấn vì cái tội xem thường nó nữa thì phải?!

Vẫn biết tiểu miêu là yêu tinh đấy, xong trạng cảnh lúc này cũng quá điên rồ và quá gây nhức đầu.

Cao Cường một tay vỗ trán, một tay dơ lên ra hiệu cho tiểu miêu ngừng lại. Sau đó mới đầy chịu thua, nhìn qua nó và nói:

“Được rồi ta sai, ngươi muốn thế nào thì tùy ngươi đi”

“Meo..” – Tiểu miêu ngay tức thì hài lòng thấy rõ, khẽ kêu một tiếng đáp lại, liền cuộn mình nằm xuống.

Nhìn tiểu miêu như ông kãnh nằm đó, chưa gì Cao Cường đã phần nào cảm nhận thấy nỗi khổ của phận con sen chăm bẵm thú nuôi rồi đấy.

Mà thôi kệ đi, thú nuôi vớ vẩn làm sao so sánh với tiểu miêu thông minh tinh quái được.

Có điều Cao Cường vẫn phải cảnh báo dặn dò tiểu miêu một chút, vì thế hấn nghiêm túc mà nói:

“Tiểu miêu, có vài điều ngươi phải lưu ý”

“Meo..” – Vẫn nằm yên đó, tiểu miêu khẽ kêu một tiếng như thể bảo hấn có gì thì mau nói luôn đi.

Chép miệng một cái, Cao Cường chậm rãi liệt kê ra:

“Thứ nhất không được phép trộm đồ về bện ổ. Ta sẽ mua đồ về dựng một cái ổ thật đẹp cho ngươi”

“Meo..” – Tiểu miêu không chút chần chừ, gật đầu cái rụp.

Cao Cường yên tâm tiếp tục nói:

“Thứ hai là khi ra ngoài thì không được bộc lộ thân phận yêu tinh trước mặt người thường. Càng không được phép tấn công gây thương tổn bọn họ”

“Meo..” – Vẫn như cũ, tiểu miêu khẽ gật đầu một cái.

Cao Cường càng thêm nghiêm túc nói ra:

“Những khi ta đi vắng mà có kẻ nào xâm nhập vào nhà của chúng ta. Ngươi phải toàn lực đánh hạ, không cho phép hấn được rời đi, nhớ chưa?”

“Gừ..” – Lần này tiểu miêu đứng bật dậy, nhe ra hàm răng mà gầm gừ.

Nếu còn không hiểu ý tứ của tiểu miêu là gì thì Cao Cường nên đập đầu đi chết cho rồi.

Hấn đưa tay tóm lấy tiểu miêu còn đang mái xù lông gầm gừ, rồi cứ thế đặt nó nằm lên trên đùi mình.

Mới đầu không thích ứng, tiểu miêu hơi chút dẫy dụa. Có điều Cao Cường đưa tay xoa đầu nó một lúc, tiểu miêu liền không khác thú nuôi thông thường, nằm im lìm đăm hương thụ.

Trong đầu mau chóng suy tính thiệt hơn, Cao Cường mới cúi xuống nhẹ giọng mà hỏi:

“Nhóc ngươi có muốn một ngày trở thành yêu thú? Tu hành và trở thành yêu tộc cường đại?”

“Mèo.. Meo.. Meo.. Meo..” – Một tràng miêu ngữ bắn ra nhanh như gió. Quan trọng tiểu miêu còn khẽ gật đầu một cái, có thể rút gọn câu trả lời của nó là “ta đương nhiên muốn” đi.

Không chút chậm trễ, Cao Cường khẽ mỉm cười, đầy chân thành mà khuyên nhủ:

“Đã muốn được như vậy thì nên tránh tạo sát nghiệt. Bởi vì yêu tinh mà giết người này nọ là không tốt. Chưa đến lúc cùng đường thì đừng nguy hại tính mạng của ai, nhớ chưa?”

“Mèo.. Meo.. Mèo.. Mèo..” – Tốt lắm, tiếp tục một tràng miêu ngữ dài lê vãn thế.

Cao Cường: “...”

Đợi cho tiểu miêu ngừng kêu, Cao Cường trầm ngâm một chút liền trả lời bừa:

“Ta không rõ yêu tinh yêu thú tiến hoá tu hành thế nào. Ta chỉ biết yêu tinh mà bị sát nghiệt quán thân thì tu hành gặp phải rất nhiều trở ngại. Chưa tính đến còn rơi vào cảnh người người đuổi giết”

“Mèo.. Meo.. Meo..” – Lần này tiểu miêu đáp lại vô cùng ngắn gọn. Có điều nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nó giống như thể đang nói lời cam đoan rằng sẽ không làm ra điều gì dại dột.

Không biết có phải bản thân nhìn nhầm đoán sai hay thế nào, xong Cao Cường vẫn cứ là phải tranh thủ dịp này để dặn dò tiểu miêu thêm một chút thì mới được:

“Tiểu miêu, ta sẽ nấu cho ngươi thật nhiều món ngon. Còn đàn cá trong ao ngoài sân là của người khác nhờ ta chăm sóc, ngươi không thể vì đói bụng mà nuốt chúng đâu đấy”

Nghe xong tiểu miêu không có mở miệng đáp lại, nó đơn giản liếc mắt nhìn hẩn một cái rồi khẽ gật đầu.

Ánh mắt này không mang theo ý tứ “ta đã biết”.

Mà là ánh mắt ngập tràn khinh miệt, như thể muốn nói “có mấy con cá vớ vẩn ta đây chẳng thèm ăn”.

Cao Cường: “...”

Mà thôi, tiểu miêu hứa hẹn không đụng chạm đàn cá vậy là tốt rồi.

Cao Cường vì thế đặt nó nằm lại trên ghế thái sư. Bản thân hẩn thì trở về phòng lấy quần áo rồi đi tắm.

Lần nữa trở ra phòng khách, thấy tiểu miêu nằm đó ngủ ngon lành. Cao Cường liền đi về phòng của mình, tranh thủ ngồi xuống tu luyện rồi ngủ.

Tỉnh giấc đã là giữa trưa.

Cao Cường liền xuống bếp nấu vài món đơn giản rồi bung lên phòng khách.

Chỉ có cơm trắng, thịt rang, trứng ốp la, xong tiểu miêu đánh chén ngon lành vô cùng.

Buồn cười ở chỗ nhìn trông nhỏ bé tin hìn, thế mà nó ăn uống còn ác liệt hơn cả Cao Cường.

Kể ra ăn uống dễ nuôi kiểu này cũng tốt, chứ tiểu miêu mà là thể loại kén cá chọn canh thì Cao Cường thả đuôi cỏ nó đi nơi khác mà sống cho lành.

Dùng bữa xong, để mặc tiểu miêu ngây ngốc ở nhà, Cao Cường lái chiếc hai kỳ chạy đi mua sắm đồ.

Cũng không gì nhiều nhận, chỉ là đặt mua một chiếc thau gỗ, mấy tấm nệm, cùng một chiếc tủ lạnh lớn.

Đến khi Cao Cường mua nguyên liệu nấu ăn trở về, đã thấy xe ba gác chở những đồ này tới công nhà.

Thanh toán tiền xong liền để bọn họ rời đi, Cao Cường tự mình chuyển những đồ đặt mua này vào trong.

Trước tiên là an bài tủ lạnh mới xuống phòng bếp, sau đó ngồi điều chế chiếc thau gỗ thành cái ổ êm ái, để sau này tiểu miêu thoải mái mà nằm ngủ.

Mà có vẻ như tiểu miêu cũng khá là khoái cái ổ tự chế này đấy.

Cao Cường vừa hoàn tất nhồi lóp nệm bông là nó nhào luôn tới nhún nhảy tung tung.

Nhìn khác nào chú mèo nhỏ hiếu động đâu có chứ, chẳng có nửa xu phong phạm yêu tinh cái gì cả.

Cao Cường cứ thế khiêng cả “cái ổ” cùng với tiểu miêu đang nghịch ngợm bên trên mang vào phòng khách, và đặt xuống bên cạnh ghế thái sư.

Nghĩ nghĩ một chút, hắn liền vỗ vỗ lên vai và nói:

“Trong nhà có nhiều bầy rập, đi thôi, để ta chỉ cho ngươi biết đường còn tránh”

“Meo..”

Khẽ kêu một tiếng, tiểu miêu xiu một cái liền nhảy lên bả vai của hắn mà ngồi chễm chệ.

Cao Cường ngựa không dừng vó liền tung tăng chạy khắp từ trong nhà ra tới ngoài sân. Cứ tới vị trí nào chôn dấu Địa Lô Phù là ngừng lại, chỉ tay nói cho tiểu miêu biết mà ghi nhớ lại.

Hoàn tất một vòng, Cao Cường liền kiểm tra xem tiểu miêu đã ghi nhớ được bao nhiêu.

Không ngờ tiểu miêu trí nhớ tốt vô cùng. Nó đi trước dẫn đường rồi chỉ ra không sót một vị trí nào cả.

Để tránh phát sinh sự cố đáng tiếc, Cao Cường liền yêu cầu tiểu miêu tiếp tục dẫn đi dẫn lại vài vòng.

Xác định mọi việc đã ổn thoả, Cao Cường liền dẫn dò tiểu miêu không được chạy lên mái nhà nghịch ngợm. Bởi vì trên đó Địa Lô Phù dấu loạn quá, đến hắn còn chả nhớ nổi vị trí.

Kể đó Cao Cường liền để mặc tiểu miêu nghịch gì thì nghịch, còn hắn thì đi ra ngoài sân tu luyện võ kỹ.

Vốn tưởng rằng tiểu miêu sẽ chạy về ổ rồi lười biếng nằm ngủ. Nào ngờ nó nằm luôn ở hiên nhà mà nhìn hắn tu luyện, lâu lâu còn há miệng kêu inh ỏi không hiểu là cô vũ hay chê bai gì.

Cái hành động này của tiểu miêu khiến Cao Cường nhớ tới khi trước..

Mỗi khi hắn tập luyện thì đều có Hồ lão ngồi kè kè ở một bên mà luôn mồm mắng chửi..

Không hiểu sao tâm tư có chút xúc động, Cao Cường quay phắt sang nhìn tiểu miêu và nói:

“Nhóc, từ nay ta liền gọi ngươi là Lão Hồ, thế nào hả?”

“Meoooooooo..”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Lại Gặp

Yên Lăng, vốn là một khu tập thể lâu đời được xây dựng từ hơn trăm năm trước. Mục đích là để tạo điều kiện sống ổn định cho công nhân viên chức làm việc tại một tập đoàn nào đó nay đã phá sản từ lâu.

Không còn tập đoàn hùng mạnh đứng ra duy tu.

Cũng không thể nhà ai muốn sửa chữa thế nào thì sửa.

Rồi lại thêm vướng mắc với hàng đồng quy tắc thủ tục này nọ.

Dần dà khu tập thể gồm 12 toà nhà 6 tầng bị xuống cấp vô cùng trầm trọng.

Có quá nhiều hiểm hoạ rình rập đối với những hộ gia đình sinh sống ở nơi đây. Cho nên từ hơn hai mươi năm trước liền đã lũ lượt chuyển đi nơi khác mà mua nhà mới.

Rồi cách đây mười năm, nơi này được phê duyệt dự án biến đổi thành khu chung cư hiện đại. Tiền đền bù giải phóng mặt bằng đều sớm hoàn tất êm thấm đầu vào đó.

Ngất một nỗi, khởi công chưa đầu vào đâu thì vốn điều động của phía chủ đầu tư gặp phải vấn đề.

Để rồi bỏ mặc lại nơi đây chỉ là những căn nhà vẫn còn đang gạch ngói dang dở.

Và bởi ngừng thi công thời gian quá dài, vấn đề lương lậu cũng thiếu minh bạch. Khu chung cư chưa thành hình này liền chẳng còn ai ở lại ngó ngang trông coi nữa.

Và chắc hẳn phải còn những vướng mắc phi thường khó nói nào đó. Mới khiến cho cơ quan ban ngành cũng chẳng thèm để ý tới mảnh đất đáng đồng tiền bát gạo này.

Sau này tầng lớp lao động nghèo lũ lượt đổ xô tới đây chiếm dụng nhà cửa làm nơi cư trú.

Dần hình thành một khu dân cư được báo trí nhiều lần nhắc tới với cái tên gọi là xóm bụi Yên Lãng.

Để mà nói thì lúc ban đầu mới hình thành, cũng chẳng có lý do gì để người ta phải chú ý tới một nơi xập xệ nghèo nàn như là xóm bụi Yên Lãng này cả.

Nhưng cũng chính vì là một nơi bị buông lỏng quản lý, sau này có không thiếu những thành phần bất hảo từ đâu đó dạt về xóm bụi Yên Lãng mà ẩn thân.

Kèm theo đó là đủ thứ tệ nạn như cờ bạc rượu chè, phò phạch đi điểm, rồi thì nghiện ngập hút chích..

Điều này khiến xóm bụi Yên Lãng biến trở thành một địa bàn hết sức là phức tạp..

Xong tình trạng này cách đây hơn một tuần đã bị phá bỏ.

Bắt nguồn từ việc liên tiếp xảy ra những vụ việc chết người vô cùng quỷ dị.

Nói trắng ra là sau khi báo trí đưa tin rùm beng, lực lượng chức năng bắt buộc phải tiến hành điều tra. Những thành phần bất hảo đánh hơi thấy liền trốn bằng sạch.

Phút chốc xóm bụi Yên Lãng liền trở lại là một xóm lao động nghèo như trước đó..

Chỉ có điều những vụ việc chết người kỳ quái kia, vẫn chưa chịu ngừng lại. Để rồi không thiếu những tin đồn về việc xóm bụi Yên Lãng bị ma quỷ quấy phá lan truyền ra.

Đã thế cứ mỗi sáng ra là lại nghe tin có một người vô duyên vô cớ ngỏm củ tỏi.

Xin lỗi chứ, dù là những kẻ chẳng hề tin vào chuyện ma quỷ, cũng bắt đầu thấy sợ hãi gần chết.

Chính vì thế mà hai ba ngày gần đây, lượng người chuyển đi gia tăng đột biến. Xóm bụi Yên Lãng bỗng chốc trở thành một nơi vắng tanh vắng ngắt.

Xong vẫn còn những người vì hoàn cảnh tiền bạc không được dư dả, đành cam chịu bám trụ lại nơi đây.

Và tính đến nay đã có tất cả 16 vụ việc chết người.

Mạng 3G phọt phẹt khổ thế đấy, tìm kiếm tin tức khó tránh khỏi bỏ sót.

Không ngờ tình cờ nghe thấy mấy thím bán hàng ngoài chợ buôn dưa lê, Cao Cường là không tài nào biết đến tin tức có phần quá động trời này.

Và thế là ngay trong đầu giờ chiều, Cao Cường liền hoá thân vào vai nhà báo, rồi la cà khắp những quán nước vỉa hè tại khu vực lân cận xóm bụi.

Qua đó tìm hiểu được toàn bộ những thông tin trên.

Nhìn chung với việc 100% nạn nhân là những người có hoàn cảnh không được tốt.

Trải qua phán đoán sơ bộ, Cao Cường cho rằng tám chín phần là do Quỷ Bất Hạnh tác quái tác quái.

Quỷ Bất Hạnh.

Có nguồn gốc từ những kẻ tự tử mà chết.

Chính bởi cái hành vi không biết quý trọng mạng sống của bản thân, mà những kẻ này khi xuống Âm Phủ sẽ phải đón nhận hình phạt khá nặng nề.

Đặc biệt là cái chết gây ra tầm ảnh hưởng quá lớn, thì hình phạt lại càng khủng khiếp.

Trong đó có việc không được siêu sinh, hàng ngày bị ép phải nhớ lại những sai trái của bản thân.

Cao Cường không rõ cái việc phải gặm nhấm lại quá khứ sẽ thấy bao nhiêu đau khổ. Hẳn chỉ biết rằng hình phạt này dẫn sinh ra Quỷ Bất Hạnh.

Loài quỷ hồn chuyên môn tìm tới những người có cuộc đời không được như ý.

Nó sẽ dùng huyền thuật khiến họ lạc vào giấc mộng, trải qua một cuộc đời ảm đạm hạnh phúc.

Và khi linh hồn của nạn nhân đạt tới trạng thái hưng phấn, cũng là lúc Quỷ Bất Hạnh bắt đầu dùng bữa.

Đương nhiên cũng không phải Quỷ Bất Hạnh rảnh rỗi hay gì mới đi gây án kiểu bệnh hoạn thế này.

Bởi theo cảm nang quỷ hồn ghi chép thì việc cắn nuốt linh hồn hưng phấn, trợ giúp Quỷ Bất Hạnh phần nào xoa dịu đi sự đau đớn do phải gặm nhấm tội lỗi hàng ngày.

Tình hình nhìn chung là thế, có điều hiện tại đang là ban ngày.

Cho nên sau khi thu thập tin tức xong, Cao Cường liền lái xe trở về nhà.

Vòng vèo trên đường chán chê rồi cuộc Cao Cường cũng về tới tiểu khu. Hôm nay có điểm hơi khác lạ khi mà không thấy Túc lão dọn quán nước ra bán như thường lệ.

Rất nhanh Cao Cường về tới nhà, vừa dắt xe vào trong sân.

Hắn liếc mắt liền thấy Lão Hồ đang nằm ở bờ ao, nhìn chăm chăm đàn cá tung tăng bơi lội.

Tràng cảnh này để cho Cao Cường không khỏi thót cả tim. Phi thường lo lắng Lão Hồ vì không kìm nén được mà đôi ba trảo khoắng sạch cả đàn cho vào bụng luôn á.

Đóng cổng xong, hắn tức tốc chạy tới nhấc bổng Lão Hồ lên và nói:

“Mấy con cá cảnh mà thôi, nhìn thì đẹp mà ăn không ra gì đâu. Để ta chiến nguyên một con gà mập ú ụ, đảm bảo ăn ngon đến từng khúc xương”

“Meo.. Meo.. Meo..” – Một tràng miếu ngữ tuôn ra, đi kèm với gật đầu cái rụp.

“...”

Cao Cường mà hiểu được thì chết liền, bởi vậy hắn liền đánh trống lảng sang chuyện khác:

“Đêm nay ta phải ra ngoài giải quyết công việc. Ngươi lưu ý trông nhà cho cẩn thận. Nếu để trộm cắp đột nhập lấy đi thứ gì, thì đừng hòng ta nấu đồ ngon cho mà ăn”

Đáng tiếc rằng pha bẽ lái này của hắn không đe dọa được Lão Hồ.

Thậm chí còn phải đón nhận cái liếc mắt chứa nguyên một bầu trời khinh bỉ.

Trong lòng đầy phiền muộn, Cao Cường đem thả Lão Hồ xuống đất, rồi phát tay và nói:

“Đi đâu chơi thì đi đi, nhớ đúng giờ về ăn cơm là được”

Dứt lời liền không thèm để ý Lão Hồ nữa, hắn cứ thế thẳng hướng phòng bếp mà đi tới.

Lão Hồ đứng đó nhìn theo bóng lưng hắn, mặt mèo béo mập ngập ngừng như thể muốn kêu rồi lại thôi.

Sau cùng Lão Hồ lần nữa chạy đến bờ ao, nằm xuống tiếp tục nhìn chăm chăm tới đàn cá dưới nước.

Lão Hồ cũng không chỉ nằm im như Cao Cường trước giờ vẫn luôn lăm lăm. Thi thoảng nó lại đuổi một chi trước ra, chạm nhẹ nhẹ lên trên mặt nước.

Kỳ lạ một màn liền diễn ra, đàn cá thế nào lại không hề có nửa điểm tỏ ra sợ hãi gì cả.

Chúng thậm chí còn mau chóng bơi lại gần, rồi liên tục đụng chạm vào bàn chân nhỏ nhắn của Lão Hồ.

Dám chắc Cao Cường mà chứng kiến tràng cảnh này, đảm bảo con người muốn rơi ra khỏi lồng mắt.

Bởi đây rõ ràng là Lão Hồ đang cùng đàn cá chơi đùa.

Không những thế, chúng còn chơi đùa phi thường vui vẻ nữa đây.

Đúng 11 giờ khuya, Cao Cường ngồi trên chiếc Harley Davidson rời khỏi tiểu khu.

Mục tiêu đương nhiên chính là xóm bụi Yên Lăng, có điều khoảng cách lên tới hơn 40 dặm. Lại thêm không tiện chạy với tốc độ quá nhanh, nên mất gần một giờ hắn mới đến được nơi.

Chưa biết có đựng độ quý hồn hay không, nhưng chạy thẳng xe vào xóm bụi thì hơi vướng bận.

Bởi vậy Cao Cường liền đem gùi chiếc Harley tại một bãi trống giữ xe cách xóm bụi hơn 1 dặm đường.

Sau đó mất chưa tới ba phút thì triển Miêu Bộ với tốc độ cao, Cao Cường liền dừng chân tại đầu xóm.

Còn chưa tiến vào bên trong mà Cao Cường đã cảm nhận thấy một bầu không khí mù mịt chướng khí.

Có điều bầu không khí bức bối này là do lối sống sinh hoạt của những người trú ngụ tại nơi đây gây ra.

Hay nói thẳng ra là ai cũng ôm tâm lý nơi đây chỉ là chỗ sống tạm bợ. Để rồi nửa xu ý thức giữ gìn cũng chẳng có, khiến cho môi trường rơi vào tình trạng ô nhiễm vô cùng trầm trọng.

Sống trong cảnh này mãi thì chẳng cần ma quỷ ám đầu, vài năm nữa cũng đủ bệnh tật mà toi com rồi.

Gạt bỏ những vấn đề chẳng liên quan ra khỏi đầu..

Cao Cường đưa mắt tập trung quan sát hiện trạng bầu trời phía trên xóm bụi. Không khó để hắn phát hiện ra được mùi điểm bông bênh trôi nổi thứ khí thể mang màu huyết hồng.

Khí thể màu hồng này tất nhiên chính là âm khí.

Chỉ có những nơi quý hồn cư ngụ lâu dài, hoặc từng thi triển ra quý pháp, thì trên bầu trời mới nồng nặc âm khí như thế này.

Quý hồn có ngảy gốc ở xóm bụi Yên Lăng hay không thì Cao Cường chịu thua.

Nhưng việc quý hồn đã từng thi triển quý pháp ở đây là điều không cần phải bàn cãi thêm nữa.

Đặc biệt có một vị trí đến hiện giờ âm khí còn đang không ngừng từ phía dưới bốc lên trời. Khỏi cần phải nói ra cũng dễ dàng hiểu được nguyên nhân dẫn tới tình huống này là gì.

Không cần chờ thêm nữa, Cao Cường ngay lập tức chân đạp Miêu Bộ lao thẳng vào trong xóm bụi.

Chỉ có điều vừa mới di chuyển chưa đầy 200 mét, Cao Cường liền đã phải phanh gấp lại.

Đơn giản là vì hắn nhìn thấy một tên gốc gác đang thậm thụt ở ngay phía trước.

Không ai khác chính là huyền môn tu sĩ Cẩm Quân – Diên Lộc.

Cao Cường cũng lưỡng lự trước tới tình huống sẽ đụng độ phải Cẩm Quân ở nơi đây.

Nhưng qua cái dáng vẻ nắn nót cẩn thận từng li từng tí một, có vẻ như gã tu sĩ gà mờ này là đi một mình.

Đưa tay vân vê cảm thoáng suy nghĩ một chút, sau cùng Cao Cường liền như làn gió tiếp cận và vỗ vai người anh em Cẩm Quân này một cái.

“Má ơi..”

Một tiếng la thất thanh xé toạc bầu trời đêm, kèm theo đó là hình ảnh một huyền môn tu sĩ bởi vì sợ hãi quá độ mà té nhào lăn lộn trên mặt đất.

Mẹ nó, thứ tu sĩ gì mà lại yếu bóng vía thế này?

Cao Cường không khỏi tức giận quát:

“Nhìn người có ra cái thể thống gì không hả? Mau đứng dậy kéo ta quát người một trận bây giờ”

Nhận ra kẻ vừa dọa mình sợ gần chết là ai, Diên Lộc chỉ tay, lần nữa hét toáng lên:

“Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Xua Đuổi

Diên Lộc từ dưới mặt đất bật dậy nhanh như máy, sau đó chạy vòng vòng quanh Cao Cường, nhìn trên nhìn dưới, quan sát thật lâu và thật kỹ.

Cao Cường không khỏi khó chịu, lần nữa quát lên:

“Ngươi đây là làm cái gì?”

Diên Lộc lúc này mới ngừng lại trước mặt hắn, hào hứng nói ra:

“Ta biết ngay kiểu gì cũng gặp ngươi ở chỗ thế này”

Cao Cường đưa mắt nhìn quang cảnh tạm bợ xung quanh, bực bội chất vấn:

“Ngươi là ý gì?”

Diên Lộc vội vàng xua tay giải thích:

“Ngươi đừng hiểu lầm. Bởi vì nơi này có ma quỷ tác quái, cho nên ta nghĩ khả năng lớn sẽ gặp ngươi”

Nghĩ thấy gã này nói cũng đúng, Cao Cường liền gật đầu tiếp tục hỏi:

“Nói vậy là Cẩm Quân các ngươi đang truy lùng ta?”

Đưa tay gãi tóc gáy, Diên Lộc xấu hổ trả lời:

“Không có, ta là lén lút chạy tới đây”

Cẩm Quân chạy đi tra án mà còn lén lút cái khi khô gì? Cái này liền hơi khó hiểu, khẽ nhún mày, Cao Cường vội hỏi cho rõ ràng:

“Xử lý án mạng kiểu này không phải là nghĩa vụ của Cẩm Quân các ngươi đó sao? Việc gì ngươi phải lén lút như phường trộm cắp thế này?”

Mặt thoáng hiện vẻ khó xử, sau cùng Diên Lộc vẫn là cắn răng, dứt khoát trả lời:

“Ta gia nhập Cẩm Quân chưa lâu, có những việc cũng chẳng hiểu thế nào. Chỉ biết mấy ngày trước, đang yên phía trên ra thông báo nói các tiểu đội không cần giải quyết án vụ dính líu tới ma quỷ nữa”

Xem ra Cẩm Quân cái tổ chức này có vẻ rắc rối lằng nhằng, Cao Cường tò mò hỏi thêm:

“Nói vậy Cẩm Quân các ngươi trước đây cũng dọn dẹp ma quỷ?”

Gật đầu cái rụp, Diên Lộc ngay tức thì thành thật trả lời:

“Ta nghe tổ trưởng nói là có xử lý, nhưng rất hiếm gặp. Cũng hơi khó giải quyết, vì Cẩm Quân đa số là võ môn tu sĩ, không được chuyên nghiệp trong mảng truy tung ma quỷ đồ chơi này”

Khẽ lắc đầu, Cao Cường thẳng thắn nhận xét:

“Từ cái cách thúc thúc ngươi dạy dỗ, là đủ hiểu hiện giờ đa số huyền môn tu sĩ cũng không còn chú tâm tới kỹ năng diệt trừ yêu ma quỷ quái. Bởi vậy Cẩm Quân gặp khó khăn trong việc xử lý án vụ linh dị, chưa hẳn đã tại vì quân số chủ yếu là võ môn”

Đây là lần thứ hai vị thúc thúc mà Diên Lộc kính trọng bị Cao Cường chê bai. Có điều lời hắn nói phản ánh đúng tình hình thực tại, Diên Lộc dù muộn phiền hơn nữa, cũng chẳng phản bác được gì.

Không quan tâm Diên Lộc buồn bực ra sao, Cao Cường tiếp tục dò hỏi:

“Cẩm Quân đã ban cấm lệnh mà ngươi còn mò tới đây làm gì? Lần trước suýt chết vẫn chưa chừa?”

Nổi muộn phiền trong lòng Diên Lộc lúc này đây gia tăng theo cấp số nhân luôn rồi. Thường ngày vẫn luôn bị đám người trong tiểu đội đùa giỡn vì thực lực quá nhỏ yếu thì chớ.

Giờ chạy ra ngoài mà cũng không tránh thoát khỏi cảnh bị người chê bai.

Thế nhưng cái gã thần bí trước mặt lại có tư cách để làm điều đó, thành ra Diên Lộc không biết sống sao cho vừa. Nếu có thể thì hắn phi thường muốn khóc, bởi đau lòng quá a.

Không hiểu gã gã mờ này cứ nhấn nhá cái gì, Cao Cường nhún mày hỏi:

“Ban tối ăn phải cái gì không tốt?”

Thiếu chút bị câu hỏi này khiến trượt chân té ngã, Diên Lộc buồn bực đáp:

“Ta là không cam lòng bỏ mặc những người ở đây chịu chết, cho nên mới chạy tới xem sao”

Chép miệng một cái, Cao Cường chân thành khuyên nhủ:

“Không phải có ý chê bai gì ngươi. Thế nhưng theo ta thấy thì ngươi còn chưa sẵn sàng với những cuộc chiến dạng này. Quý hồn là thứ không thể đùa giỡn được. Mà ngươi còn chưa trang bị cho bản thân đầy đủ kiến thức và kỹ năng, đã vội va chạm với chúng thì chỉ có con đường chết mà thôi”

Hít sâu một hơi, Diên Lộc thẳng thắn nói ra ý định:

“Chính vì hiểu bản thân còn nhiều thiếu sót nên ta lại càng phải tới đây. Bởi chỉ có trong những trường hợp như này thì may ra mới gặp được ngươi. Ta hi vọng ngươi có thể truyền thụ cho ta kiến thức và kỹ năng tiêu diệt yêu ma quỷ quái. Làm ơn”

Nói dứt lời, Diên Lộc chắp hai tay, cúi gập người 90 độ.

Cao Cường ngay tức thì đưa tay dựng gãi đứng thẳng dậy, rồi lắc đầu và nói:

“Ta là không thể chỉ dạy cho ngươi điều gì cả”

Diên Lộc ngơ ngác hỏi:

“Tại sao?”

Cao Cường nhún vai:

“Ta còn đang phải học tập bỏ cha. Ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, không có thời gian dạy dỗ ngươi”

Cao Cường không phải kẻ ngớ ngẩn, giờ mà nhận lời là một tỉ phần trăm sẽ bị cái gã Diên Lộc gà mờ này bám dính, vậy khác nào tự mua dây buộc mình?

Diên Lộc chỉ là tu sĩ thông thường thôi đã đành, có thể thu nạp làm tiểu đệ cũng không tệ. Đằng này gã là người của Cẩm Quân, quá lằng nhằng và rắc rối.

Cao Cường cũng không có nói láo, chính bản thân hắn còn biết bao nhiêu là thứ chưa học tập xong đây. Rồi còn phải giữ kín bí mật Âm Phủ này nọ nữa chứ.

Và lại còn một điểm đặc biệt quan trọng, đó là hiện tại thực lực vẫn quá yếu. Cao Cường cảm thấy mình nên xây dựng hình ảnh càng thần bí càng tốt hơn hết.

Kể ra có chút phiền não, nhưng để giữ an toàn, Cao Cường không ngại trang bức lập lòe. Chém gió là người của tông môn trời ơi đất hỡi nào đó chẳng hạn.

Bị từ chối thẳng thừng thế này, Diên Lộc trong lòng buồn lắm. Có điều hắn rất nhanh che dấu cảm xúc, mỉm cười và nói:

“Xin lỗi, là ta lỗ mãng”

Nhìn chằm chằm gã gà mờ này một chút, Cao Cường gật đầu tán thành:

“Ngươi biết vậy là tốt”

Lời tuy ngắn, nhưng ý thì dài.

Diên Lộc đứng đó há hốc cả mồm. Hắn thật không hiểu tại sao đối phương lại phủ phàng đến như vậy.

Thật lâu sau, Diên Lộc mới mở miệng cần năn:

“Ngươi không chữa cho ta chút mặt mũi được sao?”

Có cảm giác hiểu lầm gì đó thì phải, Cao Cường cổ quái nhìn Diên Lộc và hỏi:

“Thế ngươi cảm thấy ngươi lỗ mãng ở điểm nào?”

Trong lòng rất là không vui, Diên Lộc lâu bầu đáp:

“Vô duyên vô cớ yêu cầu một người xa lạ chỉ dạy, không phải hành vi lỗ mãng thì là gì?”

Chép miệng thở dài, Cao Cường đưa tay vỗ vai Diên Lộc và nói:

“Ta lại cứ nghĩ ngươi hiểu ra vấn đề rồi đâu”

Diên Lộc không khỏi cau mày vội hỏi:

“Vấn đề?”

Cơ hội dễ trang bức tới, Cao Cường liền chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn lên bầu trời rồi nói:

“Tu hành là một việc quá hao tổn thời gian và tâm trí. Để có thể toàn tâm toàn ý nâng cao tu vi thực lực, thì việc loại trừ những khía cạnh không quá cần thiết là điều hết sức bình thường”

“Thành thật dễ mà nói thì nếu không vướng víu phải thông lệ của tông môn, ta đây cũng chẳng muốn lãng phí tinh thần đi học tập đồng kiến thức trừ mà diệt quỷ này nọ làm cái quái gì cả”

“Bởi tu vi bước lên tầng thứ cao hơn, những kỹ năng Luyện Khí kỳ có thể sử dụng đã gần như là phế bỏ. Đúng ra ngươi nên cảm thấy may mắn, vì đã không phải học tập đồng kiến thức dư thừa”

Diên Lộc đi tới sánh vai đứng cùng hắn, cũng đưa mắt nhìn lên bầu trời, thở dài khẽ nói:

“Lần trước gặp ngươi, trở về ta có đi tìm thúc thúc. Đúng là thúc thúc có nói tới khía cạnh nên lược bớt những thứ không cần thiết. Thế nhưng cứ nghĩ đến cảnh trong tiêu đội chỉ có ta là kẻ vô dụng.. cảm giác vô cùng khó chịu. Cho nên sau khi suy nghĩ, ta liền chạy tới cầu cạnh ngươi”

Xem ra gã khờ này vẫn còn không hiểu ngụ ý của trưởng bối khi đem gã nhét vào Cẩm Quân là gì đây. Có điều hiểu hay không hiểu là việc của gã.

Cao Cường chẳng thèm quan tâm, đơn giản nhún vai rồi nói:

“Đó là chuyện của ngươi, không liên quan gì ta”

Nói dứt lời, Cao Cường liền cứ thế đi thẳng, để mặc Diên Lộc đứng đó với mặt mũi nhăn nhó cười khổ.

Mục đích không thành, kẻ ra trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng. Nhưng cũng chỉ chút xiu mà thôi, bởi Diên Lộc đã sớm lường trước kết cục như thế này rồi.

Mau chóng ổn định cảm xúc, Diên Lộc vội vàng đuổi theo, và chẳng mấy chốc thì bắt kịp Cao Cường.

Có chút bất đắc dĩ, Cao Cường cau mày nhìn Diên Lộc và hỏi:

“Ngươi không trở về đi? Theo ta làm cái gì?”

Đưa tay gãi tóc gáy, Diên Lộc cười cười đáp:

“Lỡ tới rồi, ta muốn nhìn xem ngươi làm thế nào diệt trừ ma quỷ a”

Tiếp tục đi về phía trước, Cao Cường lạnh nhạt nói:

“Nếu đúng là loại quỷ hồn mà ta suy đoán, chưa chắc ngươi đã xem được gì. Thậm chí tính mạng của ngươi có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm”

“Ách..” – Thoáng rùng mình, Diên Lộc lo lắng vội hỏi:

“Có nghiêm trọng như vậy? Không lẽ còn khủng bố hơn cả thứ lần trước?”

Khẽ gật đầu, Cao Cường kiên nhẫn giảng giải:

“Mỗi một loại quỷ hồn đều nắm giữ thiên phú quý thuật khác nhau. Cho nên không thể dùng bài vở thông thường làm thước đo tính toán được. Thăng tưng ra thì thứ lần trước là loại quỷ hồn dễ đối phó nhất, bởi nó còn chưa nắm giữ quý thuật gây khó dễ gì”

Không trung ra dáng vẻ xoắn quẩy như Cao Cường tưởng tượng, Diên Lộc càng thêm hiếu kỳ dò hỏi:

“Vậy thứ mà ngươi suy đoán là gì? Nó lại có thiên phú quý thuật gì?”

Mặc dù phi thường muốn phát tay bạt tai cho gã này một cái, xong đã lỡ nói rồi, Cao Cường bất đắc dĩ đành phải tiếp tục kiên nhẫn giảng giải:

“Nếu ta đoán không sai thì thứ đang tác quái ở nơi đây là Quỷ Bất Hạnh. Loài quỷ hồn này nắm giữ huyền thuật vô cùng khủng bố. Là tu sĩ mà tinh thần kém cỏi thì cũng rất khó chống cự lại được. Một khi hãm sâu vào ảo cảnh do nó tạo ra, vậy thôi xong đời”

Không để Diên Lộc kịp thời lên tiếng, Cao Cường đưa tay kim gã dừng lại, rồi nghiêm túc nói ra:

“Đối diện Quỷ Bất Hạnh chính ta còn không nắm chắc. Để an toàn, tốt hơn hết ngươi nên rời khỏi”

Cũng không phải Cao Cường rảnh háng nên mới dùng cách xua đuổi để đá kích gã Diên Lộc này. Thực sự những lời mà hắn vừa nói ra là xuất phát từ tận đáy lòng.

Bởi ảo cảnh do Quỷ Bất Hạnh tạo ra không đơn thuần chỉ đem nguy hại tới tính mạng. Cao Cường vì muốn tiết kiệm thời gian, mới không giải thích rõ ràng mà thôi.

Có mỗi chạy theo để hóng hót thôi mà cũng bị hắn ngăn cản lại, Diên Lộc tất nhiên không cam lòng. Thế nhưng thực lực bản thân thấp kém thì có thể trách được ai đây?

Sau cùng Diên Lộc chẳng thể làm gì hơn, đành đứng đó nhìn theo bóng lưng Cao Cường dần xa khuất.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Lỡ Làm Hơi Quá

Tách khỏi sự đeo bám của Diên Lộc, để không lãng phí thời gian thêm nữa, Cao Cường ngay tức khắc tăng nhanh cước bộ.

Chẳng mấy chốc hắn đi tới phía trước một toà chung cư mới xây được có 3 tầng lầu thì bị bỏ dờ.

Ánh mắt hắn khoá chặt một gian phòng nằm ngay ở tầng trệt. Nơi đang có âm khí từ bên trong không ngừng tuôn ra ngoài.

Không dám chậm trễ, Cao Cường mau chóng lấy ra Hoả Cầu Phù nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Chà.. chà..”

Cao Cường vừa định xông vào thì một giọng nói già nua vọng ra, khiến hắn phải ngừng bước chân lại.

Tiếp theo đó, một lão giả xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Lão giả mặt mũi hiền hậu, râu tóc bạc trắng. Trên thân mặc trường bào cũng một màu trắng tinh khôi.

Dù đã đem chân khí tích tụ lên hai mắt, xong đáng tiếc, Cao Cường vẫn không tài nào nhìn ra được diện mạo thực sự của lão giả này ra làm sao.

Có thể thấy huyền thuật cũng quá là khủng bố đi.

Lão giả này đích thị Quỷ Bất Hạnh là không sai được.

Khoảng cách hơi xa, ném Hoả Cầu Phù chắc chắn đối phương sẽ tránh được.

Mau chóng tính toán trong đầu, Cao Cường chậm rãi áp sát, thuận tiện lên tiếng để đánh lạc hướng:

“Quỷ Bất Hạnh, ngươi hại chết nhiều người như vậy, không sợ bị thiên lôi đánh thành tro bụi sao?”

Không quan tâm Cao Cường đang âm mưu quỷ kế cái gì, lão giả đưa tay vuốt râu, khẽ thở dài và nói:

“Những đứa trẻ đáng thương, hãy ngủ một giấc đi. Khi tỉnh dậy các ngươi sẽ thấy cuộc đời mình đã bước sang một trang sử mới..”

“Trùng chiêu” là suy nghĩ sau cùng trong đầu của Cao Cường.

Bởi giọng nói của lão giả vừa truyền vào tai, hắn hai mí mắt bỗng dưng trĩu nặng giống như đeo cùm.

Bá đạo đến nỗi còn không chờ cho có cơ hội làm ra phản ứng, ý thức đã ngay lập tức lâm vào bóng tối.

...

Không rõ đã trải qua bao lâu, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, đem ý thức của hắn lay tỉnh lại.

“Tiểu Cường ngoan, mau dậy đi nào..”

Không chỉ là giọng nói, Cao Cường còn cảm nhận thấy bàn tay ấm áp đang chạm lên gò má của hắn.

Là giọng nói của mẹ..

Là bàn tay ấm áp của mẹ..

Cao Cường choàng mở hai mắt..

Ngồi bên cạnh giường lúc này đúng là mẹ..

Với nụ cười ngọt ngào, với ánh mắt ngập tràn yêu thương..

Bản thân Cao Cường cũng không biết khoé mắt mình ươn ướt. Hắn theo bản năng, mở miệng phụng phịu giống như ngày bé đã từng:

“Cho tiểu Cường ngủ thêm chút nữa đi mà mẹ”

Tuy nhiên không vì thế mà mẹ khoan nhượng, chỉ thấy mẹ luồn tay kẹp nách và nhấc hắn dậy:

“Tiểu Cường ngoan, dậy đánh răng rửa mặt, ăn sáng rồi còn đi học nữa. Không là papa đánh đòn đấy”

Hết cách, Cao Cường đành ngoan ngoãn làm theo những gì mẹ nói. Hắn cũng không muốn bị papa lấy roi tết vào mông đâu a, đau lắm đấy..

Đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng thịnh soạn, sau đó có xe đưa tới trường..

Mọi thứ đều chân thực vô cùng..

Thế nhưng Cao Cường sẽ bị làm tưởng sao? Không hề..

Cao Cường vẫn nhận thức rất rõ rằng đây chỉ là ảo cảnh do Quý Bất Hạnh tạo ra. Và để thoát khỏi tình trạng này cũng chẳng khó khăn gì cả.

Vấn đề là hắn có muốn hay không mà thôi.

Không khó để Cao Cường nhận ra trong ảo cảnh này hắn chỉ là một đứa trẻ bình thường. Không rơi vào tình cảnh bị đám hồn ma quấy nhiễu.

Thậm chí để mà nói thì cuộc sống của hắn trong ảo cảnh có phần hạnh phúc suôn sẻ một cách thái quá.

Cao Cường sâu sắc hoài nghi hắn mà có tham vọng phát cờ khởi nghĩa. Có khi thành công cướp đoạt ngôi vua cũng chưa biết chừng ý chứ.

Diễn biến trôi qua cứ vèo vèo, Cao Cường phải công nhận một điều rằng Quý Bất Hạnh mặt hàng này phi thường có năng khiếu đi làm đạo diễn.

Đặc biệt là thể loại phim ngôn tình với cái kết siêu hồng.

Cao Cường tưởng rằng khi đạt tới số tuổi bằng với đời thực thì Quý Bất Hạnh sẽ ra đòn dứt điểm đấy.

Nào ngờ trong ảo cảnh lúc này Cao Cường đã 28 tuổi, được vào vai chú rể, cưới cô dâu đẹp như tiên.

Hôn lễ được tổ chức theo phong cách truyền thống, tất nhiên là vui mừng hạnh phúc. Nhưng tiếp sau đó thì Cao Cường rơi vào cảnh chẳng biết làm sao bây giờ.

Hay nói thẳng ra thì hắn bị kẹt ở khâu đêm động phòng..

Hiện giờ đang đi đi lại lại trước cửa, không dám vào gặp tân nương..

“Ài.. Xem ra đã đến lúc phải rời khỏi nơi quý quái này” – Thở dài thườn thượt thể hiện sự tiếc nuối, Cao Cường khép mắt lại, môi mấp máy tụng niệm khe khẽ:

“@#%#@#%#@#%..”

“Choang..” – Âm thanh giống như tiếng thủy tinh vỡ nát vang lên..

Cao Cường lần nữa mở ra hai mắt, liền phát hiện bản thân vẫn đang đứng nguyên tại vị trí cũ.

“Ngươi tự nhiên đánh ta làm gì?”

Cao Cường liếc xéo gã mà nói:

“Thứ ngu ngốc, giờ thì hãy cầu nguyện huyền thuật do Quỷ Bất Hạch tạo ra sẽ không ảnh hưởng gì tới tâm cảnh của ngươi đi”

“Ách..” – Diên Lộc thoáng rung mình, sau đó hốt hoảng nói:

“Ta vừa rơi vào ảo cảnh ư? Mẹ ơi, quá chân thực. Khác biệt ở chỗ mọi thứ hoàn toàn trái ngược với những gì ta đã từng trải qua. Ta.. ta..”

“Hừ..” – Cao Cường gằn giọng nói:

“Đi chứng ảo cảnh gây ra là gì trở về dần dần ngươi sẽ rõ. Nếu có vướng mắc thì hãy thành thật mà nói với trưởng bối của ngươi còn tìm cách khắc phục. Đừng có đầu dốt để rồi phải hối hận”

Nghe hắn nói vậy, Diên Lộc càng thêm lo lắng:

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Thoáng thờ dài, Cao Cường hạ thấp giọng xuống:

“Cũng không hẳn là quá nghiêm trọng. Chỉ cần không để ảo cảnh lẫn lộn với hiện thực thế là được rồi. Nhưng dù sao cũng là vấn đề liên quan tới tâm cảnh, ta khuyên ngươi phải hết sức lưu ý”

Cao Cường vừa mới dứt lời, Diên Lộc liền vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm và nói:

“Trong ảo cảnh ta chỉ là phạm nhân. Giờ có muốn đem trợn lẫn với hiện thực cũng không nổi đâu a”

Nghe xong Cao Cường thiếu chút thì ngã ngửa..

Xem ra mặt hàng Quỷ Bất Hạch kia chỉ biết tạo mỗi ảo cảnh về cuộc đời của phạm nhân thôi đây mà.

Kệ đi, như vậy cũng tốt.. Chứ lằng nhằng rắc rối quá lại khiến tâm cảnh của gã tu sĩ gà mờ như Diên Lộc bị sụp đổ vậy thì tội nghiệp lắm.

Vừa rồi lỡ làm hơi quá, Cao Cường lúc này khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng. Có điều rất nhanh thì hắn nghĩ ra biện pháp để mà gỡ gạc.

Từ trong túi lấy ra một xấp Tịnh Hoá Phù, rồi ra điều ta đây bận rộn, Cao Cường thở dài và nói:

“Tại xung quanh còn tồn dư quá nhiều âm khí, ngươi cầm lấy chỗ phù lục này rồi xem và xử lý. Ta có việc riêng cần giải quyết cho nên đi trước đây”

Chẳng quan tâm xem Diên Lộc ý kiến ra làm sao, Cao Cường đem cả xấp phù lục dúi luôn vào tay gã. Sau đó liền thi triển Miêu Bộ rời khỏi nơi này.

Diên Lộc cũng không mấy để ý Cao Cường vì sao lại vội vã rời đi như vậy.

Bởi vì hắn đang bị hơn chục thanh kiếm bằng giấy trong tay thu hút hết tâm trí luôn rồi.

Cao Cường giao ra phù lục mà chẳng thèm kiêng kị, khiến Diên Lộc có chút hơi bị choáng ngợp.

Phù lục kỳ lạ kiểu này Diên Lộc đương nhiên muốn đem về mổ xẻ nghiên cứu. Cho nên hắn liền đem một tấm thu cất vào trong túi, sau đó mới vui hơn tét mà chạy đi dọn dẹp âm khí còn sót lại ở xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Phiền Phức

Tỉnh dậy sau giấc ngủ, xuất hiện trong tầm mắt của hắn, không phải là trần nhà treo bộ đèn chùm sa hoa trong một gian phòng sang chảnh nào đó..

Mà là những thanh kèo gỗ chạy ngang chạy dọc, gánh đỡ lấy từng miếng ngói đỏ nay đã bạc màu.

Hiện thực chính là đây, nhưng đáng chết ở chỗ cảm xúc của hắn vậy mà có đôi chút gì đó thất vọng.

Cao Cường không khỏi chép miệng, khe khẽ thở dài.

Thăng thần dễ mà nói thì ảo cảnh đêm qua như nhát dao chọc vào vết thương ẩn sâu trong lòng hấn.

Vốn tưởng rằng tụng niệm Độ Tâm Kinh hấp thu Âm Đức lực lượng, xong ngủ một giấc rồi sẽ qua thôi.

Nào ngờ đầu vẫn vào đây.. thật là phiền phức..

“Meooooooooooooooooooooo..”

Đúng lúc này vọng tới tiếng Lão Hồ kêu réo ầm ĩ.

Âm thanh bén nhọn như thể hoá thành trăm ngàn nhát kiếm, trong giây lát liền chém tan cảm xúc tiêu cực trong lòng hấn.

Chỉ có một lý do duy nhất để Lão Hồ kiếm chuyện mà thôi.

Đó là nó bắt đầu thấy đói bụng rồi.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã là 12 giờ trưa, Cao Cường liền ngửa cổ nói lớn:

“Trật tự đi. Ta dậy rồi đây”

Lời nói phải đi đôi với hành động, Cao Cường ngay lập tức rời giường rồi chạy đi đánh răng rửa mặt.

Khác với thường ngày vẫn nằm nghịch ngợm bên ao cá, hôm nay Lão Hồ phá lệ chạy theo hấn vào bếp.

Tất nhiên Lão Hồ là không phụ giúp được cái gì trong khoản nấu nướng. Nó đơn giản là nhảy lên nằm ở nóc tủ lạnh, rồi cứ thế mà nhìn hấn chăm chăm.

Mới đầu Cao Cường tưởng rằng Lão Hồ là đói bụng quá nên mới vậy. Nhưng khi thấy ánh mắt nó chứa đựng đầy vẻ quan tâm, hấn liền biết là hiểu lầm.

Yêu tinh có khác, không thể đánh giá theo sách vở thông thường được.

Mặc dù Lão Hồ chỉ là một nhóc mèo, nhưng nhìn chung có kẻ quan tâm tới, cảm giác rất không tồi.

Bởi vậy Cao Cường cũng phá lệ một phen, từ chảo trên bếp lựa chiếc đùi gà đã chiên chín vàng thơm. Cắt lát mỏng xếp vào đĩa, đưa tới trước mặt để Lão Hồ sớm được đánh chén đi.

---

3 giờ chiều, theo thường lệ Cao Cường đi ra sân tập luyện võ kỹ.

Lão Hồ cũng chạy ra nằm ở hiên nhà hóng hót.

Trong đầu toát ra ý tưởng, Cao Cường liền nhìn Lão Hồ và nói:

“Lão Hồ, tới cùng ta luyện luyện”

“Vèo..” – Lão Hồ nhanh như làn gió lao tới, rồi đứng nhìn hấn như muốn hỏi “ta cần làm những gì”

Cao Cường ngay lập tức thủ thế, mỉm cười nói:

“Toàn lực tấn công ta đi”

“Vèo..” – Bóng đen chớp loé.

“Chát..” – Kèm theo đó là âm thanh chát chúa vang lên.

Nằm ngã vật trên mặt đất, từ gò má trái truyền tới cảm giác đau ê ẩm, Cao Cường nhin không nổi đành phải dùng tay khê xoa xoa.

Bà mẹ nó, quá nhanh.

Vẫn biết Lão Hồ có tốc độ đáng gờm, thế nhưng không bỏ đến nước này thì đỡ làm sao được đây.

Còn may Lão Hồ thu hồi lại móng vuốt, chứ không thì nó cào nát mặt hấn rồi cũng chưa biết chừng.

“Vụt..” – Cao Cường dùng phương pháp bật tôm để đứng dậy, mau chóng lần nữa thủ thế và nói:

“Lão Hồ, lại tới”

“Vèo..” – “Chát..”

Không chút huyền niệm, và cũng chẳng chút sai biệt nào.

Cao Cường một lần nữa ngã chổng cả vó, tất nhiên là do bị Lão Hồ tát cho như thể tát một con gián.

Lão Hồ lực đạo cũng không bao nhiêu lớn, nhưng má trái của hắn hình như có chút sung, Cao Cường phi thường muốn rơi nước mắt.

Không bật tôm trang bức nữa, Cao Cường chậm rãi ngồi dậy, tiện thể trừng mắt nhìn Lão Hồ và quát:

“Nhóc nguoi đừng có chỉ nhằm đánh vào một chỗ, biến chiêu một chút đi”

Nhìn chung thì tốc độ mới là điểm mạnh nhất của Lão Hồ, nhưng Cao Cường cũng không có yêu cầu nó phải giảm tốc độ xuống làm gì.

Cao Cường là muốn thông qua sức ép lớn lao mà Lão Hồ tạo ra, thúc đẩy tốc độ cùng với giác quan phản ứng của bản thân hắn càng thêm phần nhanh nhạy.

Lịch trình sắp đặt rõ nét là thế, xong để thực thi thì không dễ dàng chút nào.

Đơn cử sau có vài tiếng tu luyện buổi chiều, tốc độ và phản ứng tiến bộ đâu chưa thấy, chỉ biết mặt mũi của Cao Cường bị Lão Hồ đập cho sưng múp béo mạp.

Cao Cường cũng đã yêu cầu Lão Hồ nhắm lên người hắn mà tấn công. Oái oăm thay lực đạo của Lão Hồ không được lớn, đánh lên thân thể hắn không xi nhê gì.

Và thế là mặc kệ Cao Cường cầu xin ra sao, Lão Hồ tiếp tục cứ nhằm khuôn mặt hắn mà đập chan chát.

Tất nhiên Lão Hồ không chỉ còn nhằm vào mỗi một điểm nữa, mà nó nhè mọi vị trí trên mặt hắn để đập.

Cao Cường sớm xác định sẽ phải ăn hành rồi, có điều hành kiểu này quá khó nuốt. Cứ cái đà này không khéo bị Lão Hồ đánh cho thành kẻ ngu đần cũng nên.

“Tích.. Tích.. Tích..” – Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại từ trong phòng vọng ra.

Đang nằm thờ ở sân, Cao Cường đành chậm rãi đứng dậy, rồi cứ thế ôm khuôn mặt sưng húp mà đi vào trong phòng để nhận điện thoại.

Là dây số lạ, xong Cao Cường vẫn lựa chọn tiếp máy:

“Alo..”

“Xin cho hỏi đây là số máy của Cao đại sư phải không?” – Ngay lập tức đáp lại hắn là một giọng nói trầm thấp từ trong loa truyền tới.

Cao đại sư? Lê nào..

Trong đầu đoán ra được phần nào, Cao Cường liền trả lời:

“Đúng vậy, xin hỏi tìm ta có chuyện gì không?”

Giọng nói trầm thấp lần nữa truyền tới:

“Thật sự là Cao đại sư?”

Ài.. Đối phương thấy Cao Cường hắn trẻ trung nên tỏ ý nghi ngờ đây mà.

Có chút bất đắc dĩ, Cao Cường huych toẹt nói thẳng:

“Đúng là ta. Nếu nguoi không tin tưởng được thì treo máy rồi tìm người khác đi”

Giọng nói trầm thấp áy náy đáp lại:

“Xin lỗi, có gì ta sẽ liên lạc lại sau”

Nghe vậy Cao Cường liền cúp máy rồi đặt lại xuống bàn.

Sau đó hắn trở về phòng ngủ, từ trong rương đồ lấy ra một chai rượu thuốc, rồi mới chạy xuống phòng tắm để soi gương xem mặt mũi mình hiện tại nó ra làm sao.

Phản chiếu trong gương là một khuôn mặt với chỉ chút những cục u tím bầm nổi gồ lên.

Trông rất có phong phạm của quái vật quái đản trong phim ảnh.

Và chỉ có thể dùng câu thê thảm để mà nhận xét.

May mà có sẵn rượu thuốc ngâm từ lâu, Cao Cường nhin đau vừa bôi vừa xoa nhẹ. Cũng chẳng mấy chốc thì những cục u trên mặt hắn cũng xẹp hết cả xuống.

Buồn một nỗi là vẫn lưu lại một vài vết tím lơ mờ, chắc hẳn phải một hai ngày nữa mới tan hết được.

Đem chai rượu thuốc cất vào rương đồ, Cao Cường lần nữa đi ra ngoài sân.

Hắn vừa định mở miệng đe dọa Lão Hồ vài câu gỡ gạc, thì bên ngoài cổng có người réo gọi ầm ĩ:

“Có ai ở nhà không? Nhanh ra mở cửa đi”

Giọng điệu rất chi là kịch cỡm gây chuyện, Cao Cường vừa nghe liền nhú chặt lông mày.

“Ồ..” – Để cho hắn phải bất ngờ đó là bên ngoài cổng lúc này, vậy mà có vài khí tức đã từng chạm mặt. Không một chút chần chừ, Cao Cường liền đi ra mở cổng.

Cánh cổng bằng gỗ mở toang, xuất hiện trong mắt hắn là một nhóm gồm tám gã với dáng vẻ bặm trợn.

Cao Cường đứng giữa cổng, lạnh nhạt nói:

“Có chuyện gì?”

Thái độ có phần khinh khỉnh của Cao Cường, khiến đám người này khó chịu ra mặt. Xong bọn chúng cũng không vội phát tác, một gã thậm chí mỉm cười và nói:

“Không mời chúng ta vào nhà nói chuyện được sao?”

Cao Cường nể nang đám người này mới là chuyện lạ, hắn cười lạnh đáp:

“Ngươi nghĩ ngươi là ai? Có gì trình bày luôn đi. Còn không thì rút”

Câu nói của Cao Cường không khác gì mũi lửa châm vào thùng thuốc súng. Một gã đứng đằng sau ngay tức thì vọt lên, vừa quát chửi, vừa vung tay đánh tới một quyền:

“Bà nội ngươi, muốn chết”

Khi những kẻ còn lại định ninh rằng một quyền này sẽ đánh cho Cao Cường đẹp mặt.

Thì cũng là lúc gã ngu ngốc này ăn chọn một cước vào bụng, hoá thành đạn pháo bắn ngược về sau. Tệ nạn va đổ bốn gã đồng bọn, khiến cả đám ngã nằm lẫn lộn.

Không quan tâm năm gã này nằm đó rên rỉ ra làm sao, Cao Cường lạnh lẽo liếc ba gã còn lại và nói:

“Rút”

Hít sâu một hơi, gã khi nãy lên tiếng nhìn đồng bọn của mình và phát tay ra hiệu. Mấy kẻ này hiểu ý gã, ngay lập tức diu nhau và rời khỏi.

Tuy có vài lần ngoái lại nhìn, xong đám này cũng không có buông lời đe dọa gì cả. Chẳng mấy chốc liền đi khuất khỏi tầm mắt Cao Cường.

Cứ vậy thả chúng đi? Không bao giờ có chuyện đó.

Cao Cường đứng luôn tại cổng khể hờ:

“Lão Hồ đâu?”

“Vèo..” – Âm thanh xé gió vang lên, Lão Hồ như bóng ma xuất hiện trên vai hắn.

Cao Cường đưa tay xoa đầu nó và nói:

“Ta muốn ngươi theo dõi xem đám người vừa rồi trú ngụ ở đâu. Làm được chứ?”

“Meo..” – Lão Hồ khê kêu một tiếng, đi kèm với gật đầu cái rụp.

Cao Cường mỉm cười phát tay, nói:

“VẬY ĐI ĐI, LÀM TỐT SẼ CÓ THƯỞNG”

“Vèo..” – Hấn vừa dứt lời, Lão Hồ liền tung người chạy đi, tốc độ có thể nói là phi thường thần thánh.

Nhìn chung cử Lão Hồ đi do thám, Cao Cường không có nửa xu lo lắng. Đến tu sĩ như hấn còn bị Lão Hồ bám đuôi tìm tới tận nhà luôn nữa là.

Vấn đề bây giờ là phải nghĩ xem thưởng cái gì cho Lão Hồ đây?

Nhóc này tham ăn vô cùng, nấu một món gì đó thơm lừng một chút là ổn..

“Hay là làm bữa thịt chó?” – Cao Cường đứng đó về về cầm đũa đo suy nghĩ..

Cây tơ bầy món đúng là rất đặc sắc, thế nhưng Cao Cường cũng vô cùng ưa thích đám tiểu cầu. Thành ra món ăn này rất nhanh bị gạt ra khỏi danh sách đề cử.

Nghĩ tới nghĩ lui Cao Cường quyết định lấy xe phóng lên hồ Hoàng Ngu. Nơi này có bán món Bánh Tôm phi thường nổi tiếng, hấn vẫn chưa có dịp ăn thử đâu.

Có điều vừa ra tới đầu tiểu khu, thấy Túc lão hôm nay cũng không bày bán hàng.

Chẳng hiểu sao Cao Cường bỗng có cảm giác lão đầu này gặp chuyện gì đó không hay thì phải.

Lựa chọn tin tưởng giác quan, Cao Cường đỗ xe lại, đi tới quan sát vị trí Túc lão hay ngồi bán hàng.

Không tốn nhiều thời gian, Cao Cường dễ dàng phát hiện dấu vết nứt vỡ còn rất mới ở dưới nền gạch.

Lại liên tưởng tới sự xuất hiện của tám gã bặm trợn kia, Cao Cường ngay lập tức nghĩ tới có một chiếc trò bần thiêu nào đó đổ ập xuống tiểu khu cũ nát này.

Nói chung trước mắt hấn phải chạy xe đi mua Bánh Tôm cái đã. Còn hắc ám gì đó hàng lâm tiểu khu thì đợi Lão Hồ trở về rồi tiến hành điều tra sau cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Tội Nghiệt Chồng Chết

Tiếng tằm đồn thổi không sai, món bánh tôm bán tại hồ Hoàng Ngu có thể nói là vô cùng ngon miệng.

Bánh to, chiên vàng thơm nức mũi, Cao Cường vì thế liền mua luôn năm mươi chiếc mang về.

Cứ tưởng giòi lắm ăn hết hai mươi chiếc là cùng, nào ngờ hấn với Lão Hồ tranh nhau thoảng một cái liền đánh chén cho bằng sạch luôn rồi.

“Meo.. meo.. meo..” – Nằm phoi ra cái bụng căng tròn, Lão Hồ liên tục khoảng chân và kêu gào.

Lão Hồ là đang trách móc hấn sao mua về quá ít?

Cao Cường khó tránh khỏi cảm thấy hạn hấn lời.

Mặc kệ cho Lão Hồ tiếp tục nằm đó kêu gào như ông kênh đi. Cao Cường đem mâm cơm dọn dẹp.

Sau đó hấn liền trở về phòng ngủ của mình, leo lên giường, tranh thủ ngồi thiền vận công tu luyện.

Hấp thu Âm Đức lực lượng đúng là trợ giúp hấn tích lũy chân khí nhanh thật đấy, nhưng không vì thế mà Cao Cường hoang phí Vô Thượng Lôi Kinh.

Nhất là khi kết hợp với tụng niệm Độ Tâm Kinh, hấn có hấp thu lôi linh khí đến lời báng hợng, cũng không cần phải lo tiên căn dở trò quấy phá gì hết.

Hay nói chuẩn xác hơn thì Độ Tâm Kinh trợ giúp kìm hãm sự phát triển của tiên căn, khiến tốc độ tăng trưởng của nó gần như không có gì đáng kể.

“@#%#@#%#@#%..” – Câu kinh tối nghĩa khó hiểu khe khẽ vang lên.

Vận chuyển Vô Thượng Lô Lô Kinh, Cao Cường giống như chiếc máy hút có công suất siêu cấp, phút chốc liền hấp dẫn lô linh khí từ bốn phương tám hướng đổ xô tới nơi đây.

Kéo theo đó là những tiếng nổ “tách.. tách.. tách..” thi thoảng vang lên trong phòng.

Không cần mở mắt quan sát, Cao Cường cũng biết lúc này nồng độ lô linh khí đã vô cùng dày đặc.

Một giờ trôi qua rất nhanh, kinh mạch cũng xuất hiện dấu hiệu căng tức, Cao Cường liền thu công.

Đem mắt mở ra, Cao Cường ngay lập tức phát hiện Lão Hồ đang nằm bên cạnh. Bộ lông vốn đen mượt hiện giờ đã dựng đứng hết cả lên, nhìn trông buồn cười vô cùng.

Chấn憾 là vì Độ Tâm Kinh, thành ra cứ mỗi khi Cao Cường tu luyện là Lão Hồ lại chạy tới nằm cạnh.

Lo lắng lô linh khí gây tổn thương tới nó, Cao Cường đã từng dặn dò Lão Hồ không nên lại gần. Nhưng mà Lão Hồ vẫn chứng nào tật đấy, hết cách hấn đành tùy nó vậy.

Đưa tay nhắc Lão Hồ đặt nằm trên đùi, Cao Cường chải vuốt cho lông của nó xẹp xuống và nói:

“Nhìn ngơoi xem, nói không chịu nghe, giờ lông lại xù hết lên trông có khác gì con nhím?”

“Mèo méo meo meo meo..” – Một tràng miếu ngữ tuôn ra.

Không ốm sốt gì nhưng Cao Cường thấy vô cùng chóng mặt, vội vàng bịt miệng Lão Hồ rồi nói:

“Thôi mệt quá, tùy ngơoi muốn làm gì thì làm đi”

Nói dứt lời liền đặt Lão Hồ xuống giường, còn hấn thì đi mở rương lấy dụng cụ luyện tập về phù lục.

Mang theo đồng vật dụng ra ngoài phòng khách, vừa đi vừa nhớ tới đám quý hồn trong bảng danh sách. Một số loài phải công kích bằng dược thủy mới có hiệu quả.

Xem ra phải dành chút thời gian chạy tới Nhân Vân Các tìm mua dược liệu đem về pha chế sẵn luôn. Chứ để nước đến chân mới nhảy thì không được ổn cho lắm.

Như thường lệ, Cao Cường ngồi hoạ vẽ phù lục trên sập gụ.

Tuy chỉ là bổ sung Hoả Cầu Phù với Tịnh Hoá Phù, nhưng hấn vẫn chăm chú vô cùng. Ngay cả Lão Hồ chạy tới nằm hóng hớt từ bao giờ mà cũng không hề hay biết.

“Tích.. tích.. tích..” – Thoi gian chậm rãi trôi qua, chuông hẹn giờ vang lên, báo hiệu đã tới 11 giờ.

Cao Cường vươn vai cho bớt mỏi, mới để ý thấy Lão Hồ nằm lù lù gần bên.

Lão Hồ không còn lười biếng ham ngủ như mấy ngày đầu mới tới đây, kể ra có điểm hơi kỳ lạ.

Có điều Cao Cường cũng chẳng quá bận tâm về vấn đề này, hấn đưa tay xoa nhẹ đầu nó và nói:

“Đợi ta thay đổi y phục, ngơoi chuẩn bị dẫn đường đi”

Cứ tưởng phải chạy bộ lạch bạch vòng vèo dưới mặt đất, không nghĩ tới Lão Hồ thế mà dẫn Cao Cường vượt qua nóc những mái nhà.

Chắc hấn mỗi khi rảnh rỗi, Lão Hồ cũng chăm chỉ dạo quanh tìm hiểu địa bàn phố phường lắm đấy.

Có điều cũng không vì thế mà ngay lập tức đến đúng được địa chỉ.

Chính xác thì Lão Hồ dẫn Cao Cường tới những nơi mà tám gã kia đã từng dừng chân.

Đầu tiên là một nhà thuốc tư nhân, tuy đoán ra được vấn đề xong Cao Cường cũng không ý kiến gay gắt gì cả. Chỉ nhẹ nhàng nói Lão Hồ tiếp tục dẫn đường.

Tiếp theo là một tiệm massage đèn mờ.

Tiếp theo nữa là một ngôi nhà có treo tấm biển [Miền Ngan Gia Truyền].

Hành trình sau đó là tiến nhập một khu dân cư, đầu đường có treo tấm biển [Làng Tôn Thượng].

Làng Tôn Thượng nằm cách Y Đại Tân Long có 15 phút đi bộ, và cách tiểu khu hiện tại Cao Cường đang sống cũng chỉ khoảng 15 tới 20 phút đi bộ mà thôi.

Cao Cường cũng chẳng xa lạ gì Làng Tôn Thượng.

Bởi từ hồi mới nhập học tại Y Đại Tân Long, hắn đã được tiền bối trong trường nhắc nhở phải tránh xa cái ngôi làng có thành phần dân cư hết sức phức tạp này.

Nghe đồn ngôi làng này có truyền thống sản sinh ra đầu gấu đầu mèo.

Bé nứt mắt đã thể hiện ra tính hồ báo cáo chồn, tổ chức trấn tiền bạn học các thứ này nọ.

Rồi thì nghiện ngập tù tội, rồi thì cờ bạc rượu chè đi điểm. Tóm lại là không chứa một tật xấu nào.

Nếu những lời đồn thổi là đúng sự thật, rất có khả năng tám gã bặm trợn ban chiều trú ngụ tại nơi đây.

Bởi vậy Cao Cường liền huyết sáo ra hiệu để Lão Hồ giảm tốc độ xuống. Rồi vừa nhảy qua các mái nhà, vừa tập trung cảm nhận khí tức dọc theo đường đi.

Đường xá tuy chẳng có người nào qua lại, xong phần lớn những ngôi nhà nơi đây vẫn còn sáng đèn.

Chú ý lắng nghe thì thấy đa số những ngôi nhà này đang tổ chức bài bạc. Chủ yếu là bốn năm người cầm đầu chơi trò sát phạt bằng bộ bài 52 lá tú lơ khơ.

Cá biệt có vài ngôi nhà tụ tập đông người một chút, bộ môn mà đám người này chơi là xóc đĩa. Liên tục phát ra những âm thanh mừng chửi hết sức ồn ào.

Đám chắc phải được đám chức quyền bật đèn xanh, thì những sói bạc này mới dám hoạt động vậy a.

Có thể thấy lối sống ở Làng Tôn Thượng này loạn thì đừng hỏi đi.

Mãi mà không phát hiện khí tức của tám gã ban chiều, Cao Cường chẳng buồn để ý thêm nữa, liền huyết sao ra hiệu để Lão Hồ lần nữa tăng nhanh tốc độ.

Chẳng mấy chốc Lão Hồ dẫn hắn vào sâu trong Làng Tôn Thượng, nhà cửa cũng dần thưa thớt hơn.

Không những thế lại còn xuất hiện đường đất, với rất nhiều lũy tre mọc đủ mọi nơi.

Tiến vào sâu hơn thậm chí còn chẳng thấy ngôi nhà nào nữa cả, hết lũy tre lại tới ao nước, không đèn đóm chiếu sáng nên khu vực này cứ là tối om om.

Giữa thành phố mà bảo tồn được nơi hoang vu thế này thì kể ra cũng hơi kỳ quặc.

Mà cái đám bặm trợn kia thần kinh cũng đủ vững, chứ Cao Cường khi xưa có được cho kẹo cũng chẳng dám bén mảng tới nơi lùm lũy tre như thế này đâu.

Không rõ khu vực này rộng bao nhiêu héc ta, chỉ biết xông thẳng vào khoảng 800 tới 900 mét gì đó thì Lão Hồ chạy ở đằng trước mới chịu dừng chân lại.

Lão Hồ thông minh miễn bàn, nó không hề kêu, mà nhảy lên vai hắn rồi dùng chỉ trước chỉ chỗ ra hiệu.

Cao Cường tập trung ánh mắt, xuyên qua lũy tre liền nhìn thấy hơn 50 mét đằng trước có một ngôi nhà gỗ khá lớn, diện tích chắc khoảng 400 mét vuông.

Ngang ngang với tổng diện tích ngôi nhà tam hợp viện bao gồm cả khoảng sân mà Cao Cường đang thuê.

Điểm quan trọng là khí tức của tám gã ban chiều đều đang ở trong ngôi nhà gỗ này. Ngoài ra còn có năm khí tức khác nữa, tổng cộng mười ba người tất cả.

Cao Cường đưa tay nhắc Lão Hồ xuống khỏi vai rồi nghiêm túc khẽ nói:

“Lão Hồ, ngươi hiện tại trở về nhà đi. Hiểu ý ta chứ?”

Lão Hồ nhìn hắn chốc lát, mới khe khẽ gật đầu.

Cao Cường hải lòng, lấy ngón tay gãi dưới cằm của Lão Hồ vài nhát rồi mới đem thả nó xuống đất.

Lão Hồ ngẩng đầu lên nhìn hần một cái, sau đó mới chịu tung mình chạy đi.

Cao Cường tiến vào ngôi nhà gỗ kia, chắc chắn sẽ làm ra tràng cảnh tanh máu. Nếu như để Lão Hồ chứng kiến thấy, sẽ không tốt cho nó một chút nào.

Cao Cường hi vọng Lão Hồ có một ngày tiến hoá thành yêu thú rồi bước vào tu hành đấy. Cho nên không muốn nó nhìn những hình ảnh khơi gợi ra hung tính.

Còn vì sao Cao Cường chắc chắn sẽ làm ra tràng cảnh máu tanh ư?

Đơn giản thôi.

Bởi vì hần nghe thấy đám người trong ngôi nhà gỗ đang bàn bạc chuyện liên quan tới buôn bán ma túy. Thứ chất độc được xếp vào hàng ngũ nguy hại bậc nhất trên thế gian này.

Và bởi vì trần ngập không gian nơi đây là oán khí vô cùng nồng nặc. Càng thêm chứng tỏ đám người này đã gây ra tội nghiệt chồng chất, Thánh Nhân cũng chẳng thể tha thứ được.

Trừ hại cho xã hội cũng tốt, để thu lấy công đức lực lượng cũng tốt. Cao Cường đã có đầy đủ lý do để xuất thủ đem cái hang ổ hắc ám này dọn cho sạch sẽ.

Tin tưởng Lão Hồ nghe lời và đã rời khỏi, hần liền rón rén tiếp cận ngôi nhà.

Cứ thế xông vào đám bảo sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, hần là không có góc mà làm như vậy.

Nhất là cái đám buôn ma túy luôn găm hàng nóng, lỡ bị ốt trúng vài nhát vậy liền xong đời luôn rồi.

Có điều để phé bỏ đám người này cũng chẳng khó, Cao Cường không chút tiếng động áp sát mấy ô cửa sổ, rồi búng từng nhúm nhỏ mê phấn vào bên trong.

Chưa tới một phút sau liền vang lên từng tiếng ngã đổ ầm ầm.

Động tĩnh vang lên đúng mười ba lần, hần mới bắt đầu ngóng ngênh mà tiến vào nhà.

Sau khi gom đủ mười ba gã lại gian đại sảnh chính giữa. Cao Cường chạy quanh tìm kiếm dây thừng, đem tay chân của những kẻ này trói cho thật chặt.

Mọi thứ đã ổn thoả đâu vào đó, giờ muốn tra khảo cái gì cũng vô tư thoải mái mà làm.

Bởi vậy Cao Cường liền đi tìm phòng tắm, hứng lấy một chậu nước lạnh, đem ra tạt cho đám này tỉnh.

“Ừm.” – Hần vung tay không có nửa xu nương tình, thành ra vài kẻ bị nước tấp lật ngửa cả mặt.

“Cái xyz thằng nào tạt nước đấy?”

“Cái abc thằng nào láo vậy?”

“Cái jql, chán sống à?”

Cao Cường: “.....”

Khỏi phải nghĩ, đám người này vừa tỉnh liền mở miệng chửi bới um xùm. Bọn chúng thế mà chưa kịp nhận ra bản thân là đang bị trói tay trói chân không khác gì đàn heo sắp sửa đem bán cho lò mổ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Cắt Tiết Bằng Sạch

Cao Cường vung tay quăng mạnh chiếc chậu nhôm lên tường.

“Oành.. Lạch cạch..”

Hiệu quả thu được vô cùng nhanh chóng, tiếng va đập mạnh ngay tức khắc khiến những gã này tỉnh hồn.

Và tất nhiên cũng để bọn chúng nhận ra tình huống hiện tại của bản thân.

Nhìn cả đám kịch liệt dựa dựa hông thoát ra khỏi dây trói, Cao Cường cười lạnh nói:

“Bớt làm chuyện dư thừa vô ích đi!”

Ngay lập tức, gã duy nhất ở độ tuổi trung niên, ánh mắt hung tợn nhìn hấn và quát hỏi:

“Ngươi là ai? Ngươi có biết mình đang làm chuyện ngu xuẩn gì không?”

Không hiểu sao cái đám phản diện chuyên môn hỏi những câu ngu ngốc kiểu này? Thoáng chút ngán ngẫm, Cao Cường vớ lấy một chiếc ghế rồi đặt mộng ngồi xuống.

Khẩu trang vừa tháo bỏ, tám gã ban chiều nhận ra, liền cả lũ há hốc mồm:

“Ngươi.. ngươi.. ngươi..”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường lần lượt điểm tay chỉ tới bốn gã và hỏi:

“Nói đi. Gặp ta ở quán phở, tại sao bốn người các ngươi lại tỏ ra có ác ý?”

Điểm mặt hỏi rõ ràng như thế, xong bốn gã này có vẻ cứng đầu lắm. Đầu ngậm miệng không nhả ra lấy nửa lời, đã vậy còn trừng mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Cao Cường đưa ra câu hỏi cũng không phải vì muốn biết đáp án.

Hay nói thẳng ra thì bọn chúng không trả lời lại chính hợp với ý của hấn đây.

Không nói không rằng, chỉ vói nụ cười phi thường lạnh lẽo. Cao Cường đứng dậy khỏi ghế và đi thẳng tới trước mặt bốn gã này, hấn đưa tay vung vẩy chớp nhoáng.

Trong không gian hiện lên tàn ảnh bốn vết sáng loang loáng.

Hỏi không đáp? Chết!

Xuất thủ nhanh và dứt khoát, xong xuôi Cao Cường lần nữa trở lại ghế ngồi.

“Khắc.. Khắc.. Khắc..” – Liên tiếp vang lên những tiếng ngắc ngứ trong cổ họng.

Đám còn lại nhìn sang liền thấy từ yết hầu bốn gã này phun ra làn sương màu đỏ lôm. Đã thế còn đồng loạt trợn mắt co giật, khoé miệng không ngừng sùi ra bọt máu.

Không sai, Cao Cường chính là chơi trò cắt tiết.

Vết cắt sâu và cực kỳ mảnh, bởi vậy máu liền phun ra như làn sương, phi thường đẹp mắt.

Phải để cho chết từ từ, hù dọa hiệu quả mới tốt, nhìn mấy kẻ còn lại giờ run như cầy sấy là đủ hiểu.

Nói chung Cao Cường đã sớm tính toán tới nước này. Và để thuận tiện ra tay cho nên bốn gã khi trước chạm mặt tại quán phở mới bị hấn đem trói ngồi bên cạnh nhau.

Hơn nữa sau lưng bốn gã còn cột thêm chiếc ghế, có dây dựa chán chê cũng không ngã xuống được. Thế là cả bốn cứ ngồi đó co giật, từ từ chảy máu cho đến chết.

Khoảng 4 5 phút gì đó thì bốn gã này mới ngòm.

Xong phải thêm 4 5 phút nữa thì mới chịu bất động hoàn toàn.

Máu vương vãi đầy dưới sàn nhà, hoà quện với nhau tãjao thành một vũng đỏ lôm lênh láng. Mất máu như này thì chỉ có chết đến không thể nào chết hơn được nữa.

Nhìn chín gã còn lại mặt mũi tái mét, Cao Cường biết rằng bước đầu trong kế hoạch đã thành công.

Rèn sắt khi còn nóng, hấn tiếp tục điểm tay chỉ bốn gã có mặt lúc ban chiều và nói:

“Đến lượt các ngươi, nói xem, chiều nay đến tìm ta có mưu đồ gì?”

Bị hấn hỏi tới, bốn gã này mặt mũi đã tái giờ lại càng thêm tái. Cả bốn hốt hoảng nhìn sang gã trung niên duy nhất trong phòng, rồi đồng loạt lớn tiếng kêu lên:

“Lão đại ra lệnh chúng ta tìm ngươi gây chuyện”

“Đúng, là lão đại ra lệnh cho chúng ta”

“Lão đại, ngươi nói gì đi a”

Không bận tâm đến việc bị đám thuộc hạ đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Gã trung niên hít sâu một hơi, rồi nhìn hấn và trầm giọng nói:

“Đúng vậy, là ta cử bọn chúng đi quấy phá ngươi. Nhưng mục đích chỉ là để hù dọa, khiến ngươi phải rời khỏi ngôi nhà tam hợp viện đó. Chứ không hề có ý định làm ra điều gì quá đáng quá thế”

“Nha..” – Cao Cường khẽ chép miệng một cái. Khi bọn chúng tưởng đã xuôi, thì Cao Cường tiếp tục chất vấn với ánh mắt càng thêm rét lạnh:

“Không làm gì quá đáng? Vậy kẻ nào đập phá quán trà đá của Túc lão? Nói dối nửa lời, CHẾT”

“Xin nghe ta giải thích đầu đuôi” – Gã trung niên vẻ mặt hốt hoảng, vội vàng lên tiếng:

“Nguyên do là bởi có người muốn mua lại toàn bộ tiểu khu cũ nát đó với giá rẻ. Đội dự luật bảo tồn bị hủy bỏ liền tiến hành dự án xây nhà chung cư. Người này thuê ta xua đuổi hết những người đang sống ở tiểu khu đi, tạo sức ép để đám chủ sở hữu phải bán nhà, cho nên ta mới..”

Gã này không giống đang nói dối.

Nguyên do mà gã nêu ra cũng vô cùng hợp lý.

Hai mắt híp lại, Cao Cường truy hỏi thêm chút:

“Nói như vậy là dự luật bảo tồn chắc chắn sẽ bị bãi bỏ? Thời gian khi nào?”

Gã trung niên ngay lập tức thành khẩn khai báo:

“Theo ta được biết thì chắc chắn sẽ bãi bỏ. Nhưng thời gian cụ thể thì ta không được rõ, nghe nói phải khoảng một hai năm nữa mới có thông báo chính thức”

Khe khẽ gật đầu, Cao Cường vuốt ve chuỗi chuỗi thủ sắc lẹm trong tay, lạnh nhạt hỏi:

“Người nhờ vả ngươi là kẻ nào? Tên tuổi, gia cảnh?”

Gã trung niên thoáng chút ngập ngừng, có điều vừa thấy Cao Cường quăng tới ánh mắt như muốn giết người, gã liền hoảng hồn vội vã khai ra:

“Phúc Lâm, khoảng 20 21 tuổi. Là người thừa kế duy nhất của Phúc Gia. Ta chỉ biết Phúc Gia là đại gia tộc ở Tân Long thành này. Còn có bao nhiêu cân lượng thì còn đồ nhỏ nhoi như ta không dám tìm hiểu”

Phúc Lâm? Phúc Gia?

Để mà đủ tiềm lực nuốt gọn cả một tiểu khu, Cao Cường ngay lập tức nghĩ tới một kẻ.

Nói thẳng ra thì chính là cái gã Phúc Lâm, công tử thế gia mà hấn đã từng chạm mặt tại quán xôi chè. Tuyệt đối không thể nào nhầm lẫn với ai khác được.

Vận mệnh trên ngươi đây mà..

Lúc trước vốn đã phi thường muốn vận gãy cổ cái gã Phúc Lâm này luôn rồi đấy a. Hiện giờ Cao Cường lại càng có thêm lý do để mà thực hiện hành động đó.

Có điều vụ việc còn liên quan tới thế gia đại tộc, không phải cứ thích là giết được ngay. Cần phải tính toán cho cẩn thận, kéo lật thuyền là xong phim luôn a.

Cao Cường híp mắt nhìn gã trung niên mà tra hỏi thêm:

“Ngươi chắc chắn hấn chỉ có ý định thu gom mặt bằng tiểu khu?”

Không chút chần chừ, gã trung niên gật đầu đáp:

“Đúng vậy, từ hơn hai tháng trước hắn có mấy lần thúc dục ta giải quyết việc này. Nhưng ta còn phải giành xếp vài công việc khác nữa, cho nên mãi tới tận bây giờ mới để đám thuộc hạ chạy đi xử lý”

Gần đây mới mạnh mẽ thì còn có thể là âm mưu nhắm tới Cao Cường hắn. Chứ đã bắt đầu từ hơn hai tháng trước, vậy không cần nghi ngờ gì thêm, chắc chắn chỉ là trùng hợp.

Tạm ngừng tra khảo một chút, Cao Cường đứng dậy đi lần mò trong các gian phòng.

Khi trở lại, trên tay hắn xách theo một bao tải nom trông khá là nặng.

Tiếp đó hắn lấy hai chiếc ghế kê phía trước mặt gã trung niên. Rồi từ trong bao tải lôi ra một đồng hồ vật, chậm rãi xếp đặt chỉnh tề lên trên mặt ghế.

Có tới sáu mươi bánh bột trắng, ba bọc chứa hàng ngàn viên nén màu xanh màu đỏ.

Một khẩu súng lục cũ rích, ba khẩu súng hoa cải tự chế, đi kèm mấy chục viên đạn các loại.

Và tất nhiên không thể thiếu tiền mặt.

Cao Cường lượn một vòng lục tìm được nhiều tiền lắm, cỡ khoảng 30 triệu bạc gì đó. Nhưng hắn chỉ bày ra có 20 tệp loại tiền mệnh giá 500 bạc màu xanh lét.

Xong xuôi đầu đó, Cao Cường lần nữa ngồi trở lại ghế, mỉm cười nhìn gã trung niên và nói:

“Ngoài việc ra lệnh cho người tiến hành đàn áp người dân tại tiểu khu Than Thở. Phúc Gia hoặc là gã Phúc Lâm kia với các người có mối quan hệ thế nào? Còn hợp tác công việc gì khác nữa không?”

Tuyệt đối là chiêu trò mớm cung đây mà.

Nhìn đồng hồ vật xếp đặt trên mặt ghế, rồi tới vị trí túi áo ngực lôi ra phần camera của chiếc điện thoại. Đến sau cùng là ánh mắt tàn nhẫn đe dọa mườì phần.

Tất cả những thứ này để cho gã trung niên hiểu ý đồ của Cao Cường là gì rồi.

Đúng vậy, Cao Cường là đang ép gã này phải đội nước bẩn lên đầu gã Phúc Lâm cùng với Phúc Gia.

Đoán hiểu rằng dù nói hay không, đều phải chết mà thôi. Phút chốc gã trung niên ánh mắt nồng đậm hung quang. Gã quyết định ngậm chặt miệng, không nói thêm dù chỉ nửa lời.

Chứng kiến tình cảnh này, Cao Cường thân nhiên cười nhạt.

Hắn từ trong túi quần lấy ra một chiếc ví da màu nâu, lật mở liền thấy một chiếc ảnh nho nhỏ.

Ảnh chụp một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp, ôm trong lòng một đứa bé trai kháu khỉnh cười tươi rói rói.

Muốn chơi trò cứng đầu cứng cổ sao? Cao Cường trong lòng cười lạnh. Tay nắm chủy thủ khẽ lướt qua vị trí yết hầu của cả nữ nhân và đứa bé trai trong tấm ảnh.

Không cần phải buông lời đe dọa làm quái gì.

Riêng hành động này của hắn đã đủ khiến gã trung niên sợ hãi ra quần.

Trong giây lát thân thể gã không ngừng run cầm cập, mặt mũi tái nhợt như thể chết trôi.

Đúng lúc này, Cao Cường lần nữa mỉm cười nhìn gã:

“Cần ta đặt lại câu hỏi sao?”

Ngay lập tức lắc đầu, gã trung niên trưng ra vẻ mặt phi thường thành khẩn để nhận được khoan hồng:

“Thực tế ta chỉ là một trong những gã tay sai của Phúc Gia. Mỗi lần đều là thiếu gia Phúc Lâm trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh. Nhiệm vụ của ta chủ yếu là buôn bán thuốc phiện cùng với các loại ma túy tổng hợp. Khi cần thiết sẽ đảm nhiệm thêm cả ám sát đối thủ cạnh tranh trên thương trường của Phúc Gia”

“Ngoài ra ta còn là cầu nối liên lạc giữa Phúc Gia với một vài quan chức. Mục đích là để vận hành các sòng bạc nhỏ lẻ tại địa bàn Làng Tôn Thượng. Chỉ có điều tiền bạc thu về không được như bán chất cấm cùng vũ khí quân dụng, cho nên Phúc Gia đang có ý định từ bỏ kinh doanh mảng cờ bạc vụn vặt này”

Cao Cường không chút tiết kiệm liền bật ngón cái tán thưởng gã này một phen. Cũng thuận tiện xoa tay ra hiệu cho gã không cần tiếp tục phét lác kể tội

thêm nữa.

Với từng này chứng cứ, nhờ Anh Tuấn Đại Vương biên soạn một chút rồi ném lên mạng, là quá đủ để khiến gã Phúc Lâm với Phúc Gia phải bị sút đầu mẻ trán rồi.

Ngắt chế độ quay video rồi đem điện thoại cất vào túi quần.

Cao Cường đứng dậy thu 20 tệp tiền ném vào bao tải, những thứ còn lại thì vẫn để nguyên tại chỗ.

Rồi dưới ánh mắt không cam lòng của gã trung niên cùng với tám tên thuộc hạ. Hắn lạnh lùng vung tay nhanh như chớp, đem chuỷ thủ sắc lẹm cắt ngang yết hầu của toàn bộ chín gã này.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Nhân Vân Các Chuyển Di

Có tận mười ba linh hồn phải xuống Âm Phủ báo cáo, mà mãi không thấy gã Quỷ Sai nào tới đón?

Kể ra cũng hơi kỳ lạ.

Xong khi đem các sự kiện xâu chuỗi lại với nhau, Cao Cường rất nhanh liền hiểu ra vấn đề.

Bởi nói thế nào đi nữa thì hắn cũng là một Phán Quan, muốn tiễn linh hồn người chết xuống âm phủ hay không chỉ là vấn đề tùy theo tâm trạng.

Đâu tới lượt đám Quỷ Sai phải chạy lên đón khách?

Điều này chứng tỏ lần trước gã Quỷ Sai là cố tình chạy tới.

Hoặc là Bạch Lân ra lệnh, cho nên gã Quỷ Sai mới phải chạy tới.

Nghĩ đến khả năng đám quỷ này là biết trước hắn khi đó tư tưởng bị mắc kẹt, liền trợ giúp khơi thông. Bỗng dưng Cao Cường thấy lạnh toát hết cả người.

Đúng là một đám quỷ có khác..

Tạo dựng tình huống càng nghĩ càng thấy quỷ dị..

Nói chung Cao Cường có nghĩ đến nát cả óc cũng chẳng hiểu nổi lý do là gì, cho nên vẫn cứ là thôi đi. Kệ cha gã Bạch Lân cùng với đám quỷ dưới Âm Phủ muốn chơi sao thì chơi.

Hắn lúc này đơn giản lôi ra một xấp Độ Âm Phủ, hốt gọn linh hồn của mười ba gã buồn ma tụy lại.

Sau khi rải Hù Thi Phán lên mười ba cỗ thi thể, hắn liền nhặt chiếc chậu nhôm ở xó nhà, rồi chạy tới chỗ để xe của đám người này mà ngồi xuống tháo xăng.

Đương nhiên Cao Cường không rùng mớ đến nỗi tháo xăng mang về dùng dần. Càng không phải do hắn đột nhiên nổi hứng muốn tiết kiệm Hoà Cầu Phủ.

Thực tế là đã trải qua cân nhắc hết sức nghiêm túc, hắn quyết định dùng xăng thiêu rụi căn nhà gỗ này.

Hủy đi hiện trường với đồng ma tụy này nọ chỉ là thứ yếu.

Mục đích chính là để xoá hết dấu vết thủ pháp mà hắn vẫn thường sử dụng.

Cao Cường tuy không hiểu nguyên nhân nào khiến Cẩm Quân không mò tới rủ nhau tâm sự.

Thế nhưng người ta đã nể mặt như thế, thì hắn cũng phải nể mũi qua lại cho phải phép mới được.

Tóm lại làm gì thì làm, xong xuôi xoá sạch dấu vết. Cẩm Quân dù nghi ngờ cũng chẳng có bằng chứng. Sau này chạm mặt nhau, hai bên không phải thấy khó xử.

Xăng đã đem rải xong xuôi, Cao Cường liền đứng ở ngoài cửa, đánh lửa chiếc zippo của gã trung niên rồi cứ thế ném thẳng vào bên trong.

“Phùng.” – Tại gian đại sảnh, hoà diễm ngay tức thì bốc lên dữ dội.

Tiếp theo Cao Cường liền gọi điện tới số của lực lượng cứu hoả để báo cháy.

Tất nhiên là dùng chính chiếc điện thoại của gã trung niên, gọi xong liền ném luôn vào trong đám lửa.

Chẳng quản khí gió hoà diễm có lan ra mấy lũy tre xung quanh hay không, Cao Cường liền vác bao tải lên vai và mau chóng rời khỏi.

Như u linh băng qua những nóc mái nhà, chẳng mấy chốc thì Cao Cường chạy tới khu vực cổng phụ của trường Y Đại Tân Long.

Hắn nép mình trên mái của một tiệm coffe cũ kỹ, rồi lấy điện thoại ra bấm.

Khá may mắn khi mật khẩu wifi của tiệm coffe này vẫn giữ y nguyên mấy năm trước.

Cao Cường mau chóng mở hòm thư rồi gửi video kèm lời nhắn nhủ tới Anh Tuấn Đại Vương.

Xong xuôi đầu đó hắn mới yên tâm lên đường trở về nhà trọ. Vừa mới băng qua một nóc mái nhà, bên tai liền nghe thấy tiếng còi cứu hoả như thể xé toạc màn đêm.

Lúc này cứu hoả mới tới thì có đập lửa xong cũng chỉ còn là đồng tro tàn.

Không cần phải lo nghĩ lưu lại dấu vết gì, Cao Cường thoai mái tăng nhanh tốc độ chạy về nhà.

“Meooooooooooooo..”

Cao Cường vừa mới nhảy vọt qua tường vào tới trong sân, Lão Hồ ngay lập tức chạy ra chào đón.

Thấy vậy hắn đứng luôn tại sân mà thấp lên một tấm Tịnh Hoá Phù và nói:

“Nhóc nguoi đừng vội lại gần a”

Rất nhanh Tịnh Hoá Phù tẩy rửa sạch sẽ mùi máu tanh cũng như sát khí trên cơ thể. Lúc này Cao Cường mới mỉm cười vỗ vỗ lên bả vai mình.

“Vèo..” – Lão Hồ hiểu ý, ngay lập tức vọt lên ngồi chễm chệ.

Cao Cường vừa gỡ gỡ cái cầm Lão Hồ, vừa đi thẳng về hướng phòng ngủ.

Hắn đem thả bao tải đồ xuống đất, còn chưa kịp thay đổi y phục thì Âm Đức lực lượng đã chạy tới rồi. Không còn cách nào khác, Cao Cường leo lên giường ngồi.

Thuận tiện đem Lão Hồ đặt nằm xuống bên cạnh, vừa xoa đầu nó vừa dặn dò:

“Giờ ta phải tu luyện một lúc, nguoi nằm chơi ở đó đi”

Lão Hồ không chút ý kiến, liền nhắm mắt lìm dim chờ đợi.

Lão Hồ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Cao Cường tất nhiên không thể phụ lòng. Hắn ngay lập tức ngồi xếp bằng ngay ngắn, miệng khế niệm Độ Tâm Kinh:

“@#%#@#%#@#%..”

Ban này không quá để ý tới, vốn tưởng rằng sẽ chẳng có bao nhiêu Âm Đức lực lượng.

Nào ngờ ngồi niệm kinh hơn 2 giờ đồng hồ, vẫn chưa hấp thu hết Âm Đức lực lượng trong phòng.

Âm Đức lực lượng thu được từ đánh chết Quỷ Bất Hạnh, về ngồi hấp thu có 1 giờ là sạch sẽ rồi đấy.

Trong lòng hết sức hiếu kỳ, Cao Cường liền mở mắt ra quan sát. Chưa biết gì thì cũng thôi, chứ vừa nhìn thấy tình huống trong phòng, hắn ngay lập tức đứng hình.

Như thường luồng ngồi hấp thu hơn 2 giờ đồng hồ, vậy mà Âm Đức lực lượng vẫn phủ kín trong phòng. Đáng sợ là ở chỗ nồng đậm đến mức gần như đã

hoá lỏng rồi.

Kinh nghiệm đúc kết sau vài lần hấp thu Âm Đức lực lượng, Hắc chấn chấn cần phải ngồi thêm ít nhất là 6 giờ đồng hồ nữa thì mới nuốt sạch được chỗ còn dư lại này.

Đồng nghĩa Âm Phủ bơm tới Âm Đức lực lượng nhiều gấp 8 lần khi Cao Cường tiêu diệt Quỷ Bất Hạnh.

Trong khi đó hấp thu 1 giờ, rồi tinh luyện, chân khí tích lũy trong đan điền liền gia tăng một phần mười.

Sau hơn 2 giờ vừa rồi, chân khí đã chiếm một nửa diện tích không gian đan điền. Điều này đồng nghĩa với Âm Đức lực lượng còn lại trong phòng, dư thừa để Cao Cường đột phá tới tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

Không hiểu là do đám buồn ma túy kia tội nghiệt quá nặng nề..

Hay là bởi Âm Phủ có ý bơm vấ nhiệt tình nên mới nhiều nhận thế này đây..

Khe khẽ thở dài cảm khái, Cao Cường lần nữa nhắm mắt lại, rồi tiếp tục tụng niệm Độ Tâm Kinh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bên ngoài trời cũng đã sáng tỏ.

Trong phòng lúc này, Cao Cường vẫn còn ngồi đó khe khẽ niệm kinh.

Ngay bên cạnh hắn là Lão Hồ nằm cuộn tròn xoe, đã ngủ tự bao giờ không rõ.

Đem vài tia Âm Đức lực lượng sau cùng hấp thu, tinh luyện thành chân khí tinh khiết.

Cao Cường mở choàng hai mắt, vừa quan sát tình huống trong phòng, vừa nhíu mày nghi hoặc.

Hắn sớm đã từng thử nghiệm kỹ lưỡng, qua đó biết được Âm Đức lực lượng là sẽ không tiêu tán đi. Đáng lẽ hiện tại vẫn còn dư lại rất nhiều mới đúng.

Nhìn chung thì chân khí tích lũy cũng đã tràn đầy không gian đan điền rồi, hắn cũng không quá ham hố tiếp tục hấp thu Âm Đức lực lượng thêm nữa đâu.

Chỉ là Âm Đức lực lượng đột nhiên hết sạch, khiến hắn cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Chẳng lẽ biết hắn đã đạt tới giới hạn, Âm Phủ liền đem số Âm Đức lực lượng dư thừa thu hồi về?..

Chắc chắn là như vậy rồi, chứ làm gì có chuyện tự nhiên lại vô duyên vô cớ biến mất tiêu như thế..

Có suy nghĩ này trong đầu, Cao Cường liền không lẩn tránh gì nữa. Âm Đức lực lượng mà thôi, không hấp thu lần này thì còn vô cùng nhiều lần khác nữa.

Với phong cách bơm vấ quá đà của Âm Phủ thì có mà hấp thu lòi báng hòng, no bể bụng luôn. Tuyệt đối không cần phải lo thiếu đói Âm Đức lực lượng.

Ngoài nhìn Lão Hồ đang ngủ say sưa, Cao Cường liền bỏ ý định tiến hành đột phá.

Ngồi ngây ngốc cả đêm rồi, lúc này đánh một giấc cái đã, để tới đột phá cũng không quá muộn.

Nghĩ liền làm, hắn nhẹ nhàng ngã lưng nằm xuống, chẳng mấy chốc thì chìm vào trong giấc ngủ.

“Bịch.. Bịch.. Bịch..”

Gò má liên tục bị vỗ nhẹ, khỏi phải nghĩ, chắc chắn là Lão Hồ quậy phá.

Cao Cường chậm rãi mở mắt ra, cũng là lúc Lão Hồ đem thu hồi cái chi trước nhỏ tin hìn lại.

Cao Cường dựng người ngồi dậy, đưa tay xoa cái đầu mèo bé nhỏ, cười nói:

“Chạy đâu chơi một lát đi, rất nhanh sẽ có cơm cho nhóc người”

“Vèo..” – Lão Hồ ngay tức thì chạy đi mất hút.

Cao Cường cũng rời giường, thay tạm bộ quần áo rồi đi thẳng xuống bếp bắt tay vào nấu nướng.

Không mất nhiều thời gian, mâm thức ăn liền được đặt lên sập gu tại phòng khách. Đang nằm nghịch nước tại bờ ao, Lão Hồ nhanh như gió mà chạy vào.

Lão Hồ hôm nay có điểm lạ, sức ăn mạnh hơn nhiều.

Cao Cường không rõ nguyên nhân là do đâu, có điều Lão Hồ ăn nhiều một chút cũng tốt thôi.

Hay ăn thì mới chóng lớn, Cao Cường chẳng những không cấm cản, còn vui vẻ khích lệ nó một phen.

Dùng xong bữa trưa, ngồi nghỉ ngơi trà nước trong chốc lát. Hắn liền dặn dò Lão Hồ trông nhà cẩn thận, sau đó mới dắt xe ra khỏi nhà.

Thức ăn dự trữ trong tủ lạnh đã gần hết, lại thêm Lão Hồ ăn khoẻ hơn nhiều. Hắn cần phải đi chợ một chuyến mua bổ sung mới được.

Có điều trước đó Cao Cường cần phải tới một nơi cái đã, và đó chính là Nhân Văn Các.

Vòng vèo chạy xe hơn một tiếng đồng hồ, Cao Cường liền trở lại khu Tây Thành. Mất thêm có vài phút liền dừng đỗ trước cửa Nhân Văn Các.

Chỉ là khiến Cao Cường phải vô cùng phiền muộn.

Nhân Văn Các bây giờ đã không còn là Nhân Văn Các nữa rồi.

Bảng hiệu mất tiêu, khách khứa không có, tủ thuốc lại càng chẳng thấy đâu.

Có hay chẳng chỉ là những người thợ đang bận bịu tiến hành cải tạo tu sửa bên trong. Từ đồng vật liệu gạch lát màu mè, nơi này chắc hẳn đã được sang nhượng cho người khác.

Hết cách rồi, Cao Cường đành tiến vào để dò hỏi mấy người thợ này xem bọn họ có biết Nhân Văn Các chuyển đi nơi đâu hay không:

“Xin lỗi vì đã làm phiền, chư vị ở đây có ai biết Nhân Văn Các đã chuyển tới nơi nào không?”

Một người thợ trẻ tuổi liền ra hiệu để Cao Cường theo hắn đi ra ngoài, sau đó chỉ tay lên mảng tường bị che khuất bởi mấy đồng gạch.

Lúc này Cao Cường mới thấy một tờ giấy với nội dung thông báo Nhân Văn Các đã chuyển địa điểm. Không ghi kèm địa chỉ mới, nhưng có đề số điện thoại để tiện liên lạc hỏi thăm.

Cao Cường quay sang cảm tạ người thợ trẻ tuổi một câu, rồi lấy ra điện thoại bấm số gọi đi.

Rất nhanh có người nghe máy, và cũng rất nhanh thì kết thúc cuộc gọi.

Biết được địa chỉ mới của Nhân Văn Các, Cao Cường tức thì đỡ khóc đỡ cười, đi kèm với cảm giác hơi hơi cổ quái. Bởi vì thế quý nào Nhân Văn Các lại chuyển tới rất gần nơi mà hắn đang ở, cách có vài phút chạy xe là cùng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Nhân Văn Các Lão Bản

Đem các thứ nguyên liệu nấu ăn mới mua, chứa đầy vào tủ lạnh.

Với từng này thì hẳn với Lão Hồ có mà đánh chén một nghỉ cũng phải một tuần mới hết được.

Xong xuôi Cao Cường trở về phòng ngủ, sửa soạn đồ vật trong chiếc bao tải mang về nhà đêm qua.

Qua hai vụ việc, số hiện vật có giá trị gom lại cũng lên tới hơn 40 món. Những thứ này giữ lại cũng chẳng để làm gì, Cao Cường dự định sau sẽ nhờ Lão Phệ quy đổi giúp thành tiền mặt.

Ngoài ra còn có hơn 30 triệu bạc, chồng chất thành núi, đủ các loại mệnh giá lớn nhỏ. Với số tiền lớn khủng long này thì Cao Cường có ăn chơi phè phỡn tẹt ga cũng chẳng hết được.

Ngặt một nỗi tiền bạc tước đoạt từ những kẻ làm việc phạm pháp mà có..

Hắn là tuyệt đối không được phép chi tiêu cho bản thân.

Nguyên nhân nghe hơi ảo, cái gì mà ảnh hưởng tới thiên hoà, rồi thì công đức cái lọ cái chai. Khi đọc chú thích trong truyền thừa, Cao Cường thấy huyết áp như thể muốn tăng xông.

Tóm lại hơn 30 triệu bạc, cùng với số tiền bán đồng hiện vật, toàn bộ sẽ phải mang đi làm từ thiện.

Nhìn chung thì có ngồi tiếc rẻ cũng chẳng ích lợi gì cả. Thế nhưng Cao Cường là không có rãnh trống đến nỗi chạy hết nhà này nhà nọ để mà ném tiền qua cửa sổ nhà.

Quanh đi quẩn lại, cần phải suy nghĩ biện pháp chu toàn một chút.

Cứ thế đem tiền quyền bừa bãi là không được, rơi vào tay kẻ không ra gì là sôi hồng bông không.

Phải là người nào đó đáng hoàng thanh bạch chút, mà giàu lòng nhân ái nữa thì lại càng tốt hơn hết.

Bỗng chốc, Cao Cường nhớ tới một người.

Bác sĩ Thạch Trung.

Ôn huệ khi trước vẫn còn chưa báo đáp, nay đã tìm tới làm phiền, kể ra cũng hơi quá đáng.

Có điều ngoài bác sĩ Thạch Trung ra, Cao Cường không còn quen biết ai khác đáng tin cậy nữa cả.

Tất nhiên Lão Phệ cũng đáng tin, nhưng vị lão ca này địa bàn ở thành thị khác. Trong khi Cao Cường lại muốn dùng số tiền này bù đắp cho những mảnh đời éo le tại Tân Long thành phố.

Nhìn chung thì Cao Cường tin chắc bác sĩ Thạch Trung sẽ nhận lời.

Bởi thế gian này không thiếu nhất chính là những bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn. Có là mấy chục tỉ cũng không đủ để giúp đỡ, huống chi Cao Cường chỉ đưa tới mấy chục triệu bạc.

Có điều việc này để lúc nào gặp mặt bác sĩ Thạch Trung rồi ngồi xuống bàn bạc cụ thể sau.

Hiện tại Cao Cường còn phải tới Nhân Văn Các một chuyến mua dược liệu cái đã.

Khi trước mỗi lần tới Nhân Văn Các, đều chứng kiến khách hàng đông nườm nượp. Tiền bạc thu về mỗi tháng chắc chắn phải là một dãy số phi thường dài.

Nhân Văn Các lão bản lắm tiền nhiều của là không cần phải bàn cãi.

Hiện tại đứng trước Nhân Văn Các địa chỉ mới, Cao Cường cảm thấy vị lão bản chưa bao giờ lộ diện này chắc hẳn còn có thân phận khủng long không kém.

Không những toạ lạc ngay ngoài mặt đường lớn.

Đã thế diện tích mặt bằng còn không thua kém gì Nhân Văn Các địa chỉ cũ.

Nên nhớ rằng nơi đây là mặt tiền trung tâm thành phố, vẫn thường ví von bằng câu “tấc đất tấc vàng”.

Người khác nhè ra cả núi tiền, tranh nhau vỡ đầu chảy máu mới thuê được cái cửa hàng bé tẹo teo. Đằng này Nhân Văn Các quát luôn quả mặt bằng rộng hơn một ngàn mét vuông.

Chính vì thế trong đầu Cao Cường không khỏi mường tượng ra hình ảnh chồng chất những dãy núi tiền. Đi kèm với đó là mấy gã bụng phệ thân mật bắt tay, nói cười bên bàn tiệc rượu.

Dem xe giao gửi cho nhân viên trông giữ bên ngoài.

Mau chóng gạt bỏ suy nghĩ miên man ra khỏi đầu, Cao Cường sai bước tiến nhập vào bên trong.

Bố cục cũng như bài trí vẫn giữ nguyên phong thái Nhân Văn Các xưa cũ. Nhưng có lẽ bởi chuyển đến đây chưa lâu, khách khứa tới mua dược liệu không được đông đúc như khi trước.

Thậm chí hơi thưa thớt, vắng vẻ.

Điểm này thì từ lúc gửi xe Cao Cường đã phần nào đoán ra.

Không phải xếp hàng đợi lượt, Cao Cường thuận tiện đi tới quầy, mỉm cười nói với người nhân viên:

“Lực ca, nhân rồi quá a”

Cao Cường nhiều lần mua được liệu, sớm đã nói chuyện quen, Tổng Đại Lực liền ra vẻ đau khổ đáp:

“Kinh doanh ế ẩm muốn chết đây. Tiểu Cường, người lần này mua nhiều chút ủng hộ đi”

Cao Cường cười hắc hắc và nói:

“Lực ca, ta lần này mua lượng lớn. Có điều ủng hộ nhiều ít thì ta không dám chắc”

Tổng Đại Lực chia tay, tò mò hỏi:

“Danh sách đâu? Để ca xem người mua những gì nào”

Không chút chần chừ, Cao Cường liền đưa tới cho Tổng Đại Lực một tờ giấy chẳng chịt chữ là chữ.

Xem xét cẩn thận hết hai mặt giấy, Tổng Đại Lực đưa mắt ngó nghiêng xung quanh. Xác định không có ai ở gần, hắn mới nhỏ giọng dò hỏi:

“Tiểu Cường, người có ý định trở thành độc sư hả? Lực ca chân thành khuyên người, cái chức nghiệp này không tốt lắm, đừng có dại dột mà lao đầu vào”

Cao Cường muốn mua tổng cộng 60 loại dược liệu, trong đó có 40 loại là chất kịch độc. Bởi vậy trước khi đến Nhân Văn Các, đã sớm lường trước bị người hiểu lầm.

Có điều việc này không tốt giải thích, Cao Cường bắt đắc dĩ cười khổ nói:

“Ta không có luyện chế độc dược, càng không có ý định trở thành độc sư. Lực ca, việc này không tiện giải thích cho người hiểu, cho nên cứ biết như vậy đi”

Quy định là không được phép tra hỏi mục đích sử dụng dược liệu của khách hàng. Cho dù nói chuyện với nhau vô cùng thân quen, Lực ca cũng không dám làm trái điều này.

Thế nhưng Cao Cường hỏi mua số lượng độc dược quá lớn.

Tổng Đại Lực không thể làm chủ xuất hàng, một lần nữa áy náy nói ra:

“Cái này tiểu Cường người chờ chút. Ca đi hỏi ý kiến lão bản”

Đã có một lần rơi vào tình huống này, Cao Cường không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp lại.

Tổng Đại Lực ngay lập tức mang theo danh sách dược liệu rời khỏi quầy.

Nhìn theo bóng lưng Tổng Đại Lực đi về hướng hậu viện, Cao Cường khe khẽ thở dài cảm khái.

Tổng Đại Lực, hay nói đúng hơn là bao gồm cả mười nhân viên đứng quầy bán hàng tại Nhân Văn Các. Toàn bộ bọn họ đều mang khí tức của nhân sĩ giang hồ.

Chỉ là thành tựu của họ cũng không bao lớn, qua cảm nhận thì chỉ ở trình độ Luyện Huyết mà thôi.

Và với độ tuổi đều đã ngoài 30, đoán chắc hoàn tất Luyện Thể là chuyện hơi bị xa vời.

Có điều bọn họ tu vi cao thấp thế nào chẳng mấy quan trọng.

Vấn đề là thông qua những người này, Cao Cường hiểu được Nhân Văn Các rất là không đơn giản.

Thâm sâu ảo diệu đến đâu thì chịu, thế nhưng nếu được lựa chọn, Cao Cường không muốn phải bèn mảng tới mua dược liệu tại Nhân Văn Các một chút nào.

Đơn giản bởi Cao Cường hắn là một tán tu đến không thể tán tu hơn.

Thân cô thế cô, không một điểm tựa, tu vi thực lực ế nhũn.

Lỡ bị vị đại năng nào đó ngứa mắt sấm soi.

Vậy thì, và như thế em đi.

Lão Phệ địa bàn gần gần một chút thì tốt, hỏi mua dược liệu liền đỡ ngại ngùng.

Đáng tiếc khoảng cách địa lý quá xa.

Hơn nữa ngay từ hồi còn ngây ngô chưa hiểu chuyện, Cao Cường đã chạy tới mua đồ tại Nhân Văn Các. Lại thêm Tổng Đại Lực thái độ nói rõ gã đã biết Cao Cường là tu sĩ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nếu là phúc thì sẽ không phải hoạ, mà đã là hoạ thì có muốn tránh cũng không được. Sau cùng Cao Cường liền mặc kệ hết thảy, tiếp tục tới đây mua đồ.

Sau năm phút, Tổng Đại Lực lần nữa đứng sau quầy. Hắn mỉm cười đối Cao Cường mà nói:

“Tiểu Cường, được liệu có thể bán cho người. Nhưng lão bản còn đề ta chuyển lời là muốn gặp mặt người một lần. Tuy nhiên có gặp hay không thì tùy người quyết định”

Vừa nghĩ cái gì liền tới ngay cái đó.

Tin tưởng lão bản của Nhân Văn Các không phải nhân vật tầm thường.

Tình huống này có thể coi như là Cao Cường hắn bị đại năng nhìn trúng rồi đi?..

Như đã nói, là hoạ thì sẽ tránh không được. Muốn hay không cũng phải đối mặt a. Hít một hơi thật sâu, Cao Cường bình thản nói:

“Đẫn đường”

Tổng Đại Lực lắc đầu, chỉ tay về hướng hậu viện và nói:

“Ta còn tranh thủ chuẩn bị được liệu. Lão bản ngồi ngay tại sân uống trà, người tự đi tới thôi”

Đã làm ra quyết định, Cao Cường không buồn nghĩ ngợi gì thêm nữa. Khẽ gật đầu đáp lại Tổng Đại Lực, liền cứ thế thẳng hướng bên trong mà đi tới.

Nhìn chung gian hàng bên ngoài với hậu viện bên trong chỉ cách nhau có một bức tường mà thôi.

Thông đạo đơn giản che đầy bởi một tấm bình phong, lách người liền sẽ thấy khoảng sân rộng rãi.

Ấn tượng đầu tiên là trong sân bài trí khá nhiều chậu hoa cây cảnh. Nhắm tính số lượng vào khoảng 40 50 chậu, với đủ các chủng loại đa dạng màu sắc.

Thêm nữa còn có sự góp mặt của những chú chim nhỏ, vừa tung tăng bay nhảy, vừa hót líu lo. Tổng thể giống như bức hoạ phong cảnh vườn xuân.

Cảm giác ấm áp và yên bình..

WTF.. Hiện tại đang cuối hè, mà có cảm giác của mùa xuân? Ảo diệu thì đừng hỏi đi..

Cao Cường đưa mắt tiếp tục quan sát, nếu trừ bỏ gian hàng phía bên ngoài, thì với dãy lầu các bao vây lấy khoảng sân, có thể coi đây là quần thể kiến trúc tam hợp viện.

Ngoài những điểm vượt trội như là dãy lầu các có hai tầng, diện tích rộng rãi hơn, thì nơi đây không mấy khác biệt với ngôi nhà tam hợp viện mà Cao Cường đang thuê ở.

Kể ra có chút xấu hổ, so sánh khắp khiêng thế là Cao Cường đang tự an ủi bản thân mà thôi. Chứ căn nhà thuê kia thì làm sao mà đủ tuổi sánh ngang với nơi này được.

Tiến tới không phải để ngắm cảnh, Cao Cường đem thu hồi ánh mắt.

Sau đó nhìn tới phía cuối sân, hay nói đúng hơn là nhìn vị lão giả đang ngồi uống trà bên bộ bàn ghế bằng đá, ngay dưới mái hiên của gian viện chính giữa trong cùng.

Trong khi Cao Cường đứng tại chỗ cẩn thận quan sát.

Thì lão giả cũng mỉm cười mà nhìn lại hắn, thi thoảng đưa tay nhắc chén trà lên nhấp một ngụm.

Râu tóc bạc trắng, mặt mũi hồng hào, hiền lành phúc hậu.

Mái tóc dài được búi gọn gàng, y phục trên người chỉ là bộ đồ vải mộc mạc giản dị.

Tuy lão niên nhưng ánh mắt đặc biệt sáng tỏ. Nhìn tới nhìn lui thế nào cũng thấy lão giả giống như một vị nhà giáo về hưu, nay ở nhà tía chậu hoa, đánh ván cờ, nuôi con chim.

Thế nhưng đây chỉ là ấn tượng về vẻ bề ngoài mà thôi.. Tuyệt đối không được hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Nhân Văn Lão Nhân

Khoảng cách giữa hai người là ngoài 50 mét.

Không xa, nhưng cũng chẳng gần.

Điều đáng nói là với khoảng cách này, Cao Cường vẫn rõ nét cảm nhận thấy thứ khí tràng áp bách vô cùng khủng khiếp. Trong vô thức mồ hôi lạnh tuôn như mưa, giấy lát liền ướt sũng hắt lưng áo.

Cảm giác đáng sợ vô cùng quen thuộc.

Cao Cường vẫn nhớ như in cái lần gặp mặt Bạch Lãnh tại bệnh viện. Khá giống với lúc này, khi đó gã quỷ khốc nạn kia cũng khiến hắn có cảm giác căng thẳng, tức ngực cực kỳ khó thở.

Cao Cường biết Bạch Lãnh là không cố tình, và lão giả này cũng chẳng hề cố ý.

Thoáng động não một chút, Cao Cường suy đoán chắc hẳn khi phải đối mặt với những kẻ tu vi đạt tới tầng thứ siêu khủng long, liền sẽ dẫn sinh ra những cảm giác không mấy dễ chịu gì.

Hoặc cũng có thể hiểu là do giác quan thứ sáu nhận thấy nguy hiểm, liền auto cảnh báo chẳng hạn.

Nói chung dễ nhui gặp khủng long, bị xoắn quấy là điều hết sức bình thường.

Cho nên Cao Cường không việc gì phải xấu hổ. Chỉ có điều Nhân Văn Các lão bản khủng bố có hơi bị quá đà đi, khiến hắn khó tránh khỏi có cảm giác chút gì đó choáng ngợp.

Nói như vậy không phải ý tứ lão giả này ngang cơ Bạch Lãnh, mà chỉ là dùng ví dụ cho dễ liên tưởng hơn vậy thôi. Chứ gã quỷ kia đã thuộc phạm trù vượt qua cái gọi là Hạ Giới nhân gian rồi.

Tuy nhiên Cao Cường tin chắc lão giả tu vi nhẹ nhàng cũng phải cao hơn hắn vài cái đại cảnh giới. Chính xác có bao nhiêu cao, thì trừ khi hắn không sợ chết, tiến lên hỏi thì may ra được biết.

Một lần nữa câu thành ngữ “không thể nhìn mặt mà bắt hình dong” lại hiện lên trong đầu.

Thử đem lão giả ném vào câu lạc bộ gần đất xa trời ngoài công viên, bố ai nhận ra điểm nào khác lạ.

Còn may không cảm nhận thấy lão giả có ác ý gì, chứ không thì Cao Cường chỉ còn nước chờ chết.

“Humm?”

Trong nháy mắt liền không thấy thân ảnh lão giả đâu nữa.

Tức thì Cao Cường toàn thân lông tơ dựng ngược, trên trán mồ hôi tuôn xối xả.

Nghĩ tới trường hợp lão giả này tự nhiên trở mặt muốn giết người cái gì, trong lồng ngực hắn nhịp tim liền gia tốc. Không ngừng phát ra tiếng “bịch bịch”, như muốn phá thể mà rời đi.

Không cần phải tìm kiếm chi cho khổ, Cao Cường tin chắc lão giả đang đứng rất gần mình.

Y như rằng giọng nói có phần gia nua truyền tới từ sau lưng hắn:

“Tiểu tử nguoi căng thẳng cái gì? Ta có ăn thịt nguoi sao?”

“Ừc..” – Yết hầu khẽ nhúc nhích, cổ họng khô khốc không ngăn được Cao Cường nuốt khan một ngụm.

Mặc dù giọng nói nhân hậu hiền từ thật đấy, nhưng không vì thế mà thay đổi được sự thật là sau lưng hắn đang đứng đấy một vị đại năng cấp độ khủng long bạo chúa.

Mà khoa học đã chứng minh rồi, khủng long bạo chúa là động vật ăn thịt vô cùng máu tanh.

Phi thường muốn bình tĩnh lại, xong Cao Cường hai chân không chịu nghe lời, vẫn cứ là xoắn quấy.

“Tiểu tử nguoi cũng thật là.. Àiiii..”

Giọng nói già nua của lão già lần nữa vang lên.

Tiếp theo Cao Cường liền cảm nhận thấy trên vai mình có bàn tay vỗ tới.

Chỉ là hắn còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, mắt liền hoa, bên tai cũng biến ừ.

Vốn vẹn sau một nốt nhạc, mọi giác quan liền trở lại trạng thái bình thường. Xong thay vì còn ngây ngốc ở lối thông đạo, hiện giờ Cao Cường đã đứng ngay bên cạnh bộ bàn ghế đá.

Còn vị lão già cũng đã ngồi trở lại vị trí cũ, vừa khẽ nhấp một ngụm trà, vừa hài hước mà nhìn hắn.

Cực độ lúng túng chính là trạng thái của Cao Cường hiện giờ.

Nói chung lần đầu gặp mặt, kính lão đắc thọ là không thể thiếu, phải chào hỏi một câu cho phải phép. Nghĩ vậy Cao Cường liền chấp tay đưa lên, hơi cúi đầu và nói:

“Tiểu tử Cao Cường xin ra mắt.. Nhân Văn Các lão bản tiền bối”

“Khục..” – Nghe kiểu chào hỏi loạn cào cào của hắn, lão già liền phun ngụm trà vừa uống ra khỏi miệng.

Có điều giống như hiểu và thông cảm cho tình trạng của hắn, hoặc còn lý do đặc biệt nào khác thì chịu. Chỉ thấy lão già lau khô nước trà vương vãi trên râu, cười hiền lành và nói:

“Đồng đạo giang hồ vẫn thường gọi lão hủ với cái tên Nhân Văn Lão Nhân. Tiểu tử nguoi thấy nể mặt có thể gọi một tiếng Nhân lão”

Giữ nguyên phong thái chấp tay đưa lên trước mặt, Cao Cường nghiêm trang gọi:

“Nhân lão”

Mím cười gật đầu hài lòng, Nhân Văn Lão Nhân chỉ tay tới chiếc ghế còn trống và nói:

“Ngồi xuống uống chén nước cái đã”

Cao Cường kính cẩn nghe lời, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Nhân Văn Lão Nhân rót và đưa tới cho hắn một chén trà, sau đó tiếp tục lên tiếng:

“Tiểu tử nguoi rất đặc biệt, nếu không lo nghĩ nguoi e ngại, lão hủ sớm đã tìm gặp từ lâu”

WTF?

Nói vậy hắn là bị Nhân Văn Lão Nhân để mắt lâu rồi?

Chẳng hiểu sao Cao Cường bỗng dưng sâu sắc hoài nghi bí mật của hắn sớm đã bị Nhân Văn Lão Nhân nhìn thấu toàn bộ.

Vừa có suy nghĩ này, trong người hắn liền sinh ra cảm giác rất không được khỏe.

Thế nhưng đầu thế làm gì hơn ngoài tiếp tục ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

Không để ý Cao Cường cấp độ xoắn quấy bước lên tầng cao mới, Nhân Văn Lão Nhân tiếp tục nói:

“Nhớ ngày đó lối kiếp hàng lâm Tây Thành, thiên uy phá lệ nặng nề. Lão hủ bởi hiếu kỳ liền chạy đi tìm kiếm ngọn nguồn, sau đó phát hiện ra tiểu tử nguoi. Haha”

“Phụt..”

Cao Cường là muốn thông qua uống trà để lấy lại bình tĩnh. Thế nhưng còn chưa kịp nuốt xuống bụng, Nhân Văn Lão Nhân nói ra những lời như búa tạ bất ngờ nện một kích vào lòng ngực hắn.

Không chút huyền niệm, hắn liền phun ra ngoài cho bằng sạch.

Hai chân xoắn quấy đạt tới cực hạn tăng thứ.

Có điều Cao Cường tin chắc câu chuyện chưa dừng lại ở đây. Kiểu gì thì kiểu Nhân Vân Lão Nhân cũng sẽ khai ra những thứ còn kinh dị hơn nhiều.

Hít sâu một hơi, Cao Cường thủ thế mời vị đại năng cấp bậc khủng long bạo chúa này tiếp tục nói.

Hắn là không dám mở miệng rồi, bởi giọng có thể run.

Thoả theo ước nguyện của hắn, Nhân Vân Lão Nhân tiếp tục mỉm cười và nói:

“Hầu hết tu sĩ Tân Long thành làm tướng có vị đại năng nào đó dẫn đệ tử đi ngang, thuận tiện độ kiếp. Duy nhất chỉ có lão hủ biết tiểu tử ngươi là một tán tử”

“Không có ngoại vật hỗ trợ, không có cường giả thủ hộ. Đón nhận ba lượt lôi kiếp nhẹ như lông hồng. Lão hủ lại càng thêm hứng thú quan sát tiểu tử ngươi”

“Bởi vậy mỗi khi nhàm chán, lão hủ liền đi nhìn xem tiểu tử ngươi nghịch ngợm cái gì. Qua đó phát hiện nhiều điều, thuận tiện giải khai nghi vấn ở trong lòng”

Tự túc rót và uống liền ba chén trà, Cao Cường ngưng trọng đối Nhân Vân Lão Nhân mà nói:

“Nhân lão, ta chịu được, ngài cứ việc thẳng tưng nói”

Nhân Vân Lão Nhân phì cười, khẽ lắc đầu và trấn an hắn:

“Nhận được truyền thừa như ngươi, đối với tu hành giới không phải chuyện gì quá hiếm lạ. Đương nhiên tránh hoạ sát thân, không kẻ nào ngu ngốc để lộ ra cả. Có điều ngươi nên cảm thấy may mắn vì người phát hiện ra là lão hủ. Chứ nếu là kẻ khác thì tiểu tử ngươi ngay cả xương cốt cũng chẳng còn”

Cướp đoạt truyền thừa của hắn ư? Cao Cường khẳng định là không thể. Bởi còn phương diện liên quan tới Âm Phủ, không có hợp đồng lao động, tín vật Phán Quan chỉ là phế liệu.

Nhưng cũng không thể phản bác được gì, bởi Nhân Vân Lão Nhân nói là không sai. Giang hồ máu tanh quân khi gió có thu được gì hay không, cứ phải giết người cái đã rồi tính sau.

Đã không thể phản bác, vậy chỉ có thể ngồi yên một chỗ đi. Hơn nữa Cao Cường cũng đang chờ đợi Nhân Vân Lão Nhân chủ động nói ra mục đích của lão là gì khi muốn gặp hắn?

Có điều Cao Cường sẽ còn phải chờ đợi thêm.

Bởi vì Nhân Vân Lão Nhân đột ngột chuyển hướng câu chuyện:

“Mạnh dạn nói ra xem, cảm nhận của ngươi khi đối diện lão hủ là gì?”

Thoáng chút bất ngờ, xong Cao Cường không suy nghĩ nhiều. Hắn cười tự nhiên nói ra:

“Diện kiến Nhân lão ngài, đối mặt vô hình áp bách, lần lượt trải qua từng cung bậc cảm xúc từ sợ hãi đến tuyệt vọng. Để cho ta hiểu sâu hơn tình huống của mình, cũng như phần nào lý giải được hiện thực có bao nhiêu tàn khốc”

Hắn vừa dứt lời, Nhân Vân Lão Nhân không chút nào che dấu ánh mắt tán thưởng. Đưa tay vuốt nhẹ chòm râu, lão mỉm cười tiếp lời:

“Không tồi, không uổng công lão hủ mặt dày giúp ngươi dọn đường”

Dọn đường? Ý lão là gì? Cao Cường bỗng chốc não bộ lại muốn sung.

Chứng kiến vẻ mặt hắn chứa nguyên một bầu trời nghi hoặc, Nhân Vân Lão Nhân tiếp tục nói:

“Làm ra chuyện gì chính ngươi rõ hơn ai hết. Chạy hết chỗ này chỗ nọ giết người, không có ai can thiệp bãi binh, Cẩm Quân sẽ dễ yên cho tiểu tử ngươi tự do tác quái sao?”

“Không phải lão hủ kẻ công, nhưng Tổng Thống Lĩnh Cẩm Quân là một lão đầu tính tình gần dờ. Tu sĩ giết hại phạm nhân, đúng sai khi gió gì cũng đều tóm cò phé bỏ tu vi”

Phé bỏ tu vi?

Không quản đúng sai?

Cao Cường ngay tức thì cảm thấy đan điền vụn vỡ. Có điều ảo giác này rất nhanh liền trôi qua.

Thay vào đó là cảm nhận Nhân Văn Lão Nhân dường như không phải dạng người quá để ý tiểu tiết.

Có điểm giống với Hồ lão, thành ra Cao Cường bình thường trở lại lúc nào chính hắn chẳng hề hay.

Một khi không còn xoắn quẩy, Cao Cường thường nghĩ gì nói nấy, thẳng tưng tưng:

“Trước tiên ta xin chân thành cảm tạ ngài vì đã âm thầm trợ giúp. Nhưng ngài là đang kể công rồi đó thôi. Hơn nữa theo ta thấy thì Nhân lão ngài giống như còn có lời khó nói?”

Không phải vì giữ gìn hình tượng, Nhân Văn Lão Nhân chắc chắn sẽ phúc lợi cho Cao Cường một cái bạt tai nổ đom đóm mắt. Tuy nhiên không thiếu một phen lạnh nhạt trách mắng:

“Lão hủ không thấy được sự chân thành trong lời cảm tạ của người?”

Ách?

Nghĩ tới nghĩ lui, Cao Cường liền đứng dậy khom người chấp tay, nghiêm chỉnh hô:

“Nhân Văn Lão Nhân tiền bối, những lời khách khí sáo rỗng ta không biết nói, chắc hẳn ngài cũng không muốn nghe. Vậy để ta kính ngài chén trà thay cho lời cảm tạ đi”

Dứt lời, hắn liền chủ động đi tới rót trà, sau đó hai tay dâng tới mời Nhân Văn Lão Nhân.

Trong đầu Nhân Văn Lão Nhân lúc này tràn ngập tự hỏi. Lão sâu sắc hoài nghi ý định đã sớm đề ra là một sai lầm phi thường to lớn. Trong số mệnh dài dòng, hôm nay bỗng người thấy mùi đại kiếp nạn.

Chung quy là bởi tên tiểu tử trước mặt này hết sức đáng giận.

Đặc biệt là cực kỳ có thiên phú gọi đòn tìm đánh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Bù Đắp Thiếu Sốt

Đang yên đang lành bỗng dưng Nhân Văn Lão Nhân cứ ngồi đó than ngẩn thờ dài cái gì không hiểu?

Cao Cường khó tránh khỏi trên mặt xuất hiện toàn diện dấu chấm hỏi.

Khoa học đã chứng minh rồi, lão nhân đa sầu đa cảm là hay nghĩ quẩn lắm đấy. Tình trạng này diễn biến kéo dài đối với cả hai người đều không tốt..

Bởi vậy Cao Cường liền đánh liều hắng giọng mà nói:

“È hèm.. Nhân lão, ngài là có chuyện khó nghĩ sao? Ta không chắc sẽ giúp được gì, thế nhưng có tâm sự thì ngài cứ nói ra đi, giữ khư khư trong lòng rất nguy hại cho sức khỏe đấy”

Nhân Văn Lão Nhân chậm rãi đưa mắt nhìn lên trời, khe khẽ thở dài:

“Có những thứ xa tầm tay với, không thể cưỡng cầu”

Cao Cường nghe không có hiểu, liền học theo mà nhìn lên bầu trời trong xanh. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ cân thận, không kim được hiểu kỳ, hắn liền quay về hỏi:

“Nhân lão, ngài là muốn hái sao trên trời xuống?”

“Bách..”

“Viuuuu..”

“Oành..”

Nhân Văn Lão Nhân rốt cuộc không nhịn được nữa.

Chỉ thấy lão nhân gia nhấc tay khẽ phát một cái, tuy không ra chương phong uy thế khủng khiếp cái gì, xong Cao Cường vẫn cứ là bay đi như điều gặp gió.

Có điều lo lắng hẳn va đập phá hỏng đồ vật thì phải, Nhân Văn Lão Nhân xuất thủ cũng không nặng.

Y phục có điểm xộc xệch, mái tóc hơi rối tung một chút, Cao Cường bật dậy cười ha ha nói:

“Nhân lão, ngài đánh một cú đấm với bót đi muộn phiền rồi chứ?”

Nghe những lời này, Nhân Văn Lão Nhân quay phắt lại nhìn hẳn chăm chăm. Ánh mắt ngạc nhiên rất nhanh bị thay thế bởi thần thái như có điều hiểu ra.

Cao Cường chỉnh trang lại y phục đầu tóc, rồi mau chóng trở lại chỗ ngồi.

Nhân Văn Lão Nhân lần nữa đưa mắt lên bầu trời xa xăm, miệng khẽ nói:

“Phát hiện điểm đặc biệt ở ngươi, trong lòng ta nảy ra ý định. Không những quan sát càng cẩn thận hơn, lão hủ còn tự mình điều tra quá khứ cũng như xuất thân của ngươi”

“Qua đó biết được càng thêm nhiều thứ mà chính ngươi còn chưa sáng tỏ. Có điều khiến ta đặc biệt chú ý thì là quan hệ sư đồ giữa ngươi với lão nhân mang tên gọi Hồ lão”

“Ngươi thường mang rượu thịt tới trước mộ ngồi tỉ tê tâm sự, khiến ta càng thêm hiếu kỳ. Rốt cuộc phải tìm hiểu xem lão nhân này khi còn sống là một người như thế nào”

Nhân Văn Lão Nhân nói hơi xa xôi thì phải, dài dòng đến giờ Cao Cường vẫn chưa hiểu ý lão ra làm sao. Phút chốc của hẳn nào bộ liền tiến vào phù nề trạng thái.

Cảm giác thấy hẳn có điểm khác thường, Nhân Văn Lão Nhân ngoái lại nhìn.

Mắt già mắt trẻ nhìn nhau một hồi, Nhân Văn Lão Nhân bắt đầu nói thẳng ra luôn:

“Bấy lâu nay ta luôn tìm kiếm đệ tử thân truyền. Ta là nhìn trúng tiểu tử ngươi rồi”

“Ra là vậy” – Cao Cường theo phản xạ gạt gù đáp, có điều ngay lập tức giật mình kinh hô: “Cái gì? Nhân lão ngài muốn thu nhận ta làm đệ tử?”

Nhân Văn Lão Nhân vuốt vuốt chòm râu, trung ra dáng vẻ tiên phong đạo cốt, mỉm cười nói:

“Chẳng lẽ lão hủ rảnh rỗi đi bãi bình Cẩm Quân giúp ngươi?”

Dáng vẻ cùng lời nói phi thường lạc quẻ, Nhân Văn Lão Nhân tiên phong đạo cốt không được hợp cách. Giả trang còn thua kém Quý Bất Hạnh xa mấy con phố.

Có điều Cao Cường không mấy để ý vấn đề vụn vặt ngoài lề này.

Quá nhiều nghi hoặc không hiểu, của hẳn tâm tư khó tránh khỏi rơi vào tình trạng hết sức phức tạp.

“Là vì có truyền thừa, ngươi cho rằng không cần thêm sư phụ chỉ dạy?” – Nhân Văn Lão Nhân giọng nói vang lên, kéo hẳn ra khỏi trạng huống mãi mê suy nghĩ.

Khe khẽ lắc đầu, Cao Cường nghiêm túc đối Nhân Văn Lão Nhân mà nói:

“Truyền thừa chỉ là kiến thức sách vở, hơn nữa còn có câu không thầy đố mày làm nên. Và chính bản thân ta cũng dựa vào Hồ lão sư phụ hướng dẫn, mới tốt đẹp hoàn thành giai đoạn luyện thể”

“Nhìn chung ta rất hiểu việc có được một vị tốt sư phụ tận tình chỉ dạy mang ý nghĩa quan trọng ra sao. Thế nhưng Nhân lão ngài ý tứ đến quá đột ngột, không khỏi để ta có điểm cảm thấy khó nghĩ”

Nhân Văn Lão Nhân mỉm cười, chân thành đối với hẳn mà nói:

“Lão hủ là tìm người gửi gắm hi vọng, tuyệt không mang ý đồ xấu”

Chứng kiến Cao Cường mặt mũi nồng đậm không hiểu, Nhân Văn Lão Nhân lần nữa nhìn lên bầu trời:

“Thiên Nhân tinh cầu đã từ lâu không xuất hiện tu sĩ phá vỡ cực hạn. Thời gian trôi qua, phi thăng chỉ còn là một khái niệm truyền thuyết mơ hồ, được ghi chép trong những cuốn điển tịch cũ nát”

“Thêm nữa tu hành quá gian nan, nay sống mai có thể chết, không ai dư thừa tâm tư đi suy nghĩ đến những điều quá xa vời. Chính vì thế mà rất nhiều đạo thống biến mất theo dòng lịch sử”

Vẫn biết giảng giải kỹ càng không có gì sai, nhưng Nhân Văn Lão Nhân càng nói càng đi xa thì phải. Ngặt một nỗi Cao Cường hẳn lại không dám ngắt lời..

Không biết tiểu tử ngồi bên tâm tư nào chớ, Nhân Văn Lão Nhân tiếp tục vuốt râu, chậm rãi nói:

“Đạo thống bị mai một, kéo theo muôn vàn hệ lụy. Tuy không thể khẳng định chắc chắn, song Lão hủ cảm thấy việc này là một phần nguyên nhân khiến tu luyện càng lúc càng thêm khó khăn”

Cao Cường rốt cuộc không nhịn được nữa, liền xen ngang mà hỏi:

“Nhân lão, việc này thì có liên quan gì tới chuyện ngài muốn thu nhận ta?”

Nhân Văn Lão Nhân quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt chứa đầy kỳ vọng:

“Bởi ngươi có truyền thừa, bởi ngươi nắm giữ đạo thống hoàn chỉnh, bởi ngươi có cơ hội phi thăng. Tóm lại là bởi vì ngươi có khả năng đạt tới tầng thứ mà đối với ta là điều quá xa vời”

Cao Cường mơ hồ cảm thấy nguyên nhân không chỉ từng này. Có điều trải qua suy tính, hắn quyết định sẽ không dò hỏi xem đằng sau ẩn chứa bí mật lớn lao gì.

Nhân Văn Lão Nhân mang ý đồ xấu thì hẳn lên thốt nằm lâu rồi.

Mà không, phải nói rằng mồ của Cao Cường hẳn xanh cỏ từ lâu rồi mới đúng.

Hơn nữa việc quan trọng nhất bây giờ chính là Cao Cường khẩn thiết cần có một vị tốt sư phụ cạnh bên, hướng dẫn cho hắn tu luyện theo đường lối đúng đắn nhất.

Tầng thứ khủng long bạo chúa không thiếu nhất chính là phương diện kinh nghiệm. Đã như vậy Nhân Văn Lão Nhân còn chưa phải tốt sư phụ thì như nào mới là?

Tóm lại kèo này quá thơm, Cao Cường không cho phép bản thân được quyền lãng phí.

Cơ duyên không đến nhiều lần, hiện tại phải làm chính là thể hiện lòng thành. Không nữa điểm chân chừ, Cao Cường đứng dậy đi tới trước mặt Nhân Văn Lão Nhân.

“Phốc..” – Đầu gối chạm đất, Cao Cường đồng đặc hô lên:

“Nhân lão, xin ngài thu nhận người đệ tử này”

Dứt lời hắn liền cung kính khấu đầu, văng trán theo đó không ngừng giáng mạnh xuống mặt sân nền, vang lên những tiếng “bịch.. bịch.. bịch..” liên hồi.

Đủ lòng thành, đủ kính cẩn.

Có điều còn tiếp diễn không khéo sân nền vỡ nát mất.

Bởi vậy Cao Cường vừa kết thúc khấu đầu lần thứ ba, Nhân Văn Lão Nhân liền phát tay nhẹ một cái.

Tiếp theo hành động này, giống như có bàn tay vô hình nâng Cao Cường hẳn đứng thẳng dậy.

Nhân Văn Lão Nhân giữ nguyên dáng vẻ vuốt râu, hài lòng mỉm cười đối với hắn nói:

“Như vậy là được rồi, từ giờ người chính thức là đệ tử thân truyền của ta. Tuyên bố hùng hồn ta là sẽ không nói, nhưng đảm bảo ngươi sẽ không phải hối hận với quyết định ngày hôm nay”

Ngài không tuyên bố hùng hồn, nhưng ý tứ thì phi thường hùng hồn đấy. Có điều Cao Cường chẳng đại bất bẻ vắn đề này, mặt mũi ngưng trọng, hắn dò hỏi điều đang bận tâm:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài từng điều tra ta. Có một số việc không biết ngài có rõ ràng?”

Vài phút trước còn sợ bị đối phương đánh chết, lúc này gọi một tiếng sư phụ ngọt sớt. Có điều kỳ quái hắn không thấy chỗ nào không ổn, thậm chí trong lòng có chút vui mừng.

Thế sự xoay vần, đôi khi khó lý giải.

Đưa tay ra hiệu, đợi Cao Cường ngồi trở lại chỗ xong, Nhân Văn Lão Nhân mới giải đáp:

“Hắn là muốn biết kẻ nào đứng sau vụ ám sát người gần hai năm trước? Sư phụ sớm đã giúp người tra rõ ràng hung thủ cũng như ngọn nguồn vụ việc. Ngay cả những gì người từng phải trải qua thời thơ ấu, sư phụ cũng tìm hiểu được thất thất bát bát”

Cao Cường hiện tại đã là tu sĩ. Quá khứ thơ ấu của hắn, không đáng để sư phụ nhắc tới mới đúng.

Không khiến hắn phải suy đoán nguyên nhân, Nhân Vân Lão Nhân thẳng thắn nói ra ý tứ:

“Từ tận đáy lòng sư phụ muốn người tự đi điều tra cũng như đem kẻ thù giải quyết. Tương lai về sau tiếp tục duy trì thói quen tự lập trước nay người vẫn luôn từng. Tất nhiên nếu như người kiên quyết hỏi tới, vậy sư phụ liền sẽ tiết lộ tất cả cho người”

Sư phụ lão nhân gia đây là đã bắt đầu tiến hành công tác giáo dục?

Hiểu được điều này Cao Cường nghiêm túc nói:

“Sư phụ, ngài không cần nói ra. Ta sẽ tự mình giải quyết tốt đẹp”

Không chút che giấu vẻ hài lòng, Nhân Vân Lão Nhân đối với hắn gật đầu, tiếp tục giảng giải:

“Người nắm giữ đạo thống truyền thừa hoàn thiện. Sư phụ sẽ không can thiệp sâu vào quá trình tu hành của người. Nôm na chỉ có thể quan sát, góp ý để người sửa chữa những điểm thiếu sót hoặc sai lầm. Chẳng hạn như vương mắc trong võ kỹ, thuật pháp, hay chức nghiệp phụ”

Cao Cường không có thông minh tuyệt đỉnh, xong não bộ vẫn cứ là đủ dùng. Hơn nữa bằng thực tài thực học trúng tuyển đại học Y Khoa, hắn IQ chỉ số không có chuyện thấp kém

Nhân Vân Lão Nhân có tình nhân mạnh đạo thống truyền thừa, đại loại bởi vì không muốn đệ tử là hắn đắm vào vết xe đổ của sư phụ. Nói năng vòng vèo giữ lại chút thể diện đi?!

Tuy nhiên, sư phụ lão nhân gia nói cũng không lệch trọng tâm chút nào cả.

Bởi thiếu sót của một tán tu chính là không có ai hỗ trợ chỉ ra những sai lầm mà hắn mắc phải.

Thanh niên về chuột đọc tiểu thuyết lâu năm như Cao Cường lý giải rất sâu vấn đề này. Trước đây còn từng đau đầu bởi lo lắng có một ngày Hồ lão không chỉ dạy thêm được nữa.

Chỉ là điều hắn lo lắng chưa kịp diễn ra, thì Hồ lão đã bỏ hắn mà đi luôn rồi.

Nhớ tới Hồ lão, trong lòng hắn có điểm áy náy. Hi vọng lão nhân gia dưới kia thông cảm, cũng như sẽ không trách mắng vì hắn hiện tại bái thêm Nhân Vân Lão Nhân làm sư phụ a.

Mà không ổn lắm, xem ra phải tranh thủ thăm mộ một chuyến, thuận tiện đốt lá Độ Âm Phù, gửi xuống giải thích rõ ràng để Hồ lão hiểu cho hoàn cảnh của hắn hiện tại mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Sư Phụ Tư Vấn

Chuyện của Hồ lão để tới trở về rồi tính, Cao Cường lúc này đối Nhân Vân Lão Nhân hỏi thăm:

“Sư phụ, nói như vậy Nhân Vân Các chuyển địa điểm cũng vì ta?”

Hắn đoán bừa thôi, không nghĩ tới lại trúng phóc, chỉ thấy Nhân Vân Lão Nhân gật đầu cái rụp:

“Để thuận tiện quan sát tiểu tử người. Hơn nữa cũng tránh cho Đàm lão đầu nghi ngờ”

Đàm lão đầu? Cẩm Quân tổng thống lĩnh?

Cũng là một vị đại năng cấp bậc khủng long bạo chúa?

Cao Cường tràn ngập hiếu kỳ dò hỏi:

“Sư phụ rất quen với Cẩm Quân?”

Nhân Văn Lão Nhân kiên nhẫn giảng giải thêm:

“Ta với Cẩm Quân phân bộ Tân Long thành hợp tác đã mấy chục năm nay. Qua đó Đàm lão đầu ít nhiều gì cũng phải nể mặt, nhờ thế mới bãi binh được cho tiểu tử ngươi”

“Tiểu tử ngươi đem qua dùng xăng huy hiện trường, chắc hẳn ý đồ để tránh bị Cẩm Quân bắt thóp? Thông minh, làm rất không tệ, sau này cứ thế tiếp tục phát huy”

“Ách..” – Cao Cường giây lát khuôn mặt đỏ bừng. Đưa tay lên xoa tóc gáy, không biết nói gì cho phải.

Khi này tâm tư đặt hết vào phương diện tu hành, hiện giờ sư phụ lần nữa nói toạc ra. Cảm xúc trong hán ngay lập tức rối tinh rối mù, phi thường ngổn ngang, vô cùng khó tả.

Đứng vào địa vị của Cao Cường mà xem. Bỗng một ngày đẹp trời, ngươi được biết bản thân trước giờ vẫn luôn bị giám sát một cách triệt để, thử hỏi có khó chịu hay không?

Nếu như giám sát nhân viên là nữ, đẳng cấp thiên sinh mị hoặc cỡ Huyền tỷ còn tạm chấp nhận được.

Đằng này đối phương lại là lão nhân già khú đế.

Thoáng nghĩ tới thôi, Cao Cường liền không quản nổi thân thể, liên tục đánh cái rùng mình.

Không biết bản thân vô tình khiến đệ tử rơi vào tình trạng khó ở, Nhân Văn Lão Nhân lần nữa lên tiếng. Quan trọng là thái độ của lão phá lệ nghiêm túc:

“Như đã nói thì ta sẽ không can thiệp sâu vào quá trình tu hành của ngươi. Tuy nhiên có vài phương diện cần ngươi giải đáp rõ một chút, tránh trường hợp ta không hiểu lầm ra chỉ điểm sai lầm”

Bản tới chuyện tu hành, tâm tư không đâu liền tan thành mây khói.

Cao Cường sống lưng thẳng tắp, nghiêm chỉnh hồi đáp:

“Sư phụ cần ta lý giải điểm nào?”

Phương diện này hơi nhạy cảm, nhưng quá tò mò, Nhân Văn Lão Nhân vẫn là hỏi tới:

“Theo quan sát của ta, công pháp ngươi tu luyện hết sức cao minh. Là truyền thừa của trên kia sao? Đương nhiên nếu không muốn thì không cần trả lời, cái này chỉ là sư phụ hiếu kỳ mà thôi”

Chẳng phải sư phụ theo dõi hán suốt đó sao? Trong lòng cảm thấy khó hiểu, xong Cao Cường vẫn cứ là chỉ một ngón tay xuống đất và thẳng thắn trả lời:

“Chính xác là từ phía dưới đưa lên”

“Nha..” – Nhân Văn Lão Nhân vỗ đùi đến hết một cái, sau đó liền liến thoắng như loa phát thanh:

“Bảo sao ta thấy tiểu tử ngươi chuyên vọc vách đồ chơi diệt trừ ma quỷ. Xem ra nhận thấy đạo thống sắp sửa lụi tàn, dưới kia không nhận được phải lên tìm cá nhân duy trì. Ngươi là tu sĩ tay ngang nên không rõ ràng, chứ huyền môn tu sĩ phần lớn đã từ bỏ học tập phương diện này từ lâu”

Cao Cường cho rằng việc hán nhận được truyền thừa chẳng liên quan gì tới việc duy trì đạo thống hết. Có điều chuyện này không tiện đưa ra để bàn thảo chuyên sâu.

Còn về chuyện huyền môn tu sĩ từ bỏ phương diện diệt trừ ma quỷ, thì qua hai lần gặp mặt Diên Lộc đã đủ để hiểu thấu rồi. Nhưng có liên quan quái gì đến hán đâu?

Suy cho cùng Cao Cường chỉ có thể gật gù cho qua chuyện.

Nhân Văn Lão Nhân lúc này liền đưa ra câu hỏi thứ hai:

“Lần diệt sát gã hiệu phó, ngươi vận dụng tới món pháp bảo trong đan điền sao?”

Cao Cường có thể vận dụng thứ quý đó mới là lạ đây. Hán mới nghi hoặc hỏi ngược lại:

“Ta chưa thể đã động tới nó, sư phụ vì sao hỏi vậy?”

Nhân Văn Lão Nhân tức thì nhú mày hỏi đáp:

“Kỳ quái, khi đó thần thức của ta bị ngăn cản, không tài nào quan sát diễn biến bên trong. Còn tưởng là tiểu tử nguoi đem đồ chơi kia ra đùa. Chuyện này phải nói tới lần nguoi độ kiếp, có không ít tu sĩ thi triển thuật pháp dò xét, đám bọn họ bị thứ đồ đó phản phệ thiếu chút đi đời”

Còn có tiết tấu này? Cao Cường hai mắt tròn xoe như bi ve.

Có điều rất nhanh trở lại bình thường, thoáng trầm tư giây lát, hần liền tiết lộ một chút:

“Món đồ kia ta là không động đậy được, nhưng hôm đó có Quỷ Sai tới mang đi linh hồn lão hiệu phó. Chắc hẳn Quỷ Sai che đậy thần thức của lão nhân gia ngài?”

Hần vừa mới nói dứt lời, Nhân Vân Lão Nhân như một vị ảo thuật gia chuyên nghiệp, sau cái phất tay trên mặt bàn liền xuất hiện một cuốn sách ủa vàng dày cộp.

Trừ vật pháp bảo? Là chiếc nhẫn đính đá trên tay sư phụ?

Tu Tiên Bí Sử có ghi chép miêu tả tương quan về món đồ chơi này. Hiện giờ được tận mắt chứng kiến, Cao Cường cảm thấy rung động thật sâu, sâu không thấy đáy.

Nhân Vân Lão Nhân chú tâm lật mở tìm kiếm một hồi, sau đó mới cười ha hả mà nói:

“Trong đây có nói khi làm việc tại nhân gian, nhân viên chấp pháp của Âm Phủ phải che dấu hành tung. Ngoài ra còn nhắc nhở diện mạo của bọn họ là cầm kị, tu sĩ không được phép nhìn trộm. Điều này đồng nghĩa Âm Phủ đối xử không tệ với tiểu tử nguoi đi”

Cao Cường đúng là không biết gì về điều này, hai mắt không khỏi lại tròn xoe.

Nhân Vân Lão Nhân dư thừa kiến thức để đoán ra Cao Cường còn có thần phận đặc thù. Nhưng không vì thế mà truy hỏi gì thêm nữa.

Dù sao quan hệ sư đồ mới thành lập chưa được mấy phút, ham hố đào sâu tìm hiểu, sẽ vô tình khiến Cao Cường sinh lòng nghi kị.

Hơn nữa khi hần nói ra hai chữ Quỷ Sai là đã bước đầu truyền tải tới sự tín nhiệm.

Đối với Nhân Vân Lão Nhân mà nói thì đệ tử tín nhiệm lão là đã quá đủ rồi.

Oái oăm đạo thống khác biệt, Nhân Vân Lão Nhân cũng hơi xoắn.

Kể ra xấu hổ, nhưng sự thực là lão đang cầu nguyện hần đừng hỏi gì liên quan đạo thống. Chẳng may không biết trả lời thế nào, vậy thì lão còn đâu mặt mũi để tiếp tục làm sư phụ nữa?

Có điều thần tiên không rảnh tiếp thu lời cầu nguyện, Cao Cường đột ngột đưa ra câu hỏi:

“Sư phụ, ngài quan sát ta như vậy, chắc hẳn cũng thấy được công đức lực lượng?”

Trong lòng thâm hô may mắn, Nhân Vân Lão Nhân mặt ngoài bình thản vuốt râu đáp lại:

“Thấy được, phương diện công đức lực lượng ta xem qua không ít ghi chép. Có nghi hoặc gì sao?”

Nghiêm túc hơn bao giờ hết, Cao Cường chậm rãi nói ra bản khoản trong lòng:

“Việc này kể ra có hơi rắc rối, bắt nguồn từ việc tiên căn của ta là Âm Lôi. Theo ta được biết khi nó phát triển đến một mức độ nhất định, sẽ có khả năng cắn nuốt linh hồn chủ thể là ta”

“Khi hấp thu công đức lực lượng, ta phải vận dụng Độ Tâm Kinh. Nó đồng thời kìm hãm sự phát triển của tiên căn lại. Theo lý mà nói thì đây là chuyện tốt, nhưng ta có cảm giác sai sai”

Biết động não suy tư, không có mù tu luyện theo sách vở, phi thường tốt.

Nhân Vân Lão Nhân quăng tới ánh mắt tán thưởng, thuận tiện mỉm cười giải đáp:

“Tất cả các loại Âm tiên căn đều ẩn chứa mối hoạ đối với chủ thể sở hữu. Nôm na là tác động tới tinh thần, khiến chủ thể tính tình trở nên tàn bạo. Thế nhưng muốn sinh tồn tại tu hành giới thì tàn bạo là một đức tính không thể thiếu. Mối hoạ này liền có cũng như không”

“Tuy nhiên Âm Lôi tiên căn có điểm khác biệt với những loại Âm tiên căn thông thường. Từ việc nguoi thụ ba lượt lôi kiếp mà vẫn sống nhăn là đã phần nào chứng minh điều này. Đồng nghĩa tệ đoan nó gây ra khủng khiếp hơn Âm tiên căn khác là chuyện không cần bàn cãi”

Có điểm hiểu ra, Cao Cường ngay lập tức nói:

“Sư phụ, phải chăng tiên căn đang cố mê hoặc khiến ta có cảm giác sai lầm?”

Ánh mắt tán thưởng càng nồng, Nhân Vân Lão Nhân giây lát cười tít mắt hồi đáp:

“Khó nói được đúng hay sai, bởi còn một trường hợp nữa đó là do bản năng mách bảo. Hay theo cách nói của xã hội hiện đại thì là giác quan thứ sáu làm ra phản ứng”

Quá nhiều khả năng, não bộ lại muốn thêm phù nê, Cao Cường mặt mũi khổ sở cầu xin tư vấn:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài nghĩ nghĩ rồi cho đệ tử một lời khuyên. Ta tiếp theo nên làm thế nào đây? Kim hãm tiên căn như trước? Hay mặc cho nó thoải mái phát triển?”

Nhấp một ngụm trà đã nguội lạnh từ lâu, Nhân Vân Lão Nhân thần thần bí bí cười nói:

“Tại sao cứ phải là hai lựa chọn này? Không nghĩ ra hình thức thứ ba?”

Sư phụ, khi này ngài nhiều lời lắm mà? Tại sao bây giờ dờ chừng tiết kiệm vậy a? Trong lòng không ngừng oán thầm, Cao Cường mặt mũi càng thêm đau khổ muộn phiền:

“Sư phụ, còn có cách nào nữa đây? Ta lại không thể cùng nó tì tê tâm sự”

Ai ngờ hần vừa dứt lời, Nhân Vân Lão Nhân lại càng thêm phần bí hiểm:

“Tại sao không?”

Ách.. Cao Cường mặt mũi biến khờ..

Không câu giờ thêm nữa, Nhân Vân Lão Nhân sâu xa giảng giải cụ thể:

“Nhập đạo nhờ tiên căn, tương lai rộng mở và cường đại hay không cũng có phần công lao của tiên căn. Hiểu rõ tầm quan trọng, từ xa xưa đã không thiếu tu sĩ nghiên cứu chuyên sâu về nó”

“Rất nhiều giả thiết cũng như luận điểm được đưa ra. Trong đó nhận được nhiều ý kiến tán thành nhất đó là tiên căn thực ra có nguồn gốc từ sự kết hợp giữa linh hồn với nhục thân của chủ thể”

“Tại vì sao quan điểm này được tán thành thì sau này đạt tới tầng thứ cao hơn tự ngươi sẽ nghiệm ra. Hiện tại miêng cường đạo sâu tìm hiểu chỉ khiến ngươi tâm trí càng thêm rối loạn thôi”

Đậu xanh, đậu đỏ, đậu hà lan.

Sư phụ, rốt cuộc lão nhân gia ngài ý tứ là cái quỷ gì a? Khó khăn lắm mới bái được vị sư phụ khủng long tầng thứ, ai ngờ sư phụ còn kiêm luôn chức nghiệp chuyên gia lạc đề.

Phải chăng lão tặc thiên chơi xỏ ta? Cao Cường thật muốn rơi nước mắt.

Giống như hiểu được tâm trạng của hần, Nhân Vân Lão Nhân mặt gìa thoáng đỏ. Có điều rất nhanh bị che dấu bằng cặp mắt tròn lên và lớn tiếng quát:

“Tiểu tử ngươi động não và tự hỏi đi. Tiên căn đã quan trọng như vậy mà còn có kim hãm sự phát triển của nó, khác nào tự khiến bản thân có chỗ thiếu hụt? Và như đã nói ở trên, tiên căn sinh ra từ sự kết hợp giữa linh hồn và nhục thân của chủ thể. Đành rằng nó có tư duy, nhưng thực chất nó chỉ là một phần của ngươi. Đem nó quy hàng vật hồi cô chủ, đạo lý này hết sức bình thường đi?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Đại Lục Này Quá Rắc Rối

Sau khi lớn tiếng bắn một tràng giáo huấn dài như cầu Tây Biên, Nhân Vân Lão Nhân hai tay đặt lên bàn, rồi cứ thế thở hồng hộc từng ngụm từng ngụm.

Cái này đương nhiên không phải lão nhân suy yếu hết hơi, mà là do bị tức giận, phi thường tức giận.

Cao Cường theo bản năng rót cho sư phụ một chén trà, miệng thì tùm tùm cười. Hần trong đầu bỗng chốc xẹt qua ký ức hình ảnh năm tháng Hồ lão vẫn còn tại thế.

Hồ lão năm tháng cuối đời cũng đủ vất vả, hết chăm nom từng bữa cơm, lại đến bảo ban hần tu luyện. Và không thể thiếu đó là thường xuyên bị chọc cho nổi điên lên.

Có điều đã khiến Hồ lão khi trước, và Nhân Văn Lão Nhân hiện tại đều bị tức lộn ruột, xong Cao Cường không có nửa điểm cảm giác tội lỗi gì cả.

Nhìn chung cả hai vị lão sư phụ tuổi đều cao rồi, sinh hoạt hàng ngày tẻ nhạt dường như đi.

Hắn thì thoáng giả ngu, để sư phụ có dịp giáo huấn, cuộc sống qua đó liền sẽ thêm phần đặc sắc.

Nhân Văn Lão Nhân mà biết được suy nghĩ củ chuối này của đệ tử. Đảm bảo sẽ chinh cho hắn một trận xuống ruộng, toi bồi tới nỗi không bò lên nổi bờ nữa thì mới thôi.

May mắn thay, Nhân Văn Lão Nhân không biết.

Hay đúng hơn Nhân Văn Lão Nhân đang bị trông mắt có điểm uрон ước của hắn khiến cho chóng mặt. Đến sau cùng lão nhân gia không nhịn được, cau mày đối với hắn mà hỏi:

“Mới sáng có vài câu mà tiểu tử ngươi rơi nước mắt là sao?”

Cao Cường tỉnh hồn, mau chóng ổn định tâm tình, khẽ cười đáp:

“Haha, ta là nghĩ tới nếu như Hồ lão sư phụ còn sống vậy thì tốt. Đến lúc đó nhờ sư phụ ngài xem qua thương thế, biết đâu lại chữa trị được”

Cao Cường có điều không biết, sở dĩ Nhân Văn Lão Nhân có ý định thu đệ tử, phần lớn là vì cảm động trước tình cảm mà hắn giành cho Hồ lão.

Nguyên nhân này không thua kém gì việc Cao Cường nắm giữ truyền thừa. Thậm chí nếu cân đo đong đếm cẩn thận, có khi còn lớn hơn chút.

Khi trước không thiếu lần Nhân Văn Lão Nhân ganh tị với Hồ lão đâu đấy. Có điều hiện giờ không còn như vậy nữa, Cao Cường bái sư rồi a.

Nhìn chung mọi chuyện cũng đã thế rồi, có ước ao này nọ cũng chẳng ích lợi gì. Cao Cường liền lái câu chuyện sang hướng khác:

“Sư phụ, không ít lần ngài nhắc tới tu hành giới, là tên gọi chính thức của giang hồ giới sao?”

“Haha” – Cười sang sảng một tiếng, Nhân Văn Lão Nhân nhẹ vuốt cằm râu và đáp:

“Giang hồ giới là tên gọi mà nhóm tu sĩ trên đại lục Thiên Nhân tự xưng mà thôi. Còn tu hành giới thì bao hàm ý nghĩa rộng lớn hơn gấp nhiều lần”

Có điều hiểu ra, Cao Cường buột miệng nói:

“Ý sư phụ là bao gồm cả những tinh cầu ngoài tinh không vũ trụ?”

Khẽ lắc đầu, Nhân Văn Lão Nhân đơn giản gọi ý:

“Phương diện đó quá xa xôi. Ý ta là ám chỉ ngay ở trên Thiên Nhân tinh cầu này”

Ách.. Nói như vậy là còn khối đại lục khác nữa? Càng nghĩ Cao Cường lại càng hiểu ra được nhiều điều. Bảo sao khoa học phát triển siêu khủng, lại không thấy đã động gì tới ngoài biển xa.

Kiến thức trường lớp sách vở cũng chỉ giới thiệu vồn vẹn có 500 hải lý xung quanh thêm lục địa. Xem ra là gặp phải tu hành giới ngăn cấm, không thể tiến hành mở rộng tìm tòi nghiên cứu.

Đoán biết suy nghĩ trong đầu hắn lúc này, Nhân Văn Lão Nhân liền giảng giải cặn kẽ:

“Thiên Nhân tinh cầu lớn hơn nhiều so với kiến thức ngươi được học. Tuy nhiên được toàn thế giới công nhận là đại lục thì chỉ có duy nhất mảnh đất nơi chúng ta đang sinh sống mà thôi”

“Tại hải vực thì lớn nhỏ gì cũng đều gói gọn với danh xưng là đảo. Cụ thể bao nhiêu hòn đảo thì khó nói, bởi nhiều khu vực ngay cả tu sĩ siêu cấp cũng không dám mạo hiểm tới thăm dò”

“Mặc dù hải vực mới là sân chơi chính giành cho tu sĩ, xong với thực lực của tiểu tử ngươi hiện tại thì còn chưa phù hợp lẫn lộn. Khi nào cảm thấy ngươi hợp cách thì sư phụ sẽ nói thêm”

Mừng tượng ra hình ảnh tu sĩ chân đạp kiếm đạp đao phi hành trên bầu trời, phía dưới là đại dương mênh mông xanh thẳm. Tư thái phong cách tiêu điều tự tại thì dường như luôn đi.

Cuộc sống đô thị quá nhiều điểm hạn chế, chưa đến nỗi chết người nhưng ràng buộc cũng đủ khó chịu. Cao Cường thật mong chờ hạo hức tới ngày hắn được xông pha ngoài hải vực.

Hắn muốn được tự do như cánh chim hải âu bay liệng trên bầu trời.

Đúng lúc này Nhân Vân Lão Nhân kéo hắn ra khỏi trạng thái mơ mộng:

“Nói xem, ngươi hiểu biết bao nhiêu về giang hồ giới?”

Trong đầu thoáng hồi tưởng, kiến thức khi trước Hồ lão truyền đạt cho, được hắn vanh vách liệt kê ra. Kèm theo đó là chút một chút cảm nhận qua hai lần chạm trán tu sĩ Cẩm Quần.

Có thể nói rằng kiến thức của Cao Cường về giang hồ giới là ít ỏi đến đáng thương.

Nhưng tình huống này hoàn toàn có thể cảm thông. Bởi xã hội phát triển đi kèm quân chế ngày càng nghiêm ngặt, tu sĩ thực lực để nhũn như hắn là rất khó chạy đây chạy đó tìm hiểu.

Hơn nữa không có ai dẫn lối vào đời, hắn biết đi đâu mà lần mò giang hồ giới?

Thấu hiểu điều này, Nhân Vân Lão Nhân cũng không chê bai gì, thuận tiện giáo dục một phen:

“Hiện tại ta liền nói cho ngươi hiểu bố cục giang hồ giới tại Thiên Nhân đại lục đi”

Cao Cường khẽ gật đầu, dáng ngồi nghiêm chỉnh hẳn lên.

Nhấp một ngụm trà cho cổ họng trơn tru, sau đó Nhân Vân Lão Nhân mới chậm rãi giảng giải:

“Thực ra đại lục chính là nguồn cội của tu hành giới. Chỉ là sau này có những nhóm tu sĩ chạy ra hải vực khám phá. Nhận thấy hoàn cảnh ngoài đó tốt hơn, liền lũ lượt kéo nhau ra khơi”

“Chỉ còn rất ít thế lực nhỏ yếu bám trụ, và có ở lại thì cũng sống ẩn mình nơi rừng núi. Mấy vạn năm nhanh chóng trôi qua, những thế lực nhỏ này còn tồn tại hay không thì chẳng ai rõ”

“Khi một vài nhóm tu sĩ trở về săn tìm thiên tài địa bảo, bọn họ ngỡ ngàng khi thấy hiện trạng đại lục đã thay đổi hoàn toàn. Khoa học kỹ thuật, rồi vũ khí đạn dược chiến tranh triền miên”

“Có thể nói nhiều nơi trên đại lục rơi vào tình cảnh bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng. Đặc biệt là khí quyển hồng bết, tu sĩ mà ngây ngốc trên đại lục là khỏi mơ mộng gì tới việc tu luyện nữa”

Nhân Vân Lão Nhân nói tới đây, Cao Cường liền nghĩ tới hai chữ “thanh trừng”.

Máu chảy thành sông, xương cốt rơi vãi đầy đường. Chắc chắn sẽ là như vậy đi.

Có điều sư phụ lão nhân gia, ngài đi lạc đường tám trăm ngàn dặm rồi đấy a. Quá nhiều muộn phiền, Cao Cường thật không biết nói sao cho phải đây.

Không biết đệ tử trong đầu âm ương cái gì, Nhân Vân Lão Nhân tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“Nói thế nào thì đại lục cũng là cố thổ của tu hành giới, chưa tính tới đại địa rộng lớn sinh sôi nảy nở không thiếu tài nguyên quý giá. Ngay sau đó có lượng lớn tu sĩ được cử trở về”

“Nhiệm vụ của nhóm tu sĩ này là âm thầm cướp lại quyền chủ động không đại lục. Không để chiến tranh tàn phá khắp nơi nữa, qua đó giúp môi trường chậm rãi hồi phục trở lại như xưa kia”

“Chỉ tiếc rằng lại mấy vạn năm qua đi, đại lục chỉ phục hồi được phần nào. Những thế lực tu sĩ cường đại cũng dần mất đi hứng thú với mảnh đại địa cố thổ này, lần lượt rút quân rời đi”

“Những thế lực nhỏ yếu vì không lẫn lộn được ngoài hải vực, liền lưu lại và dần hình thành giang hồ giới như ngày nay. Dựa vào cách tính của tu hành giới để phân cấp thế lực địa bàn”

Phân cấp thế lực địa bàn?

Sư phụ sắp nói tới chính đề rồi đây, Cao Cường lần nữa nghiêm túc lắng nghe.

Ngừng lại uống một ngụm trà, trơn họng rồi Nhân Vân Lão Nhân mới tiếp tục giảng giải:

“Thực ra cách tính rất đơn giản, dựa vào tu vi mà phân cấp. Có tu sĩ Kim Đan tọa trấn là thế lực tam lưu. Có tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn là thế lực nhị lưu. Có tu sĩ Hoá Thần tọa trấn liền là nhất lưu thế lực. Nếu là võ môn tu sĩ thì cần tu vi tương ứng Huyền Khí, Địa Khí, Thiên Khí cảnh”

“Có tu sĩ cảnh giới cao hơn nữa tọa trấn liền là siêu cấp thế lực. Nhưng tu sĩ từ Nguyên Anh trở lên là thoải mái lẫn lộn hải vực rồi, thành ra tu sĩ tại đại lục có tu vi khá là thấp. Theo ta được biết thì nhất lưu thế lực miễn cưỡng đạt tới con số 4, tu sĩ tọa trấn cũng đã tuổi lão niên”

Khẽ cau mày, Cao Cường liền hỏi ra nghi vấn đã từ lâu:

“Sư phụ, vương tộc cai quản các vương quốc phải chăng là gia tộc thế lực tu sĩ?”

“Haha..” – Cười lớn một đợt, Nhân Vân Lão Nhân gật đầu đáp:

“Không có nhị lưu thế lực trình độ thì đừng mơ xưng vương. Ngoài ra văn võ bá quan phần lớn xuất thân từ tu sĩ gia tộc. Sư phụ không ngại nói cho tiểu tử ngươi biết luôn, phạm nhân muốn đặt chân vào vương đô còn khó hơn là hái sao trên trời”

Củ lạc giòn tan.

Cái thế giới này xem ra sao mà quá lằng nhằng rắc rối.

Cao Cường cứ tưởng sẽ như trong tiểu thuyết, các thế lực chiếm lấy mảnh bảo địa, thành lập môn phái. Lâu lâu hồng trần lịch duyệt, nghĩ thôi đã thấy phong cách thần bí ảo diệu mê người rồi.

Đằng này lại cứ lẩn lộn trần thế xây dựng vương triều này nọ thì mới chịu?

Sắc mùi tiền tài danh vọng, nghe sao nó tặc không chịu nổi.

Giống như đoán ra được hần đang nghĩ ngợi cái gì, Nhân Vân Lão Nhân khẽ cười nói:

“Ngoài tên gọi hình thức thì vương triều với môn phái phương diện hoạt động có khác gì nhau đâu nào? Tóm lại miễn sao thuận tiện thu gom tài nguyên phát triển thế lực lớn mạnh là được a”

Ồ, đúng vậy.

Dù sao thời thế đã thay đổi, tình huống đại lục cũng không còn được như thời cổ đại. Ẩn cư núi rừng sớm muộn có ngày chết đói, như vậy chủ động xuống phố kiếm cơm cũng không sai.

Nhận ra điểm này tâm trạng Cao Cường tốt hơn hẳn.

Có điều sư phụ nói ra chuyện này chắc không đơn giản chỉ là cho vui. Thoảng trầm tư suy nghĩ cẩn thận một phen, thật lâu sau hần mới ngập ngừng đối Nhân Vân Lão Nhân mà dò hỏi:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài không phải muốn ta cướp đoạt ngôi vua đấy chứ?”

“Cách..” – Đáng thương bộ trà cụ bằng ngọc thạch, kể từ giây phút này liền thiếu hụt một chiếc chén.

Nhắm chặt hai mắt, hít vào thở ra thật sâu nhiều lần. Sau khi ổn định lại cảm xúc, Nhân Vân Lão Nhân mới về mặt đầy cầu xin đối với hần nói ra:

“Đệ tử ngoan, ngươi bớt suy đoán bậy bạ đi có được hay không hả? Sư phụ mong ngươi sớm ngày tung hoành hải vực kia kìa. Chứ tranh ngôi vua để làm cái quỷ gì cho lãng phí khí lực a?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Chính Thức Giáo Dục

Cao Cường ấp ủ giấc mơ được tự do tung tăng bay nhảy khắp nơi, trong khi Đế Vương cái chức nghiệp này bận bịu tới tấp mặt mũi, nhìn thế nào cũng thấy không tốt lắm.

May mắn thay, sư phụ không có mệnh lệnh cho đệ tử là hần đây chạy đi tranh ngôi vua của người ta. Cao Cường trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không sao mà tả xiết a.

Nói tóm lại phải làm việc trái với nguyện vọng là không vui một chút nào.

Khe khẽ thở phào, Cao Cường tò mò đối với Nhân Vân Lão Nhân hỏi thăm:

“Sư phụ, nghe cách nói thì ngài xuất thân là từ hải vực?”

Không vội lên tiếng trả lời, Nhân Vân Lão Nhân đứng dậy ra hiệu cho hần, rồi hai người cùng nhau đi tới vị trí giữa sân. Lúc này lão nhân gia mới mang về mặt đặc ý nói cho hần biết:

“Không những xuất thân hải vực, ta đây thanh danh vang dội không người không biết. Ngang dọc đây đó khắp biển rộng, không kẻ nào dám đứng ra cản đường. Thế nào? Bối vị sư phụ siêu cấp là ta đây, đã đủ để tiểu tử ngươi cảm thấy tự hào chưa?”

Giả dụ sư phụ kể ra những chiến tích hoành tráng đánh đông dẹp bắc gì đó chẳng hạn. Đằng này câu chuyện theo hướng chung chung, nghe như đi du lịch đây đó.

Tất nhiên muốn ngênh ngang tại hải vực thì sư phụ thực lực chắc chắn thuộc hàng phi thường khủng bố. Cao Cường đúng là thấy tự hào dần đều rồi đấy, ngất nổi cảm giác còn hơi mộng lung mơ hồ.

Quên đi những chuyện ngoài lề, Cao Cường cẩn trọng đặt câu hỏi:

“Sư phụ, ngoài mặt bằng tu vi, chiến lực hải vực tu sĩ phải chăng cũng cường hơn đại lục tu sĩ?”

Trên mặt tiểu dung càng đậm, Nhân Vân Lão Nhân gật gù trả lời:

“So sánh đồng cấp, cường đại hơn không chỉ một điểm nhỏ. Tầng thứ Kim Đan Nguyên Anh có thể vượt cấp chiến đấu là chuyện rất thường thấy. Nhìn chung đại lục tu sĩ chạy ra hải vực phải đối mặt với muôn vàn khó khăn, chỉ một sai lầm nhỏ nhoi liền xương cốt cũng chẳng còn”

“Việc này cũng không có cách nào, dù sao thì hải vực có đạo thống truyền thừa đầy đủ và lâu đời hơn. Rồi còn nhiều phương diện vượt trội khác như kinh nghiệm bồi dưỡng thế hệ trẻ, tài nguyên tu luyện, pháp bảo, đan dược. Tóm lại chiến lực hình thành từ nhiều khía cạnh”

Nhân Vân Lão Nhân dứt lời, Cao Cường ngẫm nghĩ một chút liền tiếp tục đề ra câu hỏi:

“Sư phụ, nói như vậy ta cần phải học tập cả những thứ như luyện đan luyện khí? Hay là nói ngay cả trận pháp gì gì đó cũng phải học?”

Khe khẽ lắc đầu, Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười đáp:

“Đó chỉ là mình chúng nói rõ tu hành giới hải vực tại sao cường đại hơn thôi. Chứ một cá nhân làm sao ôm đồm học tập hết mọi thứ được. Nhìn chung nắm tay đủ cứng, ngươi sẽ có được mọi thứ mình cần. Bởi vậy thực lực tự thân vẫn là thứ phải ưu tiên phát triển hơn hết”

Đưa tay gãi tóc gáy, Cao Cường ngập ngừng hỏi:

“Có nghĩa ta chỉ cần tập trung đề cao tu vi, với tu luyện võ kỹ?”

Đưa lên ngón chỏ lắc lắc như thanh niên đôi mươi, Nhân Vân Lão Nhân nghiêm nghị nói:

“Trước mắt thì đúng là như vậy. Thế nhưng về sau ngươi cần phải học tập thêm ít nhất một chức nghiệp. Học luyện đan luyện khí, chế phù hay trận pháp thì tùy. Thứ nhất là có thân phận đi lại cũng thuận tiện, thứ hai thông qua buôn bán trao đổi lấy tài nguyên tu luyện”

Nói xong cảm thấy thiếu, Nhân Vân Lão Nhân liền lập tức bổ sung thêm:

“Tất nhiên nếu ngươi muốn đi theo con đường đốt nhà cướp cửa thì khỏi cần học gì cho mệt”

“Ách..” – Nhắc tới đốt nhà cướp cửa, Cao Cường ngay lập tức nhớ tới phi vụ đêm qua. Thành ra không khỏi bị rơi vào tình cảnh lúng ta lúng túng như gà mắc thóc.

Dáng vẻ đùa cợt biến mất, Nhân Vân Lão Nhân thái độ nghiêm túc trở lại:

“Theo như quan sát thì tiểu tử ngươi còn tu luyện một bộ trào công. Lý do chưa từng sử dụng đến là gì? Đừng nói tu vi chưa đủ nên không công kích được linh hồn thể. Bởi nếu muốn, ngươi hoàn toàn có thể vận dụng tới võ kỹ trong trận chiến tại thôn Hưng Dương”

Vấn đề này Cao Cường đã từng trăn trở từ lâu, nay được hỏi tới liền lập tức nói ra:

“Sư phụ, trào công và bộ pháp ta tu luyện là đồng bộ. Nhưng khác với bộ pháp, khi tu luyện trào công ta luôn có cảm giác không được thoải mái. Phải chăng là do nó không phù hợp với ta?”

“Thắc mắc này không sai” – Nhân Vân Lão Nhân cười tit cả mắt.

Vò đầu bứt tai, Cao Cường đầy bất mãn lâu bầu:

“Sư phụ, ta gặp vương mặc mà ngài đây hài lòng cái gì a?”

Lần này Nhân Vân Lão Nhân cũng không nổi giận, thậm chí còn khá là vui vẻ:

“Ngươi nhận ra điểm chưa phù hợp có gì xấu? Cứ cầm đầu cầm cổ tu luyện võ kỹ một cách mù quáng mới là không tốt. Việc cần thiết bây giờ là tinh

tâm tự hỏi xem muốn theo đuổi con đường nào? Liên quan thành tựu một đời, hãy suy xét cẩn thận. Ừm giống như khi lựa chọn chuyên ngành đại học vậy đó”

Thực tế không cần Nhân Văn Lão Nhân phải nhắc nhở, Cao Cường sớm đã ý thức được vấn đề này. Ngặt một nỗi trước nay luôn trong tình huống thụ động, hẳn chỉ có thể hi vọng từ truyền thừa nhận được loại võ kỹ ưng ý rồi mới tiến hành cải tu.

Nhận thấy đệ tử không ít lần muốn nói lại thôi, Nhân Văn Lão Nhân cười cợt mà hỏi:

“Có gì thì nói thẳng ra, ấp úng không giống người chút nào”

Sư phụ đã lên tiếng, không có lý gì im lặng, Cao Cường thẳng thắn trình bày tâm tư:

“Ta ưa thích quyền và chương, ngặt một nỗi không có võ kỹ để tu luyện. Ngoài ra ta còn lo lắng nếu cùng lúc tu luyện hai loại võ kỹ liền không được tốt cho lắm”

“Ai nói người không có võ kỹ?” – Nhân Văn Lão Nhân giữ nguyên dáng vẻ cười cười.

Từ giọng điệu thì sư phụ không giống như sẽ ném cho hắn vài môn võ kỹ. Chẳng những thấy khó hiểu, mà Cao Cường nào bộ lại có phản ứng phù nề nữa rồi.

May mắn không đến nỗi nào sung tấy, bởi Nhân Văn Lão Nhân ngay lập tức thao thao bất tuyệt:

“Đinh đáng liên quan tới binh khí mới cần chú tâm một đường. Chứ quyền cước tay chân thì tu luyện 2 3 loại võ kỹ chẳng có gì xấu. Vận dụng khéo léo quyền cước chương còn bổ trợ khá tốt nữa là đằng khác. Tuy nhiên vẫn nên phân biệt thứ nào chính, thứ nào là phụ”

“Nếu ta đoán không lầm thì tiểu tử ngươi đặc biệt thích dụng quyền. Chỉ là chưa có võ kỹ cao cấp nên là khi chiến đấu toàn dựa dẫm hết cả vào phù lục đi? Thực ra người đã có võ kỹ, chẳng qua kiến thức còn thiếu sót. Nhưng hiện tại có sư phụ đây rồi, không phải lo”

Ừ hết cả tai.

Được cái Cao Cường vẫn nghe ra vài điểm quan trọng.

Đáng tiếc hẳn không có thời gian suy nghĩ, bởi Nhân Văn Lão Nhân nói còn chưa mệt:

“Thiên phú của một người được đánh giá dựa vào phẩm cấp tiên căn, cùng với tổ chất cơ thể. Mặc dù xuất phát điểm muộn, nhưng thiên phú của người khá tốt. Lại nhờ vào tu luyện bằng công pháp cao cấp, qua đó người tu vi mau chóng đuổi kịp tu sĩ đồng trang lứa”

“Với điều kiện của mình, đáng lý ra người chiến lược phải vượt trội tu sĩ đồng cấp. Đáng tiếc bởi tu luyện còn chưa đi đúng hướng, xét trên mọi mặt người chỉ nhỉnh hơn đám gà vịt một chút. Kẻ có chiến lược tầm trung thôi, cũng thừa sức tấn cho người sống dở chết dở”

Không tức giận, không chạnh lòng.

Đơn giản vì Cao Cường rất tự hiểu lấy mình.

Hắn có bộ pháp tốt với đồng phù lục cấp thấp thì lại làm được gì? Muốn dựa vào chúng để đánh hạ đối thủ là phi thường khó khăn. Nói chung sư phụ phân tích không sai một điểm nào cả.

Có khùng long sư phụ chỉ dạy là chuyện phi thường tốt đi.

Dám chắc sư phụ sắp sửa chỉ điểm những thứ càng quan trọng hơn nữa. Cao Cường trong lòng háo hức hơn bao giờ hết. Đương nhiên đi kèm với đó là càng tập trung tinh thần để lắng nghe.

Dáng vẻ phấn khởi y như khi lão sư biết được đám học sinh chú tâm nghe giảng bài. Nhân Văn Lão Nhân vuốt nhẹ chòm râu trắng, tiếp tục công cuộc dạy dỗ đệ tử:

“Võ kỹ cao cấp tất nhiên lợi hại, nhưng đó không phải là thứ ngươi cần lúc này. Sư phụ nói để ngươi được hiểu, võ kỹ cơ sở không đơn thuần chỉ dùng luyện thể mà thôi. Hơn nữa người tu luyện còn chưa tới nơi tới chốn, thì triển thành thực thôi là xa chưa có đủ”

Võ kỹ cơ sở?

Chiêu thức của võ kỹ cơ sở là quá đơn giản.

Nói võ kỹ cơ sở đánh ra sát thương khủng khiếp thì bỏ ai mà tin được. Thế nhưng sư phụ không đời nào nói linh tinh bậy bạ, Cao Cường không kìm được dò hỏi:

“Sư phụ, ngài có thể nói rõ ràng hơn không?”

“Nhìn” – Nhân Văn Lão Nhân cười nhạt nói một câu.

Dứt lời liền đi cách ra một đoạn, kể đó Cao Cường thấy sư phụ đứng tấn, hai tay nắm thành quyền chấp ở bên hông. Tư thế mở đầu của bộ võ kỹ cơ sở mà hắn thường tu luyện đây mà.

Chỉ là Cao Cường còn chưa kịp lên tiếng thắc mắc, liền chứng kiến một màn khó mà tin nổi.

Cảnh vật xung quanh đột nhiên biến mất, trong mắt hắn chỉ còn lại sư phụ đang đứng tấn ở nơi kia.

Đáng nói ở chỗ là thân ảnh sư phụ bỗng dung cao lớn khổng lồ cứ như ngọn núi. Mà rõ ràng sư phụ chỉ có đứng tấn mà thôi, chẳng hiểu sao Cao Cường thấy ngọt ngọt khó thở vô cùng.

Rất nhanh cảm giác sợ hãi bủa vây trong lòng hắn. Mà nỗi sợ này sinh ra từ việc hắn sợ sư phụ sẽ vung tay đánh tới một quyền. Đây không phải là ảo giác, Cao Cường dám khẳng định.

Thế nhưng hắn lại không biết dùng ngôn từ nào để mà miêu tả tình huống kỳ quái này.

May mắn tình cảnh này không diễn ra quá lâu, rất nhanh Nhân Văn Lão Nhân tán đi tư thế. Vừa đi tới, lão nhân gia vừa mỉm cười đối với hắn mà nói:

“Vừa rồi gọi là Thế, tầng thứ đầu tiên của chân ý võ kỹ. Muốn nắm giữ được Thế, điều kiện tiên quyết là lý giải võ kỹ bản thân đang tu luyện. Tùy thuộc hình thức võ kỹ, tùy thuộc ngộ tính mỗi người mà diễn giải ra Thế khác nhau. Sư phụ hi vọng ngươi dựa vào bộ võ kỹ cơ sở để tìm tòi ra Thế”

“Dựa vào nó rồi từng bước tiến lên tìm hiểu Thế của các loại võ kỹ cao cấp. Hơn nữa đến một ngày tu vi đại thành, ngươi sẽ hiểu phẩm cấp võ kỹ không còn là vấn đề quá quan trọng. Sát thương mạnh hay yếu hoàn toàn phụ thuộc vào kẻ thi triển ra. Có điều vấn đề này liền để sau này hãy tính”

Sư phụ, lão nhân gia ngài lại tái phát bệnh diễn giải loãng ngoằng rồi a..

Cao Cường đứng nghe mà trong đầu không ngừng gào thét kêu khổ..

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đệ Tử Cực Kỳ Dễ Tính

Nghe thì thấy hơi loãng ngoằng, nhưng có thể hiểu giống như khi tới trường, sách vở kiến thức được học là theo một nâng cao quy trình từ dễ tới khó.

Tu luyện võ kỹ cũng vậy đi, làm quen lý giải từ những động tác võ thuật đơn giản nhất. Sau đó từng bước dần tìm hiểu những chiêu thức phức tạp hơn.

Sư phụ ý tứ là gì đã rõ ràng rồi, nhưng làm sao để lý giải được võ kỹ thì hắn sẽ phải tự thân mày mò.

Trước mắt Cao Cường cũng chỉ nghĩ ra được phương án trở về ngày ngày chăm chỉ luyện quyền cước. Luyện cho tới khi cạn kiệt khí lực chẳng hạn.

Tuy nhiên vẫn còn điểm mà Cao Cường chưa được thông suốt, liền tò mò dò hỏi:

“Sư phụ, làm sao để vận dụng Thế? Là dùng ý niệm tinh thần?”

Bất chợt Nhân Văn Lão Nhân lại di chuyển thân hình. Có điều tiếp sau đó sư phụ lão nhân gia không đánh ra võ kỹ như hắn trong đầu tưởng tượng.

Trên tay xuất hiện một cây kéo, Nhân Văn Lão Nhân chăm chú tỉa tót cành lá của mấy chậu cây cảnh. Chẳng lẽ đến thời gian chăm sóc hoa lá cảnh?

Không đúng, bởi rất nhanh tràng cảnh diễn ra trước mắt hắn lại bị biến đổi.

Cảnh vật xung quanh dần biến mất, chỉ còn sư phụ đứng đó thao tác tỉa lá cành. Điểm khác biệt lần này có thêm sự hiện diện của chiếc kéo với chậu hoa mà sư phụ đang chăm chút.

Từng nhát kéo, từng cái đưa tay nâng cành lá, rồi cả từng bước chân. Tuy không bộc lộ ra sự áp bách đến nghẹt thở, nhưng dường như ẩn chứa ý vị gì đó có sức lôi cuốn vô cùng.

“Hàm ý sâu xa hiện giờ ngươi chưa cần tìm hiểu. Có điều Thế đúng là dựa vào ý niệm để khống chế” – Giọng nói Nhân Văn Lão Nhân nhẹ nhàng truyền tới tai hắn, cảnh vật theo đó khôi phục lại bình thường.

Sư phụ!!! Lão nhân gia ngài chỉ dùng lời nói thôi là được rồi. Không cần thiết phải trình diễn ra tràng cảnh ảo tung hết cả chảo như vậy đâu. Hiện giờ đệ tử của ngài bị chóng mặt não chường vô cùng rồi đây.

Không có sư phụ dạy dỗ đúng là nhục.

Mà có sự phụ nhiệt tình chỉ dạy quá thì đến là khổ não bộ.

Trở lại chỗ ngồi, vừa rót chén trà, Nhân Vân Lão Nhân vừa cười cười mà hỏi:

“Tin tưởng tiểu tử ngươi nhìn ra được chút gì đó?”

Đi lại vòng vòng tại sân, Cao Cường vừa cúi nhìn bước chân vừa đáp:

“Thực tâm ưa thích tu luyện mới đạt tới đại thành, cũng như đem nó trở thành thói quen thường nhật”

Cao Cường đưa ra phán đoán là dựa vào trải nghiệm của chính bản thân. Miêu Bộ và Miêu Trảo tu luyện đồng thời, xong lại chỉ có Miêu Bộ đi vào lối sống sinh hoạt hàng ngày.

Còn về Miêu Trảo thì như đã nói, Cao Cường không được thoải mái khi tu luyện. Nếu như không phải là di sản Hồ lão lưu lại, chắc chắn hắn đã từ bỏ bộ trảo công này từ lâu.

Đương nhiên còn vì không có võ kỹ phù hợp để tu luyện thay thế nữa.

Chưa rõ câu trả lời của hắn có khiến Nhân Vân Lão Nhân hài lòng hay không. Chỉ thấy lão nhân gia nhấp một ngụm trà, đối với hắn cười hỏi:

“Còn điểm nào không hiểu thì hỏi luôn đi”

Hít một hơi thật sâu, Cao Cường nghiêm túc lên tiếng:

“Sư phụ, ta biết võ kỹ tất nhiên cường đại. Bất quả huyền môn tu sĩ không phải là nên chú tâm tu luyện thuật pháp hay sao? Ta thấy sư phụ hướng dẫn phương diện giống với võ môn tu sĩ”

“Haha” – Nhân Vân Lão Nhân cười lớn một tiếng, chậm rãi đưa bàn tay trái ra phía trước.

Chỉ thấy lão nhân gia xoè ngửa lòng bàn tay, hào quang hoá hồng bộc phát. Kế theo đó liền ngưng tụ một khối hoá cầu đường kính cỡ trái banh Tennis trôi nổi bồng bềnh phía bên trên.

Cao Cường không thấy sư phụ có thêm động tác nào. Thế nhưng khối hoá cầu này lại liên tục biến đổi hình dáng. Lúc là đoá hoa chậm rãi nở rộ, khi thì là con rồng uốn lượn vờn quanh.

Rõ ràng là khổng chế hoá điểm tạo thành, nhưng sống động cứ như hàng thật vậy đó. Nhất là khi biến thành con rồng, nó đưa mắt liếc có một cái thôi mà Cao Cường thấy sợ hết cả hồn.

Tán đi hoá điểm trên tay, Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười giảng giải:

“Thời cổ đại võ môn là Chiến Tiên, huyền môn là Pháp Tiên. Sở dĩ cùng là Tiên bởi từ cảnh giới lục phẩm Luyện Hư, phương diện tu hành và tu vi cảnh giới là tương tự nhau. Điểm khác biệt duy nhất là võ môn chuyên võ kỹ, huyền môn chuyên thuật pháp”

“Sau này thì không còn phân biệt rạch ròi như thế nữa. Đã cái gì cũng giống như nhau, chẳng có lý gì Pháp Tiên không thể luyện võ kỹ, và tất nhiên Chiến Tiên hoàn toàn có thể tìm hiểu thuật pháp. Lâu dài chỉ còn phân biệt từ ngũ phẩm trở xuống thôi”

Bắt được điểm mấu chốt, Cao Cường bật thốt nói ra:

“Như vậy không phải huyền môn sẽ lợi thế hơn sao? Bởi võ môn cương khí không phù hợp thuật pháp”

Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười bù đắp chỗ còn thiếu:

“Ngươi nói không sai nhưng còn chưa đủ. Dù sao tên gọi Chiến Tiên cũng có cái lý của nó cả. Hay để thắng thần thì trong đơn đấu Chiến Tiên lợi thế hơn nhiều. Tóm lại huyền môn tu luyện võ kỹ, tương lai có thể lựa chọn tiếp tục theo con đường Chiến Tiên”

“Chep..” – Khẽ chép miệng, Cao Cường thờ dãi nói:

“Bảo sao huyền môn tu sĩ hiện giờ lại lược bớt nhiều nền tảng thuật pháp như vậy. Xem ra là định hướng tương lai phát triển theo con đường Chiến Tiên đây mà”

Tán đi nụ cười thường thấy, Nhân Vân Lão Nhân đối với hắn nghiêm túc nói:

“Thời thế thay đổi bắt buộc phải đổi thay. Hơn nữa chuyên sâu võ kỹ gạt hái lợi ích phi thường to lớn. Được những gì trong quá trình tu luyện ngươi hãy tự mình cảm nhận. Chỉ cần nhớ rằng đây là lợi ích về lâu về dài, nếu không sư phụ đã chẳng để ngươi tu luyện võ kỹ làm gì”

Cao Cường không chút nghi ngờ lời nói của sư phụ. Và lại chính hắn cũng cho rằng nắm giữ võ kỹ sẽ chủ động hơn trong mọi tình huống phát sinh chiến đấu. Còn về phần có tu luyện thuật pháp hay không, vậy thì phải đợi sau này nhận thêm truyền thừa mới biết đường đi mà tính.

Sáo lộ là vậy, xong Cao Cường vẫn dò hỏi thêm:

“Sư phụ, ta còn phải lưu ý gì nữa không?”

“Sư phụ hi vọng ngươi ngừng lại việc săn giết quý hồn một thời gian. Ác nhân gì gì đó cũng thế, có thấy cũng tạm thời phớt lờ coi như không biết đi” – Nói dứt lời, Nhân Vân Lão Nhân ánh mắt nhìn tới hắn mang đậm nét cổ quái khác lạ.

Cao Cường không chút chần chừ đối sư phụ nói:

“Ta có thể làm được, nhưng hi vọng thời gian không quá dài. Sư phụ ngài chắc cũng hiểu đám quý hồn tàn phá môi trường vô cùng kinh khủng. Lỡ hình thành hang ổ, muốn diệt liền phiền toái lắm”

“Haha” – Nhân Vân Lão Nhân lên tiếng cười càng thêm cổ quái:

“Thời gian dài ngắn cái này phải xem ở người”

Chưa gì đã ngừng rồi? Cao Cường mặt mũi cầu xin nói:

“Sư phụ ngài lắm mồm lắm mả? Có gì nói luôn ta mới biết đường được chứ”

Không nổi giận, cũng chẳng đánh tới cái bạt tai. Nhân Vân Lão Nhân áy náy giải thích:

“Thực ra vấn đề này sư phụ là không muốn nhắc tới. Có điều giữ kín lại thấy trong lòng khó được yên. Bắt nguồn từ việc ngươi tìm hãm tiên căn phát triển. Nhìn thì tưởng không có việc gì, nhưng thực tế chân khí của ngươi gặp vấn đề khá nghiêm trọng”

Chân khí gặp vấn đề?

Trong lòng lo lắng muốn chết, xong Cao Cường cố giữ cho bản thân được bình tĩnh:

“Sư phụ, mời ngài nói rõ hơn”

Khẽ gật đầu, Nhân Vân Lão Nhân nói thẳng vào trọng tâm:

“Kim hoàn tiên căn kéo theo chân khí của ngươi quá ôn hoà, cứ như Mộc hệ chân khí vậy. Trong khi đó tính chất thường thấy ở Lôi hệ lại là cương mãnh bá đạo tuyệt luân. Sư phụ sẽ không nói nhiều, chỉ là ngươi nên giành chút thời gian suy nghĩ rồi tự quyết định đi”

Nét mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết, Cao Cường nắm chặt hai tay nói:

“Ta đã nghĩ tới để mặc tiên căn phát triển. Ngặt một nỗi còn dây dưa tới công đức lực lượng. Sợ rằng muốn tiên căn phát triển được bình thường là không thể nào”

“Tại sao cứ phải dựa vào hấp thu công đức lực lượng để tăng trưởng tu vi?” – Nhân Vân Lão Nhân đơn giản nói ra một câu khiến Cao Cường tức khắc ngó cả người.

Hắn còn chưa biết nói gì cho phải, Nhân Vân Lão Nhân liền lật mở cuốn sách trên bàn rồi đẩy tới và nói:

“Nếu ngươi thực sự muốn từ bỏ kim hoàn tiên căn, thì đọc nó đi”

Liếc mắt qua một cái, suy nghĩ liền thông suốt. Cao Cường mắt sáng quắc nói:

“Ta biết phải làm sao rồi sư phụ”

“Đã như vậy sư phụ bắt đầu sắp xếp lịch trình tu luyện cho ngươi” – Dáng vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt già nua giây lát liền tan biến, Nhân Vân Lão Nhân vuốt râu cười nói:

“Thứ nhất áp chế tu vi, tạm thời không vội đột phá Luyện Khí hậu kỳ”

Cao Cường gật đầu.

“Tiếp theo kể từ chiều ngày mai, ngươi liền tới đây tu luyện võ kỹ. Sư phụ sẽ chế tạo hoàn cảnh phù hợp nhất để ngươi mau chóng nắm giữ Thế”

Cao Cường lần nữa gật đầu.

“Ngươi nên chuẩn bị sẵn tâm lý chịu khổ đi. Ừm. Không khác biệt sống dở chết dở là mấy”

Ách, thay vì gặt đầu, Cao Cường gặt mình thon thót.

Tại sao vị sư phụ nào cũng muốn cho đệ tử là hần phải ăn hành hết vậy?

Không quan tâm đệ tử xoắn suất ra sao, Nhân Vân Lão Nhân nhìn lên bầu trời thờ dài:

“Người tiềm lực vô cùng lớn, vượt trội cả những kẻ được mệnh danh là thiên tài. Nhưng không khai thác đúng cách thì chỉ là thứ đồ bỏ. Vậy cho nên chịu khổ một chút đã là gì? Còn hơn sau này phải chết tức tưởi dưới kiếm của những kẻ có tiềm lực thua kém xa người!”

Đầu tiên là nâng bị, sau đó là đim hàng, cuối cùng là dọa dẫm?

Sư phụ, lão nhân gia ngài khích tướng sáo lộ cũng đủ đường lắt léo quá đi.

Có điều ngài không cần dài dòng văn tự vậy đâu. Cao Cường ta đây ăn hành đã quen rồi.

Tuy nhiên những lời này Cao Cường không dại mà nói ra. Không phải vì sợ Nhân Vân Lão Nhân nổi giận lôi ra tấn cho một trận. Mà vì tiểu Cường sớm ập ừ mưu kế.

Học theo điệu bộ hèn mọn mỗi khi hỏi vay tiền của Cửu Ca khi trước. Chà xát lòng bàn tay vào nhau, Cao Cường cười tủm tỉm đối Nhân Vân Lão Nhân mà nói:

“Theo tục lệ báisư xong, chả phải thông thường sư phụ là sẽ đưa quà ra mắt sao? Đệ tử cực kỳ dễ tính, không hề tham lam. Sư phụ, lão nhân gia ngài thừa kiếmh thừa đao gì cứ ném cho ta, cùi nhéch cũng được. Đệ tử là nhất định vui mừng hạnh phúc mà nhận lấy”

“Cách..” – Đáng thương bộ trà cụ bằng ngọc thạch, lúc này tiếp tục thiếu hụt thêm một chiếc chén.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Thần Thức Trải Nghiệm

Rất có phong phạm đại năng trong tiểu thuyết, tay quá to và thường hay mắc lỗi.

Cao Cường sâu sắc hoài nghi sư phụ đây là thực lực quá cường đại, khổng chế lực đạo có điểm khó. Chỉ cần hơi bị xúc động một chút liền cứ thế lờ tay bóp vỡ chén trà.

Khi trước dễ mau thích ứng khí lực tăng mạnh đột ngột, Hồ lão dạy cho hần phương pháp nhào bột. Muốn hay không cũng chỉ cho sư phụ luyện tay học làm bánh bao?

Nói đùa cho vui vậy thôi, chứ Cao Cường thừa hiểu sư phụ lão nhân gia là bị hần chọc tức đấy. Thế cho nên lúc này hần chỉ có thể ngoan như cún mà ngồi im re một chỗ đi.

Trái với tưởng tượng, Nhân Vân Lão Nhân mặc dù có trừng mắt một phen. Xong không mắng chửi gì, sư phụ lão nhân gia đơn giản là vừa lau khô tay vừa nói:

“Khi trước người chỉ có một thân một mình, gấp gấp đề cao tu vi không nói. Hiện tại có sư phụ đây rồi, cứ việc chậm rãi tu luyện, củng cố nền tảng sao cho thật vững chắc”

“Ngoài ra thời gian tới người không cần bận tâm vấn đề an toàn, có sư phụ ở trong tối âm thầm bảo hộ. Đến khi tu vi đạt tới Trúc Cơ kỳ, sẽ là lúc người phải tự lực cánh sinh”

“Cũng không cần phải ngang bướng, Luyện Khí có giao đấu nhiều cũng chẳng ý nghĩa gì. Thành thật luyện tập võ kỹ cho thật tốt, sau này Trúc Cơ không thiếu dịp trở tài”

“Choang..” – Âm thanh vỡ vụn đột ngột vang lên.

Thuận tiện đánh gãy Nhân Vân Lão Nhân còn đang thao thao bất tuyệt.

Không phải đồ vật rơi vỡ, và với trình độ của mình thì Nhân Vân Lão Nhân thừa biết âm thanh từ đâu. Chỉ là lão nhân gia lại không hiểu lý do gì tình huống này diễn ra.

Bởi âm thanh này xuất phát từ việc đang ngồi đó Cao Cường thể quái nào linh hồn bỗng dưng đột phá.

Nhàn Vân Lão Nhân tin tưởng mình không có thuật pháp nói vài câu liền khiến người nghe đột phá đầu. Thế nhưng việc hoang đường này lại đang phơi bày trước mắt.

Mang theo hiếu kỳ và nghi hoặc, Nhân Vân Lão Nhân hít một hơi cẩn thận quan sát hắn. Rất nhanh phần nào đoán ra được nguyên nhân, trong lòng khó tránh thở dài.

Để khẳng định thêm chắc chắn, Nhân Vân Lão Nhân đối hắn mỉm cười hỏi:

“Trong lòng thấy nhẹ nhõm?”

Thoáng nhìn mình một cái, mặt không hiểu mô tê gì Cao Cường gật đầu đáp:

“Đúng vậy sư phụ. Ta đây là làm sao sư phụ?”

Nguyên nhân bắt nguồn từ việc Cao Cường luôn sống trong cảnh lo âu, tinh thần trạng thái căng thẳng. Gần như dạng tâm ma, Độ Tâm Kinh cũng không giúp được.

Nay có sư phụ hứa hẹn bảo hộ, hắn phần nào cảm nhận được sự an toàn. Tinh thần thoáng có điểm buông lỏng, thuận lý thành chương trong vô thức mà đột phá.

Hiểu rõ tám chín phần, xong lần này Nhân Vân Lão Nhân chỉ nói ra một phần của sự thật:

“Bản kinh thư người vẫn dùng để ức chế tiên căn thực ra là một loại công pháp tu luyện linh hồn lực. Cảnh giới linh hồn của người sớm đã đạt tới Luyện Khí viên mãn, chỉ là ta không ngờ vào lúc này tiểu tử người linh hồn lại đột phá tới tầng thứ Trúc Cơ”

“Sớm biết cuốn kinh thư đó không tầm thường, đến tầng thứ như ta khi nghe còn thấy chút ảnh hưởng. Nói tóm lại đây là chuyện tốt, người cảnh giới linh hồn càng vượt xa so với tu vi chân khí, việc ngăn chặn tiên căn phản phệ càng đơn giản hơn nhiều”

Cao Cường đương nhiên biết tới linh hồn, rồi tinh thần ý niệm này nọ. Nhưng chỉ là một chút kiến thức vụn vặt, chứ phương diện tầng thứ tu vi thì hoàn toàn mù tịt.

Có điều phương diện sâu xa tạm thời không cần để ý đến. Vừa mới nghe được câu “việc ngăn chặn tiên căn phản phệ đơn giản hơn” đang khiến hắn mừng gần chết.

“È hèm.” – Đúng lúc này Nhân Vân Lão Nhân hắng giọng thức tỉnh hắn.

Cao Cường đưa tay gỡ tóc gáy, ngượng ngùng nói:

“Xin lỗi sư phụ, ta vừa thất thần”

Xua tay ý tứ không cần câu nệ, Nhân Vân Lão Nhân mới cẩn thận dò hỏi:

“Nhìn người chắc chưa hiểu tầm quan trọng của linh hồn đi? Mà tạm thời gác chuyện này sang một bên. Ta muốn hỏi là kinh thư đó bắt buộc phải niệm ra thành tiếng sao?”

Không chút chần chừ, Cao Cường thành thật giảng giải những thứ liên quan đến Độ Tâm Kinh. Từ sự khác biệt giữa nhắm trong đầu và niệm ra tiếng, cho đến tình huống đắm thú rừng tê tị. Rồi ngay cả những phản ứng của hàng xóm tại khu trọ cũ thế nào đều nói ra hết.

Những tình huống ngoài lẽ Nhân Vân Lão Nhân theo dõi hắn nên đã sớm biết. Chủ yếu hiểu được sự khác biệt của hai hình thức niệm kinh xong, liền cẩn thận dặn dò:

“Nhắm niệm không ảnh hưởng gì tới tu luyện linh hồn vậy thì tốt rồi. Phải biết rằng linh hồn cảnh giới càng cao càng khó đề thăng, tiểu tử người không được phép lười biếng”

Liều lĩnh mặc kệ tiên căn phát triển, Cao Cường tất nhiên sẽ phải chú tâm nâng cao cảnh giới linh hồn. Chẳng những không lười biếng, mà còn chăm chỉ niệm kinh hơn ý.

Không khiến hắn phải vỡ ngực hứa hẹn cam đoan nỗ lực tu luyện cái gì.

Nhàn Vân Lão Nhân lật nhẹ bàn tay, rồi đưa tới trước mặt hắn một chiếc giới chỉ và nói:

“Linh hồn Trúc Cơ đã có thể điều động tinh thần ý niệm. Chiếc trử vật giới này liền sớm đưa cho người”

Trử vật giới? Biến ra biến vào như ảo thuật giả?

Tiếp xúc phù lục quỹ hồn các thứ đã thấy đủ thần kỳ rồi, xong khi đọc Tu Tiên Bí Sử, phải thú nhận rằng Cao Cường bị các loại pháp bảo không gian thu hút thật sâu.

Thấy ghi chép còn có những loại chứa được vật thể sống, thường được dùng làm động phù linh điện, hoặc làm nơi chốn thả thú sủng. Tóm lại khá là hay ho đấy.

Cao Cường được biết pháp bảo không gian tạo hình giới chỉ là loại chỉ lưu giữ được tử vật. Thể tích lớn nhỏ còn tùy thuộc vào tài liệu và trình độ người luyện chế.

Nhưng nhỏ nhất cũng tương đương căn phòng 10 mét vuông. Và với cái không gian như thế thì đã thừa đủ để Cao Cường cất giữ đồ vật quan trọng vào bên trong.

Cứ nghĩ đến cảnh đang đi trên đường bỗng phát sinh chiến đấu, phát một cái súng liền trong tay..

Chắc chắc, ngẫu lòi mắt luôn đi..

Ngẫu lòi mắt đâu còn chưa thấy, nhưng hấn đang khiến cho Nhân Văn Lão Nhân hết sức ngứa mắt. Không phải thương xót thì đã quát cho cái bạt tai luôn rồi.

Có mỗi cái trừ vật giới thôi mà bà mẹ cứ ngồi vuốt ve rồi cười trông ngu không chịu nổi. Vốn định ném thêm cho chuôi phi kiếm, nhưng tình hình này thì quên đi.

Trừ vật giới thuần một màu đen nhánh, bóng loáng. Toàn thân từ trong ra ngoài cùng với khối đá đỉnh trên mặt khắc hoạ chi chít linh văn đồ án có màu hoàng kim.

Cao Cường khá ưng ý trừ vật giới này, nhìn chung tuổi trẻ mà đeo nhẫn vàng trông không được hợp lắm. Người ngoài nhìn vào đánh giá nhà giàu mới nổi thì buồn.

Đeo lên ngón giữa tay phải, tiếp tục ngắm nghía một hồi. Cao Cường mới về mặt hứng khởi quay sang đối với Nhân Văn Lão Nhân mà nói:

“Quá đẹp, cảm tạ sư phụ. Có điều phải tích huyết nhận chủ sao sư phụ?”

Nói chung đệ tử ưa thích món đồ, Nhân Văn Lão Nhân là người tặng cũng thấy vui. Liền đối hấn mỉm cười và kiên nhẫn hướng dẫn một chút:

“Đúng là phải tích huyết nhận chủ. Nhưng tiểu tử ngươi phải làm quen vận dụng tinh thần ý niệm đi đã. Trước tiên nhắm mắt lại, trong đầu nghĩ tới việc muốn quan sát xung quanh. Hấn là nửa tháng..”

“Cách..” – Nói chưa dứt lời, Nhân Văn Lão Nhân một lần nữa lỡ tay đem chén trà bóp nát.

Tình hình này còn tiếp diễn là không ổn, Cao Cường giọng nói đầy lo lắng:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài gặp khó khăn trong việc khống chế lực đạo sao? Khi xưa Hồ lão sư phụ có truyền cho ta phương pháp khắc phục tệ đoan này. Tập luyện một thời gian hiệu quả rất tốt, để ta chỉ cho ngài cũng luyện luyện thử xem?”

Không quan tâm những lời quàng xiên của hấn, Nhân Văn Lão Nhân trầm giọng nói:

“Làm theo ta nói, mở rộng thần thức ra, đến khi nào không được nữa thì lên tiếng”

Nhân Văn Lão Nhân bóp vỡ chén trà đương nhiên không phải do vấn đề lực đạo ngoài tầm kiểm soát. Nguyên nhân là bởi Cao Cường hấn vậy mà thoáng cái liền toả ra thần thức.

Đừng tưởng cứ linh hồn cảnh giới Trúc Cơ là có thể ngay lập tức vận dụng thần thức. Khống chế tinh thần ý niệm không đơn giản, tối thiểu cần dưỡng nửa tháng làm quen thích ứng.

Ấy vậy mà Nhân Văn Lão Nhân vừa kêu thử nghiệm chút, hấn liền đem thần thức toả ra như gi lũn. Điều này chứng tỏ phương diện tinh thần ý niệm Cao Cường có thiên phú vô cùng tốt.

Trong khi Nhân Văn Lão Nhân ngồi đó nhìn chăm chăm với ánh mắt rực lửa, thì Cao Cường cũng đang đắm chìm trong trải nghiệm có thể nói là phi thường phi thường phi thường ảo diệu đi.

Đúng vậy, thanh niên lần đầu dùng thần thức quan sát diễn biến xung quanh, liền phải dùng tới ba lần “phi thường” thì mới thấy xứng đáng. Rung động như trứng tiếng sét ái tình vậy luôn đó.

Không những có thể quan sát cận kề mọi góc độ xung quanh thân mình, mà cảnh vật còn hiển hiện rõ nét chi tiết hơn cả khi nhìn trực tiếp bằng mắt thường. Đặc biệt là khi quan sát các loại khí thể trôi nổi trong không gian lại càng thêm phần thuận tiện.

Nhờ có khả năng quan sát thần kỳ này, Cao Cường còn phát hiện ra mối liên kết thân cận giữa mình và linh khí lôi hệ xen lẫn trôi nổi trong không gian. Hấn có cảm giác không cần phải vận công, chỉ truyền đạt ý niệm là cũng có thể đem chúng hấp thu.

Có điều Cao Cường không tiến hành thử nghiệm, bởi hắn vẫn nhớ sư phụ căn dặn tạm thời phải áp chế tu vi giữ nguyên tại Luyện Khí trung kỳ đấy.

Lấy hắn làm trung tâm, thần thức cực hạn bao phủ được 15 mét xung quanh.

Cao Cường thử nghiệm tập trung quan sát một phía xem có thể kéo dài được khoảng cách hay không, nhưng đáng tiếc là thất bại thảm hại luôn.

“Sư phụ, ta chỉ có thể quan sát được khoảng 15 mét xung quanh mà thôi. Mà sao ta thu hẹp được mà lại không kéo dài được khoảng cách? Sư phụ có biện pháp nào không?”

Mãi không thấy sư phụ lên tiếng trả lời, Cao Cường dùng thần thức quan sát lão nhân gia thử xem sao. Vừa liếc tới một cái đầu óc hắn liền choáng váng cứ như chơi đu quay.

Máy mẩn mờ mắt ra một lát liền ổn định bình thường trở lại.

Lúc này Cao Cường mới dùng mắt thường nhìn tới sư phụ, chẳng hiểu sư phụ lão nhân gia lại cứ há hốc mồm, tròn mắt tròn xoe mà nhìn hắn. Cao Cường nhú mày lâu lâu bầu nói:

“Sư phụ, ngài đây là lại làm sao a?”

“Tiểu Cường àààà..” – Nhân Văn Lão Nhân nhanh như gió chạy tới, hai tay đặt lên vai hắn. Ánh mắt hừng hừng hoá điểm một cách đầy khó hiểu, đi kèm với cất lên giọng điệu nghe sồn cả da gà.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài có gì từ từ nói. Không nên động tay động chân a” – Cao Cường sợ hãi, nhanh chóng mở miệng thoả hiệp cầu xin. Bị mỹ nữ nhìn chăm chăm kiểu này đã đành, đằng này sư phụ là lão nhân a, tuyệt đối không dễ chịu...

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Lấy Gì Để Cớ

Dùng giọng điệu nghe thấy rộn cả người để mà gọi hắn, cứ tưởng sư phụ sắp sửa nói ra chuyện gì vô cùng quan trọng. Nào ngờ sau đó lão nhân gia lại im lìm như thóc.

Thời gian chậm rãi trôi qua.. 1 phút.. 2 phút..

Trọn vẹn sau 10 phút, giống như đã ổn định lại tinh thần, Nhân Văn Lão Nhân dùng sức vỗ lên vai hắn vài phát, rồi chẳng hiểu ra làm sao cứ thế trở lại chỗ ngồi.

Kỳ vọng là sắc thái mà Cao Cường nhìn thấy trong ánh mắt của sư phụ.

Không khó để đoán ra Nhân Văn Lão Nhân là muốn uy thác việc gì đó lên vai hắn đây mà.

Hiểu được điểm này, xong Cao Cường cũng không hỏi cho rõ ràng. Bởi sư phụ chắc hẳn phải có lý do nào đó thì mới chưa tiết lộ ra cho hắn biết được tường tận.

Tuy nhiên Cao Cường vẫn muốn tỏ rõ thái độ một chút, hắn liền đối Nhân Văn Lão Nhân nói:

“Sư phụ, chuyện khó khăn đến mấy rồi cũng có cách giải quyết thôi. Lão nhân gia ngài đừng nghĩ ngợi quá nhiều, kéo lại ảnh hưởng tới sức khoẻ thì khổ”

“Phụt..” – Phun nước trà ra khỏi miệng, Nhân Văn Lão Nhân trừng mắt nhìn hắn mà quát:

“Ta tu vi này mà có cái gì ảnh hưởng được sức khoẻ? Tiểu tử ngươi biến đi, được liệu gì đó tạm thời không cần mang về làm gì. Đầu giờ chiều mai, mà không, bắt đầu từ 7 giờ sáng mai liền đến tập luyện. Thuận tiện nhớ dắt theo tiểu miêu tinh kia tới”

Chưa gì đã đuổi người?

Còn bao nhiêu thứ muốn hỏi, xong nhìn ánh mắt đậm chất côn đồ của sư phụ, Cao Cường không thể làm gì hơn là ngoan ngoãn cúi chào rồi chuẩn.

Cao Cường vừa mới chân trước rời khỏi, Tổng Đại Lực liền chân sau tiến vào. Rất nhanh hắn đi tới trước mặt Nhân Văn Lão Nhân, cung kính hỏi:

“Nhân lão có việc sai bảo?”

Nhân Văn Lão Nhân ngay tức thì an bài nhiệm vụ:

“Ngươi tạm thời không cần đứng quây. Điều tra chủ sở hữu căn nhà tiểu Cường đang thuê là ai rồi tiến hành mua lại. Ừm, nếu đối phương cứng cổ không chịu bán thì báo lại cho ta biết”

“Rõ” - Tổng Đại Lực cung kính trả lời, không dấu nổi vẻ hào hứng hỏi dò:

“Nhân lão, vậy sau này tiểu Cường liền là thiếu các chủ của Nhân Văn Các chúng ta?”

Bàn tay vô thức khẽ nắm chặt lại, may mắn là lần này không có chén trà nào trong tay để mà bóp vỡ. Nhân Văn Lão Nhân tức giận trừng mắt nhìn Tổng Đại Lực, lớn tiếng quát:

“Đám nhóc con các ngươi rảnh rỗi thì tập trung tu luyện đi. Bà mẹ nó, cứ đọc tiểu thuyết cho lắm vào. Một lần nữa ta nhắc lại, Nhân Văn Các chỉ là biển hiệu kinh doanh, không phải là tổ chức thế lực gì cả. Đừng có hờ ra là lại mơ mộng các chủ với thiếu các chủ cái khi gió gì, biết chưaaaaa?”

“Rồồồồ...” – Tổng Đại Lực thẳng lưng đồng dạng đáp một câu, xong cũng nhanh chóng chuồn. Hẳn là biết Nhân lão nổi giận rồi, không té khăn khăn gì cũng bị tấn như từ luôn đấy.

Đúng 7 giờ sáng hôm sau, Cao Cường lái xe chở theo Lão Hồ tới Nhân Văn Các.

Đi vào trong sân, hần lần nữa đưa mắt quan sát dãy lầu các rộng lớn. Đoán chắc không thiếu phòng ở, nếu chuyển đến đây cư trú luôn thì sẽ thuận tiện biết mấy.

Có điều sự phụ không đã động gì đến chuyện này, Cao Cường đành tiếp tục ngây ngốc tại nhà trọ thôi. Dù sao đi đường cũng chỉ vài phút, không quá phiền toái.

Lão Hồ vốn ông kễnh như quý, vậy mà từ lúc tiến vào tới trong sân liền rúm ró sợ sệt. Đoán chắc là do giác quan nhạy bén, cảm nhận thấy sự nguy hiểm đây mà.

Cao Cường ngồi tại bàn ghế đá, ôm Lão Hồ trong lòng, vừa xoa đầu vừa nhỏ giọng trấn an:

“Không phải sợ, là người nhà. Sẽ không nguy hại đến ngươi”

“Meo...” – Lão Hồ khẽ kêu một tiếng đáp lại, có điều từ cơ thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, đoán chắc nhóc này sợ hãi vẫn cứ là không hề giảm sút một chút nào.

“Suru...” – Âm thanh không khí ma sát vang lên. Kèm theo đó một bóng người xuất hiện trước mặt hần.

Bóng người này trên thân mặc bộ y phục chất liệu vải thô màu nâu, dưới chân lại còn xỏ đôi guốc mộc. Có thể nói là đậm chất xưa đến nỗi không thể xưa hơn được.

Và ở đây có phong cách thời trang như này thì còn ai khác ngoài Nhân Văn Lão Nhân?

Cao Cường vội vàng đứng dậy chào hỏi:

“Sư phụ”

Nhẹ gật đầu một cái, Nhân Văn Lão Nhân đưa tay nhắc cổ Lão Hồ lên. Khiến nhóc này sợ hãi kịch liệt dẩy dựa, miệng không ngừng khe khẽ gào gừ tỏ vẻ khó chịu.

Cao Cường có chút xót, liền hô lên:

“Sư phụ nhẹ tay chút a, Lão Hồ đang bị lão nhân gia ngài dọa sợ đó”

“Bách...” – Không thấy Nhân Văn Lão Nhân có động tác gì, xong vầng trán của Cao Cường đột nhiên bị đồ vật búng cho một cú cực kỳ mạnh. Thân người cứ thế như điều ‘trúng’ gió mà bay ngược.

Chứng kiến Cao Cường bị bắn bay, hung tính của Lão Hồ giây lát liền bộc phát. Nó bất kể sợ hãi, nhe nanh bật móng hướng Nhân Văn Lão Nhân rít gào:

“NGAAAOOOO...”

“Bách...”

“Miêu..”

Kết cục giống y chang, cái trán nhỏ xíu của Lão Hồ cũng bị búng cho lật ngửa cả mặt. Khác biệt là nó đang bị Nhân Văn Lão Nhân tóm lấy, nên không được hưởng thụ cảm giác hoá thân làm cánh diều.

Từ dưới mặt đất ngồi dậy, Cao Cường vừa xoa trán vừa oán than:

“Sư phụ, ngài làm như thế là không được a”

Chẳng thèm đếm xỉa đệ tử vui buồn ra sao, Nhân Văn Lão Nhân nhìn chăm chăm Lão Hồ khen ngợi:

“Cũng biết hung lên bảo vệ chủ, rất không tệ. Tiểu Cường, nhóc này đáng để bồi dưỡng”

“Ồ..” – Ngạc nhiên khôn cùng, Cao Cường bật dậy chạy tới. Vừa nhận lại Lão Hồ, vừa nghi ngờ hỏi:

“Sư phụ ý tứ là có thể bồi dưỡng Lão Hồ thành yêu thú sao? Chẳng lẽ yêu thú tiến hoá còn có thể tiến hành nhân công bồi dưỡng?”

“Tất nhiên” – Nhân Văn Lão Nhân gật đầu không chút lưỡng lự, thuận tiện giải thích thêm:

“Hiện tại Nhân Tộc với Yêu Tộc chung sống gần gũi hoà thuận hơn xưa nhiều. Tu sĩ Nhân Tộc có được phương pháp bồi dưỡng yêu tinh tiến hoá cũng là điều dễ hiểu thôi. Nói chung tiểu tử ngươi cứ chú tâm tu luyện là được. Về phần nhóc miêu này liền giao cho ta xử lý đi”

“Ta hiểu rồi sư phụ” – Cao Cường đơn giản trả lời một câu, sau đó cúi nhìn Lão Hồ và khuyên nhủ:

“Lão Hồ, nhóc ngươi ngoan ngoãn nghe lời đi theo sư phụ. Lão nhân gia sẽ trợ giúp ngươi mau chóng tiến hoá yêu thú. Sau đó tu hành trở thành một Yêu Tộc vô cùng cường đại, tương lai sau này còn đi theo trợ giúp cho ta đánh đồng dẹp bắc có biết không?”

“Meo.. méo.. mèo.. mèo..” – Không rõ Lão Hồ liệu có hiểu hết ý tứ của hắn, chỉ biết nó lúc này vừa khua khoắng hai chi trước, vừa tuôn ra một tràng dài miêu ngữ đáp lại.

Đợi cho Lão Hồ trình bày xong, Cao Cường liền cứ thế đem nó chuyển sang tay Nhân Văn Lão Nhân. Nhân tiện hắn đổi sư phụ lão nhân và nói:

“Lão Hồ liền giao cho lão nhân gia ngài, có điều nhóc này ăn hơi khoẻ chút. Sư phụ nhớ tích trữ nhiều lương thực, đặc biệt là hai món gà với tôm”

Lão Hồ có mỗi bữa ăn cả con voi thì đối với Nhân Văn Lão Nhân cũng chẳng nhằm nhò gì. Chỉ là thấy hắn với Lão Hồ giao tiếp, lão nhân hiếu kỳ gần chết liền dò hỏi:

“Nó kêu meo meo như vậy ngươi nghe cũng hiểu sao?”

Mãi không thấy trả lời, Nhân Văn Lão Nhân quay sang nhìn thì thấy da mặt hắn gật gật. Không khó để hiểu ra vấn đề, lão nhân gia liền phúc lợi một nụ cười nhếch mép.

Cao Cường trong lòng khóc ròng. Sư phụ, ngài sao có thể cười đều ta?..

Trong khi hắn đang tui thân sâu khổ tâm trạng, Nhân Văn Lão Nhân ôm theo Lão Hồ đi tới bàn ghế đá và ngồi xuống. Lão nhân gia vắt chéo chân, hát hàm đối hắn nói:

“Ra giữa sân, đánh một bài quyền”

Đánh một bài quyền? Tại giữa sân?

Không phải sư phụ nói có chuẩn bị gì đó cho hắn tu luyện tốt hơn sao?

Gật bỏ nghi vấn ra khỏi đầu, Cao Cường mau chóng đi tới giữa sân. Sau đó bắt đầu nắn nót lần lượt đánh ra từng chiêu thức trong bộ võ kỹ cơ sở. Mỗi quyền mỗi cước đều dứt khoát gọn gàng, có thể thấy hắn hiện tại thi triển ra bộ võ kỹ này đã vô cùng thành thục rồi.

Thế nhưng dưới cái nhìn của Nhân Văn Lão Nhân thì còn nhiều thiếu sót.

Hay nói đúng hơn là hắn ra chiêu quá cứng nhắc, quá bài bản. Thiếu đi tính linh hoạt biến hoá cần có, thành ra từng quyền từng cước nhìn trông hết sức là vô hồn.

Tiếp diễn kéo dài, không sửa đổi thì hắn vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng chạm tới cánh cửa của [Thế].

Nhân Văn Lão Nhân đã nói sẽ chuẩn bị cho hắn điều kiện tốt nhất để tìm hiểu [Thế], đương nhiên không phải lời nói suông cho vui miệng. Thậm chí điều kiện mà Nhân Văn Lão Nhân nói đã sớm được chuẩn bị từ rất lâu rồi, nhớ không lầm là từ hơn nửa năm trước đấy.

Đang mải mê đánh quyền, Cao Cường bỗng thấy sư phụ khẽ phát tay một cái. Tiếp sau động tác này, liền có năm cỗ mộc nhân đen thùi lù xuất hiện đem vây hắn lại.

Nếu sư phụ kêu hấn đánh giá năm cổ mộc nhân này, Cao Cường dùng ngắn gọn hai chữ thôi..

Tuyệt Tác..

Đường nét điêu khắc trạm trở mềm mại phi thường sống động, nhìn y chang người thật. Chỉ không biết con mắt sẽ như nào bởi vì chúng vẫn còn đang khép chặt.

Tuy nhiên Cao Cường không có tâm tư để mà trầm trồ khen ngợi đâu. Đơn giản là vì từ năm cổ mộc nhân này toả ra khí tức nguy hiểm, khiến hấn lạnh hết cả người.

Không chút chần chừ, hấn hướng Nhân Vân Lão Nhân la lên:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài chuẩn bị có phải hơi kỹ lưỡng quá không? Ta sợ chịu không nổi a”

“Hắc.. Hắc..” – Tuôn ra một tràng cười khà ồ, Nhân Vân Lão Nhân cũng lớn tiếng trả lời:

“Mấy cổ mộc nhân này chuẩn bị không dễ dàng gì cho cam. Thấy sư phụ chu đáo không? Tiểu tử ngươi phải nỗ lực luyện tập cho tốt đi, đừng có khiến sư phụ phải thất vọng. Cố lên”

“Meo.. Meo..” – Lão Hồ lúc này sợ hãi mất tiêu rồi, nó cũng ngửa cổ gào lên hai tiếng cổ vũ.

Cố lên? Lấy gì để cố?

Còn nữa Lão Hồ, nhóc ngươi cũng hòa theo cái quỹ gì a?

Có điều Cao Cường là không có thời gian để mà than vãn gì thêm. Bởi đúng lúc này linh văn đồ án trên toàn thân năm cổ mộc nhân đồng loạt loé sáng rực rỡ. Đi kèm với đó là những cặp mắt vẫn luôn khép chặt bắt đầu chậm rãi mở ra.

Vừa mới thấy là những cặp mắt có màu xanh lục, chưa kịp quan sát kỹ càng hơn thì năm cổ mộc nhân đã ầm ầm lao tới. Đáng sợ hơn là bà mẹ nó một nhân nhưng mà động tác thì lại linh hoạt vô cùng. Đã thế tốc độ còn nhanh khủng khiếp.

Cao Cường chỉ thấy hai mắt bỗng tối sầm, và rồi..

“Oành.. Oành.. Oành.. Oành.. Oành..” – Liên tiếp năm tiếng động lớn vang lên, Cao Cường không như con nhái năm sắp nữa, mà như con gián năm ngã. Và ngay cả kêu than một câu cũng không kịp làm, đã bị đánh cho bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Du Xuân

Thoáng một cái đã sáu tháng trôi qua, tương ứng với từng ấy thời gian Cao Cường đều đặn ăn hành từ năm cổ mộc nhân mà hấn đặt cho cái danh xưng là một lũ khốn nạn.

Phải nói thật là đám mộc nhân này khiến cho Cao Cường cảm thấy thật sâu tuyệt vọng.

Cứ thử như hấn nghiêng răng nghiêng lợi để mà đâm đá túi bụi, xong lại chẳng có nổi nửa xu hiệu quả. Trong khi đó chúng chỉ gõ nhẹ có một cái hấn liền nằm.. Không tuyệt vọng được sao?

Đã thế ngày nào cũng phải ngập lặn trong nỗi tuyệt vọng chưa biết bao giờ mới đi tới hồi kết này.

Đời.. không ăn ớt mà vẫn cứ cay..

Tuy nhiên cũng nhờ thế mà hấn thực lực nâng cao một mảng phi thường lớn. Từ ban đầu không trụ nổi một nốt nhạc, đến hiện tại phải sau 5 6 phút thì mới chịu nằm bẹp xuống.

Tiến bộ cũng không hề nhỏ đi?

Ngay đến sư phụ còn khen ngợi hấn không dứt miệng nữa là. Có điều khen ngợi còn đi đôi với mắng chửi luôn kèm, và chưa tính những lúc sư phụ cẩu lên liền tấn hấn một trận thừa sống thiếu chết.

Khô lắm, chứ không sung sướng gì đâu.

Được cái mấy người Tổng Đại Lực đối với Cao Cường phi thường tốt. Qua đó sinh hoạt hàng ngày được phần nào dễ chịu hơn nhiều, chứ chỉ ăn với tu luyện thì quá là vô nghĩa.

Sáu tháng này cũng không hoàn toàn xuôi chèo mát mái, mà có sự xuất hiện vài cơn sóng lẫn tăn.

Cụ thể hơn là Cao Cường tổng cộng gặp phải bốn lần bị ám sát.

Đáng nói là đều thực hiện bởi tay súng bắn tỉa. Trong đó có ba lần đầu tiên là do thành viên cùng thuộc một tổ chức sát thủ nước ngoài. Lần thứ tư là sát thủ tự do tại quốc nội.

Có điều Cao Cường ngay cả cộng lõng cũng không hề tổn hại. Bởi vì đạn súng ngắm chẳng thể nào xuyên thủng vòm ánh sáng từ phòng ngự pháp bảo trên người hắn toả ra.

Kết cục của những gã sát thủ này cũng y chang như nhau. Không cần biết ẩn nấp cách mấy ngàn mét, bóp cò súng là một giây sau liền bị Nhân Vân Lão Nhân tóm cổ mang về.

Buồn là không thể khai thác được thông tin hữu ích gì từ đám sát thủ này. Bọn chúng đều nhận kèo qua trung gian, đốt Mê Tâm Phù các kiểu cũng chẳng hỏi được chủ mưu là ai. Sau cùng Nhân Vân Lão Nhân liền búng tay bắn ra một tia hoá diễm, đem thiêu sống luôn cho bồ ghét.

Cao Cường suy đoán ba sát thủ ngoại quốc là thao tác mới của gã hắc thủ sau màn vụ 2 năm trước.

Còn về phần sát thủ quốc nội thì hẳn là do gã Phúc Lâm, hoặc chính cao tằng Phúc Gia an bài.

Điều tra thực hư ra sao, giải quyết ân oán thế nào, Nhân Vân Lão Nhân tuyệt đối không ngó ngang đến. Cao Cường chẳng những phải tự tay xử lý, mà còn phải làm cho xinh đẹp.

Làm không đến nơi đến chốn ư? Nhân Vân Lão Nhân sẽ phúc lợi cho hắn được no đòn. Mặc dù ăn hành sớm đã quen, nhưng không vì thế mà Cao Cường thích bị sự phụ tâm quất.

Ngoài việc bị ám sát, còn có chuyện khiến Cao Cường hơi buồn một chút.

Đó là đã hai tháng rồi không được thấy mặt Lão Hồ.

Nhân Vân Lão Nhân nói cho hắn biết Lão Hồ lúc này đang trong tình trạng ngủ say. Tất nhiên liên quan tới phương diện tiến hoá, nhưng thành hay bại thì không thể nói trước được.

Quan sát tốc độ chuyển hoá huyết mạch, Nhân Vân Lão Nhân tính ra thời gian Lão Hồ thức tỉnh sớm cũng nửa năm nữa. Hi vọng sẽ thành công trở thành một yêu thú cường đại.

Mùng 2 Tết..

Dùng xong bữa sáng cùng sư phụ, Cao Cường liền dắt chiếc Harley Davidson ra khỏi cửa.

Hắn chuẩn bị đi xa một chuyến, Nhân Vân Lão Nhân không thiếu dặn dò một phen:

“Đến nơi lạ nước lạ cái phải hết sức cẩn thận. Làm gì cũng phải chú ý giữ an toàn. Hơn nữa sớm sớm trở về, sư phụ còn có việc quan trọng bàn bạc với tiểu tử người nữa đây”

Việc quan trọng? Cao Cường tò mò vội hỏi:

“Việc gì không nói luôn được sao sư phụ? Ta đi chắc tầm nửa tháng mới trở về tới”

Khẽ lắc đầu, Nhân Vân Lão Nhân đối với hắn nói:

“Người còn sống trở về được thì nói cũng chưa muộn”

Thiếu chút chiếc Harley ngã đổ, Cao Cường bắt mẫn cầu nhàu:

“Tết nhất mà sư phụ chơi kỳ vậy? Không chúc được câu thượng lộ bình an thì thôi, lại còn trừ ẻo?”

Nhân Vân Lão Nhân không chút quan tâm, phất phất tay và nói:

“Thôi người biến đi cho khuất mắt”

Nói dứt lời liền cứ thế quay người đi trở vào bên trong Nhân Văn Các. Để lại Cao Cường bơ vơ đứng đó với khuôn mặt méo mó, khoé miệng thì giật giật như có tật.

Thực tế Cao Cường cũng không muốn rời Tân Long thành phố vào lúc này. Một phần bởi sư phụ không muốn hấn đi xa, một phần vì Lão Hồ đang trong thời khắc trọng đại.

Thế nhưng đã trót hứa rồi, giờ mà thất hẹn liền có khả năng cạch mặt chứ chả đùa. Cực chẳng đã hấn đành phải vác xe rong ruổi một chuyến, chứ không phải bởi ham vui.

Hơn năm giờ phóng xe như bay trên đường quốc lộ.

Cao Cường mới thấy được đoàn xe quen mắt đậu đỗ tại ven đường. Nổi bật nhất là chiếc xe thể thao hai cửa màu đỏ chót, cùng với năm chiếc dòng bảy chỗ to cao hầm hố.

Có điều mấy chiếc xe đều không thu hút bằng Lão Phệ đang ngồi vắt vẻo trên nắp campo chiếc thể thao. Một tay ôm eo gái, một tay kẹp điều xì gà, trông phi thường tìm đánh.

Cao Cường còn cách 30 mét mới tới, Lão Phệ đã ngửa cổ rống lên âm ỉ:

“Cái dê ma ma nhà ngươi tiểu Cường, để Phệ ca đợi lâu thế hả?”

May mắn đường xá vắng vẻ, không thì mất mặt bằng chết. Thế nhưng em gái xinh tươi ngồi bên cạnh Lão Phệ chắc hấn vắt vả lăm đây, không thùng mắng nhĩ cũng phải ù tai.

“Két...” – Phanh đỗ xe lại, Cao Cường trừng mắt đối Lão Phệ mà trách mắng:

“Huynh đệ cật công chạy xe đường dài tới chơi, Lão Phệ ngươi chào đón kiểu đấy à? Không thôi ta liền quay trở về vậy? Dù sao ở nhà còn có rất nhiều việc đang chờ ta đây”

Không chút quan ngại, Lão Phệ vung tay ném tới điều xì gà, thuận tiện mắng trả:

“Tiểu tử ngươi dám về? Tuyệt giao”

Nhắc tay búng bay điều xì gà ra hướng khác, Cao Cường chép miệng đáp:

“Đi cả đoạn đường dài, ngu gì về? Đợi quất hết kho rượu của ngươi xong rồi về chưa muộn”

Vênh váo là nghề của Lão Phệ rồi, ngay tức thì vỗ ngực lớn tiếng tuyên bố:

“Đề ca thay nước trong hồ bơi bằng rượu cho tiểu tử ngươi xuống ngâm mình cho đã ghiền”

Chơi bởi phong cách này thì Cao Cường dơ tay xin hàng. Không tiếp tục lằng nhằng với Lão Phệ nữa, hấn híp mắt quan sát trung niên nam tử đang lằng lằng đứng ngay gần Lão Phệ.

Người này rất mạnh.

Cao Cường thậm chí còn cảm giác thấy sự nguy hiểm.

Đúng lúc này trung niên nam tử mỉm cười, ánh mắt háo hức nói:

“Trong một thời gian ngắn mà ngươi tu vi tiến bộ vượt bậc. Có hứng thú qua vài chiêu?”

Cao Cường còn chưa kịp trả lời, Lão Phệ châm xong điều xì gà liền xen ngang:

“Tiểu Cường đi thôi, chúng ta đi uống rượu. Còn gã này thì không cần để ý tới làm gì”

“Chiều mai” – Cao Cường đối trung niên nam tử nói một câu, sau đó mới quay sang nhìn Lão Phệ:

“Lão Phệ dẫn đường a, ta nhặt miếng lăm rồi đây”

Mỉm cười gật đầu đáp lại, Lão Phệ với em gái xinh tươi ngay tức thì chui vào xe. Chiếc thể thao hai cửa đỏ chót liền nổ máy, lăn bánh chạy đằng trước dẫn đường.

Bắc Hải thành phố, nổi trội hơn Tân Long thành phố về mọi mặt.

Đơn giản vì đây là một trong những thành phố hạng một của Đông Thổ vương quốc.

Trong khi từ phía xung quanh Tân Long thành phố chỉ là bốn cánh cổng vòm tạo dáng lầy lẹ. Thì thành phố Bắc Hải được ôm ấp che chở bởi dãy tường thành vững trãi kiên cố.

Thậm chí tại mỗi cổng còn có quan binh rà soát việc xuất nhập thành phố. Tuy không quá nghiêm ngặt, nhưng đủ thấy được tình hình an ninh tại thành phố này xiết khá là chặt.

“Brùm.. Brùm..” – Chiếc thẻ thao hai cửa do Lão Phệ cầm lái, dẫn đầu đoàn xe đỗ lại tại một nhà hàng sang trọng có cái bảng hiệu với hai chữ Kim Ngân uốn lượn loan ngoăn.

Nghe cái tên là thấy sắc mùi chặt chém rồi, đảm bảo tiêu phí phải tiền quyền mới đủ đi.

Cả đoàn đem xe gửi tại bãi, Cao Cường liền cùng Lão Phệ song hành tiến nhập nhà hàng. Lúc này hần mới đối Lão Phệ nhỏ giọng hỏi đùa một câu:

“Lão Phệ, địa bàn của ngươi mà đi đâu cũng phải dẫn theo một đội hộ vệ thế này sao?”

Nhếch miệng khẽ cười, Lão Phệ nhún vai đáp:

“Quá nhiều kẻ thèm khát miếng bánh ca đang ăn. Không cẩn thận một chút liền xong đời”

“Chắc.. Chắc.. Cá kiếm quá cũng khổ. Xem ra Lão Phệ ngươi sống không dễ dàng gì a” – Cao Cường không khỏi chép miệng, thờ dài cảm thán một phen.

Lão Phệ quay sang bữu môi dè bừa:

“Cái gì mà không dễ dàng? Ca đây sống rất thoải mái và sung sướng có hiểu không?”

Dơ tay xin hàng, Cao Cường gật đầu như bỏ cùi đáp:

“Đúng, là ta sai. Lão Phệ ngươi sống như ông hoàng. Không, ngay đến ông hoàng còn thua ngươi. Đơn giản vì Lão Phệ ngươi là ông kỉnh luôn rồi”

“Ông kỉnh cái tiên sư cha nhà ngươi” – Lão Phệ ngay tức thì chửi um, thuận tiện dùng vai huých tới. Đáng tiếc là pha tấn công này chỉ là vô dụng.

Cao Cường chẳng cần cố ý phòng thủ, Lão Phệ đụng vào hần xong vẫn cứ là bán ngược trở về. Một thân thịt béo rung rung trông khá buồn cười.

Tuy nhiên cũng chỉ đội ngược có một hai bước chân mà thôi. Lão Phệ là không bị tổn thương chút nào, có điều vị lão ca này gian manh dùng hỏi:

“Tiểu Cường a, ngươi đụng ca ê ằm hết cả người a. Ca mất ăn Tết rồi, tiểu tử ngươi tính sao đây?”

Cao Cường đi tới vỗ vỗ vai Lão Phệ, đầy chân thành nói:

“Mất ăn Tết càng tốt, giảm được mấy cân, không khéo lại dễ nhìn”

Lão Phệ gạt mình thon thót, lùi về sau nhanh như gió, miệng la hoảng:

“Chẳng lẽ ngươi ngầm ưa thích ca? Tuyệt đối không được, Phệ ca là thắng a”

“Rốp.. Rốp..” – Lần lượt xoa bóp hai nắm tay, Cao Cường đối với Lão Phệ mỉm cười nói:

“Không thì để ta đánh cho một trận, Lão Phệ ngươi liền biến cong thôi. Thế nào?”

Liên tục xua tay, Lão Phệ lắc đầu thành khẩn nói:

“Ngươi cong một mình đi. Phệ ca còn muốn ôm nữ nhân ngủ đấy”

Dứt lời, Lão Phệ liền khoác tay ôm eo em gái xinh tươi. Không những thế còn hất hất mái tóc bảnh choẹ, trông ngửa mặt vô cùng, cực kỳ gọi đòn tìm đánh.

Độc thân cầu không có gì xấu, thế nhưng độc thân cầu trước mặt Lão Phệ thì đúng là không tốt chút nào. Cao Cường giây lát liền muộn phiền muốn chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hộ Vệ Của Lão Phệ

Dưới sự dẫn đường từ nhân viên phục vụ nhà hàng, chẳng mấy chốc Cao Cường cùng nhóm Lão Phệ bọn họ đi vào tới phòng đặt riêng.

Rộng rãi, và có ba bộ bàn ghế được bày biện tách biệt.

Cao Cường với Lão Phệ cùng em gái xinh tươi và trung niên nam tử ngồi tại bàn lớn nhất nằm phía trong. Hai bàn nhỏ hơn còn lại ở phía ngoài thì là nhóm hộ vệ chia ra ngồi.

Qua sự sắp đặt bàn ghế chỗ ngồi kiểu này, Cao Cường phần nào hiểu được dụng ý. Đoán không sai là để đám hộ vệ thuận tiện ngăn chặn phần tử có ý đồ xấu xông vào đi.

Tranh thủ món ăn còn chưa đưa tới, Cao Cường đối Lão Phệ hỏi thăm đôi chút:

“Lão Phệ, tên nhóc Tiểu Dương thời gian qua sống ra sao?”

Nhà khói xì gà ra khỏi miệng, Lão Phệ đơn giản trả lời:

“Thì ăn với đi học thôi chứ có gì đâu. Nói chung tiểu tử đó đã hoà nhập vào hoàn cảnh sống mới, không cần lo ngại. Mà thích thì ngày mai ngày kia chúng ta đi thăm một chuyến”

Khẽ lắc đầu, Cao Cường thờ dãi nói:

“Đi thăm thì không cần. Biết tiểu tử đó sống ổn vậy là được rồi”

Tiểu Dương đã thay đổi số thuê bao khác, và ngay cả gọi một cú điện thoại thông báo cũng chẳng hề có. Tuy chẳng biết lý do tại sao, nhưng đủ để Cao Cường hiểu tiểu tử này muốn cắt đứt liên lạc.

Nói chung buồn là phải có, xong cắt đứt thì cắt đứt đi, chẳng ảnh hưởng gì đến hoà bình thế giới.

Đoán hiểu chuyện này không vui, Lão Phệ liền chuyển đổi chủ đề:

“Thế còn người? Làm sao mấy tháng nay điện thoại liên tục khoá máy?”

“Ài...” – Thở dài đầy bất đắc dĩ, Cao Cường ngậm ngùi kể khổ:

“Ta đã từng kể vụ tính làm một đường trừ ma diệt quỷ rồi đó. Có điều ra chút chuyện, tạm thời không thể tiếp đơn hàng. Mà khách nã điện thoại hỏi nhiều quá, đành tắt luôn cho đỡ phiền”

Chẳng hiểu sao hôm trước hắn vừa hứa với sư phụ tạm ngừng săn giết quỷ hồn, bắt đầu từ hôm sau điện thoại réo cứ liên tục. Toàn bộ đều là tìm thuê xử lý vụ việc yêu ma quỷ quái.

Điện thoại suốt ngày réo inh ỏi, từ chối nhiều cũng mệt mỏi. Dưới ánh mắt sắc như dao cạo râu của Nhân Văn Lão Nhân, hắn đành khoá nguồn và “phong ấn” bên trong trừ vật giới.

Lo lắng hắn gặp chuyện rắc rối, Lão Phệ đầy quan tâm nói ra:

“Nếu cần hỗ trợ gì thì nói Phệ ca một câu. Phệ ca không đủ khả năng thì sẽ nhờ người giúp”

Nhếch miệng cười, Cao Cường nhún vai đắc ý nói:

“Ta là được một vị đại năng thu nhận làm đệ tử thân truyền. Sư phụ lão nhân gia kèm cặp ta tu luyện. Ngoài ăn ngủ thì được xả hơi, chứ thời gian còn lại trong ngày là bị treo lên chịu đánh”

Lão Phệ trợn mắt há hốc mồm mà hỏi:

“Tiểu Cường người thích chịu ngược? Bị treo lên đánh còn đắc ý cái quỷ gì?”

“Hắn là vì von vạy thôi” – Đúng lúc này trung niên nam tử lên tiếng xen vào. Dứt lời liền nhìn Cao Cường mà tiếp tục cười nói: “Ta lúc này càng thêm hào hức được cùng người so vài chiêu”

Không có nửa điểm ngại ngùng, Cao Cường mỉm cười đáp lại:

“Vậy liền ngay chiều ngày mai”

“Một lời đã định” – Trung niên nam tử giao hẹn một câu, rồi lần nữa ngồi im trở lại.

Món ăn lần lượt được đưa vào phòng, bữa tiệc chào đón cũng chính thức được bắt đầu.

Sau khi cùng Lão Phệ chạm và cạn li rượu, Cao Cường nhắc đĩa ném thử món ăn. Đúng là nhà hàng sang chảnh có khác, hương vị có thể nói đáng đồng tiền bát gạo.

Hơn nữa suốt sáu tháng vừa qua, Cao Cường hẳn ăn uống toàn bộ là món được thiện. Tuy điều chế cũng khá ngon đấy, nhưng ăn nhiều thành ra ngán tới tận cổ rồi.

Mãi hôm nay mới được đổi món, lại toàn là những món sơn hào hải vị. Đối với Lão Phệ thì không cần phải giữ ý, đây lại là phòng riêng, Cao Cường liền ăn nhiều chút.

Lão Phệ ngồi bên cạnh đương nhiên không chịu thua kém, đĩa trong tay cũng múa nhanh cứ như gió. Bữa tiệc tiếp đón tầy trần này vì thế lại càng thêm phần náo nhiệt.

Kín cổng cao tường, đây là ấn tượng đầu tiên về toà biệt thự của Lão Phệ.

Và sau cánh cổng, liền là khoảng không gian rộng lớn, với diện tích vào khoảng 7000 mét vuông. Với con đường rải sỏi, dọc theo hai bên là những hàng cây cao lớn.

Đến biệt thự cũng phải chơi thiết kế mang đậm phong cách nhà ở của nam chính trong thể loại phim ngôn tình ướt át? Chỉ có thể là Lão Phệ, không hề lẫn lộn với ai khác.

Trong khi những người khác đi ngủ hết, thì Lão Phệ lại nhiệt tình lôi kéo rủ rê Cao Cường cùng nhau ra ngồi tại trước hồ bơi, vừa ngắm sao vừa nhâm nhi vài li rượu.

Cạn li đầu tiên, Cao Cường nhìn lên bầu trời đầy mây đen và hỏi:

“Lão Phệ, trông nguoi có vẻ căng thẳng. Gặp chuyện gì khó giải quyết sao?”

Cười nhạt một tiếng, Lão Phệ cũng nhìn lên bầu trời chẳng thấy ngôi sao nào và đáp:

“Ca thì có lúc nào mà không căng thẳng? Nói chung làm bất cứ việc gì cũng đều phải trả ra một cái giá tương xứng. Mà lợi ích thu về càng lớn, thì cái giá phải trả sẽ càng cao thế thôi”

Cao Cường ngả lưng dựa nằm xuống ghế, lạnh nhạt nói:

“Cái đó ai mà chả biết? Lão Phệ nguoi không muốn nói vậy thì tuy”

Về mặt bất đắc dĩ, Lão Phệ cần nhắc hỏi:

“Cạnh tranh kinh doanh thì ta kẻ lẻ làm cái gì? Nhờ nguoi đi giết đối thủ của ta chắc? Muốn thế thì ta bỏ tiền thuê một đám sát thủ ngoại quốc cho nó lành”

Quảng một bên tay để gối đầu cho thoải mái, Cao Cường thần nhiên đáp:

“Xã hội này tanh máu như thế nào, chắc chắn nguoi hiểu được tường tận hơn ta. Ta không quan tâm đối thủ cạnh tranh của nguoi là người tốt hay kẻ xấu. Hắn đã gây ảnh hưởng tới lợi ích của nguoi, vậy ta đem yết hầu hắn cắt đoạn thì lại có làm sao nào?”

Đây không phải phét lác làm màu, và cũng chẳng phải để làm Lão Phệ vui lòng. Những lời này là thành quả đúc kết sau quãng thời gian tiếp thu sự giáo dục từ Nhân Văn Lão Nhân.

Đơn giản sư phụ lão nhân gia từng nói: “Giết người đoạt bảo, giết người báo thù, hay vì bị khiêu khích, hoặc bất kỳ lý do nào. Chung quy vẫn là bởi lợi ích cá nhân mà giết người”. Nghe thì có vẻ cường từ đoạt lý đấy, nhưng ngồi suy nghĩ cẩn thận một phen liền thấy không hẳn là đã sai.

Theo đuổi con đường tu tiên đại đạo, tay khó tránh nhuộm đầy máu tươi, chân khó tránh đạp lên xương cốt. Đã thế thì giết chết vài kẻ đụng chạm thân nhân bằng hữu thì đã sao?

Tàn nhẫn đúng sai, nhân quả báo ứng?

Liên đề cho lão tặc thiên muốn thăm du phán xét thế nào thì tùy tiện đi.

Cảm nhận được sự nghiêm túc từ hần, Lão Phệ thở dài nói:

“Tiểu Cường, ngươi thay đổi quá nhiều”

Nhếch miệng cười, Cao Cường quay sang nhìn Lão Phệ nói:

“Ta từ một phạm nhân trở thành một tu sĩ. Ta có thể không thay đổi được sao? Lão Phệ, từ lâu ta đã luôn tự nhắc nhở mình.. đối diện với địch nhân, vĩnh viễn không được phép nhân từ”

Một lần nữa thở dài, Lão Phệ nhìn lên bầu trời như thể mây đen càng thêm dày đặc:

“Ca từng nghe nói và được biết thế giới của tu sĩ là một nơi dẫm đạp lên thi thể của nhau để mà sống. Tiểu Cường, cầu chúc ngươi có được khí vận tề thiên. Còn chuyện của ca là về phương diện đấu đá trong kinh doanh. Game cạnh tranh này, Phệ ca muốn tự mình chơi đến phá đảo”

Nhắc li rượu khẽ chạm vào li của Lão Phệ trên bàn, Cao Cường một hơi uống cạn rồi thân nhiên nói:

“Vậy cũng tốt, dù sao ta cũng đang bị sự phụ cảm đoán giết người”

“Cạch..” – Thiếu chút thì từ trên ghế ngã xuống, Lão Phệ quay phắt sang lớn tiếng mắng chửi:

“Cái dê ma ma nhà ngươi. Thế mà ngươi còn nói giúp giúp cái quần què gì?”

“Nha, vậy là Lão Phệ ngươi vẫn cần ta giúp một tay? Sao vừa rồi nói tự phá đảo?”

“Giúp cái củ cái chứ giúp. Cái dê ma ma nhà ngươi. Phệ ca thêm vào cần tiểu từ ngươi giúp”

Và thế là nửa đêm nửa hôm, một lớn một bé, hai kẻ dở hơi ngồi cãi nhau ông ổng. Còn may đây là trong biệt thự khép kín, chứ quấy phá hàng xóm là kiểu gì cũng bị chửi cho thối mũi.

Tuy nhiên team đang ngủ trong biệt thự thì khổ rồi: “.....”

Mãi đến giữa trưa ngày hôm sau, Cao Cường mới từ giấc ngủ tỉnh lại.

Đánh răng rửa mặt xong hần đi thẳng xuống phòng khách, liền thấy được Lão Phệ mặt mũi ngái ngủ, đang ngồi vắt vẻo với điều xi gà tại dây ghế sofa.

Thấy hần xuống tới, Lão Phệ đứng phắt dậy cười nói:

“Ca đang tính cho người lên đánh thức ngươi đây, đi cùng nhau dùng bữa luôn”

“Tốt” – Cao Cường gật đầu đáp một tiếng, sánh vai cùng Lão Phệ đi vào phòng ăn.

Không hiểu có phải do bữa tiệc hôm qua khiến Lão Phệ nhảm lẫn hay không. Thế quý nào lại để đầu bếp chuẩn bị một bàn cứ phải gọi là đầy ắp các món ăn.

Đếm ra có 40 đĩa thịt cá gà bò các loại, đã thế đĩa nào đĩa nấy to vật vờ nữa chứ. Xin thề là có đem nhân Cao Cường lên gấp 6 lần cũng không tọng hết nổi.

Dùng xong bữa trưa, nghỉ ngơi trà nước tán gẫu khoảng nửa giờ.

Lão Phệ mới dẫn Cao Cường đi vòng ra sau căn biệt thự. Nơi này ẩn khuất hàng cây là một sân bãi khá rộng, có tường bao cùng với mái vòm hết sức kín đáo.

“Căn cứ bí mật” này được xây dựng để làm nơi nhóm hộ vệ tập luyện đối kháng hàng ngày. Tất nhiên là dưới sự huấn luyện của vị tu sĩ trung niên nam tử kia.

Đi theo Lão Phệ tiến vào bên trong, Cao Cường khẽ gật đầu xem như chào hỏi trung niên nam tử. Sau đó quan sát nhóm hộ vệ đang chia cặp ngành kháng.

Không có linh khí thân cận cơ thể, chứng tỏ bọn họ không có tiền căn, chỉ là phạm nhân mà thôi.

Nhưng thông qua khắc khổ rèn luyện, nhóm người này khí huyết vô cùng sung mãn. Toàn bộ đều có thực lực tương đương với tầng thứ Luyện Huyết cảnh.

Quyền cước tay không hoặc cầm vũ khí lạnh thì có mười người trong bọn họ góp sức, cũng không đánh lại nổi dù chỉ là một tu sĩ có tu vi Cường Khí cảnh sơ kỳ.

Có điều cần phải biết rằng nhóm hộ vệ này lúc nào cũng găm súng loại “xịn” trong người. Tu vi phía dưới Trúc Cơ Hoàng Khí chạy tới quấy, chưa biết ai chết đầu.

Hai mươi người hộ vệ, cùng với tu sĩ trung niên nam tử. Có thể nói nhóm cận thân hộ vệ này của Lão Phệ thuộc dạng khá là đáng gờm. Và với trình độ thực lực của trung niên nam tử, dù có tay súng bắn tỉa tiến hành ám sát thì cũng chỉ là lãng phí đạn dược mà thôi.

Quan sát đã đủ, Cao Cường liếc mắt về phía trung niên nam tử.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn nhìn tới, trung niên nam tử cũng ngoái sang. Hai người đồng loạt khe khẽ gạt đầu rồi cứ thế lững thững tiến vào chính giữa sân bãi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Ta mới chỉ bày ra tư thế

Thấy hai người lầm lì tiến vào, nhóm hộ vệ ngay lập tức tạm ngừng quá trình rèn luyện, và tất nhiên là hiểu ý mau chóng lùi ra thật xa.

Hai người đi tới khu vực chính giữa sân thì dừng lại, đứng đối mặt cách nhau 10 mét.

Trung niên nam tử chấp tay, dẫn trước lên tiếng:

“Hà Đông, tu vi Hoàng Khí trung kỳ”

Luận bàn chủ động báo ra tu vi là thể hiện sự tôn trọng, Cao Cường vì thế liền chấp tay đáp lại:

“Cao Cường, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ”

Hà Đông khẽ gạt đầu, thuận tiện hỏi thăm ý kiến:

“Chúng ta luận bàn giao lưu là chính, như vậy liền so quyền cước thế nào?”

Không hề phản đối, Cao Cường gạt đầu nói:

“Được, mời”

“Mời” - Hà Đông đáp lại một câu, kế đó liền mau chóng làm ra tư thế chiến đấu.

Hai chân hơi chùn gối, bước di chuyển ngắn. Lưng hơi khom và vai rướn về trước một góc nhỏ. Tu sĩ tên gọi Hà Đông này tám chín phần mười tu luyện chọn bộ hổ hình võ kỹ.

Nói về bước chân khi di chuyển thì hai bên chín phần tương tự. Khác biệt Cao Cường lưng vai thẳng tắp, hai tay tuy nắm thành quyền, nhưng buông lỏng chứ không dương lên.

Trong khi Cao Cường bước chân di chuyển nhẹ nhàng thoăn thoắt. Thì mỗi bước ra chân của Hà Đông lại khá nặng, bộ pháp là loại thiên về vững vàng chứ không phải tốc độ.

Tuy nhiên đừng để bị những bước chân nặng nề lừa gạt, bởi lực chân của những kẻ tu luyện bộ pháp dạng này là vô cùng lớn. Bút tốc áp sát trong phạm vi ngắn cực nhanh.

Qua cái cách cổ tình di chuyển vòng vòng để đánh lạc hướng, che đậy mục đích rút ngắn khoảng cách, Là có thể đọc tẩy Hà Đông lúc này trong đầu tính toán thom bơ cái gì rồi.

5m. 4m. 3m.

2m. “Phốc..”

Khi khoảng cách còn 2 mét, hai chân Hà Đông khụy hẳn xuống, nháy mắt liền như mảnh hổ lao chồm tới. Kèm theo đó là một quyền nhắm đánh thẳng vào lồng ngực Cao Cường.

“Xoẹt.. Xoẹt..” – Không vận dụng cương khí, nhưng một quyền này lực đạo là không thể khinh thường. Từ những âm thanh ma sát như muốn xé toạc không gian là có thể hiểu.

Cao Cường sớm đã hoạch định phương án từ trước, bởi vậy Hà Đông vừa mới bứt phá tốc độ, thì hấn lập tức vào tư thế đứng tấn. Rồi đánh ra một quyền hết sức là giản đơn.

“Oành..” – Quyền đầu va chạm tạo ra động tĩnh điếc cả tai.

“Roẹtttttttttt...” – Cả hai trượt tự trượt lùi về sau một khoảng mười mét.

Điều này cũng đồng nghĩa pha va chạm cứng đối cứng vừa rồi có kết quả ngang tay.

Thế chất là điểm mạnh của võ môn tu sĩ, bởi vậy khi đề ra giao thủ quyền cước, Hà Đông vô cùng tự tin. Có điều kết quả lại là hoà, khiến cho hấn ngỡ ngàng không sao tả xiết.

Mặc dù chưa xuất thủ toàn lực, những cũng đã đánh ra tới bảy phần lực đạo chứ không phải ít ỏi gì. Muốn không kinh ngạc cũng khó, Hà Đông giây lát nghiêm túc hấn lên.

Một chút khinh thị trong lòng hấn cũng theo sự biến chuyển nghiêm túc này mà tan biến thành hư vô.

]

Ở phía đối diện Cao Cường khẽ nhếch miệng cười.

Với thời gian không ngắn lẫn lộn tại chợ đầu mối Tây Biên, hàng ngày tiếp xúc với đủ thứ hạng người. Ánh mắt khinh thị là thứ mà Cao Cường thường xuyên phải đón nhận.

Bởi vậy dù che dấu rất tốt, nhưng thái độ của Hà Đông không qua nổi giác quan của Cao Cường hấn. Khinh thị? Vậy thì phải xem ngươi có đủ tư cách làm vậy không đã?

Trong khi Lão Phệ cùng đám hộ vệ đứng xa quan khán còn chưa hết sững sờ, giữa sân Cao Cường và Hà Đông lần nữa di chuyển vòng vòng, ánh mắt đều tập trung cao độ.

Vẫn bộ pháp di chuyển như cũ, vẫn cẩn thận tiếp cận từng chút một.

7 mét.. 5 mét.. 3 mét..

Và 1 mét..

Lần này Hà Đông quyết định áp sát gần hơn nữa rồi mới vọt tới công kích. Không những lựa chọn khoảng cách gần hơn, mà hấn còn đánh ra một quyền với lực đạo mạnh hơn.

Một quyền toàn lực, một quyền ăn cả ngã về không.

“Oành..” – Vẫn là một tiếng va chạm đình tai nhức óc..

“Xoẹtttttt...” – Lần này cả hai trượt lùi khoảng cách cũng lớn hơn, mỗi người ngược về sau tận 15 mét.

Một lần nữa đánh ngang tay.

Tỉ số của trận đấu vẫn cứ là 0 – 0.

Nhưng thân là người trong cuộc, đã dùng hết sức bủ bình mà vẫn hoà, Hà Đông hiểu rằng mình thua. Hơn nữa còn là thua một cách phi thường thảm hại.

Lý do bởi đối thủ mặt không đỏ, hơi thở nhịp nhàng, thân hình vững vàng ổn định. Hà Đông dựa vào điểm này để tin rằng Cao Cường đến giờ vẫn còn nương tay.

Thực tế đúng như Hà Đông suy đoán, Cao Cường trước nay thế chất vốn luôn vượt cấp tu vi chân khí. Sáu tháng vừa rồi còn không hiểu thấu bị sư phụ vỗ béo. Chính vì vậy cường độ thế chất của hấn hiện nay đã vượt xa tu vi chân khí tận mấy con phố.

Đáng nói là hai tình huống va chạm vừa rồi, Cao Cường đều chủ động đỡ đòn. Với tốc độ đã xác định cũng vượt trội hơn đối thủ, hiện giờ chuyển sang chủ động lao lên công kích, thì sớm muộn gì hấn cũng tấn cho cái gã Hà Đông này sưng tím mặt mũi.

Có điều Cao Cường chậm chạp không có tiến lên cướp thế chủ động. Không phải vì khinh địch, mà là đang giả trang chiến đấu kiểu mèo vờn chuột. Khi chiếm ưu thế một cách mơ hồ, áp dụng chiến thuật này mục đích là để khiến đối thủ mất bình tĩnh.

Không thể trách Cao Cường luận bàn mà cũng dùng tới chiêu trò. Hấn là đang luyện tập giữ gìn thói quen luôn tận dụng mọi ưu thế trong bất kỳ tình huống.

Hà Đông đương nhiên mắc bẫy, nhưng không chỉ mất đi bình tĩnh mà là nổi điên lên rồi. Hấn hiểu lầm Cao Cường luận bàn một cách thiếu nghiêm túc.

Hay nói đúng hơn là Hà Đông hẳn cảm nhận thấy Cao Cường luận bàn qua loa lấy lệ. Hành vi này không khác gì đang trắng trợn khinh miệt Hà Đông hẳn.

Hít một hơi thật sâu để ổn định cảm xúc. Dù thế nào đi nữa thì đây vẫn là khách của lão bản, Hà Đông hiểu rằng không thể bộc lộ ra phản ứng thái quá.

Đối quyền thua, tốc độ phản ứng không bằng. Lực chân mạnh nhưng ra cước chậm thì cũng vô dụng. Đã thế giao đấu còn không được dùng đến khí.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hà Đông là không muốn thua.

Hắn chỉ còn cách duy nhất, đó là vận dụng tới lá bài tẩy của mình.

Bỗng chốc vẻ mặt hân hạnh lạnh tanh, ánh mắt cũng biến đổi lạnh lùng vô cảm không kém. Đặc biệt là từ hân toả ra thứ khí thế vô cùng bá đạo ngang ngược.

Ngay đến Lão Phệ với đám hộ vệ đứng cách xa tận mấy chục mét mà còn không hiểu thấu tự dưng có cảm giác như đang bị đầu hung thú nhắm nhe. Trong vô thức cả đám hoảng hốt liên tục đứng rùng mình, mặt mũi tái nhợt, mồ hôi trên trán rơi đầm đìa.

Cao Cường thân là người gánh chịu toàn bộ khí thế bao phủ, chỉ là chút uy áp này thì đoạ sao nổi hẳn? Vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, hắn nhìn Hà Đông và hỏi:

“Có nhất thiết phải đi tới nước này không?”

Mặt không cảm xúc, Hà Đông lạnh băng đáp lại:

“Đối với ta là có”

Vừa dứt lời, dưới cái nhìn của Cao Cường cùng đám Lão Phệ đứng phía xa. khoảng không ngay trên đỉnh đầu Hà Đông đột ngột xuất hiện hư ảnh một con mãnh hổ.

Mãnh hổ há miệng nhe ra hàm răng sắc nhọn, nhắm hướng Cao Cường mà liên tục rít gào thị uy. Tuy không phát ra âm thanh, xong hổ uy thì lan toả vô cùng mãnh liệt.

Đến mấy người không bị mãnh hổ nhắm tới là nhóm Lão Phệ còn thấy không gian như thể bị đè nén vậy. Hoảng sợ gần chết, phải không ngừng lùi ra càng thêm xa hơn.

Cao Cường ngay cả liếc mắt nhìn hư ảnh mãnh hổ một cái cũng lười làm. Mà thôi được rồi, Hà Đông đã thích chơi lớn vậy thì thể theo ước nguyện cho gã thoả mãn luôn đi.

Trong đầu làm ra quyết định, Cao Cường liền bày ra tư thế tự lực xuất quyền.

Dưới ánh mắt tò mò hiếu kỳ của nhóm Lão Phệ, cùng với sự tập trung quan sát của Hà Đông. Khoảng không ngay trên đỉnh đầu Cao Cường cũng hiển hiện một hư ảnh.

Khác biệt không phải mãnh hổ hay là loài hung thú dữ tợn nào cả. Hư ảnh do Cao Cường ngưng tụ có hình dáng nhân loại, phủ kín áo trùm đen và lộ ra cặp mắt đỏ ngầu.

Xét trên một số phương diện, chưa cần va chạm bùng nổ, thế nhưng trong đầu những người đứng quan sát ở đây đã dự đoán ra kết quả chung cuộc của trận đấu luôn rồi.

Đầu tiên phải kể đến hư ảnh trên đỉnh đầu Cao Cường nhìn trông quá sắc nét và chân thực. Trong khi đó mãnh hổ mà Hà Đông thi triển lại có kiểu mờ ảo gần như trong suốt. Rồi thì kích cỡ chênh lệch cũng là vô cùng lớn, mãnh hổ vừa to như con voi giấy lát liền bé như con mèo.

Tiếp theo về mặt khí thế thì thôi rồi, trong khi mãnh hổ ra sức kêu gào để thể hiện hung tính bạo ngược. Thì nhân ảnh trùm vải đen bên phía Cao Cường lại chẳng làm gì, chỉ lẳng lặng đứng khoanh tay phiêu phù trên không, bày ra phong thái kiêu ngạo là không ai sánh bằng.

Nhưng cũng chính cái kiểu coi trời bằng vung này, lại khiến team khán giả trong lòng vô cùng hoảng hốt. Đứng bên ngoài quan sát mà thôi a, nhưng thế quái nào bọn họ lại cứ có suy nghĩ bản thân mình chỉ là thứ sâu kiến giòi bọ. Bà mẹ nó quá đáng sợ, quỷ dị khó có thể tả.

Lão Phệ mấy người là kẻ ngoài cuộc còn nuốt không trôi, huống chi Hà Đông trong sân phải chịu trận. Nhân ảnh vừa mới hiện ra, linh hồn hẳn thật sâu hoảng sợ. Cơ thể phút chốc không ngừng run lấy bầy, mãnh hổ hư ảnh cũng theo cảm xúc của hắn mà yếu thế thấy rõ.

Không cam lòng, không muốn chịu thua. Thế nhưng ngược lên nhìn thấy cặp mắt đỏ ngầu như thể sẵn sàng huỷ diệt toàn bộ thế gian, Hà Đông bỗng chốc cảm thấy toàn thân vô lực.

Khí thế từ hân toả ra yếu nhược vô cùng nhanh chóng. Sau vài hơi thở, mãnh hổ hư ảnh cứ thế tan biến không còn tăm tích. Chỉ còn lại Hà Đông đứng đó với vẻ mặt hết sức chán chường.

“Phụt...” – Làn sương máu từ miệng Hà Đông phun ra, kéo theo đó là thân hình hắn ngã gục xuống. Không cần lại gần để kiểm tra, Cao Cường biết gã đã chìm sâu vào hôn mê bất tỉnh.

“Hà Đôngggggg.” – Lão Phệ hốt hoảng hét lớn, thân hình béo mập nhanh như gió lao tới.

Có điều đám hộ vệ tốc độ nhanh hơn Lão Phệ nhiều. Cả đám ủa tới có vài kẻ vội vàng kiểm tra tình huống Hà Đông. Những kẻ còn lại thì ánh mắt thù hằn khoá chặt Cao Cường đứng đó.

Rốt cuộc Lão Phệ cũng chạy tới nơi, nhìn cảnh Hà Đông xui xẻo nằm đó. Lão Phệ không nhịn được đau lòng quay sang đối Cao Cường trách móc một phen:

“Tiểu Cường, luận bàn giao lưu mà thôi a. Tiểu tử nguoi có cần xuống tay nặng vậy không a?”

WTF?

Ta đã kịp làm cái quỷ gì đâu? Ta xuống tay bao giờ? Không thấy ta mới chỉ bày ra tư thế mà thôi ư?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Dẫn người đi mở mang đầu óc

Cao Cường phi thường muốn nói với Lão Phệ rằng là do hộ vệ của nguoi yếu quá có được hay không? Nhưng làm như vậy thì quá là châm chọc nguoi ta mất rồi, không hay cho lắm.

Có điều vẫn nên giảng giải thoáng một chút, Cao Cường buồn bực đối Lão Phệ nói:

“Nguoi không thấy ta chỉ đứng im hay sao? Hẳn là do vận dụng chiêu số ngoài khả năng cho phép nên mệt mỏi quá độ, giờ đưa về phòng nằm nghỉ nguoi chốc lát liền không việc gì”

Lão Phệ bán tin bán nghi hỏi lại:

“Thật sự? Không phải do tiểu tử nguoi làm?”

Đã xuống nước rồi lại còn.. Cao Cường tức tới lớn tiếng nói:

“Làm cái quần mà làm. Ta xuất thủ mà hấn còn thờ được sao? Xin lỗi chứ ta ban nãy mà đánh ra tiếp một quyền thôi, đám các nguoi tất bật chuẩn bị lo chôn cất cho hấn là vừa”

Hấn giận mặt hấn giận, Lão Phệ quay sang phát tay ra hiệu cho mấy nguoi hộ vệ mang Hà Đông trở về biệt thự. Đợi bọn họ đi hết rồi, Lão Phệ mới áy náy cười nói:

“Ca với bọn họ xem là không có hiểu cách thức các nguoi chiến đấu. Khó mà phán đoán được diễn biến tình hình thực hư thế nào. Tiểu Cường nguoi đừng chấp nhặt”

Xua tay tỏ ý không vấn đề, Cao Cường thờ dài nói ra sự thật:

“Hấn quá cứng đầu, vì không muốn thua mà vận dụng tới lực lượng tinh thần ý niệm. Ban nãy hấn mà không biết điều buông bỏ, ta một kích thôi là hấn chết không phải nghi ngờ. Thế nhưng cũng bởi thua trận mà hấn gặp đả kích không hề nhỏ. Áiii, có điểm khó nói”

Lão Phệ mặt mũi tràn đầy lo âu vội hỏi:

“Điểm gì thì tiểu tử nguoi nói mau. Chẳng lẽ hấn là bị phế bỏ?”

Liếc xéo Lão Phệ một cái, Cao Cường chép miệng giải thích:

“Không đến nỗi bi đát như thế, thậm chí đả kích lần này còn là cơ duyên tạo hoá của hấn. Nhưng với điều kiện là hấn phải đập tan bóng ma trong lòng thì mới được”

“Nha..” – Như có điều hiểu ra, Lão Phệ hào hứng hỏi thăm:

“Giống trong tiểu thuyết? Tâm cảnh đột phá? Tu vi đột phá?”

Khoé miệng giật giật, Cao Cường cười khở gật đầu mà đáp:

“Đúng là như vậy, không sai một chút nào”

Dưới sự chỉ dạy tận tình của sư phụ, Cao Cường học thêm rất nhiều kiến thức. Qua đó phát hiện không thiếu điểm tương đồng với tiểu thuyết trên Truyện Convert. Hẳn thật sâu hoài nghĩ bao lâu nay có một đám tu sĩ đang rành trướng ngồi gõ truyện đăng lên mạng đấy.

Liếc mắt thấy vẻ mặt Lão Phệ bỗng dưng biến ảo khôn lường. Đoán ra được vị lão ca mập mạp này đang ảo tưởng cái gì, Cao Cường đưa tay xoa huyệt thái dương nói:

“Tiểu thuyết đúng là trộn lẫn một vài yếu tố tâm đắc tu hành. Nhưng có 99,99% là viết bậy để hớ người. Lão Phệ ngươi đừng có đại dốt mà kêu đám hộ vệ học theo”

Không quan tâm Lão Phệ mặt mập xấu hổ ra sao, Cao Cường vỗ vỗ bả vai hắn nói tiếp:

“Chúng ta cũng trở vào trong thôi, ít ra cũng cần cho hắn uống chút thuốc ổn định lại khí huyết”

Kể đó hai người sánh vai trở về biệt thự, rồi qua báo cáo của mấy người hộ vệ liền đi lên luôn lầu hai. Một đường tiến thẳng tới gian phòng riêng của gã Hà Đông.

Đã sớm bàn bạc, vừa vào tới phòng Lão Phệ liền ra hiệu mấy người hộ vệ rời khỏi.

Cao Cường thì đi tới cạnh giường, từ tủ vật giới lấy ra một lọ thủy tinh có màu xanh lỏng lánh như ngọc. Đem toàn bộ dược thủy trong lọ đổ vào miệng gã Hà Đông.

Thần kỳ một màn diễn ra, chỉ thấy Hà Đông nằm đó bỗng chốc toả ra thứ hào quang màu xanh lục trông khá là dịu mắt. Lão Phệ đứng nhìn mà tấm tắc luôn mồm:

]

“Tiểu Cường, một quãng thời gian ngắn mà ngươi để Phệ ca không biết nói gì cho phải nữa rồi a”

Đem chiếc lọ thu trở về tủ vật giới, Cao Cường điềm nhiên nói:

“Nghĩ ngợi thứ không thể thay đổi liệu có đáng? Để giành sỏi trong đầu mà tính kế kiếm tiền đi a”

“Haha” – Lão Phệ ngửa cổ cười rung cả mỡ, giọng điệu thoải mái hơn hẳn:

“Cái đề mả ma tiểu tử ngươi nói thật không sai. Có thời gian nghỉ chuyện không đâu, ca thà ngồi cào cào bàn phím, đong đưa đám muối từ xinh đẹp còn sướng hơn”

Vâng vâng vâng.. Muối từ hay TRAP còn khó mà nói được..

Không bận tâm mặt mũi Cao Cường ngán ngẩm ra sao, Lão Phệ lúc này ánh mắt chuyển sang ngấm ngấm ngắm nghía sẫm soi chiếc tủ vật giới chỉ đeo trên ngón tay hắn.

Phát hiện điểm này Cao Cường liền cười cười trêu đùa:

“Thứ này Lão Phệ ngươi chỉ có thể ngắm, chứ không dùng được”

Ánh mắt đảo như rang lạc, Lão Phệ dụng tới chiến thuật ai oán:

“Tiểu Cường a, ngươi thế này là rất không được. Đến thăm Phệ ca thì ít ra cũng phải quà cáp gì đó mới phải phép. Hơn nữa hiện tại đang lễ Tết đấy, xem thế nào..”

“Cầm” – Không để cho Lão Phệ nhặng cuội hết câu, Cao Cường liền ném tới một chiếc giới chỉ.

Ngắm nghía vuốt ve chiếc nhẫn ngọc màu trắng sứ với những đường nét hoa văn màu đỏ kỳ ảo trong tay, Lão Phệ hiếu kỳ gần chết vội hỏi:

“Đẹp mắt đấy. Tiểu Cường ngươi nói mau, đồ chơi này có điểm nào thần kỳ?”

Cao Cường đi tới chiếc ghế bành duy nhất trong phòng ngồi xuống, sau đó mới nhún vai:

“Đồ vật thần kỳ cũng phải tu sĩ mới sử dụng được. Tuy nhiên không thể khinh thường chiếc nhẫn này công dụng, bởi nó thanh lọc những thứ dơ bẩn, đảm bảo Lão Phệ ngươi cơ thể luôn được khoẻ mạnh. Ta phải năn nỉ muốn gây cả lười thì sư phụ lão nhân gia mới chịu cho đấy”

Liên tục xua tay, Lão Phệ đầy chân thành nói ra:

“Đồ vật tiểu tử ngươi tặng thì có là hàng mỹ nghệ rẻ tiền, Phệ ca cũng không bao giờ chê bai”

“Giả dối phát tởm” – Cao Cường bữu môi đáp lại một câu. Nói dứt lời liền đứng dậy rời khỏi căn phòng.

Dự tính mấy ngày Cao Cường tới chơi, sẽ đưa đi đây đi đó cho biết mùi đời.

Ngất một nỗi Hà Đông xảy ra chuyện, ra ngoài ăn chơi vào lúc này là không sáng suốt. Lão Phệ đành cho hạ nhân chuẩn bị tiệc rượu để hai huynh đệ bù khú tại nhà.

Nửa đêm, khi mọi người đã say giấc nồng, bỗng chốc không gian như thể bị thứ gì đó đè nén. Vài giây ngột ngạt khó thở khiến toàn bộ hoảng hốt giật mình thức tỉnh.

Lão Phệ qua loa trấn an em gái xinh tươi vài câu, rồi xuống giường mặc vội y phục và rời khỏi phòng. Vừa ra cửa liền thấy Cao Cường sớm đứng đợi sẵn bên ngoài:

“Tiểu Cường, biết là chuyện gì sao?” – Lão Phệ lại gần nhỏ giọng dò hỏi.

Khẽ gật đầu, Cao Cường sai bước đi trước và khe khẽ trả lời:

“Đi thôi, Hà Đông hẩn tỉnh. Với diễn biến vừa xảy ra thì 100% là chuyện tốt”

Luôn nhận đầu lăm sỏi, Lão Phệ mau chóng đoán ra được ý tứ:

“Có nghĩa là Hà Đông tâm cảnh tu vi đột phá?”

Chậm rãi đi đằng trước, Cao Cường kiên nhẫn giảng giải thêm:

“Hẩn tâm cảnh vừa đột phá là không cần nghi ngờ. Còn về tu vi thì đầu dễ gì đột phá được, thứ này còn liên quan tới tích lũy khí trong thể nội. Thôi tranh thủ tới xem hẩn tình huống cái đã”

Rất nhanh hai người đi tới gian phòng của Hà Đông, chứng kiến đám hộ vệ nhón nháo tụ tập ngoài cửa. Lão Phệ nhíu mày gần giọng quát mắng:

“Cái đề ma ma các ngươi ồn ào cái gì? Có mau mau rút hết về phòng đi ngủ không thì bảo?”

Lão Phệ trông lúc nào cũng dễ tính vậy thôi, chứ một khi đã nổi điên lên thì tàn nhẫn vô cùng. Đám hộ vệ là người kẻ cận, đương nhiên hiểu rõ phương diện này. Bởi vậy Lão Phệ vừa quát hỏi, một nốt nhạc sau liền không còn bóng dáng gã nào đứng ở đây nữa.

Vuốt mái tóc thi triển ra tuyệt kỹ đáng vẽ bánh bao, Lão Phệ đối Cao Cường cười hỏi:

“Tiểu tử ngươi thấy Phệ ca uy nghiêm không?”

“Thần kinh” – Bữu môi đáp một câu, Cao Cường đẩy cửa dẫn trước đi vào trong phòng. Lão Phệ không thể làm gì hơn là thu hồi dáng vẻ kịch cỡm rồi mau chóng tiến vào theo.

Trong phòng lúc này, Hà Đông bởi không tin nổi biến chuyển của bản thân mà cứ thế đàn độn ngồi tại trên giường. Hẩn không nhớ từ lúc tỉnh lại đã từ hỏi bao nhiêu lần nữa.

“Ta thế mà đột phá?”

Chỉ một câu nhưng trong đầu đã lặp đi lặp lại tự hỏi tới vài trăm lần luôn rồi.

Tất nhiên không phải đột phá tu vi, nhưng tâm cảnh thứ này tầm quan trọng chẳng kém gì tu vi khí lực. Nói trắng ra tâm cảnh tinh thần ý niệm còn khó tăng trưởng hơn khí lực nhiều. Sâu trong lòng hẩn đang mừng rỡ phát điên, không phải đang đêm thì đã nhảy nhót tung bừng ý chứ.

Cao Cường với Lão Phệ đã vào phòng hơn 5 phút, Hà Đông còn không hay biết gì. Vẫn cứ là ngồi yên trên giường, nét mặt lúc thì ngơ ngác, lúc thì cười tủm tỉm như kẻ thần kinh.

Lão Phệ xoắn suốt đối Cao Cường nhỏ giọng hỏi:

“Tiểu Cường, không phải ngươi nói hẩn tâm cảnh đột phá ư? Sao ta thấy giống như bị ngu thế này? Chúng ta là huynh đệ, tiểu tử ngươi cứ việc nói thẳng đi. Phệ ca chịu được”

Đưa tay gãi tóc gáy, Cao Cường ngưng trọng đáp:

“Lão Phệ, sợ rằng hạnh phúc đến bất ngờ, khiến gã này sướng quá hoá rồ luôn. Bệnh gì có thể chữa chứ bệnh dở hơi thì ta bó tay. Xem rồi gửi hẩn cho trại tâm thần nào đó đi vậy”

“Sướng bằng ngủ với nữ nhân không?” – Lão Phệ bất thóp Cao Cường nói bậy, liền hữu môi đâm chọc lại một câu. Sau đó chạy tới tát tát lên mà Hà Đông và quát: “Hà Đông, tỉnh tỉnh”

“Ui da..” – Không chút phòng bị, mặt bị vả đôm đốp khiến Hà Đông bật thốt kêu đau. Sau đó đầy phẫn nộ nhìn Lão Phệ mà chất vấn: “Lão bản người làm gì tự nhiên đánh ta?”

“Gặp quý?” – Lão Phệ la toáng lên, lần nữa chạy trở về nú tay Cao Cường vội hỏi: “Tiểu Cường, sao ta đánh mà Hà Đông hấn thấy đau? Chẳng lẽ hấn bị mất hết tu vi rồi?”

Lão Phệ có mà dùng hết sức bủ bình để đâm đá thì cũng chẳng khiến một vị tu sĩ Hoàng Khí cảnh trung kỳ như Hà Đông đau đâu. Thế nhưng bàn tay dùng để đánh người có đeo chiếc giới chỉ Cao Cường đưa. Thứ này công dụng gần gài, nhưng làm ra từ ngọc thạch cao cấp a.

Nghe xong hấn giải thích tường tận, Lão Phệ liền chạy đến gần Hà Đông để tiến hành thử nghiệm. Đáng thương Hà Đông, liên tiếp bị lão bản dùng hai tay luân phiên tát tới tấp. Được cái khí lực Lão Phệ chẳng đáng là gì, nên cũng chỉ là bị đau chút chút không đáng kể mà thôi.

Xác định Cao Cường không có lừa gạt, Lão Phệ hí hửng cười nói:

“Cái dê ma ma, có thứ này vả mặt đám tu sĩ, không phải Phệ ca ta liền rất oách sao? Tiểu Cường, vì món quà này ngày mai Phệ ca liền dẫn tiểu tử người đi mở mang đầu óc”

Mở mang đầu óc? Lão Phệ lại tính bày trò quỷ gì nữa đây? Mà thôi, đợi đến ngày mai liền sẽ biết..

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Rông rảnh lên mây

Ngày hôm sau biệt thự của Lão Phệ đón tiếp rất nhiều lượt khách nhân. Người đến toàn bộ đều là đối tác làm ăn, tranh thủ ngày Tết gọi là có chút quà tặng lại quà.

Lão Phệ kín đáo hỏi thăm, ý định muốn giới thiệu Cao Cường làm quen với đám người này. Cảm thấy rất là không cần thiết, cho nên Cao Cường quả quyết lắc đầu.

Sáng đã tới không ít người, chiều khách khứa còn đông hơn nữa.

Trong biệt thự quá ồn ào, Cao Cường lặng lẽ chuồn ra sân tập ngồi xem nhóm hộ vệ rèn luyện.

“Cường Ca” – Vừa đặt chân vào tới sân tập, hơn hai mươi người hộ vệ đồng loạt quay sang chào hỏi. Âm thanh vang dội còn khiến Cao Cường giật hết cả mình.

Mà.. Cường Ca?

Hôm qua còn nhìn hấn như quân thù, hôm nay gọi hấn là Cường Ca?

Trong lòng dờ khóc dờ cười, Cao Cường gật đầu đáp lại rồi ra hiệu để cho bọn họ tiếp tục rèn luyện đi. Còn hấn thì đi tới một chỗ có bóng râm ngồi xuống quan sát.

Cao Cường để ý thấy bọn họ phương pháp rèn luyện không cố định chỉ một loại. Có nhóm đang đấu vật, có nhóm quyền cước đối kháng, có nhóm qua lại đòn khóa.

Nhìn qua thì tưởng chừng như một đồng lộn xộn không đầu vào đâu. Nhưng thực chất bọn họ là đang tiến hành rèn luyện tuân thủ nghiêm ngặt theo thứ tự bài bản.

Cao Cường ngồi quan sát được nửa giờ thì Hà Đông cũng đi tới sân tập. Sau khi lớn tiếng hiệu lệnh để nhóm hộ vệ tiếp tục rèn luyện, hấn đi về phía này bắt chuyện:

“Người cũng thật là, thời buổi này tu sĩ chúng ta cũng cần giao thiệp rộng rãi mới được a”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường lạnh nhạt nói:

“Người nói không sai, nhưng người và ta là hai phạm trù khác nhau”

Mặt thoáng cười khỏ, Hà Đông ngồi xuống ngay cạnh và tiếp tục nói:

“Ngày hôm qua đa tạ. Nhân tiện mong người bỏ qua cho thái độ không được tốt trước đó của ta”

Không cần nghĩ ngợi, Cao Cường cười cười nói:

“Nếu tính toán thì ta đã chẳng hỗ trợ chữa trị ám tật cho ngươi. Chuyện gì đã qua liền để nó qua đi thôi”

Hà Đông hướng nhìn đám hộ vệ xa xa rèn luyện, thái độ nghiêm túc nói:

“Chuyện gì ra chuyện đó. Nhận lỗi là việc ta phải làm”

Tu sĩ kiêu ngạo là chuyện hết sức bình thường. Cao Cường hiểu rằng chính bản thân mình khi đứng trước kẻ yếu đoán chắc cũng sẽ kiêu ngạo và khinh thị đối phương. Bởi vậy hẳn có thể phần nào thông cảm cho thái độ của Hà Đông chiều ngày hôm qua.

Và cũng như những lời mới vừa nói, chuyện gì đã qua liền để nó qua đi. Có điều nếu không thể hiện một chút thì đám chắc gã ngốc bức này sẽ không yên lòng được. Suy nghĩ trong chốc lát, Cao Cường liền đưa tay dùng sức vỗ vỗ bả vai Hà Đông mấy cái đi.

Bả vai bị vỗ có chút ê ẩm, nhưng trong lòng Hà Đông nhẹ nhõm vô cùng.

Thực sự đêm qua lúc tỉnh lại, hần choáng ngợp vì tâm cảnh đột phá +10, thì choáng ngợp bởi ám tật tiêu trừ cũng lên đến +9. Khi biết được Cao Cường cho hẳn phục dụng được thủy, Hà Đông bởi từng khinh thị đối phương mà trong lòng thấy thật sâu hổ thẹn.

Hà Đông cảm thấy nếu không được đối phương tha lỗi, chỉ sợ rằng nỗi hổ thẹn này sẽ trở thành bóng ma trong lòng. May mắn Cao Cường không quá khó, thoáng cái liền bỏ qua rồi. Chứ không thì chỉ còn nước vút bỏ thể diện cứ thế lẻo đẻo bám theo cầu xin a.

Tỉnh cờ quay sang thấy nét mặt gã này biến đổi 50 sắc thái. Cao Cường đẩy cánh giác quát hỏi:

“Ngươi đang âm mưu quỷ kế cái gì đấy?”

“Ách” – Hà Đông giật mình, thoáng điểm ngập ngừng trả lời:

“Ta không âm mưu gì. Chỉ là muốn hỏi thăm chút, nhưng khó mở miệng”

]

“Khó mở miệng sao ngươi không tiếp tục giữ im lặng nữa đi?” – Cao Cường trừng mắt nắn một câu, đẩy bức bội vẩy vẩy tay và nói: “Có chuyện gì hỏi đi”

Hà Đông ngay lập tức tranh thủ nêu ra vấn đề:

“Có thể chỉ điểm cho ta nâng cao trình độ không chế Thế được không?”

Chần chừ chốc lát, sau cùng Cao Cường vẫn thẳng thắn nói ra:

“Nếu ta nhìn không lầm thì Thế của ngươi chỉ là hàng lõm. Hay nói đúng hơn là ngươi thông qua quan sát loài hổ rồi mô phỏng ra. Trường hợp này được gọi là Ngụy Thế, khả năng để phát triển là bằng không. Chỉ có khi nào ngươi ngộ ra Thế của chính mình, lúc đó không chế liền không còn là vấn đề”

Ngơ ngác mất mấy phút, Hà Đông mới cup đầu chán nản nói:

“Bảo sao đã hơn chục năm rồi mà Thế của ta nắm giữ lại không có nửa điểm tiến bộ”

Có chút thương cảm xong Cao Cường cũng chẳng có cách nào, đành vỗ vai an ủi một câu:

“Nhìn ra được ngươi đủ tận tâm với Lão Phệ. Không thì ngươi tìm cơ hội rồi gạ gẫm Lão Phệ chạy đến Tân Long thành phố một chuyến. Lúc đó ta sẽ xin sư phụ nghĩ biện pháp sửa chữa cho”

Nửa giây trước mặt mũi xám xịt như đêm đông, nửa giây sau mặt mũi sáng ngời như mặt trời. Hà Đông đứng phắt dậy, chấp tay hành lễ như bỗ cùi:

“Đa tạ, đa tạ, đa tạ. Có thời gian ta với lão bản liền chạy đến Tân Long thành một chuyến”

Cao Cường mặt mũi méo xệch, phát phát tay:

“Thôi được rồi, đừng có câu nệ quá”

Trong khi Cao Cường với Hà Đông lần nữa yên lặng ngồi quan sát đám hộ vệ rèn luyện. Ẩn mình trên cành một góc cổ thụ ngay gần biệt thự, Nhân Văn Lão Nhân thở dài thẫm mắng:

“Giới cho tiểu tử ngươi, thừa hơi đi nhận việc cho sư phụ làm? Trở về không tấn cho tiểu tử ngươi một trận.. À mà không được, giờ không thể tấn tiểu tử

này nữa a.. Àiiii”

Cao Cường đột phá Trúc Co, để tạo sức ép và cũng là để tránh cho hắn bị lệ thuộc vào vật ngoài thân, Nhân Văn Lão Nhân liền đem phòng ngự pháp bảo trên người hắn thu hồi.

Chỉ có điều Cao Cường lần này đi chơi quá xa nhà, Nhân Văn Lão Nhân không yên tâm chút nào. Bởi vậy hắn vừa cho xe chạy, sư phụ lão nhân gia liền lặng lẽ bám theo sau.

Âm thầm bảo hộ là vậy nhưng không có nghĩa Nhân Văn Lão Nhân sẽ can thiệp vào mọi chuyện. Chính xác thì lão nhân gia sẽ chỉ dọn dẹp những kẻ Cao Cường chưa cân được.

Gửi gắm toàn bộ hi vọng vào người đệ tử duy nhất này. Trước khi hắn đủ năng lực tung tăng bay nhảy, Nhân Văn Lão Nhân tuyệt đối không cho phép sai lầm nào được xảy ra. Ài.. Còn mỗi bộ xương già mà phải bôn ba đường dài, rồi phơi nắng phơi sương, khổ lắm chứ tưởng à.

Đồng hồ điểm đúng 9 giờ tối.

Đoàn xe gồm sáu chiếc, rầm rộ nối đuôi lẫn bánh rời khỏi biệt thự.

Cao Cường cùng với Lão Phệ, em gái xinh tươi và Hà Đông ngồi chung trên chiếc Rollroyce sang trọng. Chạy bao bọc xung quanh là năm chiếc dòng Suv do nhóm hộ vệ cầm lái.

Nhìn cái cảnh ra ngoài chơi một chuyến thôi mà trang bị cứ như đi đánh trận..

Lão Phệ sống cũng đủ mệt mỏi đi.. bảo sao suốt ngày ngồi ôm máy tính hâm dờ..

Gần một giờ đồng hồ, đoàn xe tiếp cận một tụ điểm theo Lão Phệ giới thiệu thì là ăn chơi nhất Bắc Hải. Nhiều tiền đến mấy mà chưa bước chân tới đây một lần thì vẫn chỉ là hai lúa.

Bar Dark Knight.

Nghe cái tên là biết lão bản là dân nghiện game rồi.

Bar sản có khác, nhạc mạnh kinh khủng, từ bãi đỗ xe đã nghe thấy tiếng loa đập ỳnh ỳnh. Đoán chắc tiến nhập bên trong điếc tai không thua kém gì những khi sư phụ rống giận a.

Vỗ ngực lão ca dân chơi khét tiếng, Lão Phệ quảng vai bá cổ lôi kéo Cao Cường mau chóng tiến vào. Rồi theo lối thông đạo dành riêng cho khách vip mà đi thẳng lên trên tầng hai.

Không có phòng vip phục vụ riêng như trong tưởng tượng. Tầng hai là dạng gác lửng, đứng tại ban công có thể quan sát toàn bộ khung cảnh ăn chơi nhảy múa thác loạn ở phía dưới.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Cao Cường theo chân Lão Phệ mấy người cùng đi tới lô bàn ghế sofa đã sớm gọi điện đặt chỗ từ trước.

Đương nhiên để đủ vị trí ngồi thì Lão Phệ thâu luôn cả hai lô bàn ghế nằm bên trái và phải. Nhóm hộ vệ qua đó thuận tiện trong công tác giữ an toàn.

Ngà lưng ra ghế, Cao Cường khổ sở nói lớn một chút:

“Nơi này quá ồn ào, còn không bằng ngồi sân nhà uống rượu ngắm trăng”

Rít một hơi xì gà, Lão Phệ giọng điệu lão làng hỏi:

“Để ca gọi mấy em xinh tươi ngồi bồi tiếp tiểu tử ngươi thế nào?”

Không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu, Cao Cường lạnh nhạt nói:

“Phương diện nữ nhân, ta có nguyên tắc và muốn duy trì”

Dự định lời chuyện giới tính ra trêu đùa vài câu, xong cảm thấy trêu nhiều liền vô vị. Lão Phệ sau cùng liền chuyển đổi chủ đề sang hướng khác:

“Hà Đông đã nói chuyện với ca. Hết tháng Tết, chúng ta chạy tới địa bàn của tiểu tử ngươi một chuyến. Lúc đó nhớ chuẩn bị rượu thịt tiếp đón cho đàng hoàng”

Cũng học theo Lão Phệ vênh váo, Cao Cường vỗ ngực hứa hẹn:

“Rượu không thiếu, được thiện đây màm. Đảm bảo đủ vỗ béo Lão Phệ ngươi”

Lão Phệ ngay lập tức vơ lấy mùi bưởi trong đĩa hoa quả ném tới:

“Vỗ cha ngươi, nhìn ca còn chưa đủ béo hay sao còn đòi vỗ?”

“Khục..” – Nghe hai người đối đáp quàng xiên, Hà Đông cùng với em gái xinh tươi, thậm chí ngay cả cô nàng nhân viên đang rót rượu cũng không nhịn được mà phì cười.

Lão Phệ thẹn quá hoá giận, liền nhắc li rượu đối Cao Cường quát:

“Cụng li, nay không khiến tiểu tử ngươi đồ gục, Phệ ca liền không làm người!”

“Aiiii uiiii, Phệ ca hôm nay lại có hứng thú đi Bar cơ đấy? Có thể mời tiểu đệ một li?” – Bỗng dưng giọng điệu âm dương quái khí truyền tới, Lão Phệ mi tâm liền nhủ chặt.

Hà Đông cùng với nhóm hộ vệ đồng loạt đứng phắt dậy. Cao Cường nhảy bèn phát hiện nhóm hộ vệ thể mà kín đáo đặt tay tại sau hông, vị trí mà bọn họ luôn dắt súng lục.

“Bảo mọi người ngồi xuống cả đi” – Lão Phệ mi tâm giãn ra, hướng Hà Đông nói.

Hà Đông gật đầu, phát tay ra hiệu cho nhóm hộ vệ, rồi chính bản thân hắn cũng ngồi xuống trở lại. Điều này cũng đồng nghĩa sẽ không ngăn cản kẻ vừa lên tiếng kia tiến tới.

Vâng, lại là một team rỗng rần lên mây.

Đi đầu là một thanh niên mái tóc chải vuốt bồng bênh thời thượng. Áo quần bảnh bao, phong cách đậm chất công tử ca phái đoàn. Và tất nhiên không thể thiếu được cánh tay ôm lấy vòng eo thon gọn của một cô nàng trẻ trung cũng không kém phần xinh tươi và hết sức gợi cảm.

Điểm khác biệt là ngoài đám hộ vệ hung thần ác sát, thì theo phía sau gã thanh niên này còn có đám bạn đồng trang lứa cũng mang dáng vẻ công tử thiếu gia không kém cạnh.

Thế nhưng điểm buồn cười là gã này không có hộ vệ tu sĩ đi kèm. Cao Cường trong đầu thầm hỏi liệu gã này có phải bị ngu hay không? Hoặc là có sở thích chịu ngược nên tìm đánh? Nếu không thì gã dựa vào đâu để mà dám ngông ngênh chạy tới gây chuyện với Lão Phệ a???

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Món quà sư phụ bù đắp

Nhóm công tử ca đi tới, Hà Đông ngồi bên cạnh vẻ mặt cổ quái phi thường đặc sắc, Cao Cường tò mò liền quay sang nhỏ giọng hỏi:

“Đám này thế nào mà người trông bắt đặc dị vậy?”

Không vội trả lời, Hà Đông đánh mắt ra hiệu rồi đứng dậy. Hiểu ý hắn là gì Cao Cường liền quay sang đối Lão Phệ nói:

“Ngươi tiếp khách, ta ra ban công xem dân tình phía dưới chơi bời thế nào”

Lão Phệ mặt mũi muộn phiền nặng nề gật đầu.

Liếc nhìn nhóm công tử ca nhao nhao ngồi xuống ghế, Cao Cường khe khẽ lắc đầu rồi mang theo li rượu đi hướng về vị trí ban công mà Hà Đông đang đứng.

“Uỳnh.. Uỳnh..” – Đu thứ âm thanh nặng nề vang dội. Ánh sáng mờ ảo lấp loé không ngừng.

Phía dưới là những dãy bàn đứng xếp đặt san sát, nhưng nhúc nhào toàn người là người, đông như kiến. Khói thuốc bốc lên nghi ngút, hoà quện dày đặc trên không.

Già có, trẻ có, và ngay cả lứa tuổi choai choai mặt mũi non choẹt cũng có. Đủ mọi thành phần tề tụ lại đây, nốc rượu cắn thuốc, thả hồn bay bổng theo tiếng nhạc xập xình.

Cao Cường chép chép miệng:

“Nhìn đám người phía dưới kia tay chân khoáng khoáng, ta có cảm giác đang nhìn một đàn bọ gậy”

“Haha” – Hà Đông cười lớn nói:

“Lão bản mấy năm trước cũng là trong đàn bộ gậy này một thành viên”

Quay người nhìn về hướng Lão Phệ đang ngồi cùng li chan chất, Cao Cường cổ quái một câu:

“Con bộ gậy này có chút mập”

“Haha” – Lần nữa cười sang sảng, Hà Đông cũng quay lại, vừa nhìn về đám Lão Phệ vừa nói:

“Hoa Tân, cha là gia chủ Hoa Gia, một trong bốn cổ thế lực lớn nhất Bắc Hải thành. Chỉ có điều tiểu tử này là con rơi, không nhận được sự hậu thuẫn như đám huynh đệ cùng cha khác mẹ. Lão bản từng nói rằng thế gia đại tộc nước quá sâu, tiểu tử này muốn sống thì bắt buộc phải giả ngu”

“Ồ..” – Cao Cường càng thêm khó hiểu:

“Giả ngu còn tới cả khía Lão Phệ?”

“Không phải vậy” – Khẽ lắc đầu, Hà Đông thờ dãi giải thích:

“Có ta phụ tá lão bản, đến gia chủ Hoa Gia còn phải dẫn đo được mất. Huống chi tiểu tử này chỉ là đứa con rơi, sao dám liều lĩnh ngu xuẩn. Nói thẳng ra thì có thời gian lão bản từng nâng đỡ hắn, đáng tiếc tiểu tử này quá trẻ trâu không dậy nổi. Sau lão bản buông bỏ, thuận tiện cắt đứt liên hệ”

Quay người lần nữa nhìn xuống tràng cảnh nhảy múa điên cuồng phía dưới, Cao Cường lạnh nhạt nói:

“Người ngắn gọn nói không phải tìm tới gây chuyện là được rồi. Thân phận hắn là gì không trọng yếu.. Ách.. Bà mẹ nó lại còn có múa thoát y? Cái nơi này đúng là thật đủ loạn a”

Cũng quay người nhìn xuống, Hà Đông cười cười:

“Đời là mấy tí, không tranh thủ chơi, chẳng mấy chốc liền già hom hem rồi”

“Haha, vậy cũng đúng” – Cao Cường vụn phàn cảm khái nói: “Ta không vì duyên cớ rồi trở thành tu sĩ, chưa biết chừng có khi hiện tại cũng là một thành viên bên trong đàn bộ gậy ý chứ”

“Hừm?” – Đúng lúc này cảm nhận khí tức tu sĩ tiếp cận, cả Cao Cường lẫn Hà Đông quay phắt lại nhìn.

Rất nhanh trong tầm mắt họ, một nhóm người lạnh lùng hướng phía bàn Lão Phệ đang ngồi mà đi tới. Cao Cường híp mắt đối Hà Đông nhỏ giọng nói:

“Ta có liêm tức, đứng ngoài tầm mắt đối phương thì sẽ ưu thế hơn nếu như giao chiến phát sinh”

Hà Đông hiểu ý tứ, khẽ gật đầu rồi một mình chạy trở về thủ hộ, thuận tiện nói thào vào tai Lão Phệ. Mặt mũi bình thản như không, Lão Phệ len lén hướng Cao Cường bặt ngón tay cái.

]

Thấy vậy Cao Cường mới chuyển hướng quan sát nhóm người đang lại gần.

Nói nghe đông vậy chứ thực tế nhóm này cũng chỉ có ba người. Đi trước là cặp đôi nam nữ trẻ tuổi, người nam khí chất cao ngạo, ánh mắt hừng hờ coi trời bằng vung.

Người nữ.. thì thôi đi.

Theo tại đằng sau là một lão giả thân hình cao lớn, toả ra khí tức thô bạo ngang ngược. Bởi vì lão giả này cố tình bộc phát khí tức, thành ra trên quảng đường dọc theo lối đi, đám người đang cười nói vui vẻ, bỗng dưng không hiểu thấu cảm thấy trong lòng hốt hoảng và lo sợ.

Già mà hư đồn.

Thành phần này mà để Đàm lão nhìn thấy thì đảm bảo sau một nốt nhạc tu vi không còn.

“Hừmm..” – Vừa nghĩ tới Đàm lão, ký ức hình ảnh cái lần lão nhân này ghé thăm Nhân Văn Các ủa về. Cao Cường không tránh khỏi liên tục rung mình run như cây sậy.

Rõ ràng sự phụ đàn xếp ti sở với Cẩm Quân rồi, ấy thế mà Đàm lão đầu vẫn cứ là phải lôi Cao Cường hất ra tẩn cho một trận bổ tức thì mới chịu, khổ quá trời quá đất.

Đã thế sự phụ chẳng thèm can thiệp, cứ thế ngồi vuốt râu nhẵn nhụi uống trà, mỉm cười nhìn hắn bị vùi dập ngay tại sân. Quá nhục nhã, không còn cảm giác vì quá đau.

Nhóm người này đi tới, gã trẻ trâu không dậy nổi Hoa Tân bỗng đứng lên lễ phép hô:

“Đại ca”

Ái chà, huynh đệ tương tàn? Tranh quyền đoạt vị diệt trừ nhau? Ký ức đau thương bị ném ra sau đầu, Cao Cường hứng thú híp mắt quan sát diễn biến bên bàn rượu.

Hoa Tân cúi chào ngoan ngoãn là vậy, xong đáp lại hần chỉ là ánh mắt đầy chán ghét của gã thanh niên. Mặt lạnh như băng, gã thanh niên quay sang nói với Lão Phệ:

“Phệ ca, tin tưởng ngươi là người hiểu tình huống. Hoa Gia chúng ta không hi vọng chứng kiến ngươi với tiểu tử này tiếp tục qua lại”

Uống cạn li rượu, Lão Phệ nhếch miệng cười nói đầy mỉa mai:

“Hoa Gia các ngươi tất nhiên người đông thế mạnh. Nhưng từ khi nào Lão Phệ ta làm việc lại phải nhìn sắc mặt Hoa Gia các ngươi? Hơn nữa cho dù muốn thỏa hiệp với Lão Phệ ta đây, chẳng nhóc như ngươi còn chưa đủ tư cách đó”

“Hừ..” – Lão già cao lớn hừ lạnh bước lên trước.

“Hừ..” – Hà Đông không chút yếu thế, cũng tiến lên.

Bầu không khí phút chốc trở nên hết sức căng thẳng. Nhìn tình huống thì có vẻ hai người này sẵn sàng động thủ ngay tại đây. Không thấy xung quanh rất nhiều ánh mắt hay sao???

Lúc này thái độ gã thanh niên càng thêm gay gắt, hần hướng Lão Phệ gần giọng:

“Gọi một tiếng Phệ ca, đừng tưởng ngươi có bao nhiêu cân lượng. Loại người như ngươi vĩnh viễn không đấu lại nổi một gia tộc. Cũng đừng vọng tưởng bên cạnh kẻ tu sĩ là có thể đảm bảo an toàn. Ra đường chết lúc nào không hay đâu. Hừ..”

“Vậy sao?” – Gã thanh niên vừa dứt lời, bên tai hần vang lên một giọng nói lạnh như băng. Không những thế trên cổ hần bị gác lên một lưỡi dao sắc lẹm từ lúc nào cũng chẳng hay.

Cổ họng mát lạnh, ần ần đi kèm cảm giác đau nhức. Muốn giữ dáng vẻ cao ngạo vốn có cũng không nổi, gã thanh niên mặt mũi tái nhợt run giọng hỏi:

“Ngươi.. ngươi là ai a? Ngươi.. ngươi biết mình đang làm gì không?”

Không tiếp tục cùng Hà Đông hăm hè, lão già cao lớn ánh mắt sắc bén đối Cao Cường gần giọng:

“Ngươi khôn hồn đừng có làm tổn thương tới hần. Nếu không lão phu đảm bảo ngươi sống không quá nổi ngày hôm nay. Lão phu nói được là làm được”

“AAAA.. Đau quá.. Ngừng tay.. Đừng giết ta..” – Lão già vừa dứt lời, gã thanh niên liền kêu la oai oái. Kèm với đó còn là nước mắt nước mũi giàn dụa.

Đơn giản là vì cổ của gã vừa mới bị cứa một nhát.

Đáng sợ ở chỗ chỉ là vết cắt ngoài da, nhưng máu chảy cứ ròng ròng.

Chung quy bởi thứ trong tay Cao Cường không phải thanh chuỷ thủ tầm thường. Mà là món quà sau khi thu hồi phòng ngự pháp bảo, sư phụ liền bù đắp cho.

Một chuỗi phi kiếm..

Mặc dù Cao Cường còn chưa cho nó hiển hoá diện mạo chân thực, xong phi kiếm vẫn cứ là phi kiếm, không vì hình dáng thu nhỏ mà bị giảm đi sự sắc bén.

Mặt đầy tiểu dung, Cao Cường hướng lão già cao lớn hỏi kháy:

“Ta gây tổn thương hần rồi đây. Ngươi lại có thể làm được gì?”

Lão già vừa định buông lời đe dọa, thì thấy chuỗi “chuỷ thủ” trong tay đối phương ần hiện lôi điện lấp loè. Trong nháy mắt, lão sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đương nhiên với tu vi Hoàng Khí cảnh trung kỳ, lão không hề mảy may e ngại tiểu tử trước mắt. Nhưng đồ chơi trong tay hần thì lão lại không dám coi thường.

Lôi điện chỉ loé lên giây lát, vẫn đủ để lão phát hiện trên chuỗi “chuỷ thủ” khắc họa chi chít linh văn đồ án. Điều này chứng tỏ đây chính là một món pháp khí.

Nhất là với tạo hình kia thì tám chín phần mười đây là pháp khí phi kiếm.

Đánh một trận với tu sĩ nắm phi kiếm trong tay? Xin lỗi, lão sống còn chưa thấy đủ đâu.

Hơn nữa từ xưa tới nay, tu sĩ sở hữu phi kiếm thường là những kẻ có thân phận không tầm thường. Điểm này càng khiến lão già sợ hãi hơn bao giờ hết.

Không dám chiến, có chiến cũng chưa chắc đã thắng. Thằng thối đẻ mà nói, nếu không vương bận bảo hộ gã thanh niên, lão chuẩn luôn cho nó sớm chợ rồi.

Không đến nỗi xoắn quảy như lão già, xong Hà Đông lúc này cũng cảm thấy cổ họng mình lạnh lạnh. Nghĩ lại hôm qua may mắn chưa đến nỗi ngu xuẩn, chứ lỡ chọc giận khiến Cao Cường triệu hồi phi kiếm ra chém một nhát thì. Tết này liên là cái Tết sau cùng.

Tuy nhiên đi kèm với đó, Hà Đông trong lòng lúc này nhiều hơn là vui mừng. Cao Cường được trang bị item xin thế kia, sư phụ hẳn không phải đại năng thì phải. Nghĩ tới sang tháng sẽ được đại năng chỉ điểm, Hà Đông bỗng thấy chín tầng mây hiện ra ngay trước mắt.

Cảm nhận lão già khí thế hư nhược thấy rõ, Cao Cường mỉm cười lên tiếng:

“Thế nào? Làm gì thì làm đi chứ? Ta còn đang đợi đây”

Lão già vẻ mặt ngông cuồng thô bạo, lúc này biến chuyển thành cười nịnh nọt, xua xua tay nói:

“Huynh đệ, chi là hiểu lầm, chi là hiểu lầm. Còn nữa Hoa Tiến hẳn trẻ người non dạ, nói lời không phải, còn xin huynh đệ không chấp nhặt mà bỏ quá cho”

Lão già cũng không thể bỏ mặc an nguy của gã thanh niên. Đáng tiếc Cao Cường không quan tâm lời cầu xin của lão. Hắn nhìn hướng Lão Phệ hỏi ý kiến:

“Lão Phệ, tính thế nào? Giết?”

“Không, không, đừng giết ta a” – Nghe những lời này gã Hoa Tiến liền lần nữa khóc um lên. Thậm chí dùng quần giấy lát ướt sũng, là bị sợ đến vãi tè.

Lão già cao lớn đưa tay vỗ trán, Hà Đông đưa tay vỗ trán, nhóm bảo an của quán Bar núp ở đằng xa đưa tay vỗ trán.

Tập thể rất nhiều người đang theo dõi diễn biến cũng đồng loạt đưa tay lên vỗ trán.

Lão Phệ thì không, hắn ngồi đó vẩy Zippo mỗi lửa châm điếu xì gà. Tiếng nhạc ồn ào như thể biến mất, đám người đều tập trung lắng nghe Lão Phệ nói gì.

Kéo một hơi thật dài rồi nhả khói, lại kéo một hơi dài rồi nhả khói. Phải kéo rồi nhả khói xong lần thứ ba, Lão Phệ mới chịu nhếch miệng cười nhạt và nói:

“Tiểu Cường, thả hắn đi thôi. Thứ sâu kiến này giết chi bẩn tay”

Lão Phệ người diễn có cần sâu vậy không? Cao Cường trong lòng thầm mắng, thuận tiện phát tay đẩy gã Hoa Tiến về hướng lão già cao lớn và đe dọa:

“Muốn tìm chết thì cứ tới. Ta luôn sẵn sàng hỗ trợ”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Nghĩ tới trở về

Ngay trong đêm, khắp mọi góc ngách Bắc Hải thành phố âm âm lan truyền tin tức Hoa Gia đại thiếu đi chơi Bar bị người kẻ dao vào cổ, sợ đến nỗi vãi tè ra quần.

Tai mất của những gia tộc thế lực lớn, đều đổ dồn nghe ngóng Hoa Gia động tĩnh.

Đơn giản vì muốn biết thân là một trong tứ đại gia tộc, Hoa Gia sẽ có phản ứng như thế nào?

Đúng 2 giờ đêm, một bóng đen từ đại viện Hoa Gia vọt ra ngoài, rồi đi với tốc độ nhanh không tưởng. Vài kẻ ẩn nấp ở xung quanh dễ dàng nhận ra bóng đen này chính là Hoa Gia đại cung phụng. Cường giả võ môn tu sĩ đạt tới tu vi tầng thứ Huyền Khí cảnh.

Không hổ danh đại gia tộc, phản ứng đủ cường liệt.

Xem ra cái kia bụng phê tiểu thương liền cứ thế xong đời.

Thế nhưng vụ việc còn dính dáng tới một tu sĩ trẻ tuổi lạ mặt, nghe đồn sở hữu phi kiếm. Bởi vậy những kẻ này không có vội rời đi, mà kiên nhẫn tiếp tục ẩn nấp chờ đợi.

Hoa Gia đại cung phụng rời đi được khoảng mười phút, từ xa trên bầu trời bỗng dung vọng tới tiếng gió rít, hình như có đồ vật to lớn đang bay rất nhanh về hướng nơi này.

Đang ẩn nấp đám người tò mò ngược lên nhìn.

Đúng là tốc độ bay rất nhanh, và trong số những kẻ ẩn nấp cũng chỉ có ba lão giả nhìn rõ được là thứ gì. Cũng không phải đồ vật, mà là một người.

Đáng nói người này không phải tu vi cao siêu phi hành sang chảnh. Với dáng bay tự do thế kia thì khả năng lớn là lý trí đã không còn thanh tỉnh.

Đã vậy không hiểu sao còn bay lượn?

Bay kiểu vòng cung? Là bị người ném sao?

Trong khi đám người ẩn nấp còn đang phỏng đoán nghi ngờ này nọ.

Nhân vật người bay bắt đầu bước vào công đoạn hạ cánh, có an toàn hay không thì khó mà nói được gì. Chỉ biết đường băng thần kỳ trùng hợp lại chính là đại viện Hoa Gia.

“Sruuuuu..”

“Oành..” – Tiếng va đập đình tai nhức óc, rung chuyển cả trời đất.

Kéo theo đó là khói bụi mù mịt, và không thể thiếu là âm thanh kêu gào từ đại viện Hoa Gia vọng ra.

Tại nơi ẩn nấp, Đám người bỗng nghĩ tới một tình huống rất không thể nào. Có điều suy nghĩ này đuổi mãi không ra khỏi đầu, khiến bọn họ giãy lắt mồ hôi lạnh tuôn như mưa.

Hoa Gia cung phụng rời đi không được bao lâu, Hoa Gia đại viện liền bị người ở đâu bay tới oanh tạc? Có lẽ nào? Bản năng mách bảo, đám người ngược nhìn hướng lên trời.

Hiện hiện trong mắt đám người ẩn nấp, trên bầu trời một lão giả lẳng lặng đứng chấp hai tay sau lưng. Đúng vậy, là đứng, hai chân cứ thế dẫm trên khoảng không mà đứng.

Tầng thứ tu vi gì mới đủ trình độ ngang ngược thế này? Đúng là không ai ở đây biết. Nhưng họ lại biết dù có là Nguyên Anh Hoá Thần thì cũng không chơi được như này đâu.

“Ừccc.. Ừccc..” – Tiếng nuốt khan không ngừng vang lên dồn dập.

Không cùng thế lực, khác xa dòng máu, xong lúc này đây đám người ẩn nấp quanh Hoa Gia đại viện như thể tâm ý tương thông, không ai bảo ai, đồng loạt khụy gối quỳ xuống.

Cương Khí, Luyện khí, ..., cho tới ba lão giả Huyền Khí Cảnh cũng quỳ.

Trên trời đứng đó một tôn đại năng a, cấp bậc siêu phàm không sao hiểu thấu. Không quỳ xuống lỗ như đại năng nổi giận hất xì hơi một cái, xương để chôn cất chỉ sợ chẳng còn.

Trên bầu trời lão giả đương nhiên là Nhân Văn Lão Nhân. Có điều là phân thân, khoác bộ trường bào màu xám bạc, cùng mái tóc trắng tung bay theo gió đậm chất lão thần tiên.

Chứ còn Nhân Văn Lão Nhân chính chủ mặc bộ nâu đất vải thô. Với phong cách thời trang lão nông chất phác mà hiện thân dễ gặp người thì hồng hệt hình tượng, mặt mặt lăm đầy.

Mà đám người ẩn nấp kể ra cũng thông minh, biết đường quỳ xuống nên bớt phải chịu tội.

Chứ còn Hoa Gia thành viên lúc này thì khổ vô cùng, uy áp như thể cả bầu trời áp xuống đầu, già trẻ lớn bé chó mèo lợn gà gì cũng như nhau, tất cả đều nằm bẹp y chang con gián.

“Hừ...” – Đang đứng trên bầu trời, Nhân Văn Lão Nhân phân thân khẽ một tiếng hừ lạnh. Ngay tức khắc từ không gian cho đến mặt đất bỗng dung chao đảo rung lắc vô cùng dữ dội.

Đây không phải công kích tinh thần, mà là mặt đất với không gian thực sự bị tiếng hừ lạnh tác động tới. Đám người phía dưới vốn đã sợ gần chết rồi, giờ lại càng thêm kinh hoàng.

Đây mới là hừ nhẹ thôi a.. Đại nằng hất xì hơi một cái thì phải chẳng nơi đây thành mồ chôn tập thể? Không thiếu kẻ hối hận đêm nay chạy tới phụ cận Hoa Gia đại viện hóng hớt.

Giờ thì tốt rồi, vừa phải quỳ, trong lòng vừa khóc rung rung.

Không gian bình ổn trở lại, trên bầu trời Nhân Văn Lão Nhân phân thân mới lạnh nhạt lên tiếng:

“Chuyện đến đây liền kết thúc. Tuy nhiên nếu để ta biết được có bất cứ hành vi hối hận thâm dò nào, vậy thì cái Bắc Hải thành này không cần thiết tồn tại nữa. Nhớ lấy”

Nói dứt lời Nhân Văn Lão Nhân phân thân liền liếc mắt nhìn đám người phía dưới một lượt. Để uy hiếp càng sâu, lão nhân gia liền đưa tay xé mở không gian mà rời khỏi.

Phong cách này vượt quá xa khả năng tiếp nhận của những người có mặt tại nơi đây. Từ rung động chuyển hoá thành chết lặng, nguyên một đám hoá đá cứng đờ đờ.

Thật lâu sau Huyền Khí cảnh lão giả A dẫn đầu rống lên:

“Con mẹ các nguoi, quản tốt miệng thôi nếu không đừng trách lão tử”

Huyền Khí cảnh lão giả B không chịu kém cạnh gào lên:

“Con mẹ kẻ nào dám hỏi bậy, lão tử chặt nguyên dòng họ các nguoi”

Huyền Khí cảnh lão giả C nghĩ nghĩ liền yếu ớt bổ sung:

“Kẻ nào tìm cái kia bụng phê tiểu thương gây chuyện, lão tử chặt chết”

Đám người xung quanh: “.....”

Ngày hôm sau không còn xuất hiện khách khứa chạy tới chúc Tết nữa, nhưng thay vào đó là điện thoại của Lão Phệ đổ chuông liên tục. Cái này cũng xem là một cách thức chúc Tết đi.

Không biết rằng phi kiểm đoạ cho lão giả cao lớn hôm qua sợ gần chết. Hà Đông cũng không dă động gì đến chuyện này, cho nên Cao Cường đành nhìn Hoa Gia gi đó sẽ tới gây chuyện.

Nào ngờ không một điểm tiếng gió, lại thêm loáng thoáng nghe thấy Lão Phệ tiếp điện thoại, thấy việc kinh doanh của lão ca mập mập này sau một đêm dường như suôn sẻ quá đáng.

Lão Phệ một cái cá nhân có hiềm khích với thế gia đại tộc, thử hỏi kẻ điên nào lại đi niềm nở mời chào hợp tác? Ấy vậy mà có tới gần trăm cuộc gọi chủ động đưa ra lời đề nghị gặp mặt bàn bạc công việc. Thậm chí có cả mời chào đến từ những đại gia tộc tài lực chẳng kém gì Hoa Gia.

Có cảm giác bọn họ đang rất là vội vã tạo dựng mối quan hệ thân thiết với Lão Phệ.

Nhưng tới tận nhà nói chuyện chả phải sẽ thể hiện đầy đủ lòng thành hơn sao?

Kết nối các sự kiện lại với nhau, Cao Cường rất nhanh nắm bắt được vấn đề. Một tỉ phần trăm là sư phụ không yên tâm liền âm thầm chạy theo một chuyến đây mà.

Đêm qua hẳn là xuất hiện kẻ có thực lực vượt quá khả năng hấp thụ, sư phụ bắt buộc phải ra tay. Mà sư phụ đã xuất thủ thì khó tránh khỏi đoạ người quá đả.

Nhận thấy Lão Phệ qua lại khùng long tu sĩ, đám người kia không nhao nhao tới làm quen mới là lạ. Không kẻ nào dám đến chắc hẳn là do đêm qua sư phụ phô trương thanh thế quá thôi. Hẳn thân là đệ tử mà chứng kiến sư phụ xuất thủ còn bị choáng váng nữa là.

Lặng lặng đi lên tầng sân thượng biệt thự, dù biết sẽ không tìm ra được vị trí sư phụ đang ẩn nấp, nhưng hẳn vẫn đưa mắt cẩn thận quét xung quanh một vòng.

“Tiểu tử nguoi tìm cái gì?” – Giọng nói hiền từ vang lên bên tai.

Cao Cường quay phắt lại liền thấy Nhân Văn Lão Nhân với bộ đồ nâu đất mỏng manh đứng cười cười. Mặc dù biết thời tiết lạnh nữa thì cũng chẳng nhằm nhò, thế nhưng nghĩ đến sư phụ tuổi đã lớn còn phải bốn ba chịu tội thể này, hẳn khoé mắt giây lát phiếm hồng.

Nhân Văn Lão Nhân cười hắc hắc trêu hỏi:

“Làm sao? Thấy sư phụ liền cảm động rơi nước mắt?”

“Phải” – Cao Cường không chút chần chừ liền gật đầu: “Sư phụ, đề lão nhân gia ngài phải vất vả vì ta như thế này.. đệ tử trong lòng thật sâu hổ thẹn”

Nhàn Vân Lão Nhân phất tay không quan trọng:

“Sư phụ cũng là gửi gắm kỳ vọng ở người nên mới không yên tâm. Biết nghĩ cho sư phụ thì khi trở về chăm chỉ tu luyện, hoàn thành tốt những chỉ tiêu được giao vậy là ổn”

Đưa tay gỡ rối tóc gáy, Cao Cường cười khổ:

“Sư phụ ngài cứ dùng tới kỳ vọng chiêu số, ta thấy vai có chút nặng. Nhưng mà thôi được rồi, lần này trở về có bao nhiêu kỳ vọng thì sư phụ cứ bày ra hết đi. Đệ tử liền gánh”

“Hắc.. Hắc..” – Nhàn Vân Lão Nhân đi tới vỗ vỗ vai hắn:

“Chính miệng tiểu tử ngươi nói đó. Đừng đến lúc đồ thừa sư phụ giao bài tập quá nặng”

“Xi..” – Cao Cường học theo Lão Phệ hất tóc bánh bao:

“Cao Cường ta là ai chứ? Nói được là làm được”

Vung tay muốn quát rồi lại thôi, Nhàn Vân Lão Nhân trừng mắt quát:

“Thứ hay ho thì không học, chỉ giỏi những thứ dư thừa”

“Haha” - Cao Cường xấu hổ cười trừ, thuận tiện nói: “Sắp tới bữa trưa, sư phụ xuống dùng bữa cùng ta với Lão Phệ cho vui?”

Khẽ lắc đầu, Nhàn Vân Lão Nhân nghiêm nghị dặn dò:

“Việc sư phụ đến đây đừng có nhiều lời. Hiện tại sư phụ cũng trở về trước. Còn việc giúp đỡ gã hộ vệ kia không phải chuyện gì khó, nhưng nếu muốn tốt cho mặt mũi huynh đệ của ngươi thì bắt buộc phải khiến bọn họ đến Tân Long thành ở lại một thời gian. Có gì trở về sư phụ sẽ nói thêm cho ngươi hiểu”

Cao Cường ánh mắt đầy hoài nghi:

“Sư phụ về thật hay lại ẩn nấp đâu đó?”

Nhàn Vân Lão Nhân trừng mắt vung tay:

“Về thật, cho nên tiểu tử ngươi cẩn thận cho một chút. Thực lực để nhũn đã đòi đi gây chuyện”

Nói dứt lời thân ảnh Nhàn Vân Lão Nhân liền cứ thế phai mờ, giấy lát liền không còn thấy bóng dáng. Lâu lâu sư phụ lão nhân gia lại phô bày thực lực một lần, trùng kích thị giác, linh hồn, tâm can đưa đệ tử tăng thứ tu vi để nhũn như hắn cứ phải gọi là sâu thật là sâu.

Không biết ngày tháng năm nào mới đạt tới trình độ quỷ khốc thần sầu như sư phụ lão nhân gia đây. Chung quy chỉ còn cách càng thêm nỗ lực chăm chỉ tu luyện. Nghĩ tới đây Cao Cường lập tức đi xuống bên dưới. Dự tính dùng bữa thuận tiện nói ra ý định trở về.

Sáu tháng qua chăm đầu tu luyện cảm thấy thật là nhàm chán, hiện giờ ra ngoài rong chơi một chuyến, Cao Cường mới hiểu có những thứ còn nhàm chán hơn cả tu luyện. Hoặc có thể là do bản năng mách bảo lúc này còn chưa thích hợp để buông thả, hắn là vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tự nhiên tốt tính

Cuối giờ chiều, Cao Cường tạm biệt Lão Phệ rồi lái xe rời khỏi Bắc Hải thành phố.

Có điều dù đã chạy xe với tốc độ lên bàn thờ, nhưng cũng phải hơn 12 giờ đêm thì hắn mới về tới đoạn đường quốc lộ tiếp nối Bắc Môn của Tân Long thành phố.

“Gần.. Gần.. Gầnnnnn..”

Từ khoảng cách rất xa, tiếng động cơ rít gào vang vọng.

Cao Cường hít mắt tập trung nhìn, liền thấy mấy chục chiếc xe đồ dàn hàng ngang trên đường quốc lộ. Đa dạng chủng loại từ xe dân dụng cho tới thể thao hai cửa. Nhưng có chung đặc điểm là chiếc xe nào cũng gắn thêm những bộ đèn chớp loé xanh đỏ tím vàng.

Đi tới gần một chút liền nghe thấy tiếng hò hét cổ vũ ầm ầm. Không lệch đi đâu, là một đám muốn sớm được hít khói hương trên bàn thờ nên tụ tập đua xe đây a.

Không hơi đâu để ý cái đám ăn no rừng mỡ này nghịch ngợm, Cao Cường giảm tốc độ chậm xuống, luôn lách vượt qua những chiếc xe đang đậu đỗ bừa bãi.

Chỉ là vừa lách qua dãy xe kia, thì tới lượt một đám nam tử sắc mặt lạnh lùng chắn đường. Trong đó một gã mặt lạnh đứng ra nhú mày nhìn hấn quát hỏi:

“Ngươi không thấy phía trước đang làm gì sao? Một là ngoan ngoãn đứng chờ, hai là vác xe sang làn ngược chiều mà đi. Dám tiến lên đừng trách lão tử độc ác”

Nghe vậy Cao Cường liền mỉm cười tắt máy rồi xuống xe.

Một câu cũng không nói, thân ảnh hấn trong mắt đám người này chợt nhoè đi. Và rồi.

“Oành.. Oành.. Oành.. Oành..”

Âm thanh quyền cước đánh lên cơ thể người, pha trộn với tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không dứt. Chưa đầy một phút, chỉ còn Cao Cường lạnh nhạt đứng đó.

Dưới chân hấn, là đám chắn đường nằm lãn lộn với khuôn mặt tái nhợt. Mà không đứng, gã nào cũng máu mồm máu mũi đầm đìa, tính như có điểm màu sắc đi.

Nhìn cả đám trông thảm vậy thôi, chứ chỉ là chút thương thế vớ vẩn. Về thuốc thang tĩnh dưỡng một hai tuần là ổn. Chỉ duy nhất gã mở miệng hồng hách khi nãy là ăn nhiều khổ hơn chút, Cao Cường khéo léo gỡ nứt vài căn xương sườn cho gã này nhớ sâu sắc điểm.

Đám lâu la này bị đánh kêu gào thảm thiết, tất nhiên khiến đám dân chơi đang xem đua xe chú ý tới. Chẳng mấy chốc một nhóm thanh niên hăm hăm chạy đến.

“Con mẹ nó, dám đánh người của lão tử?”

Một gã thanh niên chứng kiến thảm cảnh đám thuộc hạ, gầm lên đầy giận dữ. Cũng chẳng rõ từ đâu vớ được ống thép, hấn chạy tới nhắm đầu Cao Cường mà phang.

Gã này đầu óc phải chẳng có vấn đề? không thấy nguyên một đám bị chinh nằm la liệt dưới đất sao? Thờ dài lác đầu ngán ngẫm, Cao Cường hai chân khễ động.

Thân hình hấn lao vọt lên, tiện đà một cước đạp thẳng vào lồng ngực gã thanh niên.

“Hự..” – Gã thanh niên miệng nhả ra một tiếng trầm muộn, như trái quả tiển bắn ngược về đằng sau. Nặng nề va đập vào hông một chiếc xe thể thao hai cửa.

Kính xe vỡ vụn, thủy tinh rơi vãi tung toé. Gã thanh niên từ thân xe chầm chậm trượt xuống nằm im lìm. Máu chảy ra lênh láng, không biết còn sống hay đã chết.

Ăn có một cước liền văng 15 mét? Va móp cả xe, không rõ sống chết?

Đám thanh niên sau gáy lạnh toát, không ai bảo ai, nhẹ nhàng lùi lại vài bước. Bọn họ là ra ngoài vui chơi giải trí a, không phải để bị đánh cho hỏng người đâu.

“Gần.. Gần.. Gần.. Kétttt..”

Hàng loạt tiếng động cơ gào rú tiếp cận nơi này, kèm theo đó là tiếng phanh xe ma sát nghe nhức cả tai.

Đám thanh niên vội vàng dạt hết sang hai bên, qua đó Cao Cường có thể bằng mắt thường quan sát năm chiếc xe thể thao vừa đỗ lại, và đặc biệt là thấy người quen.

Người thừa kế của đại gia tộc mà còn tham dự vào mấy trò mèo đua xe trái phép?

Từ mỗi chiếc xe đều đi xuống hai người, trong đó có bốn cặp nam nữ. Chỉ duy nhất chiếc dẫn đầu là ngồi hai nam, gồm một thanh niên và một trung niên cao lớn.

Nhóm người này vội vàng đi tới, có điều vừa thấy Cao Cường đứng đó, gã thanh niên với gã trung niên liền giật mình. Chỉ là rất nhanh thì bọn họ bình ổn

trở lại.

Nhỏ giọng hỏi thăm tình huống xong, gã thanh niên mới đi tới đối Cao Cường chất vấn:

“Có chuyện gì không thể dùng lời lẽ để nói hay sao? Người ra tay tàn nhẫn như vậy phải chăng là coi thường chúng ta? Đừng tưởng có chút bản lĩnh muốn làm gì cũng được..”

Không đợi gã này làm nhảm hết câu, Cao Cường nhắc chân khề đá ông thép dưới mặt đất.

“Suru..” – Âm thanh xé gió rít lên.

“Á Á Á Á Á..” – Gã thanh niên một giây trước còn khí thế trâu bò, một giây sau liền ngã nhào kêu gào.

Gã muốn đứng cũng không được, muốn không kêu gào lại càng khó. Bởi vị trí đầu gối chân phải của gã lúc này đã bị ông thép xuyên thấu từ đằng trước ra sau. Xương bánh chè vỡ vụn, đau đớn trùng kích hệ thần kinh trung ương, sau vài hơi thở gã liền cứ thế hôn mê.

Gã trung niên hết nhìn gã thanh niên đã bất tỉnh, lại tới nhìn Cao Cường. Mặt mũi gã tái mét, thân thể không ngừng run, sau lưng áo sớm đã ướt sũng một mảng.

Chỉ thấy loé lên một cái, ông thép đã găm trúng đích rồi. Với cái tốc độ nhanh quá thể quá đáng này thì trung niên nam tử xin vỗ ngực khẳng định là không đỡ được.

Lại thêm trình độ khống chế lực đạo của đối phương, vừa đủ xuyên thấu xương rồi cứ thế ghim giữ lại. Trung niên nam tử không dám nghĩ thêm nữa, quá kinh tởm.

“Thế nào? Muốn đòi công đạo cho hần?” – Giọng nói của Cao Cường vang lên, đem trung niên nam tử tâm tư trở lại với thực tại.

Không chút huyền niệm, trung niên nam tử liền lắc đầu quày quạy.

Ngu ngốc lao lên đòi công đạo xong cũng bị ghim cho một ông thép, lúc đó ai đòi công đạo cho gã đây? Trung niên nam tử là không có ngu, khí phách cho chó gặm đi.

Nhéch miệng khề cười, Cao Cường quay trở lại ngồi lên yên xe. Vặn mở khoá xong, lần nữa nhìn hướng về trung niên nam tử và nói:

“Trở về chuyển lời với cao tăng Phúc Gia, đa tạ món quà mấy tháng trước Phúc Gia gửi tới. Khi nào có thời gian rảnh ta sẽ đáp lễ lại sau. Đảm bảo Phúc Gia ăn cái đừ”

Nói dứt lời, Cao Cường liền cho xe phóng đi.

Đứng nhìn theo cho tới khi không còn thấy ánh đèn chiếu hậu nữa, trung niên nam tử mới vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm. Trước đã không nắm chắc, sau nửa năm liền thua triệt để. Đô thị hiện giờ không tốt sống, trung niên nam tử muốn về quê nuôi đàn gà, trồng ruộng rau.

Có điều trước đó phải giải quyết phiền toái cái đã. Trung niên nam tử liền nhắc Phúc Lâm lên xe, rồi lái tới bệnh viện. Còn những kẻ còn lại thì hần không có nghĩa vụ phải lo.

Mặc dù tình huống đúng là phát sinh đột ngột, nhưng đã trải qua suy tính cẩn thận, Cao Cường mới quyết định nhấn nhủ để gã trung niên nam tử chuyển lời tới Phúc Gia.

Chưa biết kết quả có được như ý hay không, nhưng theo tính toán thì cho dù có thất bại, Cao Cường hần cũng chẳng thiệt thòi gì. Lo là lo Phúc Gia chuồn đi nơi khác thôi.

Tuy nhiên khả năng này vô cùng nhỏ bé, dù sao Phúc Gia là sẽ không quá e ngại một tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Càng chẳng điên mà chạy đi nơi khác vất vả gây dựng làm lại từ đầu.

Còn về việc Nhân Văn Lão Nhân thực lực khủng bố thì cũng chỉ có cao tăng Cẩm Quân là biết tới thôi. Một tỉ phần trăm Phúc Gia là không hề hay biết gì về cái bí mật này.

Cho nên khả năng lớn là Phúc Gia sẽ chỉ ra một khoản tiền siêu lớn. Đương nhiên là để mời chào tu sĩ tay to về đem cái gai trong mắt tức là Cao Cường hần đây nhỏ bỏ a.

Đúng 7 giờ sáng Cao Cường bước chân ra khỏi cổng, vặn eo khởi động vài vòng. Nhìn xung quang vắng tanh vắng ngắt, trong lòng khó tránh có điểm bất đắc dĩ.

Khi trước để Anh Tuấn Đại Vương ném video lời khai của đám buôn ma túy lên mạng. Ngoài việc khiến Phúc Gia bị sút đầu mẻ trán, thì còn khiến dư

luyện nô tung.

Từ khoá HOT nhất trên mạng lúc bấy giờ là “đằng sau dự luật bảo tồn kiến trúc cổ, phải chăng là những âm mưu dơ bẩn???” Hastag #PhucGia #QuanPhu #BuonMaTuy.

Thời buổi công nghệ thông tin bùng nổ, Anh Tuấn Đại Vương ngồi chặt chém vài ngày, liền có vài vị Quan được mời đi trà nước, sau đó là được gửi về quê chăn vịt.

Rồi thì những đợt khảo sát toàn diện bắt đầu tiến hành. Nhận thấy hiện trạng của nhiều tiểu khu kiến trúc cổ nay đã hỏng nát, dự luật bảo tồn liền sớm được gỡ bỏ.

Nhưng phải sau một năm kể từ khi dự luật bãi bỏ, thì mới bắt đầu cấp giấy phép sửa chữa và xây dựng. Cái này là để tạo điều kiện cho người thuê tìm nơi trọ khác.

Thông cáo vừa đưa ra, sau vài ngày tiểu khu Than Thờ liền chuyển đi bằng sạch. Thấy hấn định đi tìm nhà trọ mới, sư phụ mới đập cho cái giấy tờ nhà vào mặt.

Và thế là Cao Cường liền như hồn ma vất vưởng, sống cô độc tại tiểu khu càng ngày càng nát nát này. Đợi cấp phép, đợi nhà xây mới, chắc khoảng một năm nữa thì mới có hàng xóm láng giềng.

Như thường lệ, Cao Cường chạy bộ một mạch từ nhà tới Nhân Văn Các. Chứng kiến hấn bước vào, Tổng Đại Lực hí hửng chạy tới nhỏ giọng hỏi:

“Thiếu các chủ, có mang quà về không?”

Cao Cường chép miệng, gõ gõ giới chỉ trên tay và nói:

“Bảo quản trong này. Ta nhờ Lão Phệ mua rất nhiều, đều phi thường tươi mới”

Tổng Đại Lực liền tóm tay hấn lôi kéo vào bên trong:

“Vây còn chần chờ gì nữa, chuyển giao chuyển giao. Mấy ngày nay ta đợi ruột muốn cháy”

Lực ca cũng thật là, đã gần 40 tuổi đầu rồi mà tính tình háo hức cứ như trẻ con. Cao Cường dờ khóc dờ cười để cho Tổng Đại Lực lôi đi cứ xềnh xệch.

Rất nhanh đi vào một gian bếp rộng lớn, nói ra sợ không tin, nhưng bà mẹ nó bếp gì rộng 50 mét vuông. Đặt mấy tấm thớt lớn còn hơn cái giường ngủ.

Lần đầu tiên vào, Cao Cường từng hỏi thớt để thái thịt voi à? Sau đó Nhân Văn Lão Nhân mang về một con heo mà dám chắc voi nhìn thấy cũng quý.

Không đợi Tổng Đại Lực lần nữa thúc dục, Cao Cường đi tới thớt rồi vung tay. Ngay lập tức mười con cá ngừ to bự chẳng chồng chất trên mặt thớt.

Lúc này Cao Cường mới đối Tổng Đại Lực nói:

“Lực ca, người xem có đúng loại không?”

“Không cần xem” – Tổng Đại Lực ánh mắt nóng rực: “Trưa liền cho thiếu các chủ người thưởng thức một bữa tiệc đến hết đời này cũng không thể quên”

“Vài con cá vớ vẩn này thì làm ra được món gì?” – Đúng lúc này Nhân Văn Lão Nhân đi tới, trừng mắt nhìn Tổng Đại Lực và mắng. Sau đó lại quay sang đối Cao Cường hỏi: “Tiểu tử người thích ăn cá? Nếu thích thì lúc nào sư phụ sẵn vài đầu Ngư Yêu về, lược thôi ăn cũng ngon gấp tí lần cá vớ vẩn này”

Sư phụ thế nào hôm nay tự nhiên tốt tính quá vậy? Cao Cường toàn thân bỗng dưng thấy lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Lại phải gánh truyền thừa

Bá sư đã hơn nửa năm, nhưng phải tới hôm nay sư phụ mới dẫn Cao Cường tiến vào gian chính viện. Qua đó hấn biết được nằm sau cánh cửa luôn đóng im ỉm, là một gian phòng với những tủ sách đứng thẳng hàng và đều tăm tắp. Tầng thư các? Nơi cất dấu bí mật môn phái?

Nói thật là tiến vào phòng quan sát một lượt, Cao Cường liền thấy có gì đó sai sai. Thế nhưng sai ở đâu thì hấn còn chưa xác định được. Một gian phòng đủ kỳ quái, đủ quý dị.

“Kẹt...” - Cánh cửa chậm rãi khép lại.

Những khối đá hình tròn gắn trên tường và trên trần, đồng loạt phát sáng. Chúng chiếu rọi khắp phòng bằng thứ ánh sáng trắng trong dịu nhẹ, không hề gây cảm giác chói mắt.

Đi theo sau lưng Nhân Văn Lão Nhân, Cao Cường hiếu kỳ vội hỏi:

“Cái này là dạ minh châu gì đó sao sư phụ?”

Đi ở phía trước Nhân Văn Lão Nhân khẽ lắc đầu, chép miệng đáp:

“Đây là quang đăng, loại pháp bảo bất nhập lưu. Giá trị thấp nhưng chiếu sáng được khoảng ngàn năm. Dạ minh châu nhiều công dụng, xong chỉ sáng được 200 300 năm thôi”

“Chắc.. Chắc..” – Cao Cường không khỏi tặc lưỡi cảm thán:

“Gắn trong nhà, tiết kiệm được khối tiền điện”

“Haha...” – Nhân Văn Lão Nhân giọng điệu biến đổi kiêu ngạo nói:

“Nhìn chung thì pháp bảo có thể thoả mãn hầu hết mọi nhu cầu trong cuộc sống. Thậm chí khi sử dụng còn thuận tiện hơn sản phẩm làm ra từ khoa học kỹ thuật hiện đại”

Đúng lúc này hai người đi tới tận cùng trong gian phòng, là một khoảng trống rộng khoảng 20 mét vuông. Nhưng đồ đạc cũng chỉ có một chiếc bàn cùng với hai chiếc ghế.

Nhân Văn Lão Nhân đưa tay ra hiệu, hai thầy trò đồng thời ngồi xuống.

Cao Cường rót cuộc không nhịn được liền hỏi:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài dẫn ta vào nơi này là có việc hệ trọng sao?”

Khe khẽ gật đầu, Nhân Văn Lão Nhân nghiêm túc nhìn hấn và nói:

“Việc này kể ra thì khá dài dòng, tiểu tử ngươi cứ yên lặng mà nghe là được”

Cao Cường gật đầu cái rụp, thuận tiện ngồi thẳng lưng lắng nghe.

Nhân Văn Lão Nhân đưa mắt hướng nhìn những tủ sách, chậm rãi nói ra:

“Ta họ Nhân tên Hiếu Thiên, sinh ra trong một gia đình nhỏ, sinh sống trên một hòn đảo cũng nhỏ kề cận khu trung tâm hải vực. Năm ta lên bảy, hòn đảo gặp phải công kích của một đầu Hải Yêu. Nhờ có vị tu sĩ đi ngang qua chém giết Hải Yêu, ta và một số người trên đảo mới thoát chết”

“Nhưng cha mẹ ta thì không được may mắn như vậy. Thấy ta tuổi nhỏ không có nơi nương tựa, vị tu sĩ kia liền mang theo ta rời khỏi đảo. Sau mấy tháng lênh đênh, ta cùng hấn tới gặp một vị bằng hữu. Là đại trưởng lão của Hoả Vân Các, cũng chính là người mà ta sau đó bái sư”

“Ta trời sinh thượng phẩm hoá hệ tiên căn, thiên phú vài phương diện đều được tính là thiên tài, qua đó sớm được chỉ định làm Các Chủ đời tiếp theo. Lượng lớn tài nguyên đổ lên đầu, ta tu vi tất nhiên tăng trưởng nhanh chóng. Lúc đó tuổi trẻ bốc đồng, ta liền trốn ra ngoài lịch lãm”

Nói tới đây Nhân Văn Lão Nhân liền ngừng lại, từ ánh mắt có thể thấy được nỗi buồn mất mát vô hạn. Cao Cường khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng, cuống cuồng lên tiếng hỏi thăm:

“Sư phụ, lão nhân ngài không sao chứ?”

“Không việc gì” – Nhẹ xua tay, Nhân Văn Lão Nhân hít sâu một hơi rồi tiếp tục kể chuyện:

“Đạo chơi bên ngoài hơn hai mươi năm, ta trở về tới nơi thì thấy Hoả Vân Các chỉ còn là đồng phế tích. Khi ta còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, một nhóm tu sĩ hiện thân vây ta lại. Trong đó có đại sư huynh, người mà ta vẫn luôn hết mực kính trọng”

“Hắn chính miệng thừa nhận là nội gián, vẫn luôn âm thầm trợ giúp đám Tà Tu xâm nhập Hoả Vân Các. Suốt mấy năm hấn giúp chúng hạ độc với bô trí ta trận, rồi chỉ một đêm liền đem Hoả Vân Các đánh sập. Hấn còn miêu tả lại quá trình tự tay hấn giết chết sư phụ”

“Mà nguyên nhân là bởi ta được chỉ định làm Các Chủ kế nhiệm. Thứ vinh dự trước đó vốn thuộc về hấn. Mới đầu hấn tính dựa vào năng lực để đoạt lại những thứ hấn cho là của mình. Sau này xác định nỗ lực chỉ là vô vọng, hấn với thù hận liền đi quy thuận Tà Tu”

Nghe đến đây Cao Cường máu nóng xộc lên đầu, vỗ bàn đứng dậy nghiêng răng nghiêng lợi:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài yên tâm, sau này đệ tử sẽ băm hấn ra thành muôn ngàn mảnh. Nhiệm vụ này đệ tử sẵn sàng gánh, thứ đồ mất dạy gì đâu”

Nhân Văn Lão Nhân quay sang liếc nhìn. Khoé miệng, khoé mắt, da mặt đều có điểm gập gật.

Thấy vậy Cao Cường không tránh khỏi kỳ quái vội hỏi:

“Sư phụ sao vậy? Ta nói sai gì sao?”

“Ngồi xuống đi” – Nhân Văn Lão Nhân tức giận trừng mắt quát lên, thuận tiện bồi thêm một câu khá đau: “Đội tiểu tử nguoi đủ trình độ bầm hấn ra làm muôn mảnh thì ta chết mục xương rồi”

Cao Cường rất là không phục, quệt quệt miệng đáp trả:

“Nói thế nào thì thù cũng phải trả chứ? Chẳng lẽ cứ vậy rồi thôi? Nếu không sư phụ ngài kể ra làm gì?”

Bàn tay khẽ nắm, Nhân Văn Lão Nhân bắt đắc dĩ chịu thua:

“Ta kể còn chưa xong đâu, là tiểu tử nguoi xen vào đấy chứ? Thật là mất hứng”

“Ách..” – Cao Cường giật mình, quan sát sư phụ hồi lâu rồi mới ngại ngần nói:

“Ta quên sư phụ ngài có thể đi ngang hải vực. Mấy kẻ đó làm sao sống nổi dưới tay ngài”

“Bớt xu nịnh” – Nhân Văn Lão Nhân lần nữa trợn mắt, sau đó vuốt râu đầy đắc ý:

“Mấy kẻ ngốc đó làm sao hiểu nổi sự bá đạo của sư phụ nguoi. Từ sớm tu vì của ta đã là chuyện cơ mật, ra ngoài xông pha còn nhặt không thiếu cơ duyên. Sau hai mươi năm, ta tu vì thậm trí đã vượt qua cả Thái Thượng trưởng lão của Hoà Vân Các”

“Ta để cho kẻ phản bội kia trình bày xong, liền một hơi bắt sống toàn bộ. Sau khi tra khảo biết được thế lực chủ mưu liền đem giết. Có điều thế lực kia không yếu, mãi hơn hai trăm năm sau ta mới đủ khả năng nhổ bỏ cả gốc lẫn ngọn, hoàn tất báo thù”

“Ừc..” – Cao Cường yết hầu khẽ nhúc nhích.

Vẫn có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Sư phụ đằng này phải nhịn tận hơn hai trăm năm. Chắc chắc.. Đòi thực đúng là khác xa với tiểu thuyết..

Vừa thấy hiểu kỳ vừa thấy nghi hoặc, Cao Cường liền nói ra thắc mắc:

“Sư phụ, chẳng lẽ ngài không xây dựng lại Hoà Vân Các? Hay lại có biến cố diễn ra?”

Khẽ lắc đầu, Nhân Văn Lão Nhân vẻ mặt nồng đậm bắt đắc dĩ nói ra:

“Ta nào có muốn làm Các Chủ, chẳng qua là không tiện từ chối thẳng thừng. Mà kể ra thật có lỗi với sư phụ sư bá, bởi Hoà Vân Các sập rồi ta liền cho nó trôi vào dĩ vãng luôn”

Thành thật dễ mà nói thì Cao Cường không có ý kiến trái chiều gì về việc sư phụ thả trôi Hoà Vân Các. Cái gì đã không thích thì tốt nhất không làm, có đấm ăn xôi chỉ một người.

Hơn nữa sư phụ chắc hẳn cảm thấy tự trách rất nhiều thì mới quyết định không xây dựng Hoà Vân Các. Bởi nếu như năm đó sư phụ sớm thông báo không muốn kế thừa cương vị Các Chủ, người sư huynh kia chưa chắc đã phản bội, mọi chuyện rất có thể đã đi theo một hướng khác.

Tất nhiên sự việc đã diễn ra rồi, có ngồi nếu như cũng chẳng ích gì.

Và lại Cao Cường cho rằng Hoà Vân Các phải nắm giữ thứ gì đó hay ho, thì thế lực Tà Tu kia mới bố trí âm mưu đoạt lấy. Nhìn chung Hoà Vân Các gặp tai ương chỉ là sớm muộn.

“Là truyền thừa” – Nhân Văn Lão Nhân lần nữa lên tiếng, cắt ngang dòng suy tư của hắn.

Cao Cường trợn tròn cả mắt, miệng liến thoắng liên hồi:

“Ta vừa nghĩ tới Hoà Vân Các chắc hẳn có bảo vật quý giá thì mới bị thế lực Tà Tu kia dòm ngó. Giấy trước giấy sau sư phụ liền lên tiếng nói ra. Chắc chắn, quá là thần kỳ”

Nhéch miệng khẽ cười, Nhân Văn Lão Nhân đưa mắt nhìn dãy tủ sách:

“Hoà Vân Các chiến lực không mạnh, nhưng nắm giữ truyền thừa hết sức quý giá, liên quan tới chức nghiệp phụ. Tất nhiên đây là bí mật và chỉ có Các Chủ với Thái Thượng Trưởng Lão biết. Ta thiên phú vượt trội nên hai người họ mới quyết định sớm cho nhận truyền thừa”

“Bản thân tín vật truyền thừa cũng giao luôn cho ta gìn giữ. Đây là lý do ta lén lút trốn ra ngoài dạo chơi, với ý định đi cho thoả ước nguyện rồi trở về

ngoan ngoan ngồi vào vị trí Các Chủ. Nào ngờ.. mà kể ra nguyên nhân bí mật bị lộ thì không được hay, cho nên vẫn là thôi đi”

Gãi đầu gãi tai, Cao Cường đã biết còn có mà hỏi:

“Sư phụ là muốn ta nhận truyền thừa?”

Gật đầu ngay tắp lự, Nhân Văn Lão Nhân thờ dài:

“Điều kiện tiếp nhận truyền thừa không hề đơn giản. Suốt mấy ngàn năm qua, ta không thiếu lần ngang dọc khắp hải vực mà chưa tìm thấy kẻ nào vượt qua nổi cửa ải thứ nhất. Nói thật là khi thu nhận người, ta tâm nguyện cũng chỉ là truyền thụ phương diện chiến đấu mà thôi”

“Nào ngờ mới ngày đầu gặp mặt, người liền ngay trước mặt ta mà đột phá linh hồn cảnh giới. Đã thế so ra lại còn vượt trội cả ta năm xưa, giống như vận mệnh an bài vậy. Bởi vì điều kiện để vượt qua cửa ải thứ nhất là cần phải có linh hồn lực cường đại vượt trội thường nhân”

Nói tới đây, Nhân Văn Lão Nhân quay sang nhìn hắn:

“Tuy người không phải hoả hệ tu sĩ, xong sư phụ vẫn muốn người thử tiếp nhận truyền thừa xem sao. Thế nhưng nếu như nhận được truyền thừa, rất dễ ảnh hưởng tiến độ đề thăng tu vi. Cho nên nhận hay không tùy người quyết định, như thế nào sư phụ vẫn ủng hộ người”

Cười khở đến méo xệch cả mặt, Cao Cường lâu bầu nói:

“Ta không phải võ ngực nói cái gì cũng gánh rồi sao?”

Nhân Văn Lão Nhân vẽ mặt hài lòng hiện lên thấy rõ:

“Vậy liền bắt đầu thôi, nửa năm rồi. Quá nóng ruột”

Cao Cường bất chợt nhớ tới một vấn đề, liền vội hỏi:

“Sư phụ, ngài từng nhận truyền thừa rồi đó thôi? Có thể thuận mắt ai thì truyền thụ người đó a”

Khẽ thờ dài, Nhân Văn Lão Nhân kiên nhẫn giải thích:

“Có thể nói truyền thừa kiến thức chỉ là phụ, chủ yếu đo đạc xem có đủ thiên phú hay không mới là chính. Thiên phú không đủ, có chỉ dạy cũng là phí công. Phương diện chức nghiệp phụ yêu cầu linh hồn lực quá khắt khe a, không thể áp dụng cách thức cần cù bù thông minh”

Gật đầu ý tứ đã hiểu, mặc dù muốn biết truyền thừa chức nghiệp gì. Xong cảm thấy không cần thiết phải hỏi tới cho nên Cao Cường liền giữ yên lặng.

Nhân Văn Lão Nhân thấy vậy liền mỉm cười, khẽ phát tay một cái.

“Cách..”

5 mét vuông sàn nhà vị trí xếp đặt bộ bàn ghế cứ thế chậm rãi chìm xuống dưới.

Không phải là mở ra thông đạo với từng bậc thang mà lại chơi chìm xuống? Cứ như ngồi thang máy?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Nhận được cái búa

Mặt sàn hạ xuống khoảng 10 mét, liền là một gian phòng rộng cỡ 20 mét vuông. Ngay ở hướng đối diện có một thông đạo gắn đầy quang đăng sáng trưng.

Thấp thoáng dọc theo thông đạo có vài cánh cửa, khỏi cần đoán cũng biết mở ra là những gian phòng. Nhưng sư phụ từ khi nào thì làm ra tầng hầm này?

“Ừc..” – Cao Cường thật khó mà tin nổi liền nói ra:

“Sư phụ, dưới này trông không giống như mới được xây dựng”

Nhân Văn Lão Nhân mặt đầy tiểu dung liếc nhìn thông đạo:

“Khoảng sân và dãy lầu các bên trên, cùng với tầng ngầm dưới này, thực chất là không gian bên trong một kiện pháp bảo. Thời thượng cổ loại hình pháp bảo này rất thịnh hành, nhưng bây giờ là hàng hiếm, thông thường được dùng để làm bảo khố cất giấu tài nguyên”

“Khi xưa sau khi thành công tiếp nhận truyền thừa, Thái Thượng Trưởng Lão liền giao cho ta bảo quản. Một phần cũng vì để ta thuận tiện ra vào học tập rèn luyện. Người vốn cần học một loại chức nghiệp, trước sau gì cũng phải ngây ngốc thời gian dài ở dưới đây”

Bảo sao khi trước chuyển đi Nhân Vân Các có mấy ngày mà đã lầu các sân vườn đâu ra đấy. Pháp bảo cũng quá là thần kỳ, đi đâu mang theo liền không phải lo ngủ bờ ngủ bụi.

Hơn nữa lúc này Cao Cường hiểu ra tại sao khi bước vào phòng sách lại thấy sai sai rồi. Bởi diện tích trong phòng rộng hơn nhiều so với phán đoán khi đứng nhìn từ bên ngoài.

Nhân Vân Lão Nhân nói dứt lời liền dẫn trước đi vào thông đạo, Cao Cường thấy vậy liền mau chóng theo sát phía sau. Vừa đi vừa tiếp tục quan sát dọc theo thông đạo. Đáng tiếc ngoài vài cánh cửa đá khắc họa chi chít linh văn đồ án, thì không thấy thêm gì nữa hết.

Có tất cả bốn cánh cửa đá đại diện cho bốn gian phòng, chia đều dọc theo hai bên lối đi trong thông đạo. Mặc dù thông đạo chỉ dài khoảng 20 mét, nhưng với yếu tố thần kỳ của không gian pháp bảo thì sau cánh cửa đá chưa chắc đã là gian phòng diện tích nhỏ hẹp.

Đi hết thông đạo liền là một gian phòng cũng rộng cỡ 20 mét vuông, tại phía cuối phòng cũng có một cánh cửa đá với chi chít linh văn đồ án. Khác biệt là bên trên có gắn một khối cầu màu trắng sữa. Từ linh văn đồ án kết nối thì chắc hẳn đây là cơ quan để mở cửa.

Nhân Vân Lão Nhân chỉ tay vào khối cầu, đối với hắn nói:

“Cửa ải thứ nhất chính là nó, đem thần thức thẩm thấu vào là có thể mở cửa. Bước này sư phụ tin tưởng người dễ dàng vượt qua. Còn cửa ải thứ hai là gì sư phụ sẽ không tiết lộ, tự người hên xui đi”

Lại còn có tiết tấu hên xui? Cao Cường thật không biết nói gì cho phải. Liền mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ đi tới trước cánh cửa, thần thức lan tràn hướng khối cầu phóng tới.

Gặp quỷ, khối cầu này thế quái nào như miếng bông gòn, coi thần thức của hắn là nước hay sao mà bà mẹ nó hút lấy hút để. Giấy lát Cao Cường liền hoa mắt chóng mặt, không biết đông tây nam bắc ở đâu. Đáng sợ là chẳng thể mở miệng kêu dù chỉ một câu.

“Tập trung tinh thần, giữ cho đầu óc tỉnh táo” – Đúng lúc này giọng nói sư phụ truyền tới bên tai hắn.

Nghe vậy Cao Cường hiểu bây giờ không phải lúc để mà nghĩ ngợi linh tinh. Có điều cứ gắng gượng chịu đựng chưa hẳn đã ổn, bởi vậy hắn liền nhắm niệm Độ Tâm Kinh.

Bỗng dung khối cầu trên cửa đá phát sáng rực rỡ, càng lúc càng thêm chói lọi.

Không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, Nhân Vân Lão Nhân mặt mũi ngay tức thì hiện đầy dấu hỏi.

Theo điển tịch ghi chép thì chỉ cần chịu cái 3 tới 5 phút là cửa mở. Năm xưa Nhân Vân Lão Nhân chịu đựng 5 phút xong là cửa mở rồi, làm gì có phát sáng gì đâu này?

Mang theo hiếu kỳ, Nhân Vân Lão Nhân cẩn thận lại gần quan sát. Phải dùng mắt thường, chứ toà ra thần thức là phá hỏng nghi thức vượt ải của Cao Cường luôn đấy.

Chứng kiến khuôn mặt Cao Cường lúc nhăn nhó khổ sở, lúc buồn lòng nhẹ nhõm, Nhân Vân Lão Nhân ngay lập tức hiểu ra tiểu tử này là đang nghịch ngợm cái trò gì rồi.

Với kinh nghiệm tu hành của bản thân, Nhân Vân Lão Nhân tin tưởng tình huống này không có gì xấu. Thậm chí nếu có thể càng dây dưa kéo dài thì lại càng tốt hơn nữa.

Tuy không rõ liệu Cao Cường thu được bao nhiêu lợi ích. Nhưng của hắn linh hồn lực sẽ có tiến triển không hề nhỏ, chí ít là phương diện tinh thần ý niệm mạnh mẽ hơn.

Nhân Vân Lão Nhân lùi về vị trí cũ, kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

10 phút.. nửa giờ.. một giờ.. hai giờ.. ba giờ..

Khối cầu theo thời gian trôi qua cũng càng lúc càng phát sáng dữ dội, từ ban đầu màu trắng dần chuyển sang màu vàng, đến hiện tại đã thuần một màu hoàng kim lấp lánh.

“Cách..”

Năm giờ trôi qua, một tiếng động nhỏ khẽ vang lên.

Cao Cường thần thức cũng không còn bị khối cầu ma quỷ kia hút hút nữa. Tinh thần hết sức mệt mỏi, hắn ngã nhào xuống sàn, nhìn về hướng sư phụ mà

hồn hển tổ khổ:

“Sư phụ.. học.. ngài.. học.. nói đơn giản.. học.. ta mệt.. chết rồi..”

Nhàn Vân Lão Nhân lại gần ngồi xổm xuống, đơn giản giải thích cho hắn nghe một lần. Thuận tiện trấn an để hắn được yên tâm, nhưng tuyệt nhiên không thấy cho uống thuốc.

Không khó để hiểu ý sư phụ nói, nhưng bà mẹ nó quá là hành hạ người. Cao Cường tự tin khẳng định khối cầu kia mà hút thêm một lúc nữa, chắc chắn hắn liền ngã cái nhào.

Giải thích phân tích xong, Nhàn Vân Lão Nhân liền vỗ vai hắn:

“Phục hồi điểm khí lực rồi tiến vào cửa ải thứ hai đi thôi”

Mặt mũi khô sáp, Cao Cường gắng gượng ngồi dậy toạ thiền nhắm niệm Độ Tâm Kinh. Hắn là khía cạnh tinh thần mệt mỏi quá độ, chứ không liên quan gì tới khí lực đâu đấy.

Sau nửa giờ, Cao Cường vươn mình đứng dậy. Tất nhiên còn chưa hồi phục được trạng thái tốt nhất, nhưng ít nhiều cảm giác mê muội đã không còn.

Nhàn Vân Lão Nhân lần này đi tới vỗ vai, đối với hắn trấn an:

“Cửa ải tiếp theo là sẽ không phát sinh tình huống tương tự như vừa rồi. Cứ nghênh ngang mà tiến vào, sư phụ bên ngoài này chờ nghe tin tốt từ ngươi”

Ngài không phải từng nói cửa ải thứ nhất dễ như ăn kẹo đó sao? Thế nào ta bị hành hạ gần chết vậy? Cao Cường trong lòng thấy phiền muộn vô cùng.

Có điều hắn cũng hiểu là do bản thân vận dụng Độ Tâm Kinh mới phát sinh tình huống vừa rồi. Không thể trách oan cho sư phụ lão nhân gia được đâu đấy.

Sư phụ nói nghênh ngang vậy thì nghênh ngang đi. Cao Cường mặt mũi hừng hờ lạnh nhạt, hai tay chấp tại sau lưng, chậm rãi hướng cánh cửa bước tới.

“Àm..” – Cảnh nửa nặng nề khép lại, Nhàn Vân Lão Nhân về mặt ngay tức thì thấp thỏm lo âu.

Cũng không phải sư phụ lão nhân gia lo nghĩ hắn gặp phải nguy hiểm. Mà bởi vì sợ hắn cũng không nhận được ‘truyền thừa’ nên trong lòng mới gấp gáp.

Thực ra có một số việc cho đến giờ này Nhàn Vân Lão Nhân vẫn còn che giấu. Trong đó nổi cộm nhất phải kể tới diện mạo thực của truyền thừa là gì.

Nhàn Vân Lão Nhân không nói ra cũng dễ hiểu thôi, bởi Cao Cường nhận được truyền thừa liền sẽ rõ, mà không nhận được thì biết cũng để làm gì đâu.

Việc thứ hai là Nhàn Vân Lão Nhân đã không còn nhiều thời gian, chỉ khoảng 7 tới 10 năm nữa mà thôi. Kiến thức nhiều một chút liền không khó nhìn ra.

Nói thẳng ra thì tu sĩ bề ngoài luôn trẻ trung, cùng lắm diện mạo tuổi trung niên là cùng. Dáng vẻ lão niên chỉ có một lý do duy nhất là tuổi thọ đi tới hồi kết.

Từ hơn 200 năm trước, lão nhân gia đã ý thức được vấn đề này. Là kẻ khác hắn sẽ đoạt xá trùng tu, nhưng Nhàn Vân Lão Nhân không muốn làm vậy.

Trách nhiệm tìm kiếm người kế thừa đặt trên vai, lão nhân gia xin nhờ lão hữu bói cho một quẻ. Sau đó liền chạy tới đại lục để tìm kiếm người hữu duyên.

Ngặt một nỗi đời hơn 200 năm, thanh niên tài tuấn thấy nhiều, nhưng toàn là những kẻ không hợp cách. Có thể nói là sớm bị loại chỉ ngay từ vòng gửi xe.

Rốt cuộc sau hơn 200 năm cũng gặp được Cao Cường là đạt đủ điều kiện vượt qua cửa ải thứ nhất. Nhàn Vân Lão Nhân đương nhiên hi vọng nhiều.

Nhưng nếu như Cao Cường cũng thất bại, vậy thì Nhàn Vân Lão Nhân chỉ còn nước đem truyền thừa ném tới một hoang đảo nào đó tại ngoài hải vực. Để cho người hữu duyên ngang qua lượm cái lậu đi. Lão nhân gia không hứng thú tiếp tục công việc.

Tóm lại còn có mấy năm ngắn ngủi, Nhàn Vân Lão Nhân ý định là muốn tranh thủ trước khi nằm xuống, liền toàn lực bồi dưỡng chỉ dạy cho Cao Cường.

Truyền thụ bằng hết những ngón sở trường, sau này hắn đem đi quậy tung hải vực. Nhất là Cao Cường đập bẹp truyền nhân của đám lão bằng hữu thì lại càng ngon. Nói chung là chỉ mới nghĩ nghĩ tới thôi, Nhàn Vân Lão Nhân liền thấy vui vẻ muốn chết.

“Cách..” – Đang mãi mê suy nghĩ, Nhàn Vân Lão Nhân liền thấy cửa đá mở ra.

Tiếp đó là Cao Cường chạy xồng xộc ra ngoài, trên tay cầm chiếc búa gi sét loang lổ, bất mãn nói:

“Sư phụ, truyền thừa đâu a? Ta vào làm gì thấy truyền thừa gì? Thấy có mỗi chiếc búa này vút chổng chơ trên bàn. Làm sao ta thấy mình như bị chửi thế này? Nhận được cái búa?”

“Mua Hahaaaaaaa..” – Nhân Văn Lão Nhân bỗng đứng ngửa mặt cười vang.

Với tầng thứ của lão nhân gia mà không kiềm chế thì thờ thời cũng sập cả toà thành. Huống chi lúc này lại còn cười thả phanh, chỉ khổ Cao Cường liền phun một ngụm máu ngã lăn quay.

“Ách..” – Nhân Văn Lão Nhân giật mình, ngay tức thì ngậm miệng chạy tới. Kiểm tra thấy Cao Cường chỉ choáng váng mà bất tỉnh chứ không việc gì, liền thở phào lau mồ hôi trên trán.

Không thể coi thường chiếc búa trông gì sét bắn thiêu này được đâu. Nó mới thực sự là truyền thừa mà bao đời Các Chủ Hoả Vân Các vẫn luôn toàn lực tìm kiếm người kế thừa đấy.

Mặc dù điển tịch ghi chép rất mơ hồ, nhưng chiếc búa này nghe đồn từ trên kia rơi xuống. Nhìn trông nhỏ xíu vậy thôi chứ thực ra nặng không có đôi thủ, rất là không tầm thường đâu.

Khi xưa Nhân Văn Lão Nhân không lập lời thề sẽ toàn lực tìm kiếm chủ nhân cho nó, thì khỏi mơ tới chuyện nhắc nổi món pháp bảo không gian lên. Cái này gọi là nhục cứ như chó.

Giờ thì tốt rồi, không, phải nói là phi thường tốt.

Thực sự Nhân Văn Lão Nhân không biết dùng ngôn từ gì để mà miêu tả hạnh phúc của mình lúc này. Nhẹ nhõm, vui mừng, hân diện, đặc ý? Có nên nhảy múa ăn mừng một phen?

Mà thôi, Nhân Văn Lão Nhân từ từ vật giới lấy ra mấy bình dược thủy, cẩn thận rót cho Cao Cường uống từng chút một. Trong đầu thuận tiện nghĩ tới việc chạy một chuyến săn bắt vài chỉ yêu thú mang về bồi dưỡng tâm bổ cho đệ tử yêu quý mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thử thách

“Khụ.. Khụ.. Khụ..”

Sau năm phút được cho uống dược thủy, Cao Cường rốt cuộc cũng tỉnh lại. Có điều hần khó tránh khỏi kịch liệt ho khan một tràng thì mới giảm bớt cảm giác đau nhức nơi lồng ngực.

Liếc thấy ngồi xồm bên cạnh là Nhân Văn Lão Nhân mặt mũi lúng túng, Cao Cường thều thào nói:

“Sư phụ, ta tổn thương sâu sắc. Lão nhân gia ngài nhất định phải đền bù mới được”

“Póc..” – Đưa tay búng một cái vào giữa trán của hần, Nhân Văn Lão Nhân trừng mắt khề quát:

“Hết trừ vật giới lại tới phi kiếm đều cho ngươi rồi, còn đòi hỏi cái gì nữa? Không muốn ăn đòn thì ngồi dậy mau, đừng vọng tưởng có thể ăn vạ trước mặt ta”

“Chép..” – Cao Cường bắt đắc dĩ ngồi dậy, thấy tay vương vịu mới nhớ tới chiếc búa. Không khỏi nhấc tay nâng nó lên, ừ ừ đối Nhân Văn Lão Nhân tỏ khổ:

“Sư phụ, ngài trêu đùa ta đủ khổ. Ta mò khắp phòng nào thấy truyền thừa gì? Lão nhân gia ngài buồn chán quá nên dùng nó để mắng chửi đệ tử hay sao?”

Cao Cường đã được chiếc búa nhìn trúng, Nhân Văn Lão Nhân không lý gì che giấu thêm. Bởi vậy liền cười sang sảng tí mĩ giảng giải một lần cho hần nghe:

“Truyền thừa chức nghiệp đúng là có, nhưng như ngươi đã từng thắc mắc, sư phụ bất cứ lúc nào cũng có thể truyền thụ được cho ngươi. Để ngươi tiến vào gian phòng cũng không phải sư phụ dối hơi bày trò, bởi chiếc búa này thực sự là món đồ vô cùng quý giá”

“Nhưng truyền thừa quá lâu đời, cho nên ghi chép về nó hầu như không có. Chỉ biết rằng đã trải qua rất nhiều đời Các Chủ vẫn luôn tìm kiếm của nó chủ nhân. Và khi đem nó nhắc khỏi chiếc bàn trong phòng, ngươi liền chính là chủ nhân chiếc búa quái đản này”

“Theo ta suy đoán thì chiếc búa này hần đang trong trạng thái phong ấn. Hình dáng thực sự trông thế nào thì tiểu tử ngươi phá phong ấn thì mới biết được. Thử quán thấu chân khí, hoặc thâm thấu thần thức, không thì tiến hành tích huyết nhận chủ đi xem nào”

Nhìn chiếc búa, nhìn sư phụ, lại nhìn khối cầu. Cao Cường e dè hỏi:

“Lỡ nó lại hút hút ta thì sao sư phụ? Hay là để ta nghỉ cái vài ngày hồi phục?”

Lắc lắc ngón tay chỏ, Nhân Văn Lão Nhân không đồng quan điểm nói:

“Tình huống kia là do ngươi nên mới phát sinh. Lần này làm sao giống được”

Vẫn y nguyên e ngại, xong Cao Cường vẫn là thử nghiệm quán thủ chân khí. Đáng tiếc không có nửa xu phản ứng, chiếc búa trông vẫn gỉ sét đồng nát như cũ.

“Tích huyết xem nào” – Nhân Văn Lão Nhân không khỏi trừng mắt thúc dục.

Không còn cách nào khác, Cao Cường đành nhẹ nhàng đem chiếc búa đặt xuống sàn. Sau đó cắn phá đầu ngón tay rồi nhò lên phần cán chuôi búa một giọt máu.

“Phụt.. Phụt..” – Giọt máu vừa rơi lên cán liền bị hấp thu mất, chỉ trong nháy mắt chiếc búa bộc phát ra ánh sáng hoàng kim lấp lánh, nhìn trông khá là đẹp mắt.

“Vèo..” – Đang yên đang lành chiếc búa đột nhiên bay lên.

Trong cái nháy mắt nó đã nằm trong tay của Cao Cường rồi. Chỉ là hần rất nhanh thì phát hiện ra điểm không đúng, vừa ra sức vung tay, vừa la lên quang quác:

“Sư phụ cứu ta, thứ quái quỷ này đang hút máu ta. ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ..”

“Sư phụ cứu ta, ta thấy cơ thể bắt đầu lạnh lạnh”

“Sư phụ, ngài nhìn tâm nhìn ta chết đi sao?”

“Sư phụ, ngài muốn tóc bạc tiền tóc xanh?”

Chuyển di ánh mắt từ chiếc búa sang Cao Cường mặt mũi tái nhợt, Nhân Văn Lão Nhân từ từ vật giới lấy ra một thứ gì đó màu đỏ, cứ thế nhét vào miệng hần và nói:

“Nhai rồi nuốt xuống đi”

Mùi tanh tươi xộc thẳng từ vòm họng lên khoang mũi, buồn nôn kinh khủng xong Cao Cường vẫn phải cố mà nhai và nuốt. Sư phụ là sẽ không cho hần ăn bậy bạ đâu.

Hiệu quả đúng là nhanh vô cùng, giây lát thôi cơ thể hần ấm áp hần lên.

Có điều cái búa quỷ quái kia hút chưa đủ, chẳng mấy chốc hần liền lại lạnh lạnh.

Chỉ là chưa đợi hần hô to gọi nhỏ, sư phụ đã lấy ra thứ đồ đỏ đỏ kia nhét vào miệng hần. Nhai nuốt ầm người lên, sau đó cái búa liền hút cho lạnh thấu. Cứ thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, có bao nhiêu lần và bao nhiêu lâu thì Cao Cường chẳng còn khí lực để mà đếm nữa.

“Cạch..”

Chiếc búa “nhả” tay hần ra mà lăn xuống mặt sàn, Cao Cường cũng tức thì cảm nhận được máu ngừng bị hút. Trong lòng không ngừng kêu gào sao số khổ thế này?

Lần nào nhận truyền thừa cũng bị hành cho toi tã, nhục không chịu nổi.

Nhân Văn Lão Nhân tiếp tục từ từ vật giới lấy ra một món đồ rồi nhét vào miệng hần. Thứ này mềm mềm và mùi hương rất thơm, vừa vào miệng lập tức tan thành dòng nước ấm. Cao Cường đem nuốt xuống bụng, mấy giây sau liền thấy khí lực phục hồi nhanh như ăn cắp.

Ngắn ngủi vài phút hần đã có thể ngồi bật dậy, tất nhiên phải nhân cơ hội ăn vạ một phen:

“Sư phụ, có đồ tốt mà ngài không cho ta dùng sớm? Tâm linh ta tổn thương vô cùng sâu sắc”

“Tâm linh nói sau đi” – Phất phất tay, Nhân Văn Lão Nhân ánh mắt tập trung dưới sàn: “Tiểu Cường à, với thứ này thì ngươi có muốn từ chối truyền thừa của Hoả Văn Các cũng không được”

Nghe vậy Cao Cường tính tò mò bốc cháy hừng hực, liền quay đầu nhìn tới “chiếc búa” quỷ quái kia.

Tạo hình của chiếc búa có thể nói là đã thay đổi hoàn toàn. Khi trước xám bạc gỉ sét bẩn thỉu, hiện giờ toàn thân một màu đen bóng, hoàng kim linh văn đồ án chạy ngang dọc. Điểm đặc biệt là chiếc búa có tạo hình giống y như đũa với búa mà đám quan toà hay sử dụng để gõ gõ.

“Hừm” – Chẳng hiểu sao quan sát chiếc búa này, Cao Cường có cảm giác rất không được thoải mái. Càng nhìn càng bí bách bức bối, chỉ giây lát mi tâm hần nhú lại thật chặt.

Nhân Vân Lão Nhân phát hiện điểm không đúng, quay sang cau mày hỏi:

“Tiểu tử ngươi làm sao mà nhăn nhó thế kia?”

Trầm tư chốc lát, Cao Cường liền áy áy đối Nhân Vân Lão Nhân nói ra:

“Sư phụ, đệ tử muốn nói vài câu với nó. Có điều đệ tử e ngại sẽ chẳng đi đến đâu. Điều này đồng nghĩa đệ tử chỉ có thể từ bỏ nó..”

Trầm mặc nhìn hần thật lâu, Nhân Vân Lão Nhân mới nhếch miệng cười, vỗ vai hần và nói:

“Tới, cùng lắm đem nó vứt lại chỗ cũ. Đệ tử của ta không việc gì phải vì một món đồ mà chịu uỷ khuất”

Trong lòng cảm động rung rung, Cao Cường nặng nề gật đầu đáp lại sư phụ. Sau đó mới lần nữa quay sang nhìn chiếc búa, thái độ biến chuyển hết sức lạnh lùng:

“Không hiểu sao ta có cảm giác ngươi đang cố ảnh hưởng tâm trí của ta. Thật nực cười, một thứ đồ vật muốn điều khiển suy nghĩ của ta? Chẳng thà tuyên bố để ngươi biết rằng, trên đời này không thứ gì có thể điều khiển được ta. Cho dù có là vận mệnh, có là lão tặc thiên, có là bất cứ thứ khủng bố gì đi nữa, dám dè dặt ta, có một ngày ta sẽ đâm đạp chúng dưới chân mình”

Cao Cường cũng không biết rằng khi hần nói ra những lời này, sau lưng hần hư ảnh người áo trùm đen tự động hiện lên. Chỉ là lớp áo trùm đen mau chóng tiêu tán đi, lộ ra nhân ảnh có khuôn mặt giống y hệt Cao Cường hần.

Có điều nhân ảnh này còn hơi mơ hồ, điểm nổi bật và thấy rõ nhất cũng chỉ có mái tóc dài màu tím sẫm. Cao Cường sẽ phải tu luyện thêm một thời gian dài nữa, thì nhân ảnh này mới ngưng tụ càng thêm sắc nét và chân thực.

Theo cảm nhận của Nhân Vân Lão Nhân thì nhân ảnh này bộc phát ra khí thế bá đạo hơn so trước đó không chỉ đơn giản là gấp vài lần. Và với tốc độ tăng trưởng thế này thì rất nhanh Cao Cường sẽ đột phá tới tầng thứ ba của Thế.

Nhân Vân Lão Nhân trong đầu mừng rỡ, hình ảnh Cao Cường đem đám truyền nhân của lão hữu lời ra giữa chợ mà vui dập. Càng nghĩ càng thấy vui mừng, Cao Cường hiện tại có đem búa chuy đi bán đồng nát cũng chẳng sao.

Trong khi Nhân Vân Lão Nhân đang ảo tưởng sức mạnh, Cao Cường ánh mắt lạnh lẽo tán đi. Thay vào đó là cái nhìn hờ hững vô cảm, hần đối chiếc búa lạnh nhạt nói:

“Ngươi có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn quy thuận, và hai là trở thành kẻ thù của ta. Trong ba hồi thở không đưa ra câu trả lời, ta mặc định xem ngươi là kẻ thù”

Ừm, đúc kết từ hàng đồng tiểu thuyết trên mạng mới nhả ra được một câu, Cao Cường cảm thấy mình lúc này hần phi thường khí phách đi. Giống như quân vương chiều mộ tướng tài vậy đó. Tuy vị tướng chỉ là một cây búa, nhưng đã làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết.

Nghe đệ tử tuyên bố xanh rờn, Nhân Vân Lão Nhân hai tay lặng lẽ tích tụ chân nguyên. Đương nhiên là để bảo hộ cho hần an toàn, lỡ chuôi búa chuy nổi điên nện cho Cao Cường một cái toi luôn thì phiền. Nói chung cần tắc vô áy náy, lão nhân gia liền cảnh giác cao độ.

“Cạch.. Cạch.. Cạch..”

Chưa tới hồi thở thứ hai, chiếc búa vốn nằm im lìm liền nảy tung tung. Để rồi sau đó nó một lần nữa bộc phát ra thứ hoàng kim ánh sáng lấp lánh chói lòa cả hai mắt.

Sau vài giây ngắn ngủi, thứ ánh sáng chói lòa này tiêu tán đi. Và thay vì nằm dưới đất thì chiếc búa phiêu phù lơ lửng tại khoảng cách 1 mét ngay đằng trước mặt hần.

Chiếc búa quái quỷ này nó lại biến hình.

Kích cỡ to lớn hơn trước nhiều.

Cán dài cỡ một mét năm, đường kính nửa cổ tay. Thân búa hình trụ bát giác, dài vào khoảng 90 cm, đường kính tương đương trái bóng rổ. Tổng thể một màu đen kịt, nổi bật lên những đường nét linh vân đồ án màu hoàng kim. Toà ra khí tức phi thường cuồng bạo.

Cao Cường cảm thấy khí phách của mình yếu đi một điểm, nhỏ giọng nói với sư phụ:

“Sư phụ, nó là muốn đánh một trận sao? Phải thắng nó mới chịu quy thuận?”

Lắc đầu mỉm cười, Nhân Vân Lão Nhân đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai của hần và nói:

“Một vài trường hợp binh khí loại hình pháp bảo, khí linh muốn tiến hành thử thách rồi mới quyết định có tự nguyện nhận chủ hay không. Phải biết rằng tự

nguyện nhận chủ tốt hơn dùng các phương pháp tế luyện nhiều. Cho nên tiểu tử ngươi phải hết sức cố gắng lên”

Nhân Văn Lão Nhân nói dứt lời liền phát tay đẩy hán tiến lên. Cao Cường còn muốn hỏi thêm vài câu mà không được. Bất đắc dĩ hán đành đứng dậy xắn tay áo, dáng vẻ du côn nhìn chiếc búa gần giọng:

“Tốt thôi, thử thách thì thử thách. Ta liền cho ngươi cơ hội. Ra kèo đi, muốn chơi thế nào?”

Đáp lại hán, chiếc búa chậm rãi bay tới. Tiếp cận còn khoảng nửa mét nó liền hơi nghiêng thân mình. Cao Cường nhìn nhìn một hồi liền gãi tóc gáy dò hỏi:

“Ngươi là muốn ta khiêng ngươi sao?”

“Ôngggg.”

Chiếc búa khẽ rung một cái, âm thanh vọng ra như thể đáp “đúng”.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Vui mừng và lo âu

Nặng khủng khiếp, nặng không có bằng hữu, nặng không có đối thủ..

Vác chiếc búa trên vai, Cao Cường oằn cả lưng, cúi gập một góc 90 độ, đứng đó mà hai chân run run lắc lư đánh võng, đầu gối va đập vào nhau cứ “cộp cộp”.

Muốn di chuyển ư? Khỏi mơ mộng làm gì.

Cố sao cho vẫn đứng được thôi là đã thấy khoai sợ lắm rồi.

“Tạch.. Tạch..” – Phút chốc quần quanh cơ thể hán lòi quang lập loè. Rõ ràng Cao Cường không hề vận dụng đến chân khí, mà chẳng hiểu sao chân khí lại tự động lao ra.

Oái oăm ở chỗ bởi Cao Cường không tiến hành khống chế, cho nên chân khí chẳng có mấy may hỗ trợ. Thành ra búa thì vẫn cứ nặng, còn lòi quang chi là thị uy làm màu.

Từ đầu đã không dùng chân khí, hiện giờ mà dùng tới liền què độ. Cho nên Cao Cường vẫn cứ là cắn răng nín nhịn, quyết tâm chỉ dựa vào nhục thân tiếp tục chống đỡ.

Từng giây từng phút trôi qua, lòi quang đem hán cùng với chiếc búa bao phủ kín mít. Nếu nhìn bằng mắt thường thì chỉ thấy được một chùm lòi điện tím ngắt lập loè mà thôi.

Phía trên đỉnh đầu, nhân ảnh Thế lại một lần nữa hiển hiện ra, tương hồ với lòi quang chớp loé phía dưới tạo thành cảnh tượng giống như Cao Cường đang ngồi trên đám lòi vân.

Trông khá là ông kễnh, có chút gì đó khí thế dọa người.

Điểm đáng mừng là theo thời gian trôi qua, nhân ảnh càng lúc càng sắc nét. Đoán chừng khoảng cách tới lúc ngưng tụ thành hình ảnh chân thực cũng không còn quá xa xôi.

Từ tình huống này Nhân Văn Lão Nhân hiểu ra búa chuy đang thử thách tâm trí của Cao Cường là chính. Chứ giờ nó nâng sức nặng lên thì đệ tử của lão không nằm bẹp mới lạ.

Đưa tay vân về chòm râu bạc trắng, Nhân Văn Lão Nhân trầm nghĩ liệu có nên chuẩn trước. Chứ chốc nữa đệ tử hỏi búa chuy cấp bậc gì mà không trả lời được thì nhục nhã.

“Oành..” – Một tiếng động lớn đột ngột vang lên, sàn nhà khẽ rung lắc.

Nhân ảnh giây lát biến mất, lòi quang cũng dần tiêu tan. Chỉ còn lại Cao Cường nằm sấp thở phì phò, vắt vẻo trên lưng hán là chiếc búa chuy với bản thể đã thu nhỏ trở lại.

Nhân Văn Lão Nhân mau chóng chạy tới, hiếu kỳ thò tay nhắc thử xem.

“Háyyyyy.. Daaaaa..”

“EEEEEE.. EEEEE..”

“LÉNNNNN..”

Đã mệt đứt cả hơi thì chớ, sư phụ không cho uống thuốc thì cũng thôi, lại còn ngồi xổm nghịch ngợm cái gì thế không biết. Hồi được điểm khí lực, Cao Cường liền bắt mắt lâu bàu:

“Sư phụ, ngài có phải ghét bỏ đứa đệ tử này không? Sao chả thấy quan tâm gì ta hết vậy?”

Sau một hồi dùng hết sức bú bình mà vẫn không nhấc nổi chiếc búa lên, Nhân Văn Lão Nhân ngồi bệt xuống sàn thờ phỉ phò. Thuận tiện quay sang nhìn hân dò hỏi một chuyện:

“Tiểu Cường, hiện tại chiếc búa còn nặng không?”

“Không có” – Cao Cường khề lắc đầu, đầy nghi hoặc hỏi lại: “Không lẽ sư phụ thấy nặng sao? Ban nãy nó bỗng nhiên thu nhỏ lại rồi nhẹ hều, chắc hẳn thử thách gì đó xong rồi đi”

Lảng tránh vấn đề nặng nhẹ cho đỡ mắt mặt, Nhân Văn Lão Nhân nhú mày phân tích:

“Thử thách hẳn là đã hoàn thành. Chỉ có điều nó vẫn chưa tiến hành tự nguyện nhận chủ. Chẳng lẽ có thiếu sót hay sai lầm ở đâu? Thật là kỳ quái”

Nghe vậy Cao Cường chống tay ngồi dậy, chiếc búa theo đó rơi rụng xuống. Nhìn nó nảy lạch cạch mấy lần mới chịu nằm im trên mặt sàn, chẳng có nửa điểm cảm giác nặng nề.

Cao Cường ngồi khoanh chân ngay ngắn, đưa tay nhẹ nhàng nhấc chiếc búa, tỉ mỉ quan sát một phen.

Khi chống cán búa xuống sàn, liền phát hiện phần đỉnh của thân búa có cái lỗ tròn nho nhỏ, có thể nhét vừa viên bi ve. Nhân Văn Lão Nhân ngồi xổm bên cạnh, nhú mày nói:

“Nhìn đường nét linh văn kết nối tới, búa chuy này thiếu bộ phận là chắc chắn rồi”

Cao Cường đương nhiên tán thành nhận định của sư phụ. Thậm chí hẳn còn ngờ ngợ đoán ra bộ phận còn thiếu này đang ở đâu rồi. Bởi vậy hẳn vỗ lên thân búa, cười cười:

“Sư phụ, giờ bỏ khuyết xong là nó tự nguyện nhận chủ sao?”

Mặt già phỉm đỏ, Nhân Văn Lão Nhân giọng điệu không quá chắc chắn:

“Hẳn là vậy đi, có khi còn phúc lợi thêm võ kỹ truyền thừa gì đó”

Trên mặt phủ kín hai chữ võ kỹ, Cao Cường ánh mắt sáng ngời nhìn tới:

“Sư phụ, là khí linh của nó lưu giữ võ kỹ rồi truyền thụ cho ta?”

Nhếch miệng khề cười, Nhân Văn Lão Nhân chỉ tay tới linh văn trên thân búa và nói:

“Đúng là như vậy, nhưng điểm lợi hại của chuỗi búa chuy này là linh văn đồ án. Nếu ta nhìn không lầm thì có một số linh văn không phải từ luyện khí sư khác hoạ. Mà là do chủ nhân trước đây nhiều lần thông qua nó thi triển các loại võ kỹ mới dần hình thành linh văn”

“Cái này là trong điển tịch ghi chép, không thấy nhắc đến điều kiện hình thành cụ thể như thế nào. Chỉ biết rằng binh khí loại hình pháp bảo đã hình thành linh văn võ kỹ, khi dùng nó thi triển đúng loại võ kỹ đó, công kích sát thương nhận được tăng phúc phi thường lớn”

“Nhìn chung phải những binh khí hình thành linh văn võ kỹ mới xứng đáng được gọi là thần binh lợi khí. Chứ chỉ dân sinh ra khí linh khí hồn thì xa còn chưa có đủ. Có điều muốn vận dụng được thì tu vi phải khá một điểm, như người hiện tại cầm nó đập ruồi không xong”

Đập ruồi không xong? Sư phụ ngài ví von cũng thật là ...

Có điều Cao Cường không có dự định kèn cựa với sư phụ.

Cứ ngồi đó múa may nghịch ngợm cây búa trong tay, có thể thấy cảm giác khó chịu bài xích đã tiêu thất. Chúng tỏ đồ chơi này hiện giờ ngoan ngoãn xuống rồi nha.

Nhân Văn Lão Nhân ngồi xổm một bên nhìn đệ tử chơi đùa búa chuy, không khỏi than ngán thờ dài:

“Đáng tiếc nó có chỗ thiếu hụt. May ra thì phát huy được một nửa uy lực”

“Haha” – Dưới ánh mắt khó hiểu của Nhân Vân Lão Nhân, từ dưới sàn Cao Cường chậm rãi đứng dậy. Rồi đi thẳng hướng cánh cửa đá hiện giờ đã đóng chặt lại.

Đưa tay chỉ khối cầu vẫn luôn toả sáng rực rỡ, Cao Cường quay đầu hướng sư phụ cười nói:

“Sư phụ, ta hoài nghi nó chính là bộ phận còn lại của cây búa”

Nhân Vân Lão Nhân cau mày nhìn tới khối cầu, nghĩ ngợi một chút liền xắn lên tay áo và nói:

“Dù sao búa đã lấy ra, cánh cửa này liền dư thừa. Đứng qua một bên chơi đùa đi, đợi sư phụ giúp người đập tan cửa, rất nhanh thôi sẽ đem khối cầu kia tháo xuống”

“Không cần đâu sư phụ” – Cao Cường vội vàng xua tay ngăn cản: “Ta có linh cảm không cần phải phá cửa cũng mở được xuống. Sư phụ đứng đó xem là được rồi”

“Vậy làm thử đi, không được thì ta còn phá cửa cho mau” – Nhân Vân Lão Nhân phát tay từng mắt thúc dục, nói dứt lời để cho chắc chắn liền lùi lại xa xa một điểm.

Khẽ gật đầu đáp lại, Cao Cường cúi nhìn chiếc búa trong tay. Hi vọng linh cảm là không sai, chứ không thì biết đi đâu để mà tìm kiếm bộ phận còn thiếu sót của nó.

Hít sâu một hơi, Cao Cường đưa chiếc búa chạm tới khối cầu.

“Phùng.. phùng.. phùng..”

Ngay tức thì linh văn đồ án trên cửa đá bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Cây búa trong tay Cao Cường cũng không chịu kém cạnh mà sáng rực lên theo. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, không gian nơi đây liền bị bao phủ bởi thứ ánh sáng hoàng kim long lanh lấp lánh.

Ngay đến Nhân Vân Lão Nhân dùng thần thức mà cũng chỉ nhìn thấy mờ mờ. Dù dễ hiểu rằng hoàng kim ánh sáng này cường độ mạnh mẽ đến nhường nào rồi đi. Có điều cũng chỉ là loá mắt mà thôi, không gây ra sự nguy hiểm nên chẳng cần phải bận tâm tới làm gì.

“Rắc.. Rắc.. Rắc..”

Tiếng rạn nứt khe khẽ vang lên, càng lúc càng dồn dập.

Nhân Vân Lão Nhân phải tập trung cao độ mới quan sát thấy cánh cửa đá đang hiện lên chỉ chút vết rạn. Tiếp sau vài phút, nó hoá thành một đồng cát rù xuống.

Chuôi búa chuy trong tay Cao Cường một lần nữa biến lớn, còn bản thân khối cầu trên cửa đá cũng đã chui tọt vào lỗ tròn trên đỉnh búa từ lúc nào chẳng ai hay.

Có điều điểm khiến Nhân Vân Lão Nhân chú ý quan sát nhất vào lúc này, lại là thứ hoàng kim ánh sáng vẫn luôn phủ kín không gian nơi đây. Khác với những gì đã dự đoán, nó không hề tan biến tiêu thất đi, và cũng chẳng hề bị chuôi búa chuy kia đem hấp thu trở lại.

Nó chậm rãi từng chút một, tổ hợp thành những ký tự cổ xưa, phiêu phù trôi nổi trong không khí.

Lúc này Nhân Vân Lão Nhân nhìn sang thì thấy Cao Cường đứng yên nhắm nghiền hai mắt. Tại hần vị trí mi tâm xuất hiện đồ án ẩn ký tia chớp, liên tục toả ra ánh sáng hoàng kim rực rỡ. Không cần hỏi thăm cũng biết hẳn đây là đang tiến hành tiếp nhận truyền thừa.

Đệ tử nhật nhận được đồ tốt tất nhiên là phải vui..

Nhưng mà Nhân Vân Lão Nhân trong lòng khó ngăn nổi sự lo lắng..

Bởi theo như điển tịch ghi chép lại thì tại trên kia, chỉ có những cường giả đạt tới cảnh giới siêu phàm, được thiên đạo công nhận thì mi tâm mới kết thành ẩn ký.

Đây cũng là biểu tượng đại diện cho thân phận của bọn họ, những người nắm giữ sức mạnh hủy thiên diệt địa, thờ nhẹ cũng đủ khiến một tinh cầu nổ tanh bành.

Nói chung điển tịch miêu tả quá cao siêu xa vời, Nhân Vân Lão Nhân không có điều kiện để chứng thực. Và lại thật hay giả cũng chẳng đáng để quan tâm tìm hiểu.

Hiện tại đã xác định được búa chuy này đúng là rơi rụng từ trên kia xuống. Chủ nhân đời trước của nó là cường giả đạt tới tu vi tầng thứ không bỏ miễn phải bàn đi.

Thế nhưng có siêu phàm đến mấy thì hẳn cũng ngòm củ tỏi rồi còn đâu. Thử hỏi lỡ như hẳn là bị người ta giết chết thì sao đây này? Để mà cắt tiết được cường giả siêu phàm thì chắc con bà nó chắc phải là kẻ có trình độ thuộc dạng siêu phàm trong tầng thứ siêu phàm a.

Đệ tử của lão nhân truyền thừa xong, bị dính vào vòng xoáy ân oán gì đó thì làm sao bây giờ? Bỗng một ngày đẹp trời, từ thiên không rớt xuống một chường đập chết tươi thì quá oan uổng. Càng nghĩ càng xoắn suất, Nhân Vân Lão Nhân rất chỉ là muốn cắt đứt truyền thừa.

Có điều trong khi sư phụ lão nhân gia đứng đó lo nghĩ không yên, thì ấn ký tia chớp tại mi tâm hắn chợt phát sáng càng thêm rực rỡ. Như thể nhận được hiệu lệnh dẫn dắt, những ký tự cổ xưa đang phiêu phù trong không gian liền lũ lượt xông tới dung nhập vào ấn ký tia chớp.

Chỉ vài giây sau, hoàng kim ánh sáng biến mất hoàn toàn, ấn ký tia chớp cũng không còn dấu vết.

Lúc này đến lượt chuỗi búa chuy ra sân, nó rời khỏi tay hắn mà bay lên lơ lửng. Khác biệt lần này không có bộc phát hoàng kim ánh sáng lấp lánh đẹp mắt kia, mà có điểm nhìn trông hơi đáng sợ, bởi vì từ chuỗi búa chuy chậm rãi toả ra thứ hào quang màu huyết hồng đầy quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Lôi

Búa chuy từng là binh khí của một vị đại năng trên kia, nó cấp bậc gì thì Nhân Vân Lão Nhân chịu thua. Chỉ biết rằng nó chắc chắn đã sinh ra khí hồn, chứ không đơn thuần chỉ là khí linh như các loại pháp bảo đỉnh cấp tại dưới hạ giới.

Hiện tại búa chuy bộc phát ra quang mang huyết hồng cũng là điều dễ hiểu. Đây là khí hồn chủ động tiếp nhận máu của chủ nhân đồng hoá nó một cách toàn diện. Phương thức này còn được hình dung bằng cụm từ triệt để nhận chủ.

Chủ nhân còn, búa chuy còn..

Chủ nhân mất, búa chuy tự huỷ theo..

Nhân Vân Lão Nhân đứng bên quan sát mà mặt mũi buồn thiu. Nói chung mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, hiện giờ muốn đệ tử có đủ năng lực chống đỡ địch nhân cường đại..

Vậy thì chỉ còn cách cho đệ tử rèn luyện với độ khó nâng cao một chút.

Tăng số lượng mộc nhân từ năm lên mười. Nâng trọng lực trận từ gấp 10 lên gấp 20..

Chạy tới một góc ngồi xổm xuống, Nhân Vân Lão Nhân từ trữ vật giới lấy ra giấy bút. Vừa suy tư tính toán, vừa tỉ mỉ ghi chép lại những chỗ cần sửa đổi trong giáo án. Hiệu quả tạm thời còn chưa rõ lắm, xong Cao Cường thực đơn hàng ngày chắc chắn có nhiều hành hơn..

Múa bút ghi chép kín mít vài trang giấy, rà soát lại một lượt, Nhân Vân Lão Nhân hài lòng đem thu cất.

Lão nhân gia quay đầu lại thì cũng là lúc huyết hồng ánh sáng vừa tan biến. Búa chuy ngay tức thì hoá thành một tia hắc quang mà bay về hướng đan điền của Cao Cường.

Hiện tại trong đan điền Cao Cường đã có tới ba món đồ, phi kiếm mà lão đưa thì thôi không cần tính tiền. Hai món còn lại xuất sứ đều từ nơi khiến người người khiếp sợ. Chỉ mong chúng không đấu đá tranh giành địa bàn, chứ không thì đệ tử của lão liền khổ không chịu nổi a.

Lại nói tới Cao Cường..

Khi đưa phần đỉnh búa chạm vào khối cầu, mắt hắn liền tối sầm, ý thức theo đó lâm vào hắc ám.

Không rõ đã hôn mê bao lâu, chỉ biết rằng khi tỉnh lại liền thấy bản thân đang trong một sơn cốc nào đó. Quá dễ để hắn nhận ra đây là thần thức bị kéo vào một dị không gian.

Nhớ tới lần đầu tiên nhận truyền thừa của Âm Phủ, quang cầu nện cho đau buốt hết cả óc. Rất có khả năng lần này cũng bị nện cho ngu người, hắn vô cùng muốn chửi thề.

Chỉ là với kinh nghiệm đau thương lần đó, hắn hiểu rằng tránh không có nổi. đành đưa mắt quan sát và thấy một hồ nước nho nhỏ, cùng những loài cây cối hoa cỏ trông lạ hoắc.

Không tìm thấy điểm nghỉ vẫn nào, Cao Cường đưa mắt nhìn hướng phía trong sơn cốc. Theo thể núi thì chỗ đứng hiện tại còn chưa phải tận cùng, vì thể hắn liền tiến thẳng vào.

Bà mẹ nó thứ cò gì đầu cao 3 4 mét, tại đây thần thức lại không sử dụng được. Hết cách Cao Cường đành cầm đầu cầm cổ mà lao nhanh, mất mấy phút mới vượt qua được.

Có điều vừa nhìn tới phía trước, Cao Cường hấn liền cứng ngắc tại chỗ.

Đứng ngay đằng trước là một trung niên nam tử nét mặt vô cùng uy nghiêm. Lại thêm vóc dáng cao lớn được phủ lên bộ hoàng kim chiến giáp, như thể càng tô điểm cho vẻ khí khái oai hùng ở hấn. Đoán chắc khi còn sống, người này hấn phải là một vị tướng khét tiếng nơi chiến trường.

Đáng tiếc, người này đã chết rồi, quá đáng tiếc..

Cao Cường trong lòng cảm khái, ngửa mặt thở dài thườn thượt..

Mà có nên chạy tới vỗ vai an ủi người ta một phen, đánh cái chia buồn gọi là sâu sắc?

Có điều vừa nhìn kỹ lại, Cao Cường cảm thấy ánh mắt người này có điểm hơi cổ quái. Giống như ẩn chứa nét tiêu dung hài hước, ồm, hình như hấn đang nhin cười thì phải.

Quá quý dị, lạnh hết cả gáy, Cao Cường ngay lập tức đi lùi lại phía sau.

“Khỏi cần sợ hãi, ta nếu ác ý thì ngươi sớm đã hồn phi phách tán” – Đúng lúc này hoàng kim chiến giáp nam tử mở miệng lên tiếng. Giọng của hấn trầm bổng và khá là âm áp.

Đáng sợ hơn là giọng nói của hấn như có ma lực, Cao Cường nghe vào cảm thấy vô cùng thân thiết. Như thể bản thân là hậu bối đang lắng nghe trưởng bối dạy bảo vậy đó.

“Vi hai chúng ta đồng căn, ta thuần lồi, ngươi cũng thuần lồi” – Hoàng kim chiến giáp nam tử một lần nữa lên tiếng. Sự thân thiết trong giọng nói của hấn lại càng thêm đậm nét.

“@#%#@#%...” – Cao Cường chỉ có một cách duy nhất, đó là đem Độ Tâm Kinh tụng ra thành tiếng.

Chỉ là rất nhanh Cao Cường nhận ra mình đang làm việc dư thừa. Niệm kinh mỗi cả mồm mà hoàng kim chiến giáp nam tử chẳng hề hấn, lại còn mỉm cười tỏ vẻ thú vị nhìn xem.

Thấy hấn cứng cổ niệm kinh, hoàng kim chiến giáp nam tử cười ha hả nói:

“Ngừng đi thôi, bản kinh thư này ngươi dùng công kích đấm quỳ hồn thì còn được. Chứ ta đã khi nào chết đâu mà phải e ngại nó? À có một chút, nghe lâu liên thấy phiền đi”

“Ách” – Cao Cường tròn tròn mắt, đầy kinh hãi thốt lên hỏi: “Ngươi chưa chết? Lưu lại một tia tàn hồn? Ngươi là muốn đoạt xá ta? Đúng rồi, ta và ngươi cùng thuần lồi gì đó..”

“Ngừng.. ngừng.. ngừng..” – Hoàng kim chiến giáp nam tử ngán ngẫm phát tay ngăn lại, mặt mũi phiền muộn nhẹ giọng giải thích: “Không phải tàn hồn, mà là một tia thần thức”

“Một tia thần thức?” – Cao Cường hoài nghi, mi tâm nhíu chặt: “Sư phụ ta từng nói thần thức là có thể phân tách để làm một số việc, nhưng duy trì thời gian ngắn mà thôi chứ?”

“Vi còn chưa đến lúc để giảng giải cho ngươi biết những kiến thức tầng thứ cao hơn” – Hoàng kim chiến giáp nam tử đơn giản trả lời, rồi đáp không bay lên đỉnh núi sau lưng.

Đang dè chừng đứng đó, Cao Cường bỗng cảm thấy một cỗ niệm lực bao phủ, cuốn lấy hấn bay hướng đỉnh núi. Hiểu rằng có chống cự chỉ là vô ích, bắt đầu dĩ đành để mặc.

Giây lát lên tới đỉnh núi, hoàng kim chiến giáp nam tử sớm đã ngồi xuống, ánh mắt hướng lên bầu trời. Nghĩ ngợi đôi chút, Cao Cường bạo gan đi tới ngồi ngay bên cạnh hấn.

Hai người lẳng lẳng ngồi đó quan sát bầu trời.

Rốt cuộc sau vài phút, Cao Cường không nhịn được, dẫn trước lên tiếng:

“Ngươi là cao nhân phương nào? Rồi thì thuần lồi mà ngươi nói lại nghĩa là làm sao?”

“Haha, biết trước ngươi là không nhịn được tính hiếu kỳ” – Hoàng kim chiến giáp nam tử hài hước nói: “Ta từ trước giờ vẫn được gọi là Lồi, tên cúng cơm do cha mẹ đặt”

“Nguyên nhân bởi ta tiên căn chỉ độc nhất lồi hệ thuộc tính. Trong khi đó tu sĩ thông thường tiên căn tối thiểu là hai hệ thuộc tính. Như sư phụ của ngươi, hấn ngoài chủ tu hoá hệ thì còn có phụ tu mộc hệ. Hấn là một trong số ít những tu sĩ may mắn sở hữu tiên căn trung sinh”

“Còn ngươi thì tương tự với ta, sở hữu duy nhất lồi hệ tiên căn. Những kẻ thuần tiên căn như chúng ta còn kèm theo thuần thể chất, thiên sinh thân cận

linh khí vượt thường nhân. Chỉ cần không quá ngu dốt, thành tựu cam đoan không tồi. Có thể nói là được trời cao chiếu cố”

“Ta hai lần độ kiếp để sét đánh cái thoải mái mà vẫn không sao” – Cao Cường gật đầu nghiêm túc nói: “Sự phụ lúc đó suy đoán rằng ta thể chất có chỗ đặc thù. Sự phụ còn dự đoán ta khi học tập các loại lõi hệ thuật sẽ khá nhẹ nhõm, hẳn là do thân cận lõi linh khí gì đó đi?”

“Haha..” – Hoàng kim chiến giáp nam tử cười sang sảng đáp: “Lợi thế của tu sĩ thuần hệ tiên căn rất lớn, chậm rãi tu hành ngươi sẽ dần tự mình khám phá ra. Có điều phải ý thức luôn nỗ lực chăm chỉ tu luyện. Nếu không ưu điểm hơn người liền trở thành khuyết điểm chí mạng”

“Cái này thì mới vừa rồi ra ngoài đi chơi một chuyến ta liền đã hiểu được” – Cao Cường ngưng trọng gật đầu đáp, rồi mau chóng nghi hoặc dò hỏi: “Ta có cảm giác ngươi sẽ không truyền thụ gì cả. Vậy thế nào lại lôi kéo ta vào đây? Hơn nữa ngươi ngây ngốc trong này làm gì?”

“Haha. Để giải đáp tất cả nghi vấn của ngươi, thì phải bắt đầu từ lúc ta luyện chế ra tiểu hắc chuy đi” – Hoàng kim chiến giáp nam tử cười sang sảng nói. Rồi chẳng thèm quan tâm xem Cao Cường liệu có muốn nghe hay không, hần cứ thế kể ra đầu đuôi câu chuyện:

“Ta nhớ rằng khi đó tiến nhập Lôi Ngục không gian, tình cờ bắt gặp một khối hắc thiết kỳ quái. Không rõ nó đã chịu đựng lõi điện chi lực dày vò bao nhiêu thời gian. Nhưng ta cho rằng nhất định là từ kẻ nào đó đem thả lại nơi đây, muốn lợi dụng lõi điện chi lực tinh luyện nó”

“Điểm đặc biệt là khối hắc thiết này vậy mà đã sinh ra linh trí. Từ bỏ ý định cứ thế thu lấy mang về, ta liền ngồi xuống bên cạnh vừa tu luyện vừa câu thông với nó. Mưa dầm thấm lâu, mật ngọt chết ruồi. Rốt cuộc có một ngày hắc thiết đồng ý để ta mang nó về luyện chế”

“Bản thân ta là một chú tạo luyện khí sư, không nghĩ ngại nhiều ta liền đem hắc thiết đúc thành một chuỗi hắc chuy. Chỉ là khi vừa hoàn thành, khí linh ngay tức thì biến đổi thành khí hồn. Đã vậy phần thân chuy còn tự động ngưng tụ hình thành ba tấm đồ án linh văn vô kỷ”

“Điều này chứng tỏ rằng dù không có ta chú tạo luyện chế, thì sớm muộn hắc thiết vẫn sẽ tự mình biến đổi trở thành một thanh thần binh lợi khí. Đồng nghĩa bản thân khối hắc thiết vốn là con cưng do thiên địa dưỡng dục. Ta chỉ là sớm một bước thúc đẩy nó thành hình”

“Ừm ngươi làm sao xoa huyết thái dương?” – Nói tới đây hoàng kim chiến giáp nam tử quay sang nhìn, thấy Cao Cường hai tay vò vò, vừa thăm hỏi vừa nghi hoặc: “Ngươi đau đầu? Nhưng hiện tại là dưới dạng linh hồn ý thức, xoa thái dương lại có cái tác dụng gì?”

Cao Cường rớt cuộc không nhận được, tức giận trừng mắt mắng:

“Ngươi tóm tắt ngắn gọn không được hả? Dài dòng lê thê ta nghe buồn ngủ không chịu nổi”

Hoàng kim chiến giáp nam tử khí thế oai hùng có điểm yếu bớt:

“Ta phải kể rõ ràng từ đầu thì ngươi mới hiểu hắc chuy mang ý nghĩa trọng đại thế nào chứ? Mà thôi được rồi, tiếp theo ta liền nói ngắn gọn điểm. Thế đã được chưa?”

Ra sức gật đầu, nghĩ nghĩ Cao Cường liền cẩn thận nhắc nhở:

“Tốt nhất lược bỏ hết đi. Ngươi nói luôn lý do kéo ta vào đây làm gì là xong”

Mặt mũi thất vọng thấy rõ, hoàng kim chiến giáp nam tử cổ vót vát:

“Không hiểu kỳ nguyên nhân ta đem bảo vật như hắc chuy thả xuống hạ giới sao? Đảm bảo ta nói ra, ngươi nghe không hề thấy buồn ngủ”

Mặt hàng này một mình ngây ngốc trong đây lâu quá đây mà, tên thì ngắn mà rõ lắm mồm. Giờ không ngoan ngoãn ngồi nghe, hẳn không chịu thả cho ra ngoài liền nhục.

Trong lòng có điểm xoắn quẩy, Cao Cường ra vẻ rộng lượng phát tay:

“Được rồi ngươi kể đi xem nào. Chỉ có điều nhớ nói cho ngắn gọn thôi. Chứ dài dòng quá thì không chỉ mình ta khó chịu đâu, mà còn rất nhiều kẻ nữa sẽ nổi khùng lên đấy”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: Nợ ân tình

Vừa đồng ý nghe tiếp một cái, hoàng kim chiến giáp nam tử mặt liền mừng như kiêu ta đây mưa có mỗi 10 vé lô tô nhưng vẫn trúng giải nhì, đã thế mở rương thần bí lại còn ra linh tuyến. Đơn giản là trông phi thường đáng ghét, hết sức gọi đòn tìm đánh.

Cao Cường sắc sảo hồi hận, nhưng lời đã nói ra là không thể rút lại. Nam nhân sống là phải chịu trách nhiệm với lời nói và hành động của mình.

Ví dụ đã không biết sống chết coi bỏ y phục của nữ nhân, thì phải khi phách hiện ngang mà khoác lên người nàng ta một bộ váy cưới chẳng hạn.

Thấy hấn mặt nhẵn như con khỉ, hoàng kim chiến giáp nam tử bắt mắt cau mày:

“Có nhất thiết phải làm ra vẻ oan uổng như vậy không? Cùng lắm ta không kể nữa là được chứ gì?”

Không một chút nề nang e dè đối phương, Cao Cường tùy tiện phát tay qua loa nói:

“Muốn nói muốn kể cái gì thì làm luôn đi. Ta nghiệp lớn trọng đại, không rảnh ngứa ngáy ở đây”

“Àiiii ừ...” – Hoàng kim chiến giáp nam tử bỗng đứng thờ dài, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Cường ép bản thân phải phốt lờ mọi thứ xung quanh chưa hẳn đã tốt. Đánh rằng sẽ giúp ngươi tránh rơi vào cảnh lo chuyện bao đồng. Nhưng số mệnh đã an bài thì ngươi trốn kiểu gì?”

“Ta biết vì biến cố thừa nhỏ, ngươi là không nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ của đám Âm Phủ. Chỉ là đã bao giờ ngươi tự hỏi xem bản thân có thực sự chán ghét khi giúp đỡ một ai đó?”

“Chưa bao giờ đi? Bởi tâm tư của ngươi còn vướng víu quá nhiều mối quan ngại. Thôi thì thân là một tiền bối, ta liền nói thẳng luôn. Ngươi là không thể nào chán ghét làm việc thiện”

Từ từ đã, người này là đang nói cái WTF gì đây?

Chuyện nợ xọ chuyện kia, đã thế còn chẳng liên quan gì nhau?

Cơ mà Đa Phúc, dân tổ lái không chuyên này làm sao biết được nhiều chuyện như vậy? Quý Sai từng nói là không thể nào tiến hành đọc nội tâm của một tu sĩ đâu đấy? Cao Cường hoài nghi tại thân thể của mình lúc này nhịp tim gia tốc, não bộ chắc hẳn cũng chuẩn bị sung tấy lên.

Hít sâu một hơi, Cao Cường ngưng trọng nhìn đối phương mà hỏi:

“Ngươi nhìn thấu tâm tư của ta sao? Việc này quá khó tin”

Khe khẽ lắc đầu, hoàng kim chiến giáp nam tử hướng lên bầu trời nói:

“Thông qua cửa ải thứ nhất ta có thể tiếp xúc ký ức của người tiếp nhận truyền thừa. Tâm địa thiện lương vậy khỏi cần phải nghĩ. Còn nếu xác định là kẻ không ra gì thì đánh cho hồn phi phách tán. Chẳng may thất bại thì để bản tôn rút xuống một chương đập tan tinh cầu này là xong”

Hồn phi phách tán? Một chương đập tan tinh cầu?

Cao Cường cho rằng cơ thể lúc này chắc chắn ướt sũng mồ hôi lạnh. Còn may bản thân không phải là “kẻ không ra gì” trong mắt đối phương. Nếu không sẽ chẳng còn gì để mà nếu.

Không biết hấn đang xoắn quẩy, hoàng kim chiến giáp nam tử tiếp tục nói:

“Bởi đã xem hết ký ức của ngươi, cho nên hiện tại thông qua vẻ mặt ta cũng đoán được ngươi đang nghĩ cái gì. Đoán chắc ngươi đã từng đặt một biệt danh cổ quái nào đó cho ta. Ừm, không thiếu được thô tục mắng chửi vài câu đi. Cái gì mà WTF, rồi đậu xanh đa phúc chẳng hạn”

Con mẹ nó, gặp quý.

Cao Cường linh hồn ý thức màu sắc biến đổi xám đen. Liên tục tự hỏi có nên đánh cái gọi là quý lạ? Chứ cứ bị dọa thế này thì không khéo sợ quá linh hồn tự tìm đường chết mất thôi.

Hoàng kim chiến giáp nam tử quay sang nhìn hấn, mỉm cười đầy đắc ý:

“Ừm hiện tại hấn là nghĩ con mẹ nó gặp quý, rồi thì muốn quý?”

Theo bản năng đưa tay lên xoa vuốt lồng ngực, Cao Cường cảm thấy phi thường may mắn khi cơ thể không ở đây. Chứ lỡ bị nhồi máu cơ tim mà lăn đùng ra chết thì quá là oan uổng.

Quý thì đương nhiên là không muốn quý. Có điều phải thể hiện chút lòng thành mới được.

Cao Cường đứng phắt dậy, hai tay chấp lại, cúi người thi lễ và khề nói:

“Tiền bối, ngài trở lại với chủ đề chính đi thôi. Làm ơn”

“Ngồi xuống đi” – Phát tay khề đáp, hoàng kim chiến giáp nam tử một lần nữa nhìn hướng lên bầu trời. Chỉ trong giây lát, vẻ cột nhà mới vừa rồi tán biến không còn dấu vết:

“Hoàng Kim Thánh Lô như ta, hay Hắc Âm Quỷ Lô như ngươi, khác biệt về tên gọi, nhưng tính chất là như nhau. Và ngươi có cố gắng phớt lờ cảm xúc đến mấy cũng không thay đổi được sự thật, đó là Lô đại diện cho chính khí, là thứ đứng đầu trong danh sách những khắc tinh của tà vật”

“Tất nhiên ngươi là có lý do chính đáng, và ta cũng không có ý phê phán quan điểm lâu nay của ngươi. Chỉ có điều thân là tiền bối đi trước, ta khuyên ngươi hãy cởi mở tấm lòng. Rộng lượng để quá khứ trôi qua một cách đúng nghĩa. Chứ đừng có nói mồm rồi trong lòng lại luôn canh cánh”

“Một điểm nữa đó là không cần phải quá dè chừng Âm Phủ. Hết hợp đồng ngươi có thể thẳng thừng cắt đứt quan hệ. Hơi bất tiện nên ta không thể tiết lộ quá nhiều, nhưng cam đoan đám Âm Phủ tuyệt đối không dám khó dễ ngươi. Thoải mái mà ngênh ngang đi, muốn quậy sao thì quậy”

“Ài..” – Thở dài một hơi, Cao Cường đưa mắt nhìn lên bầu trời: “Tiền bối cũng biết ta xuất thân thế nào. Mặc dù tu luyện đã hơn hai năm, xong đến giờ ta vẫn cảm thấy mình như đang trong giấc mơ”

“Có lẽ khi nào tư duy hoàn toàn đi theo chiều hướng của một tu sĩ, lúc đó ta mới gạt bỏ được trói buộc của thứ cảm xúc vụn vặt. Kể ra thì hơi chút phức tạp, nhưng ta tạm thời chưa muốn thay đổi”

“Haha” – Hoàng kim chiến giáp nam tử cười ngai ngùng nói: “Ta hiểu được, nhưng ngặt một nỗi ta sinh trưởng trong hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt. Không có đủ trải nghiệm để đưa ra lời khuyên”

“Không không không..” – Cao Cường liên tục xua tay: “Tiền bối hiểu lầm, ta không phải xin lời khuyên. Thực ra ý ta là còn vài việc ta cần đối mặt trực tiếp, sau đó mới thoải mái để quá khứ qua đi”

“Ra là vậy” – Hoàng kim chiến giáp nam tử gật đầu hiểu ra, rồi lần nữa nhìn lên bầu trời: “Nhân sinh vốn như mộng ảo, tu hành đại đạo càng leo lên cao lại càng thần bí khó dò. Bởi vậy nếu ta là ngươi, cho dù biết đây chỉ là trong giấc mơ, vẫn sẽ phấn đấu để nó trở thành một giấc mơ thật hoành tráng”

Vị tiền bối này nhân sinh phải chăng quá suôn sẻ? Không hiểu thế nào là trèo càng cao ngã càng đau? Tiền bối, đời không như là mơ. Bớt bớt ảo tưởng sức mạnh thì mới tốt.

“Kỳ quái..” – Hoàng kim chiến giáp nam tử đột ngột quay lại, nhìn hẩn chăm chăm: “Lần này ta không hiểu ngươi đang suy nghĩ gì. Có cảm giác ngươi không tán đồng ý kiến”

“Haha, mỗi người cần phải có bí mật của riêng mình chứ?” – Sáng khoái cười nói đáp lại, Cao Cường trong đầu có điểm, liền mau chóng chuyển hướng câu chuyện: “Mà đến giờ tiền bối vẫn chưa nói lý do kéo ta vào đây làm gì? Hơn nữa tiền bối chắc hẳn là người ở trên kia?”

Ánh mắt hải hước liếc qua hẩn một cái, hoàng kim chiến giáp nam tử lại quay lên nhìn bầu trời:

“Nhìn vào hắc chuy ta nghĩ tới hai chữ cơ duyên. Đã vậy còn khá kỳ lạ khi mà ta có linh cảm nếu giữ nó lại bên mình sẽ thật là đáng tiếc. Trần trọc suy tư nhiều đêm, ta liền tách ra một tia thần thức và đem nó xuống hạ giới. Lang thang vô định mấy trăm năm thì đến tinh cầu này”

“Một tinh cầu có sự sống nhưng chưa hề xuất hiện bóng dáng nhân loại. Linh cảm kỳ lạ lại tới, ta liền luyện chế một không gian pháp bảo, đem hắc chuy phong ấn. Còn tia thần thức này thì ấn vào Long Châu chờ đợi. Vừa để kiểm tra nhân cách, vừa thuận lợi trao truyền thừa”

“Ta đợi năm trăm vạn năm mới có tu sĩ tiến vào, đáng tiếc hẩn không phù hợp. Rồi tiếp qua thêm năm trăm vạn năm nữa, vẫn không có kẻ nào điều kiện phù hợp. Sau đó không gian pháp bảo bị một gã đem đi giấu. Mãi tiếp năm trăm vạn năm sau mới lại có tu sĩ mò vào trong này”

Ánh mắt sáng rực như vừa phát hiện ra lục địa mới, Cao Cường đầy hớn hờ lên tiếng ngắt lời:

“Tiền bối, ta hiểu được ngại vì sao suốt ngày cứ nhìn lên bầu trời trống không phía trên rồi. Có phải là tiền bối đang thăm chửi lão tặc thiên?”

Hoàng kim chiến giáp nam tử trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ, thật lâu sau mới lắp bắp nói:

“Làm.. làm.. làm sao ngươi biết?”

Hất tóc bảnh bao, Cao Cường đắc ý giải đáp:

“Ngồi xổm trong này tận 1500 vạn năm, không tu luyện thành thực thói quen ân cần hỏi thăm mẫu thân lão tặc thiên mới lạ”

“Haha, không sai, ta đem toàn bộ nữ tính nhà lão ra thăm hỏi” – Hoàng kim chiến giáp nam tử cười đầy sáng khoái, dứt lời liền khoát tay tiếp tục câu chuyện dang dở: “Gã tu sĩ tiến vào cũng không vừa ý ta. Có điều phủ bụi quá lâu rồi a, ta liền bơm cho hẩn cái truyền thừa chú tạo luyện khí”

“Gã này sau đó thành lập cái gì mà Hoả Vân Các, lấy luyện khí làm đầu. Cứ cách mấy chục năm lại dẫn một tu sĩ trẻ tuổi vào nhận truyền thừa. Ta mặc dù đã giảm điều kiện vượt qua cửa ải thứ nhất xuống, nhưng đáng tiếc không kẻ nào nhắc nhở hắc chuy lên. Ta bắt đầu nản lòng thoái chí”

“Lực lượng tiêu hao gần như cạn kiệt, tia thần thức này khó có thể duy trì được thêm. May mắn, hẩn là lão tặc thiên bị chửi cho thấy phiền, ngươi rút cuộc đã tới nhắc hắc chuy lên. Hơn nữa nhờ có ngươi cung cấp hồn lực, hiện giờ ta đủ lực lượng để trợ giúp ngươi giải quyết phiền não”

Phiền não của ta? Cao Cường không khỏi nhìn chăm chăm đối phương

Cao Cường trong lòng đúng là có nỗi khổ tâm. Oái oăm là vấn đề này lại không thể nói cùng sư phụ. Thậm chí hắn còn đốt hàng trăm lá Độ Âm Phù, vứt bỏ hết thầy mặt mũi chỉ để cầu Bạch Lân trợ giúp. Thế nhưng gã quý khốn nạn kia không có lấy một câu trả lời.

Hắn cho rằng Bạch Lân không có cách nào nên mới giữ im lặng.

Hít sâu một hơi, Cao Cường nghiêm túc nhìn đối phương mà hỏi:

“Ngươi chắc chắn có thể sai quyết? Là giải quyết được mà không phải chỉ thử vận may?”

“Vội vàng về này thì chắc chắn ngươi sẽ lựa chọn từ bỏ cơ hội được ta trực tiếp truyền thụ võ kỹ đi a” – Hoàng kim chiến giáp nam tử chép miệng nói, xong rất nhanh nghiêm túc gật đầu: “Triệt để giải quyết, cái này là ta lấy danh dự của mình ra đảm bảo với ngươi”

Khe khẽ gật đầu, Cao Cường thẳng thừng mà hỏi:

“Điều kiện là gì?”

Đưa tay về cằm suy nghĩ, vài giây sau hoàng kim chiến giáp nam tử cười cười nói:

“Tính ra thì ngươi có thể xem như là đệ tử của ta, có điều để ngươi được yên tâm, vậy thì ngươi nợ ta một món nợ ân tình đi. Nếu ngươi còn sống để đạt tới trình độ gặp được bản tôn của ta, lúc đó sẽ nói chuyện sau. Như thế nào?”

Dễ thỏa hiệp như vậy? Không sợ bị xử? Có điều nghĩ tới rút xuống một chương liền đập tan tính cầu, Cao Cường hiểu rằng xù nợ vị tiền bối này thì tương đương hỗ trợ toàn thể sinh linh trên Thiên Nhân tinh cầu tập thể đi tạt sạt đây a.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Dim cảm chuy

Kể từ lúc hắc chuy tự nguyện nhận chủ xong, đã suốt mấy tiếng đồng hồ trôi qua mà Cao Cường còn chưa tỉnh lại. Hắn phiêu phù bồng bênh giữa phòng, ngay phía dưới ngưng tụ đồ án linh văn ảo diệu nào đó mà Nhân Văn Lão Nhân xem không có hiểu.

Thú thật là hắn nhận truyền thừa quá lâu, Nhân Văn Lão Nhân bắt đầu có điểm lo lắng.

“Phùng.. phùng.. phùng..”

Đúng lúc này đồ án linh văn bốc lên hào quang rực rỡ, dưới cái nhìn chăm chú của Nhân Văn Lão Nhân, từ cơ thể Cao Cường thoát ra một hư ảnh hoàng kim chiến giáp nam tử.

Hư ảnh dùng ánh mắt uy nghiêm liếc nhìn qua Nhân Văn Lão Nhân một cái, rồi như thể xuyên thấu vào không gian mà rời đi. Chỉ nháy mắt đã không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Ánh mắt uy nghiêm ẩn chứa sắc thái hài hước?

Thế là thế quý nào?

Mà vừa rồi là một tia thần thức, tuy lực lượng yếu một điểm, xong khí thế thì lại to lớn như cả bầu trời. Một cái liếc mắt cũng đủ khiến Nhân Văn Lão Nhân thót tim, quá đáng sợ.

Hư ảnh rời đi, đồ án linh văn tiêu thất.

“Oanh..”

Cao Cường hạ cánh không có nửa điểm an toàn, cứ thế nằm xiêu vẹo dưới mặt đất. Nhân Văn Lão Nhân thấy vậy liền chạy tới ngồi xổm, nhắm mắt hắn và tới dõm dớp:

“Tiểu Cường, dậy mau dậy mau”

“Ui da..” – Linh hồn ý thức vừa trở lại cơ thể, liền thấy má bị vả chan chát. Cao Cường mở mắt nhìn sư phụ cười khổ nói: “Sư phụ, lão nhân gia ngài ghét bỏ ta sao?”

Trong lòng âm thầm thờ phảo nhẹ nhõm, Nhân Văn Lão Nhân vỗ vỗ vai hắn:

“Vừa rồi từ cơ thể người thoát ra một tia thần thức, vậy là thế nào?”

Chống tay ngồi dậy ngay ngắn, Cao Cường cười cười đáp:

“Là người luyện chế ra cây tiểu búa kia đó sư phụ, hần vốn lưu một tia thần thức là để chỉ điểm võ kỹ. Đáng tiếc thời gian trôi qua quá lâu, hần không còn đủ lực lượng để diễn luyện võ kỹ. Dặn dò ta vài câu, khuyên ta tích đức làm việc thiện rồi hẹn gặp lại và cứ thế rời đi”

Nhàn Vân Lão Nhân ngậy ngần cả người, thật lâu sau mới hỏi lại cho chắc:

“Nói như vậy nghĩa là hần còn sống? Chưa có chết?”

Kỳ quái không hiểu sao sư phụ hỏi vậy, xong Cao Cường vẫn thành thật đáp:

“Đúng vậy, vẫn sống khỏe. Ta mới đầu tưởng hần là tàn hồn, liền niệm Độ Tâm Kinh. Bị hần cười đều cho một trận mà xấu hổ gần chết”

Gật gù suy tư chốc lát, Nhân Vân Lão Nhân nghiêm túc dò hỏi thêm:

“Vậy hần có thu nhận người làm đệ tử? Hoặc là có yêu cầu người cái gì không?”

Chép miệng bất đắc dĩ, Cao Cường trả lời giọng điệu đầy buồn bực:

“Hần chỉ nói ta cũng được tính như là đệ tử. Xong có đạt tới trình độ diện kiến được bản tôn của hần hay không thì khó mà nói trước. Người này chắc ở tầng thứ không cao vì quá cao”

“Hắc...” – Nhân Vân Lão Nhân nhe răng cười: “Lấy tâm cao của hần làm mục tiêu để phấn đấu có sao? Ta thấy đám Đại Lực nghiên xem phim có tiểu tử suốt ngày tự nhận là vua hải tặc. Người võ ngực tự nhận Ngọc Hoàng đi, dù sao có động lực theo đuổi vẫn tốt hơn là tu hành vô định”

Mấy người Lực ca chả phải suốt ngày nghe ngài mắng vì tội xem phim hoạt hình đó sao? Cao Cường khoé miệng co quắp, chỉ có điều nghĩ lại thì thấy sư phụ nói cũng không sai.

Đúng là nên đặt ra một mục tiêu để theo đuổi.

Khi trước phạm nhân thì mục tiêu làm cái bác sĩ, mua căn nhà cưới cô vợ. Hiện giờ là tu sĩ, Cao Cường liền đề ra mục tiêu là phải cường đại được như hoàng kim chiến giáp nam tử.

Sở dĩ lấy hoàng kim chiến giáp nam tử làm mục tiêu là vì người này khí phách vô song, đứng hình tượng mà hần hướng tới. Chứ ngọc hoàng đại đế thì thôi đi, bận bịu vỡ mồm ra à?

Thấy hần mặt mũi quyết tâm bùng bùng, Nhân Vân Lão Nhân tò mò dò hỏi:

“Tiểu Cường, người đang mơ mộng cái gì đấy?”

Gật bỏ những suy nghĩ mông lung ra khỏi đầu, Cao Cường lắc đầu cười nói:

“Ta chỉ là cảm thấy khí vận của mình dường như tăng quá mạnh. Hết gặp được sư phụ, lại tới thu nhận truyền thừa này nọ. Nếu đây là giấc mơ, thì có vẻ ta mơ mộng hơi quá đà”

Đưa tay nhẹ vỗ lên bả vai hần, Nhân Vân Lão Nhân tuyên bố đầy nghiêm túc:

“Khí vận hơn người mà không biết tận dụng thì cũng chỉ uống phí. Nhưng mà cứ yên tâm đi, có sư phụ ở một bên kèm cặp, người có muốn quăng ném cơ duyên cũng không được”

Rùng mình rùng mình rùng mình, sau lưng ướt lạnh, Cao Cường rụt rè hỏi:

“Sư phụ, lẽ nào lão nhân gia ngài lại nghĩ ra phương pháp rèn luyện cổ quái gì nữa rồi?”

“Không có” – Khe khẽ lắc đầu, sau đó Nhân Vân Lão Nhân nhả ra một câu khiến hần sợ hết hồn: “Chỉ là độ khó nâng lên gấp cái vài lần. Hi vọng sẽ bối móc được tiềm năng của người bộc lộ ra”

Tiềm năng của ta bị móc cạn rồi sư phụ!!! Cao Cường rất muốn gào thét lên như vậy, có điều nghĩ tới một số chuyện, đành ngậm đắng nuốt cay.

“Muốn gì phải nói” – Thấy hần ngập ngừng, Nhân Vân Lão Nhân cau mày khế mắng: “Nhìn người đáng vẻ thì hần là tính sẵn giết quỷ hồn trở lại?”

“Đúng vậy sư phụ” – Không chần chừ nữa, Cao Cường thẳng thắn nói ra quan điểm: “Hơn nữa ta muốn được tự mình đối địch, cần sinh tử chiến”

Ý nghĩ này đã rong ruổi theo hần suốt từ Bắc Hải trở về. Chỉ là sư phụ quan tâm và lo lắng quá nhiều, những lời này thật sự rất khó để mà nói ra.

“Sẵn quỷ hồn người được phép tự do tác chiến. Nhưng...” – Nhân Vân Lão Nhân nghiêm túc nói: “Khi giao chiến với tu sĩ còn phải nhìn tình huống”

Xua tay ra hiệu để hán dừng lên tiếng, Nhân Văn Lão Nhân tiếp tục giảng giải: “Người thực lực hiện tại đúng là không tệ, nhưng thiếu kinh nghiệm”

“Đành rằng sớm trải nghiệm sẽ gia tăng sức ép cho bản thân. Nhưng cũng tương đương hành vi tự sát. Sư phụ đã sớm vì người tính toán quy trình”

“Quy trình?” - Không hề giả ngu, Cao Cường thật sự đoán không ra: “Sư phụ nói rõ ràng hơn chút đi. Lắp lỉnh không phải sư phụ phong cách a”

“Giao cho người cái nhiệm vụ” – Nhân Văn Lão Nhân cười híp mắt: “Mùa hè gia nhập Cẩm Quân, đoạt danh ngạch tham dự Cẩm Quân giải đấu”

Đa Phúc???

Phi thường không tình nguyện, Cao Cường phiền muộn lâu bầu:

“Đang yên muốn ta gia nhập Cẩm Quân chi vậy? Sư phụ không nói ra được lý do thuyết phục, có bị đánh chết ta cũng không tiếp nhiệm vụ này”

Không có dấu hiệu tức giận, Nhân Văn Lão Nhân vuốt râu nói:

“Người căn cơ đã vững chắc, nhưng nền tảng kinh nghiệm chiến đấu lại gần như chỉ là số 0. Đừng thấy đánh thắng mấy gã tu sĩ bắt nhập lưu mà làm tưởng mình giỏi giang. Thiên tài trẻ tuổi do các thể lực bồi dưỡng ra cường hơn gấp nhiều lần những kẻ người từng va chạm”

“Những thiên tài này đều gia nhập vào các Cẩm Quân phân bộ. Mục đích thứ nhất là thông qua nhiệm vụ nâng cao kinh nghiệm thực chiến. Mục đích thứ hai là tham dự Cẩm Quân giải đấu mỗi 10 năm cử hành một lần. Qua đó so kè hơn thua với những thiên tài thể lực khác”

“Đừng thấy bọn họ chỉ là tu sĩ đại lục mà coi thường. Bởi trong số đó không thiếu những kẻ có sư phụ là tu sĩ hải vực vì buồn chán chạy về đây dạo chơi. Qua tìm hiểu thăm dò, giải đấu sắp tới có những kẻ dù tại hải vực cũng đủ tư cách đặt chân vào hàng ngũ tuổi trẻ thiên tài”

Nghe tới đây máu nóng xộc lên đầu, không chút chần chừ, Cao Cường đối sư phụ nói:

“Ta tham dự, ừm, thuận tiện cảm chức vô địch về nghịch chơi”

“Hắc.. hắc..” – Nhân Văn Lão Nhân thi triển ra nụ cười tà ác: “Người đã có giác ngộ này liền tốt. Phải nhớ rằng nếu không đoạt được quán quân thì đừng trách ta đây độc ác”

Miền nhiệm sư phụ đe dọa, Cao Cường hỏi ra nghi vấn trong lòng:

“Phải mùa hè mới để ta gia nhập Cẩm Quân. Như vậy sư phụ là dự tính mấy tháng tiếp theo để ta vừa nâng cao tu luyện, vừa tranh thủ học tập chú tạo luyện khí sao?”

“Đúng vậy” – Nhân Văn Lão Nhân cười nhe cả răng: “Thời khoá biểu của người sắp tới gồm tu luyện nâng cao, học tập luyện khí và săn giết quý hồn. Mùa hè gia tăng thêm hạng mục đi làm nhiệm vụ bên Cẩm Quân giao cho. Chuẩn bị tinh thần ăn hành ngập mồm đi”

Da đầu có điểm tê dại, xong Cao Cường vẫn cứ là cắn răng đáp:

“Không vấn đề gì”

Dứt lời hán liền triệu hồi hắc chuy ra, nắm trong tay ngắm nghía suy tư. Thấy vậy Nhân Văn Lão Nhân xích lại gần hiếu kỳ hỏi:

“Suy nghĩ gì? liên quan võ kỹ sao?”

Khẽ lắc đầu, Cao Cường nhìn chăm chăm hắc chuy và giải thích:

“Người kia nói nó còn chưa được đặt tên. Ta đang tính gọi nó là Dream Come True”

“Đim Cầm Chuy?” – Nhân Văn Lão Nhân mặt đầy dấu chấm hỏi: “Cái tên gì nghe cổ quái vậy? Ý nghĩa là gì? Mà sao ta không thấy cảm giác oai phong gì cả là thể nào nhỉ?”

“Hắc.. hắc..” – Cao Cường cười như nắc nẻ giải thích: “Cái này là dùng ngôn ngữ ngoại quốc. Ý nghĩa của nó dịch ra là Giác Mơ Trở Thành Sự Thật. Ta đặc biệt thích nghe”

“Chát..” – Vừa dứt lời, sau gáy của hán liền bị quất một cú như trời giáng.

Kèm theo đó là Nhân Văn Lão Nhân tức giận mắng chửi:

“Người đặt tên ngôn ngữ ngoại quốc nó nghe hiểu sao? Đã thế ý nghĩa gì nghe ẻo là vậy hả? Mau mau đổi cái tên khác. Đặt oai phong lẫm liệt vào.. ừm Phá Thiên Chuy chẳng hạn”

Bối bối không phục, Cao Cường lâu bầu phản bác lại:

“Ta mới không đặt những cái tên cổ lỗ sĩ đó. Ta quyết định rồi, từ nay liền gọi nó là Dream Come True. Hàng độc không đụng hàng bất kỳ kẻ nào, mà đối với ta đặc biệt có ý nghĩa”

Hết xoa huyết thái dương, lại đến tự bắt mạch kiểm tra nhịp tim. Nhân Văn Lão Nhân thật sự là sợ rồi, phi thường sợ bị tên đệ tử hâm dờ này khiến tức chết.

Trong khi sư phụ ngồi một bên nghiêng răng nghiêng lợi, Cao Cường vuốt ve thân hắc chuy và hỏi:

“Thấy cái tên Dream Come True thế nào? Hết sức hài lòng đi? Ứng thì loé sáng biểu lộ cái cười”

“Phùng.. phùng.. phùng..”

Dưới ánh mắt “có đánh chết lão tử cũng không tin” của Nhân Văn Lão Nhân, hắc chuy nghe xong câu hỏi liền phát sáng dữ dội, chói chang còn hơn mặt trời.

Cái danh tự hâm dờ như vậy nó cũng chịu?

Nếu không phải vì giữ gìn thể diện, Nhân Văn Lão Nhân đã chỉ tay đập xanh đa phúc mắng chửi hắc chuy ngu si đần độn rồi đấy. Thật tức chết lão phu rồi aa..

Nhân Văn Lão Nhân không biết rằng hắc chuy khí hồn tâm tính thật ra chỉ như một tờ giấy trắng. Chưa hề được ném trải mùi đời, cư xử hoàn toàn dựa theo tâm tính của chủ nhân. Thành ra Cao Cường tỏ ý ưa thích cái tên Dream Come True, hắc chuy liền cứ thế mà thích theo hần.

Đáng thương tiểu hắc chuy..

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Lôi thuật nhất tiễn

Bị cái danh tự Dream Come True khiến tâm tình không được tốt, Nhân Văn Lão Nhân chẳng buồn hỏi han gì thêm. Đơn giản dọn dò sáng mai tới sớm, rồi cứ thế đem hần đuổi cổ.

Bụng đói còn cào, chưa cho ăn gì đã đuổi?

Bất đắc dĩ Cao Cường đành ghé qua siêu thị mua mì gói trở về nấu tạm.

Chỉ có điều vừa với tới trước cổng, hần liền phát giác có tu sĩ ẩn nấp gần đây. Khí tức không hề xa lạ, phiếm triệu hồi nắm trong tay, Cao Cường nhíu mày khẽ gằn giọng:

“Dám bén mảng tới đây? Ngươi là tìm đường chết?”

“Ta không có ý xấu. Xin đừng hiểu lầm” – Tu sĩ kia rời khỏi nơi ẩn nấp, thuận tiện lên tiếng trình bày. Không phải ai khác mà chính là võ môn tu sĩ hộ vệ của gã Phúc Lâm.

“Người đâu?” – Chớp mắt không thấy Cao Cường thân ảnh nơi đây, gã tu sĩ giật mình tự hỏi. Chỉ là bỗng dưng yết hầu mát lạnh, khỏi cần nhìn hần cũng biết có chuyện gì.

“Tìm ta có chuyện gì? Dối trá nửa lời. Chết” – Giọng nói băng lãnh truyền tới bên tai.

Gã tu sĩ rùng mình, trong lòng kêu khổ. Có điều hần không dám chậm trễ, vội vàng giải thích:

“Ta muốn rời khỏi Tân Lông thành. Trước khi đi là tới để báo tin”

Liếc nhìn ba lô trên vai đối phương, Cao Cường trầm giọng tra hỏi:

“Tin gì?”

Khẽ thờ dài, gã tu sĩ giọng đáng chất nói ra:

“Ta lên nghe được cao tăng Phúc Gia bàn chuyện hợp tác với Tổng Gia nào đó ở Bạch Long thành phố. Mục đích là muốn.. giết ngươi. Ta thể tin tức này là sự thật. Mấy năm nay ta giúp Phúc Gia làm không thiếu việc xấu, trong lòng hối hận. Cho nên trước khi đi khỏi, ta liền chạy tới báo cho ngươi biết”

“Bạch Long thành phố?” – Cao Cường mi tâm nhú chặt: “Người xác định là Bạch Long thành phố?”

Gã tu sĩ đầy khăng định đáp:

“Xác định, là Tổng Gia của Bạch Long thành phố. Có điều ta chỉ nghe được có vậy thôi. Bọn họ bàn bạc cụ thể những gì thì ta không được rõ, nhưng rất có khả năng Tổng Gia sẽ uy thác một cường giả âm thầm xâm nhập Tân Long thành”

Thu hồi phi kiếm, Cao Cường lạnh nhạt hỏi:

“Còn tin tức gì nữa không?”

Cười khở lác đầu, gã tu sĩ chép miệng nói:

“Ta là giả bộ đi ngang, nếu nán nã nghe trộm sẽ bị tu sĩ cung phụng khác phát hiện. Mà từ vụ video kia phát tán ra, Phúc Gia chưa dám khôi phục kinh doanh hắc ám. Nên không có thông tin gì hữu ích”

“Làm nhiều việc thiện tích đức đi” – Cao Cường ném cho đối phương lọ dược thủy, nhàn nhạt nói một câu rồi quay người mở cổng vào nhà.

Cánh cổng đã khép lại, đứng đó nhìn lọ dược thủy lực sắc lóng lánh trong tay, thật lâu sau gã tu sĩ khe khẽ đa tạ một câu rồi mới rời đi.

Đứng tại trong sân, Cao Cường ánh mắt nhìn lên bầu trời cuộn cuộn mây đen.

Tổng Gia gì đó, hẳn là nửa xu khái niệm cũng không có.

Thế nhưng Bạch Long thành phố thì.. bỗng chốc những ký ức thời thơ ấu chợt ùa về..

Khó tránh khỏi nghi vấn tự hỏi, xong cũng chỉ suy tư trong chốc lát, liền bị hấn đem gạt sạch khỏi đầu. Lãng phí thời gian bận tâm không đâu là ngu xuẩn, thà tranh thủ tu luyện nhiều chút.

Nấu bát mì ăn tạm, tắm rửa thay đổi bộ đồ, Cao Cường trở về phòng leo lên giường ngồi toạ thiền.

Không có vội vã vận công tu luyện, mà hấn trước tiên tiến hành nội thị tinh thần thế giới. Không gian thuần một màu tím sẫm, ngoài một khoảng trống không có diện tích cỡ gian phòng 50 mét vuông, thì xung quanh bao phủ kín mít bởi tử sắc lồi quang.

Tinh thần thế giới của Cao Cường hiện tại có thể tính như là chứa đựng không thiếu đồ vật đông tây đi. Đầu tiên phải kể tới một cuốn sách đen thùi lùì, là truyền thừa của Âm Phủ. Hiện tại hấn tạm thời không lật mở được, vì tu vi còn chưa đạt đủ điều kiện.

Tiếp theo là ba tấm hoàng kim bia đá, truyền thừa vị tiền bối hoàng kim chiến giáp nam tử kia giao cho. Trong này chỉ có hai tấm loé sáng hiện lên văn tự, Cao Cường chạm tới liền hấp thu lưu giữ vào trí nhớ. Tấm bia thứ ba thì tối om, cần đạt tu vi cao hơn.

Thần thức ngưng tụ thành thân ảnh của chính hấn, Cao Cường không chút chần chừ đi tới trước tấm bia đá đầu tiên rồi cứ thế chạm lên. Văn tự hình ảnh khắc hoạ trên bia chậm rãi bị hấn đem hấp thu. Đây là những kiến thức phương diện chú tạo luyện khí.

Hấn hấp thu xong, tấm bia cũng không biết mất mà chỉ tối xảm xuống. Đơn giản là bởi vẫn còn những kiến thức chú tạo luyện khí cấp bậc cao hơn nữa.

Ngồi xuống niệm Độ Tâm Kinh xoa dịu cảm giác choáng váng, vài phút sau hấn mới đi tới chạm vào tấm bia đá thứ hai, thu lấy một bản Lô hệ thuật pháp.

Cũng như bia đá đầu tiên, bia đá thứ hai mau chóng tắt đi ánh sáng. Sau này chỉ cần cảm ứng thấy hấn tu vi đạt điều kiện liền sẽ lại sáng lên để báo hiệu.

Truyền thừa có thể thu đều đã thu, Cao Cường thần thức liền rời khỏi tinh thần thế giới.

Lẳng lẳng ngồi trải vuốt lại những kiến thức vừa thu được. Hay nói đúng hơn là hấn ném thử học tập thuật pháp ghi chép trong bản Lô hệ thuật pháp.

Nửa giờ sau, Cao Cường mở mắt ra, yết hầu liên tục nhúc nhích.

“Ưc.. Ưc.. Ưc..”

Hấn ánh mắt kinh hãi, ngập tràn sắc thái khó có thể tin nổi những gì vừa xem trong đầu.

Đầu tiên là thuật pháp công kích gồm ba chiêu “nhất tiễn, nhị tiễn, tam tiễn”. Cái này ba chiêu tên gọi phong cách cơ sở thuật pháp thì không nói tới. Dù sao còn cần một bước xác minh sức công phá.

Thế nhưng những thuật pháp tiếp theo thì..

Tật Lôì, phụ lên cơ thể thì phương diện tốc độ tăng lên một thành. Nói theo cách số liệu máy móc là tăng 10% tốc độ. Không chỉ dùng riêng bản thân, mà nếu thích có thể áp dụng lên người khác.

Tất nhiên cũng có hạn chế nhất định đó là thời gian Tập Lôi chỉ duy trì được trong khoảng 10 phút mà thôi. Rồi thì không thể thi pháp lên cơ thể người có tu vi cao hơn hẳn từ 2 đại cảnh giới trở lên.

Giáp Lôi, phụ lên cơ thể giúp gia tăng một thành phòng ngự. Điểm hạn chế là loại thuật pháp này chỉ có thể duy trì trực diện đón nhận duy nhất một lần công kích. Khi khẩn cấp thì triển không tệ.

Rồi thì Cường Lôi kích thích thể năng bạo phát, Điện Lôi tạo tê liệt trên diện rộng. ... Cao Cường có cảm giác cứ như đang chơi game online vậy, đã vậy bản thân còn đi theo phương diện Buff???

Mà thôi, mà thôi.

Nhìn chung vẫn còn Lôi Tiến 1 2 3 an ủi, hơn nữa Tập Lôi phụ gia tốc độ cũng không tồi. Còn mấy loại thuật pháp khác thì học thêm cho nó gọi là vui nhà vui cửa thôi vậy.

Làm ra quyết định, Cao Cường lần nữa nhắm mắt quan sát phương thức thi triển Lôi Tiến.

Đọc qua thì thấy không khó, xong đến lúc tập luyện thì không đơn giản chút nào. Nhất là cứ phải kháp kháp ngón tay như mấy lão thầy bói khi đoán quẻ vậy đó. Công đoạn này chỉ cần sai một li, lòi điện tích tụ lại liền tiêu tán mất.

Hơn nửa giờ, ngồi kháp kháp tê cả đầu ngón tay, hần mới thành công ngưng tụ lòi điện. Dem ngón tay chỗ chỉ thẳng ra đằng trước, miệng khẽ quát:

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Sruu...”

Một tia lòi điện tím ngắt từ đầu ngón tay hần chiếu xạ ra.

Tốc độ xuyên phá nhanh không có đối thủ, mỗi tội mảnh như sợi chỉ, và bắn được có khoảng 1 mét gì đó liền cứ thể tiêu tan đầu mất, không còn nửa xu dấu vết.

Không sao, ít nhất đã có chút điểm số.

Cao Cường lần nữa ngồi kháp kháp các ngón tay, rồi lại búng ra ngón chỏ:

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

...

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Sruuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu...”

Phải đến lần thi triển thứ ~80, hần mới thi triển ra được nhất tiến có điểm hình dáng. Tia lòi điện thoát ra từ đầu ngón tay lúc này thể tích tương đương với chiếc đũa. Phần đỉnh có chóp nhọn, nhìn trông đã giống với mũi tên thông thường phết rồi đấy.

“OÀNH...” – Lôi tiến đánh thẳng vào chiếc tủ gỗ cách hần 10 mét, oanh phá một lỗ thủng đường kính tương đương chiếc bát ăn cơm. Mép lỗ thủng cháy nám đen kịt, khói không ngừng bốc lên nghi ngút. Nhiễm lấy lòi quang lập lòe chớp loé liên hồi.

Lại tới một lần, ngón tay kháp kháp, điểm ra một chỉ:

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Sruu...”

“OÀNH...”

Đúng như Cao Cường phán đoán, chỉ cần quen tay một điểm, thi triển ra thứ thuật pháp cấp thấp này liền càng lúc càng ngon lành. Lần thứ 81 bắn ra lòi tiến, thể tích biến lớn hơn lần 80 một chút nhỏ nhỏ. Tất nhiên sức công phá cũng là khủng hơn.

Tuyệt chiêu đã nắm giữ chút đỉnh, có cần biên tập cái tạo hình cho nó khí thế?

Chấp tay như bắn súng chẳng hạn? Pằng chú?

Mà chuyện này liền để sau rồi tính, tập luyện liền hai giờ đồng hồ, chân khí tiêu hao rõ rệt. Bởi vậy dẹp bỏ tâm tư ngoài lề, Cao Cường xếp bằng ngay ngắn trở lại.

Vô Thượng Lôi Kinh vận hành.

Giấy lát lõi hệ linh khí liền lũ lượt ào tới, lấy hần làm trung tâm, hình thành một cổ vòng xoáy cỡ nhỏ. Trong không gian đan điền, từ hắc giả đan càng thêm chân thực.

Tại trung tâm từ hắc giả đan, tiên căn trong trạng thái ngủ say như con giun cuộn tròn. Thể tích của nó lớn hơn trước rất nhiều, nhỏ như sợi chỉ nay đã bằng ngón tay út.

Kết thúc hai giờ hấp thu linh khí, Cao Cường hài lòng cứ thế nằm lăn ra ngủ.

Sáng sớm tỉnh giấc.

Không vội xuống giường, Cao Cường ngồi dậy kháp kháp ngón tay, điểm ra một chỉ:

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Sruuu..”

“OÀNH...”

Ủm lõi tiến lớn hơn chút, công phá mạnh hơn chút, tiêu hao chân khí cũng nhiều hơn chút.

Nhìn thoáng qua chiếc tủ gỗ thùng lỗ chỗ khắp nơi, Cao Cường vui vẻ chạy đi đánh răng rửa mặt.

Thay đổi y phục xong xuôi, Cao Cường ngựa không dừng vó chạy nhanh tới Nhàn Vân Các. Phải thừa nhận là hôm nay hần có điểm hao hức hơn thường ngày.

Một phần vì mới luyện thành chiêu thứ nhất Lôi Tiến thuật pháp nên trong lòng vui vẻ. Một phần vì hôm nay sẽ được tiếp xúc với phương diện chú tạo luyện khí.

Đan được Cao Cường không quá để ý, nhưng nghĩ tới luyện khí, nghĩ tới học tập rồi tự tay luyện chế ra những món pháp bảo thần kỳ là hần lại hứng thú dạt dào.

Biết vậy đêm qua ưu tiên tập luyện Lôi Tiến thuật pháp, như vậy hôm nay liền chạy nhanh hơn chút rồi. Nghĩ vậy thôi chứ có vài phút hần đã tới Nhàn Vân Các rồi.

Vừa thấy mặt hần, Tổng Đại Lực liền chạy tới oang oang trách móc:

“Tiểu Cường, ngươi hôm qua làm gì bỏ bữa? Có biết ca nấu biết bao nhiêu món sơn hào hải vị không? Thật là lãng phí của trời đi mà!”

Ai biết nhận truyền thừa tới tới mịt mịt xong, Cao Cường vỗ vỗ bụng:

“Ngày hôm qua thực sự quá bận bịu, Lực ca liền thông cảm rồi. Mà hiện tại ta đói muốn chết, có gì ngon liền cho ta tới một bàn luôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Nhát búa đầu tiên

Cao Cường ăn sáng no căng bụng, tại bàn đá nhàn nhã ngồi uống trà. Nhàn Vân Lão Nhân phải hơn nửa giờ sau mới xuất hiện, đơn giản ngoắc tay ra hiệu rồi mở cửa tiến nhập gian chính viện.

Hần vội vàng chạy đuổi theo, bắt kịp liền hao hức hỏi:

“Sư phụ, nay ta được học kiến thức tương quan luyện khí sao?”

Ngón chó đưa lên lắc lư, Nhân Văn Lão Nhân khẽ nói:

“Đừng là liên quan luyện khí, nhưng không phải kiến thức sách vở”

Dứt lời sư phụ xua tay ra hiệu để hần tạm thời dừng lên tiếng. Chẳng mấy chốc thầy trò hai người đi tới cuối phòng. Nhân Văn Lão Nhân liền đem khỏi động cơ quan “thang máy” hạ xuống tầng hầm.

Một lời không nói, hần leo theo sau sư phụ thẳng tiến thông đạo. Thầy trò hai người đi tới trước cánh cửa của gian phòng thứ nhất thì mới dừng lại.

Nhân Văn Lão Nhân búng tay cái toách, linh văn trên cửa phát sáng và bật mở. Không cần hỏi thăm, hần tiếp tục im lặng theo sau sư phụ tiến vào.

Trước đây Cao Cường từng đoán già đoán non, không nghĩ tới trùng phóc. Gian phòng này có diện tích vào khoảng 300 mét vuông, phi thường rộng.

Hơn nữa để mà so sánh thì nó giống như một khoảng sân, bên trên thậm chí còn có bầu trời hết sức thoáng đãng, thần kỳ không thể thần kỳ hơn.

Lò rèn, bàn đe, búa chuy, từng khối kim loại xếp chồng chất.

Ánh mắt nhìn tới những thứ trước mặt, Nhân Văn Lão Nhân nói:

“Phương diện luyện khí chia làm hai trường phái. Trong đó thường thấy nhất là thông qua lò đỉnh, khống hoá đem các loại tài liệu tinh luyện, rồi tiến hành ngưng hình phối thai pháp bảo”

“Hoả Vân Các từ khi nhận được truyền thừa, thì đi theo trường phái cổ xưa hơn nhiều. Đó là chú tạo, hay còn gọi là rèn. Dùng búa chuy, tinh luyện tạo hình đều hoàn toàn thủ công”

“Bản thân ngươi là Lôi hệ tu sĩ, muốn đi theo trường phái lò đỉnh luyện khí gặp rất nhiều hạn chế. Có thể nói ngươi luyện khí đi theo trường phái rèn chú tạo liền là phi thường phù hợp”

Đem qua thu nhận truyền thừa, Cao Cường xác định bản thân phát triển theo con đường “thợ rèn” rồi. Chỉ là có chút tò mò, hần liền đối Nhân Văn Lão Nhân thăm hỏi:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài chỉ chuyên tu chú tạo thôi ư? Ta đọc qua sách thấy ghi hoá hệ tu sĩ dù là theo đuổi luyện đan hay luyện khí thì đều nắm giữ ưu thế hơn người”

Nhân Văn Lão Nhân vuốt vuốt chòm râu dài:

“Tất nhiên có nghiên cứu thêm lò đỉnh luyện khí, nhưng là không được chuyên sâu, chủ yếu để thuận tiện hơn cho việc rèn chú tạo. Đan đạo cũng học tập đôi chút gọi là”

Xoa xoa tóc gáy, Cao Cường cười cười nói:

“Nhân Văn Các kinh doanh dược liệu, ban đầu ta còn tưởng sư phụ là luyện đan sư”

“Tạm thời không nói tới những việc này” – Nhân Văn Lão Nhân xua tay kết thúc tán gẫu: “Hôm nay ngươi liền làm quen sử dụng búa chuy tinh luyện kim loại. Theo ta đến”

Thầy trò hai người mau chóng đi tới vị trí lò rèn thì dừng lại. Nhân Văn Lão Nhân ra hiệu để Cao Cường quan sát những vật dụng này một phen.

Lò rèn, hoặc còn gọi là lò lửa là dạng bể chứa chữ nhật. Thành chỉ cao khoảng mét ba, xong rộng khoảng 5 mét vuông. Bên trong thành lò cũng như lòng đáy đều có khắc hoạ hoạ hồng linh văn đồ án.

Cao Cường còn đang mải mê quan sát, Nhân Văn Lão Nhân liền nhìn hướng đồng hồng thạch ở đằng xa mà cách không khua một trào. Chỉ giây lát đã đem hồng thạch đỏ đầy áp tại bên trong lò rèn.

“Đây là hoá tinh, dùng pháp bảo ngưng tụ hoá linh khí mà thành. Nó mỗi lửa nung tài liệu là không gì tốt bằng. Có điều nung tài liệu cấp cao thì phải cho thêm phụ gia tăng thêm hoá điểm nhiệt lượng”

Chắc chắc.. Hàng có thể dây truyền sản xuất, ko lo thiếu chất đốt nha. Chứ như than đá hay dầu mỏ gì đó mà khai thác cạn kiệt là vỡ mồm cả lũ đấy.

Cao Cường đưa mắt quan sát bàn đe, vẫn thành cao chỉ có khoảng mét ba, xong bề mặt tương đương một chiếc giường đôi, cũng chỉ chút linh văn.

“Bàn đe cũng như lò lửa, thực chất đều là pháp bảo. Khác biệt bàn đe là phòng ngự loại hình pháp bảo. Cho dù là ta muốn phá hủy nó cũng không dễ dàng gì. Sau này tha hồ mà dùng sức đánh chuy”

Không có gì ngạc nhiên, bởi tinh luyện tài liệu càng cao cấp, lực đạo mỗi chuy đánh xuống lại càng lớn. Bàn đe không vững chắc thì làm sao chịu nổi.

Tiếp theo Cao Cường nhìn tới 5 chiếc búa chuy đặt nằm trên bàn đá. Màu sắc đúng là có điểm khác biệt, xong hình thể của chúng giống hệt nhau.

“Hắc.. Hắc..” – Nhân Vân Lão Nhân nở nụ cười quỷ dị, đối với hắn nói: “Từ trái qua lần lượt là 100kg, 200kg, 400kg, 800kg và cuối cùng là 1600kg”
Nha, nói vậy là trọng lượng tăng gấp đôi.

1600 kg? Cũng không quá nặng, sao sư phụ cười trông có vẻ hiểm ác vậy ta?

Rất nhanh có câu trả lời, Nhân Vân Lão Nhân nụ cười càng thêm ác:

“Từ hôm nay bắt đầu, buổi sáng người sẽ tại đây tinh luyện các loại phạm thiết. Trong vòng 10 ngày người phải sử dụng được búa chùy loại 1600kg”

Đưa tay xin phát biểu ý kiến, Cao Cường vẻ mặt có điểm khó ở hỏi:

“Phải chăng sư phụ chuẩn bị nói ta không được dùng chân khí?”

“Thông minh” – Nhân Vân Lão Nhân hiếm khi bật ngón tay cái khen ngợi: “Bất cứ ai khi tiếp xúc với chú tạo cũng vậy thôi, cần một quá trình cảm nhận. Người so ra còn có thần thức, lợi thể hơn người khác rất nhiều lần. Tốt nhất đừng có kêu ca cảm ràm”

Biết là thế nhưng có cần tăng cân nhanh như vậy không sư phụ? Lão nhân gia ngài khác nào đang bắt ép võ sĩ boxing hạng lông phải so găng với võ sĩ boxing hạng nặng?

Không quan tâm hấn mặt nhăn như con khỉ, Nhân Vân Lão Nhân lại cách không một trảo, đem khối sắt tảng to vật vã ném vào trong lò rồi cười cợt nói:

“Tốt nhất đừng vội học theo thủ pháp trong truyền thừa. Trước tiên cứ tùy hứng mà đánh. Như vậy người sẽ có cái nhìn tốt hơn về lực đạo của bản thân”

Dứt lời sư phụ liền hướng dẫn hấn cách thức kích hoạt linh văn lò lửa, bàn đe cùng búa chùy. Xong xuôi cứ thế quay người rời khỏi, mặc hấn ngây ngốc.

Thăng thần để mà nói thì có 5000 7000kg, Cao Cường nâng lên cái dễ dàng. Thế nhưng nhắc bổng và cảm để đập lại là hai phạm trù khác hoàn toàn.

Nhất là quai búa rèn sắt thì làm gì có chuyện gõ một hai nhát rồi thôi. Phải gõ hàng trăm hàng ngàn nhát, riêng lực phản chấn đã đủ để ăn không tiêu rồi.

Có điều một chút gian nan vận vật này thì đã là gì? Tương lai sẽ còn phải học những thứ khó nuốt hơn. Giấc mơ trở thành luyện khí sư tôn kính, cố lên.

Cao Cường vớ lấy chiếc búa chùy loại 100kg, rồi kích hoạt cho lò lửa hoạt động. Hoả điểm giây lát bốc cháy phừng phừng, dần đem tảng sắt nung đỏ.

Chưa gì đã thấy nóng hầm hập, mồ hôi đỏ ầm ầm. Không chút chần chừ, hấn thoát y phục giữ lại mỗi chiếc quần cộc, còn đầu cật vào trừ vật giới đi.

Tảng sắt trong lò đã đỏ hồng, Cao Cường liền học theo sư phụ, cũng cách không khua một trảo đem nó nhấc tới bàn đe. Thuận tiện kích hoạt linh văn.

Bằng mắt thường có thể thấy được bao phủ bề mặt bàn đe là một tầng ánh sáng mỏng manh. Không ngờ mỏng như vậy mà có lực phòng ngự siêu cường.

Sư phụ căn dặn tinh luyện phạm thiết, không cần kích hoạt linh văn búa chùy. Bởi vậy lựa chọn xong chỗ đứng, hấn liền đánh xuống nhát búa đầu tiên.

“Cộc..”

Một búa khí thế tưởng chừng vô song, nhưng lực đạo thì nhẹ hều. Cao Cường lo sợ tự nhiên ăn cái bạt tai, theo bản năng dáo dác ngó xung quanh.

Ngồi tại bàn đá uống trà, Nhân Vân Lão Nhân thông qua thần thức quan sát mà ngửa răng ngửa lợi. Đúng là rất muốn cách không quát tới một cú.

Nhịn xuống, phải nhịn xuống. Tiểu tử này lần đầu quai búa nha, châm chước chút. Ngày mai còn gõ kiểu rón rén, lúc đó tấn một trận chưa muộn.

Tính toán kế hoạch xong xuôi, răng lợi bót ngứa, Nhân Vân Lão Nhân thoải mái nhâm nhi chén trà.

“Nhân lão thất phu, mau tiếp khách quý”

Đúng lúc này từ bên ngoài vọng tới tiếng gọi rất không coi ai ra gì.

May mắn vừa đặt chén trà xuống, nếu không lại bóp vỡ nữa rồi cũng nên. Nhân Vân Lão Nhân ngán ngẩm đưa tay khê xoa vuốt huyệt thái dương.

Nếu không phải quen biết mấy chục năm thì Nhân Vân Lão Nhân đã tấn đối phương một trận cho chừa cái thói. Mà thôi, đại nhân cần phải độ lượng a.

Chẳng mấy chốc một lão giả thân hình cao lớn tiến vào trong sân. Cao Cường mà nhìn thấy thì chân xoắn quẩy là cái chắc, bởi vì đây là Đàm lão đầu.

Nhìn chằm chằm Đàm lão đang đi tới, Nhân Vân Lão Nhân trừng mắt đe dọa:

“Đàm lão đầu, còn dám ăn nói hàm hồ, cẩn thận lần sau lão tử tấn cho mặt già người một trận”

Ngồi phịch xuống ghế, Đàm lão vắt chéo chân, ngón tay chỉ chỉ vào mặt mình:

“Nếu thích ngươi cũng gọi ta là Đàm lão thất phu đi. Động thủ đánh thắng ta lại có vẻ vang gì?”

Đã biết mình yếu hơn vẫn cố gây sự, xong lại còn mặt dày phản biện? Mà thôi, không nên đòi co chấp nhặt với hạng người phạm phu tục tử này.

Từ bỏ ý định rót trà mời khách, Nhân Văn Lão Nhân lạnh nhạt hỏi:

“Ta hiện tại bề bộn đủ thứ chuyện. Ngươi chạy đến có việc gì thì nói luôn đi?”

Phát tay ném lên bàn tập hồ sơ, Đàm lão thuận tiện tự rót trà và nói:

“Án lĩnh dị quá nhiều, không giải quyết không được. Ngươi cho câu trả lời đi”

Lật mở xem thoáng qua vài tờ, Nhân Văn Lão Nhân gật đầu khẽ nói:

“Từ đêm nay đệ tử của ta hành động trở lại. Rất nhanh dọn dẹp cho sạch sẽ”

Uống cạn chén trà, Đàm lão ngó nhìn xung quanh, nghi vấn dò hỏi:

“Tiểu tử kia đâu? Không chăm chỉ tập luyện thì nửa năm sau lấy gì để đánh? Ngươi cũng không xa lạ gì khó khăn của giải đấu lần này a?”

Bầu môi khinh thường ra mặt, Nhân Văn Lão Nhân mườì phần tự tin nói:

“Một đám dễ nhui mà thôi, ta đệ tử gãy lát liền xử lý gọn. Ngươi chỉ cần chú tâm huấn luyện cho đám nhóc con Cẩm Quân là được rồi”

Tự tay tản cho Cao Cường một trận, Đàm lão phần nào ước định được thực lực của hắn. Có điều lão cảm thấy hắn cũng thường thôi.

So ra còn thua kém đám nhóc con tại Cẩm Quân đấy. Không hiểu Nhân lão đầu lấy đâu tự tin? Đàm lão trong lòng hết sức là hoài nghi.

Mặc dù là vậy, xong Đàm lão cũng không đã động thêm vấn đề này. Dù sao tiểu tử kia ba tháng sau cũng sẽ gia nhập vào Cẩm Quân, còn phải tham dự thi đấu tranh đoạt danh ngạch. Đến lúc đó thực lực mạnh yếu ra làm sao liền có thể biết được cái rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Trọng lực hơi lớn

Suốt bốn tiếng đồng hồ, Cao Cường đánh xuống hơn 300 búa. Trong đó hai tiếng đầu là 200 búa, còn hai tiếng sau thì miễn cưỡng mới được có hơn 100 búa.

Không đến nỗi như trong tiểu thuyết vì gõ búa nhiều mà đầu óc mông lung choáng váng. Nhưng hẳn lúc này toàn thân cứ phải gọi là đau nhức, tê buốt mỗi nhừ.

Đặc biệt là những bộ vị như là bắp chân, bả vai, eo lưng.

Còn hai lòng bàn tay thì khỏi cần phải nghĩ, gần như mất cảm giác luôn rồi..

Phê pha bay bổng là vậy, xong sư phụ chưa cho ngừng thì Cao Cường phải ráng mà tiếp tục. Hít sâu một hơi, coi tảng sắt trên đe như quân thù rồi vùng tay.

“Đương.” – Va chạm tạo thành tiếng ngân thánh thót vang vọng đến chói tai.

“Cạch.” – Tiếng cửa đá mở ra, cùng với giọng nói Nhân Văn Lão Nhân truyền tới: “Nghỉ tay được rồi”

Không chút chần chừ, Cao Cường vùng tay quăng búa, cứ thế lăn đùng ra sàn mà nằm thở hổn hển.

Nhân Văn Lão Nhân thoát cái xuất hiện chớp lấy cây búa rồi đặt gọn gàng lên bàn đá. Tiếp đó đi tới đem giải trừ trạng thái vận hành của lò lửa cùng với bàn đe.

Chứng kiến sư phụ tỉ mỉ như vậy, Cao Cường xấu hổ nói:

“Sư phụ, lần sau ta sẽ chú ý dọn dẹp trước rồi mới nghỉ ngơi”

Nhân Văn Lão Nhân lại gần ngồi xổm xuống, cười cười:

“Bữa bữa tùy ý thì mới là người trẻ tuổi. Chậm rãi sửa đổi là được”

“Cam đoan sửa đổi ngay từ lần sau” – Nghiêm túc hứa hẹn xong, Cao Cường mặt mũi ngưng trọng nói: “Sư phụ, cứ tiếp tục tùy hứng thế này trong cơ thể ta không khéo hình thành ám tật. Ta cũng lưu ý điều chỉnh động tác rồi, nhưng mà không mấy khả quan”

Híp mắt gật gù, Nhân Văn Lão Nhân vuốt vuốt chòm râu:

“Dù có là chuy pháp bài bản, đã được các thế hệ đi trước nghiên cứu chỉnh sửa nâng cấp. Khi người học tập và vận dụng, cơ thể vẫn gặp những tổn thương nhất định. Hôm nay mục đích là để người nhìn nhận được rõ ràng hơn về vấn đề này”

“Nhìn chung thủ pháp có cao minh đến mấy cũng chỉ là nền tảng cơ bản. Khi học tập rèn luyện, nên cảm nhận rồi điều chỉnh cho phù hợp với cơ địa bản thân. Cơ thể thoải mái làm gì cũng nâng suất hiệu quả, hơn nữa còn tránh được tệ đoan”

Nghiêm túc gật đầu, Cao Cường nhanh nhẩu so sánh:

“Na ná khi thi triển võ kỹ, tùy tình huống, tùy đối thủ mà phát động công kích chiều hướng khác nhau”

Nhân Văn Lão Nhân chống tay đầu gối đứng thẳng dậy:

“Haha, người so sánh không ăn nhập gì cả. Nhưng đúng là trong luyện khí cũng tồn tại khái niệm tùy thuộc tình huống. Có điều nói sau, giờ giúp người hồi phục cái đã”

Dứt lời Nhân Văn Lão Nhân liền đi thẳng, một cỗ năng lượng vô hình nhấc bổng Cao Cường lên. Để hấn bông bênh trôi nổi theo sát phía sau lưng sư phụ rồi khỏi tầng ngầm.

Nhân Văn Lão Nhân đem hấn đi thẳng tới gian phòng tắm, khẽ phát tay “sur” một cái.

Cao Cường cứ thế bay cắm đầu tới thùng được thủy. Giấy lát sau chỉ còn thấy mỗi hai cái cẳng chân trông như cặp chân nhái, liên tục ra sức dẩy đạp trong không khí.

Khó khăn lắm mới ngoi được lên, đem nhô cọng thảo được ra khỏi miệng, Cao Cường bắt mặn lâu bàu:

“Sư phụ chơi kỳ vậy? Lần sau ta muốn tự mình tiến vào thùng”

Nhưng nhìn lại thì Nhân Văn Lão Nhân đã rời khỏi rồi còn đâu. Có hay chăng chỉ là giọng nói vọng tới:

“Ngâm nửa giờ rồi ra ăn cơm. Buổi chiều còn có bài tập nữa đây”

Bất đắc dĩ chép chép miệng, Cao Cường ngả đầu gối lên thành thùng gỗ. Ngâm mình trong được thủy có thể nói là thoải mái vô cùng, chẳng mấy chốc hấn ngủ ngon lành.

Sau nửa giờ, đồng hồ trên cổ tay khẽ rung. Cao Cường tỉnh dậy mau chóng đem thùng được thủy tẩy rửa sạch sẽ. Mặc bộ quần áo rồi nhanh như gió chạy tới phòng ăn.

Lúc này Nhân Văn Lão Nhân cùng Tổng Đại Lực bọn họ đã sớm quây quần bên bàn ăn. Cao Cường đi tới ngồi xuống cạnh sư phụ, nhìn món ăn trên bàn liền hiếu kỳ hỏi:

“Lực ca, món ăn hôm nay trông lạ lạ? Không có mấy món là được thiện?”

Nhân Văn Lão Nhân dẫn trước cầm đũa gấp món ăn, đắc ý dạt dào nói:

“Nay chạy đi kiếm chút đồ vật đông tây, thuận tiện bắt một đầu Trư Yêu đem về nấu cho tiểu tử người mở mang kiến thức. Ăn thử đi, cam đoan ngon muốn nuốt luôn cả lưỡi”

“Như vậy luôn?” – Cao Cường thoáng nghi ngờ, gấp một miếng cho vào miệng nhai.

Hương vị đúng là ngon tuyệt, ngon xuất sắc. Xong để Cao Cường chú ý hơn cả là khi nuốt xuống, liền cảm thấy một dòng nước ấm chạy ngược xuôi khắp bên trong cơ thể.

“Thấy thế nào?” – Nhân Văn Lão Nhân vẻ đắc ý chưa hề voi bớt, vừa nhai nhóp nhép vừa cười hỏi.

“Ngon không đối thủ” – Cao Cường không chút tiết kiệm lời khen, dù sao sư phụ cất công đi săn về đây. Tán thưởng xong, hấn thuận tiện nói ra suy nghĩ: “Nuốt xuống ta thấy cơ thể ấm áp dễ chịu vô cùng. Như vậy quan trọng nhất là có hiệu quả nâng cao tố chất cơ thể đi?”

“Đúng vậy” – Nhân Văn Lão Nhân nhắc chén nhấp một ngụm rượu rồi tiếp tục nói: “Thịt yêu thú bổ dưỡng là điều không cần phải bàn cãi. Xong còn

phải bài trừ hung lệ chi khí, rồi mới nấu nướng được. Khi nào sư phụ liền dạy cho ngươi, sau ra ngoài còn biết cách tự làm mà ăn”

Miệng nhai gau gấu, Tổng Đại Lực lên tiếng nói xen vào:

“Có thời gian theo Lực ca học nấu ăn luôn. Nếu không lại phí phạm hết nguyên liệu”

Kỳ quái thay Nhân Vân Lão Nhân thế mà gặt đầu hưởng ứng:

“Tiểu Lực nói đúng đó, sau có thời gian ngươi liền theo học điều chế được thiện. Mặc dù hiệu quả không hơn là bao, nhưng thân là tu sĩ thì phải luôn tận dụng mọi ưu thế”

Ăn ngon mặc đẹp ai mà không muốn? Cao Cường gặt đầu cái rụp. Có điều hắn không lên tiếng trả lời, bởi vì miệng nhồi quá nhiều thức ăn, còn đang bận nhai đây này.

Tiên sư nó quá ngon. Nhất là móng giò thui, chặt khúc nhỏ, tẩm ướp giềng mẻ mắm tôm nấu giả cầy. Đúng như sư phụ từng nói vậy đó, ngon thiếu chút nuốt luôn cả lưỡi.

Ngâm mình được thủy, ăn một bữa thịt yêu thú, đau nhức mệt nhọc đã không cánh mà bay luôn rồi. Xong để khôi phục hoàn toàn, sư phụ khuyên hắn chợp mắt nửa giờ.

Sau giấc ngủ trưa, sư phụ ra hiệu để hắn một lần nữa đi theo xuống dưới tầng ngầm.

Xem ra là chuyển đổi sân bãi luyện tập võ kỹ. Chưa biết sư phụ lão nhân gia bố trí thêm cái gì, nhưng mà Cao Cường đã ngay lập tức thấy cơ thể xuất hiện cảm giác đau đau.

“Cạch..” – Cánh cửa đá của gian phòng thứ nhất bên tay phải thông đạo được mở ra.

Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười đối với hắn nói:

“Sau cánh cửa này là nơi tôi luyện ra cường giả, vào thôi”

Nơi tôi luyện ra cường giả? Sư phụ, đệ tử kịch liệt phản đối lão nhân gia ngài vẫn về!!!

Trong lòng kêu gào biểu tình vậy thôi. Chứ hắn vẫn cứ là ngoan ngoãn theo chân sư phụ vào phòng. Tiếp tục là một không gian với diện tích vào khoảng 300 mét vuông.

Như vậy hai gian phòng cuối chắc cũng có diện tích tương tự. Và chỉ riêng bốn gian phòng gộp lại đã có diện tích lớn hơn mặt bằng thực của Nhân Vân Các. Quá là ảo diệu.

Chỉ là hắn vừa đưa mắt nhìn tới “đồ vật” trong phòng, sự thần kỳ của không gian pháp bảo liền lu mờ. Thay vào đó là cực độ lạnh lẽo, muốn đóng băng, muốn đứng hình.

5.. 10.. 15.. 20..

Không phải 5 như thường lệ, mà có tận 20 đầu mộc nhân? Đã thế một nửa còn được trang bị vũ khí? Côn bổng, thương kích, đao kiếm, búa chùy ... đa dạng chủng loại.

Cao Cường như heo bị chọc tiết gào rú vang vọng:

“Sư phụ, ngài tính mưu sát đệ tử sao?”

Nhân Vân Lão Nhân quay đầu, mỉm cười hiền lành:

“Thế giờ ngươi muốn luyện tập với chúng, hay là muốn ta bồi luyện với ngươi?”

Cao Cường đáng vẻ thoát một cái liên nghiêm chỉnh:

“Sư phụ tốn bao nhiêu công sức mới chế tạo ra chúng. Cho nên đệ tử liền đánh với chúng đi”

Nói dứt lời hắn liền cầm đầu đi thẳng vào trong. Rất có phong phạm ta không vào địa ngục thì ai vào? Nhìn chung linh cảm là đếch có sai đi đâu được, cơ thể liền chuẩn bị đau đau.

Nhân Vân Lão Nhân cũng đi theo tiến vào, cười ha hả đối hắn nói:

“Từ hôm nay bắt đầu cho ngươi vận dụng tới chân khí. Võ kỹ, thuật pháp và kể cả là phi kiếm phù lục các loại linh tinh lang tang gì đó đều đem ra sử dụng thoải mái đi”

Ánh mắt ngập tràn cảnh giác, Cao Cường cẩn thận quan sát xung quanh:

“Sư phụ không chôn giấu đồ chơi gì chứ? Ta đánh với một nhân đã không có cửa thắng rồi a”

“Không hề” – Lắc lắc ngón tay chỏ, Nhân Văn Lão Nhân cười toe toét: “Ngươi cũng chỉ phải một đấu một mà thôi. Sau sẽ tùy vào biểu hiện của ngươi mà gia tăng một nhân tham chiến”

Không bao giờ có chuyện ngon ăn, tuyệt đối không. Cao Cường dám khẳng định sư phụ trong lòng ấp ủ mưu hèn kế bẩn. Có điều phản đối vô hiệu, cần rặng chấp nhận thương đau đi.

Vứt bỏ suy nghĩ dư thừa, Cao Cường triệu hồi ra phi kiếm, ưỡn ngực oai hùng gào lên:

“Ta đã sẵn sàng. Tôi luôn đi sư phụ”

“Có ngay” – Cười dưng cả râu, Nhân Văn Lão Nhân búng tay nghe thấy toách một cái.

Ngay tức khắc một đầu một nhân hai mắt phát sáng xanh lè, chậm rãi từng bước đi tới đối diện hắn. Không có trang bị vũ khí, như vậy dễ thở một chút. Cao Cường lập tức thủ thế.

“Tiếp theo là trọng lực trận” – Nhân Văn Lão Nhân bên ngoài nhắc nhở một câu, đi kèm với cái búng tay.

Sàn đấu vẫn là khoảng rộng hình chữ nhật giống khi tu luyện bên trên. Khác biệt lần này cột trụ bốn phía cắm xa hơn, chiều dài sàn đấu vào khoảng mười mét, còn chiều rộng bốn mét.

Tuy sàn đấu đúng là có rộng hơn trước thật đấy, nhưng mà đối với Cao Cường thì vẫn quá nhỏ hẹp. Khiến hắn khó lòng mà dựa vào tốc độ để chiếm ưu thế. Lại phải chơi cứng.

Linh văn trên bốn cột trụ sáng lên, Cao Cường chân khí ngay tức thì quán thấu phi kiếm. Chuẩn bị sẵn sàng bấm vào dịch thủ trước mặt. Chỉ là hình như trọng lực hơi lớn thì phải?

“OÀNH..”

Nằm úp sấp, ngay cả thở cũng không nổi, chứ đừng nói là nhúc nhích. Cao Cường rất muốn hỏi thăm xem sư phụ phải chăng chán ghét hắn rồi? Cái này tuyệt đối không phải gấp 10 lần trọng lực. Mà gấp 20 lần cũng không khủng bố nổi đến mức này đi.

“Ách” – Đứng ở ngoài quan sát, Nhân Văn Lão Nhân giật mình búng tay một cái. Sau đó chạy ngay tới ngồi xổm xuống cạnh hắn, vẻ mặt áy náy nói:

“Áy da, quên chỉnh lại hạn mức thấp xuống dưới. Thành ra vừa rồi kích hoạt lên gấp 50 lần trọng lực. Tiểu Cường, ngươi không được hiểu lầm sư phụ đâu đấy”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Một nhân chơi côn bổng

Đề mà nói thì công cùm mấy tấn vẫn chưa đủ tuổi so sánh với trọng lực trận. Bình thường tập luyện trong môi trường gấp 10 lần đã đủ sống dở chết dở rồi, vậy mà sư phụ còn thử nghiệm gấp 50 lần lên.

Có một giây ngắn ngủi, chân khí liền tiêu hao mất hai phần ba. Kéo dài thêm một giây nữa Cao Cường có khi xong đời. Nói chung chỉ đáng sợ thôi còn xa chưa có đủ để hình dung trải nghiệm vừa rồi.

Khủng khiếp hơn nữa là đã nuốt được thủy, xong phải mất thêm nửa giờ vận công, cơ thể hắn mới ổn định bình thường được trở lại.

Cao Cường đứng dậy, cảnh giác nhìn sư phụ. Trong quá trình tập luyện, kiểu gì trọng lực cũng tăng giảm thất thường cho mà xem.

Làm như không liên quan gì, Nhân Văn Lão Nhân mặt tỉnh bơ nói:

“Đã chỉnh lại trọng lực chỉ gấp 10. Chuẩn bị đi”

Da mặt khẽ giật giật, Cao Cường chép miệng phát tay thu hồi phi kiếm nằm chổng chơ dưới sàn. Kể đó tức thì bày ra tư thế chiến đấu.

Cột trụ linh văn lần nữa phát sáng, khí tràng ngay lập tức đè ép xuống.

Đúng là chỉ có gấp 10 trọng lực, Cao Cường phần nào yên tâm đưa mắt quan sát đối thủ.

Khoảng cách giữa hai bên là năm mét, với cặp mắt xanh lè, mộc nhân làm ra tư thế như vận động viên điền kinh chuẩn bị chạy nước rút.

“Phốc..”

Biến mất tại chỗ, trong nháy mắt mộc nhân tiếp cận còn nửa mét. Vung tay nhắm thẳng mặt hắn mà đánh tới một quyền hết sức nặng nề.

Nửa năm ăn hành của đám mộc nhân, Cao Cường khá quen thuộc cách đánh của chúng. Hắn vung tay nhanh như chớp chém ra một kiếm.

“Khanh..”

Kiểm quyền giao thoa, hoà hoa tung toé, cả hai đồng loạt giật ngược về sau ba bước.

Mộc nhân chớp nhoáng lần nữa vọt tới, chỉ là Cao Cường không đứng im chịu trận như trước. Mà hắn ngay lập tức dịch chuyển thân hình.

Cũng vì vậy mà khiến một quyền tiếp theo của mộc nhân đánh hụt vào khoảng không. Bản thân Cao Cường thì đứng ngay cạnh bên vung kiếm chém tới.

“Khanh..”

Phi kiếm chém mạnh vào sau đầu, mộc nhân liền cứ thế ngã dúm dui. Chỉ có điều phòng ngự của thứ đồ chơi này khủng bố lắm, một kiếm chẳng ăn thua gì.

Mộc nhân đơn giản lộn nhào một vòng, liền đứng dậy xoay người phản công. Xong với cách tấn công như cũ, không chút huyền niệm nó lại ăn một kiếm.

Vận dụng chân khí, tốc độ rõ ràng vượt trội hơn hẳn, Cao Cường tự tin ngút trời. Chủ động lao lên vung kiếm chém như điên, đòi lại thua thiệt nửa năm qua.

Đáng tiếc, phòng ngự của mộc nhân quá biến thái. Hắn ra sức chém cũng chẳng lưu lại nổi một vết xước nho nhỏ. Mộc nhân vẫn là như cũ mặt trời trán bóng.

Cao Cường tất nhiên nắm giữ chiêu thức công kích sát thương lớn hơn. Như là điều động phi kiếm viễn trình chém địch, phong phạm thân tiên khét mù mắt.

Thế nhưng đoán chừng tất tay một kích cũng chẳng xi nhê gì. Đã vậy còn tiêu hao hơi nhiều chân khí, chung quy là có đồ tốt xong lại không thể dùng đến.

“Hắc.. Hắc..”

Đột ngột vang lên tiếng cười khà ồ, và tất nhiên là thoát ra từ miệng Nhân Vân Lão Nhân.

Kể đó Cao Cường liền thấy trên thân mộc nhân có linh văn phát sáng. Tiếp theo tầm mắt hắn tối sầm, hay nói đúng hơn là bởi có một quyền đang đánh tới.

“Bành..”

Cao Cường như cánh diều đứt dây bay ngược về sau.

Đầu óc cứ gọi là choáng váng, bên tai nghe tiếng chim hót líu lo líu lo.

“Oành.. Xoẹt..” – Cơ thể rơi rụng và trượt dài dưới sàn, đau đớn giúp đầu óc hắn tỉnh táo lại. Chỉ là chuyện quái gì xảy ra? Mộc nhân tự nhiên nhanh như quỷ?

“Sur phụ, mộc nhân không bị trọng lực ảnh hưởng?” – Không đại đột mà đứng lên luôn, Cao Cường nằm tại chỗ ngira cổ gào lớn: “Như thế đệ tử làm sao mà đánh?”

“Hắc.. Hắc.. Không đánh được cũng phải đánh” – Không thèm đếm xỉa hắn phản nản ra làm sao. Phán định một câu xong, Nhân Vân Lão Nhân cánh tay khẽ phát.

Một cỗ lực lượng vô hình cường thế dựng Cao Cường đứng dậy. Mộc nhân theo đó phát hiện con mồi, một lần nữa hung hãn lao tới vung quyền nhanh như ăn cắp.

Đơn giản là cứ trong phạm vi tiếp cận 10 mét, chỉ cần thấy “người đứng” là mộc nhân nhào tới công kích. Cho dù có bất tỉnh mà đứng thì vẫn cứ là ăn đòn một nhghi đi.

Giờ thì đã hiểu cái gì gọi là không đánh cũng phải đánh chưa? Mà có nên cải tiến khi nằm cũng đánh? Nhân Vân Lão Nhân bên ngoài quan sát, nghiêm túc suy tư.

Trong sân, Cao Cường không thể làm gì hơn ngoài liều mạng. Miệng hét lớn một tiếng, phi kiếm liền lơ lửng trên không. Hai tay chấp lại “kháp khớp” liền hồi.

Chưa tới một hơi thở, pháp ấn đã khớp xong, Cao Cường vung tay ra quát:

“Đi”

“Sưu...”

Phi kiếm từ một thanh đoản kiếm, chợt phình lớn lên. Quấn quanh lõi quang chớp giật, rồi cứ thế hoá thành một vết tàn ảnh xuyên thẳng mộc nhân đang lao tới.

“BÀNH...” – Một tiếng nổ lớn vang lên, lõi quang chớp giật tung toé càng thêm dữ dội.

Mộc nhân trúng phải một kích này, liền bay ngược khá xa. Có điều thông qua thần thức quan sát, hắn thấy được bề ngoài của nó vẫn chẳng hề xước xát một tia.

Đã thế nó còn rất nhanh đứng dậy, tiếp tục như trâu húc mà lao ầm ầm tới.

Trong lòng bức bối, Cao Cường tay lại khớp khớp, sau đó điểm ra một chỉ:

“Lôi Thuật Nhất Tiến”

“Xoẹt.. Xoẹt.. Xoẹt.. Xoẹt..”

Từ đầu ngón chỏ, lôi tiễn bắn vọt ra, đường kính tương đương ngón tay cái. Đáng nói lần này lôi tiễn bay theo hình xoắn ốc, vận tốc có thể nói là nhanh không tả nổi.

Chớp mắt liền bắn phá tới lồng ngực của mộc nhân.

“Cạch.. Cạch.. Cạch..”

Lôi quang vẫn cứ văng tung toé, xong không thấy tiếng nổ, cũng không hề thấy mộc nhân bị đánh bay. Chỉ thấy mặt hàng mắt xanh này cứ từng bước giật lùi về phía sau. Còn bản thân Lôi Tiễn thì như một mũi khoan đang cố xuyên thủng phòng ngự của mộc nhân vậy đó.

Từng bước giật lùi, cho tới khi mộc nhân rời khỏi phạm vi sàn đấu, lôi tiễn hết đất tiêu tán mất hút. Để lại mộc nhân đứng đó im lìm, vị trí lồng ngực có một vết nám đen xỉ.

Nhân Vân Lão Nhân như hồn ma xuất hiện trước mặt mộc nhân, cẩn thận quan sát, không ngừng gật gù lẩm bẫm cái gì không rõ. Thật lâu sau mới quay lại tò mò hỏi hắn:

“Thuật pháp mới được truyền thừa?”

Cao Cường thu hồi phi kiếm, vừa đi tới vừa đáp:

“Đúng vậy, có ba thức mà ta mới luyện được một. Vừa rồi ta ý niệm muốn nó bay xoắn ốc, kỳ quái nó liền bay xoắn ốc theo. Chữ thực tế đem qua nó chỉ bắn thẳng ra”

“Haha” – Nhân Vân Lão Nhân vuốt râu mỉm cười:

“Thuật pháp thần kỳ phụ thuộc vào người vận dụng nó. Tinh thần ý niệm của người đủ sự cường đại, người muốn nó đi theo hình chữ Z cũng được. Mà muốn nó loằng ngoằng phức tạp như tuyến đường giao thông cũng được. Nói chung cứ thoải sức mà sáng tạo đi”

“Đã hiểu” – Gật đầu đáp lại, Cao Cường chỉ tay tới mộc nhân dò hỏi: “Su phụ, nó sẽ không vấn đề gì chứ? Đáng lý sát thương không đủ lưu lại vết tích gì mới phải”

“Haha” – Nhân Vân Lão Nhân chỉ tay vào vết nám giải thích:

“Luyện chế từ tài liệu cấp cao, Nguyên Anh toàn lực một kích còn không hư hại nổi, huống chi là người. Thế nhưng chân khí của người vừa có tính thiếu đốt đặc trưng của lôi điện, vừa ẩn chứa tính ăn mòn, xoắn xoắn một hồi liền thành ra như vậy. Như kiểu kiến giết voi”

Có nghĩa là nhờ vào đặc tính ăn mòn và thiếu đốt, thêm với tiếp xúc thời gian kéo dài, dù sát thương thấp một điểm, nhưng ít nhiều vẫn gây chút tổn thương lên mộc nhân.

Chép chép miệng, Cao Cường giọng điệu đầy tiếc nuối:

“Cái này có vẻ không mấy tác dụng trong chiến đấu. Đối thủ không có ngu mà đứng im chịu xoắn xoắn. Tóm lại nâng cao lực sát thương vẫn cứ là đứng đắn hơn hết”

“Không có gì vô dụng” – Nhân Vân Lão Nhân lắc lắc ngón tay cho: “Tùy thuộc vào rất nhiều phương diện. Hiện tại nói không được rõ ràng, sau này tự người sẽ hiểu ra”

Phương diện mà sư phụ nói chắc là ý cảnh, cùng với các loại pháp tắc lực lượng đi. Cao Cường hiểu hiện giờ có hỏi cũng vô dụng, liền khẽ gật đầu một cái rồi thôi.

Kết thúc câu chuyện, Nhân Vân Lão Nhân phất tay ra hiệu.

Cao Cường ngoan ngoãn trở lại sàn đấu, thuận tiện lần nữa triệu hồi ra phi kiếm.

“Hắc.. Hắc..” – Lại là cái điệu cười khả ố, Nhân Vân Lão Nhân búng tay cái toách. Hai cổ mộc nhân mắt chiếu xạ xanh lè, chậm rãi từng bước tiến nhập vào sàn đấu.

Nhìn chúng trong tay lăm lăm côn bông, Cao Cường da đầu bỗng chốc tê dại. Có cảm tưởng lỡ tay làm hỏng linh văn cổ mộc nhân kia, nên giờ bị sư phụ trừng phạt.

Hắn rút rề quay qua nhìn Nhân Vân Lão Nhân mà hỏi:

“Sư phụ, lên liền hai cái có phải gấp gấp quá không? Cho ta cái một để còn làm quen đã”

Lắc lắc ngón cho, Nhân Vân Lão Nhân thần nhiên nói:

“Hai cái đã là sư phụ châm chước cho người rồi. Đáng lý sư phụ cho liền năm cái vào kia”

Thôi thôi, tập xác định rồi.

Cao Cường không buồn nói năng gì thêm nữa, trong tay xiết chặt phi kiếm, thần thức khoá chặt đối thủ. Trận đấu này khác biệt, phải tiết kiệm chân khí thì mới được.

“Phốc.. Phốc..”

Phạm vi vừa rút ngắn xuống còn 5 mét, hai cổ mộc nhân ngay tức khắc phát động công kích. Chúng dùng tốc độ nhanh quá đáng tiếp cận, rồi vùng côn quật tới.

Cứng đối cứng có mà bị quật cho vỡ mồm, Cao Cường không chút nghĩ ngợi đạp chân lùi lại phía sau. Cũng chỉ là một bước, vừa đủ né tránh tầm đánh của địch.

Mũi giày khẽ điểm, hắn hoá thành một vệt tàn ảnh vòng ra sau lưng mộc nhân hướng bên trái. Nhắm sau đầu của mộc nhân, tàn bạo vùng tay chém chéo một kiếm.

“Khanh..”

Không có chém trúng đầu mộc nhân như Cao Cường vẫn tưởng. Bà nội nó, mộc nhân này thế mà biết biến chiêu? Nó quật ngược côn bông ra sau chặn kiếm?

“Xoẹt.. Xoẹt..” – Âm thanh xé gió vang lên khiến Cao Cường giật mình tỉnh táo lại.

Có điều không kịp phản ứng nữa rồi, cổ mộc nhân còn lại chớp đúng thời cơ hấn ngự ngạc. Cứ thế hiểm ác đâm tới một côn, nặng nề thúc thẳng vào lồng ngực hắn.

“BÀNH..” – Cao Cường như điều đón gió, bay lên trời cao, rồi vẽ thành hình vòng cung rơi rụng xuống.

Võ kỹ, một tí phần trăm là hai cổ mộc nhân này biết sử dụng võ kỹ.

Đề mà nói thì quá thần kỳ, nhưng Cao Cường không tán thưởng nổi. Bởi vì sự kỳ diệu này chính là tai ương mà hắn phải đón nhận, làm sao có thể yêu quý nó đây?

May mắn kịp thời đem chân khí tụ lại trước ngực, nếu không gãy vài chiếc xương là nhẹ nhàng đấy. Trong lòng vừa uất ức vừa tức giận, Cao Cường ngửa cổ gào lớn:

“ĐÁNG CHẾT”

Gào xong hắn liền bật tôm đứng dậy, phi kiếm lần nữa lơ lửng trên không, hai tay “kháp kháp kháp”..

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đi săn trở lại

Sau một buổi chiều rèn luyện, Cao Cường toàn thân một màu tím sẫm, mái tóc nếu dài ra liền sẽ giống y hệt hư ảnh khi thi triển Thế. Ngặt một nỗi màu tím trên cơ thể hắn lúc này không phải là lỗi quang tích tụ.

Mà là bởi vì bị hai cỗ mộc nhân cầm côn bổng đánh cho sưng tím.

Hắn cũng không nhớ rõ đã phải đón nhận bao nhiêu ngón đòn hiểm ác. Hết quát lại đến quật, hết đâm rồi đến chọc, chắc khoảng xấp xỉ 300 gậy đi. Thật là đáng giận mộc nhân.

Cảm nhận thấy sư phụ lại gần, Cao Cường dùng chút khí lực sau cùng than vãn:

“Cứ thế này tiếp diễn, không khéo ta bị đánh cho hồng người đỏ sư phụ”

Ngồi xổm xuống ngay bên cạnh hắn, Nhân Văn Lão Nhân cười hắc hắc mà nói:

“Không hồng được. Ngâm được thủy là lại nhảy nhót tung bưng thôi a”

Khóc không ra nước mắt, và cũng chẳng còn sức lực để mà kêu ca. Cao Cường phiền muộn trôi lơ lửng sau lưng sư phụ rồi khỏi tầng ngầm. Dích đến vẫn cứ là gian phòng tắm.

Được cái lần này Nhân Văn Lão Nhân không quăng bừa như lúc ban trưa. Mà phát tay khống chế để hắn phần chân xuống trước, rồi điều chỉnh cho hắn gối đầu lên thành thùng.

Dược lực từng chút từng chút thấm thấu vào cơ thể, đi kèm với cảm giác ấm áp dễ chịu ngang dọc toàn thân, chẳng mấy chốc Cao Cường cứ thế đắm chìm vào trong giấc ngủ.

Vừa ăn xong bữa tối, Nhân Văn Lão Nhân ném cho hắn một tập hồ sơ rồi phát tay đuổi cổ. Thu cát vào trũ vật giới, Cao Cường mang về mặt bát đấc đi rồi khỏi Nhân Văn Các.

Về tới nhà, Cao Cường leo lên sập gụ ngồi, từ trũ vật giới lấy ra tập hồ sơ cùng với laptop.

Sớm dùng thần thức quét qua, hắn đương nhiên đã biết đây là hồ sơ vụ án mà bên Cẩm Quân đưa tới. Hiện tại lên mạng kiểm tra xem có thông tin gì nữa hay không mới được.

Vừa tra thông tin trên mạng, vừa so sánh với ghi chép trong tập hồ sơ. Rất nhanh Cao Cường tìm ra một vụ nòng đậm vấn đề. Giải quyết chưa đâu vào đâu mà tin tức đã dùng.

Đây là một vụ án liên quan tới hàng loạt vụ mất tích trẻ em.

Điều đáng nói là những đứa trẻ bị mất tích có hoàn cảnh hết sức đặc biệt. Đó là chúng đều thuộc diện được nuôi dưỡng tại trại trẻ mồ côi có cái tên gọi là Lạc Đề cô nhi viện.

Những đứa trẻ này tại sao phải sống trong cô nhi viện thì thôi không nói, nhắc đến chỉ thêm đau lòng. Biết rằng chúng đa số là bị cha mẹ bỏ rơi đi, như thế là được rồi chứ?

Theo thông tin trên mạng, cũng như ghi chép của Cẩm Quân thì vụ việc bắt nguồn từ những lá thư nặc danh gửi tới nhiều tổ chức báo trí, tố cáo viện trường buôn bán trẻ em.

Nếu chỉ có mỗi vậy thì chẳng ai rảnh trứng mà tin tưởng. Bởi Lạc Đề cô nhi viện trước giờ tiếng lành đồn xa, không thiếu cơ quan báo đài đăng tin ca ngợi này nọ đâu đấy.

Thế nhưng đi kèm với thư nặc danh, còn có một bảng danh sách gồm mấy chục cái tên. Cụ thể là những đứa trẻ vô duyên vô cớ mất tích, có ghi rõ ngày tháng mất tích hẳn hoi.

Vụ mất tích đầu tiên xảy ra đã từ 7 năm trước, rồi cứ cách vài tháng lại có một đứa trẻ bốc hơi. Từng có một tổ chức từ thiện chất vấn việc này, câu trả lời chỉ gói gọn là đã có người nhận nuôi chúng. Rồi đưa ra đồng giấy tờ thủ tục “ghi tay”, nhìn vào là thấy thiếu sự minh bạch rồi.

Ấy vậy mà không hiểu có phép nhiệm màu nào diễn ra, khi đó vụ việc rất nhanh thì chìm xuống. Để rồi cách đây mấy tháng có thư tố cáo mới lại ngoi lên. Đáng tiếc chỉ dậy sóng được có hơn một tuần lễ thôi, không thấy tin tức gì mới, lẽ dĩ nhiên một lần nữa chìm vào quên lãng.

Lật mở xem điều tra của Cẩm Quân, liền có được đáp án.

Vị viện trưởng kia đúng là đã có hành vi buôn bán trẻ em. Thế nhưng trong hồ sơ lại nằm chính ỉnh một dòng ghi chú: “hành vi buôn bán này có thể chấm chước cho qua”.

Đi kèm là danh sách những đứa trẻ mất tích, trong đó có tên tuổi hiện tại, cha mẹ nuôi là ai, tình huống gia cảnh thế nào.. Bà nội nó, toàn đại gia giàu nứt đổ tường thành.

Cùng một đặc điểm giàu nhưng hiếm muộn, muốn giữ kín chuyện nhận con nuôi. Thành ra mỗi khi viện trưởng kia gặp rắc rối, đám người này liền âm thầm giúp đề xuồng.

Nếu đám đại gia không nhiều sự, thì viện trưởng kia cũng chẳng việc gì phải che giấu. Nói chung thuộc diện tình ngay lý gian, Cẩm Quân phán câu cho qua cũng dễ hiểu.

Có điều bắt đầu từ nửa năm trước, vụ việc rẽ sang một hướng khá là phức tạp. Số lượng những đứa trẻ tại cô nhi viện Lạc Đề bỗng dưng bị mất tích tăng nhiều chóng mặt.

Qua điều tra sơ bộ, Cẩm Quân kết luận vụ việc không có liên quan gì tới vị viện trưởng kia, bởi vì bà ta đã về hưu từ hơn 2 năm trước. Hơn nữa tại Lạc Đề cô nhi viện phát hiện ra “tà khỉ”, Cẩm Quân liền xếp vào trường hợp những vụ án lĩnh dị.

Cẩm Quân đã tiến hành mai phục suốt hơn 1 tháng trời, thế nhưng lưới không tóm được cá, đã vậy trẻ em mất tích thì vẫn cứ diễn ra đều đều. Đáng sợ hơn là dù đã chuyển những đứa trẻ còn lại đi nơi khác, hung thủ vẫn lần ra được đề bắt đi.

“Liên quan tới trẻ em. Là tác phẩm của Quý Mẩu ư?”

Trong danh sách truy nã, Quý Mẩu thuộc tốp những quý hồn có sức chiến đấu cường đại nhất. Nửa năm trước chạy đi tìm nó thì rất dễ bị tấn cho thừa sống thiếu chết đấy.

Đăng ký đường mạng net đã hơn tháng mà chưa check mail lần nào đâu. Sẵn tiện đang dùng tới laptop, Cao Cường liền đăng nhập hòm thư xem có gì mới mẻ hay không.

Mấy chục thư gửi tới từ Anh Tuấn Đại Vương, đều là copy nội dung những lá thư khách hàng gửi tới kêu ca phàn nàn về việc Cao đại sư chẳng bao giờ thấy mở điện thoại.

Lướt nhè ngón tay trên bàn phím, Cao Cường mau chóng trả lời cho Anh Tuấn Đại Vương một lá thư. Sau đó hắn liền đem laptop và tập hồ sơ cất vào trong tủ vật giới.

Chạy đi tắm một lần nữa để tẩy đi hết mùi thảo dược khó ngửi trên người. Xong xuôi đâu đó, hắn mới khoác lên bộ đồ dạ hành, rồi dắt chiếc Harley Davidson ra cổng.

Nửa năm mới lại săn giết quý hồn, có điều thông qua buổi nói chuyện với hoàng kim chiến giáp nam tử, lúc này đây Cao Cường đi thi hành nhiệm vụ thoải mái hơn nhiều.

Chốc lát chiếc Harley liền lao ra khỏi tiểu khu, nhanh chóng hoà vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

Dừng đỗ xe trước cổng một tiểu khu nhà ở tầm trung.

Sau khi quan sát một chút, Cao Cường lựa góc khuất đem xe thu cất vào tủ vật giới. Rồi như u linh thoát ỉnh thoát hiện tiến nhập bên trong.

Chỉ là tiểu khu tầm trung có khác, camera an ninh chẳng thấy, lực lượng bảo an cũng không có luôn. Nhà nào nhà nấy tự lo mà đề phòng.

Cẩn thận né tránh qua tầm mắt của những người đi dạo qua lại trong tiểu khu, rốt cuộc Cao Cường cũng chạy tới trước cổng căn nhà số A14.

Qua thần thức dò xét, trong nhà tổng cộng có 5 người. Một bà lão, cặp vợ chồng trung niên và hai đứa trẻ độ tuổi học sinh cấp một và hai.

Gia đình 3 thế hệ này đang vây quanh tại phòng khách, vừa ăn hoa quả, vừa xem chương trình tạp kỹ trên ti vi. Khá vui vẻ và ấm cúng đi.

Tuy không phát hiện thấy âm khí, nhưng Quý Mẩu thứ này ỉnh nắp phi thường bá đạo. Truy lùng nó mà chỉ dựa vào âm khí thôi là xa chưa đủ.

Mũi giày khẽ điểm, hắn lao vọt lên tầng sân thượng của căn nhà. Không chút tiếng động vặn mở khoá cửa tum rồi xâm nhập vào bên trong.

Thu liễm hoàn toàn khí tức, Cao Cường men theo cầu thang đi xuống dưới. Tới cửa phòng khách liền búng một nhúm mê phấn và đứng đợi.

Sau vài giây ngắn ngủi, cả năm người trong gia đình này đều lẩn ra ghế mà ngủ ngon lành. Lúc này hắn mới di chuyển tiến nhập phòng khách.

Một tay lăm lăm phi kiếm, một tay thì nắm lấy bình dược thủy. Cao Cường trước tiên liền tiếp cận bà lão, vẩy lên người bà ta vài giọt dược thủy. Không

có phản ứng nào xảy ra, đồng nghĩa Quỷ Mấu không ẩn nấp trong cơ thể vị cựu viện trưởng này.

Tiếp theo là tới cặp vợ chồng trung niên cùng với hai đứa trẻ, cẩn thận vẫy lên người bọn họ vài giọt được thủy, cũng không có phản ứng nào xảy ra cả. Cao Cường thu cất phi kiếm và bình được thủy, mang theo bắt đầu đi mau chóng rời khỏi.

Loại bỏ đối tượng tình nghi đầu tiên là bà lão viện trưởng cùng với thân nhân. Hiện tại chỉ còn cách chạy tới xem xét tình huống ở nơi những đứa trẻ cơ nhờ còn lại đang sinh sống. Hi vọng phát hiện chút gì đó, chứ phải mai phục mỗi đêm thì quá phiền.

Ra khỏi tiểu khu, Cao Cường từ từ vật giới lấy xe ra rồi nhanh chóng ngồi lên phóng đi.

“Brum.. Brum..” – Còn cách trường mầm non Tinh Hà khoảng một dặm, Cao Cường liền dừng và cất xe. Sau đó thì triển Miếu Bộ mà lao đi vun vút.

Theo hồ sơ Cẩm Quân ghi chép thì có tới 40 đứa trẻ, cùng với 6 người hộ lý, đang sống tạm tại mấy gian phòng học cũ của trường mầm non này.

Chưa đầy 2 phút, trường mầm non Tinh Hà liền xuất hiện trong tầm mắt hắn. Cao Cường ngựa không dừng vó chạy vòng tới phía sau trường.

Vừa đến nơi, thông qua thần thức liền phát hiện hai tu sĩ Cẩm Quân đang ẩn nấp. Nhìn thấy cái bản mặt của Diên Lộc, hắn thiếu chút ngã ngửa.

Gã này tu vi lẫn chiến lực đều kiểu trời ơi đất hỡi, mà thế WTF nào cứ chăm chỉ đi phá án quá vậy? Chẳng lẽ có bệnh thích tìm đường chết?

Ài, sớm muộn gì cũng là đồng đội tại Cẩm Quân, chỉ bằng hiện giờ chạy qua chào hỏi một câu, thuận tiện hỏi thăm tình hình một chút xem sao.

Nghĩ vậy mũi chân khẽ điểm, Cao Cường mau chóng chạy tới sau lưng hai người bọn họ.

“Kẻ nào?” – Cảm nhận thấy có người tiếp cận, Cẩm Quân tu sĩ hình thể cao lớn quay phắt lại quát hỏi.

Nghe thấy vậy Diên Lộc cũng ngoái lại nhìn, vừa thấy đáng vẻ quen thuộc liền đưa tay ngăn cản đồng đội đang muốn lao lên tấn công:

“Hùng ca, hắn cũng là Cẩm Quân chúng ta, chỉ là chưa chính thức gia nhập thôi”

Ồ, xem ra tại Cẩm Quân thì gã Diên Lộc này thuộc dạng con ông cháu cha đi. Ngay cả việc Cao Cường sắp sửa gia nhập vào Cẩm Quân cũng biết?

Có điều Cao Cường không mấy bận tâm về chuyện này. Đối phương đã biết thì lại càng dễ nói chuyện. Cũng bớt phát sinh xung đột không đáng có.

Quan sát trên dưới Cao Cường thật cẩn thận, Hoàng Đại Hùng chỉ tay rộng ầm lên:

“Ta nhận ra rồi, người chính là kẻ đã giết lão hiệu phó Trịnh Đình Dũng. Ta nói này huynh đệ, ở đây chỉ có ba người chúng ta. Thú nhận đi, người có phải họ hàng thân thích gì đó của Đàm lão không?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Hoàng đại hùng thấy lạnh

Thân xác to cao quá thể quá đáng, lại còn cái kiểu hỏi vớ hỏi vẩn, 100% đầu óc chậm tiến. Nghĩ đến đây Cao Cường liền phát phát tay:

“Ngốc từ người liền đứng một bên chơi đi”

Có ai ngờ cái gã cao to lực lưỡng này nghe xong không những chẳng hề tức giận, mà lại còn ngoan ngoãn đứng qua một bên chơi đùa.. thế mới sợ..

Cao Cường ánh mắt đậm nét cổ quái, Diên Lộc thì đưa tay vỗ vỗ trán.

Phải mười giây sau Hoàng Đại Hùng mới giật mình, trừng mắt đối Cao Cường quát:

“Việc gì ta phải nghe lời người?”

Gã này đầu không chỉ chậm thôi, mà là siêu cấp chậm. Cao Cường mỉm cười hỏi:

“Người ồn ào cái gì? Quên mình là đang ẩn nấp rình bắt thủ phạm sao?”

“Ách” – Hoàng Đại Hùng giật mình, ngoái đầu nhìn về hướng trường mầm non. Xác định không có động tĩnh gì khác lạ, mới vỗ vỗ lồng ngực thờ phào.

Lúc này Cao Cường mới đi tới gần hơn, quay sang gật đầu với Diên Lộc và hỏi:

“Nhìn các người thế này thì đoán hẳn là không có phát hiện gì mới?”

Diên Lộc mặt mũi buồn thiu gật đầu, không ngừng thờ dài thườn thượt rồi nói:

“Chúng ta vẫn luôn canh chừng ở đây mà không phát hiện một tia dấu vết, không một chút động tĩnh. Thế nhưng cứ cách một tuần là lại thêm một đứa trẻ bị bắt đi. Cẩm Quân cứ cao thủ tới tra án thì hung thủ ngừng tay, vừa rồi đi là y rằng hung thủ lại tiếp tục gây án”

Sư phụ từng nói Cẩm Quân không thiếu kỳ nhân dị sĩ, Cao Cường tin tưởng rằng nếu bọn họ muốn thì tóm cổ một đầu quỷ hồn chẳng phải là công việc gì quá khó khăn.

Mà cứ cho là Cẩm Quân không thể tự giải quyết, thì Đàm lão với giao thiệp sâu rộng, thừa sức mời về đây những huyền môn tu sĩ có khả năng dễ dàng xử đẹp quỷ hồn.

Thế nhưng đã không có phương án vẹn toàn nào được tiến hành..

Tất nhiên Cao Cường đã được biết tới bản giao kèo mà sư phụ đề ra với bên phía Cẩm Quân. Nội dung không gì khác chính là để những vụ án linh dị lại chờ hần giải quyết.

Không rõ sư phụ có quà cáp biểu xén gì không, nhưng với việc đồng ý giao kèo thì Cẩm Quân cũng chẳng từ tẻ gì cho kham, quá là coi rẻ tính mạng của thường nhân.

Dù sao làm việc thế nào, đó là quyết sách của Cẩm Quân, hẳn không có tư cách can thiệp. Chỉ là trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy thật sâu áy náy, với đôi chút bức bối.

Bởi vì nếu không có bản giao kèo kia, hay thẳng thắn hơn là nếu không bởi vì hần, rất có thể nhiều đứa trẻ tại cô nhi viện Lạc Đề chưa hẳn là đã bị quỷ hồn đem bắt đi mất.

Hần đứng đó với đôi mi khép chặt, khe khẽ thờ dài.

Thấy vậy, Hoàng Đại Hùng ghé sát tai Diên Lộc, nhỏ giọng hỏi:

“Hần làm sao tự nhiên than ngắn thờ dài vậy?”

Nguyên một bầu trời bất đắc dĩ, Diên Lộc ngán ngẩm vùng vằng:

“Hùng ca, ta làm sao biết được hần đang nghĩ gì?”

“Chep chep” – Hoàng Đại Hùng chep miệng, rồi hướng Cao Cường hô:

“Này, rốt cuộc người đến đây làm gì? Nếu trợ giúp tra án thì nói gì đi chứ?”

Diên Lộc ngay tức khắc lấy lại tinh thần, hiểu kỳ quay sang hỏi:

“Phương diện này người là chuyên nghiệp. Chắc hẳn đã có phán đoán sơ bộ rồi đi?”

Nghĩ ngợi nhiều cũng chỉ vô dụng, trước mắt mau chóng giải quyết căn nguyên vụ việc thì hơn. Hít sâu một hơi kìm nén cảm xúc trong lòng, Cao Cường ra hiệu bọn họ lại gần rồi mới nói:

“Chuyên bắt trẻ em, lại gọi ẩn nấp thì chỉ có thể là Quỷ Mẫ. Vừa gọi giả mạo người bị nó chiếm đoạt thể xác, vừa không có dấu hiệu khác thường như những loài quỷ hồn khác. Nhờ đó nó dễ dàng hoà nhập vào cuộc sống thường nhật, muốn tìm bắt là hết sức phiền toái”

Mặt mũi thoáng hiện vẻ nhăn nhó, Diên Lộc gian nan hỏi thêm:

“Chẳng lẽ không có đối tượng cụ thể mà nó chuyên nhắm vào sao?”

Ngồi bên ngựa ngáy, Hoàng Đại Hùng cũng xen vào hỏi một câu:

“Quan trọng là chiến lược nó thế nào? Có cần kêu gọi thêm người?”

Nhìn gã cao lớn này nhiều một chút, Cao Cường bật ngón cái nói:

“Nhìn người ngốc ngốc mà giác ngộ trong chiến đấu khá cao đấy. Có điều yên tâm đi, nếu thực sự là Quỷ Mẫ tác quái thì mấy người chúng ta đã đủ lực để giải quyết nó rồi”

Nói dứt lời, Cao Cường quay sang đối Diên Lộc giảng giải thêm:

“Đối tượng mà Quý Mẩu nhắm tới thường là những kẻ có ác cảm với trẻ em. Ta đã chạy qua nhà riêng của cựu viện trưởng cũng như viện trưởng đương nhiệm, hai người này có thể loại ra khỏi diện tình nghi. Hiện tại chỉ còn đám hộ lý, thậm chí có khả năng chính là một đứa trẻ tại cô nhi viện Lạc Đề bị Quý Mẩu chiếm đoạt thân xác”

“Không phải chứ?” – Hoàng Đại Hùng và Diên Lộc đồng thanh kinh hô.

Diên Lộc mặt mũi nhăn nhó bổ sung thêm:

“Nếu như nói trong đám hộ lý có người tâm địa đen tối thì còn hiểu được. Chứ nói trong đám trẻ mà có đứa ác độc đến nỗi Quý Mẩu phụ thể thì quá là khó tin”

Khe khẽ lắc đầu, Cao Cường quả quyết nói thẳng:

“Các ngươi đã khi nào rơi vào hoàn cảnh mỗi ngày đều phải đón nhận ánh mắt khinh thị? Đã khi nào mỗi ngày bên tai đều văng vẳng những lời chửi rủa châm chọc? Các ngươi chưa từng, nhưng ta thì đã nếm trải hoàn cảnh đó rồi đây”

“Trẻ em tâm lý dễ bị tổn thương hơn hết, lại thêm một vài yếu tố bạo lực tác động, nảy sinh những suy nghĩ tiêu cực cũng chẳng hiếm lạ. Ta năm đó 7 8 tuổi, nhưng đã có ý định giết người, mà muốn giết nhiều chứ không chỉ một”

“Nói ra điều này không phải để quy chụp đám trẻ tại cô nhi viện Lạc Đề sẽ phải hắc ám giống như ta đâu. Chỉ là muốn để các ngươi chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối diện với tình huống xấu nhất xảy ra. Khi đó đừng chùn tay kéo lại hồng việc”

Hai hàng lông mày nhíu chặt, Diên Lộc thắc mắc vội hỏi:

“Theo cách nói của ngươi thì không thể trực xuất Quý Mẩu để giữ mạng cho đứa trẻ bị nhập ư?”

“Trực xuất cũng vô dụng” – Cao Cường tiếc hận thở dài: “Quý Mẩu có những quyền năng khác thường. Một trong số đó là vấy bẩn linh hồn kẻ bị chiếm xác, biến họ thành khôi lỗi. Ngươi vẫn nhớ vụ Quý Thi tại thôn Hưng Dương đi a”

“Quý Mẩu sức chiến đấu đúng là khá một điểm, nhưng dù sao vẫn bó buộc tầng thứ quý hồn. Chắc chắn nó sẽ té luyện khôi lỗi thành Quý Thi, khi cần thiết để cho khôi lỗi đánh cản đường. Còn nó lợi dụng che giấu khí tức để đào tẩu”

“Tạm thời chưa rõ nó dưỡng nhiều hay ít Quý Thi. Nhưng khi đụng độ, các ngươi tuyệt đối không được nương tay. Bởi vì Quý Thi có thể tồn tại độc lập ngay cả khi Quý Mẩu đã chết. Loài này nguy hại ra sao ngươi từng thấy rồi đó”

Nhớ tới lần va chạm Quý Thi tại thôn Hưng Dương kia, Diên Lộc liên tục rung mình.

Nhất là hình ảnh những cỗ thi thể xám xịt chồng chất lên nhau, rồi thì đám gòi bọ lúc nhúc lổm ngổm.. thật muốn chạy ra gốc cây đánh cái nôn mửa.

Thấy hần khác lạ, Hoàng Đại Hùng quan tâm thăm hỏi:

“Tiểu Lộc, ngươi làm sao thế? Đừng sợ, Quý Thi cái gì kia, gắp ca cho một quyền liền bẹp dĩ”

Nhìn nhìn Diên Lộc đáng vẻ, Cao Cường trấn an một phen:

“Lần này không có thi thể gòi bọ lúc nhúc đâu. Ta dám cam đoan rằng Quý Mẩu đã để khôi lỗi ăn sạch sẽ luôn cả xương rồi. Cho nên ngươi yên tâm đi”

“Ừa.. Ừa..”

Rốt cuộc không nhịn nổi, Diên Lộc xoay người chạy ra gốc cây rồi cứ thế há miệng: “Oẹẹẹ.. Oẹẹẹ..”

“Chẹp chẹp” – Hoàng Đại Hùng thở dài thườn thượt nói:

“Gia nhập Cẩm Quân thời gian đã hơn năm rồi mà vẫn còn quá xanh và non”

Sự việc đã qua hơn nửa năm rồi mà còn nôn với chá oẹ cái quái gì nữa? Mà gã Diên Lộc này có khi tay còn chưa từng nhuộm máu tẩy lể ý chứ. Cao Cường trong lòng phi thường muốn đuổi cổ gã rồi khỏi đây. Không đến lúc phát sinh phiền toái thì mệt người.

Có điều nhìn lại tu vi của Diên Lộc hiện tại cũng đã đạt tới Luyện Khí hậu kỳ, cần nhắc một phen xong Cao Cường liền từ bỏ ý định đuổi người. Với tốc độ thăng tiến tu vi thế này thì nửa năm qua gã cũng nỗ lực không ít đấy, xua đuổi kẻ ra có hơi quá đáng.

Năm phút sau, ổn định trạng thái đầu đó, Diên Lộc mới chạy trở lại.

Cao Cường lúc này liền ra hiệu để hai người họ tập trung, rồi bắt đầu nói ra kế hoạch:

“Trước mắt chỉ có thể khoanh vùng đối tượng trong nhóm hộ lý cùng với đám trẻ. Để thuận tiện cho việc chiến đấu, liền đánh mê dược toàn bộ bọn họ. Tiếp theo đó là dùng đến dược thủy ép buộc Quý Mẩu và Quý Thi phải lộ diện”

“Nói thì đơn giản nhưng có một vài tình huống chúng ta phải đối diện. Dễ xảy ra nhất là Quý Mẫu chó cùng đứt đuôi liền tóm lấy người ở gần nó làm con tin. Để giải quyết ổn thoả, ta sẽ ẩn nấp, còn đại ngốc thì thu hút sự chú ý”

“Nhưng vấn đề là nếu như ta bị nó phát giác ra, vậy thì khó mà đảm bảo an toàn cho con tin được nữa. Để tiêu diệt Quý Mẫu, ta là sẽ không bận tâm gì khác. Các người chuẩn bị tư tưởng đi, đừng đến lúc lại vướng víu tay chân”

Ngay đến đầu óc chậm tiến như Hoàng Đại Hùng còn hiểu ý tứ của Cao Cường, hướng chỉ là Diên Lộc. Kể ra thì có hơi tàn nhẫn, nhưng đâu còn cách nào.

Chờ hai người họ gật đầu đáp ứng, Cao Cường liền tiếp tục nói:

“Mê được dạng phần, lợi dụng chiều gió là được. Còn được thủy thì ta dự định đóng làm nhiều bóng nước rồi ném vào phòng. Nhưng không chắc vấy hết lên toàn bộ bọn họ được. Các người có biện pháp nào chu toàn hơn không?”

Diên Lộc ngay tức khắc dơ tay xin phát biểu ý kiến:

“Nếu hoà lẫn nước không sao thì có thể cho vào đường ống cứu hoả tự động. Chúng ta chiếm dụng phòng an ninh, điều khiển cho nó tự phun nước trong phòng là được rồi. Đảm bảo không bỏ sót một ai, mà lại khá nhanh gọn”

Đúng là phương án chu toàn, Cao Cường gật đầu phân phó:

“Pha nước không sao cả, đổ liền mấy chục bình được thủy là được. Các người xem liên hệ đội hình phong toả đi, chúng ta hiện tại bắt đầu hành động. Chỉ hi vọng tóm cổ được Quý Mẫu, chứ không thì chẳng biết đi đâu mà lần”

“Được” – Diên Lộc đáp một câu rồi lấy ra bộ đàm liên hệ người.

Cao Cường quay sang dặn dò Hoàng Đại Hùng một chút:

“Quý Thi nó khá lì đòn, ngốc từ người nhớ toàn lực mà đánh. Tốt nhất là một chiêu giải quyết triệt để. Hiểu ý ta là gì rồi chứ hả?”

Hắn ánh mắt rõ thần nhiên, xong Hoàng Đại Hùng không hiểu sao thấy người lạnh toát. Theo bản năng liền gật đầu như gà mổ thóc.

Hoàng Đại Hùng linh cảm không sai đâu, bởi nếu hắn ngu ngốc không hiểu, Cao Cường sẵn sàng cùng hắn đánh một trận.. đánh cho tới khi nào chịu hiểu thì mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Sẽ gia nhập đội chúng ta

Cao Cường giao được thủy cho Diên Lộc đi xử lý, Hoàng Đại Hùng thì đeo khẩu trang ôm theo mê phần ra trước đầu gió ngồi xỏm chờ đợi, xem như mọi thứ đầu vào đó đi.

Thông qua bộ đàm, Diên Lộc báo cáo đã chuẩn bị xong.

Hoàng Đại Hùng bắt đầu mở ra bịch mê phần, rồi cầm quạt nan quạt nhiệt tình. Chẳng mấy chốc mê phần theo gió bay mù mịt đầy trời.

Giờ đang mùa lạnh đấy, chỉ có thể tuồn mê phần qua những lỗ thông gió nhỏ hẹp. Thành ra mới phải ném ra liều lượng nhiều một chút.

Từ bộ đàm vọng ra giọng Hoàng Đại Hùng báo cáo:

“Đã quạt hết mê phần”

Nhắc lên bộ đàm, Cao Cường mau chóng ra lệnh:

“Ngốc tử, dán lên liềm tức phù rồi tiếp cận cửa chính gian phòng nhóm hộ lý đang ở. Tìm vị trí ẩn nấp có thể ngăn chặn hướng đi tới gian phòng của đám trẻ”

Ngay tức khắc từ bộ đàm vọng ra giọng của Diên Lộc:

“Như vậy Mẫu Quý là một trong hộ lý?”

Cao Cường không nhanh không chậm đáp lại:

“Đúng vậy, trong khi những người khác trúng mê phần ngã xuống, người hộ lý lớn tuổi nhất phản ứng chậm một nhịp, ánh mắt có điểm khác thường. Diên Lộc, phun nước đi”

Rất nhanh thông qua ống nhòm, Cao Cường thấy được những vòi nước tự động gắn trên trần bắt đầu phun nước tung toé. Tất nhiên vẫn theo kế hoạch đã định sẵn, Diên Lộc cho phun nước cả phòng hộ lý và bốn gian phòng mà đám trẻ đang ở.

Dùng ống nhòm đòi bao quát được hết thì có mà là siêu nhân, Cao Cường mau chóng ném bỏ đồ chơi này, chân đạp Miêu Bộ băng qua từng nóc mái nhà. Chẳng mấy chốc hần dừng bước, toà ra thần thức cẩn thận rà soát trong mấy gian phòng.

Xác định không có đứa trẻ nào phản ứng với được thủy, hần liền yên tâm gõ nhẹ vào mic của bộ đàm một cái. Hoàng Đại Hùng với Diên Lộc hiểu ý, lần lượt gõ một tiếng phản hồi.

Nhẹ nhàng di chuyển tới nóc mái gian phòng nhóm hộ lý sinh hoạt. Thông qua thần thức thấy được chỉ có mỗi cái vị hộ lý lớn tuổi kia là có phản ứng dây dụa. Có thể sớm giải quyết phiền toái này, Cao Cường trong lòng triệt để buông lòng xuống.

Nếu không bận tâm sự an toàn của mấy người hộ lý còn lại, hần đã một kiếm chém vào phòng luôn cho nhanh rồi ý chứ. Đưa tay khẽ gỡ mic bộ đàm, Diên Lộc bên kia cũng gỡ gỡ phản hồi. Giấy lát chỉ còn vòi nước phòng hộ lý vẫn phun.

Tội nghiệp mấy người hộ lý, nước phun như mưa, người nào người nấy ướt như chuột lột. Dám chắc ngày mai, bọn họ với đám trẻ liền tập thể cảm lạnh đi.

Có điều để khiến Quý Mẩu thấy khó chịu mà rời khỏi phòng, thì bắt buộc phải phun cho thật nhiều. Đành để bọn họ chịu khổ, dù sao ốm đau vẫn hơn là chết toi.

“Khàà.. Khàà..”

Bắt đầu xuất hiện những tiếng gầm gừ như dã thú từ trong phòng vọng ra.

Thấy được “hộ lý cao tuổi” đã không còn nằm im chịu đựng thêm nữa. Cao Cường liền gõ nhẹ ba lần vào mic thông báo để Hoàng Đại Hùng tập trung tinh thần.

Trong phòng “hộ lý cao tuổi” đứng bật dậy, miệng gầm gừ với cặp mắt đỏ đục ngầu. Làn da nhăn nheo dần chuyển sang màu đen xám, khô cứng lại như một lớp vảy sùng. Đặc biệt là móng tay vươn dài ra thành những móng vuốt đen bóng sắc lẹm.

Đối phương đã vũ trang chuẩn bị chiến đấu, Cao Cường tất nhiên phải cảnh cáo cho Hoàng Đại Hùng biết, bởi vậy tiếp tục gõ nhẹ ba lần vào mic bộ đàm.

Hoàng Đại Hùng nghe xong mặt mũi căng thẳng, gõ phản hồi ba lần xong hai tay xiết chặt thành quyền. Thân hình hơi nhurón lên sẵn sàng lao ra liều chiến bất cứ lúc nào.

“Hộ lý cao tuổi” hoàn tất biến thân, liền tóm lấy một hộ lý trẻ tuổi nằm gần nhất và lao ra khỏi phòng.

Cao Cường trên nóc mái gõ mạnh một tiếng vào mic bộ đàm.

“AAAAAAAAAAAAA..”

Hoàng Đại Hùng rống lớn một tiếng, cơ thể cao to lực lưỡng ngay tức thì lao ra khỏi vị trí ẩn nấp.

“Hộ lý cao tuổi” mang theo hộ lý trẻ tuổi vừa ra khỏi cửa phòng. Còn chưa kịp gầm thét vài tiếng thị uy, liền đã thấy quyền ảnh chói chang bụi chẳng đánh tới mặt.

“PHỐC..” – Âm thanh dưa hấu bể nát vang lên.

“Hộ lý cao tuổi” liền cứ thế bị Hoàng Đại Hùng đánh một quyền bạo đầu.

Đúng vậy đấy, Quý Mẩu mắt công nuôi dưỡng Quý Thi, vũ trang các kiểu xong chưa kịp làm ra trò trống gì đã bị Hoàng Đại Hùng đánh cho một quyền triệt để phế.

Hoàng Đại Hùng tu vi Hoàng Khí cảnh hậu kỳ, Quý Thi chịu được một quyền mới là lạ. Cao Cường sớm đã lường trước điều này, không có gì phải ngạc nhiên cả.

Và lại cũng chẳng có thời gian để mà ngạc nhiên.

Quý Mẩu thoát ra khỏi cơ thể “hộ lý cao tuổi”, liền nhắm hộ lý trẻ tuổi đánh tới một trảo. Tốc độ có thể nói là vô cùng nhanh, đáng tiếc có người nhanh hơn nhiều.

Chỉ thấy một thanh phi kiếm từ trên trời giáng xuống, không chút huyền niệm xuyên thấu Quý Mầu từ trên đỉnh đầu xuống phía dưới. Vốn đang ở trong trạng thái ẩn hình trong suốt, Quý Mầu liền bị lôi điện quán quanh phi kiếm lan ra đánh cho giấy lát phải hiện hình.

Hoàng Đại Hùng vươn tay tóm lấy hộ lý trẻ tuổi rồi nhanh như thỏ lùi về phía sau.

Trên bầu trời bùng lên ánh hoả hồng rực rỡ. Tiếp đó từng viên hoả cầu như thể lưu tinh dội thẳng xuống đầu Quý Mầu vẫn đang kêu gào thảm thiết phía dưới.

“Đừng.. Đừng.. Đừng..”

Hoả diễm và âm khí, giống như hai người trẻ tuổi yêu xa lâu ngày mới đoàn tụ. Phút chốc tình yêu của họ bùng cháy lên dữ dội, thiêu đốt rực rỡ cả một vùng trời.

“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ..”

Hoả âm đi kèm là tiếng la hét thảm thiết của Quý Mầu, ừm, giai điệu không được phù hợp cho lắm.

Miêu tả thì dài dòng, chứ thực tế chỉ vòn vẹn 5 giây, Quý Mầu liền tan thành mây khói. Có điều nhận xét một cách khách quan thì mật hàng này chịu đòn khá li.

Bị lôi điện với hoả diễm song trọng thiêu đốt, tầm cỡ như đầu Ngã Quý khi trước thì 100% không chịu nổi 1 giây. Đủ để thấy Quý Mầu thực lực khá là cường đại.

Chỉ là nó quá đen đui khi gặp phải Cao Cường là tu sĩ lõi hệ, Hoả Cầu Phù lại còn nhiều vô biên. Khắc chế gắt gao, nó không kịp thể hiện ra nửa xu bán lãnh.

Trên vai vác lấy hộ lý trẻ tuổi, Hoàng Đại Hùng lon ton chạy tới:

“Bà nội cha nhà nó, không có phi kiếm nguoi chém xuống, ta thật đúng là không biết nó ở đâu mà lần. Nếu quý hồn nào cũng ẩn nấp kinh tởm như vậy thì đánh kiểu gì đây?”

“Quý Mầu có thiên phú ẩn nấp nên vậy thôi” – Cao Cường lắc đầu khẽ nói: “Chứ các loài quỷ hồn khác âm khí toát ra rất nặng, chỉ dựa vào cảm giác cũng phán đoán được”

Hoàng Đại Hùng chép chép miệng:

“Muốn nhìn thấu được Quý Mầu này ẩn nấp, chắc phải đợi khai mở thần thức đi? Võ môn tu sĩ như ta đây thì còn rất lâu mới tới giai đoạn mở ra thứ đồ chơi này. Chép...”

Cao Cường đã từng nghe sư phụ nói tới phương diện này. Biết được rằng ba tầng thứ đầu tiên võ môn tu sĩ chỉ chuyên tâm dưỡng khí và nâng cao tổ chất cơ thể. Phải tới tu vi Địa Khí cảnh thì võ môn mới mở ra thần thức, bắt đầu tiến hành giai đoạn bồi dưỡng linh hồn lực.

Nhìn thì tưởng chừng như thua thiệt, nhưng cũng vì chậm mở ra thần thức mà phương diện bản năng phản xạ của võ môn tu sĩ nhạy bén hơn hẳn huyền môn tu sĩ.

Không thiếu những chiêu trò thủ thuật có thể đánh lừa được thần thức. Và cũng không thiếu những trường hợp phát sinh quá đột ngột, đến nỗi thần thức không tài nào nắm bắt kịp. Thế nhưng nhờ vào phản xạ tự nhiên mà võ môn tu sĩ lại phần nào né tránh được.

Nhìn chung quá dựa dẫm vào thần thức cũng không tốt, bởi vậy trong một tuần tập luyện thì có tới 3 ngày là sư phụ không cho phép Cao Cường dùng thần thức khi đánh với mộc nhân. Biết là vì tốt cho hắn, xong cứ tới ba ngày cấm chỉ là hắn phi thường muốn “trôn học”.

Lại nói tới hiện tại, Hoàng Đại Hùng dứt lời liền nhú mày lăm bằm:

“Hình như chúng ta quên mất việc gì đó thì phải?”

Nghe vậy Cao Cường cũng nhú mày, có điều lập tức nghĩ ra, liền nhắc bộ đàm:

“Diên Lộc, xong xuôi rồi, tắt vòi phun nước đi”

Từ loa bộ đàm liền vọng ra giọng nói của Diên Lộc với ý tứ đầy trách móc:

“Ta đã sớm tắt. Đợi các nguoi nhắc thì nước đim chết bọn họ rồi”

Tiếp theo liền nghe thấy tiếng bước chân từ xa chạy tới. Và không phải ai khác, mà chính là Diên Lộc. Đến nơi hắn liền đứng gọn sang một bên mà cau có vùng vằng.

Hoàng Đại Hùng cổ quái nhìn sang hỏi thăm:

“Tiểu Lộc, có chuyện gì thì nói ra a? Ngươi lớn tướng rồi mà xem nào? Ừm, cái vẻ mặt cứ như thằng nhóc mới bị cha mẹ lừa mất tiền lì xì mừng tuổi. Nhìn thật khó chịu”

Diên Lộc quệt quệt khoé miệng, vu vơ đáp:

“Không được tham gia diệt sát Quý Mầu, trong lòng có điểm khó chịu thôi”

Diên Lộc chơi trò giận hờn, khổ nỗi Cao Cường chẳng thèm quan tâm. Mà mặt hàng nào chậm tiến như Hoàng Đại Hùng thì lại càng không có ý tứ, cứ thế hào hứng nói:

“Bà mẹ nó, tuy không ác chiến như khi đánh với tu sĩ, xong xử lý án kiểu này kích thích đến lạ kỳ. Đáng tiếc Tiểu Lộc ngươi không ở, nhìn ca một quyền đánh bạo đầu Quý Thi. Xong rồi hấn chém xuống một kiếm, đem Quý Mầu bị giạt này dùng dùng. Rồi thì hoà điểm đốt nữa..”

“Ngừng ngừng ngừng” – Diên Lộc tức giận rống lên: “Hùng ca, có phải thấy ta không được tham dự nên cố tình chọc tức? Chúng ta là đồng đội, chơi vậy không đẹp đâu đó a”

Hoàng Đại Hùng gãi gãi đỉnh đầu, cau mày nói:

“Ngươi nói linh tinh cái gì vậy? Ca là muốn kể cho ngươi biết tình huống khi đó thôi”

Đứng nhìn hai mặt hàng này kèn cựa, Cao Cường thật không biết nói gì cho phải. Sau cùng từ từ vật giới lấy ra mấy chục bình dược thủy ném cho Diên Lộc:

“Quý Mầu dưỡng ra bao nhiêu cỗ Quý Thi thì khó mà biết được. Cần rà soát những người có liên quan tới cô nhi viện Lạc Đề, cũng như những người xuất nhập trường mầm non này. Việc này các ngươi xử lý thuận tiện hơn ta nhiều, cho nên đành để các ngươi vất vả vậy”

Thái độ nghiêm túc trở lại, Diên Lộc gật đầu hứa hẹn:

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ tiến hành nhanh nhất có thể. Cam đoan không bỏ sót một ai”

Việc cần làm đã làm, việc cần dặn đã dặn. Những thứ khác như an bài chăm sóc sức khoẻ cho đám trẻ với nhóm hộ lý thì hấn không cần nhắc, Diên Lộc sẽ tự biết đường thu xếp ổn thoả. Bởi vậy Cao Cường liền đổi hai người họ nói câu cáo từ rồi cứ thế quay người rời đi.

Đợi cho Cao Cường khuất bóng, Hoàng Đại Hùng mới ngưng trọng nói:

“Từ khi tức thì tu vi hấn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng kẻ này rất mạnh. Ca có cảm giác nếu liều mạng đánh một trận, người thua sẽ là ca. Tiểu Lộc, hấn sắp gia nhập Cẩm Quân thật sao?”

Diên Lộc phì cười đáp:

“Không những thế, hấn sẽ là thành viên trọng đội chúng ta”

“Không phải chứ?” – Hoàng Đại Hùng hốt hoảng: “Như thế chẳng phải ca liền bị đẩy xuống hàng thứ 3? Không được, ca phải trở về rèn luyện nâng cao mới được. Quyết không để bị đè đầu.. Oí tiểu Lộc, ngươi đi chậm lại đợi ca đi vớiiiiiiiii”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chuy pháp luyện kim cơ sở

Thăng thần đề mà nói thì phải tu luyện đạt tới trình độ ngưng tụ ra được quỹ thể nhục thân, lúc đó năng lực chiến đấu của quỹ hồn mới đáng lo ngại một điểm.

Có thể hiểu đây là sự biến đổi khác một trời một vực. Giống như tu sĩ Luyện Khí đột phá tới Trúc Cơ, chân khí ngoại phóng, thực lực tăng vọt về bản chất.

Nói chung để diệt sát Quý Mầu, đối với Cao Cường hiện tại chỉ là chút lòng thành. Vương vưu ở khoản nó quá giỏi che đậy khí tức, hơi tốn thời gian để truy lùng.

Thế nhưng cũng không phải vô duyên vô cớ mà Cao Cường vừa rồi bày vẽ ra lắm trò rắc rối. Hấn là có suy tính trong đầu, cân nhắc vô cùng nghiêm túc đấy.

Thứ nhất để chu toàn trong trường hợp Quý Mầu đã tu thành quỹ thể nhục thân. Hoàng Đại Hùng có nhiệm vụ tiên phong xông lên đánh phủ đầu, dồn ép

thu hút sự chú ý của Quý Mẫu. Cao Cường hẳn thì ẩn mình trên nóc mái, rình rập tung một kích tất sát.

Và điều thứ hai quan trọng hơn cả, đó là hẳn muốn dò xét thực lực của Hoàng Đại Hùng. Thử cầu may thể thôi, không ngờ mặt hàng này nhiệt tình hợp tác như vậy, dùng hết sức bú bình đánh ra một quyền. Ý đồ của Cao Cường liền cứ thế thành công mỹ mãn.

Hoàng Đại Hùng là thật sự ngờ nghệch, hay có tình phô diễn sức mạnh, sau này sẽ tìm hiểu. Trước mắt Cao Cường chỉ biết rằng gã cao to này rất mạnh, mạnh đều mọi phương diện. Khả năng nắm bắt thời cơ bộc phát ra tốc độ với sức mạnh hết sức chuẩn xác.

Với thể hình cao to lực lưỡng thế kia thì gã có sức phòng ngự trâu bò là cái chắc. Chưa rõ sức bền thế nào, nhưng nếu cũng trâu chó nữa thì gã Hoàng Đại Hùng này nên bị đẩy ra chiến trường mà giết địch. Đảm bảo cần quét tứ phương, quân địch sợ vỡ mật.

Thông qua những gì Hoàng Đại Hùng hiển lộ ra, Cao Cường hiểu rằng lứa trẻ tuổi Cẩm Quân có thực lực không thể nào đùa được. Không muốn ba tháng sau bị vui đập cho thể thảm, thì hiện tại hẳn cần phải nỗ lực rèn luyện, tăng trưởng thực lực nhanh hơn nữa.

Ài.. Cứ nghĩ tới đám mộc nhân lăm lăm vũ khí, cơ thể liền đau ê ẩm. Có điều biết làm sao được bây giờ, hẳn thà chịu mộc nhân hành hạ, còn hơn để bị đám Cẩm Quân vui đập cho nhục nhã ê chề..

Cần quét xong bữa sáng, theo thói quen Cao Cường đi tới bàn ghế đá ngồi pha trà.

Khác biệt hôm nay không phải đợi lâu, vừa châm nước sôi vào ấm được 3 phút, sư phụ liền xuất hiện. Cao Cường vội vàng đứng dậy chào hỏi, rồi nhanh tay rót trà cho sư phụ.

Nhân Vân Lão Nhân ra hiệu hẳn ngồi xuống, mỉm cười vuốt râu:

“Nói ra nhận định của ngươi xem nào?”

Hiểu sư phụ đang hỏi tới chuyện gì, Cao Cường nghiêm túc nói:

“Phải công nhận là rất mạnh. Nhưng ta tự tin có thể xử lý được. Sư phụ tồn biết bao tâm huyết mới đề ra phương pháp rèn luyện cho ta, không thể để lão nhân gia ngài mất mặt á”

Nhân nhặt liếc mắt, Nhân Vân Lão Nhân vuốt râu cười cợt hỏi:

“Như vậy nếu thua liền do sư phụ ta đây đề ra phương pháp không ra gì?”

“Kẻ nào nói vậy?” – Cao Cường mặt mũi phần nộ nhìn ngó xung quanh: “Sư phụ nói đi, kẻ nào dám nhận xét vớ vẩn như thế? Đề ta bẻ hết răng hẳn ra, thứ đồ mất dạy gì đâu”

Khẽ lắc đầu thở dài, Nhân Vân Lão Nhân nhắc chén trà nhấp một ngụm:

“Nói thế nào thì sư phụ cũng đã quan sát ngươi một thời gian dài. Không nhầm thì ngươi đang pha trò để che giấu cảm xúc. Có vương mặc phải thẳng thắn ra thì mới giải quyết được”

Mặt mũi nhăn nhó như con khỉ, Cao Cường giọng điệu đầy cầu xin:

“Sư phụ, có thể đừng nhắc tới quan sát theo dõi gì đó được không? Ta thấy rất kỳ quặc”

Chồm râu dựng cả lên, Nhân Vân Lão Nhân trừng mắt mà quát:

“Bớt đánh trống lảng, mau mau thành khẩn khai báo”

“Ai gì..” – Thở dài thườn thượt, Cao Cường đầy bất đắc dĩ nói ra:

“Phải nói trước ta không hề có ý trách móc đồ lỗi gì cho sư phụ. Chỉ là nghĩ tới việc chậm trễ giải quyết mà khiến nhiều đứa trẻ mất mạng oan uổng. Ta trong lòng thấy không thoải mái”

“Sớm biết có ngày này” – Nhân Vân Lão Nhân đắc ý cười nói: “Ngươi thấy bức bối khó chịu liền tốt. Không uổng công sư phụ tiêu tốn đồng lớn đan dược để bồi tron đám Cẩm Quân”

Đã đang khó ở thì chớ, nghe xong những lời này của sư phụ, Cao Cường mi tâm nhú chặt. Xin thể có lão tặc thiên, đoán được sư phụ là đang mưu đồ cái gì thì hẳn bé bằng con kiến.

Không cười cợt thêm nữa, Nhân Vân Lão Nhân nghiêm túc nói:

“Thời gian ngươi tạm ngừng việc săn giết quý hồn, có rất nhiều người đã mất đi tính mạng. Ta thừa nhận điều này là quá tàn nhẫn với bọn họ. Nhưng rất xin lỗi khi phải nói rằng tính mạng của bọn họ đối với ta không bao giờ quan trọng bằng sự phát triển của ngươi”

“Nói như vậy cũng không phải sư phụ muốn ngăn cản ngươi săn giết quỷ hồn, càng không ngăn cấm ngươi làm việc thiện. Sư phụ chỉ đang nhắc nhở để ngươi hiểu rằng sức người là có hạn. Đừng ép buộc gò bó bản thân, để rồi trên vai lúc nào cũng trĩu nặng”

“Hơn nữa người ta chết thì liên quan gì ngươi? Quỷ hồn lại không phải do ngươi chặn thả. Cho nên chẳng việc gì phải thấy áy náy. Mà nếu săn giết quỷ hồn là do thoả hiệp với dưới kia, cùng lắm sư phụ đạo quanh một vòng hốt hết về cho ngươi giết là xong”

Trầm mặc suy tư thật lâu, Cao Cường mới kiên quyết nói ra:

“Có bột mới gột nên hồ, đạo lý này ta không hề xa lạ. Ta cũng hiểu mình còn chưa có đủ năng lực để muốn làm gì thì làm. Sư phụ, lão nhân gia ngài có thể yên tâm, ta biết nên ưu tiên những gì. Tất nhiên sẽ không ngốc nghếch đặt nặng vấn đề đầu đầu”

“Mặc dù rất muốn nhờ sư phụ gom đám quỷ hồn lại, qua đó giảm thiểu số người thiệt mạng. Nhưng ta linh cảm nếu làm vậy sẽ có những rắc rối tồi tệ hơn xảy ra. Thôi để ta tự mình giải quyết cho ổn thoả. Thuận tiện gìn giữ lòng trắc ẩn cho chính mình”

Đúng vậy, chính là lòng trắc ẩn.

Cao Cường cảm thấy là con người cần có lòng trắc ẩn. Chứ còn mạnh mẽ cường đại xong không có nỗi sự cảm thông với đồng loại, vậy thì khác nào một con thú?

Đương nhiên hắn là không phấn đấu để trở thành Thánh Nhân gì đó. Tuyệt đối không có chuyện ăn no rừng mờ suốt ngày chạy đi tìm kiếm cả khía đám ác nhân.

Cao Cường đơn giản chỉ là muốn hướng mình theo lối sống phóng khoáng thoải mái. Lang thang dạo chơi, gặp chuyện bất bình rút búa ra tương trợ chẳng hạn.

Nghĩ tới viễn cảnh đại hiệp tiêu dao khắp nơi, hắn thấy rạo rức hết cả người.

Giọng điệu nghe có vẻ hay ho ghê gớm. Thế quái nào dứt lời liền ngồi cười nhìn ngu không chịu nổi. Nhân Vân Lão Nhân ước gì có thể tàn nhẫn bạt tai một cái.

Bỗng dưng cảm thấy lạnh thấu xương, Cao Cường khẽ đánh cái rùng mình. Nhìn sang thấy sư phụ ánh mắt hoá hình lưỡi hái, hắn trong lòng liền khóc rưng rưng.

Sư phụ, lão nhân gia ngài là hoá hệ tu sĩ có biết không? Toà ra khí tức băng hàn là không đúng.

Có điều thầm kêu gào thế thôi, chứ bề ngoài thì hắn giả ngu, xoa tóc gáy cười nói:

“Còn gì nữa không sư phụ? Nếu không ta đi tinh luyện sắt chứ hả?”

Không phải lần một lần hai đang ngồi nói chuyện mà hắn thả hồn lên mây. Nhân Vân Lão Nhân sớm đã quen thuộc cái tật xấu này của hắn rồi, chẳng buồn chấp.

Uống cạn chén trà, Nhân Vân Lão Nhân liền đứng dậy đi trước dẫn đường. Cao Cường ngoan ngoãn theo sau, rất nhanh hai thầy trò xuống tới phòng đặt lò rèn.

Nhân Vân Lão Nhân lúc này mới hướng hắn dặn dò:

“Hôm nay ngươi liền dựa theo thủ pháp tinh luyện trong truyền thừa đi. Có điều vẫn như hôm qua, không được sử dụng chân khí. Khi nào ta bảo ngừng mới ngừng”

Nhân Vân Lão Nhân nói xong liền đi khỏi, để lại Cao Cường đứng ngây ngốc nơi đó.

Không thể làm gì hơn, hắn đành ngồi xuống xếp bằng.

Chẳng mấy chốc liền trải vuốt xong kiến thức chú tạo luyện khí lưu giữ trong đầu. Không nhiều nhận gì, một bộ chuy pháp thôi, có thể nói là phi thường dễ nhớ.

[Chuy Pháp Luyện Kim Cơ Sở]

Đọc qua thì thấy chẳng khác biệt gì bừa là mấy, có thể không dễ nhớ sao?

Lần nữa đứng lên, Cao Cường bắt đầu kích hoạt linh văn lò rèn và bàn đe. Hoả diễm thiêu đốt hùng hực vài phút, tảng sắt mấy chục cân liền nóng bùng đỏ hồng.

Cách không một trào, đem tảng sắt đặt lên đe.

Hít sâu một hơi, Cao Cường nện xuống búa đầu tiên.

“Cộc..”

Hai chân nhún sai kỹ thuật, khiến lực đạo không đủ.

“Cộc..”

Bà nội cha nó, tay vung búa chuy hơi chậm mất rồi.

“Cộc..”

Lần này là sao nhỉ? Hình như góc nện búa bị lệch.

Các thanh niên trong tiểu thuyết luôn có chiêu “thắng không kiêu, bại không nản”. Cao Cường hẳn mới gõ sai có vài búa thì đã nhầm nhò cái gì đâu.

Tiếp tục..

“Cộc..”

“Đừng có gấp gáp nóng vội. Dùng thần thức quan sát từng cử động nhỏ nhất trên cơ thể, tìm điểm chưa đạt rồi chậm rãi điều chỉnh. Khi tư thế đã đạt chuẩn thì lực đạo sẽ tăng trưởng theo”

Ồ, hoá ra sư phụ vẫn đang âm thầm quan sát đấy.

Cao Cường mau chóng làm theo chỉ điểm của sư phụ, thần thức toả ra bao phủ lấy chính cơ thể mình. Sau đó tiếp tục nện xuống một búa, khác biệt là lần này tốc độ giảm chậm đáng kể. Tuy nhiên quan sát cử động trên cơ thể được dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngồi trên sân uống trà, Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười nhìn lên bầu trời. Không khỏi nhớ lại ký ức lần đầu được tập luyện nện chuy pháp, nào có khác gì đệ tử của lão lúc này. Cũng chậm rì rì gõ từng búa, khác biệt là có sư phụ đứng cạnh uốn nắn từng điểm.

Là người từng trải, Nhân Vân Lão Nhân cho rằng nên để Cao Cường tự tìm tòi chỉnh sửa tư thế thì hơn. Tuy rằng chậm chạp đạt chuẩn, nhưng lại dễ dàng tìm kiếm ra những điểm không phù hợp với cơ địa. Qua đó sớm cân đối, tránh hình thành tật xấu.

Nhân Vân Lão Nhân phi thường hài lòng với phương pháp giáo dục của mình. Trong khi đó Cao Cường phía dưới vác búa nện khổ gần chết. Bởi vì không chế nện búa với tốc độ chậm, mụ nổi nó không ngờ là so với quạt tốc độ nhanh thì tốn sức hơn nhiều.

Mới gõ khoảng nửa giờ mà bà vai với phần eo mỏi nhừ. Nhưng đứng như Nhân Vân Lão Nhân suy đoán, Cao Cường hiện giờ bắt đầu cảm thấy có vài chỗ không ổn. Cố gắng chỉnh cho chuẩn theo chuy pháp, càng chỉnh càng thấy những vị trí này khó chịu.

Nghĩ nghĩ một hồi, hẳn liền tạm thời chỉnh sửa những vị trí chưa khớp tư thế khác trước. Chứ hiện giờ cổ quá là quá cổ đấy, Cao Cường không dại mà cứ nhắm mắt chỉnh bừa. Nhìn chung hẳn dự tính tìm ra hết những chỗ khó ở, rồi xin sư phụ chỉ điểm cho.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Quái bệnh

Một tuần sau.

“Phốc.. Đương.. Phốc.. Đương..”

Âm thanh xé gió cùng với tiếng búa chuy quái điệu văng vẳng khắp không gian.

Cao Cường toàn thân ướt sũng mồ hôi, đứng đó nện xuống từng búa. Xong từ nhịp thở đều đặn, trông hẳn có vẻ không mấy mệt mỏi gì.

Nhất là với ánh mắt sáng quắc, có thể nhìn ra hẳn tinh thần đang khá là hưng phấn. Năm giữ chuy pháp cơ sở mà thôi, làm gì mừng thế?

“Cạch..”

Cánh cửa đá mở ra, nháy mắt Nhân Vân Lão Nhân xuất hiện ngay gần. Rồi lăng lẳng đứng đó quan sát, thi thoảng khẽ gật đầu mỉm cười.

“Phốc.. Đương..”

Cao Cường mỗi một bữa nên xuống đều rất gọn gàng dứt khoát. Đến hôm nay hẳn vận dụng chuy pháp cơ sở này khá là thông thạo rồi.

Khối phàm thiết trải qua nửa ngày miệt mài gõ búa, tinh luyện gần như đạt chuẩn tinh thiết. Với đà này chỉ khoảng 2 tới 3 ngày nữa là sẽ ra được khối tinh thiết đầu tiên. Đợi cho hẳn tinh luyện thành thực hơn, liền học tập khắc hoạ linh văn.

Nhàn Vân Lão Nhân vô cùng háo hức tới ngày Cao Cường tự tay luyện chế khối tinh thiết đầu tiên thành pháp khí. Không biết ngày trọng đại đó, đệ tử của lão sẽ luyện cái gì đây? Cầu mong hẳn đừng có làm ra thứ đồ quái gở dở hơi gì đó a.

“È hèm..” – Khe khẽ háng giọng, Nhàn Vân Lão Nhân cười cười nói: “Nghỉ tay tắm rửa rồi còn ăn cơm”

“Rõ rồi sư phụ” – Đồng dạng đáp lại một câu, Cao Cường quay búa chuy vài vòng tán đi dư lực. Sau đó mau chóng thu dọn gọn gàng.

“Ồ, kỳ quái” – Chợt nhận ra có điểm khác thường, Nhàn Vân Lão Nhân liền phát tay đem hẳn định thân, rồi chạy đến sờ nắn kiểm tra.

Tự dừng bị sư phụ cho đứng im không thể nhúc nhích. Đã thế sư phụ còn dùng tay nắn lung tung. Ngắn gọn thôi... rợn hết cả người.

Cao Cường không khỏi hoảng hốt la lên:

“Sư phụ, ngài lại nghịch ngợm cái gì đây a? Ta không thoải mái chút nào”

“Yên nào” – Nhàn Vân Lão Nhân trừng mắt quát, sau đó vừa nắn vừa lầm bầm: “Kỳ quái, làm gì tăng trưởng được lớn như vậy?”

Cao Cường đầy không phục phản bác:

“Chắc do gen di truyền nhà ta tốt đó sư phụ”

“Gen?” – Nhàn Vân Lão Nhân nhíu mày nghi hoặc, xong rất nhanh hiểu ra, liền vung tay quát cho hẳn một cú lên đỉnh đầu: “Tiên sư nhà ngươi, nghĩ đi đâu thế hả? Ta là đang kỳ quái tổ chất cơ thể của ngươi mạnh lên quá nhanh”

“Ách” – Cao Cường có chút xấu hổ, xong rất nhanh liền nói ra suy nghĩ: “Ta cũng thấy lạ, rõ ràng sư phụ nói chuy pháp chỉ giúp tăng cường thể chất một điểm nhỏ nhoi không đáng kể. Có phải do ta hấp thu quá nhiều Âm Đức lực lượng.”

Hắn không cần nói hết câu, xong vẫn đủ để Nhàn Vân Lão Nhân hiểu ý tứ là gì. Thế nhưng Cao Cường vẫn đều đặn tu luyện cả bộ võ quyết cơ sở nữa, chẳng có lý gì chỉ khi dùng chuy pháp thì thể chất mới tăng nhanh đột biến vậy a.

Quá kỳ lạ, rất không khoa học.

Oái oăm là Nhàn Vân Lão Nhân lại không nghĩ ra nổi lý do nào khác để việc này diễn ra. Xem ra để đỡ mắt mặt, chỉ có thể nói bừa:

“È hèm. Thêm một điểm nữa là tiểu tử ngươi có vẻ phù hợp với chuy pháp luyện thể hơn là võ quyết. Như vậy liền chăm chỉ hơn chút, thể chất cường đại chẳng có gì thiệt”

Ừm, nói vậy đệ tử của lão sẽ càng thêm chú tâm nỗ lực rèn luyện chuy pháp. Nhàn Vân Lão Nhân phi thường hài lòng với câu chém gió này. Dứt lời liền đắc ý rồi đi trước.

Thoát khỏi trời buộc, Cao Cường đưa tay bấm bấm huyệt thái dương.

Đơn giản là vì hẳn biết tông sư phụ rơi vào thế bí nên chém gió bậy bạ. Chứ nếu nắm chắc thì lão nhân gia đã hoá thân làm cái loa phường mà nói nguyên một buổi chiều rồi.

Có điều sư phụ nói chưa hẳn đã sai, bởi vì thực tế là khi rèn luyện chuy pháp, thể chất của hắn phát sinh biến hoá vô cùng rõ rệt. Thẳng thắn để mà nói thì nếu không bận bịu rèn luyện võ kỹ, hẳn sẵn sàng đứng đây nên bữa cho đến hết ngày luôn ý chứ.

Thoáng cái đã đến buổi tối.

Dùng xong cơm, Cao Cường liền chào hỏi sư phụ cùng với Tổng Đại Lực bọn họ, rồi chậm rãi túc tắc chạy bộ về nhà. Tối nay hẳn không đi săn lùng quỷ hồn.

Bởi vì có cuộc hẹn với bác sĩ Thạch Trung.

Tắm rửa thay đổi bộ quần áo, Cao Cường lái xe rời nhà.

Không mất quá nhiều thời gian để chạy xe tới bệnh viện Hào Hoa. Gửi xe xong hẳn ngựa không dừng vó tiến vào đại sảnh, rồi đi thang máy lên tầng khu tầng vip.

“Tĩnh.. Tĩnh..”

Cửa thang máy bật mở, Cao Cường rào bước đi ra, có điều vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy một người đáng sợ đang hướng về phía này. Quay đầu trở vào lại?

“Tiểu Cườngggggg..”

Đáng tiếc hắn chậm mất một nhịp, đã bị đối phương phát giác ra.

“Cộp.. Cộp.. Cộp..” – Tiếng gót giày nện xuống hành lang đá hoa càng lúc càng tiếp cận. Kèm theo đó là Cao Cường khuôn mặt càng lúc càng sâu mi khổ sáp.

Cao Cường xin được phép hình dung người này là nữ sắc quý. Mỗi lần hắn tới bệnh viện, cứ tấm tia thấy là y như rằng nàng ta chạy xộc đến quàng tay lôi kéo.

Thanh niên chưa biết mùi đời như hắn thì làm sao chịu nổi chiêu công kích áp sát “tì đề” của nàng ta? Cánh tay liên tục bị hai khối mềm mềm cọ qua cọ lại, ừ thì cũng có chút kích thích, thế nhưng nàng ta không phải tuýp nữ nhân mà Cao Cường thấy lôi cuốn.

Nhất là Cao Cường cảm nhận được đối phương kiểu thấy hắn là trai tơ, nên cố tình trêu chọc đùa giỡn. Chẳng qua nghĩ lại bản thân không thiệt thòi gì, hơn nữa nàng ta còn chưa đến nỗi tuôn ra lời lẽ quá đà. Sau cùng hắn đành mặc kệ nàng ta nghịch sao thì tùy.

Ài, thực ra Cao Cường cũng không nỡ nặng lời với nữ nhân.. xua đuôi này nọ thì.. Ài..

Một bóng hồng ằm ằm đánh úp tới, hồng cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Bởi bộ y tá phục khoác trên người nàng ta cũng thuần một màu hồng phấn.

Nữ y tá này cũng không phải người nào quá xa lạ, chính là y tá năm xưa chăm sóc cho Cao Cường khi hắn bị côn đồ xiên cho thiếu chút ngòm cù tòi.

Đương nhiên ngoài việc nàng ta có thói quen quàng tay mỗi khi hắn tới. Thì biệt danh nữ sắc quý còn bởi năm xưa ai đó ba lần búng trộm súng hắn nữa.

Nữ y tá này cũng thật là, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, trông ngây thơ chết người. Vậy mà trong đầu toàn chứa chấp những trò hư hỏng gì đâu.

Ồ, thật thom. Cao Cường không khỏi buột miệng:

“Hương tỷ đôi nước hoa sao? Ta chưa thấy ai dùng loại có mùi hoa nhài”

Theo thói quen cọ cọ vài cái, Lệ Hương cười hi hi đáp:

“Không có, mấy tỷ muội hùa nhau đem hoa nhài đun lên, rồi xả tóc khi tắm”

Xả tóc? Tắm?

Cao Cường ngay lập tức lựa chọn phương án im re. Kéo y tá sắc quý này lại được đà đùa giỡn. Lúc đó quần bách không biết đối đáp ra làm sao thì nhục.

Xiết càng chặt, cọ cọ vài cái, Lệ Hương biết còn cố hỏi:

“Lại tới gặp bác sĩ Thạch Trung sao?”

Về mặt đây bắt đắc dĩ, Cao Cường nhăn nhó cầu xin:

“Hương tỷ, người có thể thôi quàng tay ta được không? Này dễ bị người ta hiểu lầm lắm”

“Xì” – Bĩu môi phát ra tiếng, Lệ Hương bá đạo nói:

“Người ta hiểu lầm kệ người ta. Cùng lắm tỷ chịu trách nhiệm với người là được”

Đậu xanh, nhưng mà ta không muốn người chịu trách nhiệm gì hết aaaa. Cao Cường trong lòng liên tục điên cuồng gào thét, thuận tiện cố tình tăng nhanh bước chân.

Chà mấy chốc liền đến trước cửa phòng làm việc của bác sĩ Thạch Trung. Tranh thủ dùng ánh mắt u oán công kích hắn vài lần, Lệ Hương mới chịu văng rời khỏi.

Chép miệng lắc đầu, Cao Cường đưa tay lên gõ cửa: “Cộp.. Cộp..”

“Mời vào” – Ngay lập tức giọng nói của Thạch Trung từ trong phòng vọng ra.

Không phải lần đầu tới đây, Cao Cường gật đầu đánh tiếng chào hỏi Thạch Trung. Rồi tự mình đi thẳng đến bàn tiếp khách, thả lên mặt bàn chiếc túi da và ngồi xuống chờ đợi.

Ba phút sau, Thạch Trung đi tới với hai tách coffe. Đưa qua cho Cao Cường một tách, mắt nhìn túi da nằm chính ình trên mặt bàn cười khổ nói:

“Nếu không phải đã thấy được quy mô hoành tráng của Nhân Văn Các, cam đoan ta sẽ hiểu lầm người là chạy đi vơ vét ngân hàng nào đó rồi đấy”

Cao Cường cười ha hả đáp:

“Cái này là quyết sách của lão bản. Ta chỉ là kẻ đi thi hành thôi”

Không đi quá sâu vào việc này, Thạch Trung chân thành nói:

“Ta đã gửi danh sách những trường hợp nhận được trợ giúp qua Email. Trở về thuận tiện thay ta gửi lời cảm tạ tới Nhân lão bản. Có thời gian ta nhất định qua hỏi thăm sức khỏe lão nhân gia”

Khe khẽ gật đầu, Cao Cường nhìn thật sâu Thạch Trung một lúc mới hỏi:

“Trung ca, sắc mặt người quá sức tiêu tụy. Có chuyện khó giải quyết thử nói ra xem sao?”

Thạch Trung bỗng cúi gầm mặt xuống, bả vai khe khẽ run rẩy. Thông qua thần thức dò xét, Cao Cường thấy được khuôn mặt vị bác sĩ tốt tính này lúc này đây vậy mà hân sâu về tuyệt vọng.

Chưa dừng lại ở đó, mà còn có cả nét căm hận.

Chắc chắn phải có chuyện gì đó vô cùng khủng khiếp xảy ra.

Hít sâu một hơi kim nén sát ý trong lòng, Cao Cường trầm giọng lên tiếng:

“Trung ca, người giữ trong lòng thì lại có ích lợi gì? Nói ra đi, cho dù ta không thể giải quyết được, thì còn có lão bản của ta. Lão nhân gia giao thiệp rộng rãi, thế lực là không hề kém cỏi”

Không có ngẩng mặt lên, Thạch Trung chán nản lắc đầu, nghẹn ngào nói:

“Nàng gặp phải quái bệnh, ta đã chạy vạy khắp nơi cầu y nhưng đều không cách nào. Giao thiệp rộng rãi cũng vô dụng thôi. Tiểu Cường, người có lòng là tốt lắm rồi”

Nàng? Quái bệnh?

Trong đầu mau chóng tính toán, Cao Cường gõ nhẹ lên bàn nhắc nhở:

“Trung ca, đừng quên Nhân Văn Các chuyên kinh doanh y dược, Nhân lão bản y đạo cao minh vô cùng. Ta khuyên người nên đưa người tới tìm lão nhân gia xem thử coi”

Thạch Trung bật ngồi thẳng dậy, bán tín bán nghi hỏi lại:

“Người khẳng định sao?”

Thở dài một hơi, Cao Cường cau mày phiền muộn nói:

“Khẳng định, thế nhưng có chữa được hay không ta không dám cam đoan. Cái này phải đưa người tới cho lão bản thăm khám mới được. Người là bác sĩ người phải hiểu hơn ta”

Ngay lập tức đứng dậy, Thạch Trung gấp gấp nói:

“Ta hiện giờ ngay lập tức đưa nàng tới gặp lão nhân gia mới được”

Nói xong liền chẳng thèm quan tâm gì cả, cứ thế lao ra khỏi phòng. Cao Cường không còn cách nào hơn đành thu túi da vào trong trù vật giới, mau chóng đuổi sát theo đằng sau.

Thạch Trung hiện giờ tâm trạng hơi kích động. Cao Cường không yên tâm để hân một mình lái xe. Vì vậy trước khi xe kịp lao đi, Cao Cường liền mở cửa chui tọt vào ghế phụ ngồi. Thạch Trung cũng không ý kiến phản đối, lập tức nổ máy và cho xe lăn bánh lao ra khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Thạch trung quyết định

Chiếc ô tô rẽ vào một khu nhà chung cư cao cấp ở cách không quá xa bệnh viện Hào Hoa. Tuy nhiên bởi xen kẽ là những tổ hợp vui chơi giải trí như Pub, Coffe, rồi quán ăn nhậu.. thành ra lưu lượng người qua lại khá đông đúc.

Có thể nói quang cảnh nơi đây theo kiểu ồn ào tấp nập, chứ không được vắng lặng thanh bình giống như những khu biệt thự cao cấp. Mãi tới khi xe tiến vào khu vực chỉ có những dãy nhà ở, thì mới phần nào bớt đi sự ồn ào.

Thạch Trung cho xe lái thẳng xuống tầng hầm để xe của căn nhà 20 tầng, có số hiệu C16. Rồi dừng đỗ ngay trước cửa lối cầu thang đi lên tầng trệt. Không khó nhận ra đây là dễ thuận tiện khi di chuyển “nàng” của hắn xuống xe.

Trong mấy phút lái xe, Thạch Trung đã kịp bình ổn cảm xúc trở lại. Rõ ràng gấp gáp nhưng vẫn đủ tỉnh táo để đầu óc sao cho hợp lý, có thể thấy hắn lý trí rất mạnh. Và cũng là một người tính tình cẩn thận, luôn luôn chu đáo.

Hai người xuống xe, Thạch Trung áy náy nói:

“Vừa rồi quá vội vàng, để người chê cười”

“Không cần để ý ta” – Cao Cường xua tay cười đáp: “Đưa đại tâu xuống xe cái đã”

Dứt khoát gạt đầu, Thạch Trung đưa tay ra hiệu rồi đi trước dẫn đường. Hai người sau đó cùng nhau tiến vào thang máy chạy thẳng lên tầng 15.

Không khó để nhìn ra mỗi tầng được chia làm 4 căn hộ, diện tích chắc ở khoảng 300 mét vuông một căn. Đủ để một gia đình 4 5 người sinh hoạt.

Đi tới căn hộ 15-3, Thạch Trung mau chóng bấm mã khoá mở cửa rồi mời Cao Cường tiến vào.

Sạch sẽ là ấn tượng đầu tiên khi đặt chân vào bên trong nhà. Không thấy trang trí bày biện quá nhiều. Chỉ là những vật dụng cần thiết, vài bức ảnh chân dung treo trên tường. Quá đơn điệu, giờ xếp đặt vài chậu hoa hoặc thêm bề cá cảnh liền bớt đi vẻ u ám a.

Chưa đầy 3 phút, Thạch Trung trở ra phòng khách.

Nhìn nữ nhân được hắn công trên lưng, Cao Cường không khỏi nhú mày.

Nàng ta quá gầy, dùng từ da bọc xương để miêu tả là chẳng sai đi đâu được. Cũng bởi lý do này mà những tia mạch hần lên máu thấy rõ. Đáng nói là chúng có màu đen kịt, vằn vện ngang dọc trên da mặt trắng nõn nhìn trông khá là dọa người.

Thạch Trung công nàng ta hướng ra ngoài cửa, tạm thời không tiện quan sát thêm, Cao Cường mau chóng vượt lên phía trước trợ giúp mở cửa.

Rất nhanh xuống tới hầm để xe, Cao Cường bấm nút hạ ghế phụ ngã ra sau, Thạch Trung chu đáo đặt “nàng” nằm ngay ngắn rồi cài đai bảo hiểm.

Xe lẩn nửa lẩn bánh, xong mất hơn nửa giờ mới tới được Nhân Văn Các.

Cao Cường kêu gọi Tổng Đại Lực bọn họ giúp Thạch Trung, rồi chạy vào hậu viện tìm sư phụ.

Hắn vừa vào tới trong sân, Nhân Văn Lão Nhân đã ngay lập tức xuất hiện trước mặt, nghi hoặc hỏi:

“Không phải người nói đi công chuyện sao?”

Cao Cường ngay tức thì nhỏ giọng hỏi đáp:

“Sư phụ, ta vừa đi gặp bác sĩ Thạch Trung. Hắn nữ nhân trúng phải độc ngải. Thể trạng nàng ta hiện tại quá kém, đệ tử không nắm chắc nên đành phiền lão nhân gia ngài”

“Độc ngải?” – Nhân Văn Lão Nhân nhú mày, sau đó vỗ vai hắn: “Kêu đưa người vào tây viện đi”

Cao Cường khẽ đáp một tiếng liền quay người chạy ra ngoài. Lúc này “nàng” của Thạch Trung đã được chuyển nằm lên cáng. Cao Cường nhìn sang Tổng Đại Lực nói:

“Lực ca, giúp chúng ta đưa người vào tây viện”

“Được” – Tổng Đại Lực đáp một tiếng rồi cùng mấy người nữa nâng cáng lên.

Cao Cường vỗ vai ra hiệu để Thạch Trung theo sau, rồi lập tức đi đằng trước dẫn đường.

Rất nhanh đoàn người tiến vào đại sảnh tây viện, Nhân Văn Lão Nhân ra hiệu nhóm Tổng Đại Lực đưa người vào một gian phòng nhỏ, rồi mới tiến hành tỉ mỉ kiểm tra.

Nhìn sự phụ ngồi bất mạch như đứng rồi, Cao Cường khoẻ miệng khẽ giật giật. Mấy người Tổng Đại Lực bởi lo lắng không nhịn nổi cười, liền lẳng lẳng kéo nhau rời khỏi.

Nhàn Vân Lão Nhân hoá thân thần y ngồi bất mạch 5 phút mới thu tay lại.

Thấy vậy Thạch Trung vội vàng tiến lên, hơi khom người nói:

“Làm phiền lão nhân gia ngài vất vả”

Nhìn thẳng Thạch Trung một lúc lâu, Nhàn Vân Lão Nhân mới nhẹ giọng dò hỏi:

“Ngươi hẳn cũng biết nguyên nhân rồi đi”

Cứ đứng nói chuyện thật kỳ cục, Cao Cường liền lấy hai chiếc ghế lại phía này. Ngồi xuống xong xuôi, Thạch Trung thành thật đối Nhàn Vân Lão Nhân nói ra:

“Nhàn lão, kể ra mong ngài đừng chê cười. Nàng là Tử Lan, ta với nàng thanh mai trúc mã. Một năm trước nàng phát bệnh, ta từng đưa nàng đi khắp nơi cầu y. Hầu hết là không chẩn đoán ra được gì. Chỉ có duy nhất một vị lang trung nói với ta rằng nàng là trúng phải bùa ngải..”

Một năm? Cao Cường không khỏi trong lòng thờ dài.. Thạch Trung che dấu cảm xúc cũng quá là tốt đi.

Xua tay ngăn cản, Nhàn Vân Lão Nhân nghiêm khắc nói:

“Nàng ta đúng là trúng phải bùa ngải. Vấn đề ở đây là ngươi có suy nghĩ gì khi biết được điều này?”

Hàng mi khép chặt, Thạch Trung cay đắng tiết lộ:

“Ta biết trên thế gian tồn tại kỳ nhân dị sĩ, nắm giữ những năng lực phi thường. Và bởi muốn chia cắt chúng ta, muốn ép ta phải đi vào khuôn khổ, họ chắc đã uy thác kỳ nhân nào đó ngấm ám hại nàng. Chung quy là vì ta mà nàng mới rơi vào tình cảnh này”

“Không ít lần ngắm nhìn Tử Lan nằm đó, ta đã nghĩ tới việc cùng nàng rời khỏi thế gian này. Bởi chỉ có như vậy chúng ta mới được ở bên nhau mãi mãi. Nhưng tận sâu thâm tâm ta vẫn luôn hi vọng Tử Lan tỉnh lại. Ta muốn tranh đấu, muốn ở bên bảo vệ nàng”

Có điều hiểu ra, Cao Cường nhìn Thạch Trung hỏi:

“Trung ca, gần đây đám người đó tìm đến gây khó dễ ngươi sao?”

Nặng nề gật đầu, Thạch Trung nghiêng răng hỏi đáp:

“Bọn họ trơ trẽn đến tìm gặp, ý tứ là muốn ta kết hôn với người bọn họ chỉ định. Ta chất vấn chuyện của Tử Lan, bọn họ một mực chối tội. Xong giọng điệu thì đe dọa thấy rõ. Khôn nạn đáng hận”

Nhàn Vân Lão Nhân đột ngột đối với Cao Cường nói:

“Ngươi liền giải quyết việc này đi”

Không cần nghĩ nhiều, Cao Cường lắc đầu cười khổ:

“Ta giải quyết thế nào a? Chẳng lẽ chạy tới Thạch Gia lôi cổ người ta ra đánh cho một trận? Trừ khi ta.. nói chung là cần phải nghĩ biện pháp giải quyết một cách triệt để thì mới được”

Cao Cường không thể nói thẳng ra là giết người này nợ được. Xong đã đủ để Nhàn Vân Lão Nhân hiểu được rồi, lão không khỏi bất đắc dĩ thờ dài.

Cao Cường chỉ tay lên giường, nhẹ giọng nhắc nhở:

“Trước tiên cứu người mới quan trọng”

Nghe vậy Thạch Trung liền khần trương, lo lắng nhìn tới Nhàn Vân Lão Nhân hỏi thăm:

“Nhàn lão, nếu có biện pháp xin ngài cứu Tử Lan một mạng. Ta nguyện làm trâu làm ngựa báo..”

“Không cần nói nữa” – Nhàn Vân Lão Nhân không để cho Thạch Trung tiếp tục hứa hẹn.

Dứt lời Nhàn Vân Lão Nhân liền xoay người về hướng giường, chậm rãi nâng lên một cách tay. Rồi dưới ánh mắt kinh dị của Cao Cường và Thạch Trung, lão nhân gia đem tay đâm thẳng xuống vị trí trái tim của Tử Lan. Có điều không thấy máu phun tung toé gì cả.

Đúng là gần sát lồng ngực Tử Lan, xong nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay của Nhàn Vân Lão Nhân là đang thọc vào không khí. Nhận ra điểm này, Thạch Trung tròn mắt thiếu chút rơi ra khỏi hốc mắt, miệng thì há rộng đến nỗi nhét nguyên quả cam cũng lọt vào được.

Hắc, đến Cao Cường nhìn cảnh này còn choáng váng nữa là. Đoán chắc sư phụ đang vận dụng đến pháp tắc không gian để tóm cổ trùng ngải ra ngoài đây mà. Tiến hành “phẫu thuật” kiểu này liền khỏi cần lo phát sinh tình huống trùng ngải phát cuồng quấy phá.

Mất gần một phút thì Nhân Vân Lão Nhân mới thu tay. Cao Cường đứng dậy đưa tới một bình thủy tinh.

Nhân Vân Lão Nhân nhận lấy, đem trùng ngải nhét vào bình và đậy nắp. Vì là loại thủy tinh trong suốt, không khó để Cao Cường với Thạch Trung nhìn thấy một đám trùng ngải nhìn như những con giun đất. Khác biệt là chúng có hàm răng bé nhỏ vô cùng sắc nhọn.

Giao bình thủy tinh cho Cao Cường xong, Nhân Vân Lão Nhân từ từ vật giới lấy ra một viên dược hoàn màu đỏ sẫm, cây miệng Tử Lan rồi cứ thế nhét tọt vào.

Thần kỳ một màn liền diễn ra.

Tử Lan da dẻ vốn trắng nhợt nhạt, giấy lát liền hồng hào thấy rõ. Có điều dược hoàn chỉ bỏ máu mà thôi, thiếu hụt dinh dưỡng thì phải từ từ bổ sung mới được.

“Phốc..”

“Cộp.. Cộp.. Cộp..”

Thạch Trung “phốc” một cái liền quỳ xuống, hướng Nhân Vân Lão Nhân mà liên tục khấu đầu:

“Nhân lão, đa tạ ơn cứu mạng, đa tạ ngài cứu Tử Lan. Sau này lão nhân gia ngài có việc cần sai khiến, ta dù mất cái mạng nhỏ này cũng nhất định hoàn thành”

Phát tay đem Thạch Trung ngồi trở lại trên ghế, Nhân Vân Lão Nhân quyết định không dấu điểm nữa:

“Vốn dĩ sẽ không để ngươi biết được thân phận của chúng ta. Thế nhưng kẻ thù của ngươi quá khiến người khó xử. Dám chắc ngươi là không nhẫn tâm thấy họ bị làm sao. Ta chỉ còn cách tạo dựng cho ngươi một thân phận khiến họ không dám gây khó dễ”

“Có điều cuộc sống của ngươi chắc chắn sẽ bị xáo trộn hoàn toàn. Công việc hiện tại không thể làm, nhà hiện tại không thể ở. Sẽ mất vài năm, thậm chí vài chục năm để học tập những thứ mới mẻ. Cho nên vấn đề này liền để tự ngươi cân nhắc lựa chọn đi vậy”

Đưa mắt nhìn tới Tử Lan nằm trên giường, Thạch Trung dứt khoát nói:

“Nhân lão, ta xin nghe theo sự sắp xếp của ngài”

“Ồ” – Có chút ngạc nhiên, Nhân Vân Lão Nhân ánh mắt hài hước dò hỏi: “Sao quyết định nhanh vậy? Không lo lắng ta lừa gạt ngươi? Phải biết rằng tu sĩ chúng ta nhưng là cực kỳ tàn nhẫn”

“Mới đầu khi nhận ra ngài khác thường, ta thật sự rất sợ hãi” – Thạch Trung ngoái lại đầu trả lời, ánh mắt cổ quái nhìn Nhân Vân Lão Nhân hỏi: “Nhưng hiện giờ không sợ, còn đang hết sức háo hức mong chờ. Có phải lão nhân gia ngài phù phép gì đó lên người ta?”

Nhếch miệng khẽ cười, Nhân Vân Lão Nhân điềm nhiên nói:

“Cái này là linh cảm của chính bản thân ngươi. Đã thấy háo hức mong chờ, vậy liền để thời gian trả lời cho tất cả đi. Giờ có nói thêm gì cũng chỉ là lời sáo rỗng”

Để hai người này tiếp tục vấn về có mà đến mùa xuân năm sau cũng chưa hết chuyện. Cao Cường liền gõ gõ bình thủy tinh trong tay và hỏi:

“Thứ này xử lý thế nào sư phụ? Huỷ đi để dụ gã đường ngài tới luôn sao?”

Không chút nghĩ ngợi, Nhân Vân Lão Nhân phát tay nói:

“Diệt luôn đi. Người tới thì tiêu từ ngươi xử lý”

Hắc, hé mở nắp bình thủy tinh, Cao Cường đem ngón tay chỏ nhúng vào. Giấy lát lòi quang tím ngắt chớp loé liên hồi, kèm theo những tiếng nổ “tách tách”.

Vốn vẹn chỉ có 5 giây, khi Cao Cường đem ngón tay thu hồi, trong bình đám “giun đất” liền đã cháy thành than đen xì. Đã chết không thể nào chết hơn được nữa.

Thạch Trung nhìn xem mà há hốc cả mồm.

Rất có cảm giác đang ngồi mãn mê bộ phim khoa học viễn tưởng, công năng đặc dị cái gì gì.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146: Thanh niên

Mọi việc đã giải quyết, Nhân Văn Lão Nhân liền trước tiên rời khỏi phòng. Dự định cũng ra ngoài luôn, xong vì thấy hiếu kỳ nên Cao Cường nán lại thử dò hỏi:

“Trung ca, từ bỏ tất cả, ngươi không thấy tiếc sao?”

Ngồi cạnh giường ân cần chải vuốt cho Từ Lan mái tóc được gọn gàng, Thạch Trung mỉm cười đáp:

“Ta sớm đã nghĩ tới chuyện xin nghỉ việc, ở nhà thuận tiện chăm sóc nàng. Chứ đi làm thì chỉ có thể trông nom nàng qua hệ thống giám sát thôi. Mà giao nàng cho người khác, ta lại càng không yên tâm. Cho nên như hiện tại liền tốt nhất, nhân đây cảm ơn ngươi Tiểu Cường”

Ai gù.. Ai gù.., giọng điệu đúng kiểu “vứt bỏ giang sơn để bên nàng” đây mà..

Cao Cường đi tới, đưa tay vỗ vỗ bả vai Thạch Trung và nói:

“Mọi chuyện sẽ sớm tốt đẹp cả thôi. Ta đi trước”

Dứt lời liền cứ thế quay người chuồn thẳng. Chứ ở lại vừa vô duyên, vừa không khéo sẽ bị nhức đầu.

Thấy sư phụ đang ngồi tại bàn đá cạnh sân, Cao Cường liền vội vàng chạy tới:

“Sư phụ ngài định an bài Trung ca bọn họ thế nào vậy?”

Nhân Văn Lão Nhân phát tay không quan trọng cười nói:

“Cho theo chân đám Tiểu Lực học tập, rèn luyện. Được tới đâu thì còn tùy vào nỗ lực. Còn thân phận thì bỏ ra chút đan dược cho bên Cẩm Quân là xong thôi”

Gãi gãi tóc gáy, Cao Cường cười áy náy nói:

“Ta lại kiểm chuyện để sư phụ ngài phải tốn kém”

Ngước nhìn lên trời, Nhân Văn Lão Nhân thần nhiên nói:

“Biết ngại thì mau mau học tập luyện khí cho tốt. Sớm ngày luyện chế ra pháp khí. Đến lúc đó sư phụ dẫn dắt ngươi đi hội chợ, trao đổi lấy tài nguyên”

Không hề biết sư phụ lúc này mắt đảo như rang lang. Cao Cường gật đầu cái rụp:

“Đã biết sư phụ, ta cũng luyện tập vẽ linh văn ra giấy khá ổn rồi. Giờ chỉ còn đợi vận dụng tinh luyện thành thực nữa là bắt tay ném thử luyện chế pháp khí”

Nghe vậy Nhân Văn Lão Nhân liền quay sang gợi ý:

“Phác hoạ linh văn lên giấy là không đủ. Vững vàng đường nét rồi thì nên chuyển qua hoạ lên mô hình. Tốt nhất là mô phỏng theo hình dạng và thể tích tiêu chuẩn của những thứ mà ngươi muốn chế tạo. Không được, để sư phụ chuẩn bị cho ngươi luôn vậy”

Dứt lời Nhân Văn Lão Nhân liền cứ thế tiêu thất không còn bóng dáng.

Cao Cường ngồi đó ngẫm nghĩ thấy sư phụ nói chẳng sai tạo nào. Phù lục mặt phẳng giấy vàng thì dễ, chứ pháp khí còn tùy thuộc tạo hình và thể tích, có những chỗ cong chỗ ngoặt, chỗ lõm chỗ lồi. Không luyện tập dài hơi thì khó mà khắc hoạ được gì ra hồn.

May mà sư phụ sớm nhắc, không thì sau này lại tốn một mớ thời gian với công sức để tập luyện đấy.

Sau hai mươi phút thì Nhân Văn Lão Nhân mới trở lại, vung tay liền thả dưới chân hắn mấy chục đồ vật đồng tây. Thuận tiện lên tiếng giảng giải cho hắn:

“Kiếm, Côn Bổng, Khiên Giáp, chỉ cần khắc hoạ tốt ba loại đồ này, những loại hình khác liền đơn giản. Mỗi loại có mười món, luân phiên hoạ vẽ rồi chùi rửa là thoải mái”

Cao Cường nhặt lên một thanh kiếm, không khó nhìn ra nó là được đúc từ phàm thiết. Nhưng sư phụ bỏ thêm tài liệu phụ gia, thành ra thanh kiếm cũng như những món còn lại đều có lớp vỏ bề ngoài nhám bạc. Hoạ vẽ linh văn bằng mực tẹt ga khỏi phải nghĩ đi.

Khua tay đem cả đồng thu cát trữ vật giới, Cao Cường hi hi nói:

“Đa tạ sư phụ, giờ ta đi lấy xe rồi trở về tập luyện”

Khe khẽ gật đầu, Nhân Vân Lão Nhân nhàn nhạt dặn dò một câu:

“Đi sớm về sớm”

Sư phụ tự nhiên đôi tính?

Sư phụ có một thói quen bất di bất dịch, đó là mỗi khi hấn ra về, lão nhân gia đều sẽ phát tay xua đuôi. Nào là “biến cha nguoi đi”, rồi “mau biến cho khuất mắt”..

Nói chung là cứ phải khiến cho hấn rời đi với khuôn mặt nhăn như con khi thì mới chịu.

Khả năng lớn là có biến.. Thế nhưng trong sân cũng chỉ có mỗi hấn với sư phụ thôi nhá. Thăng tung nói luôn là “có địch nhân đấy” thì mất đi miếng thịt nào đâu nhỉ?

Bỏ tay với sư phụ, Cao Cường chào hỏi xong, cầm nín rồi đi.

Và chỉ vừa ra khỏi cửa Nhân Vân Các, hấn liền cảm giác thấy bị người nhìn chăm chăm

---

Tại quán coffe nằm bên kia đường đối diện với Nhân Vân Các.

Ngồi tại bàn nằm sát ô cửa kính với tầm nhìn bao quát trải rộng ra bên ngoài đường, là một thanh niên trẻ tuổi có mái tóc xoăn tít và làn da đỏ chót cứ như da gà chói.

Thanh niên này có vẻ khá là chịu chơi.

Áo sơ mi trắng hàng hiệu, quần Jeans kiểu cách, đôi giày da thời thượng. Và đặc biệt là chiếc đồng hồ đính kim cương lấp lánh nhìn qua đã thấy tốn tiền quyền rồi.

Đáng tiếc là với mái tóc xoăn tít phơn phớt màu nâu vàng cháy nắng, cộng thêm làn da không được trắng sáng, thành ra thực khách trong quán nhìn hấn.. mà thôi đi.

Bản thân thanh niên cũng chẳng buồn quan tâm tới ánh mắt những kẻ xung quanh. Hấn phần lớn thời gian là nhìn ra đường, coffe còn không thèm uống ngụm nào.

Cử chỉ hành động duy nhất đó là trong tay hấn luôn vờn về thứ gì đó có màu đen bóng nhoáng.

Đám thực khách không nhìn kỹ được, thứ này thực ra là một con sâu béo mập. Nhìn nó tưởng vô hại mà khi há miệng ra thì hàm răng sắc nhọn trông đến là dọa người.

“Ồ, là kẻ này sát hại các bé cưng của ta sao?”

Thanh niên miệng khẽ lẩm bẩm lâu bầu, móc ví thả trên bàn tờ 100 bạc rồi cứ thế đứng dậy rồi đi.

“Xin lỗi” – Chỉ là vừa bước được hai bước, liền có người với tay túm áo hấn lại.

Thanh niên ngoái lại, cau mày lạnh giọng hỏi:

“Có việc gì?”

Nữ nhân viên của quán “thì triển ra một nụ cười e thẹn”, đẩy ngại ngừng hỏi đáp:

“Xin lỗi quý khách, coffe của quán có giá niêm yết là 200 bạc một tách. Xin quý khách vui lòng thanh toán thêm 100 bạc. Xin trân trọng cảm tạ”

“Ách..” – Thanh niên cảm giác da mặt của mình đỏ thêm một điểm. Lúng túng móc ví đưa cho nữ nhân viên 100 bạc, rồi quay người khỏi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Quá mất mặt, quá nhục nhã.

Ngồi trên xe taxi chạy đi khá xa rồi mà hấn như thể cảm thấy tiếng cười giễu cợt của đám thực khách tại quán coffe vẫn còn văng vẳng bên tai.

Nhắm mắt, phải nhắm mắt dưỡng thần, bình ổn cảm xúc.

Nghĩ liền làm, thanh niên ngay ngắn xếp bằng tại hàng ghế sau của xe taxi.

Tài xế thông quá kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh này không khỏi thán thở dài. Thanh niên ngày nay cũng thật là, cứ tin vào mấy cái kiến thức khi công vớ vẩn đăng tải trên mạng. Bậy bạ làm theo không khéo có ngày ra chuyện thì hối cũng không kịp a.

Có điều tài xế thúc thúc không có lên tiếng can ngăn làm gì. Nhìn chung tuổi trẻ giờ ngang bướng lắm, hay có những suy nghĩ kiểu “thích chống đối”. Giờ mà góp ý một hai câu có khi bị chửi cho không ra gì, thậm chí là bị xù tiền xe cũng nên ý chứ.

Sau hơn nửa giờ, chiếc taxi phải theo đuôi đã rẽ vào bệnh viện Hào Hoa. Tài xế thúc thúc liền đỗ xe tại ven đường, sau đó nở nụ cười chất phác ngoài lại phía sau:

“Quý khách, chiếc taxi kia đã rẽ vào bệnh viện. Chúng ta là vào theo hay ở ngoài này chờ?”

Thanh niên cũng không mở mắt ra, cộc lộc nói:

“Chờ”

Trong lòng hận không thể vớ mồm cái thứ trẻ ranh hỗn lão không biết trên dưới này. Xong ngoài mặt thì tài xế thúc thúc vẫn cứ là nói khể cười duyên “vâng thưa quý khách”.

“Đuổi”

Có điều giây trước vừa kêu “chờ”, giây sau thanh niên đã đột ngột hô “đuổi”

Tài xế thúc thúc giật mình nhìn kỹ lại thì đâu có thấy chiếc taxi nào từ bệnh viện đi ra? Không khỏi cau gắt quay lại gần giọng chất vấn:

“Đuổi ai? Người không nói ta biết đuổi ai? Có thấy xe taxi kia đi ra đâu này?”

“Chiếc xe máy hầm hố, người cầm lái là thanh niên trẻ tuổi, lái xe mau” – Thanh niên cũng không có để ý thái độ của tài xế thúc thúc, đơn giản chỉ tay mô tả và thúc dục một câu.

Xe máy hầm hố? Rất nhanh tài xế thúc thúc tìm ra đối tượng. Lập tức đạp chân ga đuổi theo, vừa tăng tốc vừa hỏi: “Là chiếc xe biển số CQ-9981, cầm lái thanh niên áo trắng?”

“Ừ” - Thanh niên lạnh nhạt đáp một câu, lần nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Tài xế thúc thúc cay cú không biết để đầu cho hết, trong lòng nảy ra âm mưu hiểm ác, liền rình rình mấy đoạn đường vắng rồi cứ thế nghiêng răng nghiêng lợi đánh võng điên cuồng.

Kỳ quái là lạng lách có, phanh gấp có, mà drift đủ kiểu như dân tở cũng có, vậy mà chẳng khiến tên ranh con ngã cái sắp mặt. Sau cùng tài xế thúc thúc đành phải ngậm ngùi từ bỏ.

Nhoáng một cái lại nửa giờ trôi qua, chiếc xe máy hầm hố rẽ tiểu khu Than Thờ. Cánh lái xe hay nghe đài như tài xế thúc thúc không lạ gì nơi bị “bỏ hoang” này, trong lòng có điểm sợ.

Nghĩ tới cái cổ cướp xe cái gì đó báo đài đưa tin suốt ngày, tài xế thúc thúc quyết đoán dầm phanh.

“Kéttttttttttttt..”

Thanh niên thấy xe dừng đột ngột, bực mình quát hỏi:

“Chơi đùa chưa chán sao? Đừng tưởng ta không nói gì mà được đà lẩn tới”

Tài xế thúc thúc trong lòng chột dạ, có điều nghĩ tới an toàn là trên hết, liền nói nhẹ cười duyên:

“Quý khách, chiếc xe kia rẽ vào tiểu khu hoang phế. Đường xấu quá, ta đánh xe vào rất không tiện. Quý khách xem thể nào thông cảm cho”

Lúc này thanh niên mới mở mắt ra, đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy đúng là một mảnh tiểu khu hoang tàn đồ nát tới om om, bất đắc dĩ liền móc ví ra và hỏi:

“Hết bao nhiêu tiền”

Lần này hần học khôn, không đại đưa bừa rồi lỡ như thiếu thì lại mất mặt.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tài xế thúc thúc ngón tay chỉ chiếc đồng hồ tính tiền và nói:

“72 dặm, tổng cộng là 576 bạc”

“Cầm cả đĩ” - Thanh niên dứt khoát rút ra 6 tờ 100 bạc đưa tới, lạnh nhạt một câu liền mở cửa xuống xe. Chẳng mấy chốc hoà mình mất hút theo bóng tối.

“Ài, giới trẻ ngày nay thật là, nơi tôi tắm bồn thiêu này mà mò tới làm chi không biết?”

Tài xế thúc thúc vừa vặn vô lăng quay đầu xe, vừa lầu bầu cảm thán. Trong đầu không khỏi nghĩ tới đủ thứ tệ nạn hay đăng tải trên báo. Có khi trong cái tiểu khu rách nát bồn thiêu này lại ẩn chứa sòng bài hoặc là động bay lác gi đó cũng chưa biết chừng ý chứ.

Nghĩ ngợi vậy thôi chứ tài xế thúc thúc không có rãnh làm “công dân gương mẫu” đi báo quan đâu á. Ai chơi bởi thể nào kệ ai, chứ tài xế thúc thúc tối nay làm cuộc đường dài thể này kiếm cũng bộn rồi, giờ trở về ôm sư tử cái ở nhà ngủ một giấc cho nó lành đi ha.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Định nhân này quá yếu

Đem xe thu cát vào trữ vật giới, Cao Cường khoanh tay trước ngực, ngả lưng dựa lên cánh cổng gỗ cứ thế mà khoan thai kiên nhẫn đứng đợi chờ.

“Suu.. suu..” - Thi thoảng có đợt gió lạnh hiu hiu thổi qua.

Đối với tu sĩ như Cao Cường để mà nói thì lạnh gấp 10 lần cũng chẳng xi nhê gì.

Thế nhưng mấy ngày nay gió mùa, thời tiết se se lạnh, trong khi người ta ra đường với áo khoác ấm cúng. thì hắn lại mặc sơ mi phong phanh.

Nhớ tới hình ảnh người người trên đường quảng tới ánh mắt “đang nhìn thẳng diện”, là Cao Cường lại thấy lộn hết cả ruột, mặt nóng bừng bừng.

Một hai ánh mắt không vấn đề, vài chục ánh mắt chưa nhắm nhò.. Có điều vài trăm, thậm chí cả ngàn ánh mắt tập kích, vậy lại là phạm trù khác.

Nghĩ tới đám người nổi tiếng dính scandal mà mặt cứ tỉnh bơ như không, Cao Cường thấy nể rồi đấy. Xem ra đạo tâm còn chưa được cứng ài..

Thời gian chậm rãi trôi qua, 5 rồi 10 rồi 15 và 20.

Rốt cuộc 30 phút đã qua, Cao Cường ngán ngẩm, nhìn về một hướng nói:

“Ngươi định ngồi xổm trong xó đó đến bao giờ đây? Hay là ta vào nhà nghỉ ngơi, còn ngươi cứ ngồi đó tiếp tục chơi đi, khi nào chán rồi thì gọi một tiếng?”

“Cộp..”

...

“Cộp..”

...

“Cộp..”

Đáp lại hắn chỉ là tiếng bước chân siêu cấp chậm rãi nện gõ xuống nền đường.

Có thể thấy mặt hàng này là cố tình thả chậm tốc độ, chiến thuật câu giờ kích tướng? Hoặc là ý đồ ra sân với phong cách trông chảnh chọe hơn người?

Mụ nội nó, có 50 mét khoảng cách, đi cả phút chưa tới?

Rốt cuộc đối phương cũng xuất hiện trong tầm mắt hắn. Là một thanh niên tóc xoăn, mặt mũi không đến nỗi nào nhưng làn da màu sắc trông hơi kỳ quặc.

Ừm, chắc hắn xem phim truyền hình nhiều lắm đây, mỉm cười đầy tự tin, chậm rãi rảo bước khoan thai. Da trắng chút liền giống vai nam chính thành đạt.

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn 5 mét, thanh niên tóc xoăn dừng bước. Hắn đem hai tay nhét thẳng túi quần, ngẩng mặt băng khuôn nhìn lên trời:

“Ngươi rất mạnh, khiến ta cảm thấy run sợ, nhưng đáng tiếc”

Như có điều hiểu ra, Cao Cường ngạc nhiên hỏi:

“Chân người không giống bị thọt. Đi lại chậm chạp chắc là do bị trĩ đúng không?”

Bị trĩ? Bệnh đau hông? Tu sẽ làm sao có thể bị thứ bệnh linh tinh đó được? Thanh niên tóc xoắn trong lòng tức giận, rút phất tay ra khỏi túi chỉ mắng:

“Người có phải tu sĩ không? Tu sĩ thể chất cường đại, làm sao có chuyện bị trĩ?”

“Không phải vậy thì do đâu?” – Cao Cường tấm tắc tự hỏi, rồi đột nhiên hét lớn: “Ta hiểu ra rồi, lần này chắc chắn luôn. Người đầu óc chậm tiến nên thiếu nhanh nhạy?”

Đầu óc chậm tiến nên thiếu nhanh nhạy?

Đối phương đang chửi mình ngu dốt? Thanh niên tóc xoắn giận dữ mắng lớn:

“Chậm tiến cái quần, trêu chọc để ta mất bình tĩnh sao? Tốt lắm, người đã thành công chọc giận ta. Nhưng trong mắt ta người đã là một cỗ thi thể. Ngừng vọng tưởng”

Hắc, Cao Cường đương nhiên là cố tình châm chọc đối phương. Có điều chỉ là đâm chém vài câu cho bỏ ghét vậy thôi, chứ không ẩn chứa âm mưu hiểm ác gì cả.

Không nghĩ tới bị mắng chửi nhiệt tình mà hắn còn đứng đó cười cợt được?

Thanh niên tóc xoắn cảm thấy vô cùng khó hiểu, xong chẳng buồn nghĩ nhiều. Lần nữa trưng ra nụ cười đầy tự tin, rút tay túi quần, và cất giọng đầy khinh thường:

“Dám diệt sát đám bé cưng của ta, chỉ có một con đường chết. Hừ, ngay cả trứng chiều lúc nào cũng không biết? Cảm nhận lại đi, người rất nhanh sẽ được nếm trải sự tuyệt vọng”

Nửa điểm bị dọa sợ cũng không có, Cao Cường nhún vai cười nhạt:

“Ta cũng muốn được nếm trải tuyệt vọng lắm mà mãi không thấy. Người hỗ trợ một hai đi xem nào”

“Người..” – Vừa bình ổn chút xíu đã lại bị chọc điên, thanh niên tóc xoắn giọng điệu càng thêm lạnh lẽo: “Phi thường tốt, người đã muốn thì ta đây không ngại thúc đẩy một phen”

Bất đắc dĩ rút tay ra khỏi túi quần rồi liên tục kết ấn, miệng thì lầm bầm thứ ngôn ngữ kỳ quái nào đó.

Tiếp theo hành động của thanh niên tóc xoắn, từ trong cơ thể Cao Cường liên tục thoát ra những tiếng “xèo xèo”, ầm ầm còn kèm âm thanh loài côn trùng nào đó ra sức rít gào.

Tức giận phần nộ gì đó đã biến mất không còn dấu vết. Thay vào đó trên mặt thanh niên tóc xoắn lúc này nồng đậm vẻ đắc ý. Hắn nhìn tới Cao Cường, cười lạnh giễu cợt nói:

“Thế nào? Đã thấy tuyệt vọng chưa? Hahaaaa.. Dám giết bé cưng của ta? Chết đi.. chết đi..”

Như thể không cảm nhận được sự khác thường, Cao Cường tức giận mắng:

“Người thúc đẩy gì đó rồi hả? Sao ta chẳng thấy gì hết vậy? Mả mẹ nhà người nghiêm túc đi xem nào. Ta không có thời gian rảnh để mà chơi đùa vớ vẩn cả người”

Mả.. mẹ.. nhà.. người..?

Như thể bốn phát trọng pháo oanh kích vào lồng ngực thanh niên tóc xoắn.

Thanh niên tóc xoắn mẫu thân sớm từ trần, mồ đúng là đã xanh cỏ từ lâu. Nay bị chửi như thế làm sao có thể không điên tiết? Hắn ngửa mặt rống lên như dã thú:

“Chết đi.. Chết đi.. Mau đọc chết đi.. NGAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..”

Hắn hai tay điên cuồng kháp kháp, thủ ấn biến hoá tốc độ ánh sáng, nhìn muốn hoa mắt chóng mặt. Nhưng tại sao đối phương mãi mà không chịu bị độc chết?

Nhất định là giả dối, tuyệt đối đang gắng gượng chịu đựng. Trong đầu mau chóng đưa ra phán đoán, thanh niên tóc xoắn hai tay kết ấn càng thêm phần nhiệt tình.

Hắn mới không tin kẻ địch có thể chịu nổi độc trùng cuồng bạo tiết độc. Hừ, chết đi mau chết đi.

Lại một cái nửa giờ trôi qua.

Mái tóc xoắn tít bởi thấm đẫm mồ hôi, nay đã xẹp xuống. Thanh niên tóc xoắn hỗn hển hấp từng ngụm từng ngụm lớn không khí. Hần cả tinh thần lẫn chân khí đều đã tiêu hao diện rộng. Mười đầu ngón tay kết ấn tề mọi gần như mất đi cảm giác.. Vậy mà kẻ địch vẫn sống khỏe.

Rõ ràng từ cơ thể đối phương vẫn thoát ra tiếng rít của đám độc trùng.

Vậy thì tại sao? Chẳng lẽ kẻ trước mắt này luyện thành nhục thân bách độc bất xâm?

Nếu không thì tại sao? Why? What's Wrong? Thật sâu chán nản, thanh niên tóc xoắn trong vô thức dùng tới cả vốn liếng ngoại ngữ ít ỏi học lỏm được trên phim để mà tự hỏi.

Vẫn nguyên dáng vẻ khoan tay trước ngực, Cao Cường cười nhạt nói:

“Chơi chán rồi chứ? Vậy giờ đến lượt ta ra sân”

“Vì cái gì ngươi không trúng độc?” – Tuy hiểu rằng nhảy hổ sai chỗ, nhưng thanh niên tóc xoắn thực sự là rất không cam lòng: “Ngươi đã luyện thành bách độc bất xâm sao?”

Đứng thẳng dậy, Cao Cường khẽ nhún vai thành thật đáp:

“Không có, chỉ là ta dùng chân khí vây nhốt độc trùng của ngươi lại thôi”

Nói dứt lời, bên ngoài cơ thể hắn lóe quang chớp loé ẩn hiện, càng lúc càng dày đặc. Dưới cái nhìn chăm chăm của thanh niên tóc xoắn, Cao Cường há miệng nhả ra một khối lồi cầu. Bên trong giam nhốt mấy chục con độc trùng loại hình kiến cánh thuần một màu đen nhánh.

Thực tế Cao Cường là phét lác để khiến thanh niên tóc xoắn hoang mang. Chứ hắn cơ thể bởi ăn với ngâm được thủy cho nên sức đề kháng độc tố mạnh vô cùng. Tuy chưa đến nỗi bách độc bất xâm gì đó, nhưng đám kiến cánh này thì sao mà đủ tuổi quây phá linh tinh á.

Hơn nữa Cao Cường còn cố tình để đám kiến cánh này xâm nhập cơ thể. Không những dẫn dụ kẻ địch mà còn đánh lạc hướng, khiến đối phương phán đoán sai lầm. Phong cách đánh trận này không tốt lắm, chỉ là có ý thử thách thanh niên tóc xoắn nên hắn mới cố tình làm.

Đáng tiếc, Cao Cường sau cùng nhận ra mình đã làm chuyện dư thừa. Không thể nuôi hi vọng đám tu sĩ chuyên nuôi trùng ngải sẽ có lúc động lòng trắc ẩn đâu a.

Nhất là đến lúc này đối phương còn chưa từ bỏ ý định giết chết hắn đâu này.

Cao Cường chân phải nhún lên hạ xuống. Tiếp đó liền phát lực nhảy nhay đi di chà chà.

Đứng ở đối diện, thanh niên tóc xoắn mặt đỏ liền biến đen. Ngán ngại vài giây rồi cuộc không áp chế nổi nữa mà há miệng “phốc” một cái liền phun máu tung toé.

“Huych..” – Phun máu chán chê, hắn ngã xõng xoài trên mặt đất, cơ thể không ngừng run lẩy bẩy.

Thanh niên tóc xoắn thả ra “sâu mập” là bản mệnh độc trùng, lệnh nó âm thầm tiếp cận địch nhân cắn một nhát. Chỉ cần xước da thôi là địch nhân chết chắc.

Vẫn biết độ khả thi không lớn, và đúng như dự đoán, người ta đi di “sâu mập” liền chết toi. Thanh niên tóc xoắn cũng vì thế mà trả giá bằng việc bị phản phệ.

Chân khí tiêu hao thất thất bát bát, tinh thần cũng suy yếu không chịu nổi. Giờ dính thêm phản phệ nữa, thanh niên tóc xoắn tương đương mất đi nửa cái mạng.

Lại gần đối phương ngồi xỏm xuống, Cao Cường lạnh nhạt nói:

“Có di ngôn gì không? Muốn đe dọa gì đó thì tranh thủ đi”

Ánh mắt nồng đậm oán hận, thanh niên tóc xoắn dùng chút khí lực sau cùng cười ngạo nghễ:

“Muốn giết ta? Haha, vậy thì thử xem. Cam đoan ngươi sẽ chết không kịp ngáp”

Về cầm đảm chiêu một lúc, Cao Cường mỉa mai nhìn xuống:

“Tự tin như này hẳn có chỗ dựa theo sau bảo hộ? Ài, quá mức ngu xuẩn. Vô cùng thương tiếc báo tin, chỗ dựa của ngươi sớm bị sự phụ của ta vụn gãy cổ rồi. Nếu không đã chẳng để ngươi rơi vào tình cảnh thê thảm như này đâu. Ngừng vọng tưởng cái này liền trả lại cho ngươi”

“Không thể nào” – Thanh niên tóc xoắn giọng điệu có bị đánh chết cũng không tin: “Sự phụ ta cường đại biết nhường nào, sẽ không có chuyện hắn bị vụn cổ gì đó. Ngươi dối trá”

Cao Cường đứng dậy lùi ra xa một đoạn, nhún vai thản nhiên:

“Không thì kêu gọi đi, ta cho người cơ hội đó”

Có cơ hội đương nhiên phải vót vát, thanh niên tóc xoăn hít một hơi thật sâu rồi gào lên:

“Sư phụuuuuu.. Mau cứu đệ tử aaaaaaa..”

“Suu..”

Đáp lại là âm thanh xé gió vang lên, nhưng thanh niên tóc xoăn chẳng thể vui mừng nổi. Bởi không phải sư phụ của hắn chạy tới, mà là phi kiếm của địch nhân vừa xuyên thủng cổ họng hắn.

Trước khi mất đi ý thức, thanh niên tóc xoăn còn nghe thấy địch nhân lẩm bẩm:

“Giờ thì sư phụ người có chạy tới cũng không cứu nổi nhá”

“Đồ chó” – Thanh niên tóc xoăn vẫn kịp chửi thề trong đầu một câu, và rồi linh hồn hắn liền bị lôi điện oanh cho nát bầy. Chết một cách triệt để, thần tiên cũng bỏ tay nữa là sư phụ của hắn.

Thu hồi phi kiếm, Cao Cường thuận tay ném ra chục tấm Hoả Cầu Phù.

Hoả diễm gây lát bùng cháy hùng hực, chiếu sáng cả một khoảng rộng tại nơi đây.

Vừa rồi sư phụ thoáng bộc phát khí tức để báo hiệu cho hắn, thành ra Cao Cường chẳng việc gì phải xoắn quẩy hết. Nói chung tới nay có thể xem như là chiến đấu theo dạng sư đồ chiến đi.

Có điều địch nhân này quá yếu, không gia tăng được nửa xu kinh nghiệm nào. Tính tới tính lui đều thấy còn thua xa khi chịu khổ đánh với đám mộc nhân, lợi ích thu được to tát lớn lao hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tầng thấp nhất của phù bảo

Hoả diễm dần lui tắt, sau cùng trên mặt đất chỉ còn lại là một đồng tro bụi hình người. Xong đồng tro bụi cũng không tồn tại được quá lâu, vài đợt gió quét qua liền thổi bay khắp chốn..

May mà gió thổi đi hướng khác, chứ thổi vào nhà thì thấy kỳ cục sao sao đấy..

“Ồ..”

Phát hiện trên mặt đất nằm một món đồ, Cao Cường ngạc nhiên khê hô, khua tay cách không chụp lấy.

“Hộ oản?”

Nắm món đồ trên tay, hắn mau chóng nhận ra đây là loại hình pháp khí nào. Đúng vậy, chính là một chiếc đèn xỉ hộ oản. Xem ra được luyện chế từ tài liệu phẩm cấp không tồi.

Thực ra hắn mới phân biệt được phẩm thiết và tinh thiết mà thôi. Thành ra chỉ cần xác định tài liệu thuộc cấp bậc tinh thiết trở lên liền mặc định dùng “phẩm cấp không tồi” để đánh giá.

Hộ oản bản rộng vào cỡ ba đốt ngón tay, độ dày tương đương với đồng tiền xu. Thân màu sắc đen nhánh tôn lên sự nổi bật của những đường hoạ tiết linh văn ánh hoàng kim. Toàn bộ những linh văn này nối tiếp với nhau rồi tề tụ đến một khối ngọc thạch hình thoi có màu trắng sứ.

Cao Cường chỉ mới được học linh văn loại hình công kích thuộc tính là chính, thành ra xem không hiểu đồng linh văn khắc hoạ trên hộ oản có tác dụng gì.

Nhưng trong đó có một loại mặc dù chưa được học, xong hắn vẫn nhận ra được.

Cụ thể là linh văn có hoạ tiết hình đám mây, hắn vẫn gọi vui là “điện toán đám mây”. Sở dĩ gọi như thế bởi vì linh văn này là chủ đạo linh văn luyện chế không gian chứa đồ trên trư vật giới. Thấy hoạ tiết na ná với icloud kho lưu trữ tài liệu trên mạng, liền thuận miệng gọi vậy cho vui.

Chỉ là “điện toán đám mây” này nhìn kỹ thì hơi khác so với trên trư vật giới thì phải. Có nên tích cái huyết nhận chủ? Mà thôi, để mai mang đến cho sư

phụ thoáng kiểm tra cái đã.

Nghĩ liền làm, Cao Cường đem cát vào trữ vật giới rồi về nhà tu luyện.

Sáng hôm sau, Cao Cường chạy tới Nhân Vân Các sớm hơn thường lệ nửa giờ.

Vào đến phòng ăn, thấy Nhân Vân Lão Nhân đang ngồi ăn sáng. Hắn chạy tới ngồi xuống bên cạnh, đưa ra chiếc hộ oản và nói:

“Sư phụ, chiến lợi phẩm tôi qua. Lão nhân gia ngài nhìn xem có phải pháp bảo không gian?”

Húp một thìa nước phở, Nhân Vân Lão Nhân liếc mắt một cái, gật đầu đáp:

“Là loại hình chứa được sinh mệnh thể hắc hoi, nhưng không gian bên trong quá nhỏ hẹp. Cũng chỉ có cái đám chuyên ôm ấp sâu bọ mới ham hố món đồ này”

Chep, còn tưởng vớ được bảo vật quý giá rồi đâu. Đúng là đồ đoạt được của kẻ nhũn có khác, quanh đi quẩn lại chỉ là thứ hủ lậu. Cao Cường tiếc nuối dò hỏi:

“Vậy giờ tính sao sư phụ? Dem hoà tan rồi tái chế chứ nhỉ?”

Nhân Vân Lão Nhân xì xụp nốt bát phở đang dở, dùng khăn lau sạch miệng rồi mới lên tiếng:

“Để sư phụ cải tạo một chút. Sau ra ngoài lang bạt, người liền có chỗ để tiểu miều trú ẩn khi khẩn cấp”

Cũng đúng đấy, sau này ra ngoài tất nhiên phải đưa theo Lão Hồ. Không thể lúc nào cũng ôm nó khur khur trong lòng, có pháp bảo liền sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Dem hộ oản giao cho sư phụ xong, Cao Cường tranh thủ xin phép:

“Sư phụ, có gì lát nữa ta hộ tống Trung ca đi thu dọn đồ đạc một chuyến”

Sớm đã có tính toán từ trước, Nhân Vân Lão Nhân liền xua tay đáp:

“Người ăn sáng rồi cứ theo lịch trình rèn luyện. Tiểu Lực sẽ theo giúp Tiểu Trung một chuyến”

Thực ra cũng đâu có gì để mà phải lo lắng, Cao Cường chẳng qua nghĩ phụ giúp chuyển đồ sẽ nhanh gọn hơn nhiều thôi. Biết có Lực ca theo giúp vậy được rồi.

Đúng lúc này Tổng Đại Lực bung một bát phở to bự chẳng, đem đặt xuống bàn trước mặt Cao Cường, rồi cười ha hả thúc dục nói:

“Tiểu Cường, mau ăn rồi nói cho ca cái cảm nhận xem nào”

Nhìn nhìn Tổng Đại Lực tạt dề ngang hông, Cao Cường cười đùa nói:

“Lực ca, ta thấy người hợp với mở hàng ăn hơn là buôn bán dược liệu đấy”

Liên tục xua tay lắc đầu, Tổng Đại Lực vẻ mặt nghiêm nghị giảng giải:

“Ca ưa thích nấu ăn, nhưng là ưa thích nấu cho người thân của mình ăn. Chứ ca không rảnh trướng đi phục vụ đám người ngoài”

Nhân Vân Lão Nhân ngồi một bên thở dài, mặt nhăn khá là bất đắc dĩ:

“Trước đây ta cũng nói với hắn nếu thích thì cứ mở cái hàng ăn. Tiểu tử này liền khóc lóc hỏi ta có phải muốn đuổi cổ hắn không?”

Cao Cường có cảm giác sư phụ hình như còn muốn bồi thêm câu “bà mẹ nó”. Có điều vì giữ gìn thể diện nên mới không văng ra á.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa.

Cao Cường kéo vòi nước ra sân tưới cây theo nhiệm vụ sư phụ giao cho.

Hắn vẫn luôn coi công việc nhẹ nhàng này như thể bước khỏi động trước khi xuống tầng hầm liều mạng với đám mộc nhân khốn nạn.

“E.. Ò.. E.. Í.. E.. Ò.. E..”

Bỗng dung bên tai hắn nghe thấy tiếng còi hú của loại xe chuyên dụng kêu réo ầm ĩ. Vốn tưởng là có xe cứu hỏa chạy ngang qua đây.

Thế nhưng một lúc sau, hắn để ý kỹ thì thấy hình như chiếc xe có lắp đặt còi hú inh ỏi này dừng đỗ trước cửa Nhân Văn Các thì phải á?

Nhân Văn Lão Nhân cứ như ma hiện thân ở giữa sân, đối với hắn xua tay nói:

“Ngừng đi, có người Cẩm Quân tới”

Cẩm Quân tới? Lũ thần kinh, hú còi không thấy điếc tai? Cao Cường khoá lại vòi nước đem đi cất, thuận tiện thăm mắng vài câu.

Khi hắn trở lại ngoài sân, liền thấy được cái bản mặt ngốc tử của gã cao lớn Hoàng Đại Hùng, cùng với cái dáng vẻ rụt rè của gã Diên Lộc. Cứ tưởng tai to mặt lớn nào của Cẩm Quân đến diện kiến sư phụ, không ngờ lại là người quen.

Đúng lúc này Nhân Văn Lão Nhân đối hắn nói:

“Có vụ án cần tới người hỗ trợ. Cụ thể thế nào các người nói cả nhau đi”

Mang theo nghi hoặc, Cao Cường quay sang hỏi Diên Lộc:

“Vụ án gì vậy? Lại phát hiện quỷ hồn sao?”

Đưa tới một tập hồ sơ, Diên Lộc thuận tiện giảng giải:

“Thời gian trước một ngôi làng ở ngoại thành bùng phát bệnh dịch. Bên quan phủ cho tiến hành cách li, có điều bên Y Tế đã làm đủ mọi cách mà không tài nào tìm ra nguyên nhân, càng không có cách chữa trị. Vụ việc mới được báo cáo tới Cẩm Quân ba ngày trước”

“Y sư của Cẩm Quân chạy tới phối hợp chữa trị nhưng cũng chỉ cảm chừng, không giải quyết được dứt điểm bệnh tật. Tuy nhiên qua đó điều tra ra trong phạm vi ngôi làng tà khí vô cùng nồng nặc. Nguyên nhân dịch bệnh lây lan chính là thông qua bầu không khí”

Lật mở tập hồ sơ, ghi chép bệnh án đọc không hiểu nên Cao Cường auto bỏ qua. Hắn chỉ chăm chú quan sát những tấm ảnh chụp dấu hiệu trên cơ thể của những người bị nhiễm bệnh, cùng với những ảnh chụp bao quát một vài góc độ không gian trong ngôi làng.

Diên Lộc một bên quan tâm vội hỏi:

“Có nhìn ra được gì sao?”

Cao Cường nghi hoặc nhíu mày:

“Gân đen nổi khắp cơ thể, bệnh nhân sụt cân nhanh chóng, lại trong trạng thái vô lực nửa tỉnh nửa mê, đây là dấu hiệu nhận biết Phiến Quỷ đang tác quái. Thế nhưng đây chỉ là loại quỷ hồn yếu nhược, muốn trị bệnh cũng không khó. Cẩm Quân không giải quyết được thì kể ra quá kỳ lạ rồi”

Nhân Văn Lão Nhân hiểu kỳ xen vào hỏi:

“Trị như thế nào? Được thủy sao?”

Cao Cường lật tay từ trữ vật giới lấy ra một tấm bùa:

“Chỉ bằng Thanh Khí Phù thôi sư phụ, một loại phù lục trung cấp”

Nhân Văn Lão Nhân cách không chớp lấy, rồi ngắm nghía tấm phù lục xếp thành hình đoá hoa sen này. Xem chán chê liền tháo mở để quan sát linh văn đồ án.

Tiên sư cha nhà nó, tháo xong không xếp lại được, Nhân Văn Lão Nhân thăm mắng một câu. Cố giữ dáng vẻ thản nhiên, ném trả lại cho hắn và phân tích:

“Đúng là linh văn chỉ ở trình độ trung cấp. Có điều trong chiến đấu thì loại phù lục dạng này quá vô dụng, từ lâu đã chẳng ai buồn để ý. Có bị thất truyền cũng phải thôi”

Vừa đem xếp lại thành hình, Cao Cường vừa cười ha hả nói:

“Ta luyện chế ra cũng toàn để ném trong nhà cho sạch. Bầu không khí thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều so với khi dùng Tịnh Hoá Phù thanh tẩy. Nói chung không tệ lắm”

Tìm được cơ hội để lên tiếng, Hoàng Đại Hùng lâu bầu dò hỏi:

“Xếp cái gì đơn giản không được sao? Ta thấy người thao tác quá lằng nhằng rắc rối”

Có hơi ngại ngùng, xong Cao Cường vẫn thẳng thắn nói ra:

“Thực ra ta cũng không nắm rõ nguyên lý. Chỉ biết rằng khi thử nghiệm gấp thành loại hình khác, linh văn chông chéo đứt đoạn, phù lục vì thế mà mất luôn tác dụng”

“Haha” – Nhân Vân Lão Nhân vuốt râu, thể hiện ra trí thức uyên thâm:

“Sở dĩ kiểu dáng loại hình bị bó buộc, bởi liên quan tới phương diện tính biểu tượng. Lấy ví dụ ngay từ tấm Thanh Khí Phù này đi, ý nghĩa nhân văn ta là không nói đến. Nhưng hoa sen từ xưa tới nay vốn là biểu trưng cho sự tinh khiết và thanh tao. Cổ nhân vận dụng tạo hình đóa hoa sen để sáng tạo ra Thanh Khí Phù, có thể nói là không gì thích hợp hơn”

Cao Cường không rõ lắm sự phụ chém có chuẩn, hay là còn phải chỉnh.. Bởi vì Hoà Cầu Phù tạo hình là phi tiêu đấy nhé, lạc quẻ với hoà cầu hoá điểm cứ phải gọi là 100%.

Chỉ là cái này mặt mũi, có gì thầy trò nói riêng thôi.

Hoàng Đại Hùng không quá hiểu ý tứ mà Nhân Vân Lão Nhân giảng giải. Nhưng nghe xong hắc hắc trong lòng có điểm phi thường tò mò, cười cười ngờ nghệch hỏi:

“Nhân lão, vậy vì sao phải gấp thành hình như vậy? Chứa đựng kỳ diệu sao?”

Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười, vuốt vuốt chòm râu nói:

“Phù Lục gấp xếp thành hình thực ra là tầng thứ thấp nhất của Phù Bảo. Mà phù bảo uy lực phi thường khủng bố, không thua kém so với pháp bảo là bao. Thế nhưng phải luyện chế theo tạo hình quy chuẩn, chứ cố tình làm theo sở thích cá nhân, tuy vẫn sử dụng được nhưng uy năng giảm đi nhiều”

Phù Bảo?

Cao Cường cũng đã đọc tới cụm từ này trong Tu Tiên Bí Sử. Có điều chỉ là tiểu tiết đi kèm theo mẩu truyện kể về chiến tích của một vị tu sĩ trời ơi đất hỡi nào đó mà thôi. Cho nên đến hiện giờ được nghe sư phụ giảng giải, khái niệm phù bảo trong hắc hắc mới ít nhiều giảm bớt đi sự mơ hồ.

Có lẽ Cao Cường và Diên Lộc, đều hứng thú dạt dào với phù bảo.

Nhưng cao lớn Hoàng Đại Hùng thì không, hắc hắc thích quyền đầu mà nện hơn. Thành ra ngốc tử này nghe xong liền gãi gãi đầu mà cười nói:

“Quá lằng nhằng, ta nghĩ hiện giờ nên chạy đi giải quyết án vụ thi hơn”

Nhân Vân Lão Nhân: “...”

Cao Cường: “...”

Vò vò vị trí mi tâm một hồi, Diên Lộc ngại ngùng đối Nhân Vân Lão Nhân nói:

“Nhân lão, tình huống nơi kia đúng là gấp gáp, chúng ta xin phép cáo từ. Ngày sau có dịp xin được tới vãn an làm phiền lão nhân gia ngài”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Tiêu điểm phượng khải cầu

Xe mà hai người bọn họ lái tới là một chiếc Hummer hầm hố. Là loại xe việt dã được thiết kế dựa theo xe chuyên dụng của quân đội, nhìn trông cứng cáp mạnh mẽ vô cùng.

Khi thi hành nhiệm vụ công tác xã hội, thường xuyên trải qua những cung đường khó nhai. Vận dụng dòng xe chinh chiến được trên hầu hết mọi địa hình này, quá hợp lý.

Trước khi leo lên dãy ghế sau, Cao Cường đối Hoàng Đại Hùng nói:

“Tất cỏi hú đi, nghe như cả đầu”

Không hiểu ra làm sao cả, Hoàng Đại Hùng gãi đầu đầy nghi hoặc:

“Không hú cỏi xin nhường đường thì sao mà chạy nhanh được?”

“Ta còn phải hoạ thêm phù, hú còi không tập trung được. Mà chạy xe chậm thôi, tránh bị tắc lư” – Dặn dò xong, Cao Cường liền mở cửa leo lên dãy ghế đằng sau ngồi.

Nghe thấy hần nói muốn “hoạ thêm phù”, Diên Lộc chần chờ chốc lát xong cũng leo lên dãy ghế sau. Hoàng Đại Hùng khẽ nhún vai, nổ máy cho xe chậm chậm chạy đi.

Không gian trong xe khá rộng, đem đặt một tấm bảng cứng lên ghế là có thể thoải mái ngồi hoạ vẽ phù. Tay cầm bút thoăn thoắt, chưa tới 1 phút là hần lại hoàn thành một tấm.

Cao Cường đột ngột ngừng bút, quay sang nhìn Diên Lộc hỏi:

“Muốn học sao?”

Nghe vậy, Diên Lộc ngại ngần cười cười hỏi đáp:

“Ngươi cứ tiếp tục đi, không cần để ý đến ta”

Đưa tới chiếc bút lông, Cao Cường thân nhiên nói:

“Mẫu có sẵn rồi đó, tùy tiện đi”

Đã vậy Diên Lộc cũng không khách khí nữa, liền lấy một tấm thành phẩm làm mẫu, ngồi lúi húi tập luyện hoạ vẽ linh văn. Có thể thấy mặt hàng này chú tâm học tập vô cùng.

Trong xe cũng theo đó mà chỉ còn lại động tĩnh ngồi bút lông “xoẹt xoẹt” lướt trên mặt giấy vàng.

Tình huống này để Hoàng Đại Hùng ngồi cảm lái buồn bực muốn chết. Hần thói quen khi lái xe mở nhạc uỳnh uỳnh, không thì ít ra cũng phải tán gẫu rôm rả gì đó cho nó vui.

Đằng này cứ im phăng phắc, quá tẻ nhạt, quá khiến người buồn ngủ.

Hơn nửa giờ trôi qua, Cao Cường dừng bút liếc nhìn xem Diên Lộc một chút. Thấy mặt hàng này hoạ vẽ linh văn đã gần đạt tiêu chuẩn rồi đấy, không khỏi mở miệng tâm đắc:

“Nửa giờ đã hoạ vẽ ngon lành, xem ra ngươi hẳn là đặc biệt ưa thích phù lục”

Diên Lộc ánh mắt có chút hoài niệm, mỉm cười đáp:

“Này phải nói tới lúc ta còn nhỏ, quan sát thúc thúc với bằng hữu luận bàn. Người kia lúc ném ra phù lục đặc biệt oách, ấn tượng này khắc sâu trong lòng. Tóm lại một lời khó nói hết”

Trầm ngâm suy tư chốc lát, Cao Cường đưa tay vỗ vai Diên Lộc và nói:

“Có thời gian ta sẽ chép cho ngươi một cuốn phù lục tổng cương. Nhưng phù lục không mạnh mẽ như ngươi tưởng. Học tập gia tăng kiến thức thôi, đừng hao tổn quá nhiều tâm trí”

Về mặt vui mừng thấy rõ, xong rất nhanh Diên Lộc có chút lo ngại hỏi:

“Như vậy không sao chứ? Mà ta nghĩ trước tiên phải xin phép Nhân lão đi cái đã”

“Được rồi, cứ biết thế đi” – Cao Cường gật đầu trả lời qua loa, sau đó tiếp tục công việc còn dang dở. Trong trừ vật giới chỉ có khoảng 200 tấm, phải tranh thủ hoạ vẽ thêm mới được.

Diên Lộc cũng không nói năng gì thêm nữa, cúi đầu chăm chú rèn luyện hoạ vẽ.

Nói có vài câu liền thôi rồi? Đang hào hứng hóng hót, Hoàng Đại Hùng phi thường phiền muộn.

Sau một tiếng rưỡi lái xe, cuối cùng cũng đến nơi cần đến.

Làng Kim Triều, hướng đông nam ngoại thành.

Từ xa xa đã thấy phòng tuyến cách ly do phía quan phủ và Cẩm Quân dựng lên. Lực lượng canh quan trên vai vác súng trường lượn lờ như đèn cù, canh chừng khá là nghiêm ngặt.

“Kịch..” – Hoàng Đại Hùng cho xe dừng đỗ ngay trước một khu lều lán quân dụng.

Cao Cường với Diên Lộc liền dẫn trước xuống xe. Diên Lộc chỉ tay hướng sau phòng tuyến nói:

“Kìa là Làng Kim Triều, người quan sát xem thấy điểm gì khác lạ nữa không?”

“Ài...” – Cao Cường thở dài thườn thượt, vạ phần cảm khái nói: “Âm khí, oán khí, có thể nói là mù mịt. May mắn còn kịp, chứ để một thời gian ngắn nữa thành âm ố rồi thì phiền toái”

Âm ố là danh từ dùng để ám chỉ trạng thái của một mảnh khu vực bị âm khí biến đổi trái ngược hoàn toàn so với bình thường. Qua đó trở thành hang ổ trú ngụ của đám yêu ma quỷ quái.

Thanh tẩy âm ố mới hình thành đã một muốn chết, nếu để cho nó tồn tại thời gian kéo dài thì dọn dẹp lại càng khó khăn vất vả. Bởi tương tự như tu sĩ bế quan động thiên phúc địa, đám yêu ma quỷ quái cư trú tại âm ố tốc độ để thăng tu vì thực lực cứ phải gọi là nhanh còn hơn cần thuốc.

Suy tư giây lát, Cao Cường đối Diên Lộc nói:

“Phiến Quỷ bản thân yếu nhược, nó không bao giờ tác quái tại một nơi nào quá lâu. Mà ở đây ra chuyện đã hơn 3 tháng, ta cho rằng có thứ khác đang ép buộc Phiến Quỷ tạo dựng âm ố”

Khe khẽ gật đầu, Diên Lộc nhỏ giọng trả lời:

“Lần này Cẩm Quân cử tới khá nhiều hảo thủ, xử lý quỷ hồn hẳn không khó. Vấn đề chúng ta cần ưu tiên là thanh trừ bệnh dịch nơi đây. Đánh đánh giết giết liền để những người khác làm”

“Đội trưởng tới” – Đúng lúc này Hoàng Đại Hùng khẽ nhắc nhở một câu.

Cao Cường đưa mắt nhìn qua liền thấy có một nữ hai nam đang hướng tới bên này.

Trong đó đi đầu là nữ nhân khoảng 27 28 tuổi, gương mặt bầu bĩnh với má phính nhìn là muốn véo véo. Bộ y phục Cẩm Quân đen nhánh càng tôn lên nước da trắng ngần. Đáng nói là khí chất hơi lạnh lùng, trông chẳng hợp với diện mạo dễ thương của nàng ta một chút nào.

Hai nam tử theo sát phía sau hẳn là cũng như Hoàng Đại Hùng, khoảng đã ngoài 30 tuổi. Một người dáng vẻ thấp bé lố lạo choắt, người còn lại thì có hình thể trung bình. Đến đây Cao Cường liền di chuyển ánh mắt, là muốn quan sát dò xét nữ nhân dẫn đầu nhiều hơn chút.

Nàng ta là hoá hệ tu sĩ, từ khí tức thì tu vi là Hoàng Khí cảnh hậu kỳ. Khỏi cần nghĩ nhiều, Cao Cường quyết đoán cho rằng nàng ta 100% là một tôn nữ bạo long.

Cái này bắt nguồn từ việc sư phụ thi thoảng ngồi kể chiến tích thời trẻ tham dự các giải đấu luyện khí. Chạm mặt khá nhiều hoá hệ nữ tu sĩ, liền ve vãn tán tỉnh.

Oái oăm thay 99,99% là những cô nàng có tính tình táo bạo. Cưa cẩm đã không thành thì chó, sư phụ năm đó lại còn bị người ta rượt theo đuổi đánh khắp nơi.

Tất nhiên sư phụ thừa sức xử lý đối phương, thế nhưng lão nhân gia không muốn động thủ với nữ nhân. Liền ra sức chạy, chạy đến nỗi từ bỏ luôn ý định lấy vợ.

Ba người này vừa tới nơi, Hoàng Đại Hùng với Diên Lộc liền đồng thanh hô “đội trưởng”.

Diên Lộc khéo hơn chút, liền đứng ra đơn giản giới thiệu:

“Đội trưởng, đây là Cao Cường”

Tiêu Diễm Phượng khẽ gật đầu, quay sang chìa tay với Cao Cường, lạnh nhạt nói:

“Ta là Tiêu Diễm Phượng, đội trưởng tiểu đội 3 Cẩm Quân. Hợp tác vui vẻ”

Bắt tay xã giao? Không đề ý nhiều, Cao Cường mỉm cười cùng đối phương bắt tay:

“Ta sẽ cố hết sức mình. Chỉ có điều trong ngôi làng này khả năng lớn là tồn tại 2 đầu quỷ hồn, thậm chí có thể là yêu quái hay tà tu nào đó. Ta nghĩ các người nên chuẩn bị kỹ càng một chút”

Thu hồi tay lại, Tiêu Diễm Phượng cau mày nhìn hướng làng Kim Triều mà hỏi:

“Mọi người giảng giải rõ ràng hơn điểm?”

Đưa mắt nhìn bầu trời mù mịt âm khí phía trên làng Kim Triều, Cao Cường chậm rãi trả lời:

“Từ bệnh trạng của dân làng, ta phán đoán đây là do Phiến Quỷ gây ra, nhưng loài quỷ hồn này chiến lực chỉ bằng không. Nó vì né tránh bị loài khác cắn nuốt, sẽ không bao giờ lan truyền tật bệnh diện rộng, càng không nấn ná ở tại một nơi nào quá lâu”

“Trong khi sự việc tại làng Kim Triều đã kéo dài hơn 3 tháng, phạm vi có dấu hiệu mở rộng. Ta hoài nghi thứ gì đó cường đại hơn đang ép buộc Phiến Quỷ gây dựng âm ố. Mà âm ố đối với yêu ma quỷ quái hay tà tu thì chẳng khác gì động thiên phúc địa”

Khẽ gật đầu, Tiêu Diễm Phượng lạnh nhạt hỏi:

“Vậy ngươi có tính toán gì không?”

Nhún vai một cái, Cao Cường tùy tiện trả lời:

“Dịch bệnh với Phiến Quỷ chỉ cần đem Thanh Khí Phù rải khắp làng là xong. Hắc thủ sau màn có hay không chỉ là ta suy đoán, cái này thì các ngươi nhìn xem rồi tự giải quyết đi thôi”

Khẽ liếc mắt nhìn hắn, Tiêu Diễm Phượng vẫn như cũ lạnh nhạt hỏi:

“Ngươi còn có suy nghĩ nào khác nữa không?”

Dò xét thử thách? Không mấy bận tâm, Cao Cường ngưng trọng nói:

“Nếu suy đoán của ta là đúng, rất có khả năng đối phương là tà tu. Bởi yêu ma quỷ quái lộng hành thì dân làng đã sớm bị ăn sạch từ lâu rồi. Vấn đề là tại sao đối phương không giết hết dân làng để vụ việc không bị bại lộ ra? Sau khi tự hỏi, ta suy nghĩ tới khả năng có một âm mưu bẫy rập nào đó đang được tiến hành. Ngôi làng này chỉ là miếng mồi như dẫn dụ ai đó chẳng hạn”

Suy đoán tất nhiên sẽ có khả năng sai lầm, Cao Cường cũng không hề nói lời khẳng định chắc chắn. Xong đã đủ để Tiêu Diễm Phượng mấy người phải nghiêm túc hẳn lên.

Cả nhóm lâm vào suy tư, có mỗi Hoàng Đại Hùng không nghĩ ngợi nhiều. Chỉ là hắn ngần ngại bị đội trưởng gõ cho một trận, nên không dám nói năng linh tinh vào lúc này.

Thật lâu sau Tiêu Diễm Phượng mới phá vỡ tình thế im lặng này:

“Ta tán thành suy đoán của ngươi. Đối phương hẳn là nhắm tới thành viên Cẩm Quân chúng ta”

Không hiểu sao Cao Cường có cảm giác Tiêu Diễm Phượng đã biết người bị nhắm tới là ai. Hơn nữa nàng ta giọng điệu có vẻ khẳng định chắc chắn, chứ không đơn thuần chỉ là suy đoán. Mặc dù cảm thấy hết sức kỳ quặc, xong hắn cũng không tọc mạch làm gì.

Dù sao mới lần đầu gặp mặt, không thân chả quen, và hắn còn chưa là thành viên của Cẩm Quân đâu. Hóng hót chuyện nhà người ta là hành vi rất vô duyên.

Chỉ là sau đó Tiêu Diễm Phượng nói ra một câu khiến cả đám phải ngó ngò.

Chỉ thấy nàng ta đối Cao Cường nói:

“Ta có việc phiền toái cầu ngươi trợ giúp”

Diên Lộc, Hoàng Đại Hùng, Lâm Tiểu Tùng, Đỗ Khải, nguyên đám há hốc mồm. Tiêu Diễm Phượng, Tiểu đội trưởng vậy mà mở miệng cầu người trợ giúp?

Cảm nhận được sự khẩn cầu chân thành đến từ nàng ta, Cao Cường thở dài một hơi, gật đầu đồng ý.

Bởi muốn nói chuyện riêng cho nên Tiêu Diễm Phượng thủ thế ra hiệu mời. Cao Cường lần nữa gật đầu rồi cùng với nàng ta sánh vai hướng phía xa mà đi tới.

Đề lại đám Diên Lộc mấy người đứng đó với vẻ mặt buồn bực. Bọn họ tất nhiên không có bất quái cái gì, chỉ là đội trưởng giấu diếm, bọn họ vui nổi mới lạ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Muốn đánh một trận thì tới

Hai người nói chuyện cũng không lâu, chỉ đơn giản vài câu ngắn gọn. Rất nhanh thì quay trở lại nơi mà nhóm Diên Lộc mấy người đang đứng đợi.

Tiêu Diễm Phượng đối với bọn họ lạnh nhạt nói một câu:

“Đề cao cảnh giác”

Dứt lời liền quay người, cứ thế hướng cổng làng Kim Triều đi tới. Cao Cường đề ý quan sát thì thấy nhóm Diên Lộc đi theo mà dáng vẻ nghiêm chỉnh hẳn lên.

Tiêu đệ ngoan ngoãn nghe lời thế này thì phong hào “hũ bạo long” không cần phải bàn cãi gì nữa đi? Trong lòng cảm khái, Cao Cường chép miệng đuổi theo.

Vượt qua phòng tuyến cách ly thứ nhất, liền thấy được phòng tuyến thứ hai đóng ngay tại cổng làng. Canh phòng có phần nghiêm ngặt hơn phía ngoài nhiều.

Khoảng cách tới phòng tuyến còn 20 mét, từ trong các lều lán nhao nhao đi ra hơn chục tu sĩ. Dáng vẻ bề ngoài tuổi tác đều xấp xỉ với Hoàng Đại Hùng bọn họ.

Diên Lộc áp sát, đối Cao Cường thấp giọng nói:

“Bên phải là đội 1, dẫn đầu là đội trưởng Lâm Hùng. Bên trái là đội 2, dẫn đầu là đội trưởng Trương Huy Quân. Vì danh ngạch Cẩm Quân giải đấu, đội 2 luôn đối nghịch với đội 3 chúng ta”

Cao Cường cổ quái, hạ giọng nghi vấn hỏi:

“Chẳng lẽ Cẩm Quân phân bộ Tân Long thành phố chỉ có 3 tiểu đội này tranh nhau?”

Lắc đầu nguầy nguậy, Diên Lộc cười đáp:

“Có 20 tiểu đội tất cả, số thứ tự được xếp theo thực lực. Nhưng từ ngày đội trưởng gia nhập Cẩm Quân, đội 3 có xu hướng vượt mặt đội 2. Chỉ là chưa chính thức giao đấu thay đổi thứ hạng mà thôi”

Nghe vậy Cao Cường liếc mắt tới hướng đội 2, lại liếc nhìn về Diên Lộc.

Thấy hắn cứ liếc qua liếc lại, Diên Lộc bất mãn lầu bầu:

“Ngừng liếc đi, tính là tính nguoi vào đội 3, chứ ta chỉ là diễn viên phụ thôi”

“Ồ..” – Cao Cường ngạc nhiên lập tức hỏi: “Nói vậy ta chắc xuất bị xếp vào đội 3?”

Diên Lộc gật đầu, chắc như đinh đóng cột nói:

“Thúc thúc tiết lộ cho ta biết, không thể nào sai được”

Cao Cường đưa tay vỗ vai Diên Lộc, an ủi mặt hàng này một chút:

“Chắc chắn, con ông cháu cha có khác, thông tin nhanh nhạy. Có điều nên nhớ Trúc Cơ và Luyện Khí khác biệt về chất. Đạt tới Trúc Cơ rồi nguoi tha hồ học tập những thứ hay ho bù đắp điểm yếu hiện tại. Lúc đó muốn lời đài chiến đấu gì cũng không cần phải lăn tăn”

Không có nửa điểm buồn bã, Diên Lộc mỉm cười thần nhiên nói:

“Phải thú nhận rằng ta không quá hứng thú với võ kỹ chiến đấu. Ta ngoài sở thích phù lục ra, thì tâm nguyện lớn nhất là trở thành một vị luyện đan sư. Thúc thúc sớm đã an bài cho ta một chân đan đồng. Đột phá tới Trúc Cơ có lẽ cũng là lúc ta rời khỏi Cẩm Quân”

Híp mắt nhìn Diên Lộc chốc lát, Cao Cường bật ngón cái nói:

“Chúc nguoi hoàn thành mục tiêu. Sau này ta đến xin đan thì đừng có làm như không quen”

Trung ra dáng vẻ hào phóng, Diên Lộc phui ống tay áo nói:

“Không vấn đề, bao nguoi lúc uống bia có thể dùng đan để nhắm nháp thay cho lạc rang”

Đúng lúc này cao lớn Hoàng Đại Hùng nhỏ giọng nói xen vào:

“Đội trưởng ra hiệu đi tiếp kìa”

Nghe vậy Cao Cường với Diên Lộc liền không tán gẫu thêm nữa, chăm chú đi theo Tiêu Diễm Phượng. Đến tận ngay phía bên ngoài cổng làng thì cả nhóm mới dừng lại.

Tiêu Diễm Phượng lúc này mới ngoái nhìn Cao Cường nói:

“Hiện giờ làm sao giải quyết chướng khí nơi đây?”

Cao Cường cũng không có nói lời dư thừa, trên tay xuất hiện một tấm Thanh Khí Phù. Dưới ánh mắt đầy hiếu kỳ của đám tu sĩ Cẩm Quân, tấm phù lục hình bông sen toả ra thứ hào quang màu xanh lục dịu nhẹ. Tạo cảm giác thần thanh khí爽, thoải mái không sao tả xiết.

Cao Cường phát tay đem Thanh Khí Phù ném về hướng cổng. Hoa sen rơi xuống đất, hào quang xanh lục dần lan rộng, đạt tới phạm vi 50 mét xung quanh mới dừng.

Trong phạm vi hào quang, ban đầu lấm tấm bụi đen bụi đỏ như hạt sạn. Chỉ là rất nhanh bằng mắt thường cũng thấy được chúng đang dần mất đi sắc đen đỏ vốn có.

Tiêu Diễm Phượng cùng hai người đội trưởng đội 1 và 2 đồng loạt tiến vào phạm vi hào quang. Khi trở ra cả ba đều gật đầu hài lòng, đồng nghĩa phù lục hiệu quả là rất tốt.

Tiêu Diễm Phượng đối Cao Cường hỏi:

“Hiệu quả không có gì phải bàn cãi, nhưng làm thế nào? Cứ thế ném vào?”

Khẽ lắc đầu, Cao Cường kỹ càng nói:

“Ném vào thì số lượng phù lục không đủ. Hiện giờ có hai bước cần làm, đầu tiên là an bài người cầm phù vây quanh thôn, thanh tẩy từ bên ngoài thu hẹp dần vào trong. Tiếp theo là cử một nhóm mang phù vào trung tâm lòng giết thứ kia, giải quyết triệt để vấn đề căn nguyên”

Khẽ gật đầu, Tiêu Diễm Phượng nhìn sang hai người đội trưởng nói:

“Đội 3 chúng ta tiến vào trong. Các người ở ngoài đôn đốc việc thanh tẩy. Thế nào?”

Không chút chần chừ, đội trưởng đội 1 Lâm Hùng nhún vai cười đáp:

“Đội 1 không vấn đề”

Thản nhiên như không, đội trưởng đội 2 Trương Huy Quân khẽ gật đầu:

“Đội 2 cũng không vấn đề”

Thực tế thì Trương Huy Quân là không thích nhận công việc như kiểu chân chạy vật thể này. Nhưng đội 1 đã đồng thuận rồi mà đội 2 còn phản đối thì không được ổn đâu.

Trương Huy Quân đấu với Tiêu Diễm Phượng đã đủ vất vả rồi. Giờ còn làm phật lòng Lâm Hùng nữa thì chẳng khác nào tự vác đá nện chân mình. Hắn là không có ngu.

Có điều không đồng nghĩa hắn từ bỏ cơ hội cùng Tiêu Diễm Phượng tranh phách.

Ngoài sáng thì thản nhiên đồng ý kế hoạch tác chiến, trong tối Trương Huy Quân ngậm ngoác tay ra hiệu cho một thành viên của tiểu đội. Chắc hẳn đã sớm bàn bạc rồi.

Người đội viên này hiểu ý liền hướng Cao Cường mỉm cười nói:

“Tiểu huynh đệ, có thứ đồ tốt thế không nên giữ làm của riêng a. Người cũng thấy Cẩm Quân chiến đấu vì nước vì dân thế nào rồi đấy. Ta nghĩ người nên làm ra cống hiến, những thứ này thông qua Cẩm Quân sử dụng sẽ giúp được ích càng nhiều hơn cho xã hội đấy”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường dùng ánh mắt “đang nhìn thẳng ngư”, khinh miệt ra mặt:

“Ta giữ làm của riêng thì lại thế nào? Cẩm Quân vì nước vì dân thì lại thế nào? Xã hội này loạn lạc thì lại thế nào? Ta không thích cống hiến cho bố con thằng nào hết thì lại thế nào? Còn người tính là thứ gì mà nhảy ra sủa bậy trước mặt ta? Cụp đuôi cút về với chủ đi”

“Người..”

Liên tiếp những câu hỏi không theo khuôn phép, kết thúc bằng câu mắng chửi thẳng mặt. Gã đội viên lấm mồm vốn liếng bỗng đi đâu mất hết. Cứng họng đứng đó, mặt đỏ bừng như tên hề.

Nhìn thuộc hạ đứng đó lúng túng như gà mắc thóc, Trương Huy Quân trong lòng tức điên. Không phải đang giữa thanh thiên bạch nhật, hắn đã tản cho gã đội viên phé vật này một trận luôn rồi.

Giữ lấy vẻ thản nhiên, Trương Huy Quân giọng đầy chính nghĩa đối Cao Cường nói:

“Người không thấy mình có phần quá phận sao? Phải chăng coi Cẩm Quân chúng ta không ra gì?”

Chuẩn phom đạo đức giả đây mà. Lắc lắc ngón tay chỏ, Cao Cường cười lạnh đáp:

“Cắm Quân có ra gì hay không thì ta không rõ. Nhưng ta đúng là không coi các người ra gì đấy rồi sao? Muốn đánh một trận thì tới đi, ta không ngại cùng đám rác rưởi các người chơi đùa”

Lời còn chưa dứt, phi kiếm sớm đã nắm trong tay tự bao giờ.

Trước khi tiến vào, Cao Cường có nhận lời ẩn tàng hỗ trợ Tiêu Diễm Phượng. Nhưng hiện tại bị người ta lấn tới tận cửa, hẳn chẳng có lý do gì để nhịn. Hay nói thẳng ra là không muốn nhịn.

Chóp nhoáng, một mái tóc đen dài bóng mượt che mất tầm mắt hắn.

Giọng nói của Tiêu Diễm Phượng lạnh nhạt cất lên:

“Người là do đội của ta dẫn đến. Trương Huy Quân người muốn gây sự? Vậy phải hỏi Tiêu Diễm Phượng ta đây có đồng ý không đã”

Khí thế không chịu thua kém, Trương Huy Quân tức tối gằn giọng:

“Tiêu Diễm Phượng, người không thấy hắn khinh nhờn Cắm Quân chúng ta sao? Bản thân người là một đội trưởng mà lại để người ngoài khinh thị Cắm Quân? Ta trở về sẽ báo cáo lại chuyện này”

“Xi..” – Cười khẩy đầy khinh thường, Tiêu Diễm Phượng nắm quyền nâng lên:

“Muốn báo cáo cứ việc. Còn hiện tại có đánh không? Không đánh thì ngậm mồm chó lại”

“Người..” – Không nghĩ tới Tiêu Diễm Phượng lại còn vắng tục, Trương Huy Quân tức nghẹn cổ. Thật lâu sau mới quay sang nhìn Lâm Hùng: “Nhiệm vụ lần này tổ 2 xin từ chối tham dự. Cáo từ”

Dứt lời Trương Huy Quân ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Tiêu Diễm Phượng một cái, rồi mới phát tay ra hiệu và dẫn mấy người thuộc hạ mau chóng rời khỏi nơi đây.

Đứng một bên lắc đầu nguây nguẩy, Lâm Hùng mặt đầy bất đắc dĩ đối Tiêu Diễm Phượng nói:

“Các người lần sau có sinh sự thì đừng thể hiện trước mặt ta. Đứng tại phía bên nào cũng không được, thật khiến người khó chịu”

Tiêu Diễm Phượng liếc mắt nhìn sang, giọng điệu không chứa cho đối phương chút mặt mũi:

“Người cứ việc đứng về phe hắn”

Lâm Hùng mặt mũi nhăn nhó như táo bón:

“Người biết là ta không thể..”

Tiêu Diễm Phượng lạnh nhạt khẳng định:

“Người hoàn toàn có thể”

Lâm Hùng thái độ chột cứng rần rần lên:

“Người hiểu lý do ta không thể..”

Nói xong mang theo vẻ mặt cay đắng xoay người rời đi. Để lại bóng lưng trông rõ là cô tịch.

Nhìn cảnh này Cao Cường không khỏi nghĩ tới một tình yêu đơn phương đầy tủi nhục. Liếc nhìn đám đội viên của cả hai bên thì có vẻ đám này đã biết tông rồi đi??

Tuy rằng hơi vô duyên, xong Cao Cường vẫn phải gọi với Lâm Hùng một câu:

“Này, người là bỏ nhiệm vụ như đám kia? Nếu không thì phải quay lại lấy phù lục đã chứ?”

Rõ ràng nghe xong hắn kêu réo, bước chân của Lâm Hùng có điểm chệch choạng. Không phải là tu sĩ phản ứng hơn người thì có khi ngã sấp mặt rồi đấy chứ.

Có đánh chết thì Lâm Hùng cũng không quay lại, hắn thấp giọng cử đội viên quay trở lại nhận lấy phù. Còn bản thân thì tiếp tục bóng lưng cô tịch mà đi dần xa.

Giao phù lục xong, Cao Cường chuẩn bị cùng nhóm Tiêu Diễm Phượng tiến vào trong làng. Chỉ là trước khi khởi hành, nàng ta lạnh lùng liếc đội viên của

mình. Khởi cần phải đoán nhiều cũng hiểu cô nàng này là cảnh cáo bọn họ không được buồn đưa chuyện vừa rồi.

Cao Cường cũng chẳng rảnh trứng mà đi hỏi chuyện không đâu. Sau khi đem Thanh Khí Phù phát cho Tiêu Diễm Phụng cùng Diên Lộc bọn họ, hắn liền nói:

“Phù lục đã kích hoạt sẵn, có thể xâm nhập. Tiêu Diễm Phụng ngời liền dẫn đường đi”

Khẽ gạt đầu, Tiêu Diễm Phụng phát tay ra hiệu, cả nhóm liền cứ thế lao thẳng vào bên trong. Rồi như thể bị chứng khí dày đặc nuốt chửng, chẳng mấy chốc không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Hoá ra chỉ là bao cỏ

Có hào quang xanh lục từ Thanh Khí Phù toả ra bảo vệ, cả nhóm không cần bận tâm gì đến chứng khí mù mịt bao phủ khắp nơi nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Diễm Phụng chạy đằng trước, chẳng mấy chốc cả nhóm tiếp cận nhà văn hoá toạ lạc tại trung tâm ngôi làng.

Từ khoảng sân đằng trước mặt, cho tới hội trường rộng lớn bên trong nhà văn hoá, hiện tại đều đã được trưng dụng để làm nơi khám chữa bệnh.

Lều lán tạm bợ, băng ca với người bệnh nằm la liệt khắp nơi. Mùi thuốc sát trùng có thể nói là nồng nặc, hít phải là đầu óc choáng váng nao nao.

Phát tay ra hiệu cho tiểu đội ngừng chân ở cách nhà văn hoá khoảng hơn 100 mét. Tiêu Diễm Phụng tiến thêm vài bước rồi thả ra khí tức tu sĩ của bản thân mình.

Ngay lập tức từ hướng nhà văn hoá bộc phát ra mấy cỗ khí tức khá mạnh đáp lại.

Cả nhóm cũng không phải đợi quá lâu, liền thấy từ trong lều lán đi ra hai lão giả mặc y phục Cẩm Quân. Và tất nhiên hai lão giả lập tức hướng phía này mà chạy tới.

Vừa dừng chân, lão giả bên trái liền hướng Tiêu Diễm Phụng mắng:

“Nơi này để các ngươi chạy vào sao? Có biết là nguy hiểm lắm không? Mau trở ra đi”

Tiêu Diễm Phụng cười nhạt, ngón tay chỉ xung quanh, thản nhiên nói:

“Hai vị y sư, các ngươi tập trung cảm nhận hào quang đang bao phủ lấy chúng ta cái đã”

“Ồ..”

Nghe vậy cả hai lão giả mới để ý quan sát xung quanh. Không khó để họ nhận ra hào quang xanh dịu này đang thanh tẩy những thứ dơ bẩn trong không khí.

Ánh mắt hai lão giả sau cùng hướng tới Thanh Khí Phù trên tay nhóm Tiêu Diễm Phụng. Lão giả bên phải chớp lấy cái trên tay Diên Lộc, thuận tiện hỏi:

“Phù lục sao? Ở đâu ra vậy?”

Ai nể mặt đám y sư này chứ Tiêu Diễm Phụng thì không, nàng ta lạnh nhạt đáp:

“Ở đâu ra các ngươi không cần quản. Biết rằng nó có thể giải quyết vấn đề ở đây là được. Chúng ta phải tiến hành hạ mê dược, các ngươi thu quân ra ngoài đi thôi”

Tiêu Diễm Phụng ăn nói hỗn hào, có điều hai vị lão giả lại không dám tức giận. Xong lão giả bên phải vẫn phải cẩn thận hỏi thêm một lần cho chắc chắn:

“Ngươi khẳng định thứ này có thể giải quyết được sao?”

Tiêu Diễm Phụng khẽ lắc đầu, như cũ thản nhiên nói:

“Ta chỉ biết nó thanh tẩy được không khí. Có chữa trị được cho người hay không thì chịu. Thế nhưng các ngươi có biện pháp sao? Cho nên đành phải thử một phen”

Hai lão giả thoảng nhìn nhau một chút, lão giả bên trái liền chạy trở về hướng khu lều lán.

Tiêu Diễm Phượng khẽ gạt đầu ra hiệu, Hoàng Đại Hùng với Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải liền đi chuyển thân hình. Bọn họ đương nhiên tìm vị trí thuận lợi hạ mê phẫn.

Rất nhanh lão giả bên trái trở lại ngoài này, dẫn theo bảy người tu sĩ Cẩm Quân khác nữa. Không muốn lãng phí thời gian, Tiêu Diễm Phượng liền phát phù lục cho họ:

“Đội mê được đánh gục đám người trong kia, chúng ta sẽ tạo thành vòng tròn xung quanh nhà văn hoá rồi dần thu hẹp phạm vi lại. Một lần đem thứ do bản kia diệt sát”

Trong khi Tiêu Diễm Phượng đứng đó giảng giải căn cứ tình huống để nhóm y sư của Cẩm Quân được hiểu, thì Cao Cường âm thầm lặng lẽ tiếp cận khu nhà văn hoá.

“Cạch.. Cạch.. Cạch..”

Loa chiếc bộ đàm treo bên hông liên tục vọng ra những tiếng gõ nhẹ, báo hiệu nhóm Hoàng Đại Hùng bọn họ đã rải xong mê phẫn. Cao Cường gõ nhẹ một tiếng đáp lại, rồi dùng tốc độ nhanh nhất xâm nhập bên trong hội trường nhà văn hoá.

Hầu hết bởi hít phải mê phẫn mà lăn ra ngủ gục.

Chỉ có duy nhất một kẻ nằm trên băng ca với cơ thể không ngừng run rẩy.

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, kẻ này rốt cuộc không giả bộ được nữa. Hắn từ băng ca bật phắt đứng dậy, hướng Cao Cường nhe răng rít gào thị uy:

“Khè.. Khè..”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường thân ảnh nhoè đi, chớp mắt đã tiếp cận đối phương. Tay phải vươn ra nắm lấy đầu của kẻ này rồi cứ thế nện mạnh xuống mặt sàn.

“Oành..”

“Khè.. Khè..” – Vỡ đầu chảy máu như thể không khiến kẻ này đau đớn. Hắn ra sức vùng vằng dẫy dụa, miệng vẫn như cũ nhe ra hàm răng mà liên tục rít gào gào giữ.

Không biết thức thời sao?

Cao Cường cười nhạt một tiếng, chân khí vận hành. Bàn tay đang ghim lấy đầu đối phương ngay tức thì lập loè loi quang, đi kèm với đó là những tiếng nổ “tan tách”.

“Khịt..” - Giật mình khẽ kêu một tiếng, kẻ đó đối phương liền như tượng đá nằm im không nhúc nhích.

Chẳng những không tán đi loi quang, Cao Cường còn gia tăng mật độ. Giấy lát bao phủ bàn tay hắn là vàng hào quang tím ngắt chói mắt, tiếng nổ càng thêm dồn dập.

Mục đích đe dọa đã thành, Cao Cường lúc này mới lên tiếng tra hỏi:

“Nói, là kẻ nào ra lệnh cho người tác quái ở nơi đây?”

Cặp mắt khẽ đảo, đối phương cất giọng khàn khàn thề thốt phủ nhận:

“Không có ai ra lệnh, là ta muốn tăng trưởng tu vi nên làm liều”

Bàn tay ghì xuống tăng chút lực đạo, Cao Cường lạnh lùng cười nói:

“Phiến Quỷ sâu bọ nhà ngươi cũng dám làm liều? Nếu không muốn bị đày xuống Âm Phủ tiếp tục gánh chịu hình phạt, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn khai báo toàn bộ”

“Khịt..” – Đối phương giật mình thon thót, sau cùng đành cắn răng nói:

“Ta là bị một con cừu đầu xà bắt nhốt, nó dùng máu đánh lạc ấn lên ta. Trốn thoát là không thể nào rồi, ta đành phải nghe nó sai xử, biến nơi đây thành một âm ố”

Hắc thủ sau màn không phải nhân loại?

Trong lòng ngập tràn nghi vấn, Cao Cường cau mày tra hỏi rõ ràng:

“Không phải là đem toàn bộ những người ở đây giết sạch thì việc cải tạo âm ố sẽ thuận lợi hơn sao?”

Chậm rãi nhúc nhích đầu, Phiến Quỷ ném tới “ánh mắt nhìn thẳng ngu”:

“Giết hết luôn thì nồng độ oán khí sao mà đủ? Để những người này thoi thóp càng lâu lại càng tốt. Hơn nữa cửu đầu xà nó rất tự tin, nó tính toán hấp dẫn tu sĩ nhân loại tới đây.. nguoi hiểu”

Ra là vậy.. Mụ nội nó, có nghĩa là lúc trước suy đoán liền bị sai lè lè? Cơ mà như hiện tại cũng được đi, dù sao đối phó yêu tinh sẽ đỡ phiền phức hơn nhiều đây.

“Cửu đầu xà đang nấp ở đâu?” – Cao Cường tiếp tục tra hỏi, nghĩ nghĩ liền bổ sung: “Nó tu vì gì?”

Không nhất thiết phải che giấu thêm nữa, Phiến Quỷ thành thật trả lời:

“Nó ẩn mình dưới ao nước nằm ở phía cuối làng. Đầu hung xà này thực lực cường hãn, chắc hẳn nó là muốn dựa vào âm ố để tiến hành kế hoạch ngưng kết yêu đan”

Yêu tộc kết thành yêu đan, cảnh giới tương đương với tu sĩ nhân loại Kim Đan kỳ.

Nếu như Phiến Quỷ không nói dối, vậy vụ việc cũng không quá khó để giải quyết. Phải biết rằng hai lão giả y sư kia tu vi đã đạt tới tầng thứ tương đương Kim Đan rồi.

Trên tay xuất hiện một tấm Độ Âm Phù, đem dán lên vị trí mi tâm của đối phương. Lôi quang bao phủ lấy bàn tay càng thêm dày đặc, Cao Cường thần nhiên cười nói:

“Nguoi là tự nguyện chui vào Độ Âm Phù, hay là muốn ta bẻ gãy cổ kẻ này để bắt lấy nguoi?”

“Phiến Quỷ” nét mặt nồng đậm kinh hoảng, vội vàng cầu xin:

“Những gì ta biết đều đã khai báo toàn bộ với nguoi rồi, làm ơn cho ta được giải thoát đi. Ta thà hồn phi phách tán, còn hơn trở lại Âm Phù gánh chịu thứ hình phạt khủng khiếp kia”

Khe khẽ lắc đầu, Cao Cường thẳng thừng nói ra nguyên do:

“Không có gì đảm bảo những lời nguoi nói là sự thật. Giúp nguoi kết thúc mệnh khổ, hay để nguoi tiếp tục chịu đựng dày vò, phải đợi ta xác thực sự tồn tại của cửu đầu xà cái đã”

Thở dài đầy nhân tính, Phiến Quỷ hiểu rằng bản thân chỉ là cá nằm trong chậu.

Oái oăm ở chỗ con cá này mặc dù tự nguyện xin chết, xong nó có được chế biến thành một món ngon bày biện lên bàn nhậu hay không thì còn tùy thuộc vào nguoi ta tâm tình nữa.

Không thể làm gì hơn, Phiến Quỷ chỉ còn đường ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của Cao Cường. Thông qua tiếp xúc tại mi tâm, nó liền chui tọt vào nội không gian Độ Âm Phù.

Bị quỷ hồn ký sinh mấy tháng kéo dài, nguoi này khi tỉnh dậy đảm bảo đầu óc biến thành ngu si đàn độn. Chẳng lẽ vịn cớ giúp hắn giải thoát cho nhanh? Chứ sống cảnh dờ hơi thì ...

Nghĩ lại thì việc này ần ần dây dưa tới số mệnh. Có điện khùng ngu ngơ rò đại gì, cũng phải để hắn gánh chịu thì mới đúng theo sách vở. Cao Cường can thiệp vào liền sẽ không hay.

Việc trong này đã giải quyết xong xuôi, Cao Cường liền mau chóng rời khỏi hội trường nhà văn hoá. Thông qua cảm ứng khí tức, hắn chuyển hướng chạy tìm Tiêu Diễm Phượng.

Đang chậm rãi thanh tẩy dơ bẩn trong không khí, phát hiện hắn hướng phía này chạy nhanh tới. Có điều nắm chắc hắn sẽ tự nói ra, cho nên Tiêu Diễm Phượng không chủ động hỏi.

Cao Cường tới nơi liền sánh vai cùng Tiêu Diễm Phượng chậm rãi bước từng bước. Thuận tiện giảng giải cận kề một lần cho nàng ta biết về những gì Phiến Quỷ mật hàng kia khai báo.

Nghe tới cửu đầu xà, Tiêu Diễm Phượng rớt cuộc cau mày lên tiếng:

“Loài này theo điển tịch mô tả thì chuyên ầu náu ở chốn rừng thiêng nước độc. Nó mò tới khu vực gần với thành thị thế này, nguoi không thấy là rất kỳ quặc ư?”

Cao Cường quăng tới ánh mắt như thể đang nhìn “nữ nhân ngu ngốc”:

“Điện tịch mà người đọc là ghi chép từ bao nhiêu vạn năm trước? Bây giờ là thời đại nào rồi? Cây rừng thì bị chặt trộm, thú rừng thì bị săn trộm. Ngay gốc tại rừng thiêng nước độc gì đó có mà dói nhẹ răng. Và lại như Phiến Quý khai báo thì con cửu đầu xà này có ý đồ cắn nuốt huyết nhục tu sĩ nhân loại, qua đó mau chóng tăng trưởng tu vi bản thân á”

Khe khẽ gật đầu, Tiêu Diễm Phượng liếc mắt nhìn sang, lạnh nhạt nói:

“Người nói cũng đúng. Nhưng nếu còn nhìn ta với ánh mắt như hiện tại, đừng trách Tiêu Diễm Phượng ta đây trở mặt”

Nghĩ lại cảm thấy bản thân đúng là hơi thất lễ, Cao Cường liền “xin lỗi”, rồi tiếp tục câu chuyện:

“Tuy nhiên Phiến Quý nói có đúng sự thật hay không thì còn phải kiểm chứng. Chúng ta nên đề phòng trường hợp ngoài cửu đầu xà thì còn có tu sĩ nào đó nấp ở một bên rình rập”

Gật đầu thể hiện thái độ tán thành, Tiêu Diễm Phượng nói ra một câu khiến Cao Cường thiếu chút ngã ngửa. Chỉ thấy nàng ta nét mặt nồng đượm vẻ bất đắc dĩ:

“Hai lão y sư chiến lực khá một chút thì đỡ phiền. Đằng này tu vi bọn họ là từ nhồi nhét tài nguyên mà thành, trình độ đánh đấm kém cỏi không sao tả xiết. Hơn nữa một y sư có ý nghĩa vô cùng quan trọng, cũng không thể để bọn họ cùng với chúng ta cộng đồng tác chiến được đâu”

Nói như vậy thì hai lão y sư kia chỉ là thứ bao cớ? Cao Cường thật không biết nói sao cho phải ở tình huống này. Mà thôi, hi vọng Phiến Quý khai báo hoàn toàn là sự thật đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Cửu Đầu Xà

Không còn Phiến Quý dở trò tác quái nữa, dọn dẹp chướng khí với tật bệnh chỉ còn là vấn đề thời gian. Công tác hỗ trợ dân làng mau chóng phục hồi thì để nhóm y sư vật và đi vậy.

Cao Cường sau khi bàn giao cho hai lão y sư mấy chục tấm Thanh Khí Phù, liền cùng Tiêu Diễm Phượng tiểu đội và Lâm Hùng tiểu đội, âm thầm chuẩn khôì hội trường nhà văn hoá.

Cứ tưởng Tiêu Diễm Phượng sẽ đứng ra giảng giải tình huống cho Lâm Hùng nghe. Nào ngờ nàng ta phớt lờ như không, điển hình loại người vì mặt mũi sẵn sàng vô trách nhiệm.

Ngay cả cùng với đội viên ngồi xuống xây dựng một kế hoạch tác chiến cũng không làm. Nàng ta chỉ đơn giản là liếc nhìn bọn họ, tùy ý qua loa ngắn gọn một câu “chuẩn bị đánh địch”.

Như vậy liền xong?

Biết rằng không nên vội vàng nhận xét sự vật sự việc một cách phiến diện, cho nên hấn giữ im lặng. Nhưng nếu sau này xác định được đây chính là phong cách hành xử của nàng ta, vậy Cao Cường thả độc lai độc vãng. Chứ đi theo hạng đội trưởng chỉ biết cậy mạnh thì.. không khá lên được..

Có điều đây là chuyện của tương lai, liền để tương lai rồi tính.

Cao Cường hắng giọng một cái, rồi hướng Lâm Hùng giảng giải về sự tồn tại của cửu đầu xà. Tất nhiên hai nhóm đội viên đi bên cạnh cũng nghe và qua đó hiểu được tình huống.

Đội cho hấn nói xong, Lâm Hùng chép miệng đầy cảm thán:

“Ta từ khi gia nhập Cẩm Quân, có ba lần được cử đi vây bắt yêu tu. Đáng chết yêu tu trong cả ba vụ việc đó đều không có sức chiến đấu. Mới vài hơi thở liền bị tóm gọn luôn rồi..”

Không rảnh nghe những chuyện vớ vẩn, Cao Cường đẩy nhanh bước chân một chút, giầy lát liền tạo thành khoảng cách khá xa.

Lâm Hùng hình tượng oai phong chưa kịp khoe ra đã sụp đổ tan tành. Đám đội viên còn không hề tiếc rẻ ném tới ánh mắt hài hước nữa chứ.. Quá mất mặt, lần đầu tiên trong đời Lâm Hùng muốn khóc..

Rất cuộc cả nhóm cũng đi tới tận cuối làng.

Xong không có vôi vàng tiếp cận ao nước với bề mặt xanh là một màu bởi bèo tấm kia. Cả hai đội dừng chân tại khoảng cách hơn 200 mét, rồi to nhỏ bàn bạc phân chia đội hình.

Hoàng Đại Hùng lúc này thế nào mi tâm nhú nhú, hướng Cao Cường nói:

“Người của chúng ta thanh tẩy không khí đi qua đây, chẳng lẽ cửu đầu xà dễ tính cứ thế bỏ qua? Ta thấy tình huống kỳ lạ sao sao đó”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường vỗ vỗ bả vai Hoàng Đại Hùng và nói:

“Bởi vì rất có thể nó đang ngủ say, hoặc có nguyên do nào khác, nhưng là gì cũng không quan trọng. Chỉ cần nhớ rằng nó rất cường hãn, đã xuất thủ là cửu đầu xà mà đánh”

Hít sâu một hơi, lồng ngực căng phồng, Hoàng Đại Hùng nâng lên nắm đấm:

“Đã hiểu, cam đoan một quyền đánh cho nó thấy mụ nộ”

Khẽ gật đầu hài lòng, Cao Cường đưa mắt nhìn Tiêu Diễm Phụng với Lâm Hùng:

“Để ta tiếp cận thăm dò một chuyến”

Tại đây chỉ mình hắn là Trúc Cơ tu sĩ có thần thức tra xét, Tiêu Diễm Phụng bọn họ tất nhiên sẽ không ngăn cản. Dù sao nắm bắt được tình huống của địch nhân vẫn tốt hơn.

Bề mặt ao cũng không lớn, chỉ vào khoảng 90 100 mét vuông. Với diện tích này thì có thể suy ra từ mặt nước xuống tới phần đáy ao sẽ không quá sâu, hẳn 2 tới 3 mét là cùng.

Nhìn chung thuộc phạm vi thần thức của hắn có thể càn quét được. Chứ còn rộng và sâu quá thì thôi, ném cái gì chọc giận cửu đầu xà ngoi lên đánh luôn cho đỡ phí thời giờ.

Dừng chân tại bờ ao, không quản nhiều nữa, Cao Cường liền thả ra thần thức. Chậm rãi thâm thấu xuống mặt nước, và rất nhanh thì dò xét thấy cửu đầu xà đang ngủ zzz.

Nổi bật nhất là phần thân lớn ngang ngửa một con voi. Tiếp theo là chín cái cổ với chín cái đầu dữ tợn. Phần đuôi thì hắn là chỉ chú tâm điều hướng dạng như đuôi cá, nên trông ngắn có một mẩu. Như vậy phương thức tấn công của nó là dựa hết vào chín cái đầu to lớn kia đi.

Không tốn quá nhiều thời gian để nhìn ra được vấn đề, Cao Cường liền thu hồi thần thức, mau chóng quay trở lại hội tụ với hai Cẩm Quân tiểu đội.

Lâm Hùng có vẻ háo hức được chiến đấu lắm rồi, thấy Cao Cường quay lại liền nhào tới hỏi:

“Tình huống như thế nào? Thực sự là cửu đầu xà gì đó?”

Một lần nữa phớt lờ gã này, Cao Cường đi tới ra hiệu cho mọi người chú ý lắng nghe rồi nói:

“Dưới đáy ao nằm chính là một thứ có thể nói là quái dị. Thân mình to lớn như con voi trưởng thành, chín cái cổ dài hơn 3 mét, đi kèm là chín cái đầu rắn to như trái bóng rổ. Toàn thân phủ kín một lớp vảy dày và cứng, chỉ rõ nó thuộc diện có lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ”

“Cửu đầu xà lúc này đang toàn tâm toàn ý cho việc kết đan, thành ra có người xâm phạm mà nó không phản ứng gì cũng là điều dễ hiểu. Có điều đồ quý này đầu óc chắc toàn bã đậu, nó thế mà kết liền một lúc chín cái yêu đan, thành công được thì ta nguyện bẻ bằng con kiền”

Nói đến đây Cao Cường trên tay xuất hiện hàng tá phù lục, cười cười tiếp tục:

“Ta hiện giờ sẽ thả phù lục xuống ao, ép nó phải bỏ dở quá trình kết đan. Phần còn lại khi nó mò lên bờ, liền từ các ngòi đến giải quyết. Còn ai có ý kiến gì khác hay không?”

Lâm Hùng lần này khôn ra rồi, thay vì nhanh nhẩu lên tiếng, hắn dùng ánh mắt đe dọa để đám đội viên không một ai dám ý kiến ý cò gì cho mất thời gian.

Bản thân Tiêu Diễm Phụng thì hành động trực tiếp hơn, cứ thế thẳng hướng bờ ao mà đi tới. Tất nhiên Hoàng Đại Hùng bọn họ liền lập tức đuổi theo sau.

Đi tới cách bờ ao khoảng 20 mét, Cao Cường ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Bản thân hắn thì bắt đầu kích hoạt phù lục, rồi cứ thế một lần ném mấy chục tấm tới giữa ao.

Về khoản phù lục có một người luôn hiếu kỳ rất nặng, nhìn Cao Cường ném ra nhiều như vậy mà chẳng thấy động tĩnh hoành tráng nào, Diên Lộc liền chạy tới dò hỏi:

“Ngươi lần này dùng là loại phù lục gì vậy? Sao không thấy nổ tung gì gì đó?”

“Thiên Lôi Phù” – Cao Cường ngắn gọn trả lời, chỉ tay tới mặt ao nói: “Nhìn xem là sẽ hiểu ngay thôi”

Hắn vừa dứt lời, từ hướng ao liền vọng tới những tiếng “tạch tạch”. Mặt nước này giờ vẫn luôn im lìm phẳng lặng, nay đã bắt đầu xuất hiện từng gợn sóng nhỏ lăn tăn.

“Xoẹt.. Đùng..”

Rốt cuộc thì tia lôi điện đầu tiên cũng trời lên khỏi mặt nước. Sau khi như con độc xà ngang ngược trườn bò khắp nơi, nó hút trúng một túm bèo tấm và gây ra vụ nổ nho nhỏ.

Mặc dù không được hoành tráng như Diên Lộc mong muốn, nhưng chính vụ nổ nho nhỏ này châm ngòi cho hàng loạt vụ nổ lớn nhỏ tiếp theo đó.

Lôi điện trời lên khỏi mặt nước càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc như mạng nhện giăng kín mặt ao. Dám chắc những kẻ hiện diện ở đây vào lúc này, đang cảm thấy da đầu tê dại hết rồi đi.

“Đùng.. Đùng.. Đùng..”

Tiếng nổ càng lúc càng dồn dập, Cao Cường tóm lấy bả vai Diên Lộc rồi mau chóng lùi lại phía sau. Thuận tiện đánh mắt ra hiệu cho Tiêu Diễm Phụng và Lâm Hùng.

Diên Lộc đột ngột hướng Cao Cường khẽ hỏi:

“Nổ lớn vậy mà sao cừu đầu xà còn không có phản ứng?”

Cổ quái nhìn về phía ao, Cao Cường nhún vai đáp:

“Thứ này đầu óc siêu cấp có vấn đề, nó cứ nằm im cho lôi điện quất lên người. Mãi vừa rồi ta mới thấy nó có phản ứng không đúng, hẳn là chuẩn bị ngoi lên rồi đây”

Cũng không sai biệt với phán đoán của hắn là mấy, chỉ hơn 1 phút sau, nước trong ao liền chòng chênh dữ dội. Và rồi xuất hiện chín cột nước cao hơn ba mét, sau khi nước rút hết liền lộ ra chín cái đầu rắn với cặp mắt khiến những người đối diện tự nhiên cảm thấy rét run.

Đúng là yêu tu chạm tới ngưỡng cửa kết đan có khác, từ mặt khí thể thì có đem tất cả những người đang có mặt ở nơi đây gộp lại, so ra vẫn còn thua kém cừu đầu xà.

Mặc dù bị khí thể của cừu đầu xà dọa cho chân mềm nhũn, xong bởi hiếu kỳ khó kìm nén nổi, Diên Lộc vẫn cứ là gắng gượng túm túm tay áo Cao Cường mà khẽ hỏi:

“Không phải thông thường là vừa xuất hiện sẽ ngay lập tức ngửa cổ rít gào thị uy đó sao? Hay vì có chín cái đầu nên phong cách của nó khác biệt?”

Rất không muốn, nhưng Cao Cường vẫn phải dùng ánh mắt “nhìn kẻ ngủ” đối với Diên Lộc:

“Bị người phá bình lúc bế quan đột phá, không bao thể mà chết luôn đã là may mắn rồi. Nhìn trông khí thể dọa người, nhưng thực ra cừu đầu xà ít nhiều gì cũng đã bị nội thương. Nó là đang sử dụng chiêu trò hù dọa để xua đuổi chúng ta rồi đi mà thôi”

Để chứng minh cho những lời mình vừa nói, Cao Cường trên tay xuất hiện hai mươi tám Hoả Cầu Phù.

Quán châu chân khí, hai tay cùng lúc vẩy ra, hai mươi tám Hoả Cầu Phù liền vẽ thành đường vòng cung, chuẩn xác rơi rụng xuống đầu cừu đầu xà.

Không né, không tránh.

Thậm chí ngay cả cái nháy mắt cũng không.

Cừu đầu xà cứ vậy chịu đựng Hoả Cầu Phù dội phá lên đầu nó.

Ài, quên mất Hoả Cầu Phù đối với tầng thứ như cừu đầu xà thì khác gì muối đốt i-nox. Cao Cường đây bắt đắc dĩ lật tay lấy ra hai mươi tám Địa Lôi Phù.

Đừng trách ta tàn nhẫn a, chẹp chẹp.

Vẫn là đường vòng cung với độ chính xác cao, khác biệt lần này không bay nửa đường thì bộc phát thành hoả điểm, nên nhìn có vẻ kém uy phong hơn hẳn.

Lúc trước hoả cầu cháy hừng hực còn chẳng ăn ai, giờ lại còn ném một đồng giấy vụn tới để làm gì? Cừu đầu xà thật sâu nghi hoặc, thậm chí còn nảy sinh ý định né tránh.

Ngắt một nỗi nó có tận chín cái đầu với suy nghĩ riêng biệt, tất nhiên khó tránh khỏi có những lúc suy nghĩ đối lập với nhau. Những lúc như thế cần bình

tình hợp bàn giải quyết.

Thế nhưng trong chiến đấu thì làm gì có thời gian để mà nói chuyện phải trái cả nhau. Cừu đầu xà phải dựa vào số đông mà đưa ra quyết định sau cùng. Như hiện tại có sáu cái đầu lựa chọn phương án không cần đếm xỉa đồng ý hay không.

Và thế là từng tiếng nổ ù ù ù ù cứ vang lên liên tiếp.

Đi kèm còn có âm thanh cừu đầu xà khe khẽ rên rỉ.

Thực ra với cấp bậc của Địa Lôi Phù thì đâu làm gì nổi cừu đầu xà. Thế nhưng dưới ao vẫn còn đầy lôi điện, chả hiểu thế nào lại bị Địa Lôi Phù hấp dẫn, cứ thế xông tới nện phá bừa bãi. Cừu đầu xà không hiểu thấu liền bị đánh ngu người.

“NGAAAAAAAAAAAAAAAA.”

Cừu đầu xà rớt ruột không nhin nổi nữa, nó bắt chấp tất cả ngửa cổ rống một tràng rung chuyển đất trời. Gào thét thị uy xong, nó hướng bờ mà di chuyển thân mình.

Trong đó một cái đầu mở miệng, tuôn ra giọng nói lạnh lạnh:

“Phiến Quỷ hẳn bị đây về? Mà quan tâm khí gió gì, chỉ cần biết các ngươi là kẻ phá hỏng hết thấy những thứ ta an bài là đủ. Hiện giờ toàn bộ các ngươi đi chết được rồi”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Cừu đầu xà liêu mạng

Cừu đầu xà rớt cuộc cũng lẽ cái hình thể quái dị của nó lên tới bờ. Không khác biệt với những mô tả của Cao Cường là mấy. Có hay chăng trên thân thể nó xuất hiện hơi bị nhiều mang hô hấp, thành ra nhìn trông càng thêm phần dị dạng.

Mỗi tiểu đội Cẩm Quân gồm có 5 người, gạt Diên Lộc sang một bên, hai đội gộp lại vừa đủ nhân số đối chiến với chín cái đầu rắn.

Đã sớm bàn bạc từ trước, cho nên cừu đầu xà vừa lên tới bờ, Tiêu Diễm Phượng và Lâm Hùng liền nhào tới tấn công phủ đầu.

Tiêu Diễm Phượng vung tay đánh ra một hỏa quyền bốc cháy hùng hực. Nhiệt độ theo một quyền này tăng lên chóng mặt, bá đạo đến nỗi khiến nước trong ao bắt đầu bốc hơi.

Lâm Hùng từ hông rút ra căn đoản côn. Được khí quán thấu, đoản côn chớp mắt biến dài, tới hai mét rưỡi thì dừng lại. Kế đó Lâm Hùng liền nhắm cừu đầu xà quật mạnh xuống.

Từ đầu côn, hoàng khí ngoại phóng ra ngoài, hoá thành cột trụ đá thô to. Nện xuống với động tĩnh không hề nhỏ, thuận tiện để cho Cao Cường biết được Lâm Hùng chủ tu Thổ hệ.

Cừu đầu xà không có nửa xu gấp gáp, hai trong số chín chiến đầu há miệng ra, hư không trước miệng nó liền ngưng tụ một chuỗi linh văn màu lam, chúng kết nối với nhau thành một vòng tròn đồ án.

Cừu đầu xà như thể đang chơi trò xếp hình, khiến các linh văn thoảng có sự biến đổi vị trí. Kế đó hai vòng tròn đồ án liền hoá thành lốc xoáy thủy tiễn bắn vọt ra đối kháng với hỏa quyền và thạch côn.

“Oành.. Oành..”

Hai tiếng nổ rung trời vang lên, thủy tiễn với hỏa quyền và thạch côn giăng co khá lâu trên không trung. Đến sau cùng thì rù nhau tiêu thất chẳng còn thấy còn bóng dáng.

Thời gian chỉ khoảng 15 giây, xong đã đủ để nhóm đội viên tụ thể đánh ra một kích toàn lực. Quyền ấn chưởng ấn, đao quang kiếm ảnh, tràng cảnh nhìn đủ hoành tráng.

Bất mắt nhất vẫn cứ là Hoàng Đại Hùng, mặt hàng này nghiêng răng nghiêng lợi đánh ra một quyền. Ngưng tụ ra hoàng kim quyền ấn có kích cỡ xấp xỉ chiếc Hummer hấn lái.

Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải thì ra đòn xảo trá hơn chút. Đợi cho quyền ấn chói chang của Hoàng Đại Hùng vọt lên trước cản trở tầm nhìn, bọn họ mới xuất một kiếm một đao ẩn dấu theo sát sau. Lâm Tiểu Tùng dùng kiếm và chủ tu mộc hệ, Đỗ Khải thì là băng hệ tu sĩ dùng đao.

Tiểu đội của Lâm Hùng màu sắc cũng xanh đỏ vàng các loại, xong lại có một đặc điểm thống nhất đó là toàn bộ đều dùng côn bồng. Thành ra nhìn sang liền thấy gay gắt bay đầy trời, và với việc nhiều màu sắc nên dễ liên tưởng tới món bóng gây bán đầy trước cổng trường học.

Cửu đầu xà vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh, lần này chín cái đầu của nó đồng loạt há miệng, kèm theo đó là chín chuỗi linh văn đồ án ngưng tụ thành.

Khác biệt là không có bắn ra thủy tiễn như trước, chín chuỗi linh văn đồ án sáng rực lên, hoà tan lẫn nhau tạo thành một tấm màn chắn rộng lớn.

“Oành.. Oành.. Oành..”

Toàn bộ công kích của mọi người đều đánh lên tấm chắn này, bao gồm cả Tiêu Diễm Phụng cùng với Lâm Hùng vừa mới một lần nữa xuất thủ.

Xong đến cuối cùng vẫn là không phá huỷ được màn chắn do cửu đầu xà triển khai. Hay nói thẳng chỉ tạo thành gợn sóng lăn tăn không đáng kể.

Bị phá bình khiến nội thương không hề nhẹ, vậy mà cửu đầu xà không chút nào dấu hiệu chịu thua kém. Có thể suy ra lúc toàn thịnh nó thực lực trâu bò như thế nào rồi đây.

Thế nhưng vẫn tập trung quan sát nãy giờ, Cao Cường nhận ra được hơi thở của cửu đầu xà càng lúc càng nặng, chứng tỏ nó không hề ổn như những gì đang thể hiện ra.

“Này, đỡ giúp ta một tay với, moi quá” - Đột ngột bên tai vang lên tiếng Diên Lộc cầu cứu.

Cao Cường theo hướng giọng nói nhìn tới thì thấy mặt hàng này là bị dư ba của cuộc chiến thổi bay về phía sau. Lúc này hai tay ôm chặt lấy thân cây dừa, hai chân bay phấp phật theo gió. Dư ba trùng trùng tạt tới, Diên Lộc mặt mũi liên mếu mớ biến ảo trông đến là khó sở.

Chậm rãi đi tới, Cao Cường đối Diên Lộc hỏi:

“Nếu không nguoi rồi đi trước?”

Ra sức lắc đầu, Diên Lộc đáp đầy kiên quyết:

“Cơ hội được xem trận chiến như này là không nhiều. Rồi đi thì quá đáng tiếc”

Nghĩ cũng phải, Cao Cường liền nhắc Diên Lộc lên, rồi đi thẳng hướng tới cây cột điện. Sau đó mặc kệ gã kêu la ra sao, Cao Cường cứ thế dùng dây thừng trói chặt Diên Lộc vào cột điện.

“Giờ liền tốt rồi, không lo bị dư ba thổi bay” – Cao Cường hắc hắc cười nói, thuận tiện vỗ lên bả vai của Diên Lộc vài cái, rồi quay người rời đi.

Tại vòng chiến lúc này, bởi cửu đầu xà chủ động dựng lên tầng lớp phòng ngự dày đặc, thành ra hai tiểu đội Cẩm Quân khó lòng triển khai trận hình chiến thuật đặc biệt. Bọn họ chỉ có thể chia ra làm hai hướng rồi cứ thế ra sức công kích tới màn chắn.

Trước hàng loạt công kích như vũ bão của phe Cẩm Quân, cửu đầu xà chỉ làm duy nhất một việc đó là há miệng thi triển yêu thuật củng cố màn chắn. Nhìn thì tưởng nó ý đồ dùng phòng thủ đánh tiêu hao chiến, nhưng thật ra không chỉ đơn giản như vậy.

Có thể nói đúng với bản tính của loài xà, nó gian xảo vô cùng.

Vừa củng cố màn chắn, vừa rít gào rống giận, mục đích là để kéo dài thời gian cũng như che đậy việc nó đang dùng yêu thuật chữa trị thương tổn.

Cao Cường dùng thần thức quan sát hết sức cẩn thận mới phát hiện ra được một chuỗi linh văn đồ án rất nhỏ đang ẩn dấu dưới vùng bụng của nó.

Cứ cái đà này, khi hai bên khí lực đều cạn, đến lúc đó với lợi thế nhục thân vượt trội thì cửu đầu xà muốn đảo ngược lại thế trận là không quá khó.

Hiểu được điểm này, Cao Cường làm sao có thể đứng chơi được nữa.

Và lại hắn cũng đang háo hức kiểm nghiệm một thứ, mà cái thứ này vừa ngộ ra tức thì mà thôi.

Tinh thần tập trung cao độ, hai tay đồng loạt “kháp kháp kháp”. Rõ ràng là thủ pháp Lôi Thuật Nhất Tiễn, xong lần này Cao Cường dùng tới cả hai tay.

Không những thế, khi hai ngón chỏ đồng loạt đưa lên, vậy mà giống như cửu đầu xà thi triển yêu thuật, mỗi ngón chỏ ngưng tụ ra một vòng linh văn đồ án.

Khác biệt là linh văn đồ án Cao Cường ngưng tụ ra có màu tím sẫm, hơn nữa chỉ là một vòng linh văn mang hoạ tiết mũi tên quán quanh tia chớp lóe điện. Chứ không phải một chuỗi phức tạp gồm nhiều loại linh văn đồ án như khi cửu đầu xà thi triển yêu thuật.

Không rảnh đi so sánh dư thừa, Cao Cường đem hai ngón chỏ chạm lại với nhau. Cẩn thận khống chế để hai vòng linh văn chậm rãi dung hợp làm một. Chẳng phải gì nhiều nhận to tát cả, nhưng chỉ mỗi thế cũng đã đủ để uy thế tăng cường không chỉ gấp đôi.

Đến lúc này Cao Cường đã phần nào lý giải phương thức để thi triển ra thuật pháp một cách đúng nghĩa.

Tóm lại chỉ vận dụng chân khí và tinh thần ý niệm là chưa đủ. Mà còn bao hàm cả sự thân cận với linh khí trong không gian, cùng với khí huyết nhục thân nữa.

Khi quan sát cửu đầu xà thi triển yêu thuật, nhìn ra hai điểm bản thân còn thiếu sót. Chẳng quản chủng tộc khác biệt, Cao Cường liền thử nghiệm xem sao.

Kết quả như nào thì đã rõ, đáng mừng là thi triển với phương thức mới này cũng chẳng hề hao tổn nhiều chân khí hơn. Có thể thấy lợi ích khá là nhiều mặt.

Tạm thời gạt bỏ suy nghĩ cá nhân, Cao Cường đưa hai ngón chỗ nhắm thẳng hướng cửu đầu xà:

“Lôi - Thuật - Nhất - Tiến”

Vòng tròn linh văn đỏ ảm loé sáng.

“UỶNH..”

Sau một tiếng nổ trầm đục, vòng tròn linh văn liền hoá thành lôi tiễn có đường kính tương đương bắp tay. Bay theo hình xoắn ốc, nã thẳng tới màn chắn với tốc độ nhanh như chớp.

Nhanh đến nỗi hai nhóm Cẩm Quân còn chưa hết giật mình thì lôi tiễn đã đụng vào màn chắn.

“Két.. két.. két..” – Lôi tiễn xoắn ốc như thể mũi khoan miệt mài, không ngừng tạo ra âm thanh ma sát nghe chói cả tai, ghê cả răng.

Thấy hai nhóm Cẩm Quân đứng đực ra đấy, Cao Cường tức giận gào lên:

“Các ngươi óc lộn cả lũ à? Có nhớ lúc này là lúc nào không?”

Nghe vậy cả đám choàng tỉnh, và mặc dù rất muốn mắng cho hắn một trận, xong phải ưu tiên đánh phá tầng phòng ngự của cửu đầu xà, cho nên bọn họ tạm thời nhịn xuống.

Trong khi hai nhóm đội viên vẫn ra sức công kích như trước đó, Tiêu Diễm Phượng và Lâm Hùng thì bày ra tư thế tự lực. Không khó để nhận ra ý đồ của hai người họ là cái gì.

Màn chắn bắt đầu xuất hiện những dấu vết rạn nứt. Cửu đầu xà hoảng hốt ra sức thi triển yêu thuật tu bổ nhưng kỳ quái là tốc độ phục hồi không sánh kịp với tốc độ bị phá hư. Tiêu Diễm Phượng và Lâm Hùng vì thế nảy ra ý định dồn lực chờ màn chắn sụp đổ liền thả một kích tất sát.

Tình huống không thể chữa trị màn chắn, để cửu đầu xà luống cuống. Chín cái đầu đồng thời suy nghĩ mà vẫn không tài nào hiểu nổi vì sao chỉ sau một kích thuật pháp của nhân loại nhỏ bé kia màn chắn yêu thuật của nó liền ra vấn đề? Lại còn cố gắng tu bổ hết sức mà không được?

Mà cái nhân loại khốn nạn này còn chưa biết đủ? Tiếp tục lại “kháp khắp khắp” nữa rồi?

“UỶNH..” – Lại một tiếng nổ trầm đục nữa vang lên.

Tiếp tục một xoắn ốc lôi tiễn xạ ra, tốc độ nhanh đến nỗi nện trúng màn chắn rồi thì âm thanh xé gió mới chịu vang lên. Diễn biến này đến Cao Cường còn kinh ngạc gần chết.

“Két.. két.. két..”

Phát lôi tiễn thứ nhất, cộng với bảy người đội viên công kích triền miên, đã đủ khiến cửu đầu xà muốn phun máu lấm rồi. Giờ bồi thêm một lôi tiễn nữa, chín cái đầu rắn của nó liền nổi đầy gân. Không hề sai, da dày còn bao bọc lớp vảy siêu cứng nhưng mà vẫn cứ nổi gân.

Màn chắn chỉ sợ khó giữ được lâu, nội thương thì chưa phục hồi được mấy. Trong khi bên địch có hai kẻ đang chờ đợi thời cơ tung ra đại chiêu. Cửu đầu xà biết rằng đại sự không ổn, phút chốc chín nhân hai bằng mười tám trông mắt của nó chiếu xạ nồng đậm hung quang.

Ánh mắt đầy hoang dã này còn đại diện cho cái gọi là liều mạng.

Hay nói thẳng ra là cửu đầu xà quyết định thiêu đốt sinh mệnh để liều chiến tìm đường sống.

Tình huống này cũng không hiếm lạ gì, dù sao đứng trước cửa tử thì cái gì cũng phải đem bán. Và lại yêu tộc tuổi thọ vốn dài vô cùng, thiêu đốt một chút chẳng vấn đề gì.

Khí tức từ cửu đầu xà toả ra bất chợt mãnh liệt gấp vài lần, sự áp bách đến bất ngờ khiến nhóm bảy người đội viên tức thì khựng hết cả lại, chuỗi tấn công liền đình chỉ.

Tiêu Diễm Phượng và Lâm Hùng nhận ra tình huống gì, vội vàng xuất thủ sớm trước thời hạn. Bản thân Cao Cường cũng lần nữa kháp chỉ, có điều lần này thủ pháp biến đổi khác đi đôi chút. Nói tóm lại ở giây phút khẩn cấp này, cả ba hiểu rằng không thể giữ lại gì nữa rồi.

Chương 154: Cẩm vệ

Dù là đội viên cấp thấp nhất tại Cẩm Quân, cũng không thiếu lần nhìn thấy tu sĩ tăng thứ Kim Đan kỳ hay Huyền Khí cảnh. Những đội viên cấp cao thuộc hàng ngũ tiểu đội thậm chí còn được quan khán các cường giả cấp bậc trên giao đầu luận bàn.

Bởi vậy chịu đựng khí thế áp bách cũng đã quen rồi, hướng chỉ khí thế từ cửu đầu xà toả ra chỉ là thứ nguy tạo do thiêu đốt sinh mệnh mà thôi, không đủ để khiến nhóm bảy đội viên bị đứng hình quá lâu. Bọn họ rất nhanh thì ổn định trạng thái trở lại.

Cục diện càng thêm căng thẳng khi mà cửu đầu xà chủ động tấn đi màn chắn.

Động thái này hứa hẹn sẽ có một cuộc chiến bùng nổ với cục diện vô cùng gay cấn diễn ra.

Quên đi cảm giác bị trôi chảy cứ như là một khúc giò, Diên Lộc toàn thân lúc này hưng phấn khó tả xiết. Rõ ràng chỉ là át ơ khán giả, nhưng hồi hộp không kém gì đang trực tiếp tham dự cuộc chiến. Phải chăng cái này là cảm giác vinh dự với tập thể?

Diên Lộc hai mắt mở lớn hết cỡ, ngay cả nháy mắt một cái cũng không dám, đơn giản vì sợ sẽ bỏ lỡ mất khoảnh khắc vô tiền khoáng hậu của trận chiến này.

Chi là..

“OÀNH..”

Lại nói tới Cao Cường cùng hai tiểu đội Cẩm Quân, tổng cộng có 10 người, chia ra làm nhiều hướng khác nhau nhắm công kích tới cửu đầu xà.

Có điều mới vừa lao lên, chiêu số gì đó còn chưa kịp đánh ra, bỗng thấy như thể cả bầu trời sập xuống. Và thể là nguyên đám đồng hành sắp mất.

Mấy người Cẩm Quân có lẽ chẳng hiểu ra làm sao, chứ Cao Cường thì biết tông có chuyện gì đang xảy ra rồi. 100% là sư phụ chơi trò quậy phá.

Mọi người ngược nhìn hướng cửu đầu xà, liền thấy nó cũng nằm bẹp dí trên mặt đất. Thậm chí so ra còn thể thảm hơn vì nó ngay cả đầu cũng không thể nhúc nhích nổi.

Sau đó từ trên trời giáng xuống một bàn tay khổng lồ gần như trong suốt, vô cùng bá đạo vô bất lấy cửu đầu xà rồi cứ thế nhấc bổng lên không trung và dần tan biến mất.

Nguyên một đám trọn mắt, há hốc mồm.

Khoảng cách 500 mét.

Trên một ngọn đồi cây cối tươi tốt, Nhân Vân Lão Nhân phát tay đem cửu đầu xà đã xiết cho bất tỉnh, đem thu cất vào trữ vật giới.

Lại cúi đầu liếc nhìn cổ thi thể nằm dưới chân, Nhân Vân Lão Nhân chép miệng cảm khái:

“Thời thế đúng là thay đổi, Địa Khí cảnh còn bị sai phái đi làm sát thủ. Xem ra mấy chục năm qua đại lục tu sĩ có sự phát triển vượt bậc. Hoặc là có những kẻ đang tác động thúc đẩy a”

Trầm tư chốc lát, cảm thấy nên điều tra thoát một phen, Nhân Vân Lão Nhân liền thả ra phân thân. Chính là Nhân lão phiên bản tiên phong đạo cốt trong bộ trường bào xám bạc.

Cổ phân thân này thực lực tuy xa xa không bằng được bản tôn, nhưng đã đủ sức để ngang dọc hải vực mà chẳng cần quá e ngại, hướng chỉ chỉ là đi đây đi đó trên khối đại lục yếu ớt.

Phân thân phóng khoáng rời đi, Nhân Vân Lão Nhân mới lột trữ vật giới trên tay thi thể, rồi búng tới một tia hoa diễm. Sau vài giây liền đem cổ thi thể thiêu đốt chỉ còn là đồng tro tàn.

Cửu đầu xà bị bắt đi giây trước, giây sau uy áp liền biến mất. Cao Cường với Tiêu Diễm Phụng bọn họ cũng vì thế mà có thể đứng lên trở lại.

Đúng lúc này bên tai nghe thấy sư phụ truyền âm dặn dò hần mau chóng xử lý xong việc rồi trở về sớm. Cao Cường da mặt khe khẽ giật giật.

Hai nhóm tiểu đội vẫn còn chưa hết choáng váng với diễn biến vừa xảy ra. Nguyên đám mặt mũi đần thối đứng đó, ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Mặt kệ bọn họ, Cao Cường lặng lẽ đi tới cội trối cho Diên Lộc và nói:

“Ngươi chuẩn bị xe, ta dọn dẹp yêu khí trong ao xong liền rời khỏi đây”

Nhìn ra Cao Cường không muốn nhiều lời, Diên Lộc dứt khoát gật đầu:

“Được, vậy ngươi xem xử lý ao nước luôn đi, ta qua lấy chìa khoá xe”

Không nói gì thêm nữa, Cao Cường đi tới bờ ao, cẩn thận dùng thần thức tra xét kỹ càng lại một lần. Xác định không có yếu tố bất ổn, mới đem Tịnh Hoá Phù và Thanh Khí Phù, mỗi loại 5 tấm rải xuống ao. Có song trọng phù lục tẩy rửa, đảm bảo nước ao có mà sạch như nước cất y tế.

Xong xuôi quay đầu lại, thấy hai nhóm Cẩm Quân vẫn còn đang ngơ ngơ, ý định chào hỏi liền gạt bỏ. Cao Cường ra hiệu cho Diên Lộc, rồi cả hai lặng lẽ rời khỏi.

Chiếc xe Hummer gầm hổ lao ra khỏi địa phận làng Kim Triều, rẽ vào đường quốc lộ, hướng Tân Long thành phố mà chạy.

Ngồi trước vô lăng, thấy Cao Cường ngồi im lặng bên ghế phụ, Diên Lộc quan tâm hỏi:

“Là vì không được đánh tới cùng với cửu đầu xà nên ngươi thấy thất vọng sao?”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường đầy bất đắc dĩ xua tay nói:

“Thất vọng đúng là có, nhưng chuyện đã qua liền cho qua. Thuận tiện cho xe chạy nhanh chút”

Ý đồ lắt léo để dò hỏi xem tràng cảnh khủng bố khi nãy là thế nào, xong vừa manh mún đã thất bại mất. Diên Lộc cười khỏ, chỉ có thể tăng ga cho xe chạy nhanh hơn.

Sau hơn một giờ, xe dừng đỗ tại trước cổng Nhân Văn Các, trao đổi số điện thoại với Diên Lộc xong, Cao Cường nói câu cáo từ rồi xuống xe.

Vì còn phải quay lại đón Tiêu Diễm Phượng bọn họ, Diên Lộc muốn nán ná thêm nữa cũng không được, hần đành phải mau chóng cho xe chạy đi.

Vừa tiến nhập Nhân Văn Các, liền thấy Tổng Đại Lực đứng ở quầy phát phát tay.

Cao Cường đi tới, thấp giọng nghi hoặc hỏi:

“Sao vậy Lực ca?”

Tổng Đại Lực cười hắc hắc, hạ giọng đáp:

“Nhân lão nói vừa bắt một chi Xà Yêu? Nói đi, nó bao nhiêu kí? Ủm, hệ gì nữa? Để ca còn biết đường tính toán nấu sao cho phát huy dinh dưỡng một cách tốt nhất mới được”

Như này có nghĩa là sư phụ lão nhân gia còn công khai khoe khoang chiến tích hót tay trên?

Cao Cường mặt mũi buồn so, ịu xù nói:

“Thủy hệ yêu xà, không độc, nặng khoảng 6 7 tấn gì đó. Giờ ta vào gặp sư phụ có chuyện đã”

Dứt lời liền ưỡ oài tiến nhập hậu viện Nhân Văn Các, để Tổng Đại Lực đứng đó không hiểu ra làm sao. Có điều Tổng Đại Lực là không nghĩ nhiều, tranh thủ lấy giấy bút ra xoạt xoạt ghi chép.

Tiến vào trong sân thấy sư phụ đang ngồi tại bàn đá dưới hiên. Cao Cường đi tới ngồi xuống, không nói không rằng, rót liền vài chén trà uống cho hạ hỏa.

Nhân Văn Lão Nhân liếc xéo nhìn sang, hỏi:

“Tiểu tử ngươi cau có cái gì?”

Quệt quệt mũi, Cao Cường không vui nói:

“Trận chiến đến đúng hồi gay cần thì sư phụ cất ngang, ta có thể vui nổi sao? Thật khó khăn mới gặp đối thủ gây sức ép lớn lao như thế, ta thậm chí còn cảm giác thấy tính mạng bị đe dọa, từng tế bào nhỏ trên thân thể đều hưng phấn sôi trào, ấy thế mà.. Àiiii”

“Ngươi thì biết cái gì?” – Nhân Văn Lão Nhân khẽ mắng một câu, sau thở dài nói: “Cửu đầu xà một lần kết chín yêu đan, tỉ lệ thành công vốn đã vô cùng nhỏ nhoi. Đã thế còn bị phá ngang, âm ố kế hoạch cũng hỏng mất, nó từ giây phút lên bờ đã bắt chấp tất cả rồi”

“Mà bản chất xà loại yêu tu nặng tính hiểm độc, xác định không thể vót vát được, nó liền cố tình dùng tới thiêu đốt sinh mệnh để che dấu ý đồ tự bạo. Một khi các ngươi bị cuốn vào vòng chiến, nó đơn giản nổ bùm một cái liền kéo toàn bộ đám ngốc các ngươi chết cùng”

Cao Cường ngồi nghe mà trên trán lấm tấm mồ hôi lúc nào chẳng hay. Bảo sao khi đó hắn có cảm giác cực độ nguy hiểm, chẳng qua như đã nói ở trên, bị sự hưng phấn háo hức chiến đấu làm lu mờ, không còn tỉnh táo để mà phân tích tình huống đúng sai ra làm sao.

Nhân Văn Lão Nhân trầm ngâm nói:

“Cửu đầu xà có tự bạo thì ta vẫn kịp thời cứu lấy các ngươi. Nhưng để nó phát nổ liền lãng phí mất mấy tấn thịt yêu xà. Đó là chưa kể đến tinh huyết, xương cốt với da vảy của nó đều là tài liệu luyện khí rất không tệ. Sư phụ cũng là bắt đắc đi mới phải sớm ra tay a”

Cao Cường chép miệng cười khỏ:

“Thực ra ta tiếc nuôi nhất là chưa kịp quan sát xem Tiêu Diễm Phượng với gã Lâm Hùng kia bùng hết lực ra đánh. Muốn nhìn thoáng một cái, còn biết đường ước lượng. Mà thôi dẹp chuyện này đi, sư phụ gọi ta mau chóng trở về là có chuyện quan trọng gì hay sao?”

Nhân Văn Lão Nhân búng tay ném cho hắn một vật rồi nói:

“Tuy vụ việc tại làng Kim Triều không phải do nhân loại dàn xếp. Thế nhưng đúng là có sát thủ bám theo nha đầu Tiêu Diễm Phượng kia. May mắn lúc ta theo người chạy đến, hắn còn chưa ra tay. Chứ với tu vi Địa Khí cảnh của sát thủ thì Phượng nha đầu chết là cái chắc”

Địa Khí cảnh?

Moá, gặp Huyền Khí cảnh thì Tiêu Diễm Phượng đã coi như xong đời rồi, nói chi sát thủ Địa Khí cảnh. Cao Cường không khỏi cảm thấy thương hại cho cô nàng kia.

Cúi đầu quan sát thứ sư phụ vừa ném sang, là một khối lệnh bài hình bầu dục, rên từ tinh thiết cấp bậc. Mặt trước ở viền có khắc nổi hoa văn rồng bay phượng múa, tại trung tâm khắc chìm hai chữ “Cấm Vệ”. Mặt sau thì khắc chìm con số 14, hẳn là thứ tự đại diện gì đó.

Cao Cường nhíu mày nhìn hai chữ khắc ở mặt trước:

“Cấm Vệ? Cấm Quân? Chẳng lẽ có liên quan tới vương triều sao sư phụ? Cơ mà phái hắn cường giả Địa Khí cảnh chạy đi giết người, không phải làm hơi quá sao?”

Khe khẽ gật đầu, Nhân Văn Lão Nhân sâu kín nói:

“Sư phụ đã từng nói cho ngươi biết tại đại lục có bốn thế lực nhất lưu. Bốn thế lực này đều phát triển dưới hình thức vương triều. Vấn đề là thế lực nào cũng vậy, trừ đi Thiên Khí cảnh ở ẩn toạ trấn, thì Địa Khí cảnh nghiêm nhiên được xem như là tầng thứ cường đại nhất”

“Số lượng tu sĩ tầng thứ này thưa thớt hiếm có đếm trên đầu ngón tay. Chủ yếu toạ trấn tại vương đô, nắm giữ các loại chức vụ tầm cỡ, chuyên giải quyết những vụ việc liên quan tới vận mệnh vương quốc. Tuyệt đối không chạy loạn đi ám sát kiểu thế này bao giờ cả”

“Thế nhưng qua vụ việc hôm nay thì ta thấy thế cục đại lục hẳn đã thay đổi khá nhiều. Lệnh bài thân phận này thuộc về tổ chức Cấm Vệ do vương triều Đông Thổ thành lập. Có 20 mươi chiếc đại diện cho 20 thủ lĩnh đầu mục, ngoài ra còn một thống lĩnh và hai phó thống”

“Gã này đứng hàng 14 mà đã có tu vi Địa Khí cảnh, đồng nghĩa với tổ chức Cấm Vệ đã có ít nhất 17 tu sĩ Địa Khí cảnh. Ở mấy chục năm trước thì chỉ có duy nhất gã thống lĩnh là đạt tới tầng thứ này. Có thể thấy vương triều đã và đang phát triển với tốc độ hết sức nhanh”

Đông Thổ vương quốc cường đại như vậy? Là một trong bốn cỗ thế lực nhất lưu tại Đại Lục?

Nghe được thông tin này mà Cao Cường không khỏi choáng váng. Chậc chậc..

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Anh tuấn đại vương điện thoại

Mới chỉ là một tổ chức trực thuộc đã có nhân số Địa Khí cảnh nhiều như vậy, chứng tỏ gia tộc đang cai trị vương quốc phải sở hữu số lượng cao thủ cú phải gọi là nhiều như mây.

Có điều Cao Cường không mấy bận tâm đến việc này. Dù sao tầm mắt của hắn là hướng về hải vực, thậm chí còn muốn vuron ra ngoài đi khám phá tình không vũ trụ rộng lớn.

Thế nhưng qua những gì sư phụ nói, Tiêu Diễm Phượng cô nàng kia thân phận bối cảnh có chút li kỳ.

Khoan đã, nàng ta họ Tiêu..

Cao Cường quay sang đối sư phụ hỏi:

“Sư phụ, phải chăng Tiêu Diễm Phượng thân phận vương thân quý tộc?”

Nhân Văn Lão Nhân nhếch miệng cười:

“Ta không tra hỏi sát thủ, nên không rõ ràng lắm. Chỉ từ Đàm lão đầu biết được là công chúa. Chắc hẳn thiên phú của nàng ta đã uy hiếp tới vị thế của nhiều kẻ, nên mới rơi vào cảnh bị ngầm ám sát”

Ể, không ngờ Tiêu Diễm Phượng lại là công chúa cơ đấy.

Có điều như vậy thì lại càng khó tránh bị cuốn vào cái vòng gọi là tranh quyền đoạt vị. Cho dù nàng ta đứng ra vỗ ngực thề thốt không tranh đoạt thế nào đi nữa cũng là vô dụng.

Nhất là với thiên phú cao, nàng ta có thể còn bị chính hoàng đế đương nhiệm đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Trở thành sức ép thúc đẩy đám hoàng tử thái tử phải bộc lộ ra hết tài năng.

Nhìn chung sinh ra trong vương tộc, thân bất do kỷ như vậy đó. Tiêu Diễm Phượng muốn tự định đoạt chỉ có thể nỗ lực tu luyện cường đại lên, hoặc vứt bỏ thân phận mà trốn đi.

Có điểm hiểu ra, Cao Cường mỉm cười hỏi:

“Sư phụ ý là để ta tránh dính líu tới rắc rối của nàng ta?”

Đưa tay vuốt râu, Nhân Văn Lão Nhân cười nói:

“Thích thế nào đó là tùy ngươi, chỉ cần đề tâm cẩn thận là được. Mấy chục năm vừa qua đại lục cách cục hẳn là gặp phải thúc đẩy biến chuyển nào đó, không khéo sắp tới liên ôn ào náo nhiệt. Chưa biết chừng còn có chiến tranh quy mô lớn nổ ra”

Chiến tranh quy mô lớn?

Nghe đến cụm từ này, Cao Cường mi tâm nhú thật chặt.

Chiến tranh tuyệt đối không hay ho tốt đẹp gì. Và kẻ khổ nhất cuối cùng lại chính là thường dân mà thôi. Chưa kể đến những thiệt hại về mặt kinh tế, hoàn cảnh môi trường, vân vân..

Ài, mới chỉ nghĩ thoáng một cái, đã thấy trong người khó chịu rồi.

Nhận thấy cảm xúc của hắn không được tốt, Nhân Văn Lão Nhân liền mỉm cười nói:

“Chiến tranh đại quy mô ở đây là thế lực tu sĩ trực diện va chạm. Không có hành quân đánh hết chỗ này chỗ nọ đâu mà lo. Nói thế nào thì mệnh lệnh giữ gìn hiện trạng mảnh cố thổ này vẫn còn đó, thế lực tại đại lục tuyệt đối không dám phá hư, vì chế tài của cường giả hải vực áp xuống vô cùng nặng”

Ra là vậy, Cao Cường buông lỏng một hơi nói:

“Sư phụ, nếu có kẻ nào đi quá đà, ta hi vọng lão nhân gia ngài ra tay dọn dẹp”

Vuốt râu suy tư, thật lâu sau Nhân Văn Lão Nhân cười híp mắt ra điều kiện:

“Trước khi gia nhập Cẩm Quân, ngươi chế tạo thành công mười món pháp khí sơ cấp liền thành giao. Nếu không làm được thì đại lục này có chiến tranh tung bùng, ta đây cũng nặc kệ”

Khoé miệng khẽ giật, Cao Cường nhăn nhó hỏi lại cho chắc:

“Chỉ cần chế tạo ra là được sao sư phụ? Ngài không ám chiêu gì thêm đấy chứ?”

Gõ gõ ngón tay lên bàn đá, Nhân Văn Lão Nhân cười cười:

“Chỉ cần chất lượng không quá tồi là xong. Điều kiện này không quá đáng đi?”

Gật đầu cái rụp, Cao Cường quyết tâm bưng bưng trả lời:

“Không quá đáng. Sư phụ yên tâm, ta chắc chắn sẽ làm ra đủ mười món cho ngài xem”

Hài lòng gật đầu, Nhân Văn Lão Nhân vừa vron tay vừa nói:

“Ngươi sớm nghiệm ra phương thức thi triển thuật pháp đúng cách, lại còn vận dụng được thành công. Việc này để cho sư phụ cảm thấy hết sức bất ngờ”

Kể đó Cao Cường liền thấy sư phụ duỗi ra ngón chỏ. Ngay tại trước đầu ngón tay chậm rãi ngưng tụ một vòng hoa hồng linh văn đồ án, ban đầu có kích cỡ tương đương trái bóng bàn. Sau đó không ngừng phóng đại lên, cho tới khi tương đương chiếc đĩa.

Chưa hết, linh văn ban đầu là đồ án chân long giương nanh múa vuốt, nhúc nhích giây lát liền hoá thành đồ án hình cây kiếm, rồi lại hoá thành hình chiếc khiên chắn.. biến đổi không ngừng đủ các tạo hình. Kích cỡ còn phóng to thu nhỏ, nhìn chóng cả mặt.

Quan trọng là không thấy sư phụ “kháp kháp” thủ ấn.

Nhận ra điểm này, Cao Cường mặt mũi phiền muộn lâu bàu:

“Sư phụ, có chỉ điểm gì đó thì cũng lựa lựa tăng thứ trong tâm vôi của ta hiện tại thôi. Lão nhân gia ngài đừng một cái bày vẽ thứ cao siêu gì đâu, ta sao mà theo cho nổi?”

Nhân Văn Lão Nhân tán đi hoa hồng linh văn, mỉm cười nói:

“Đây không phải thứ gì cao siêu như ngươi tưởng tượng. Xong điều kiện tiên quyết là ngươi khí cảm phải cực kỳ linh mẫn. Khi ngươi thân cận với linh khí đạt đến một trình độ nhất định, chỉ ý niệm trong đầu cũng có thể thi triển ra được bất cứ loại thuật pháp nào mà ngươi nắm giữ”

“Hơn nữa càng thân cận linh khí thiên địa, thuật pháp mà ngươi thi triển ra sẽ có uy năng càng mạnh. Ngoài ra còn có một vài lợi ích lớn lao khác hiện tại chưa vội bàn tới. Nói chung mỗi khi tu luyện, giành chút tâm tư để nâng cao độ thân cận với linh khí sẽ tốt hơn rất nhiều”

Khe khẽ gật đầu, Cao Cường nghiêm túc nói:

“Cái này thì từ khi mở ra thần thức, trở về mỗi lần ngồi xuống tu luyện ta đều để ý cảm nhận linh khí quanh mình. Trước đây còn phải toả ra thần thức, chứ hiện tại chỉ cần nghĩ muốn hấp thu linh khí là sẽ hấp thu được. Sư phụ nhìn thử xem có được tính là thân cận không?”

Cao Cường nói dứt lời, lõi hệ linh khí bỗng chốc tụ tập lại quấn quanh cơ thể hắn.

Với con mắt tinh tường của mình, Nhân Văn Lão Nhân thừa sức nhìn ra được điều gì đang xảy ra.

Cao Cường không hề vận dụng công pháp, cũng không hề toả ra thần thức. Hắn đơn giản chỉ là ngồi đó rót trà rồi uống, lõi hệ linh khí vẫn tự động thấm thấu vào cơ thể hắn.

Mặc dù hấp thu tốc độ rất chậm, đối với tăng trưởng tu vi thì chẳng có bao nhiêu ý nghĩa. Nhưng đã đủ để minh chứng hắn có độ thân cận với linh khí thiên địa là cực kỳ cao.

Nhân Văn Lão Nhân không nén nổi cảm khái:

“Với trình độ thể này, tiểu tử ngươi chăm chỉ luyện tập thuật pháp, chẳng mấy chốc thì đạt tới dùng ý niệm cũng đủ giết địch a. Ta lúc bằng tuổi ngươi còn đang tập toạ chưa đâu vào đâu, ải, đúng là thời thế tạo anh hùng, sông Hồng phù sa mới vui lấp phù sa cũ a”

Sư phụ tự dung dờ dờ ương ương làm Cao Cường không biết phải nói gì cho phải. Không lẽ chạy tới vỗ cái vai lão nhân gia, đánh cái gọi là an ủi?

“Com nước xong rồi aaaaaaaa” – Đúng lúc này Tổng Đại Lực từ phòng bếp rống lớn một câu.

Cuộc nói chuyện giữa hai thầy trò liền tạm thời dừng lại ở đây.

Vừa vào tới sân nhà, Cao Cường liền đi tắm một cái cho thoải mái rồi còn tập luyện hoạ về linh văn.

Tắm xong trở ra tới phòng khách, cũng là lúc điện thoại đặt trên sập gụ phát rung. Cao Cường nghi hoặc cách không chớp lấy xem sao, thì thấy là số từ nước ngoài gọi.

Với đầu số này.. là Anh Tuấn Đại Vương?

Không nghĩ nhiều, Cao Cường liền bấm nghe máy:

“Ngươi gọi trực tiếp thế này là có chuyện quan trọng sao?”

Đầu máy bên kia ngay tức thì truyền tới trả lời:

“Cường, giúp ta giết một kẻ. Sau này ta liền gọi ngươi Cường ca”

Anh Tuấn Đại Vương nhờ giết người? Cao Cường mi tâm nhú chặt, trầm giọng hỏi:

“Giết kẻ nào? Tiểu tử ngươi nghiêm túc sao?”

Không chút vòng vo, Anh Tuấn Đại Vương thẳng thắn nói:

“Ta muốn giết gã Phúc Lâm, lý do vì sao thì ngươi lên mạng đọc báo liền sẽ hiểu”

Giết gã Phúc Lâm? Cao Cường thấy mình sắp sửa hồ đồ:

“Gã đó mới bị ta đánh què chân, thế nào lại chọc tức đến tiểu tử ngươi rồi hả?”

Anh Tuấn Đại Vương giọng điều đầy phần nộ truyền tới:

“Mẹ nó, ta hận không thể tự tay xiên cho gã khốn đó đứt từng khúc ruột. Ài, không tiện nói nhiều, hiện giờ ta phải cúp máy đây, khi khác liền nói với ngươi một chuyện khá quan trọng”

“Crup.. Tút.. TUT.. TUT..”

Nói cúp liên cúp? Cao Cường ngửa răng ngửa lợi, mau chóng mở hòm thư soạn gửi một bức thư. Thuận tiện truy cập báo mạng xem gã Phúc Lâm kia đã làm cái chuyện tày đình gì.

Rất nhanh tìm được vài bài báo đưa tin về một vụ nhảy lầu tự tử. Đọc tên của nạn nhân, không khó để Cao Cường hiểu ra vấn đề. Sát khí giãy lất toả ra ngàn ngút, cô đặc cả không khí.

Doãn Hồng Hạnh tự tử.

Hơn nữa trong mấy bài báo có nhắc đến dấu hiệu nàng ta giống như bị cưỡng bức.

Chỉ là những luận điểm này còn chưa được cơ quan chức năng công bố chứng thực thì tin tức về vụ việc đã đứt đoạn. Thay vào đó là tin tức Doãn Gia và Phúc Gia gần đây so kè trên thương trường đến toác đầu chảy máu. Mỗi hôm qua, gia chủ hai bên còn suýt thì choảng nhau giữa chợ.

Chứng tỏ cái chết của Doãn Hồng Hạnh liên quan tới gã Phúc Lâm là điều khỏi phải bàn cãi gì nữa rồi đi. Nghĩ đến việc này trong lòng Cao Cường có điểm khó chịu.

Nếu bữa đó xuất thủ thâm độc hơn một chút, có lẽ gã khốn này đã không thể làm trò xằng bậy được. Càng nghĩ càng cay cú không biết để đâu cho mà hết đây.

“Tích.. Tích..” – Chuông báo có thư điện tử gửi tới.

Là thư phản hồi của Anh Tuấn Đại Vương, nội dung thông báo đã bắt tay tiến hành công việc.

Cao Cường hải lòng đứng dậy thay đổi bộ đồ dạ hành, rồi hướng Y Đại Tân Long mà lao đi vun vút.

Không mất nhiều thời gian để hần chạy tới khu ký túc xã giành cho nữ sinh của Y Đại Tân Long. Sau khi tìm kiếm xung quanh mấy toà nhà ký túc mà không tìm thấy gì, Cao Cường liền xâm nhập lên tầng bốn của toà nhà G3.

Đáng tiếc thông qua thần thức kiểm tra gian phòng 402 thì thấy đồ đạc cá nhân của Doãn Hồng Hạnh đã bị thu dọn hết cả rồi. Muốn kiểm đồ vật gì đó để chiêu hồn nàng ta là không thể, Cao Cường bất đắc dĩ lên tầng thượng.

Theo báo trí đưa tin thì nàng ta chính là từ sân thượng nhảy xuống dưới sân. Ài, Cao Cường không khỏi thở dài tiếc hận.

“Ồ..” – Khẽ kinh hô một tiếng.

Cao Cường ngoái lại nhìn về hướng khu nhà thể thao bỏ hoang. Hần cảm nhận thấy nhân nhật khí tức âm hồn đang trú ẩn tại hang ổ cũ của Lão Hồ.

Không nghĩ ngợi gì thêm, Cao Cường cứ thế từ tầng thượng nhảy thẳng xuống mặt đất. Chân đạp Miêu Bộ, hướng khu nhà thể thao mà mau chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Liền để giám sát

Một lần nữa chui vào khu nhà bị bỏ hoang này, ký ức cái lần đầu tiên gặp gỡ Lão Hồ chợt ùa về. Nhớ tới khi đó ngu ngu đứng nói chuyện cả Lão Hồ, Cao Cường khẽ bật cười thành tiếng.

Lần này đến đây với vị thế đã khác, tu vi cũng không còn dễ nhui trong các loại dễ nhui như trước kia. Hấn như thể u linh, nhẹ nhàng không chút tiếng động nhảy qua từng dây bàn ghế.

Rất nhanh thì đến được cuối gian phòng thể thao, chiếc ô khi trước Lão Hồ trộm đồ về bệnh vẫn còn đó.

Có điều lúc này ô đã bị người khác chiếm dụng mất.

Doãn Hồng Hạnh, hay nói đúng hơn là hồn ma Doãn Hồng Hạnh. Cũng như những hồn ma thông thường, nàng ta chỉ là một bóng mờ khoác trên cơ thể một tấm vải xô màu trắng. Hiện giờ nằm cuộn tròn trên ô, với dáng vẻ cô đơn và ngập tràn hoảng sợ.

Trong lòng ám thờ dài, Cao Cường tung người tiếp cận.

Vốn luôn ở trong trạng thái cực độ hoảng sợ, tự nhiên lại có thứ gì đó đột ngột nhào tới, bị giật mình thế là Doãn Hồng Hạnh theo bản năng khi còn sống liền la toáng lên:

“ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ...”

Tiếng hét cứ phải gọi là bén nhọn muốn xuyên thủng cả mái nhà. Có điều cũng chỉ Cao Cường là phải chịu tội mà thôi, chứ ai mà nghe thấy được hồn ma kêu la cơ chứ.

Sau một hồi la hét chán chê, Doãn Hồng Hạnh sợ sệt đưa mắt nhìn kẻ đứng trước mặt mình. Khi nhận ra người đến là Cao Cường, nàng ta ngồi phất dậy mở miệng lắp bắp:

“Ngươi.. ngươi.. ừm.. Phán Quan? Sao ta lại biết cái này nhỉ?”

Không muốn giải thích vấn đề này, Cao Cường thờ dài tiếc hận khẽ hỏi:

“Có khó khăn nào mà không thể vượt qua? Ngươi cần gì phải đại đột như vậy chứ?”

Lặng thinh không nói, thật lâu sau Doãn Hồng Hạnh mới hướng tới hấn mà khẩn cầu:

“Ta không muốn ở lại nơi đây phút giây nào nữa. Ngươi là Phán Quan, có thể trợ giúp ta xuống Âm Phủ báo cáo luôn chứ? Ta chỉ muốn mau chóng gạt bỏ ký ức kiếp này”

“Có thể” – Cao Cường thờ dài đáp một câu.

Ý định dò hỏi xem gã Phúc Lâm đã làm gì cũng lập tức gạt bỏ. Nói chung hỏi tới thì khác nào xát muối vào vết thương trong lòng Doãn Hồng Hạnh, vẫn là thôi vậy.

Cao Cường lấy ra một tấm Độ Âm Phù còn chưa xếp hình, cùng với bút lông và chu sa. Hấn là muốn xin giảm hình phạt cho nàng ta, chứ tự tử là một tội rất nặng đấy.

Nhìn hấn múa bút xoẹt xoẹt, Doãn Hồng Hạnh đứng xem, không khỏi quẹt miệng tấm tắc:

“Không ngờ tới bạn học cũ của ta lại còn có chức nghiệp đặc biệt này nha. Hay cứ là tu sĩ thì sẽ kiêm nhiệm luôn Phán Quan giống như ngươi?”

Viết xong nét cuối cùng, Cao Cường vừa thu cất vật dụng, vừa đơn giản giảng giải một chút:

“Thời cổ xưa có một số môn phái đúng là được xem như Phán Quan tại Dương Gian. Xong đến thời nay thì rất hiếm những môn phái như thế còn tồn tại. Thành ra những linh hồn người chết sẽ do Quỷ Sai tới đón đường, chỉ là không rõ vì sao ngươi lại bị lạc thế này”

Doãn Hồng Hạnh mặt mũi buồn so nói:

“Hôm đó hồn lìa khỏi xác, ta cứ quanh quẩn tại khu ký túc mà chẳng biết làm gì. Ban ngày hôm sau, khi núp tại phòng ký túc ta vẫn có cảm giác như bị thiêu cháy. Sau ta liền chạy tới đây thì mới không bị như thế nữa, thành ra ta núp luôn ở trong này không ra ngoài”

Chậm rãi gấp xếp Độ Âm Phù, Cao Cường chân thành nói:

“Hiện giờ mọi chuyện đã đến nước này, có bản lù cũng chỉ thêm đau lòng. Trước khi xuống kia báo cáo, ngươi còn tâm tư nguyện vọng nào thì cứ nói ra đi, nếu có thể thì ta sẽ toàn lực hỗ trợ hoàn thành giúp. Trong lòng không còn vướng mắc liền sẽ tốt hơn nhiều”

Khẽ lắc đầu, Doãn Hồng Hạnh hóm hỉnh cười nói:

“Ta chỉ có tâm nguyện lấy chồng, ở nhà tề gia nội chợ. Cái này người không giúp được nha”

Không chút nghĩ ngợi, Cao Cường chia Độ Âm Phù tới trước mặt nàng ta và nói:

“Chạm vào đi, tiền người xuống kia xong, ta còn chạy đi giải quyết công việc nơi khác nữa”

Không có nghĩ ngợi gì, Doãn Hồng Hạnh với tay chạm tới Độ Âm Phù và “sưu” một cái liền thấy mình ngồi mạn thuyền vượt sông.

Cao Cường đối tầm Độ Âm Phù trong lòng bàn tay nói:

“Người xuống đó chăm chỉ cải tạo cho tốt, chúc người sớm ngày được tiến vào luân hồi”

Giọng của Doãn Hồng Hạnh từ trong vọng ra đáp lại:

“Cảm tạ người, nhưng ta không hứa hẹn dùng kiếp sau báo đáp đâu. Người không phải gu của ta”

Tính toán nói vài câu an ủi mà cái kiêu này.. Cao Cường dứt khoát không hé răng thêm nữa, quán thâu chân khí xong liền tung Độ Âm Phù lên không trung.

Rời khỏi Y Đại Tân Long từ hướng cổng phụ, Cao Cường lảng lảng ngồi trên nóc mái của một tiệm coffe. Không bao lâu thì điện thoại khẽ rung báo có thư mới.

Đọc xong nội dung, hắn mở ứng dụng bản đồ xem cẩn thận một phen rồi mới tung người băng nóc rời đi.

Có điều chỉ là chạy tới một nơi vắng vẻ, hắn liền từ từ vật giới lấy xe ra. Chứ đích đến hơi xa, cứ băng qua nóc mái nhà thì thực ra không được tiện cho lắm.

Gần một giờ vòng vèo khắp phố phường, Cao Cường đi đến đường Hoàng Gia. Cung đường mệnh danh là chốn ăn chơi khét mù bậc nhất thành phố Tân Long.

Đường Hoàng Gia dài hơn 3 dặm, rộng rãi với bốn làn xe chia đều cho hai bên.

Dọc theo hai bên đường là chuỗi các nhà hàng từ kinh doanh ăn nhậu, cho tới coffe nhạc sống. Rồi một vài hội quán với không gian cổ kính hoài niệm xưa cũ.

Xong nổi danh nhất thì phải kể tới khách sạn Hoàng Gia.

Khách sạn năm sao đầu tiên và cũng là khách sạn có lịch sử lâu đời nhất tại thành phố Tân Long này.

Khách sạn này sau lưng bối cảnh ô dù cường đại thế nào thì Cao Cường chịu chết. Và cũng chẳng biết phương diện phòng ở phục vụ sang chảnh ra làm sao.

Chỉ biết tại Tân Long thành phố này, đám thanh niên coi việc “tới lên bar Hoàng Gia” là tâm phong bật thể hiện đẳng cấp tốt nhất, tha hồ hãnh diện ra oai với đời.

Có điều bar sần dù sao chỉ có sức hút với thanh niên là chính.

Chứ để khiến cánh đại gia có máu mặt đam mê lui tới thì phải kể đến sông bài.

Mà sông bài tại khách sạn Hoàng Gia đã từng nhiều lần tổ chức đẳng cai các giải đấu lớn. Có sự tham gia góp mặt của dân bài bạc chuyên nghiệp. Phương diện quy mô với đẳng cấp gì đó thì thôi, khỏi cần phải bàn cãi làm cái gì vì đây là sự thật quá hiển nhiên rồi.

Anh Tuấn Đại Vương xâm nhập vào hệ thống camera giám sát giao thông, qua đó tra được lúc 8 giờ tối nay xe của gã Phúc Lâm rẽ vào cổng sông bài Hoàng Gia.

Với quy mô của sông bài thì kiểu gì an ninh cũng nghiêm ngặt còn hơn cả ngân hàng. Cao Cường không dờ hơi mà đi trà trộn, chỉ lượn vài vòng khảo sát thể thôi.

Xác định khó có thể từ đây xuống tay được, Cao Cường liền lái xe rời khỏi.

Mục tiêu tiếp theo liền là đại viện Phúc Gia, nằm tại ven hồ Hoàng Ngưu nổi tiếng.

Chưa thăm dò thì thôi, lượn lơ mới biết nơi này tuy vắng vẻ nhưng còn khó động thủ hơn nữa. Thứ nhất là camera an ninh gắn khắp nơi, thứ hai là lực

lượng bảo an lượn cứ như đèn cù. Sau cùng là tới nhóm cảnh quan phòng chống đua xe tuần tra đều như vắt chanh.

Không lẽ chặn đường ở đâu đó?

Thôi đi, rình rập chặn đường quá mệt mỏi.

Cuối cùng Cao Cường quyết định quay xe trở về nhà.

Sáng hôm sau.

Dùng xong bữa sáng, theo thường lệ Cao Cường liền tại bàn đá ngồi phá trà.

Hắn vừa châm nước vào ấm, thì Nhân Văn Lão Nhân xuất hiện và hỏi:

“Tối qua tiểu tử ngươi lang thang hết chỗ này chỗ nọ làm cái gì đó?”

Cũng không có gì phải dấu diếm, Cao Cường liền chậm rãi kể lại vụ việc của Doãn Hồng Hạnh. Tất nhiên bao gồm thành thật khai báo đang tìm cách diệt sát gã Phúc Lâm.

Nghe xong tất cả, Nhân Văn Lão Nhân gật gù khẽ nói:

“Tiểu tử ngươi không xông bậy sông bạc kia là hợp lý rồi. Đó là sản nghiệp của Hoàng gia, thế lực số 1 thành phố Tân Long. Tuy thực lực không tính là thứ gì, nhưng ngươi ta không đụng chạm ai, chạy tới đập phá bến bãi lính tỉnh không phải hành vi của quân tử nên làm”

“Ngươi bỏ qua xuất thủ tại khu biệt thự ven sông Hoàng Ngưu thì lại càng đúng đắn. Nơi đó quy tụ nhiều quan quân chức quyền, ồn ào chỉ tổ khiến đám Cẩm Quân liên lụy chịu khổ. Có điều đừng quên ngươi học tập được rất nhiều thứ, cách thức giết người lại không thiếu”

Tất nhiên hiểu được ý sư phụ, Cao Cường nhún vai nói:

“Với thực lực của ta hiện tại thì khó mà cam đoan không ra sai sót. Cho nên hôm qua trở về, ta liền đề bằng hữu giám sát qua camera giao thông. Tìm kiếm thời cơ đánh một kích, không để gã kia có cơ hội xoay người. Như vậy còn tránh được lãng phí quá nhiều thời gian”

Ra hiệu cho hắn rót trà, Nhân Văn Lão Nhân gật gù nói:

“Ngươi có tính toán như vậy cũng tốt, chứ mỗi tối lang thang vô định cũng chẳng để làm gì. Thời gian lỏng nhong ngoài đường, thả ngồi nhà vẽ nhiều mấy tấm linh văn còn tốt hơn. Đừng quên giao kèo trong ba tháng tới phải luyện chế được mười món pháp khí. Hắc hắc”

Nhắc chén trà làm một ngụm cạn sạch, Cao Cường đứng dậy nói:

“Vi hoàn thành giao kèo, ta liền chăm chỉ rèn luyện hơn vậy”

Nhân Văn Lão Nhân cũng không cản, phất tay ra hiệu cho hắn tùy ý.

Cao Cường vừa rời khỏi không được bao lâu, Tổng Đại Lực và Thạch Trung đồng hành đi tới. Ra hiệu để hai người cùng ngồi xuống, Nhân Văn Lão Nhân mới đối Thạch Trung nói:

“Bản thân ngươi là bác sĩ tây y, kiến thức quan niệm đã thâm căn cố đế. Nay chuyển sang học đông y, ban đầu sẽ khó tiếp thu hơn chút. Thế nhưng chỉ cần học tập đi vào quỹ tích rồi, ngươi sẽ hiểu đông y diệu dụng lớn lao đến nhường nào. Hi vọng ngươi sẽ nhiều nỗ lực”

Thạch Trung nghiêm túc trả lời:

“Nhân lão, thực ra từ lâu ta đã nghe nói đông y thần kỳ, chỉ là vẫn tưởng rằng chỉ có kỳ nhân dị sĩ mới học được. Lần này ta thế nào cũng sẽ không lười biếng, tuyệt không uổng phí cơ hội học tập”

Gật đầu hài lòng, Nhân Văn Lão Nhân mỉm cười nói:

“Ngoài cái đó ra thì ngươi với Từ Lan cũng nên học tập rèn luyện thể chất. Tuy không so được với tu sĩ, xong chỉ cần chăm chỉ, có sức khỏe gấp mười thường nhân cũng chẳng phải là khó gì”

Đưa tay gãi sau gáy, Thạch Trung đầy lo lắng nói:

“Võ vẽ luyện tập này ta không có thiên phú, lỡ vướng víu tay chân Lực ca thì không tốt lắm”

Ngồi ngay bên cạnh, Tổng Đại Lực cười ha hả nói:

“Vướng tay chân thì phải chịu phạt thôi. Dưới bếp ta vẫn còn thiếu một chân phụ tá đây. Ngươi học kiến thức được liệu xong, liền có thể phụ giúp khi ta

nấu món được thiện đấy”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Lão phệ tới

Liên tiếp mấy ngày sau đó, gã Phúc Lâm hết luẩn quẩn ở nhà, thì lại đi đốt tiền tại sông bài Hoàng Gia. Cơ hội để Cao Cường xuống tay là vẫn chưa có.

Đinh lưu tới vụ việc tày trời như thế, gã Phúc Lâm không bị nhốt ở nhà 24/7 đã là may mắn rồi. Gã chọn nơi an toàn để giải khuây, âu cũng dễ hiểu thôi.

Chứ thử lắng văng mấy chỗ không đâu như kiểu ra đường cao tốc đua xe xem. Kiểu gì chả bị gia chủ Doãn Gia cho người tóm lấy lọc xương sạch sẽ.

Cao Cường không vội, Anh Tuấn Đại Vương sau khi bình tĩnh lại cũng không vội.

Mặt hàng này hiện tại ngoài việc vụng trộm giám sát gã Phúc Lâm, thì kiêm nhiệm ủ mưu tính kế đim chết Phúc Gia. Nghe kể là để nâng cao tỉ lệ thành công, Anh Tuấn Đại Vương còn nhờ vả tới đám bạn hacker hư hỏng quen biết trên mạng của hắn nữa đấy.

Hỏi thế gian tình ái là cái chi chi a?..

Đùng một cái ra chuyện, mới vỡ lẽ Anh Tuấn Đại Vương mặt hàng này thâm yêu Doãn Hồng Hạnh đấy. Khi trước người ta sống sờ sờ thì không dám nói.

Giờ âm dương cách trở.. ài, nghĩ thấy cũng tội..

Toàn thân bóng nhẫy mồ hôi, Cao Cường đứng trước bàn đe, chuẩn mực nện xuống từng búa.

“Phốc.. Đương.. Phốc.. Đương..”

Âm thanh chát chúa vang lên liên miên không dứt.

Đứng một bên quan sát, nhìn màu sắc khối thiết càng lúc càng đậm, Nhân Vân Lão Nhân không một chút che dấu vẻ hài lòng.

Đến hôm nay Cao Cường đã tinh luyện thành công khối tinh thiết đầu tiên. Tính ra mất mười ngày kể từ khi học tập chú tạo.

Không tính là nhanh, được cái hắn vận dụng chuy pháp luyện kim cơ sở đã hết sức vững vàng. Có nền tảng để dựa vào thì tiếp theo học tập liền thuận lợi hơn nhiều.

“Đương.. Vút.. vút.. vút..”

Nện xuống một chuy sau cùng, Cao Cường vung tay quay búa chuy vòng vòng. Tán hết dư lực liền đem về hướng bàn đá xếp đặt gọn gàng.

Xong xuôi hắn chạy trở lại ngắm nhìn khối tinh thiết đen nhánh trên mặt đe, miệng cười hớn hở:

“Sư phụ, khối tinh thiết đầu tay của ta kể ra phẩm chất cũng không tồi đi?”

Nhân Vân Lão Nhân đi tới gần, vuốt vuốt râu, cười híp mắt gật đầu tán thưởng:

“Đúng là phẩm chất không tồi, đem luyện chế sơ cấp pháp khí, thành phẩm sẽ không quá kém. Ngươi dự tính đem nó luyện chế thành loại hình gì pháp khí?”

“Hắc hắc” – Cao Cường cười bí hiểm nói: “Ta dự tính chú tạo nó thành đồ vật có ý nghĩa. Cái này không nhất thiết cứ phải là pháp khí thì mới được á sư phụ”

Khe khẽ gạt đầu, Nhân Vân Lão Nhân cười cười nói:

“Việc này sư phụ không can dự vào, muốn làm cái gì tùy ngươi. Giờ dọn dẹp tắm rửa rồi còn đi ăn cơm, hôm nay tiểu Lục nấu thịt củ đầu xà, có điểm mong chờ hương vị”

Nghe vậy Cao Cường liền phát tay điều chỉnh lò lửa và bàn đe ngừng hoạt động. Xong xuôi theo sau Nhân Vân Lão Nhân rời khỏi tầng ngầm.

Nhân Văn Lão Nhân thì đi về hướng phòng ăn, còn hấn trước tiên chạy tới phòng tắm.

Hiện tại hấn dù không còn đặt dẻo như mấy ngày đầu, xong sau mỗi buổi rèn luyện, ngâm mình nửa giờ nước thuốc thì chưa bao giờ gián đoạn.

Sau này có lẽ không cần tới, chứ ở giai đoạn hiện tại thì được thủy là thứ không thể thiếu. Nó vừa giúp hấn xoa dịu gân cốt bắp thịt sau những buổi rèn luyện cao độ, vừa giúp cải thiện cường độ thể chất của hấn từng chút một.

Nhất là từ khi bắt đầu học tập phương diện chủ tạo, Cao Cường rõ ràng cảm nhận được thể chất của hấn mạnh lên trông thấy. Như mười ngày trước đây đánh một quyền chỉ khoảng 5000 kg, hiện nay đã đạt tới trên dưới 10.000 kg.

Mà chỉ đánh tay không thôi, chứ quán thủ chân khí thì một quyền hai ba vạn cân là hết sức dễ dàng.

Sau nửa giờ ngâm nước thuốc, Cao Cường tắm qua một cái, mặc vội chiếc quần cộc rồi mau chóng chạy lên phòng ăn.

Vừa vào tới phòng, hấn không khỏi héch mũi hít hà:

“Thơm quá, có những món gì mà thơm quá Lực ca?”

Nhân Văn Lão Nhân ngoái đầu, trừng mắt quát lớn:

“Ngồi vào bàn đi, phòng mũi nhìn trông như con lợn”

“Hắc hắc” – Cao Cường xoa tóc gáy cười xấu hổ, mau chóng chạy tới vị trí bên cạnh sư phụ ngồi xuống. Thuận tiện liếc ngang liếc dọc món ăn bày đầy trên bàn.

Ngồi ở đối diện, Tổng Đại Lực vừa rót rượu vừa nói:

“Món thì cũng có gì đâu, ca chỉ là thích thì nấu đại mà thôi. Nói chung ca không ưa nấu ăn mà cứ phải rập theo khuôn khổ. Ca thích tùy hứng, miễn ăn không bị độc chết là được”

Khoé miệng co giật, Cao Cường dơ tay chào thua:

“Lực ca, cảnh giới trừ nghệ của ngươi quá cao, đạo lý ta nghe không hiểu”

Nhân Văn Lão Nhân nhắc đĩa gấp món ăn, thuận tiện nói:

“Ăn uống đi thôi, ba cái đạo lý vô vẩn, hơi đâu mà đi để ý làm gì cho mệt”

Hoàn toàn tán đồng với ý kiến của sư phụ, Cao Cường nhắc đĩa gấp một miếng thịt xào với măng chua, rồi cho thẳng vào mồm nhắm nháp thử xem sao.

Thịt vừa mềm, vừa chắc, càng nhai càng thấy ngọt. Hoà quện thêm vị chua của măng và hương thơm ngát của dưa. Rồi thì các loại hương liệu gia vị.

Ừc ừc, món xào này quá ngon đi.

Tổng Đại Lực phi thường tự tin trừ nghệ của mình, gấp tới cho hấn một miếng thịt và cười nói:

“Thử món này đi, thịt phần lườn của cửu đầu xà, tẩm ướp với gia vị tự chế rồi đem nướng trên than. Đảm bảo ăn một miếng là quên luôn lối về”

Khoa trương vậy? Cao Cường hiếu kỳ cho luôn miếng thịt lên miệng nhai.

Bùi, thơm, ngọt mà không hề ngấy, tuyệt đỉnh trong hàng ngũ tuyệt đỉnh. Nhất là cái hương thơm cháy cạnh của thịt nướng, quá khó cưỡng rồi.

Cao Cường dựng đứng ngón tay cái, không chút kiếm lời tán dương:

“Quá đỉnh Lực ca, thêm bát nước chấm đu đủ cà rốt như lúc ăn kèm với nem nữa là hết sẩy luôn đấy”

Tổng Đại Lực mặt mũi bất đắc dĩ thấy rõ, hấn thở dài thườn thượt nói:

“Rau củ mới gieo xuống vườn, còn chưa tới mùa thu hoạch đây này. Mà ca thì không muốn mua từ bên ngoài về chế biến, thôi lần này chịu khó ăn thiếu hương vị một chút đi vậy”

Đúng lúc này Nhân Văn Lão Nhân quay sang đối Cao Cường nói:

“Mập mập kia đến rồi, ngươi ra đón bọn hấn vào đi kìa”

Mập mập? Bọn hấn?

Cao Cường ngay lập tức hiểu ra là ai đến, đặt đĩa xuống mâm xong, liền chạy ra cổng đón người.

Vừa đi ra khỏi cửa Nhân Văn Các, đập vào mắt liền là chiếc Rollroyce bóng bẩy. Đứng bên cạnh xe có hai người, một mập mạp như thùng phi và một trung niên bề ngoài rắn rỏi.

Mập mạp này không ai khác chính là Lão Phệ, đang mãi đứng gọi điện thoại.

Cao Cường đi tới liền hô lớn hù dọa:

“Lão Phệ, đến sao không sớm gọi điện cho ta”

Lão Phệ bị giật mình thiếu chút rơi điện thoại, liền quay sang trừng mắt mắng chửi:

“Cái dê ma ma nhà ngươi đẩy tiểu Cường, làm Phệ ca hết hồn. Ca đang gọi điện cho tiểu tử ngươi đây, không nghĩ ngươi mũi thính như chó, tự biết đường chạy ra đón, hắc hắc”

“Phốc..” – Cao Cường quý mị tiếp cận, vòng tay xiết cổ Lão Phệ. Miệng cười ha hả nói: “Phệ ca, đây là địa bàn của ta đó, ngươi cái miệng heo tiện này là muốn bị dạy dỗ phòng?”

Lão Phệ mặt méo xệch, đập đập tay hấn cầu xin:

“Mau mau buông tay, kéo Phệ ca tắt thở ra đây bây giờ”

Cao Cường cũng không tính thế nào Lão Phệ, liền buông tay cười nói:

“Chúng ta vào trong thôi, thuận tiện dùng bữa trưa”

Dứt lời liền ngoái đầu ra hiệu Hà Đông, rồi khoác vai kéo Lão Phệ tiến nhập Nhân Văn Các.

Vừa đi vừa quan sát tủ quầy thuốc, cùng với khách hàng mua bán đông nườm nượp. Lão Phệ không khỏi tặc lưỡi cảm thán:

“Quy mô không nhỏ đấy, tiền có mà kiếm bộn”

Khe khẽ lắc đầu, Cao Cường cười xấu hổ nói:

“Chắc hẳn là cũng được đi. Ta phần lớn thời gian giành để tu luyện, kinh doanh phương diện này không được đụng chạm gì tới”

Dáng vẻ nghiêm túc, Lão Phệ thẳng thắn nói:

“Ca dự định chuyển tới đây lập nghiệp. Ý ngươi thế nào?”

Thoáng dừng chân, Cao Cường nhún vai nói:

“Ngươi không tiếc rẻ cơ nghiệp tại Bắc Hải thì cứ chuyển tới đi. Nhưng nói trước là ta không có quan hệ rộng rãi, càng mù tịt về kinh doanh, chẳng giúp được việc gì đâu đó”

Nắm tay thể hiện quyết tâm, Lão Phệ cười nói:

“Ngươi không phản đối là được rồi. Ca dự định tới đây xây dựng đế chế của mình. Có một ngày Lão Phệ ta sẽ làm thổ hoàng đế ở thành phố Tân Long này. Nghe đủ oai đi?”

“Được được, giờ thì mời hoàng đế bệ hạ nhanh chân lên cá” – Cao Cường không thèm đếm xỉa đáp lại một câu, rồi cứ thế kéo Lão Phệ đi đi xềnh xệch.

Vào tới hậu viện, cảm nhận được bầu không khí trong lành, Lão Phệ tham lam hít hà:

“Thật thoải mái dễ chịu a, được sống trong môi trường thế này thì giá nào cũng đáng đấy”

Giá nào cũng đáng vậy sao? Đợi đến lúc tiếp nhận huấn luyện xem Lão Phệ ngươi có còn thấy dễ chịu nữa không nhé. Cao Cường trong lòng cười trộm.

Rất nhanh Cao Cường dẫn Lão Phệ và Hà Đông vào tới phòng ăn. Thuận tiện tiến hành giới thiệu sơ qua Lão Phệ với sư phụ và Tổng Đại Lực mấy người.

Lão Phệ từ Hà Đông nhận lấy một chiếc hộp gỗ lớn, đi tới trước mặt Nhân Văn Lão Nhân, rồi khom người lễ phép đưa lên:

“Nhân lão, lần đầu diện kiến có chút lòng thành, mong lão nhân gia ngài không chê cười”

Không chút khách khí, Nhân Văn Lão Nhân liền đưa tay nhận lấy:

“Trà cụ đục đẽo từ ngọc thạch nguyên khối, không tòi. Hai người ngồi dùng bữa luôn đi”

Bát đĩa đã được chuẩn bị sẵn, Lão Phệ với Hà Đông chỉ cần ngồi vào bàn mà thôi. Khách đến nha, Tổng Đại Lực vì vậy một phen nhiệt tình gấp cho hai người bọn họ.

“Đa tạ” – Lão Phệ lịch sự cảm ơn một tiếng, gấp miếng thịt từ bát cho lên miệng. Chỉ là vừa nhai một cái liền la toáng lên: “Cái dê ma ma, oa, đây là thịt gì ngon quá vậy?”

Khoa trương như vậy? Hà Đông đi theo Lão Phệ đã nhiều năm, thừa hiểu lão bản là người không bao giờ có cái tính khách sáo mà mở miệng khen ngợi bữa bải.

Thịt này tuyệt đối không tầm thường.

Nghĩ đến đây, Hà Đông cầm đĩa đáng vẻ trịnh trọng hơn hẳn. Hắn cẩn thận gấp lên miếng thịt nướng vàng ươm, chậm rãi cho vào miệng, muốn tỉnh tề thường thức.

Chỉ là bà mẹ nó, thịt này thơm ngon quá, cho vào miệng liền không kìm được nhai ngấu nghiến. Đến khi tỉnh táo lại, Hà Đông hối hận vì phát hiện ra đã lỡ nuốt xuống rồi.

Hà Đông còn đang không biết phải làm sao.

Tổng Đại Lực liền gấp liền cho hắn mỗi món một miếng, và nói:

“Tự nhiên đi, không thấy mập mập kia đang ăn như thường luồng đó sao? Ài, mập mập này ăn cho sướng mồm đi, chốc nữa liền thở không ra nổi hơi cho mà xem”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Gọi hỗ trợ

Lão Phệ với Hà Đông cũng giống Thạch Trung và Tử Lan, đều được an bài phòng ở tại Nhân Văn Các. Tính ra chỉ còn mỗi Cao Cường hẳn là đến giờ vẫn phải lủi thủi sống bên ngoài.

Ý tứ sư phụ ra làm sao thì chỉ có chính bản thân lão nhân gia mới biết.

Cao Cường tuy khó hiểu, xong cũng không hỏi tới, dù sao hắn sống tại căn nhà kia cũng đã quen.

Dùng xong bữa cơm tối, hắn chào hỏi sư phụ, nói đôi ba câu với Lão Phệ xong liền chạy bộ trở về nhà.

Tắm rửa tẩy sạch mùi được thảo trên người, hắn thay đổi bộ y phục, rồi lái chiếc Harley rời khỏi nhà.

Sau hơn một giờ chạy xe vòng vèo, Cao Cường rốt cuộc đến được phía cổng bắc thành phố Tân Long. Lại thông qua bản đồ mà tìm tới đường Nhân Trung.

Đường là gọi theo cách thức mới mà thôi, chứ thực ra người sống tại khu vực này vẫn quen gọi đây là làng Nhân Trung. Kể ra có hơi khó tin chứ ở nơi đây vẫn còn những cánh đồng lúa trắng cánh cò bay, như vậy gọi là làng đúng thật có điểm phù hợp hơn.

Cao Cường cho xe dừng đỗ ở đầu làng, rút điện thoại đánh ra gọi một cuộc.

Đợi mất hơn năm phút gì đó, mới thấy một thanh niên tuổi đã ngoài 30, chạy xe máy từ trong làng ra. Thanh niên này quan sát giấy lát, mới lại gần và hỏi:

“Xin cho hỏi là Cao đại sư?”

Da mặt khê gật, Cao Cường gật đầu đáp:

“Đúng, nhưng đừng gọi ta là Cao đại sư gì đó, cứ gọi Cao Cường là được”

Thanh niên bật cười, lịch sự chìa tay ra:

“Tự giới thiệu ta là Trần Khôn, đã mấy lần liên hệ qua điện thoại nhờ tư vấn”

Cùng đôi phương bắt tay, Cao Cường nói ra ý tứ:

“Miêu tả qua điện thoại nghe không được rõ ràng cho lắm. Ta cần phải tận mắt quan sát nơi xảy ra sự cố thì mới đưa ra nhận định được”

Khe khẽ gạt đầu, Trần Khôn ngại ngừng thấp giọng:

“Hiện tại liền mời người vào nhà xem sao. Chỉ là cần phải nói trước, hi vọng người sẽ không phật lòng. Chuyện là người lớn nhà ta cũng mời thầy về xem, mà người quá trẻ, chốc nữa nếu họ có điểm nào không phải, hi vọng người đừng chấp nhặt”

Cười nhạt một tiếng, Cao Cường xoa tay nói:

“Nghĩ ngợi gì đó ta không quản, nhưng một khi nói năng lỗ mắng xúc phạm, vậy thứ lỗi ta không giúp được gì. Nên nhớ là gia đình các người cần kíp, còn ta không quan trọng gì công việc này”

Nghe hắn nói vậy, Trần Khôn vội vàng giải thích:

“Nhà ta gia giáo, tuyệt đối không buông lời lỗ mắng. Ta là lo lắng bọn họ cư xử lạnh nhạt lãnh đạm, khiến người không thoải mái ấy chứ”

Không nghĩ gã này tâm tư cẩn thận như vậy, có mỗi thế mà cũng phải rào trước đón sau?

Cao Cường đưa tay vỗ vỗ bả vai đối phương và nói:

“Nếu chỉ có thế thì không cần bận tâm. Ta không nhỏ nhen tới mức vậy đâu. Dẫn đường đi”

Trần Khôn buông lỏng một hơi, liền gạt đầu, rồi nổ máy quay xe chạy hướng trong làng. Cao Cường không chút chậm trễ, cho xe bám sát ngay phía sau.

Đường ngõ có phần hơi lắt léo, mất vài phút vòng vèo xuyên qua hết ngõ này ngõ kia, Hai người mới chạy xe đi tới khu vực cuối làng.

Nơi này nhìn thoáng qua liền thấy thưa thớt dân cư hơn hẳn. Dọc đường chẳng mấy khi gặp gỡ ánh đèn nhà dân, đa số chỉ là vườn cây.

Được cái đường rải bê tông bằng phẳng, đèn chiếu sáng cũng đầy đủ, chứ không thì buổi tối chắc chẳng ai dám mò mặt bén mảng gì cả.

Trần Khôn giảm chậm tốc độ, hướng Cao Cường áy náy nói:

“Của ta ông nội ưa thích nơi yên tĩnh mới mua đất xây nhà ở tận cái nơi vắng vẻ heo hút thế này đây. Mong người hết sức thông cảm cho”

Vấn đề vụn vặt mà thôi, Cao Cường khoát tay ra hiệu để đối phương không cần nghĩ nhiều. Trần Khôn yên tâm lần nữa tăng nhanh tốc độ.

Rất cuộc trước mắt xuất hiện một ngôi nhà rộng lớn, được xây theo kiến trúc nhà cấp bốn lợp mái ngói. Có sân gạch thoáng mát trước nhà, xung quanh không có tường bao dựng lên xung quanh.

Tại sân lúc này đèn mở sáng choang, đậu đỗ vài chiếc cả ô tô lẫn xe máy.

Xong khiến Cao Cường để ý hơn tất thấy lại là âm khí nồng nặc, kèm với mùi hôi thối tanh tưởi cực độ buồn nôn mà ngay từ khoảng cách vài trăm mét hắn đã ngửi thấy.

Thấy hắn đỗ xe lại từ khoảng cách khá xa, Trần Khôn dựng xe tại sân xong liền chạy bộ tới hỏi:

“Nhìn ra được vấn đề gì sao?”

Híp mắt nhìn hướng ngôi nhà, Cao Cường nghiêm túc hỏi:

“Khi trước nơi đây không phải đất bằng? Là gò đất đúng không?”

Thoáng có điểm ngạc nhiên, Trần Khôn gạt đầu chỉ tay nói:

“Khi trước đúng là gò đất rộng hơn 100 mét vuông. Gia đình ta sau khi mua mảnh đất này liền cho san ủi bằng phẳng rồi mới tiến hành xây cất ngôi nhà hiện tại. Chẳng lẽ mảnh đất này có vấn đề?”

Cao Cường thờ dãi đáp:

“May mắn người gọi ta đến, nếu không sớm muộn ra đại họa”

Câu thoại này nghe quen quen, khá giống phong cách của đám chuyên gia lừa đảo. Vấn đề gì không nói được rõ ràng, xong cứ phải vỗ ngực khoe khoang cái đã.

Nghĩ tới đây, Trần Khôn nét mặt tức khắc có điểm cổ quái.

Hắn cũng không phải muốn nghi ngờ gì vị Cao đại sư này đâu. Thế nhưng diễn biến hiện tại quá quen, Trần Khôn buộc lòng phải nâng cao cảnh giác một chút.

Không quan tâm Trần Khôn đứng bên cạnh dở hơi dở hồn cái gì. Cao Cường lấy ra điện thoại, mau chóng lục tìm số của Diên Lộc và bấm gọi.

Chỉ sau ba hồi chuông Diên Lộc liền nhận máy, Cao Cường lập tức lên tiếng:

“Có phiền toái, cần đến tiểu đội các người hỗ trợ”

Đầu dây bên kia, Diên Lộc lập tức thăm hỏi:

“Là gặp phải quỷ hồn sao? Cần ta phải làm những gì?”

Khe khẽ thở dài, Cao Cường thẳng thắn nói:

“Không phải quỷ hồn, tạm thời ta không tiện tiếp cận quá gần cho nên nó tu vi thế nào còn chưa rõ. Nhưng thứ này rất phiền toái, một mình ta dễ ra sai sót. Người liên hệ mấy người kia rồi chạy tới làng Nhân Trung tại bắc thành đi, thuận tiện nhắc họ chuẩn bị tinh thần đề phòng trường hợp ác chiến”

Hết quỷ hồn lại tới tu vi, rồi thì ác chiến nọ kia, Trần Khôn đứng ở một bên nghe mà ngu hết cả người. Đợi cho Cao Cường cúp điện thoại, hắn liền vội nói:

“Cao đại sư, người giảng giải kỹ càng một điểm a. Chữ âm ở thế này ta làm sao biết đường phối hợp? Hơn nữa ta phải nói thẳng, ta sẽ chỉ chỉ trả theo giá niêm yết tại trang chủ. Khoản phát sinh mà người tự tiện gọi thêm người đến thì đừng có tính lên đâu ta”

Liếc xéo nhìn gã này một cái, Cao Cường lạnh nhạt nói:

“Người muốn hoài nghi thế nào thì tùy. Không trả phí cũng chẳng sao. Có điều ta khuyên người nên kêu gọi thân nhân của mình tạm thời ra khỏi ngôi nhà đi, không khí nơi đó không tốt chút nào đâu. Tất nhiên người không tin thì cứ coi như ta chưa từng nói gì cả”

Nhận thấy “Cao đại sư” không giống đang diễn trò giả dối.

Trầm ngâm suy tư chốc lát, Trần Khôn dứt khoát gật đầu:

“Không biết thế nào, nhưng ta lựa chọn tin tưởng người. Để ta vào thông báo với người nhà một câu”

Dứt lời Trần Khôn liền quay người chạy về hướng ngôi nhà. Ngần ngừ một phút sau Cao Cường liền nghe thấy từ trong nhà phát ra tiếng cãi nhau ầm ĩ hết cả lên.

Một lần nữa từ trong nhà đi ra, Trần Khôn mặt mũi ảm ức thấy rõ. Đi tới nơi liền đối Cao Cường xoè tay, mặt mũi đầy bất đắc dĩ nói:

“Ta trở về nói trong nhà không tốt, liền bị mắng cho té tát. Cái đám thầy mà người nhà ta mời về được thể hứa vào nói ta ngu dốt này nọ. Mẹ nó, một lũ lừa đảo mà ra về ta đây”

Ánh mắt cổ quái nhìn người anh em này một chút, Cao Cường hài hước hỏi:

“Điểm gì khiến người cho rằng bọn họ là lừa đảo? Và điểm gì để người tin tưởng ở ta? Dù sao về phương diện ma quỷ, người ta có giảng giải người nghe cũng đâu hiểu?”

Trần Khôn ngồi xổm xuống bên cạnh xe, mắt nhìn hướng ngôi nhà và nói:

“Đám thầy này đến nhà ta, vừa ngồi xuống liền liệt kê đủ các thứ lễ nghi với vật dụng này nọ. Tóm lại cứ hề mở miệng là lại tiền tiền, không lừa đảo thì ta bé bằng con kiến luôn. Còn về người thì ta không rõ, giống như trực giác mách bảo cho ta biết người là một kẻ đang hoang”

Cao Cường bật cười:

“Thực ra có những trường phái cần phải thông qua tế đàn để diệt trừ ma quỷ. Có điều bày vẽ ra quá nhiều thứ đông tây, đúng là chỉ có đám chuyên lừa đảo thì mới vận dụng đến”

Trần Khôn ngạc nhiên nhìn lên:

“Người cũng cảm thấy đám thầy phía trong nhà là lừa đảo sao?”

Cao Cường lắc đầu trả lời hắn:

“Trường phái trong dân gian nhiều vô kể, bọn họ có phải lừa đảo hay không thì khó nói. Thế nhưng ta dám khẳng định bọn họ không thể giải quyết vấn đề của gia đình người”

Trần Khôn bật đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Bọn họ đang đi về hướng chúng ta, dám chắc đám thầy kia lại dở trò đây mà. Cao đại sư, thân nhân của ta có bị mê muội mà nói năng không phải, cũng xin người bỏ quá cho”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường khoát tay tỏ ý để Trần Khôn được yên tâm.

Rất nhanh một đoàn bảy người đi tới nơi này. Dẫn đầu đi đằng trước là hai lão giả độ tuổi đã khoảng 80, từ cách xưng hô thì lão giả mặc đồ vải thô hẳn là gia gia của Trần Khôn.

Lão giả còn lại thì đúng phong cách thần côn kiếm com. Nào là trường bào trắng muốt, tóc búi củ hành, với bộ râu dài bạc phơ. Buồn cười hơn nữa là còn phe phẩy phát trần.

Lão giả vải thô ánh mắt tức giận nhìn về hướng Trần Khôn, trông có vẻ hận vì không thể mắng cho hắn thêm một trận té tát nữa.

Trong khi đó lão giả thần côn thì phe phẩy phát trần, dùng ánh mắt bề trên mà quan sát Cao Cường từ trên xuống dưới một lượt.

Giống như đã xác nhận được gì đó, thần côn lão giả mới yên tâm chất vấn:

“Thanh niên, người hiểu thế nào là phong thủy sao?”

Cao Cường tùy ý nhún vai, bừa bãi đáp:

“Không biết”

Thần côn lão giả ngay tức thì cau gắt lớn tiếng quát:

“Người đã không biết mà còn nói linh tinh cái gì? Người có biết đây là khối phong thủy bảo địa không hả? Hừ, thanh niên sức dài vai rộng không chịu làm việc gì đáng hoàng, lại tính dựa vào lừa đảo kiếm com? Có lão đạo ta ở đây, người đừng hòng đạt được ý đồ xấu xa”

Dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, Cao Cường cười cợt hỏi:

“Người lái nhái xong rồi chứ?”

Thần côn lão giả bỗng cảm thấy không ổn, thoáng lùi về sau, lớn tiếng quát hỏi:

“Thanh niên, người là ý gì?”

Lợi dụng không gian u tối, Cao Cường từ từ vật gói lấy ra khẩu súng lục Lão Phệ tặng. Nhấc tay chìa thẳng tới thần côn lão giả, miệng như trước mỉm cười nói:

“Một là quỳ xuống, hai là trên trán có thêm lỗ thủng. Người lựa chọn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Đào móc quan tài

Đã không thèm bóc mẽ đối phương chỉ là một lũ lừa đảo thì thôi, lão giả này lại còn không biết sống chết, chỉ tay hô to gọi nhỏ đội nước bắn lên hắn?

Cao Cường tức giận, và không hề đùa giỡn.

Lão giả này dám không quỳ? Cao Cường không ngại giữa bàn dân thiên hạ nổ súng.

Trong khi đám người xung quanh còn đang hoá đá vì tình huống quá bất ngờ. Thần côn lão giả bỗng oánh một cái ngoan ngoãn quỳ gối xuống.

Sống với nghề lừa đảo, chuyện chui rúc khắp các hang cùng ngõ hẻm là điều khó tránh. Thần côn lão giả qua đó tiếp xúc đủ thể loại người, cũng được nếm trải cuộc sống hắc ám mù mịt mà một người bình thường là không tài nào hình dung ra được.

Từ thanh niên trước mặt toả ra thứ khí tràng lạnh lẽo, giống như đúc cái đám hắc bang máu lạnh giết người như ngoé. Không, trong cảm quan của thần côn lão giả bây giờ thì ở thanh niên trước mặt này toả ra thứ khí tràng còn tanh máu đáng sợ hơn.

Ý vị là gì thì đã quá rõ ràng rồi, đứng trước quý môn quan, thần côn lão giả sống lưng lạnh toát.

Đừng nói chi quý gối, giờ đôi phương có lệnh lão gọi là cụ tổ thì lão cũng sẽ ngoan ngoãn làm theo.

Những người xung quanh lúc này mới kịp tỉnh hồn, xong quýnh quáng tay chân không biết phải làm sao. Trần Khôn chẳng khá hơn là mấy, mắt chữ O mồm chữ A.

Chỉ có lão giả áo vải, tiến lại gần một chút, rồi dè dặt nói ra:

“Tần đại sư chỉ là bởi chức nghiệp của mình mà nói nặng hơi nặng lời. Chàng trai, có thể cho lão giả này chút mặt mũi, để Tần đại sư được đứng dậy?”

Nhếch miệng cười nhạt, Cao Cường chỉ chỉ súng hướng “Tần đại sư”, đôi lão giả áo vải nói:

“Đại sư cái nổi gì, ngắt một đám lửa đao mà thôi. Không tin thì cứ chờ đi, một lát nữa nguoi sẽ rõ”

Nói dứt lời, hần liền nhìn hướng hai gã ngoài ba mươi tuổi vẫn luôn đứng nép trong đám người. Từ kiểu ăn vận đao đồng, khỏi cần tra hỏi cũng biết hai gã này theo đóm ăn tàn với Tần đại sư.

Đã nép kỹ như thế mà còn bị tia ra, hai gã đao đồng phi thường muốn chửi thề. Chỉ là trên tay đôi phương lăm lăm súng, sau cùng hai gã đành ầm ức đi tới quý gối bên cạnh Tần đại sư.

Bầu không khí phút chốc cực độ căng thẳng, có điều cũng không kéo dài quá lâu. Bởi sau đó năm phút, từ xa vọng tới tiếng còi hú dòng xe chuyên dụng.

“Ò E Í E Ò E..”

Phân bộ Cẩm Quân trú đóng ngay tại ngoại vi bắc thành, bọn họ mau chóng chạy tới cũng không có gì phải ngạc nhiên. Thế nhưng Cao Cường thật không hiểu nổi cứ phải kéo còi khoa trương để mà làm cái quý gì đây? Bọn họ không thấy nhức đầu ư?

Những người khác nghe tiếng còi hú xong có suy nghĩ gì thì chịu. Chứ còn Tần đại sư với hai gã đao đồng có vẻ khá miễn cảm với thứ âm thanh này.

Chỉ thấy lão với hai gã đao đồng quý đó mà liên tục nhấp nhồm không yên. Dám chắc Cao Cường chỉ cần lơ là cảnh giác, ba kẻ này liền bỏ chạy rồi đấy.

“Ò E Í E Ò E..” – Tiếng còi hú đình tai nhức óc càng lúc càng gần, thậm chí đám người đã bắt đầu thấy được thấp thoáng có ánh đèn xanh đỏ chiếu xạ.

Chẳng mấy chốc một chiếc Hummer như đầu mãnh thú cuồng bạo lao ầm ầm tới nơi này. Sau đó chiếc xe ngoặt lái, driff thành một đường cong hoàn mỹ rồi mới chịu dừng đỗ lại.

Cửa xe xoành xoạch mở ra, từ trên xe bước xuống một nhóm người toàn thân mặc đồ đen tuyền. Kẻ nào kẻ nấy khí thế bức người, khiến không ai dám nhìn trực diện vào bọn họ.

Dẫn đầu không ai khác đương nhiên chính là Tiêu Diễm Phượng. Sau lưng liền là Diên Lộc, Đỗ Khải và Lâm Tiểu Tùng. Về phần Hoàng Đại Hùng cảm lái nên xuống tới sau cùng.

Cả nhóm đi đến trước mặt Cao Cường, Tiêu Diễm Phượng nhú mày liếc qua ba kẻ đang quý gối. Có điều từ trang phục của bọn họ, không khó để nàng ta hiểu ra được vấn đề.

Cao Cường gật đầu chào hỏi, đối Diên Lộc chỉ tay nhóm “Tần đại sư” nói:

“Một nhóm lửa đao không biết sống chết. Nguoi xem xử lý đi”

Diên Lộc ngay tức khắc vỗ ngực nhận việc:

“Yên tâm, nhóm phong toà chuẩn bị tới, ta sẽ giao cho họ làm”

Lúc này sau khi đã quan sát ngôi nhà, Tiêu Diễm Phượng mới lên tiếng hỏi:

“Ta cảm nhận được khí tức không đúng từ phía ngôi nhà kia. Nói đi, rốt cuộc là có thứ gì mà nguoi phải triệu tập chúng ta đến?”

Cao Cường ra hiệu để cả đội đi cách xa nhóm người chủ nhà một chút. Sau đó mới chỉ tay về hướng khoảng sân trước ngôi nhà và nói:

“Sâu bảy mét dưới mặt đất có một cỗ quan tài bằng đá, bề ngoài bao phủ linh văn hình thành trận pháp nên ta không dùng thần thức dò xét bên trong được. Thế nhưng với khí tức tiết ra thì chắc chắn bên trong nằm một cỗ cương thi, hơn nữa hẳn là một đầu lâu năm cương thi”

“Cương thi?” – Diên Lộc bật thốt lên, xong rất nhanh thì tự dùng tay che miệng.

Cũng chỉ có gà mờ như Diên Lộc là thất thố, chứ còn Tiêu Diễm Phượng cùng với Hoàng Đại Hùng bọn họ thì bình tĩnh như không có gì ghê gớm.

Tiêu Diễm Phượng ngoái lại đối Cao Cường hỏi thẳng:

“Vậy nguoi dự định làm thế nào? Nói kế hoạch cụ thể luôn đi”

Khẽ gật đầu, Cao Cường bắt đầu nói vào việc chính:

“Sở dĩ phải kêu gọi các người là vì ta lo lắng cương thi có thể tự thân thoát ra ngoài, một mình ta liền không tốt giải quyết. Kế hoạch cũng không có gì đặc biệt, chỉ là tiến hành đào móc, đem cỗ quan tài kia lộ thiên. Sau đó ta sẽ tại xung quanh bố trí vật dụng rồi mở nắp đem nó tiêu diệt”

Diên Lộc mang theo vẻ lo âu dơ tay xin phát biểu:

“Kế hoạch là thế nhưng người còn chưa biết tu vi của nó là gì á, nhờ nó cường đại vượt quá khả năng của chúng ta thì làm sao bây giờ? Phải chăng nên ngồi lại tính toán cẩn thận hơn?”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường nhún vai đáp:

“Yên tâm đi, nó mà mạnh quá đà liền sẽ có người nhảy ra giải quyết. Chúng ta hiện tại cứ móc lên đã, biết đâu nó thực lực khá chút, vậy là dịp gia tăng kinh nghiệm thực chiến không tồi”

“Rốp rốp” – Hoàng Đại Hùng bẻ bẻ khớp tay xen vào:

“Móc lên đi, ta cũng muốn đánh với cương thi một trận xem sao”

Lâm Tiểu Tùng với Đỗ Khải không nói một câu, chỉ là đảo kiếm lăm lăm trên tay liền nói rõ ý tứ bọn họ.

Tiêu Diễm Phượng thì lại càng không phản đối. Bản thân nàng ta là hoà hệ tu sĩ, luôn có những ưu thế nhất định khi đụng độ với những thứ dơ bẩn như quỷ hồn hay cương thi.

Mọi người ý tứ đã thể hiện rõ ràng, Diên Lộc liền không phản đối làm gì. Hơn nữa nhớ lại tràng cảnh cử đầu xà bị người tóm như con giun, Diên Lộc hiểu lo lắng chỉ là dư thừa.

Chẳng mấy chốc ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy sáng rực cả một vùng trời. Lực lượng cảnh quan rút cuộc cũng chạy tới nơi và bắt đầu tiến hành công tác phong toả hiện trường.

Điều động cảnh quan làm việc liền giao cho Diên Lộc đi làm, Cao Cường với mấy người còn lại thì tiến về khoảng sân trước ngôi biệt thự.

Nhìn chiếc xẻng trong tay, Hoàng Đại Hùng ngán ngấm hỏi:

“Chúng ta phải tự tay đào? Sao không gọi cỗ máy xúc đến làm cho nhanh?”

Trong tay cũng nắm một chiếc xẻng, Cao Cường kiên nhẫn giải thích:

“Đất tại đây đã nhiễm thi khí, phải vừa đào vừa xử lý. Hơn nữa dùng máy xúc chẳng may đụng chạm đến quan tài, đến lúc đó xử lý liền vô cùng phiền toái. Chịu khó vất vả đi vậy”

Đứng khoanh tay thành thoi, Tiêu Diễm Phượng liếc xéo Hoàng Đại Hùng:

“Ngốc từ người chả phải dư thừa khí lực đó sao? Mau mau đào móc cho xong đi”

Tiêu Diễm Phượng đã lên tiếng, Hoàng Đại Hùng với Đỗ Khải và Lâm Tiểu Tùng tuyệt nhiên không dám lâu bầu gì thêm. Cả ba liền nắm xẻng chú tâm ra sức đào đào xới xới.

Cao Cường tất nhiên không đứng chơi, sau khi kích hoạt và rải mấy tấm Tịnh Hoá Phù xuống mặt đất, hắn liền nhắc xẻng góp sức cùng với đám bọn họ đào móc cho nhanh.

Phạm vi khá rộng, vào khoảng hơn 20 mét vuông, bốn người chia ra bốn góc đứng ra sức mà đào.

Ban đầu còn chưa thấy có gì khác biệt, nhưng đào sâu xuống được 2 mét thì đất bắt đầu biến đổi màu đen như than bùn. Ánh sáng Tịnh Hoá Phù chiếu xuống liền phát ra những tiếng “xi xì”, kèm theo với làn khói xám bốc lên nghi ngút.

Hoàng Đại Hùng vừa đào, vừa lớn tiếng hỏi:

“Này, mấy người các người có ngửi thấy mùi hôi thối không?”

Xúc một xẻng đất, Lâm Tiểu Tùng lên tiếng trả lời:

“Hoàn toàn bình thường, hay là người đào phải thứ gì rồi?”

Hoàng Đại Hùng nghe xong liền cau mày đáp lại:

“Không có, toàn đất là đất thôi. Mà sao nghe giọng người lạ vậy?”

Vất và nhin cười, Lâm Tiểu Tùng thân nhiên nói:

“Ngốc tử nguoi lắm chuyện không đâu. Tập trung đào móc cho xong đi”

Nghĩ nghĩ thấy cũng phải, Hoàng Đại Hùng liền không nói thêm gì nữa. Căn bản một phần vì đất nơi này bốc lên mùi thối quá đáng, hán cũng ngại mở miệng để rồi lại hít phải nhiều hơn.

Vừa nghe vừa dùng thần thức quan sát, Cao Cường thật bó tay với đám người này.

Lâm Tiểu Tùng với Đỗ Khải rõ ràng đeo khẩu trang kín mít, đã không nhắc nhở Hoàng Đại Hùng thì thôi, lại còn chém gió như gì? Mà cô nàng Tiêu Diễm Phụng thế nào cứ mặc kệ họ?

Trong đầu hán vừa hiện lên suy nghĩ Hoàng Đại Hùng phải chăng đắc tội gì đó với Tiêu Diễm Phụng? Thì thấy cô nàng này xoay người rời khỏi.

Chưa tới một phút sau, Tiêu Diễm Phụng quay lại, ném cho Hoàng Đại Hùng chiếc khẩu trang và nói:

“Ngốc tử nguoi đeo vào sẽ bớt được chút ít”

“Đa tạ đội trưởng” – Hoàng Đại Hùng cảm động muốn rơi nước mắt, vội vàng đeo khẩu trang vào. Chi là nghĩ ra điều gì, hán liền từ dưới hố nhảy lên.

Phát giác Lâm Tiểu Tùng với Đỗ Khải đều đeo khẩu trang tự bao giờ, Hoàng Đại Hùng liền gầm lên:

“Tùng choắt, con mẹ nguoi đồ dối trá. Đội trở về lão tử cho nguoi đẹp mặt”

Không nira điểm sợ hãi, Lâm Tiểu Tùng cười hắc hắc đáp trả:

“Nguoi lắm lời quá đấy, mau tập trung đào đi, không đội trưởng xử đẹp giờ”

Cao Cường nhảy lên khỏi hố, mau chóng rải lượt mới Tịnh Hoá Phù xuống những nơi cả nhóm đã đào. Thuận tiện hưởng mấy gã dở hơi này nhắc nhở một câu:

“Các nguoi cứ lẳng nhăng thì đào đến khi nào mới xong? Tranh thủ ra sức đi”

Kiểm lời Đỗ Khải lúc này cũng lên tiếng nói với một câu:

“Đúng đó, làm cho mau đi. Ta không muốn bị mùi thối này ám lên nguoi đâu”

Còn muốn cự cãi vài câu cho bổ tức, nhưng phát giác Tiêu Diễm Phụng đứng nhìn mà hai mắt híp lại, Hoàng Đại Hùng liền ngoan ngoãn nhảy xuống hố tiếp tục công việc.

Thường những lúc thấy khó chịu thì đội trưởng mới híp mắt lại, Hoàng Đại Hùng đầu óc đơn giản thật, nhưng không đến nỗi đại dột nhảy nhót trước mặt đội trưởng đâu á.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Quan tài hé mở

Mất gần ba tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, Cao Cường với nhóm Hoàng Đại Hùng mới hoàn tất việc đào móc hố sâu hơn 7 mét. Độ rộng cũng từ hơn 20 mét lên hơn 30 mét vuông.

Sau khi dọn dẹp cẩn thận, tại trung tâm hố liền lộ ra một cỗ quan tài đá màu xanh rêu. Thể tích lớn hơn rất nhiều so với loại quan tài thông thường. Hơn nữa trên bề mặt ký họa chẳng chịt linh văn đồ án đỏ tươi như máu, nhìn là biết không phải thứ tốt đẹp gì cho kham.

Leo lên khỏi hố, Hoàng Đại Hùng đánh cái rùng mình nói:

“Mẹ nó, lạnh chết khiếp. Cỗ quan tài này quá tà môn”

Lâm Tiểu Tùng ở một bên xoa xoa tay, gật đầu tán đồng:

“Đúng là lạnh lẽo thật, gờ chút đất xuống mà rét run”

Đưa tay xoa xoa tóc gáy, Đỗ Khải ngại ngùng lên tiếng:

“Ta cũng thấy rất lạnh, may mà không phải ở dưới đó”

Hắn vừa nói dứt lời, liền bị Hoàng Đại Hùng quay sang kẹp cổ rồi mắng xa xa. Lâm Tiểu Tùng tất nhiên không chịu kém cạnh, ngay lập tức chạy tới đâm đá túi bụi.

“Lạnh bà nội cha người, giả dối cho nó quen thân đi.. Bốp bốp..”

“Không nghĩ tới Đỗ Khải người còn dối trá hơn cả ta.. Bành bành..”

“Ta thấy lạnh thật a, lạnh từ linh hồn. Hai tên khốn các người phải tin tưởng ta a..”

Không chút đểm xia ba gã đội viên dờ hơi này, Tiêu Diễm Phượng tiếp cận miệng hố, lặng lẽ quan sát Cao Cường phía dưới đang xếp đặt đủ thứ đồ vật đồng tây.

Đúng lúc này Diên Lộc thông qua ống nhòm biết được đã đào đất xong, liền chạy trở vào. Hắn đi tới sóng vai cùng Tiêu Diễm Phượng, hiếu kỳ quan sát tình huống.

Có điểm tò mò, Tiêu Diễm Phượng nhỏ giọng dò hỏi:

“Tiểu Lộc, người xem hiểu hắn bày thứ gì sao?”

Mặt mũi đầy bất đắc dĩ, Diên Lộc thẳng thắn lắc đầu:

“Ta có được học đến phương diện này đâu mà hiểu. Nhưng chắc hắn đang bày là một loại trận đẳng trừ tà giống như trong điển tịch thường hay nhắc đến”

Tầm quát Đỗ Khải một trận đã đòi, Hoàng Đại Hùng chạy tới nhìn xuống, lầu bầu góp vui:

“Mấy ngọn nến bé tẹo kia liệu có đáng tin không? Ta nhìn sao cũng không thấy điểm nào cường đại”

Lâm Tiểu Tùng khá miễn cảm với cụm từ “bé tẹo”, đi tới liền đối Hoàng Đại Hùng hừ lạnh:

“To lớn mà ngu ngốc thì lại có ích lợi gì? Ta dám chắc những ngọn nến nhỏ nhỏ kia phi thường lợi hại. Ngốc từ người dám cùng ta đánh cược một trận không?”

Đưa tay vân vê cằm, Hoàng Đại Hùng không hiểu học được từ ai đáng vẻ dăm chiêu. Hắn đứng đó híp mắt nhìn dưới hố thật lâu, sau mới phát tay thân nhiên nói:

“Không cược, không có hứng thú”

“Ồ” – Diên Lộc ánh mắt cổ quái, quay sang đối Hoàng Đại Hùng hỏi: “Hùng ca, ta thấy người hứng thú lắm mới đứng. Ngọn gió độc nào khiến người làm trái lương tâm thế này?”

Dưới ánh mắt tò mò của cả đám, Hoàng Đại Hùng trở lại nguyên hình, hắc hắc cười nói:

“Tiểu tử này lắm trò quỷ dị, ta sợ bị thua oan, không cược là tốt nhất đấy”

Trong khi mấy người đứng bên trên cười nói rôm rả, thì ở phía dưới hố, Cao Cường cũng hoàn tất việc bày ra Cửu Tinh Diệt Thi Đẳng.

Khác biệt lần diệt trừ Nga Quỷ, trận đẳng này bày theo bố cục ngôi sao chín cánh. Hơn nữa số lượng nến tại mỗi đỉnh tăng thành 10.

Tiếp theo Cao Cường đem rải một đồng Địa Lô Phù xung quanh quan tài đá. Tính toán phải lên tới cả trăm tấm chứ không ít ỏi đâu.

Sau cùng là mồi lửa châm toàn bộ 90 ngọn nến, xong xuôi hắn mới yên tâm leo lên trên hội tụ cùng với nhóm của Tiêu Diễm Phượng.

Nhìn chằm chằm phía dưới một hồi, Hoàng Đại Hùng cau mày hỏi:

“Chỉ bày biện mỗi thế thôi sao? Không còn gì nữa à?”

Không rảnh giải thích vớ vẩn, Cao Cường lôi tiếp một đồng phù lục, phân chia cho ba người Diên Lộc với Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải rồi nói:

“Đây là Hoả Cầu Phù cùng Thiên Lô Phù, có tính khắc chế tà vật rất cao. Các người thuộc tính không phù hợp công kích cương thi, liền dùng những thứ này thay thế đi. Cứ nhắm nó mà ném nhiệt tình vào, đừng có tiết kiệm linh tinh vớ vẩn”

Đến lượt Tiêu Diễm Phượng và Hoàng Đại Hùng, hắn cũng phát cho họ mỗi người chục tấm phù lục:

“Hai người các ngươi chủ yếu là công kích, ngăn chặn không để cương thi thoát được khỏi hố. Cầm thứ này ném tới khiến nó tê liệt, sẽ hạn chế được phần nào tốc độ của nó. Có điều hai ngươi cần thận đừng rơi hố, kéo lại ăn không tiêu đâu”

Hoàng Đại Hùng bĩu môi, đầy nghi ngờ nói:

“Ngươi cứ bày vẽ lắm chuyện, mở nắp ra rồi cả đám bu lại đánh hội đồng có phải nhanh hơn không?”

Có chút bó tay tên ngốc này, Cao Cường ngán ngẩm nói:

“Cảm thấy thích thì ta sẵn sàng tạo điều kiện để ngươi cả nó đón đầu. Sau đó ngu xuẩn ngươi có nhiệm thi độc rồi biến thành cương thi cũng đừng trách móc gì rồi”

“Ách..” – Hoàng Đại Hùng giật nảy cả mình, vội vàng xua tay như quạt chả:

“Thôi, cứ theo kế hoạch của ngươi mà làm đi. Thi độc gì đó vừa nghe đã biết không phải thứ dễ chơi rồi”

Vẫn giữ yên lặng, Tiêu Diễm Phượng bỗng thờ dãi nói với Hoàng Đại Hùng:

“Ngốc từ ngươi càng lắm mồm càng thể hiện ra bộ mặt ngốc ngếch. Không cần tự làm khó bản thân, ngươi cứ ngốc ngốc như bình thường cũng không ai chê cười”

Hoàng Đại Hùng: “...”

Cũng rất muốn bật cười, nhưng hiện tại không phải lúc để vui đùa. Cao Cường liền vỗ vỗ tay để thu hút sự chú ý, sau đó tiếp tục tiến hành an bài:

“Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải ẩn nấp tại tây vị, Hoàng Đại Hùng cố thủ đông vị. Tiêu Diễm Phượng đứng tại bắc vị, phần ta và Diên Lộc sẽ trấn giữ nam vị. Quan tài mở nắp, mọi người cứ toàn lực mà công kích là được. Có điều chú ý đừng để phá hư trận đàng phía dưới kia”

“Được” – Cả nhóm đồng thanh đáp lại.

Cao Cường gạt đầu phát tay ra hiệu để mọi người đi tới vị trí vừa an bài. Bản thân mau chóng triệu hồi ra phi kiếm, thuận tiện đối Diên Lộc dặn dò thêm:

“Không cần phải khẩn trương, càng không cần gấp gáp. Ngươi nhớ nhắm cho chuẩn xác rồi hãy ném, kéo đánh trúng trận đàng thì lại phát sinh một đồng phiền toái”

Diên Lộc ngay tức thì vỗ ngực hứa hẹn:

“Khó khăn lắm mới có cơ hội sánh vai tác chiến với mọi người. Ta sẽ trân trọng, yên tâm đi”

Nhìn trông gã ngốc này cảm xấp phù lục mà hưng phấn phát run là đủ hiểu háo hức thế nào rồi. Nghĩ ngợi thoáng qua, Cao Cường liền đưa tay vỗ vai khích lệ:

“Phù lục ta phân phát cho ngươi số lượng nhiều nhất đó, thoải mái thể hiện tài năng đi. Khi nào ném hết thì hô lên, ta cấp thêm cho mấy trăm tờ, tha hồ đập phá”

“Được” – Diên Lộc đồng dạ hô một câu, tự tin bước tới phía trước, tư thế sẵn sàng cho cuộc chiến.

Cao Cường đánh mắt ra hiệu với những người còn lại xong, xác định bọn họ đã chuẩn bị tốt, liền ném phi kiếm lên không trung, hai tay chấp lại “kháp khắp” thủ ấn.

Phi kiếm lơ lửng trên không trung, theo thủ ấn pháp quyết của hắn, từ nhỏ bé như một chuỗi chủy thủ, giây lát biến dài lớn như thanh trường kiếm thông thường.

“Xoẹt.. xoẹt.. tách.. tách..” – Lôi hệ linh khí bốn phương tám hướng tề tụ về, phút chốc lôi quang lập loè quán quanh, đem phi kiếm phát sáng rực rỡ chói cả mắt.

Cao Cường cẩn thận hô lớn nhắc nhở:

“Chuẩn bị sẵn sàng cả đi”

Diên Lộc một bên hưng phấn thúc dục:

“Đã sẵn sàng, tới luôn a..”

Bình vôi góp mặt cho đủ quân số mà hưng hăng quá vậy? Vậy mà hôm nọ còn vỗ ngực tuyên bố ta đây cái gì không quá ưa thích đánh đánh giết giết đâu?

Nghĩ có điểm buồn cười, xong trước mắt không tiện vui đùa nên Cao Cường đành nín nhịn.

Hắn máu chóng hoàn tất “kháp kháp” thủ ấn pháp quyết, rồi phát tay chỉ tới cổ quan tài đá tại dưới hố:

“TRÀM..”

“Suru..” – Theo động tác của hắn, phi kiếm hoá thành tia chớp sắc lẹm chém thẳng xuống nắp quan tài.

“KHANH..”

Va chạm tạo thành thứ âm thanh chất chứa, đi kèm với lời quang hoà lẫn hoà hoa bắn văng tung toé. Xong có thể thấy được quan tài này cứng rắn quá thể quá đáng. Phi kiếm chém xuống ngoài chuyện đem lời quang lan ra bao bọc lấy quan tài, thì ngay cả một vết xước cũng chẳng lưu lại nổi.

Phát tay đem phi kiếm lần nữa phiêu phù trên không. Cao Cường tiếp tục “kháp kháp” thủ ấn pháp quyết:

“TRÀM.. TRÀM.. TRÀM..”

“KHANH.. KHANH.. KHANH..”

Liên tiếp ba lần thi triển phi kiếm thuật chém xuống, Cao Cường thông qua phi kiếm đem lời điện chi lực phủ kín lấy cổ quan tài. Tất nhiên không phải yếu còn cố gắng ra gió, hẳn đây là muốn lợi dụng đặc tính ăn mòn của Âm Lôi, từng chút phá hư linh văn đồ án khắc hoạ trên bề mặt quan tài.

Phát tay đem phi kiếm thu hồi, Cao Cường chăm chú nhìn quan tài, thuận tiện lên tiếng hướng mọi người giải thích một phen:

“Lôi điện đang mau chóng bào mòn linh văn, chẳng mấy chốc thứ nằm bên trong quan tài sẽ thức tỉnh. Mọi người đề cao cảnh giác một chút”

Hoàng Đại Hùng khó chịu ra mặt, lầu bầu cau có nói:

“Sao lâu vậy a? Ta chuẩn bị tư thế muốn ườn hết cả người rồi”

Tiêu Diễm Phụng quay sang liếc xéo, lạnh nhạt nói:

“Ngốc từ ngời mỗi một, có cần đội trường ta đây tầm quát cho?”

Rùng mình liên tục, Hoàng Đại Hùng ra sức lắc đầu:

“Báo cáo đội trưởng, ta không thấy một mồi cái gì hết, đang tỉnh thần no đủ đây này”

“Tới..” – Đúng lúc này Diên Lộc hét toáng lên, mắt nhìn chăm chăm quan tài đá. Hai tay nắm phù lục thoáng điểm căng thẳng nên xiết có hơi nhiều sức.

Đám người nghe vậy liền lần nữa tập trung nhìn xuống, mới thấy được cổ quan tài đang không ngừng rung lắc, với tần suất càng lúc càng biến lớn hơn.

“Cạch..” – Một tiếng động khô khốc vang lên.

Lôi điện phủ kín trên quan tài bỗng phát nổ liên hồi. Lôi quang vốn đầy đặc sáng rực, lúc này lu mờ đi thấy rõ. Chẳng mấy chốc cả đám nhìn ra là do có thứ khí thể màu đen đang đem lời điện tiêu hao nên mới diễn ra tình huống này.

Mà khí thể màu đen là trào ra từ cái khe hở rất mảnh, do nắp quan tài nay đã bị hé mở.

“Cạch..” – Lại một tiếng động khô khốc nữa vang lên.

Nắp quan tài dịch chuyển thêm một chút, khí thể màu đen trào ra càng thêm nồng nặc. Xong điểm đáng chú ý là từ khe hở thò ra bàn tay thô to mọc đầy lông màu xám. Nếu để so sánh thì trông na ná với bàn tay của loài đười ươi.

Khác biệt là tại mỗi đầu ngón tay đều mọc dài móng vuốt đen bóng sắc nhọn. Khi cần thì độc bộc phát, chỉ cần bị bộ móng vuốt này cào cho một trảo là đủ chết toi rồi. Đêm nay trời không có gió mà cả đám vẫn cứ là rét run cầm cập.

Cao Cường hai mắt híp lại, tay lần nữa “kháp kháp” thủ ấn, hoàn thành liền chỉ xuống dưới quát:

“TRÀM..”

“SUU...” – Phi kiếm hoá thành một vết từ quang, nhắm thẳng bàn tay thập thò kia mà chém tới.

“XOÉT..” – Không chút huyền niệm, phi kiếm liền xuyên thấu mu bàn tay đầy lông lá màu xám ngoét kia. Từ vị trí bị đâm không ngừng tuôn ra dịch lỏng đen dứa tanh hôi.

Đám người đứng nhìn bỗng dung thấy có chút thương hại, tay đứt thì ruột sót đầy a.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 161: Nhiệt tình ném phù xuống

“NGAAA.. NGAAA.. NGAAA..”

Tùng tràng hồng dài đầy đau đớn từ dưới hố vọng lên. Chiếc quan tài đá cũng theo đó mà rung lắc càng thêm phần kịch liệt, cảm tưởng nắp quan có thể bật mở bất cứ lúc nào.

Cầm Quân tiểu đội thành viên có kẻ nào mà chưa từng trải qua chém giết, càng không thiếu lần được chứng kiến máu tanh tràng cảnh. Chỉ có điều đây là lần đầu tiên cả đám va chạm với thể loại cương thi, thành ra khó tránh khỏi có đôi chút cảm thấy căng thẳng.

Đứng trên miệng hố, kẻ nào kẻ nấy mặt mũi đều ngưng trọng, tinh thần tập trung hết sức cao độ.

Nhìn chung cứ để mặc cho tình huống này tiếp diễn kéo dài là rất không tốt.

May mắn có điểm để dựa vào, Cao Cường liền lớn tiếng nói với bọn họ:

“Lông xám cương thi vào khoảng 500 năm tuổi. Tu vi thực lực chỉ tương đương với chúng ta mà thôi. Các người không thấy ta chém nó bị thương sao? Có gì phải lo lắng?”

Nghe hắn nói vậy, cả đám tức thì tỉnh táo lại.

Đề lấy lại tinh thần, Hoàng Đại Hùng thậm chí còn lớn tiếng gào lên:

“Mụ nội nó lâu mò ra quá vậy, lão tử nóng lòng đâm vào mặt nó lắm rồi đây”

Về phần Tiêu Diễm Phượng cách thức lấy lại sĩ khí có điểm trực tiếp hơn. Chỉ thấy tính từ nàng ta làm trung tâm, nhiệt độ xung quanh dần tăng lên nhanh chóng. Phút chốc cả một khoảng không nhuốm đậm bởi một màu hoa hồng hồng bóng cháy.

Dựa theo tính toán, Cao Cường kích hoạt thêm vài tấm Tịnh Hoá Phù rồi ném thẳng xuống dưới hố. Hào quang toả ra đem không gian dưới hố chiếu rọi sáng trưng. Thuận tiện đây đưa triệt tiêu hắc khí đang không ngừng từ quan tài trào ra.

“Cạch.. Cạch.. Cạch..” – Nắp quan tài nhúc nhích từng chút, âm thanh lạch cạch vang lên rõ mồn một.

Cân nhắc đã tới thời điểm, Cao Cường hai tay “kháp kháp” thủ ấn, vừa hướng tới Tiêu Diễm Phượng bọn họ thông báo một câu:

“Ta dụng thuật pháp tăng phúc, các người buông lỏng điểm, đừng vận công bài xích”

Dứt lời Cao Cường hai tay họa vẽ tại hư không một vòng, rồi lần lượt chỉ hướng từng người. Với mỗi một lần điểm tới, từ hán đầu ngón tay đều bắn ra một tia từ sắc lôi quang, nhanh như chớp vọt đến dung nhập vào cơ thể Tiêu Diễm Phượng bọn họ.

Hoàng Đại Hùng cúi nhìn hai tay, cau mày đầy nghi vấn:

“Ngoài chút tê ngứa thì không thấy gì đặc biệt. Thuật pháp của người có hiệu quả không đó?”

Nắm lấy cơ hội, Lâm Tiểu Tùng liền đâm Hoàng Đại Hùng một nhát:

“Đầu óc chậm tiến như người, không phát giác ra tốc độ bản thân gia tăng thì cũng phải thôi”

“Bớt đâm chọc ngốc tử” – Tiêu Diễm Phượng quảng cho Lâm Tiểu Tùng cái liếc mắt, lại quay sang đối Hoàng Đại Hùng nói: “Thuật pháp đúng là tăng phúc tộc độ, người không thiện về phương diện này cho nên cảm nhận mới không được rõ ràng”

Cao Cường cũng lên tiếng giải thích thêm:

“Tuy thuật pháp tăng phúc không đáng kể, xong thích ứng khá là dễ dàng. Nói tóm lại chiến đấu với cương thi thiên về cận chiến, tốc độ thuộc diện khá nhanh thì méo mó có vấn đề hơn không. Các người chỉ cần lưu ý thuật pháp duy trì được 10 phút”

Diên Lộc đứng cạnh hãm mộ gần chết nói:

“Người được học tập quá nhiều thứ thần kỳ a. Chả bù cho ta, ngoài họa vẽ một chút phù lục gân gà ra, thì chẳng còn thứ gì hay ho nữa cả. Ài..”

Có điểm muốn vung tay đánh tới cái bạt tai, Cao Cường tức giận nói:

“Ngươi chẳng phải sắp sửa học tập luyện đan đó sao? Tương lai là một vị luyện đan sư sang chảnh. Ngươi còn dám mở miệng kêu ca nữa?”

Hoàng Đại Hùng mặt mũi phiền muộn, liền đập vỗ bàn tay nhắc nhở:

“Chúng ta đang đứng trước một trận chiến a. Đám các ngươi có thể nghiêm túc một chút được không? Cương thi sắp leo ra khỏi quan tài kia kìa”

Nghe vậy cả đám giật mình, đồng loạt hướng nhìn tới quan tài dưới hố. Mới nhận thấy nắp quan tài đã xê dịch quá nửa, để lộ ra hiện trạng bên trong.

Bản thân cỗ quan tài đá này khá lớn, xong mọi người chỉ nghĩ rằng bởi đục đẽo từ đá tảng, nên khó mà làm được loại có thể tích nhỏ gọn vừa phải. Nào ngờ quan tài lớn là có nguyên nhân của nó cả, hay nói thẳng ra là vì thứ nằm bên trong hơi to xác.

Nằm trong quan tài, cương thi có chiều cao ước chừng vào khoảng 3 mét, thân hình lực lưỡng với bắp tay so ra còn lớn hơn bắp đùi của Cao Cường.

Tại đây có Hoàng Đại Hùng thuộc dạng to cao khủng bố, xong đứng trước cỗ cương thi này thì nói thẳng ra chỉ là nhi đồng so với người trưởng thành.

Cương thi không mặc đồ, hay có thể nói là không được chôn kèm với y phục. Thay vào đó bao phủ bởi bộ lông dài xám ngoét, trông như thú nhân.

Cương thi phân chia tầng thứ cấp bậc dựa vào màu lông. Làn lượt từ trắng, xám, bạc, đỏ và sau cùng là đen. Tương ứng với số năm tuổi là 100, 500, 1000, 3000 và 5000 năm.

Theo điển tịch ghi chép lại thì cương thi vượt qua vạn năm tuổi sẽ tiến hoá một lần về chất. Không những đàn sinh ra linh trí mới, mà còn nhận được truyền thừa Thi Đạo hoàn chỉnh. Và phải tu hành Thi Đạo, cương thi mới đạt tới được tai hoạ tầng thứ.

Có điều bản thân là tà sinh vật, cương thi có sống nổi vài ngàn năm hay không còn khó nói.

Như cỗ cương thi mà Cao Cường bọn họ chuẩn bị đối mặt, khi đạt tới Ngân Thi 1000 năm tuổi, nó bắt buộc phải rời mộ đi săn. Lúc đó khó tránh khỏi gặp phải sự truy sát, cho dù không bị giết chết, thì khả năng lớn sẽ trở thành khôi lỗi của kẻ khác.

Đó là còn chưa nói tới yếu tố “ông trời” không muốn để cương thi tồn tại. Đạt 1000 năm tuổi, không có hỗ trợ thì cương thi lấy gì để gánh Lôi Kiếp tầng thứ Kim Đan kỳ?

Dám khẳng định Lôi Kiếp Kim Đan kỳ đánh xuống, cỗ quan tài đá này chỉ giây lát liền vỡ nát tan tành. Cương thi có thoát cảnh biến thành tro bụi hay không thì khó nói.

Đã mười phút trôi qua, cương thi ngoài việc nằm trong quan tài kịch liệt vùng vằng dẫy dụa, thì không thấy có thêm động tác đặc biệt nào khác.

Rốt cuộc khó nhìn, Diên Lộc liền nhỏ giọng thắc mắc:

“Nó như thế khá là suy yếu, muốn leo ra khỏi quan tài cũng chẳng xong. Sao chúng ta không chủ động công kích đem nó tiêu diệt luôn? Hay mấy người còn có tính toán nào khác?”

Hết nhìn cương thi vất vả tuôn ra thì khí chống trời hào quang Tịnh Hoá Phù. Lại nhìn tới mấy người khác mặt mũi cũng muộn phiền khó tả, Cao Cường cười khổ hướng Diên Lộc nói:

“Chúng ta chờ vì muốn đánh một trận ra trò thôi. Ai dè nó lại yếu nhược như vậy”

Mất công thủ thế chờ chiến đấu này giờ, Hoàng Đại Hùng bực bội lên tiếng:

“Cứ lần nào có mặt ngươi là y rằng chiến đấu cứ như một trò đùa. Cao Cường, ta phi thường hoài nghi khí vận của ngươi quá mạnh, đối thủ liền bị khí vận của ngươi đè cho biến yếu đi”

Lý do hết sức hoang đường như vậy mà Hoàng Đại Hùng cũng nghĩ ra được?

Cao Cường há hốc cả miệng, thật lâu không sao nói nổi lên lời. Căn bản biết nói gì cho phải bây giờ? Tiết tấu này có vẻ không phù hợp để mắng chửi Hoàng Đại Hùng ngu ngốc gì đó á.

May mắn đúng lúc này Tiêu Diễm Phượng lên tiếng dò hỏi:

“Thể hiện giờ như thế nào? Đem toàn lực dứt điểm nó luôn?”

Kéo dài thời gian chẳng để làm gì, Cao Cường gật đầu nói:

“Để ta trước tiên đánh xuống một kiếm, nói thế nào thì cẩn thận vẫn tốt hơn. Có điều Tiêu Diễm Phượng với Hoàng Đại Hùng nhớ chú tâm một chút, tuyệt đối không cho phép nó trở mình lao lên trên này. Những người còn lại cũng tập trung một điểm. Ta bắt đầu luôn đây”

“Đã hiểu” – Cả nhóm đồng thanh trả lời, thuận tiện một lần nữa bày ra tư thế chuẩn bị.

Cao Cường tiếp tục ném xuống hồ vài tấm Tịnh Hoá Phù, xong xuôi hai tay bắt đầu “kháp kháp” thủ ấn, phi kiếm “sư” một tiếng liền bay tới phiêu phù tại khoảng không phía trên quan tài.

“Tạch.. Tạch..” – Lôi điện lần nữa tề tụ bao phủ, phi kiếm giây lát nhuộm màu tím ngất lôi quang.

“Khịt..” – Nằm trong quan tài, cương thi cảm nhận thấy nguy hiểm, khẽ rên một tiếng liền ngồi phắt dậy.

“Sư..” – Âm thanh xé gió vang lên, đứng tại miệng hố Cao Cường tay khẽ phất, khổng chế phi kiếm nhanh như chớp nhắm đầu của cương thi mà chém xuống.

“Khanh..” – Lôi quang lẫn lộn hoá hoa bắn văng tung toé.

Đơn giản là vì phi kiếm đã không chém được trúng mục tiêu.

Hay nói đúng hơn là cương thi thể hiện ra phản xạ với tốc độ kinh người, phi kiếm còn chưa chém xuống, nó đã kịp đập một trào lên thành quan tài mà nhảy ra ngoài.

Chỉ có điều ra khỏi quan tài chưa hẳn là đã an toàn đâu đấy.

Trước hết cương thi hai chân vô cùng hồn nhiên khi mà dẫm đạp luôn lên đồng Địa Lôi Phù. Và thế là tiếng nổ “oành oành” liên miên không dứt.

Địa Lôi Phù sát thương không quá mạnh, nhưng dù gì nó vẫn là khắc tinh của tà vật đấy. Giấy lát ngăn ngừa cương thi liền bị giật nảy tung người.

Nghiệt ngã hơn nữa là có hơn trăm tấm Địa Lôi Phù vương vãi mặt đất. Một tấm phát nổ là dây chuyền phát nổ theo, cương thi liền ăn cái no đủ.

Chưa dừng lại ở đó, bởi đã đến lượt Cửu Tinh Diệt Thi Đẳng thi hành chức trách của nó.

Chín mươi ngọn lửa tuôn dài cả 15 20 mét, trong nháy mắt đồng loạt hướng cương thi quật tới “vun vút”. Hoả hồng quang mang lấp loé chớp nhoáng khá là đẹp mắt.

Và có thể thấy chúng không đơn thuần chỉ là những chiếc roi quăng quật. Mà rõ ràng giống như những con ác xà quấn chặt lấy cương thi để rồi chậm rãi thiêu đốt.

“NGAAA.. NGAAA.. NGAAA..”

Cương thi linh trí còn thua kém cả dã thú, bị đốt cho lông cháy xém mà chỉ biết ra sức dấy dựa kêu gào.

Bị dồn ép tới đường cùng, cương thi phần nào bộc phát ra được lực lượng. Hoả diễm trời buộc gì đó đều bị nó dùng tay gạt đứt một cách dễ dàng.

Đứng tại miệng hố tập trung quan sát, Diên Lộc cặp mắt toả sáng còn hơn ánh sao đêm. Hắn hai tay nâng cao quá đầu, ra sức vẫy mạnh xuống.

“Sư.. sư.. sư.. sư.. ...”

Theo cái vẫy tay của Diên Lộc, hai loại phù lục màu tím và đỏ hoà quện vào với nhau, như boom mìn nhắm thẳng đầu của cương thi mà dội tới.

“NGAAAAAA...”

Cảm nhận thấy khí tức khiến bản thân chán ghét, cương thi điên cuồng ngửa mặt rống giận.

Từ thân thể to lớn đầy lông lá của nó tuôn ra nồng nặc thi khí đen như mực, hình thành một vòng bảo hộ, ngăn cản hai loại phù lục Diên Lộc ném tới.

“Oành.. Oành.. Oành.. Oành..” – Phù lục đánh lên thi khí vòng bảo hộ, hàng loạt tiếng nổ vang lên.

Trông thi có vẻ dễ dàng đón chặn tất cả, xong không có nghĩa là phù lục vô dụng, cứ nhìn thi khí bị thiêu đốt bốc khói nghi ngút là hiểu. Thành ra mấy người còn lại chẳng cần thiết phải ngồi lẩn tẩn làm gì, cả đám nhiệt tình đem phù lục ném xuống.

Chẳng rõ cương thi chứng kiến cảnh hoà cầu với lôi chớp trút xuống lấy được thể này thì có muốn khóc hay không. Chứ đứng ở bên trên nhìn xuống thì thấy cương thi trông khá tội nghiệp. Tấn công đến từ tứ phía, nó biết né tránh vào đâu bây giờ á?

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 162: Đánh cho không ra hình thù

Đứng dưới “mưa boom bão đạn” phù lục, thi khí vòng bảo hộ nhanh chóng bị thiêu rụi.

Xong điều này không khiến cương thi tỏ ra e ngại, hoặc nói đau đớn thiêu đốt trên cơ thể chỉ làm hung tính trong nó bộc phát càng thêm phần đậm nét mà thôi.

Không quan tâm những sợi hỏa diễm biến hoá từ Cửu Tinh Diệt Thi Đăng thiêu đốt ác liệt ra làm sao hết, cứ quật tới sợi nào là cương thi với tay giăng đứt sợ đó.

Có điều chính vì vậy mà nó không rảnh rang để né tránh đồng phù lục đang ào ạt bắn phá tới. Sau cùng cương thi chỉ còn cách lần nữa phóng xuất ra thi khí vòng bảo hộ. Qua đó mới phần nào giảm bớt được đau đớn thiêu đốt mà bản thân sẽ phải hứng chịu.

Hai tay đã trống trơn, Diên Lộc quay sang mỉm cười ngại ngùng:

“Ta quăng hết mất rồi, cấp thêm cho ta một chút chút nữa được không?”

Khoé miệng khẽ giật, Cao Cường vùng tay ném sang một đồng:

“Ngươi chịu khó di chuyển vị trí, đem Hoả Cầu Phù vây nhốt cương thi lại. Thuận tiện giúp ta phân phát phù lục cho Lâm Tiểu Tùng với Đỗ Khải”

“Đã rồi” – Diên Lộc nghiêm chỉnh đồng ý hô một câu, liền ôm theo đồng phù lục chạy nhanh như thỏ.

Cao Cường hai tay “kháp kháp” thủ ấn không chế phi kiếm bay lên không trung, vừa quay sang nói với Tiêu Diễm Phượng và Hoàng Đại Hùng:

“Cương thi màu lông nhật đi trông thấy, điều này chứng tỏ nó đang trên đà suy yếu. Ta phụ trách ghim, ngóc từ ngóc toàn lực công kích tiêu hoá thi khí vòng bảo hộ đi. Về phần Tiêu Diễm Phượng thì đợi thời cơ một kích đem nó thiêu rụi là vừa đẹp”

“Rốp.. rốp..” – Vặn bẻ khớp ngón tay, Hoàng Đại Hùng cười toe toét nói: “Một đầu cương thi suy yếu nhợt nhạt mà thôi, liền xem Hoàng Đại Hùng ta đây một quyền đánh nó bẹp dùm”

Vừa phát xong phù lục cho Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải, nghe vậy Diên Lộc liền nghi hoặc hỏi:

“Hùng ca, ngươi từng đánh với cương thi rồi sao? Chưa thấy ngươi kể bao giờ á?”

Ve vẩy xấp phù lục trong tay, Lâm Tiểu Tùng theo thói quen thường nhặt bừa môi chặt chém:

“Mặt hàng ngóc từ này là đang phết lác cho oai đấy thôi. Tiểu Lộc, đừng để ý hần”

Đang khí thế dạt dào lại bị phá bình, Hoàng Đại Hùng hướng đối diện gầm lên đầy giận dữ:

“Lão từ khi nào nói từng đánh qua? Là tiểu Lộc tự nghĩ sai đấy chứ? Bà mẹ ngươi Tùng choắt, còn lần nữa châm chọc, đừng trách lão từ trở mặt đánh ngươi mụ nộ không nhận ra”

Một tay không chế phi kiếm hướng cương thi tàn nhẫn chém xuống, tay còn lại thì Cao Cường đưa lên nhảy nhay huyết thái dương.

Đang trong lúc đối địch mà còn rảnh rỗi đá xoáy lẫn nhau? Các ngươi có để cho người khác nghiêm túc chiến đấu được không đây?

Đạo lý “sư tử vô thỏ cũng phải dùng toàn lực” bị các ngươi ném đi đâu mất rồi? Nghĩ tới ba tháng sau phải chung chiến hào với mấy gã này, Cao Cường bỗng thấy trong người phi thường khó ỡ. Hần cực độ lo lắng bản thân sẽ bị nhiễm bệnh dờ hơi từ đám người này á.

“Đù rồi” – Đúng lúc này Tiêu Diễm Phượng mở miệng khẽ quát.

Chứng kiến đội trưởng ánh mắt lạnh lẽo quét qua, Hoàng Đại Hùng và Lâm Tiểu Tùng đồng loạt đánh cái rùng mình. Bọn họ hiểu rằng đội trưởng đã thực sự nổi giận, lần này xong đời rồi.

Trở về 100% không có quả ngon để mà ăn. Vừa rồi còn kèn cựa, Hoàng Đại Hùng với Lâm Tiểu Tùng tức khắc liền cùng chung hoạn nạn, nảy sinh ý định chạy tới ôm nhau mà khóc tu tu.

“Chắc chắc, nữ bạo long có khác, đủ hung uy” – Cao Cường trong lòng tấm tắc, hai tay không quên “kháp kháp” điều động phi kiếm bay lượn đánh chém kim hãm cương thi tại dưới hố.

Mặc dù công kích bằng phù lục gặp gián đoạn trong chốc lát, xong Cửu Tinh Diệt Thi Đăng vẫn còn đó, hỏa diễm quăng quật chưa bao giờ ngừng nghỉ, cương thi muốn di chuyển nửa bước cũng khó.

Lại thêm phi kiếm liên tục chém tới, không những dễ dàng lưu lại từng vết cắt sâu hoắm, mà lôi điện thẩm thấu vào còn khiến cương thi rơi vào tình cảnh toàn thân vừa tê liệt, vừa vô cùng đau đớn.

Tâm tư suy nghĩ chỉ là con số không tròn trĩnh.

Nhưng bản năng sinh tồn trong cương thi vẫn phải có.

Cương thi lúc này đây cảm nhận rất rõ ràng khí tức của tử vong. Thứ khí tức có thể nói là phi thường quen thuộc đối với một cỗ thối thây cương thi như nó.

Chỉ có điều xin đừng hiểu lầm cương thi ưa thích khí tức này. Nó là ham hố thì khí thoát ra từ xác chết, chứ còn khí tức tử vong thì nó xin phép tránh né từ xa.

Bởi ăn vào sẽ chết, triệt để chết, chết không thể chết lại được nữa. Tất nhiên cương thi chẳng có tư duy để mà hiểu được chết là cái quý quái gì. Chẳng qua là bản năng sinh tồn vẫn luôn luôn thôi thúc nó phải làm ra những hành động để không phải chết, thế thôi.

Chính vì vậy mà lúc này đây, khi bản năng sinh tồn thúc đẩy càng thêm phần mãnh liệt, nó liền bộc lộ ra tính khí cuồng bạo mà một đầu cương thi cần phải có.

“NGAAAAAAAAAAAA...”

Ngửa mặt rộng một tràng dài như dã thú, cương thi một lần nữa xuất ra thì khí bảo hộ thân thể.

Không quản hoá cầu vồng với lôi điện ầm ầm đánh tới, nó tung mình lao vọt lên trên. Cương thi ý đồ mạnh mẽ phá vỡ vòng vây để chạy trốn là hết sức rõ ràng rồi.

“Ha ha, lão tử chờ ngươi này giờ”

Tiếng cười kèm theo giọng điệu có phần ngờ nghệch của Hoàng Đại Hùng vang lên.

Chỉ thấy ngóc từ này cũng tung người nhảy vọt lên không, hai tay nắm xiết thành quyền. Từ hán hai nắm tay toả ra thứ hoàng kim ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Hoàng Đại Hùng ngao nghể hướng cương thi cười ha hả nói:

“Cương thi yếu nhược, nhận của lão tử một quyền”

Dứt lời hán vung tay nhanh như chớp, cách không hướng tới cương thi nện xuống một quyền.

Theo thao tác này từ hán quyền đầu phóng xuất ra hoàng kim cương khí, ngưng tụ thành hoàng kim quyền ẩn không lồ, trông khá là hung hăng thô bạo.

Đây là lần thứ ba quan sát Hoàng Đại Hùng xuất thủ, Cao Cường nhận thấy hoàng kim cương khí của gã ngóc từ này chứa đựng tính chất phi thường sắc bén.

Chưa quá quen thuộc nên còn không rõ Hoàng Đại Hùng định hướng tương lai thế nào. Nhưng tiếp tục phát triển theo hướng quyền pháp thì không ổn lắm.

Cao Cường cho rằng Hoàng Đại Hùng muốn phát huy ra được hết ưu điểm của cương khí, thì nên lựa chọn tu luyện đao hoặc kiếm đạo. Có điều đây chỉ là suy nghĩ băng khuông đôi chút vậy thôi, chứ hán không điên mà đi xía vào việc tu hành của người khác.

Lại nói tới diễn biến trận chiến.

Cương thi đúng thật là khí vận quá đen, mới chỉ tung mình lao lên, còn chưa thấy được mặt đất bên trên ngô khoai sắn ra sao. Thì trong tầm mắt đã xuất hiện hoàng kim quyền ẩn rực rỡ như vầng thái dương. Đau đớn là đang lơ lửng, không có điểm tựa để mà né.

Cực chẳng đã, cương thi đành vung tay đánh ra một quyền. Bàn tay thô to bao bọc bởi thì khí đen kịt, giãy lắt liên va chạm với hoàng kim quyền ẩn khổng lồ.

“Bành...” – Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hoàng kim ánh sáng bắn văng tung toé.

Sau pha va chạm này, cương thi chẳng lấy gì để mà tốt, bị một quyền của Hoàng Đại Hùng hung hăng đánh cho hoá thành khối vụn thạch mà rơi rụng xuống.

Thông qua thần thức, Cao Cường thấy được bàn tay vừa xuất quyền của cương thi giờ đã bị nát bươm. Da thịt bấy nhầy, xương cốt gãy gập đâm lòi cả ra bên ngoài. Dù để hiểu một quyền mới vừa rồi của Hoàng Đại Hùng sát thương bá đạo như thế nào rồi đi.

Cương thi toàn thân va đập mạnh xuống nền đất dưới hố, bụi tung cuốn mù mịt.

Xong còn chưa hết đắng cay, bởi chín mươi sợi hoá diễm như hung xà thâm độc lại lần nữa quất đến. Chớp mắt cương thi liền bị hoá diễm trói chặt, lông cháy cứ xèo xèo.

Mà nếu chỉ có vậy thôi thì chưa đến nỗi lâm li bi đát cho lắm.

Oái oăm thay, Hoàng Đại Hùng sau khi tiếp đất liền lần nữa vọt lên không trung.

Đã thế lại còn không chỉ xuất ra mỗi một quyền, hần lần này liên tiếp nện xuống tận 6 7 quyền.

Đứng nhìn không lồ hoàng kim quyền ẩn lữ lướt trút xuống dưới hố, Cao Cường với mấy người còn lại đồng loạt khuyến mại cho cương thi ánh mắt nồng đậm thương cảm. Nãy ăn có một quyền đã què quặt rồi, giờ lĩnh trọn 6 7 quyền này mà không tàn phế thì mới lạ.

“Uỳnh.. Uỳnh.. Uỳnh..”

Quyền ẩn rút cuộc nối đuôi nhau nện xuống tới, mặt đất theo đó rung lắc vô cùng dữ dội, như thể nơi đây đang phải đón nhận một con địa chấn vậy đó.

Đưa mắt nhìn tới ngôi nhà của gia đình Trần Khôn, thoáng nghe thấy âm thanh kéo kẹt, Cao Cường chỉ lo ngôi nhà này có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Nhất là Hoàng Đại Hùng vừa hoàn tất công kích, Tiêu Diễm Phụng liền lắc lắc cổ tay tiến lên vài bước. Nỗi lo ngay tức thì gia tăng theo cấp số nhân.

Thông qua thần thức thấy được cương thi đã bị đánh cho không ra hình thù gì rồi. Hay là nói một câu để Tiêu Diễm Phụng không cần xuất thủ nữa?

Sau cùng Cao Cường không có đứng ra ngăn cản.

Bởi qua đợt công kích của Hoàng Đại Hùng thì bên trong ngôi nhà đã xuất hiện những vết rạn nứt.

Tiếp nữa là kiểu gì cũng phải xói tung mảnh đất này lên để còn thanh tẩy thi khí. Cho nên muốn giữ gìn ngôi nhà được vẹn toàn là việc không thể nào.

Suy cho cùng mặc kệ cho Tiêu Diễm Phụng bọn họ thoải mái đập phá đi, ít ra nhà sập xuống rồi còn có Cẩm Quân đứng ra giải quyết đền bù thiệt hại.

Tiêu Diễm Phụng đương nhiên không biết được Cao Cường nghĩ ngợi linh tinh cái gì.

Nàng ta tiến tới đứng ngay miệng hố, hồ hững hờ nhìn cương thi đúng nằm bẹp dúm phía dưới.

Thế nhưng từ dáng vẻ thì Tiêu Diễm Phụng giống như không có ý định xuất thủ thì phải. Phải chăng thấy đối thủ hết hơi nên nàng ta không hứng thú ra tay nữa rồi?

Hơn năm phút trôi qua.

Tiêu Diễm Phụng mới quay lại hướng mọi người hỏi ý kiến:

“Hoả diễm từ mấy ngọn nến tuôn ra cũng đủ thiêu nó rồi. Ta hẳn là không cần xuất thủ nữa đi?”

Đại tỷ, có mỗi cái việc đánh hay không mà ngươi phải tốn nhiều thời gian để suy nghĩ như vậy sao hả?

Lại thêm phát hiện Hoàng Đại Hùng bọn họ, kẻ nào kẻ nấy khoe miệng khê run rẩy. Không kìm nén thì Cao Cường đã bật cười ra thành tiếng rồi đó.

Tóm lại hẳn thấy cái tiểu đội Cẩm Quân này từ đội trưởng đến đội viên đều quái dị như nhau. Hay nói thẳng ra bọn họ tính tình đều có điểm dở hơi.

Mà hâm dở gì đó cũng được đi, ít ra sống chung đừng không lo quá tệ nhạt.

Chứ bọn họ mà sống kiểu quy củ cứng nhắc, sau này trộn lẫn liền một mối phiền đấy.

Gạt bỏ suy nghĩ ngoài lề ra khỏi đầu, Cao Cường đi tới vỗ vai Diên Lộc, chỉ tay xuống hố cười nói:

“Giờ đến lượt ngươi chơi đùa đó, đem Hoả Cầu Phù nện xuống nhiệt tình đi”

“Hắc hắc” – Trung ra nụ cười khá gọi đòn, Diên Lộc lon ton chạy tới miệng hố. Cẩn thận ước lượng khoảng cách kỹ càng, rồi mới đem Hoả Cầu Phù như boom rải thảm xuống hố.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Công chúa sống tha phương

Cao Cường hai tay “kháp kháp” bồi thêm xuống hố một kiếm, đem đầu của cương thi chém lia khỏi cổ. Đồng nghĩa giết chết nó một cách triệt để, sẽ không lật lên nổi sóng gió gì nữa.

Về mặt lý thuyết thì Cửu Tinh Diệt Thi Đẳng hoá điểm thiêu đốt cương thi tốt hơn so với Hoả Cầu Phù, xong để hoá thiêu được mau chóng, cứ để Diên Lộc thoải mái nghịch ngợm đi.

Đã không còn gì để mà phải lo nghĩ thêm nữa.

Chỉ có điều đây lại là một trận chiến mà khi đã qua đi, trong lòng ít nhiều tồn tại dư âm nuối tiếc.

Cũng bởi cương thi quá yếu, không tạo ra nổi nửa xu áp lực. Cao Cường sau cùng hiểu được rằng muốn thông qua đánh giết tà vật để gia tăng kinh nghiệm thực chiến là chuyện nực cười.

Mà sư phụ lão nhân gia an bài hẳn gia nhập tiểu đội Cẩm Quân, hẳn là do sớm nhìn thấu vấn đề này. Nhìn chung tu sĩ nhân loại quá siêu trong khoản vận dụng mảnh khoé thủ đoạn. Chịu khó đối chiến với chăm chỉ ăn hành, liền sẽ rút ra được rất nhiều kinh nghiệm sương máu bổ ích ả.

Hiểu ra liền không cần lẫn tẩn thêm nữa.

Nghe tiếng rì rầm to nhỏ, hẳn đưa mắt nhìn hướng miệng hố.

Thấy được Diên Lộc, Hoàng Đại Hùng cùng Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải đang ngồi xõm thành một hàng. Bọn họ luân phiên cứ cách vài phút lại ném một tấm Hoả Cầu Phù xuống dưới hố.

Mấy gã dở hơi này chơi đùa khá là vui vẻ đấy. Có điều nhìn trông giống như thể đang ngồi đốt vàng mã. Thôi thì cứ coi như bọn họ đốt chút tiền cho cương thi xuống kia có cái tiêu xài đi.

Tiêu Diễm Phượng tất nhiên là không gom góp náo nhiệt, xong cái kiểu đứng một bên vừa quan sát vừa cười tùm tùm, đoán chắc cô nàng này cũng muốn chơi đùa với bọn họ lắm đấy ả.

Lặng lặng dõi nhìn Tiêu Diễm Phượng đứng đó, Cao Cường có điểm hơi xoắn suất.

Muốn nói để nàng ta được biết, lại lo ngại đối phương sẽ hiểu lầm lung tung gì đó. Thực sự lúc này đây Cao Cường có đôi chút khó khăn trong việc mở lời.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của hắn, Tiêu Diễm Phượng vàng trán thoáng hiện vài nếp nhăn. Cái này rõ ràng không phải ánh mắt ẩn chứa ham muốn dục vọng bản thiêu. Nhưng không ham hố sắc đẹp lão nương thì hẳn còn nhìn chăm chăm làm cái gì?

Có điều Tiêu Diễm Phượng tuyệt đối sẽ không vì vấn đề này mà vô duyên vô cớ giận cá chém thớt đâu. Bởi nàng ta không phải dạng nữ nhân đam mê ưa thích được vạn chúng chú mục. Thành ra hẳn không thường thức sắc đẹp của nàng cũng chẳng sao cả.

Tuy nhiên trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy hiếu kỳ, hơn nữa có đánh chết Tiêu Diễm Phượng cũng không tin hẳn chỉ là nhìn nàng cho vui.

Thoáng chần chừ trong chốc lát, Tiêu Diễm Phượng quyết định tiến lại gần hắn. Nàng ta hạ giọng xuống cực thấp, thẳng thừng hỏi cho ra nhẽ:

“Ngươi cứ nhìn ta chăm chăm nãy giờ. Ở ta có vấn đề gì hay sao?”

Bị nàng ta bắt quả tang nhìn trộm, thú thật là Cao Cường cảm thấy xấu hổ gần chết. Xong hắn che đậy cảm xúc rất khéo, thành ra mặt mũi trông tỉnh bơ như không.

Cao Cường đánh mắt hướng tới đám Diên Lộc đang ngồi xõm “đốt vàng mã”.

Tiêu Diễm Phượng ngầm hiểu tại đây không tiện để nói chuyện, liền chỉ tay ra hiệu, rồi hai người cùng sánh vai đi về hướng phía sau căn nhà của gia đình Trần Khôn.

Cẩn thận dùng thần thức dò xét, xác định bốn người kia không có chạy theo hóng hớt.

Cao Cường yên tâm lấy ra tám lệnh bài Cẩm Vệ, ném cho Tiêu Diễm Phượng và thở dài nói:

“Lần đụng độ cửu đầu xà, sư phụ của ta phát giác sát thủ tại ẩn nấp. Trước khi đem giết có tra hỏi biết được sát thủ là nhắm tới ngươi, thứ này cũng là từ trên người sát thủ lục tìm thấy”

Bàn tay nắm xiết tám lệnh bài Cẩm Vệ phát ra những tiếng ken két. Thế nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Diễm Phượng lại không có để lộ ra cảm xúc gì quá đặc biệt. Hay nói đúng hơn là nàng ta cố làm ra vẻ lãnh đạm thờ ơ với những gì vừa được nghe.

Tiêu Diễm Phượng có cảm tưởng gì, Cao Cường đương nhiên không biết được. Nhưng hẳn khá e ngại nàng ta sẽ nghĩ linh tinh gì đó, bởi vậy liền chủ động lên tiếng giải thích:

“Cái này ta nói ra là để ngươi biết đường còn đề phòng mà thôi. Chứ ta không hề vì thân phận của ngươi mà đánh chủ ý để hèn gì cả. Ngươi tuyệt đối không được hiểu lầm cái gì đâu đấy”

“Xi.” - Nhìn hấn mặt mũi ngưng trọng cứ như thể sắp ra chiến trường đánh trận, Tiêu Diễm Phượng không thể nhịn nổi, liền bật cười ra thành tiếng.

Chắc chắn, nàng ta khi cười rộ lên trông cũng khá xinh đẹp đấy chứ. Nhất là hai bên gò má phúng phính đáng yêu kia nhìn thật muốn đưa tay捏捏.

Ách.. Đa Phúc..

Tự nhiên lại nghĩ cái WTF gì thế này?

Cao Cường ngay tức thì lắc đầu như trống bỏi, hi vọng suy nghĩ linh tinh mau chóng bị vấy rơi.

May thay Tiêu Diễm Phượng bật cười xong liền cúi đầu nhìn tấm lệnh bài trong tay. Chứ để nàng ta thấy được vừa rồi hấn ánh mắt không được đúng thì có mà mất mặt bằng chết.

Khuôn mặt lần nữa trở lại với sắc thái thờ ơ với vạn vật, Tiêu Diễm Phượng nhét chiếc lệnh bài vào túi, rồi ngược lên nhìn hấn và nói:

“Ngươi giúp ta giữ kín chuyện này, đừng để lộ cho đám ngốc tử bọn họ biết”

Khe khẽ gật đầu, Cao Cường tò mò hướng nàng ta hỏi:

“Ta thấy ngươi giống như không mấy bận tâm chuyện bị ám sát? Chẳng lẽ ngươi là có cao thủ theo sau bảo hộ? Không đúng, nếu ngươi có hộ vệ thì sư phụ ta đã chẳng xuất thủ”

Nhếch môi cười nhạt, Tiêu Diễm Phượng thản nhiên nói:

“Hộ vệ đi theo ta tới thành phố Tân Long này là Cẩm Vệ đầu lĩnh xếp hàng thứ 8, tu vi Địa Khí cảnh. Nhưng một tháng trước bị triệu hồi về vương đô, liền coi như không có rồi”

Cẩm Vệ đầu lĩnh xếp hàng thứ 8?

Trong khi đó gã sát thủ xếp hàng tận thứ 14.

Như vậy đồng nghĩa Tiêu Diễm Phượng hộ vệ có thực lực nhỉnh hơn gã sát thủ một chút. Đáng tiếc rằng có âm mưu hắc ám đang bủa vây, thành ra hộ vệ gì đó bị triệu hồi mất rồi.

Khe khẽ thờ dài, Cao Cường có chút quan tâm dò hỏi:

“Vậy ngươi đã có tính toán gì chưa? Chứ giờ mà có Địa Khí cảnh nào đó chạy tới ám sát thì phiền toái”

Lắc đầu đầy dứt khoát, Tiêu Diễm Phượng híp mắt nói:

“Thân là tu sĩ, không giết người thì bị người giết. Tính toán nhiều liệu có giải quyết được vấn đề gì đây? Ta thà chú tâm tu luyện nâng cao thực lực. Chỉ cần ta không đoán mệnh ngã xuống, sớm muộn có một ngày ta Tiêu Diễm Phượng, sẽ đem những kẻ kia giết như giết một con chó”

Đại tỷ, cần thiết phải lôi con chó vào thù hận cá nhân một cách thô bạo như thế không?

Không nên, bởi chó là một loài vật đáng yêu và hết sức trung thành đó.

Có điều đây chỉ là Cao Cường thăm nghĩ ngợi linh trong đầu vậy thôi. Chứ bô bô nói ra là kiểu gì cô nàng Tiêu Diễm Phượng cũng trở mặt thành thù luôn đấy.

Mà từ giọng điệu truyền đạt thì có thể thấy Tiêu Diễm Phượng sớm ý thức được hoàn cảnh của bản thân. Hơn nữa nàng ta hẳn đã nghiền ngẫm kỹ càng rồi a.

Chỉ là Cao Cường không tài nào hiểu nổi lý do tại sao nàng ta lại rơi vào cảnh lẻ loi đơn độc như này?

Nói thế nào đi nữa thì nàng ta cũng là công chúa, chẳng lẽ tại vương đô không có nổi một người đứng ra vì nàng ta hậu thuẫn? Hơn nữa Tiêu Diễm Phượng thiên phú không hề tệ, chuẩn theo bài vở thì phải nhận được gia tộc toàn lực bồi dưỡng mới đúng á.

Và lại trong phim thấy công chúa hay được phụ hoàng với đám hoàng huynh sủng ái lắm mà nhĩ?

Đằng này Tiêu Diễm Phượng công chúa gì mà sống lủi thủi tha phương?

Nói chung là quá điều, phi thường hư cấu..

Cao Cường lặng thinh không lên tiếng, xong với ánh mắt cổ quái kia, là quá đủ để Tiêu Diễm Phượng phần nào đoán ra được hấn đang suy nghĩ đến điều gì.

Có điều hiểu vậy thôi, không đồng nghĩa Tiêu Diễm Phụng nguyện ý chia sẻ bí mật đời tư của mình.

Cái này liên quan tới phương diện quan điểm, Tiêu Diễm Phụng mục tiêu phấn đấu trở thành một nữ cường nhân. Muốn tự thân nắm giữ thực lực vượt qua hết thảy khó khăn.

Bởi vậy nàng sẽ không dựa dẫm vào bất cứ kẻ nào hết. Căn bản ngay đến máu mủ ruột thịt còn âm mưu giết hại nàng, thử hỏi Tiêu Diễm Phụng có thể đặt niềm tin vào ai đây?

Không muốn dây dưa thêm nữa, Tiêu Diễm Phụng hướng hần nói:

“Giúp ta chuyển lời tới Nhân lão, qua vài ngày nữa ta sẽ giành thời gian đến Nhân Vân Các một chuyến. Ta là đến xin bái phỏng, muốn trực diện đối lão nhân gia nói lời cảm tạ”

Nàng ta thể nào tự nhiên trình bày móc máy vậy?

Lo ngại ta nghĩ ngợi hiểu lầm cái gì ư?

Rất nhanh Cao Cường hiểu ra vấn đề, chắc chắn là bởi sư phụ không chút tiếng động cất tiết tu sĩ Địa Khí cảnh. Tiêu Diễm Phụng là muốn đến cảm tạ cho phải phép, nhưng để tránh bị hiểu lầm là chạy tới tìm chỗ dựa, nàng ta mới phải trước tiên giải thích cho rõ ràng thế này.

Cô nàng này cũng thật là ương bướng, cảm thấy cần thiết thì tìm chỗ dựa cũng có sao? Xin được bái sư học nghệ gì đó chẳng hạn, thực lực cường đại việc gì cũng dễ làm đây.

Có điều Tiêu Diễm Phụng là một người trưởng thành, nàng ta kiểu gì cũng thừa đủ kinh nghiệm để biết mình nên phải làm sao. Thêm nữa hai người tiếp xúc chưa được mấy lần, còn xa chưa đủ thân quen. Hần hiểu mình là không có tư cách gì đụng chạm tới đời tư của nàng ta.

Nghĩ đến đây Cao Cường liền hướng Tiêu Diễm Phụng gật đầu và nói:

“Ta sẽ truyền đạt tới sư phụ. Hiện giờ trở về thôi, kéo mấy gã kia lại nghĩ ngợi bậy bạ”

“Được” – Tiêu Diễm Phụng đơn giản đáp một tiếng, rồi cứ thế quay người dẫn trước đi trở về.

Có cần thiết mặt lạnh như vậy không? Lắc đầu ngao ngán, Cao Cường chậm rãi bước theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Cho các người tức hộc máu

Trở lại thấy Diên Lộc bọn họ vẫn còn đang ngồi xỏm ném Hoả Cầu Phù như “đốt vàng mã”. Cao Cường mang theo nghi hoặc, toả ra thần thức thoáng dò xét dưới hồ một phen.

Đa Phúc..

Cương thi bị thiêu thành một đồng tro tàn từ đời nào rồi, mà bốn cái gã dở hơi này còn ngồi ném phù lục làm cái quỷ gì? Phù lục của người khác bỏ ra nên đốt không thấy tiếc?

Cao Cường đứng nhìn mà nghiêng răng ken két, rất có xúc động triệu hồi ra phi kiếm. Sau đó “kháp kháp” thủ ấn, thi triển phi kiếm thuật mà chém chết tươi bốn gã khốn nạn này.

Cao Cường không biết rằng vì hần và Tiêu Diễm Phụng thậm thụt nói chuyện riêng. Khiến cho Diên Lộc bọn họ có cảm tưởng bị bỏ rơi, nguyên đám đang rất là không vui đấy.

Tất nhiên bọn họ hiểu rằng phải có nguyên nhân đặc biệt nào đó, thì Cao Cường và Tiêu Diễm Phụng mới phải tách ra nói chuyện riêng như vậy.

Nhưng cái cảm giác bị gạt sang một bên quá khó nuốt trôi, cho nên hiểu là chuyện của hiểu, sẽ không vì thế mà Diên Lộc bọn họ dễ dàng cho qua.

Ngất nổi bọn họ chả đại mà đi thái độ với Tiêu Diễm Phụng, tương đương với tìm chết đấy. Bởi vậy đối tượng bị nhắm tới chỉ có thể là Cao Cường.

Sau khi chum đầu bàn bạc cẩn thận, cảm thấy không thể làm gì quá đáng. Sau cùng cả đám quyết định bạo tay đốt phù, qua đó chọc tức hần chơi.

Nghe thấy tiếng nghiêng răng kéo kẹt, bọn họ biết rằng kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Cả đám ngồi đó cười tủm tỉm, có thể nói là trông hết sức gọi đòn tìm đánh.

Để kế hoạch trả đũa càng thêm phần hoa mỹ, Diên Lộc ngoái lại nhìn Cao Cường, lắc đầu thờ dãi nói:

“Lòng đất nơi này nhiễm tà khí nặng quá, dùng Hoả Cầu Phù thiêu đốt mãi mà chưa sạch được”

Hắc, gã gà mờ này lại còn trưng ra bộ mặt “ngây thơ vô số tội”? Tốt thôi, các ngươi đã muốn tìm việc để làm thì ta đây không ngại hỗ trợ một phen.

Trong lòng thầm cười lạnh, Cao Cường nhấn nhó “mười phần tiếc của” đi tới miệng hổ. Rồi đứng đó ra điều đang phải dò xét đánh giá tình huống.

Vài phút chậm rãi trôi qua, Cao Cường trên mặt hiện rõ hai chữ “không nỡ”.

Từ trữ vật giới lấy ra khoảng 2000 tờ phù lục các loại. Giả bộ chán chừ trong chốc lát, sau đó hần mới cắn răng đẩy tới trước mặt Diên Lộc và nói:

“Tình huống hơi nghiêm trọng, lòng đất phơi nhiễm thi khí quá nặng nề. Xem ra cần phải xới tung mấy trăm mét vuông đất xung quanh đây lên mới được. Việc này Cẩm Quân các ngươi người đồng thể mạnh, xử lý sẽ thuận tiện hơn ta”

“Hon nữa ta hoài nghi không chỉ mỗi nơi đây chôn giấu cương thi, sợ rằng còn nhiều điểm nằm rải rác đâu đó trong thành phố Tân Long này. Ở đây có hơn 2000 tấm phù lục đủ loại, việc tiến hành rà soát liên phải dựa vào các ngươi”

Nghe hần bắn liên thanh một tràng dài, cả đám liền quay sang trở mắt nhìn nhau.

Tâm tư đơn giản, Hoàng Đại Hùng liếc mắt lâu bâu:

“Có khoa trương như vậy? Ngươi không lo bò trắng răng đấy chứ?”

Như thể chiến tranh thế giới sắp sửa nổ ra, Cao Cường vẻ mặt ngưng trọng nói:

“Quan tài phủ kín linh văn trận pháp, lại còn đắp đất để tụ âm khí tốt hơn, rõ ràng đây là tác phẩm của gã tà tu bản thủ nào đó. Mà cái đám tà tu là chúa hung tàn hiểm độc, dù chôn giấu một hay là mười cỗ cương thi cũng chẳng có gì để phải ngạc nhiên”

“Nhân đây ta nói thẳng luôn, cương thi đạt tới tầng thứ ngàn năm tuổi là cực kỳ khủng bố. Chỉ cần một ngày thôi là đủ để nó làm gỏi quá nửa dân số thành phố này luôn rồi. Tóm lại để phòng ngừa bùng phát tai hoạ, việc rà soát bắt buộc phải tiến hành”

Nghe những lời này, cả đám lần nữa quay sang nhìn nhau.

Khác biệt là lúc này đây vẻ mặt kẻ nào kẻ nấy đều hết sức ngưng trọng. Nửa xu cười đùa nghịch ngợm đáng về lúc ban nãy cũng chẳng còn thấy đâu.

Tất nhiên bọn họ ít nhiều có điểm hoài nghi Cao Cường là đang chém gió bậy bạ.

Thế nhưng đáng chết là ở chỗ những gì hần vừa nói hoàn toàn có khả năng sẽ xảy ra.

Bởi vậy có biết tông hần dối trá xằng bậy thì cũng làm được gì đâu cơ chứ? An toàn tính mạng của quá nửa dân số thành phố đang bị đe dọa, tuyệt đối không cho phép nửa điểm sai lầm. Suy cho cùng bọn họ đành phải ngoan ngoãn để hần dắt mũi mà thôi.

Biết bị sỏ mũi mà vẫn phải tự nguyện đưa mũi ra, bọn họ không thấy cay cú thì mới lạ.

Đã thế Cao Cường còn cố tình quăng tới ánh mắt hài hước nữa chứ?

Diên Lộc, Hoàng Đại Hùng, Lâm Tiểu Tùng và Đỗ Khải đồng loạt xin thẻ với trời. Có nhai nguyên một thùng ớt chi thiên cũng không thấy cay bằng việc bị hần tính kế lúc này.

Mà từ đáng về có thể nhìn ra được hần đầy quyết tâm chinh đốn bọn họ. Giờ muốn đùn đẩy trách nhiệm cũng không được, chắc chắn hần sẽ mặc kệ chẳng thèm ngó ngang tới.

Tóm lại trận chiến 4 vs 1 này, bốn người bọn họ thua, và thua trong tư thế sống mũi cay xè.

Cả đám liếc mắt giống như đang thăm hội ý, sau cùng Diên Lộc là người phải đứng ra. Mặt mũi giăng kín muộn phiền, hần vơ lấy đồng phù lục rồi nói:

“Chúng ta trở về sẽ ngay lập tức an bài tiến hành rà soát toàn bộ thành phố. Yên tâm sẽ có thông báo qua điện thoại để ngươi được biết tường tận tình hình”

Tay phải đưa lên, ngón chỏ lắc lắc, Cao Cường đứng vô trách nhiệm nói:

“Từ khi gặp chuyện các ngươi không thể giải quyết, còn đâu khỏi cần thông báo với ta. Có việc trọng đại đang đợi nên ta đi trước đây, các ngươi cứ thông thả”

Dứt lời hần liền quay người đi thẳng.

Đến khi Diên Lộc bọn họ hết ngỡ ngàng, chỉ còn thấy được ánh đèn chiếu hậu của chiếc Harley mà thôi.

Cả đám mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau, tính kế treu tức người liền bị chinh cho không ngóc đầu lên được. Có thể thấy ai cũng đều phi thường buồn bực.

Đúng lúc này Tiêu Diễm Phụng khoanh tay đi tới, liếc mắt lạnh nhạt nói:

“Làm việc theo đúng chức trách thì có gì phải khó chịu hả? Các người quên tôn chỉ của Cẩm Quân là gì rồi sao? Một đám ngốc tử không hơn không kém”

Đúng vậy a, Cẩm Quân có nghĩa vụ gìn giữ trật tự xã hội.

Tiêu diệt cái ác là nhiệm vụ được ưu tiên hàng đầu, mà cương thì còn không ác thì cái gì mới ác đây?

Cẩm Quân thành viên đi thi hành nhiệm vụ là điều quá bình thường luôn. Như đội trưởng vừa nói đó thôi, bọn họ chẳng việc quái gì phải cảm thấy khó chịu.

Tóm lại tí số vừa rồi xí xoá đi, bọn họ không thua, tên kia cũng chẳng thắng. Mà không, tên kia thua to, bởi vì hắn giao nộp ra hơn 2000 tấm phù lục đấy.

Nhìn bốn tên ngốc ngếch đứng đó cười hềnh hếch, Tiêu Diễm Phụng khe khẽ lắc đầu.

May mà nàng nhanh trí đem “nghĩa vụ trách nhiệm” cái đồ chơi này ra để bọn họ dựa vào gỡ vón. Chứ không thì bốn tên ngốc này buồn bực đến Tết mất.

Cao Cường cũng không quá để tâm chuyện bốn gã ngốc kia buồn bực ra sao.

Thực ra tìm kiếm mộ huyết cương thì là việc cần phải làm, chẳng qua bốn gã ngốc này quá nghịch ngợm. Cao Cường mà không đáp trả thì lại quá buồn cười rồi.

Thành ra hắn liền chơi chiêu một mũi tên nhắm bắn hai con chim, vừa đùn đẩy công việc lên đầu bọn họ, vừa ra vẻ tính kế khiến bọn họ tức hộc máu mồm chơi.

“Brùm. Brùm.”

Vào thi lâu chứ ra thì nhanh, chẳng mấy chốc Cao Cường chạy xe tới cổng làng.

Chợt phát hiện Trần Khôn dựng xe ngồi trên một góc vỉa hè, trông rất có phong phạm xe ôm thúc thúc. Biết hắn đang đợi mình, Cao Cường cho xe ghé vào.

Thấy hắn dừng xe, Trần Khôn vội vàng đứng dậy chào hỏi:

“Cao đại sư”

Rất hiểu và thông cảm cho đối phương, nhưng Cao Cường khá dị ứng khi bị gọi là “Cao đại sư” đấy. Không chút khách sáo, hắn liền trừng mắt lớn tiếng quát:

“Đã nói đừng có gọi ta là Cao đại sư cơ mà? Muốn gọi Cao Cường, tiểu Cường, hay Cường ca gì đó cũng được. Tiếp tục đại sư đại seo thì đừng trách ta độc ác”

“Ách.” – Trần Khôn bị quát mà co rúm hết cả người, sau khi suy nghĩ cẩn thận hắn mới nhỏ giọng nói: “Thôi thì từ giờ ta liền cứ gọi người là Cường ca cái gì đó đi”

Tự dưng chèn thêm “cái gì đó” vào khúc cuối để làm cái khi gì vậy?

Nhảy nhay huyết thái dương, Cao Cường ngán ngẩm nói:

“Vấn đề tại mảnh đất nhà người đã được giải quyết ổn thoả. Thế nhưng dưới lòng đất còn chút tật xấu, cần phải đào móc để xử lý triệt để. Căn nhà chắc chắn sẽ bị đập bỏ, về phương diện hỗ trợ đền bù thì người tìm gặp đám người còn đang tại trong đó mà hỏi xem sao”

Liên tục xua tay, Trần Khôn nghiêm túc nói:

“Một căn nhà mà thôi, để giải quyết vấn đề thì đập đi mười căn cũng chẳng sao. Gia đình ta cũng không khó khăn đến nỗi phải đòi hỏi được hỗ trợ. Bản thân ta đợi ở đây chủ yếu là muốn hỏi phương thức thanh toán phí, Cường ca là muốn nhận tiền mặt hay chuyển khoản?”

Suy nghĩ giây lát, Cao Cường mỉm cười nói:

“Người đã nhất quyết thanh toán, vậy đem tiền quyên góp cho tổ chức từ thiện đáng tin cậy nào đó đi. Hoặc cũng có thể tìm đến bệnh viện, hỗ trợ bệnh

nhân có hoàn cảnh khó khăn chẳng hạn. Như vậy ta không cần bớt thời gian để chạy đi làm những việc này nữa”

“Như vậy cũng được?” – Trần Khôn hết sức ngạc nhiên, vội hỏi lại cho kỹ càng: “Không sợ ta nói một đàng làm một nẻo? Hay cứ để ta giao tiền cho Cường ca đi?”

Nhếch miệng khẽ cười, Cao Cường nhún vai thản nhiên nói:

“Ta có linh cảm người là kẻ sống không đến nỗi nào. Và lại người có lật lọng thì sao chứ? Chẳng gây ảnh hưởng gì được đối với ta. Tóm lại cứ quyết định như vậy đi”

Hít sâu một hơi, Trần Khôn nặng nề vỗ lên ngực mà nói:

“Cường ca yên tâm, ta cam đoan hoàn thành tốt việc này. Hơn nữa về sau chỉ cần thu nhập khá khá một điểm, ta sẽ giành ra một khoản để làm việc thiện tích đức”

Mim cười hài lòng, Cao Cường ném tới năm tấm Tịnh Hoá Phù:

“Đem chúng đặt tại những vị trí cao ráo thoáng mát trong nhà. Ta còn có việc nên đi trước đây”

Giải giải nhiều về phù lục cũng chẳng để làm gì, đơn giản căn dặn xong, Cao Cường liền nổ máy cho xe chạy đi. Chẳng mấy chốc không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Thoáng nhìn qua năm thanh kiếm giấy có màu vàng nhạt trong tay, sau đó Trần Khôn cẩn thận cất vào túi áo ngực, rồi cũng nổ máy cho xe chạy đi. Hắn có lý do để tin tưởng năm thanh kiếm giấy này là bảo vật. Cho nên phải mau chóng trở về cất giấu vào nơi an toàn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Động lực của lão phệ

Trong bữa sáng, hần vừa ngồi ăn vừa cười tủm tỉm.

Rồi uống trà sau bữa sáng, cũng ngồi cười tủm tỉm.

Tiếp đó là đứng nện gỗ búa chuy cũng cười tủm tỉm.

Và đáng sợ nhất là buổi chiều khi đối chiến với một nhân, bị đâm cho tím hết cả mắt, vêu hết cả mồm, ấy vậy mà hần vẫn cứ cười tủm tỉm. Có chuyện gì?

Cả ngày kẻ kẻ giám sát đệ tử rèn luyện, nhận thấy tình huống khác lạ. Rồi nghĩ tới trẻ trâu tâm sinh lý quá thất thường, rất hay kiểu điên khùng đột xuất.

Nhân Vân Lão Nhân trong lòng khó tránh khỏi thấy đôi chút lo lắng.

Với cái kiểu tâm hồn trên mây, thi thoảng mim cười tủm tỉm. phải chăng tiểu tử này biết yêu rồi?

Để xem nào, thời gian qua tiểu tử này tiếp xúc duy nhất một nữ nhân đó là nha đầu Tiêu Diễm Phụng. Ừm, bề ngoài đáng vẻ thừa đạt tiêu chuẩn khiến nam giới mềm nhũn cả xương. Như vậy tiểu tử này bị hút mất hồn cũng chẳng có gì để mà phải ngạc nhiên.

Thế nhưng hai đứa mới tiếp xúc có vài lần ngắn ngủi, nói chuyện cũng chẳng được mấy câu, chưa gì đã bỏ kết con gái người ta? Cái này tình yêu sét đánh?

Cơ mà không đúng, tiểu tử này yêu đương được thì đã mừng. Nhân Vân Lão Nhân cũng rất muốn được ném trái cảm giác chơi đùa với nhóc đồ tôn đầy nhé.

Chỉ có điều của lão đệ tử tính tình rắm chó thế nào Nhân Vân Lão Nhân phi thường hiểu rõ. Không bao giờ có chuyện tiểu tử này cho phép tình cảm trai gái lấn lướt lý trí bản thân. Như vậy vấn đề nằm ở đâu? Nhân Vân Lão Nhân về cảm suy nghĩ mãi không ra.

Khoa học chứng minh phương diện tâm lý mà không sớm chinh đồn là rất dễ phát sinh phiền toái đấy. Nhân Vân Lão Nhân cảm thấy phải gấp rút tiến hành một buổi tư vấn chuyên sâu mới được.

Đặt đôi đũa xuống bàn, dùng khăn lau sạch miệng xong, Nhân Vân Lão Nhân liền hướng hần dặn dò:

“Chóc đừng về vội, vào hậu viện có chuyện cần nói với người đây”

Phải là điều gì quan trọng thì sư phụ mới yêu cầu như vậy. Cao Cường không có vội vàng thắc mắc dư thừa cái gì, mà lập tức gật đầu hồi đáp:

“Được, ta xong bữa ngay bây giờ đây sư phụ”

Chậm rãi vươn mình đứng dậy, Nhân Văn Lão Nhân mỉm cười vỗ nhẹ lên bả vai hắn và nói:

“Trời đánh còn tránh bữa ăn, không cần gấp gáp. Khi nào vào hậu viện thì nhớ pha ấm trà là được”

Cao Cường: “...”

Tổng Đại Lực: “...”

Mấy người còn lại: “...”

Đợi cho sư phụ đi khuất bóng, lại cẩn thận dùng thần thức dò xét một lượt. Xong xuôi Cao Cường mới thấp giọng hướng Tổng Đại Lực mà hỏi:

“Lực ca, hôm nay có phải ngày đặc biệt gì không? Chứ ta thấy sư phụ khác thường sao đó. Trong bữa ăn cứ ngồi nhẩn nhơ đăm chiêu cái gì không biết đây”

Miệng nhai nhồm nhoàm, Tổng Đại Lực lắc đầu nguây nguây đáp:

“Ca đi theo Nhân lão đến nay đã hơn 20 năm, chưa bao giờ thấy nói năng gì tới ngày đặc biệt nào cả”

Gắp một miếng thịt rang cho vào miệng, Cao Cường vừa nhai vừa lẩm bẩm:

“Vậy thì nguyên cớ làm sao a? Nếu là ngày mang ý nghĩa đặc biệt thì sư phụ hẳn sớm nói cho ta biết”

“Phách.. Tạch.. Tạch.. Phùng..”

Một chuỗi âm thanh phá lệ quen thuộc vang lên, cả đám quay sang nhìn liền thấy Lão Phệ với dáng vẻ khệnh khạng đang mồi lửa châm xì gà.

“Phùùùù..” – Ngửa mặt chu mỏ nhả ra làn khói đặc quánh, Lão Phệ mỉm cười lắc đầu đầy khó hiểu.

Cao Cường: “...”

“Phùùùù..” – Lão Phệ lần nữa thi triển chiêu thức rít xì gà, rồi chu mỏ nhả ra làn khói bay bổng ma mị.

Ngửa mặt không nhìn nổi, Tổng Đại Lực đập mạnh đôi đũa xuống mặt bàn, quát lên đầy giận dữ:

“Tiên sư cha nhà ngươi đầy mập mạp, muốn nói gì thì nói đại đi. Ngươi cứ phun khói mù mịt khắp phòng là sao hả? Hay cảm thấy mình da dày thịt béo muốn tìm đánh?”

Hiếm lắm mới có dịp ngẫu nhiên một phen, chưa gì đã bị phá đám, Lão Phệ trong lòng thật sâu mất mát. Không khỏi theo thói quen đưa điều xì gà lên miệng rít một hơi.

Bị chửi có một câu thôi, cần thiết tỏ ra buồn bã cứ như vợ bỏ nhà theo trai thế không? Tổng Đại Lực khoé miệng co gật, hít sâu một hơi rồi nhỏ giọng ân cần nói:

“Thế rốt cuộc mập mạp ngươi có gì muốn nói hay không đây? Mà bớt diễn trò đi, dù gì ngươi cũng đã 40 tuổi đầu rồi, đâu còn bé bỏng gì mà nghịch ngợm nhố nhăng a”

“Phùùùù..” – Nhả ra làn khói trắng, Lão Phệ lắc đầu đầy tiếc hận:

“Không một kẻ nào chịu để ý xem lão nhân gia đang có khúc mắc gì. Các ngươi sống quá vô tâm”

Không để ai kịp lên tiếng, Lão Phệ hướng Tổng Đại Lực nói:

“Ngươi cả ngày chỉ biết đến mớ rau miếng thịt, nào có để ý gì ai”

Tiếp theo Lão Phệ quay sang nhìn Thạch Trung và Từ Lan:

“Còn hai ngươi thì suốt ngày cắm đầu vào đóng được liệu hoa cò”

Sau đó là nguyên chục người bị Lão Phệ điểm mặt trách cứ:

“Các ngươi thì chỉ nhắm nhắm rình cơ hội để xem phim hoạt hình”

Kiên nhẫn nghe cho xong, Tổng Đại Lực mới bừa bời đáp trả:

“Những thứ ngươi vừa nói ra đều là việc làm hết sức bình thường. Có nhất thiết nói quá lên như vậy? Hay mập mạp ngươi ăn no rảnh háng ngồi sấm soi vớ vẩn?”

“Vậy mới nói các ngươi vô tâm” – Lão Phệ lắc đầu thờ dãi: “Đã khi nào các ngươi chủ động hỏi han xem lão nhân gia cần gì hay chưa? Như mỗi lưng muốn được xoa bóp chẳng hạn? Qua mấy ngày quan sát, ta thấy trong các ngươi không có một kẻ nào là tinh ý tế nhị”

Lão Phệ vừa nói dứt lời, liền thấy đám người có mặt trong phòng đồng loạt quăng tới ánh mắt phi thường quen thuộc, hay còn gọi là ánh mắt “đang nhìn thẳng ngư”.

“Thần kinh”

“Mập mạp ngu ngốc”

“Đi uống thuốc đi mập mạp”

Tiếp theo đó là một tràng sỉ vả như cơn mưa đánh úp tới, khiến Lão Phệ giây lát toàn thân cứng ngắc.

Trong lòng rất là không phục, Lão Phệ bắt mẫn đập bàn:

“Ta nói không đúng sao? Một đám bảo thủ, không biết tốt xấu”

Dùng khăn lau sạch miệng, Cao Cường rút cuộc lên tiếng:

“Phệ ca, thử chạy tới hỏi sư phụ lão nhân gia có cần xoa lưng bóp vai hay không đi, cam đoan ngươi liền bị treo lên đánh như từ. Tất nhiên ngươi nói cũng không sai, có điều là ứng với người thường mà thôi. Tu sĩ tuổi thọ lâu dài, suốt ngày quan tâm hỏi han chỉ gây phiền”

“Ách.” – Lão Phệ giật mình, tiếp đó ngại ngần cười nói: “Do mọi người ở đây sinh hoạt chẳng khác biệt gì thường nhân, làm ta quên khuấy Nhân lão là một tu sĩ đây á”

Khe khẽ gật đầu, Tổng Đại Lực hướng Lão Phệ mà nói:

“Đây là ở thành phố, có phải núi sâu rừng thiêng nước độc đâu mà sinh hoạt khác biệt thường nhân? Mập mạp ngươi hút xì gà ít thôi, ngáo ngơ hết thuốc chữa rồi”

Bị nói cho ngen hòng, Lão Phệ buồn bực vô cùng. Chưa khi nào hắn nghĩ đến sẽ có lúc sôi trong đầu lại trở nên vô dụng như bây giờ. Làm sao gỡ gạc thể diện đây?

Nhớ ra còn một đối tượng chưa sờ đến gáy.

Lão Phệ rít một hơi xì gà, nhả khói bay bổng, giọng điệu lão làng hướng Cao Cường nói:

“Không chỉ mỗi Nhân lão khác thường, mà tiểu Cường ngươi cũng vậy. Không rõ vì cái gì mà ngươi cả ngày cười tùm tùm, Nhân lão hẳn bận tâm bởi chuyện này. Nhân tiện đây nói cho mọi người nghe xem, ngươi là đang nhầm nhe cô em xinh tươi nào đúng không?”

Biết ngay Lão Phệ lại trêu đùa không đứng đắn.

Cao Cường mặt mũi đưa tay xoa vuốt huyệt thái dương.

“Hắc hắc” – Trung ra nụ cười khả ố, Lão Phệ đắc thắng tiếp tục nói: “Đùa ngươi chút cho vui vậy thôi. Có điều ca dám khẳng định là bởi ngươi hôm nay đầu óc thiếu tập trung, mới khiến Nhân lão bận tâm. Ngươi chuẩn bị giải thích với lão nhân gia đi là vừa đây”

Chép miệng bất đắc dĩ, Cao Cường lắc đầu cười khổ:

“Ta cũng vừa nghĩ tới khả năng này đây. Các ngươi tiếp tục thông thả dùng bữa, ta chạy vào hậu viện gặp sư phụ xem sao. Chứ ngồi đoán mò chẳng ích gì”

Nói dứt lời Cao Cường liền đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Lão Phệ ra điều tiếc hận nói:

“Tiểu tử này có vốn liếng mà không biết sử dụng a. Lão Phệ ta mà được cái vẻ ngoài ngon ăn như hắn, không mê chết đám nữ nhân xinh đẹp thì lại quá uổng công sống kiếp người”

“Đáng tiếc ngươi không được” – Vừa nhai nhồm nhoàm, Tổng Đại Lực vừa chọc một dao: “Mập mạp ngươi mà không chịu nôn tiền ra, xin lỗi chứ, có chó nó mới thèm theo ngươi”

“Xách.” – Lão Phệ ngả lưng dựa vào ghế, đưa tay khẽ gãi mái tóc bóng lộn: “Trình phục nữ nhân bằng tiền hay bằng ngoại hình thì có khác gì nhau? Hai thứ này cho cùng chỉ là hình thức vốn đầu tư ban đầu. Vấn đề là có đủ bản lĩnh để giữ chân được nữ nhân đó ở bên mình hay không?”

Híp mắt nhìn chằm chằm Lão Phệ thật lâu, Tổng Đại Lực mới thản nhiên nói:

“Ta thấy ngươi ngoài tiền với luôn tự nhận đầu lăm sòi thì chẳng còn gì khác. Đã xác định phải chi tiền giữ chân nữ nhân cho đến lúc chết già chưa? Nếu chưa thì tập xác định đi là vừa”

Khoé miệng không ngừng run rẩy, Lão Phệ không hiểu tại sao Tổng Đại Lực lại cứ nhằm mình cả khía. Tức nước là phải vỡ bờ, Lão Phệ liền tròn mắt hồi thảng:

“Lực đầu bếp, ta đắc tội gì ngươi ư? Sao cứ phải chống đối với ta vậy hả?”

Dứt khoát lắc đầu, Tổng Đại Lực nhún vai tùy tiện đáp:

“Không có, chỉ là thấy thú vị, liền cả khía mập mạp ngươi cho đỡ buồn thôi”

Nếu đánh thắng được đối phương, Lão Phệ xin thề sẽ cho gã đầu bếp này đẹp mặt. Đáng chết ở chỗ Tổng Đại Lực có thực lực vượt trội hơn hẳn so với Lão Phệ.

Cũng không thể nhờ vả Hà Đông tấn cho Tổng Đại Lực một trận. Thành ra trước mắt đành phải nín nhịn xuống, sau đó chăm chỉ rèn luyện cái gì gì. Chờ đợi đến ngày có được thực lực khá khẩm hơn một chút thì thách đấu báo thù rửa hận cũng được.

Lão Phệ cũng hiểu rằng kế hoạch này không được khả thi cho lắm.

Nhưng khổ một nỗi là Lão Phệ hết cha nó cách rồi. Mà đẳng nào cũng phải rèn luyện “võ công” theo yêu cầu của Nhân lão, vậy liền biến “đánh cho Tổng Đại Lực thấy mặt mũi” trở thành động lực tiến tới đi nha. Biết đâu lại thành công viên mãn ý chứ a.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Đệ tử khó lòng theo kịp

Với một người nghiện uống trà lâu năm, Nhân Văn Lão Nhân vô cùng nghiêm khắc trong khoản thời gian ngâm trà nước đầu tiên. Bởi vậy mà Cao Cường châm nước sôi vừa đúng được 3 phút, cũng là lúc thấy sư phụ hiện thân bên bàn đá rồi ngồi xuống.

Có thể thấy là căn thời gian chuẩn cứ như hướng dẫn sử dụng được in trên bao gói mì ăn liền vậy đó.

Hắn lập tức nhắc ấm rót vào hai chén, rồi cùng với sư phụ tĩnh tế hưởng dụng chén trà nước đầu tiên.

Chỉ với một ngụm rất nhỏ thôi, hương trà thơm ngát xộc lên khoang mũi, dư âm vị đạo đọng lại thật lâu. Tinh thần liền vô cùng sáng khoái dễ chịu.

Linh trà thừa riêng đây, trà loại thông thường là không đủ tuổi để so sánh. Cũng chả rõ sư phụ thu được từ đâu, chứ rất khó dùng tiền để mà mua.

Đợi sư phụ đặt chén xuống bàn, Cao Cường liền vừa rót lượt mới vừa hỏi:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài kêu ta nán lại là có chuyện gì quan trọng muốn nói ư?”

Thắng thùng gật đầu, Nhân Văn Lão Nhân giọng đầy quan tâm lo lắng nói:

“Ta thấy ngươi cả ngày hôm nay rất thiếu tập trung. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Từ dáng vẻ hẳn không phải chuyện xấu, nhưng cứ tiếp diễn sẽ ảnh hưởng tới việc rèn luyện. Nói ra xem, nếu có thể thì sư phụ sẽ cùng ngươi tìm biện pháp giải quyết”

Nhắc tới việc này Cao Cường có chút xấu hổ, xong hắn vẫn thành thật trả lời:

“Cũng không phải chuyện gì ghê gớm đâu sư phụ. Chẳng là tối hôm qua ta cùng với tiểu đội Cẩm Quân tác chiến, nhận thấy bọn họ hăm dọa chẳng có nửa xu phong phạm tu sĩ gì cả. Tình cảnh hài hước đó cứ lớn vòn trong đầu liền khiến ta bị mất tập trung”

Nói ra những lời này xong, cứ tưởng sư phụ sẽ nể nang cho một trận vì tội dờ hơi dờ hờn. Nào ngờ hắn lại thấy sư phụ một lần nữa đắm chiêu suy tư gì đó.

Cái này rất không hợp với phong cách nóng lạnh thất thường của sư phụ.

Không tránh khỏi lo lắng, Cao Cường gấp gáp hỏi han:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài đây là làm sao a? Cứ trầm mặc thế này ta thấy rất không quen”

Nhân Văn Lão Nhân lắc đầu, khẽ thở dài cảm thán:

“Thời đại bây giờ đã không còn được như xưa. Ngay cả tại hải vực, cũng chỉ có những tu sĩ xuất thân từ lãnh đạo môn phái là còn gìn giữ được tinh hoa truyền thống. Bởi vậy sau này có trông thấy kẻ nào chân đạp phi kiếm nhưng thân mặc veston miệng ngâm xì gà, cũng đừng phí sức ngạc nhiên”

Lại còn có kiểu tu sĩ chơi bời phá cách như vậy?

Ài, Đối với thế hệ lão nhân thì những biến chuyển của thời đại luôn là thứ vô hình đáng sợ, tu sĩ cũng thế mà người thường cũng vậy. Cứ nhìn sư phụ lão nhân gia mặt buồn thiu hoài niệm là hiểu.

Mà khoan, Cao Cường chợt nhận ra bản thân cũng “phá cách” không kém cạnh gì đi. Phải biết rằng hắn chuyên quần jeans áo sơ mi, rồi lái chiếc Harley Davidson chạy như bay trên phố đầy nhé.

Nghĩ tới đây Cao Cường đưa tay xoa tóc gáy, ha hả cười nói:

“Suy cho cùng thì phong cách bề ngoài không đáng để bận tâm. Quan trọng là gìn giữ được nội hàm mà một tu sĩ cần phải có là tốt rồi a. Lấy sư phụ làm ví dụ chẳng hạn, ăn mặc có khác gì hiền hậu lão nông dân đâu này? Thế nhưng toát ra khí thế bàng bạc uy nghiêm, khủng bố đến là dọa người”

Hiền hậu lão nông dân?

Nhân Văn Lão Nhân cúi đầu nhìn xuống bộ đồ vải nâu mặc trên người, bao gồm cả xỏ chân guốc mộc. Không sai, đúng là mười phần phong cách hiền hậu lão nông dân.

Nhắm tính ăn mặc thế này có mấy chục năm rồi đi, cũng đã sớm hình thành sở thích thói quen từ lâu.

Hơn nữa trong tủ đồ còn chứa tận mấy trăm bộ vải nâu đây này, giờ mà thay đổi kể ra có hơi phiền. Nhân Văn Lão Nhân thoáng suy nghĩ, sau cùng lựa chọn mặc kệ.

Nông dân liền nông dân đi, miễn sao lão tử thấy thoải mái là được rồi.

Có điều tiểu tử này dám lời sư phụ ra ví von bấy bạ. Ừm, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Nghĩ tới đây Nhân Văn Lão Nhân quay sang đối với hắn cười nói:

“Ngồi chờ chút, có vụ việc này cần tiểu tử ngươi chạy đi giải quyết”

Nói dứt lời Nhân Văn Lão Nhân liền đứng dậy rời khỏi, thong thả từng bước theo lối cầu thang bộ tiến lên lầu các. Không dùng tới chiêu thân ảnh tan biến như mọi khi?

Nguyên cả buổi chiều để đám mộc nhân hành xác hắn chưa thấy đủ hay sao mà còn câu giờ tạo sức ép tâm lý? Không rõ sư phụ lại bày trò mưu hèn kế bẩn gì nữa đây.

Cao Cường hai mắt híp lại, đem cảnh giác đề cao tới mức cực hạn.

Phải khoảng năm phút sau, hắn mới thấy sư phụ chậm như rùa theo lối cầu thang bộ đi xuống. Trong tay cầm theo tờ báo an ninh mà mỗi sáng lão nhân gia hay mua đọc.

Có gã nào phạm tội khiến sư phụ lão nhân gia ngứa mắt? Không thì tội phạm nguy hiểm vượt ngục? Thấy ti vi mới đưa tin vụ việc mấy ngàn tù nhân vượt ngục, dặt tay nhau dựng đống dung dề đạo phở. Quần áo kẻ sọc nhìn như buổi Offline fan hâm mộ câu lạc bộ Juventus.

Nhân Văn Lão Nhân ngồi trở lại ghế, thuận tiện ném tờ báo cho hắn và nói:

“Lật mở trang số 2, đọc rồi đưa ra nhận định xem nào”

Hắn gật đầu cái rụp đáp lại, tay không chậm chễ lật mở tờ báo. Đập vào mắt hắn liền là bài đăng nổi bật với ảnh chụp một lão đầu đáng vẻ gầy gò, độ tuổi đã ngoài 70.

Cơ mà nhìn cái tiêu đề “xét xử đại lão gia 76 tuổi dâm ô hàng loạt bé gái”, hắn thiếu chút thì ngã ngửa.

Mang theo ánh mắt nghi hoặc, hắn ngược lên nhìn sư phụ. Thấy lão nhân gia gật đầu cái rụp, không còn cách nào khác hắn đành đọc nội dung bài báo xem có chuyện gì.

Ài, là một vụ án gây nhức nhối dư luận đây mà.

Trước tiên phải kể tới lão đầu 76 tuổi, kẻ thủ ác này bối cảnh rất không đơn giản. Là quan chức cấp cao đã về hưu, có nhi tử hiện đang nắm giữ quyền hành không hề nhỏ.

Tiếp theo là sau vài lần quanh co hòng chối tội, thậm chí dùng cả tới thủ đoạn giả bệnh giữa toà, cuối cùng lão đầu 76 tuổi này đã phải cúi đầu thừa nhận hành vi dâm ô.

Đáng nói là sau đó vụ việc liền đi theo chiều hướng khiến dân tình vô cùng phẫn nộ.

Bởi bản án đầu tiên được đưa ra chỉ có vồn vẹn 3 năm tù giam. Đùa nhau à? Làm ra cái hành vi trời đánh thánh vật, nhưng lão đầu kia chỉ phải chịu có 3 năm tù giam?

Mới đọc tới đây thôi, Cao Cường đã cảm thấy tức sôi cả máu luôn rồi đấy, răng nghiến cứ ken két.

Mẹ nó, lưu lại ám ảnh kinh hoàng trong lòng những đứa trẻ ngây thơ mà đi có 3 năm? Dám chắc tin tức đưa lên, dân chúng kiểu gì cũng nguyên rủa quan toà là lũ súc sinh.

Chỉ có điều chưa dừng lại ở đó, khi mà lão đầu 76 tuổi gửi đơn xin giảm án. Thế là sau một buổi xét xử, bản án liền giảm luôn từ 3 năm tù giam xuống còn có 18 tháng tù treo.

Cái WTF gì thế này?

Lý do toà đưa ra quyết định này là bởi xét thấy phạm nhân nay tuổi tác đã lớn, rồi thì trong thời gian còn tại chức đã đóng góp nhiều sức lực vào công cuộc phát triển thành phố.

Một danh sách đủ các loại lý do lý trấu, trắng đen loạn xì ngầu, hợp lý hoá bản án một cách bần thiêu. Đọc hết nội dung bài báo, Cao Cường phi thường muốn lật bàn chửi thề.

Công bình liêm chính ở đâu? Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân ở đâu?

Tiền sư cha nhà nó, mang tiếng tay cầm cán cân công lý mà xử án cứ như một trò đùa.

Với lấy chén trà trên mặt bàn, Cao Cường đưa lên miệng một hơi uống cạn. Thú thật là biết tới vụ việc đám quan chức lợi dụng quyền lực biến đen thành trắng, nói không thấy tức giận gì thì quá dối trá. Nhưng không vì thế mà hấn để cho cảm xúc che đậy làm lu mờ đi lý trí.

Một chén trà hạ hoả, Cao Cường thân nhiên lên tiếng:

“Có rất nhiều kẻ đáng chết đây. Sư phụ là muốn ta đi xử lý đám người này sao?”

Nhàn nhạt nụ cười, Nhân Văn Lão Nhân nhún vai đáp:

“Phạm nhân sự vụ mà thôi, có đụng tới hay không liền tùy tâm tình của người đi”

Ban này kêu có vụ việc cần ta chạy đi giải quyết, giờ lại bảo tùy thuộc ta tâm tình? Sư phụ ơi là sư phụ, lão nhân gia ngài cứ trái khuấy như thế này, đệ tử khó lòng mà theo kịp.

Cúi nhìn tờ báo nắm trong tay, Cao Cường bất chợt nắm bắt được điểm nghi vấn. Tóm lại với tính tình của sư phụ, tin chắc lão nhân gia là đang bày trò để mà làm khó dễ hấn.

Thế nhưng lão đầu 76 tuổi này đã thừa nhận hành vi phạm tội rồi, có gì đâu mà khó làm nhỉ?

Chạy tới nhà cất cỏ, không thì nhờ Anh Tuấn Đại Vương làm một pha quậy phá báo trí nữa là xong a.

Nghĩ tới nghĩ lui Cao Cường vẫn không sao hiểu nổi ý tứ sư phụ là gì? Lẽ nào vụ việc lão đầu 76 tuổi này là án oan sai, hoặc có thể lực nào đó tính kế nhằm hạ bệ nhi tử của lão?

Ngồi đoán mò chỉ lãng phí thời gian vô ích, thà chạy đi tìm hiểu một chuyến cho xong. Trong đầu đưa ra quyết định, Cao Cường liền hướng sư phụ hỏi thêm:

“Sư phụ, gọi ta lại cũng chỉ có việc này thôi ư? Nếu không còn gì khác thì để ta trở về nhà chuẩn bị, tranh thủ sớm chạy đi điều tra một chuyến xem sao”

“Biến đi cho khuất mắt” – Nhân Văn Lão Nhân thân nhiên phát tay, có điều nghĩ nghĩ liền bổ sung thêm: “Nhớ xử lý cho ổn thoả, làm không tốt thì.. hắc hắc”

Lại còn đe dọa vu vơ?

Cao Cường da mặt co rúm, thật không biết nói gì cho phải.

Mà thôi, chạy về nhà cho lành, chứ ngây ngốc thêm có mà bị sư phụ chọc cho tức chết. Nghĩ đến đây hấn liền đứng dậy, hít một hơi thật sâu đem lồng ngực căng phồng.

“Sư phụ ngu ngon” – Sau đó há miệng rộng lớn một câu rồi co căng bỏ chạy.

“Khục..”

Đang uống trà bị hấn bắt ngờ rống một tiếng ong hét cả hai tai, Nhân Vân Lão Nhân không chút đề phòng liền sắc nước trà. Ngẩng lên thì thấy hấn đang chạy trốn nhanh hơn con thỏ. Lão nhân gia thật muốn cách không vỗ cho tên đệ tử lão toét này một chưởng. Quá hư hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Sư phụ chộc người phải ghen tị

Đúng 7 giờ sáng, Cao Cường có mặt tại Nhân Vân Các.

Chỉ có điều tâm trạng của hấn đang đặc biệt không được tốt. Thành ra bữa ăn sáng kết thúc bằng việc có hai bát cháo gà, năm quả trứng trần, với hai mươi chiếc quẩy bị nướng trôi.

Đáng tiếc rằng ăn nhiều hơn một chút cũng không hoá giải nổi cảm xúc buồn bực trong lòng. Để rồi khi tiến vào hậu viện ngồi pha trà, hấn khuôn mặt có thể nói là vô cùng khó ở.

Quý dị hiện thân bên bàn đá, chứng kiến hấn đáng vẻ, Nhân Vân Lão Nhân nhú mày khẽ hỏi:

“Tiểu tử nguoi lại làm sao? Mới sáng sớm ra đã cau có cái gì?”

Nhắc ẩm rót trà ra làm hai chén, Cao Cường cười khổ hướng sư phụ nói:

“Lão đầu kia với nhi tử bị giết trước khi ta tìm đến. Cái này sư phụ cũng biết rồi còn gì nữa?”

Ngồi phịch xuống ghế, Nhân Vân Lão Nhân đầy khó hiểu nhìn hấn mà hỏi:

“Không phải hiện trường âm khí nồng nặc đó sao? Tiếp theo thế nào chả lẽ ta còn phải nói?”

Ngập tràn vẻ bất đắc dĩ, Cao Cường từ trữ vật giới lấy ra một tấm giấy vàng:

“Săn tìm đầu quý hồn gây án là không có gì đáng nói. Nhưng khi ta trở về kiểm tra lại bảng danh sách, phát hiện tên của bảy đầu quý hồn bị gạch ngang, đồng nghĩa chúng đã bị tiêu diệt. Vấn đề là tu sĩ nhân loại ra tay thì cũng thôi, nhưng nếu là quý hồn cắn nuốt lẫn nhau vậy phiền toái”

Nhân Vân Lão Nhân vừa nhấp một ngụm trà, vừa phất tay ra hiệu để hấn tiếp tục.

“Ta cho rằng là do một đầu quý hồn đi săn những quý hồn khác” – Cao Cường ngay lập tức nói ra suy nghĩ của mình, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: “Đã như vậy thì tu vi của nó sẽ tăng trưởng cực kỳ nhanh. Chỉ e hiện tại đã đúc thành nhục thân, có thể hoà mình trộn lẫn trong xã hội”

Khe khẽ gật đầu, Nhân Vân Lão Nhân thả chén trà xuống bàn và hỏi:

“Đã dám chạy đi săn giết cắn nuốt thì chắc hẳn phải là loài rất mạnh?”

Lật mở bảng danh sách, Cao Cường chỉ tay vào một cái tên và giải thích:

“Tôi qua trở về ta liền lên mạng tìm hiểu, thông qua mấy trang diễn đàn lần mò ra gần đây có hơn chục vụ án mạng bị che đậy. Nạn nhân gồm hai loại người, là tội phạm nguy hiểm và quan chức danh tiếng không tốt. Nguyên nhân cái chết đều là do bị vật sắc nhọn xuyên thấu tim”

“Phương thức gây án kiểu đặc thù này để ta nghĩ ngay tới Vấn Tâm Quý. Bản thân loài này lúc còn sống vốn là một vị quan thanh liêm, khi chết trong lòng có khúc mắc mới hoá thành Vấn Tâm Quý. Một khi có cơ hội trở lại dương gian, liền chuyên săn giết những kẻ tội ác đầy mình”

“Quan thanh liêm hoá quý? Vấn Tâm Quý mặt hàng này có chút ý tứ” - Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười ra điều hứng thú: “Nói chung án mạng liên hoàn rất dễ có kẻ đem xấu chuối lại rồi khiến xôn xao dư luận. Đám quan phủ phải ra sức che đậy cũng là điều dễ hiểu thôi. Tiếp tục đi”

Một đám quan chức đầy tai tiếng bị đâm xuyên thấu tim mà chết, kiểu gì cũng khiến dân tình ngay lập tức liên tưởng tới nhân vật “anh hùng trừ gian diệt bạo” trong những bộ phim.

Không bùng bít cho nhanh thì quan phủ có mà thành trò cười cho thiên hạ. Nhất là để đến tai ban ngành cao cấp thì xác định sau vài trát lệnh, ỏi kẻ dốt nhau về quê thả điều đi.

Đợi cho sư phụ nói dứt lời, Cao Cường liền tiếp tục trình bày:

“Vấn Tâm Quỷ khá đặc thù với bản tính không sai biệt với lúc còn là con người. Theo cảm nang ghi chép thì khả năng chiến đấu của nó thuộc hàng ngũ mạnh mẽ. Kết hợp với biết vận dụng trí tuệ một cách đầy thủ đoạn, thành ra nó là một loài quỷ hồn đặc biệt khó chơi”

“Không phải đệ tử e ngại gì, chỉ là khi đã đúc thành nhục thân thì bản tính của Vấn Tâm Quỷ sẽ trải qua một lần thuế biến. Chẳng những hung tàn hơn mà còn vô cùng khát máu. Dần dà nó không chỉ nhắm tới tội phạm nữa, mà đối tượng sẽ là bất kỳ ai nó gặp khi đói”

Không khó để hiểu, Nhân Vân Lão Nhân mỉm cười hỏi cho rõ ràng:

“Người là muốn sư phụ ra tay sớm giải quyết nó phải không?”

Đưa tay xoa xoa tóc gáy, Cao Cường ngại ngùng cẩn thận giải thích:

“Nếu quả thật Vấn Tâm Quỷ đã đúc thành nhục thân, sư phụ đem nó tiêu diệt luôn sẽ tốt hơn. Còn nếu không phải thì khỏi cần để tâm, ta chạy đi truy lùng là được”

Không nói không rằng, Nhân Vân Lão Nhân chậm rãi khép lại hai mắt.

Tất nhiên không có chuyện Nhân Vân Lão Nhân tuổi cao ngủ ngất. Cao Cường đoán hiểu rằng sư phụ đây là đang dùng thần thức tìm kiếm hành tung của Vấn Tâm Quỷ.

Thành phố Tân Long rộng lớn như vậy mà có thể dùng thần thức bao phủ mọi góc ngách? Ví sư phụ thần thức với vệ tinh cũng không sai đi, nhìn chung quá khủng bố.

Có điều sư phụ ngại quá mạnh động, ta vẫn chưa miêu tả đặc điểm nhận dạng Vấn Tâm Quỷ đâu này.

Cơ mà không vấn đề, dựa vào đặc điểm đã đúc thành nhục thân thì sư phụ hẳn là sẽ lùng ra thôi. Có khi còn phát hiện thấy một nỗi quỷ hồn đúc thành nhục thân luôn ấy chứ.

Đến lúc đó lão nhân gia xuất thủ tiêu diệt toàn bộ, thành phố Tân Long liền bớt đi một hồi tai họa to lớn. Nghĩ đến đây lo lắng trong lòng hẳn liền phần nào buông lỏng rất nhiều.

Nói chung hẳn không thể không lo lắng, bởi tính nguy hại của nhục thân quỷ hồn là quá lớn. Đơn cử như việc chúng khát máu hung tàn không hề thua kém cương thi loại hình. Đã thế còn có tư duy trí tuệ nên thường gây án xong rồi lẫn trốn một cách hết sức là tinh quái.

Thử hỏi tại địa bàn rộng lớn đông đúc dân cư như thành phố Tân Long này, nhục thân quỷ hồn chơi kiểu nay ăn một người chỗ này, mai ăn một người ở chỗ khác. Đến lúc đó truy lùng nó thì khác quái gì mò kim dưới đáy bể? Khẳng định là sẽ gian nan vất vả vô cùng cực.

Hơn nữa trong cảm nang có chú thích rõ ràng, một khi đã đúc thành nhục thân, Vấn Tâm Quỷ có được sức chiến đấu so ra vượt trội hơn hẳn một Trúc Cơ kỳ tu sĩ thông thường. Tuy còn chưa thám vào đâu, nhưng thừa đủ để nó thông thả làm gỏi cư dân thành phố rồi.

Tóm lại Cao Cường đối mặt Vấn Tâm Quỷ mà không cẩn thận, có khi bị nó nuốt cả xương. Cho nên có cử ra đại lượng nhân mã săn lùng cũng chưa hẳn là việc đứng đắn. Trừ khi những kẻ tham gia tác chiến có được thực lực tầm cỡ Hoàng Đại Hùng trở lên thì mới ổn.

Đúng lúc này vẫn đang nhắm mắt, Nhân Vân Lão Nhân bỗng mở miệng nói:

“Ta phát hiện một kẻ quanh thân nồng nặc tà khí. Bởi khí huyết khá hưng thịnh nên ban đầu ta lầm tưởng là một gã tà tu nào đó. Nhưng kiểm tra lại thì thấy kẻ này cơ thể có kết cấu quý dị không thể quý hơn. Không tìm không phổi, không mạch lạc không đan điền, chỉ có xương và máu”

Nghe đến đây Cao Cường liền lên tiếng góp nhặt:

“Cái này là bởi nhục thân da thịt từ âm khí cô đọng ngưng tụ thành. Tu vi tăng trưởng lên tầng thứ cao hơn mới dần có thêm những thứ khác như trái tim hay kinh mạch. Đoán chắc thức hải của hắn đã mở ra, nơi này được gọi với cái tên quỷ phủ, tương tự đan điền của tu sĩ nhân loại”

Nhân Vân Lão Nhân mở mắt khẽ cười:

“Đúng là đã mở ra quỷ phủ gì đó như người nói. Là một mảnh không gian đen kịt, tồn chứa một hạt châu có khí tức bạo ngược tà ác hung tàn. Như vậy thì kẻ này đích thị là nhục thân quỷ hồn rồi đi? Không chắc là Vấn Tâm Quỷ nhưng ý người thế nào? đánh với nó hay là ta dọn dẹp luôn?”

Cao Cường không chút ngại ngại liền đứng dậy, nhếch miệng đầy tự tin nói:

“Hắc hắc, sư phụ cho ta vị trí của nó đi”

Nhân Vân Lão Nhân nhấp một ngụm trà rồi cũng đứng dậy, sau đó đặt tay lên vai hắn và nói:

“Đề ta đưa tiểu tử ngươi đi cho nhanh, và lại không thể chiến đấu nơi đông người a”

Sư phụ tính quăng hấn với quỹ hồn tới chỗ hoang vắng để đánh đấm được thoải mái hơn sao? Có điều Cao Cường còn chưa kịp hỏi thăm rõ ràng, tai mất công năng liền ra vấn đề.

Hay nói đúng hơn là sư phụ mang hấn đi với tốc độ quá nhanh, thị giác thính giác không theo kịp nổi. Trước mắt cảnh vật trắng xoá một mảnh, hai tai thì bị phong bế luôn mất rồi.

Cái này là sư phụ mang theo hấn xuyên toa không gian sao?

Thành thực dễ mà nói thì trong hấn khái niệm xuyên toa không gian là chưa mấy rõ ràng. Chỉ máy móc biết rằng cần đạt tới tầng thứ tu vi khủng bố lắm thì mới đụng chạm tới được.

Trong khi hấn ngự kiếm phi hành tốc độ còn chậm hơn so với chiếc Harley, thì sư phụ thích đi đâu chỉ cần xuyên toa một cái là xong. Ài, sư phụ thật biết cách chọc người phải ghen tị.

May mà sư phụ còn nhớ dựng cho hấn một tầng năng lượng bảo hộ. Chứ không thì với lực cản của không gian, giờ này hấn đã bị nghiền thành vô số mảnh nhỏ rồi cũng nên a.

“Kịch..”

Sau một phút xuyên toa, sư phụ mang hấn đáp xuống mặt đất.

Theo đó tầm nhìn của hấn chậm rãi khôi phục bình thường. Đến khi cảnh vật hiện ra rõ nét, hấn mới biết đang đứng tại vườn cỏ trong một căn biệt thự có thể nói là vô cùng rộng lớn.

Đáng tiếc rằng hấn không có tâm tư ngắm cảnh mở mang đầu óc. Vì khung cảnh nơi đây đã bị phá hư bởi mùi máu tanh nồng nặc, và với kinh nghiệm của hấn thì đây là mùi máu tươi.

Đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai hấn, Nhân Vân Lão Nhân thờ dài nói:

“Tiến vào đi, không cần bận tâm gì cả, cứ thoải mái mà ra sức hung hăng đánh”

“Không chuyển tới nơi vắng vẻ sao sư phụ?” – Cao Cường cảm thấy khó hiểu liền hỏi: “Bên trong còn có rất nhiều người khác, chiến đấu nổ ra khiến căn biệt thự sập xuống thì toi”

Dáng vẻ vô trách nhiệm, Nhân Vân Lão Nhân phát phát tay nói:

“Bớt nói lời dông dài, bảo người vào thì cứ vào đi”

Sư phụ đã nói như thế mà Cao Cường còn ý kiến thì kiểu gì cũng bị đánh cho uрон người. Và lại không cần phải hoài nghi, sư phụ chắc hấn sẽ thi triển ra thủ thuật gì ghê gớm lắm.

Nghĩ tới đây Cao Cường liền nhìn hướng căn biệt thự, rồi chậm rãi từng bước tiến tới. Hi vọng đối thủ bên trong đừng có chưa đánh đã nằm sấp, như vậy liền mất hứng lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Vấn tâm quỷ

Mở ra cánh cửa gỗ được chế tác đầy mỹ cảm, Cao Cường đặt chân tiến nhập vào bên trong.

Đại sảnh rộng lớn với đủ thứ vật dụng sa hoa hiện ra trước mắt, xong như đã nói thì hấn không có tâm tình để nhìn ngắm khung cảnh hoàng kim lộng lẫy này.

Thông qua thần thức, hấn chậm rãi nện bước trên từng bậc thang tiến lên lầu hai, tiếp đó đi tới trước cửa một gian phòng nằm trong góc khuất tận cuối hành lang.

“Cạch..” – Đưa tay vặn mở nắm tay cầm, hấn đẩy cửa tiến vào.

Diện tích gian phòng khoảng 30 mét vuông, với bốn bức tường che phủ bởi những hàng tủ kệ sách, chính giữa phòng xếp đặt bàn ghế làm việc khá là lớn.

Theo cách gọi thời xưa thì đây là thư phòng, theo cách gọi ngày nay thì đây là phòng làm việc.

Không phải tới để quan sát cảnh vật, bởi vậy hắn liền đưa mắt nhìn tới chính giữa gian phòng.

Lúc này ngồi dựa lưng trên chiếc ghế bành sau bàn làm việc là người đàn ông trung niên tóc hoa râm. Ngặt một nỗi là đã chết không thể chết hơn được nữa.

Bởi mới chết cho nên sắc thái cảm xúc trên khuôn mặt người này vẫn còn hiện rõ mồn một. Trông không có vẻ gì là đau đớn, mà dường như cực kỳ khổ tâm.

Điểm này khá phi lý khi nạn nhân lồng ngực bị xé mở toang hoác. Máu tuôn nhuộm đầm nửa thân người, thậm chí còn vương xuống sàn động thành vũng lớn.

Chưa dừng lại ở đó khi mà xương lồng ngực bị bẻ gãy bung bét, rồi đến cả quả tim cũng đã bị đào móc ra ngoài, ấy vậy mà nạn nhân còn không thấy đau?

Thực ra cũng không khó để lý giải hiện tượng này.

Đơn giản là khi lồng ngực bị xé mở, ý thức của nạn nhân bị vây nhốt trong ảo cảnh. Vì thế liền không cảm nhận thấy nỗi đau thể xác đang phải gánh chịu.

Mà linh hồn người này cũng đã bị cắn nuốt luôn rồi, vậy là triệt để biến mất khỏi thế gian, cơ hội xuống Âm Phủ ngay ngốc chịu phạt gì đó không hề có nữa.

Trông lòng thắm thờ giải, Cao Cường đưa mắt nhìn hướng chiếc bàn.

Hay nói đúng hơn thì là quan sát kẻ đang ngồi vắt chéo chân trên mặt bàn.

Kẻ này có bề ngoài là một thanh niên tuổi đôi mươi, trên thân hình thon gọn phủ lên bộ âu phục thời thượng. Đúng là loài có trí tuệ tinh quái, đã biết chơi hàng hiệu xa xỉ luôn.

Xong gây chú ý hơn cả lại là khuôn mặt thanh tú với sống mũi thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời và trên môi luôn nở nụ cười tà mị. Ném tới chợ đầu mối có mà mê chết đầy nữ nhân.

Nói thật là riêng cái khuôn đẹp trai hết phần thiên hạ này đã đủ để Cao Cường muốn động thủ rồi đấy. Hơn nữa đối phương cử chỉ điệu bộ trông quá là gọi đòn tìm đánh. Để so sánh thì gây ngứa mắt còn hơn cả Lão Phệ khi hát tóc bành bao.

Cái này chênh lệch liên quan đến phương diện khí chất, Lão Phệ là cố làm ra vẻ, còn gã này là thiên phú bẩm sinh. Lão Phệ phải vất vả luyện tập mới có được chút thành tựu. Còn gã này chỉ cần thờ thôi đã khiến người ta muốn đánh chết.

“Nhóp nhép.. Nhóp nhép..”

Tính đến nay Cao Cường vào phòng đã được khoảng 2 phút, cũng là từng đó thời gian miệng đối phương bận bịu với công việc nhai ngấu nghiền.

Giả dụ như nhai bìm bìm, nhai kẹo cao su, hay nhai trầu cau gì đó cũng được đi. Đằng này đối phương lại ngồi nhấp nháp quả tim của nạn nhân.

Gã từ tốn cắn từng miếng nhỏ rồi cứ thế chậm rãi thưởng thức. Máu me đỏ lỏm dính đầy miệng với cằm, nhìn trông kinh tởm không gì sánh bằng.

Ngẫm nghĩ giây lát, Cao Cường liền tiếp cận tủ sách gần nhất, rồi dựa lưng đứng chờ.

Ngay đến từ từ trước khi bị hành quyết còn được cung cấp bữa ăn cuối cùng theo nguyện vọng đấy nhé. Thế cho nên gã quỷ này đã muốn ăn vậy thì để mặc cho ăn xong đi rồi tính tiếp.

“Nhoàm.” – Bất chợt đối phương há miệng thật lớn, rồi một tấp đem phần còn lại của quả tim nuốt gọn.

Tiếp đó gã từ túi áo ngực lấy ra một chiếc khăn tay, rồi ngồi tỉ mỉ lau sạch máu me lây dính trên miệng cùng với hai bàn tay, cẩn thận từng chút một.

Quý hồn lại còn phải lau máu? Vận hành quỷ pháp hấp một cái liền sạch rồi a.

Gã quỷ này 100% đầu óc có tật xấu, nếu không hành vi đã chẳng khác thường như thế này.

Lau sạch sẽ xong, gã liền quăng chiếc khăn lên thì thể trung niên nam tử. Sau đó mới nhìn về hướng Cao Cường đang đứng, mở miệng cảm khái với chất giọng trầm khàn:

“Từ người ta ngửi thấy hương vị khí tức vô cùng quen thuộc”

Khoanh hai tay đằng trước ngực, Cao Cường cười nói cợt nhả:

“Vấn Tâm Quỷ các ngươi thường được thu nhận làm chân chạy vặt theo sau đám Quỷ Sai. Nếu không nhận ra hương vị khí tức Âm Đức lực lượng, vậy thì quá vô dụng”

Khẽ gạt đầu công nhận, Văn Tâm Quý về cầm nghi hoặc hỏi:

“Chúng tôi người chính là gã tập sự trong lời đồn. Đã như vậy người còn sẵn lòng ta làm gì? Phải biết tại Âm Phủ ta là phụ tá cho Quý Sai đại nhân, chúng ta có thể xem như cùng hội cùng thuyền. Hơn nữa ta chỉ đứng tới ác nhân, đáng lý người không nên sẵn ta mới phải”

Biểu hiện khinh thường ra mặt, Cao Cường đáp lại đầy mỉa mai:

“Đã bắt đầu ăn tìm người để thỏa mãn con đói, sớm muộn gì thứ sâu bọ nhà người cũng sẽ đứng tới cả những kẻ vô tội. Hơn nữa tại dưới kia người có là phụ tá cho thập điện diêm la cũng vô dụng, đã dám chạy lên dương gian làm loạn thì kết cục chỉ có một, đó là chết”

Khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ, Văn Tâm Quý nghiêng răng nói:

“Như vậy người là nhất quyết đuổi tận giết tuyệt? Không thể châm chước mà thả cho ta một con đường sống ư? Ta biết người dư thừa khả năng đây ta trở lại Âm Phủ”

Nhếch miệng khẽ cười một tiếng, Cao Cường thần nhiên nói:

“Tiên người xuống lại dưới kia chẳng khó khăn gì. Có điều người phải thành thật trả lời ta vài vấn đề. Đáp án để ta hài lòng coi như xong, nếu không thì rất xin lỗi a”

Nhìn nụ cười đều giả của gã tập sự trước mắt, Văn Tâm Quý trong lòng cay cú muốn chết đi sống lại.

Thành thật để mà nói thì Văn Tâm Quý chẳng có nửa xu e ngại gã tập sự nhãi nhép này. Nếu phải chiến một trận, Văn Tâm Quý tự tin giây lát liền giành phần thắng.

Thế nhưng ban này có một cỗ thần thức cường đại khủng bố quét tới dò xét. Có thể nói là cường đại đến nỗi dọa cho Văn Tâm Quý thiếu chút nữa bạo liệt nhục thân.

Đã thế nhân loại cường đại kia còn chẳng thèm che đậy khí tức, thành ra khi kẻ đó mang theo gã tập sự đến nơi này, Văn Tâm Quý liền ngay lập tức đánh hơi thấy.

Nói thật là bị cường giả siêu cấp nhìn chăm chăm, rất muốn chạy trốn nhưng Văn Tâm Quý hiểu rằng đó chỉ là việc làm dư thừa, nó liền xác định chết chắc luôn rồi.

Chẳng qua sau đó người thấy mùi Âm Đức lực lượng, Văn Tâm Quý mới nghĩ tới còn nước thì còn tát. Sau cùng nó bình tĩnh trở lại, dự định thỏa hiệp một phen.

Nói chung là kẻ đã từng chết một lần, Văn Tâm Quý tất nhiên trân trọng cái mạng nhỏ. Và lại đã đúc thành nhục thân rồi, tương lai của nó là vô cùng rộng mở.

Văn Tâm Quý tin tưởng hiện tại trở về Âm Phủ, hình phạt phải nhận sẽ không quá nặng. Sau đó rất có khả năng còn được các vị đại nhân trọng dụng hơn hẳn.

Có điều trước mắt phải qua được cửa ải của gã tập sự đáng ghét này cái đã. Văn Tâm Quý trong lòng cầu nguyện Quý Thần phù hộ, cố nặn ra nụ cười rồi nói:

“Mời người hỏi, chỉ cần là thông tin ta biết, xin cam đoan sẽ thành thật trả lời”

Nhẹ nhàng gạt đầu, Cao Cường nghiêm túc đặt câu hỏi:

“Ta biết quý hồn thành công vượt ngục xuất phát từ việc quý cai ngục nhận hối lộ. Thế nhưng chỉ một vài quý hồn chạy lên dương gian thì còn chấp nhận được, đằng này ồ ạt chạy lên một lúc mấy chục đầu. Đây là điểm hết sức phi lý, có kẻ hỗ trợ các người sao?”

Văn Tâm Quý khuôn mặt thanh tú nồng đậm bất đắc dĩ:

“Đại nhân nào đó âm thầm ra thủ đoạn là cái chắc. Nhưng người muốn biết chính xác là ai thì rất tiếc khi phải nói rằng ta không biết. Khi tìm kiếm khe hở thoát lên dương gian, ta có dò hỏi nhưng đám kia cũng mù tịt. Ta lấy quý hồn xin thề đây hoàn toàn là sự thật”

Mỉm cười nhếch, Cao Cường đã biết còn có cớ mà hỏi:

“Nói như vậy các người cũng không biết nguyên nhân được thả ra là gì?”

Về tả mị không còn, Văn Tâm Quý cười khổ trả lời:

“Đúng là đám kia không hề hay biết, bọn chúng thấy có cơ hội vượt ngục là cứ cầm đầu mà chạy thôi. Còn ta không hề bị quản thúc, chẳng qua tình cờ phát hiện một đám vượt ngục liền len lén chạy theo. Tóm lại ta cũng không biết nguyên nhân vụ việc là gì”

Phất tay cho qua vấn đề này, Cao Cường hí hóp mắt hỏi:

“Vi duyên có nào đó mà đám quý hôn các người đã biết tới sự tồn tại của ta. Rõ ràng đã biết đang bị phán quan săn lùng, nhưng toàn bộ các người vẫn bám trụ lại thành phố này. Không thể nào là bởi tự tin đánh thắng ta được, vậy lý do thực sự sẽ là gì đây?”

“Là không thể rời đi” – Vãn Tâm Quý trả lời với khuôn mặt đáng chất:

“Tân Long là điểm đến đầu tiên khi chúng ta chạy tới dương gian. Để tránh bị bắt trở lại, tất nhiên sẽ phải lập tức chuyển đi nơi khác. Thế nhưng chỉ cần vừa ra khỏi cổng thành, là y như rằng xuất hiện lực hút khổng lồ lôi cổ chúng ta trở lại trung tâm thành phố”

“Thậm chí khi chui xuống lòng đất hay bay lên bầu trời còn bị hạn chế trong phạm vi nhỏ hẹp hơn nữa. Cái này rõ ràng là một loại phong ấn lực lượng, đem đám quý hôn chúng ta triệt để vây nhốt tại nơi đây. Thực ra đến giờ ta đã phần nào đoán ra được lý do”

Sau một hồi trình bày dài dòng vẫn tự.

Vãn Tâm Quý ánh mắt chứa đựng đa dạng sắc thái nhìn hấn chăm chăm.

Có sợ hãi dè chừng, có ước ao ghen tị, nhưng đậm nét nhất thì phải kể tới tận cùng oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Dương Gian Phán Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.